

Legend of Parasitus

Huyền Thoại Parasitus

II

THẢO
DƯƠNG

vh

Huyền Thoại Posatisus

Chương 1

Câu chuyện bi hùng này bắt đầu từ cái thuở xa xưa lắm rồi, khi mà cả tôi và bạn mới chỉ là những hạt bụi lơ

lửng trong vũ trụ của sự sống, khi mà ma thuật vẫn bùng lên dưới tay những bậc thầy pháp sư tài ba và những chàng hiệp sĩ vẫn mãi mê lao vào trận chiến với các loài quái vật để tìm kiếm vinh quang.

Cái thuở ấy, ở một vương quốc giàu đẹp mang cái tên định mệnh Porasitus, vào một đêm trăng sáng cuối mùa thu năm trị vì thứ tám của vua Devis, trong hoàng cung lộng lẫy vang lên tiếng khóc chào đời của một đứa trẻ

...

-Thưa bệ hạ, hoàng hậu đã hạ sinh một tiểu công chúa. - Cô tì nữ hấp tấp chạy ra ngoài hành lang, nơi vua Devis đang bước vòng quanh cả trăm lần, tưởng chừng sắp nổ tung vì lo lắng. Mặt ngài sáng lên trong niềm vui rạng rỡ khi vội chạy vào phòng, theo sau là hai vị tiểu hoàng tử : Leon, tám tuổi và Gan, sáu tuổi.

Nhân đây cũng xin nói về hai vị hoàng tử này. Cả hai đều không phải là con của vị hoàng hậu hiện nay mà là của một hoàng hậu đã qua đời sáu năm trước sau khi sinh hoàng tử Gan. Leon có đôi mắt màu nâu nhạt, ấm áp, kiên định và mái tóc vàng kem hệt mẫu hậu. Thế nhưng cậu em Gan lại có mái tóc vàng sậm cùng đôi mắt sáng thông minh của phụ hoàng.

Trong căn phòng hoàng gia, hoàng hậu trẻ với khuôn mặt ửng hồng ôm trong tay một cuộn chăn bao gọn thân hình bé nhỏ đáng yêu. Một bé gái. Đôi mắt xanh của tiểu công chúa mở to, đẹp như hai viên ngọc quý. Một

khuôn mặt ửng hồng đã sớm có những đường nét của nhan sắc tuyệt mỹ trong tương lai.

-Con ta sẽ là công chúa Anastasia. - Nhà vua tuyên bố.

Trông ông vô cùng hạnh phúc. Vâng, hạnh phúc như bất kì người cha nào trên thế gian này.

Hoàng hậu mỉm cười âu yếm:

-Và con gái yêu của chúng ta nhất định sẽ trở thành một đại mỹ nhân...

Lời của hoàng hậu chợt bị cắt ngang bởi hàng loạt tiếng la hét náo loạn bên ngoài vườn hoa. Một nữ tì hốt hải chạy vào báo, giọng đứt quãng:

-Thưa bệ hạ, xin...xin người mau ra ngoài...

Đức vua Devis nheo mày ngạc nhiên nhưng vốn đang vui vẻ, ông đứng dậy đi ra.

Bên ngoài là một khung cảnh vô cùng ấn tượng.

Vô số cánh hoa hồng màu đen thẫm đang từ trên trời tung xuống, cuộn lên trong những cơn gió mỏng. Một khung cảnh lạ lùng. Trăng sáng vằng vặc, làm nền cho một bóng người mặc áo choàng đen huyền bí đứng chót vót trên đỉnh tháp Bắc, ngọn tháp cao nhất trong cung điện. Người ấy không ngừng rải hoa xuống. Trên đỉnh tháp Nam ngay đối diện lại có thêm một người nữa mặc áo choàng đỏ sậm như máu, tay cầm đàn gảy nhịp

nhàng. Điệu nhạc du dương nhưng buồn thảm náo lòng với những nốt ngân dài như hơi thở của gió miết trên nền trời đêm.

-Các người là ai?!? - Nhà vua Devis quát hỏi - Sao lại đến đây?

Thay cho câu trả lời, người mặc áo choàng đỏ cất giọng hát tuyệt hay mà đem đến cảm giác rợn người:

-Chúng ta đến để chúc mừng vì hoàng hậu đã hạ sinh tiểu công chúa xinh đẹp tuyệt trần. Chúng ta cũng đến để

chia buồn cho vương quốc Porasitus đáng thương. Ngày tàn của các người sắp đến. Lời nguyện từ hàng trăm năm trước rằng, vương quốc của nhà vua bị giẫm tan dưới vó ngựa tộc người tàn ác phương Bắc xa xôi. Hãy khóc, hãy cầu nguyện... trước khi máu chảy, thấm ướt những cánh đồng, làm những chum nho có mùi tanh và mặn chát...

-Bệ hạ. - Hoàng hậu bế công chúa bước ra, yếu ớt phải nhờ tì nữ đỡ hai bên, mặt mày bà nhợt nhạt pha nỗi lo lắng kinh hoàng - Có chuyện gì thế ạ ? Đó là những ai vậy ? Họ hát cái gì thế ?

-Ồ, chào công chúa đáng yêu nhất trên đời. - Người ban này hát tiếp, giọng vui hơn một chút, có điều đó lại là một niềm vui xa vắng - Nàng sinh ra khiến thế gian như vào mùa xuân rực rỡ tuyệt vời. Nhưng sắc đẹp là thuốc độc, nhuộm đầy máu tươi dưới vó ngựa của những chiến binh tóc đen tuyền...

-Im ngay! - Nhà vua giận dữ - Mi là ai mà dám vô lễ đến nhường ấy! Mi dám nguyện rửa con gái ta sao !?!

-Ôi, bệ hạ, hãn ta hát giống như một lời tiên tri vậy. - Hoàng hậu thoáng rùng mình, lo sợ ôm con gái bé nhỏ vào lòng như sắp có ai đến cướp mất của bà món quà tuyệt diệu này. Linh cảm của một người mẹ về tương lai đen tối đang chờ đưa con thơ ngây khiến bà tưởng chừng nghẹt thở vì kinh hãi.

Trước khi có bất cứ sự phản ứng phòng vệ nào của mọi người đang có mặt, người mặc áo choàng đen đã nhảy khỏi đỉnh tháp cao chót vót, đáp xuống ngay trước mặt gia đình hoàng tộc. Một chàng trai còn rất trẻ. Sở dĩ

chúng ta có thể khẳng định điều đó cho dù chàng che kín nửa mặt bằng thứ khăn voan đen ấy là vì sắc trong veo như thủy tinh của đôi mắt xám ánh bạc để lộ ra.

Trong và sáng. Chắc hẳn là một người con trai tuấn tú. Chàng chăm chú nhìn công chúa bé nhỏ và công chúa cũng mở to mắt nhìn lại.

-Chào người yêu dấu của ta. - Chàng trai dịu dàng nói.

Hoàng hậu vừa định thần được đã thét lên thất thanh và lùi lại sau lưng chồng trong khi hàng trăm cận vệ hoàng gia ào đến chĩa thẳng mũi thương vào người vị khách lạ lùng vừa xuất hiện.

-Mi là ai?!? - Nhà vua gầm vang như sư tử đang bảo vệ con thơ.

-Ta là kẻ lãng du mà ông không bao giờ muốn biết... - Giọng người đó bỗng chuyển thành một thứ âm thanh buốt giá sâu thẳm.

-Cái gì ? Ai ?

Nhưng người tự xưng là kẻ lãng du không quan tâm đến đức vua nữa, chàng mỉm cười trêu mếu nhìn cô bé

trong cuống chấn nhỏ:

-Ta đến đây vì em, người yêu dấu ạ. Định mệnh của chúng ta là ở đây. Nhưng chưa đến lúc, mười sáu năm nữa ta sẽ quay lại và mang em đi...

-Hỗn xược ! Bắt lấy hắn! - Nhà vua quát. Ngài nghĩ bấy nhiêu chuyện lạ lùng thế là quá đủ!

Còn nhanh hơn cơn gió vùng thảo nguyên, chàng trai kì lạ biến mất trong một làn khói mỏng màu trắng bạc.

Công chúa Anastasia bất chợt nhoẻn cười ngây thơ. Và đôi mắt màu ngọc lam bừng sáng hơn bao giờ hết.

Đôi mắt trẻ thơ ... Đôi mắt định mệnh ... đã bắt đầu dõi nhìn cuộc đời đầy biến động, đau thương.

Bấy giờ đến lượt người mặc áo choàng đỏ chậm rãi bước đến, mái tóc dài màu nâu hạt dẻ tung bay phía sau lưng, huyền hoặc, phong thái ung dung, tao nhã. Mọi người cảnh giác lùi lại, không hẳn vì sợ hãi mà là bởi thứ

khí thanh khiết toả ra từ con người này thật quá sức tưởng tượng của người bình thường.

Chàng trai tóc nâu mỉm cười thật dịu dàng, khuôn mặt được che kín bởi một chiếc mặt nạ bạc:

-Tôi đến vì lời tiên tri. Mười sáu năm nữa, vương quốc này sẽ trở thành nấm mồ lớn nhất chưa từng có, bị san bằng dưới vó ngựa của tộc người phương Bắc. Hãy nhớ điều đó. Kẻ lãng du chỉ mang lại buồn thương cho công chúa mà thôi.

Cả gia đình hoàng tộc mở to mắt hãi hùng nhìn người vừa thốt ra những lời độc địa ấy. Đó không chỉ là những lời tiên tri mà đúng như lời hoàng hậu nói, nó cứ như là sự nguyền rủa. Nhưng chàng trai thì dường như chẳng quan tâm đến nỗi sợ hãi mà mình vừa gieo rắc, đôi mắt màu xanh đẹp như màu ngọc lục bảo tinh khiết nhất đang ấm áp nhìn sinh linh bé bỏng vừa chào đời, nói trù mến:

-Tạm biệt công chúa xinh đẹp nhất trên đời, cầu cho trái tim nàng không được làm từ băng tuyết.

Người mặc áo choàng đỏ thoáng mỉm cười và rồi cũng biến mất nhẹ như làn gió ôn hoà.

Vua Devis ôm hoàng hậu vào lòng, vỗ về trấn an. Mắt ông dấy lên nỗi phiền muộn lo lắng. Niềm vui ban nãy dường như đã bị chôn vùi ở sâu, sâu lắm trong nỗi lòng sóng gió của ông lúc này. Cho dù hai người đó là ai thì công chúa Anastasia cũng đang bị đe dọa bởi những lời tiên tri mơ hồ. Là một người cha, đức vua không thể

cho phép ai hại đến con gái mình. Và với tư cách một vị vua, ông sẽ làm hết khả năng để bảo vệ con.

Công chúa Anastasia cười khúc khích thật lạ lùng trước nỗi lo lắng của những người xung quanh. Cô bé không ngủ li bì giống phần lớn những em bé sơ sinh khác. Điều đó khiến cho chúng ta cảm giác mơ hồ là dường như

bé hiểu được câu chuyện từ nãy đến giờ ...

Điềm báo hay sao ?

Chương 2

Thời gian trôi khe khẽ, nhẹ nhàng như những cơn gió ngày ngày vẫn ve vuốt cỏ xanh trên các thảo nguyên bao la của vương quốc Porasitus hiền hoà. Vậy mà đã mười lăm năm trôi qua, lời tiên tri mà hai con người năm xưa từng nói đang đến gần. Đức vua Devis và hoàng hậu ngày đêm lo lắng. Đức vua cảm thấy mình bất lực quá, ngài không biết phải làm gì để ngăn số mệnh đến gần và chạm bàn tay độc ác vào đứa con gái bé bỏng của mình. Nỗi u phiền đã nhuộm bạc mái tóc của ngài. Và trong khi các bậc tiền bối đang lo lắng như vậy thì những con người trẻ tuổi vẫn không hề hay biết...

-Anastasia! - Một chàng trai chừng hai mươi tuổi chạy vào cung điện Lency vừa mới xây dựng dành cho nàng công chúa yêu quý của đức vua Devis. Tóc vàng mềm như tơ, đôi mắt nâu ấm, không ai xa lạ, đó chính là nhị

hoàng tử Gan, một trong hai niềm hi vọng của thế hệ tiếp theo thuộc hoàng tộc vương quốc Porasitus.

Gan đang cố tìm cô em Ana xinh đẹp nhưng nghịch ngợm của mình trốn trong những dãy phòng trang nhã.

Cung điện này được xây bằng đá cẩm thạch trắng, có những hàng cột cao hình múi khế, thoáng đãng, khắp nơi là phù điêu chạm khắc chân dung một thiếu nữ trẻ vô cùng xinh đẹp. Mái tóc nàng mềm mại, ôm lấy khuôn mặt thanh tú, đôi mắt đầy thần khí ... công chúa Anastasia.

Gan dừng bước trước bức tượng bằng người thật của em gái mình, chàng chạm tay lên đôi môi của bức tượng, mắt sáng long lanh một thứ tình cảm lạ lùng. Không ai có thể khẳng định cụ thể nó là gì, nhưng, có thể cam đoan rằng một người anh trai không bao giờ nhìn em gái mình như thế.

-Anh! - Một tiếng gọi trong veo vang lên chẳng khác nào tiếng chuông bạc.

Gan giật mình rút tay lại, vừa kịp lúc cô gái, người được tả trong tất cả các bức tượng và tranh ở cung điện này, xuất hiện ở cuối căn phòng rộng lớn. Gan lập tức nở một nụ cười trìu mến, chứa chan yêu thương:

-Ana, anh tìm em mãi.

-Có chuyện gì vậy, anh? - Ana tung tăng chạy quanh anh trai, rục rờ và rạng ngời như một tia nắng hiều động của mùa xuân.

Những lọn tóc màu nâu hạt dẻ gợn sóng mềm mại rủ xuống vai, nàng nở nụ cười xinh đẹp và hướng đôi mắt sáng ngời về phía người đối diện. Ở cạnh nàng những bức tượng và phù điêu trở nên thô cứng và dường như hơi ghen tức.

Làm sao chúng có được đôi mắt long lanh nhường ấy ?

Làm sao chúng có được nụ cười e ấp như đoá hoa hồng vừa hé nở buổi ban mai kia ?

Nàng công chúa mới mười lăm tuổi tràn đầy sức sống hạnh phúc. Khi nhìn nàng, ai cũng bất giác thấy ấm áp và vui sướng lạ lùng.

-Phụ vương muốn em về chính cung ngay, khách từ vương quốc Henki đã đến rồi.

-Việc đó đâu liên quan đến em. - Công chúa bướng bỉnh nói, ngón tay thon của nàng quăn quăn một sợi tóc nâu mềm mại - Họ đến hay ở là chuyện của phụ vương và hai anh mà.

Gan cố tỏ ra cương quyết một chút, chỉ một chút thôi:

-Nào, mọi người đang đợi. Phụ vương muốn em có mặt thì em nên làm điều đó, Ana à.

Nhìn thấy vẻ van nài của anh trai, Ana đành tiếc nuối ngăm nhìn vườn hoa rộng lớn đầy thú vị xung quanh một lần nữa rồi nàng nhún vai:

-Được rồi, em sẽ đi với anh, không phải vì khách khứa gì đâu. Mà vì anh đấy, em sợ anh gặp rắc rối với phụ

vương thôi.

-Không ngờ em gái anh tốt ghê nhỉ. - Hoàng tử Gan lại cười.

Chỉ một lời nói vô tư thôi mà công chúa Ana không biết rằng mình đã làm anh trai vui đến nhường nào.

Chính điện Selena là một công trình tráng lệ tốn không ít mồ hôi công sức của những thợ thủ công bậc thầy.

Trước chính điện là khoảng sân tròn lát đá cẩm thạch mà trung tâm là tượng nữ thần hoà bình Yinju mang đôi cánh lớn dang dang rộng, bức tượng trắng tinh có khuôn mặt thánh thiện được chế tác ra từ nguyên bản là khuôn mặt của công chúa Anastasia. Giờ đây trông chính điện thậm chí còn đẹp gấp

nhều lần bình thường vì được trang hoàng bằng vô số hoa hồng Hoàng đế đỏ sẫm, biểu tượng của hoàng tộc Porasitus.

Không khí trang trọng và vui vẻ khi hai anh em Ana bước vào.

Trên thượng cung của chính điện, Ana dễ dàng nhận ra phụ vương, mẫu hậu và anh Leon của mình đang ngồi tiếp chuyện cùng hai vị khách lạ. Ana trong y phục đại lễ thướt tha, đầu đội một chiếc mũ hoa lồng lẫy che kín mái tóc nâu tuyệt đẹp. Thật là tiếc. Nhưng quy định không cho phép nàng để mái tóc rối tung vì gió mà ra đón khách. Vừa thấy nàng, mọi người đang dự tiệc xung quanh cùng tung hô mừng rỡ.

Hoàng tử Gan nắm lấy tay em dẫn vào điện, đẩy nàng niu và tự hào. Ana bước đi thận trọng, đôi mắt sáng lộ vẻ

tò mò dán chặt vào hai vị khách đang quay lưng về phía nàng.

-Thưa hoàng đế Sohan và thái tử Prang. - Vua Devis giới thiệu - Đây là niềm tự hào của dân tộc chúng tôi, công chúa Anastasia.

Hai vị khách kia đứng dậy chào, Ana vội đáp lễ và khi ngược lên, Ana đã nhìn rõ được diện mạo của họ. Một người lớn tuổi, cỡ bằng phụ vương nàng, có một mắt bị chột nên nhìn hơi sợ.

Người còn lại chỉ độ chừng mười sáu mười bảy, tóc màu đen bóng, mềm mại, mắt sáng như mắt loài chó sói tinh ranh, đẹp và lạnh như thần Chết. Vừa gặp người con trai ấy, cứ như có một lời nguyện do định mệnh sắp đặt, Ana cảm thấy dường như mình đã quen biết chàng từ lâu lắm rồi. Giây phút ánh mắt họ chạm nhau, với Ana như thế thế giới chỉ còn riêng mình họ. Điều đó làm Ana kinh ngạc rồi thành thích thú, nhưng hai vị hoàng huynh của nàng đứng phía sau thì tỏ ra không hài lòng lắm. Hoàng tử Gan khẽ xiết chặt tay dưới áo choàng, trong lúc thái tử Leon quan sát kỹ cách cười khi chào em gái mình của thái tử Prang vương quốc láng giềng Henki bằng một đôi mắt vờ như phẳng lặng.

Mọi người cùng ngồi xuống để tiếp tục câu chuyện đang dang dở. Vua Devis nói bằng một giọng trịnh trọng khác thường:

-Ái nữ của tôi đã đến, chúng ta có thể trực tiếp bàn về vấn đề đó rồi.

-Phải. - Quốc vương Sohan quay nhìn Ana trù mẫn, một cách nhìn chẳng hề hợp với người chỉ còn một mắt như thế - Công chúa đúng là đệ nhất mỹ nhân, không ai sánh kịp. Tôi cũng rất lấy làm vinh hạnh được lập hôn ước với quý quốc.

-Hôn ước?!? - Hoàng tử Gan kinh ngạc thốt lên - Hôn ước của ai?

-Gan. - Hoàng hậu khẽ nhắc nhở, chàng liền tạ lỗi và lùi ra sau nhưng đôi mắt xốn xang đầy những lo lắng, bất an.

Vua Devis dịu dàng hỏi con gái yêu:

-Ana, con có muốn lấy thái tử Prang đây làm phu quân không?

Ana ngạc nhiên vô cùng trước sự việc bất ngờ này. Nàng mới mười lăm tuổi và họ thì chỉ mới biết nhau được vài phút. Đây có một phải một trò đùa mà các bậc bề trên hay dùng để trêu các cô bé không? Nàng hết nhìn phụ

vương rồi lại nhìn người con trai lạ mặt nọ. Anh ta lấy tay che miệng, giấu một nụ cười nửa miệng ẩn chứa những hàm ý không thể hiểu, đôi mắt sáng đầy cuốn hút dán vào nàng làm Ana hết sức bối rối, nàng khẽ đáp bằng một giọng thật thấp:

-Con ... không biết.

Đó là một lời nói thật.

Mười lăm tuổi, Ana chưa từng biết đến hương vị của tình yêu. Tâm hồn nàng trong suốt như pha lê, chưa một lần bị khuấy động cho đến... hôm nay, khi người con trai này xuất hiện, với đôi mắt sáng ấy, với nét mặt thông

minh và đầy uy quyền ấy ... Ana lúng túng đến mức quên cả thói quen hay cười rất vô tư của mình. Có một điều gì đó hình như vừa thức tỉnh trong tim nàng sau bao năm dài tưởng chừng không tồn tại. Nó thôi thúc nàng, làm má nàng ửng hồng, làm môi nàng run và làm tay nàng lạnh ngắt vì hồi hộp.

Liệu chàng trai ấy có hiểu những suy nghĩ đang diễn ra trong lòng nàng không ?

Ana giật thót. Ý nghĩa đó thật kinh khủng. À, giờ thì đôi tay nàng bắt đầu ấm lên và tới lượt mồ hôi rịn ra trên trán căng thẳng.

Mọi chuyện thật bất bình thường!

Nàng thực tình không biết!

-Chỉ là chút e lệ thường thấy thôi. Nhìn xem, thái tử Prang oai phong đến thế cơ mà, chúng mới thật xứng đôi làm sao. - Hoàng hậu Neli đỡ lời con gái.

Ana cảm thấy càng lúc càng không thoải mái vì nàng không quen với những lời hoa mỹ như vậy và nàng có cảm giác khó chịu là hình như mẹ mình nói những lời như thế quá thành thực.

Cả hai vị vua cười vang, rồi cuối cùng vua Devis tuyên bố:

-Đây là một mối duyên tốt lành sẽ thắt chặt thêm mối thâm tình sẵn có giữa hai vương quốc chúng ta. Coi như

hôn ước đã được định. Ta, vua Devis của Porasitus, chính thức tuyên bố, sinh nhật thứ mười sáu của công chúa Anastasia sẽ cũng là lúc tổ chức lễ thành hôn cho công chúa và thái tử Prang Erokin của vương quốc Henki láng giềng.

Tất cả những người có mặt đều vỗ tay chúc mừng. Họ không chỉ mừng vì sự kết duyên của đôi trai tài gái sắc mà còn vì lợi ích to lớn mà cuộc hôn nhân chính trị này có thể đem lại cho chính họ. Tuy Porasitus là một vương quốc tươi đẹp nhưng nó quá nhỏ bé. Trong khi đó Henki ngày càng hùng mạnh, đế chế dưới thời vua Sohan đã bành trướng nhanh chóng với ba thuộc địa chính là Doxlisis, Ohlan, Cursey và một đồng minh thân cận giàu tiềm lực là Dahlia ở phía Tây. Mà theo lời đồn thì thái tử Prang Erokin tuy còn ít tuổi nhưng năng lực không kém gì phụ vương, thậm chí còn có phần vượt trội. Trong đôi mắt xám ánh bạc thể hiện một dòng máu hoàng tộc thuần khiết của chàng, người ta có thể nhìn thấy một tương lai lẫy lừng đang chờ đón con người trẻ

tuổi ấy. Còn gì đáng mong chờ hơn khi công chúa của họ trở thành hoàng hậu của một đế chế như thế, bên một người chồng như thế ?!

Diễn biến câu chuyện quá nhanh làm nàng công chúa nhỏ không hiểu kịp, Ana bối rối quay nhìn hai anh trai và bất chợt lo lắng. Gan trông tức giận khủng khiếp. Lòng mày anh nhú lại, hằn thành những nếp nhăn khó chịu.

Còn thái tử Leon thì sa sầm mặt mày cho dù cố gắng che giấu.

Có chuyện gì không ổn sao ? Ana tự hỏi.

Đúng là có chuyện gì đó không ổn rồi.

Nàng nhìn theo hướng mà đôi mắt kiên định của anh Leon đang quan sát và bắt gặp tia nhìn đối nghịch lại của thái tử Prang. Hai người ấy rõ ràng đang trong một cuộc đấu mà sát khí của nó bị ý chí của hai đấu thủ ghìm xuống trong một làn không khí lạnh buốt khiến Ana phải rùng mình sợ hãi.

Sau buổi tiệc chào đón, đoàn khách danh dự từ vương quốc Henki được mời nghỉ lại một đêm ở cung điện phía Bắc, họ vừa rời khỏi chính điện, hoàng tử Gan lập tức quay phắt người bỏ đi. Vua Devis nổi giận thét:

-Gan! Quay lại!

Vô ích. Rõ ràng Gan đang trong cơn tức giận điên cuồng.

Ana cảm nhận thấy sự bất ổn sâu sắc.

Nhà vua chợt nhớ ra con gái mình vẫn còn ở đó liền ra lệnh cho nàng lui. Nhưng làm sao Ana có thể an tâm quay về chơi đùa với hoa lá trong cung điện của mình nữa, khi mà nỗi lo lắng và linh cảm chẳng lành đang ám ảnh nàng như một bóng ma đáng sợ. Nàng cảm nhận thấy số phận đang từ từ đưa ngón tay đen đúa chạm vào vòng đời đang rất hạnh phúc của mình để thay đổi tất cả. Nghĩ thế, nàng liền nấp sau một trong những chiếc cột lớn khuất sau điện và ra lệnh cho mọi người hầu cấm tiết lộ.

Nàng cần phải được biết chuyện gì đang thực sự diễn ra.

-Phụ vương. - Leon bấy giờ mới bất bình lên tiếng nhưng giọng nói cố tỏ ra điềm tĩnh - Không thể gả Ana cho tên thái tử đó được. Đó là một quyết định sai lầm!

-Vì sao? - Vua Devis nhìn con trai bằng đôi mắt ngờ vực.

-Phụ vương, người quên lời tiên tri mười lăm năm trước rồi sao. Người mặc áo đỏ đã cảnh báo việc vương quốc chúng ta sẽ bị diệt dưới vó ngựa của tộc người phương Bắc, chính là ám chỉ dân tộc Henki. Vì thế không thể

đem niềm tự hào của vương quốc này dâng cho kẻ thù được.

-Ta không tin. Nhưng cứ cho là ta tin đi thì nếu hiện tại, Ana trở thành vợ người thừa kế tương lai của vương quốc Henki thì nó sẽ không bao giờ để chồng đem quân về giày xéo quê hương. Hôn nhân chính trị mới là giải pháp quan trọng và chắc chắn nhất.

-Con không nghĩ như thế. Phụ vương có nhìn thấy ánh mắt của tên thái tử ấy không? Ánh mắt ấy không phải của một kẻ đi cầu hôn. Ana xinh đẹp đến thế mà lần đầu tiên nhìn thấy nó, ánh mắt hấn ta không gợn lên chút xao động nào cho dù là nhỏ nhất. Ai cũng có thể nhận ra hấn là loại người có trái tim sắt đá với một lí trí tinh táo phi thường và trong đầu hấn chỉ nghĩ đến quyền lực thôi. Vậy thì làm sao có thể tin tưởng là hấn thật lòng chỉ muốn kết giao mà không phải là có tham vọng diệt Porasitus !?! - Leon phản đối quyết liệt - Con không bao giờ tin con người ấy. Hấn có cái nhìn của thần Chết!

-Con có phải đã quá đa nghi rồi không? - Hoàng hậu nhỏ nhẹ can thiệp.

Vua Devis to tiếng:

-Ta tự biết phải làm gì để đem hạnh phúc đến cho con gái mình cũng như sự an toàn cho vương quốc của mình.

Prang là một vị tướng tài hoa, nó rất xứng đáng. Hãy im lặng và lắng nghe đi Leon! Con sẽ được tự quyết định khi con là vua ! Chứ không phải bây giờ !

Thái tử Leon vô cùng giận dữ trước việc ý kiến của mình bị bác bỏ quá dễ dàng, chàng cúi chào cha mẹ rồi quay lưng về cung điện, không một lần nhìn lại.

Sau chiếc cột đá lạnh ngắt, công chúa bé nhỏ ngồi sụp xuống. Những cơn bão lòng đang dày vò tâm hồn non nớt của nàng.

Sự diệt vong đến từ phương Bắc ?

Anh Leon đang nhắc đến lời tiên tri nào ?

Tại sao anh ấy lại phản đối quyết liệt đến thế ?

Ana cau mày, không thể tìm thấy câu trả lời nào cả.

Điều duy nhất nàng nhận ra là linh cảm chẳng lành cho bản thân và cho mọi người, kể từ khi nhìn thấy ánh mắt buốt giá của Prang, vị hôn phu tương lai...

Mười lăm tuổi, Anastasia đã biết thế nào là chính trị, là tham vọng điên cuồng và là sự nghi ngờ của cha đối với con...

Trên đường trở về phía cung điện Lency, tâm trạng nàng công chúa nhỏ rồi như tờ vò. Những bông hoa, những trò đùa không còn khiến nàng vui thú nữa. Cuộc hôn nhân chính trị đã trải ra trước mắt đầy những điểm nghi vấn ...

Lời tiên tri về sự hủy diệt đến từ phương Bắc ?

Như thế là sao ?

Ôi, tại sao mọi chuyện không thể bình thường được chứ ?

...

-Có chuyện gì mà khiến nàng cắn nát móng tay mình như thế ?

Giọng nói lạ hoắc làm Ana giật mình ngẩng lên nhìn.

Thái tử Prang Erokin của Henki đang đứng ngay trước mặt nàng, giữa con đường hoa hồng dẫn đến Lency, anh ta vẫn còn mặc triều phục trang trọng mà Ana có cảm giác kì lạ rằng đó không phải là thứ trang phục biểu trưng quyền lực duy nhất hợp với con người này.

Một lần nữa, Ana như hoá đá vì bị ánh mắt màu xám bạc lạnh lẽo ấy bao trùm. Bao suy nghĩ trong đầu phút chốc tan biến hết cả, như thể chúng chưa từng tồn tại vậy.

Nàng cảm thấy sợ.

-Sao nàng nhìn ta trờng trờng vậy ? Ta trông dễ sợ lắm sao ? - Vừa nói, Prang vừa thong thả tiến đến gần Ana.

Sự hủy diệt ...

Những lời rời rạc của anh Leon âm vang bên tai Ana một lần nữa, thật mơ hồ. Nàng muốn bỏ chạy nhưng

không thể. Nàng cứ đứng bất động cho đến khi Prang đã ở ngay bên cạnh. Anh ta khá cao, nàng chỉ đứng cao hơn vai anh ta một chút. Bây giờ thì nàng lại tự nhiên thấy lạnh.

-Nàng thật là đẹp.

Trái tim Ana đập như muốn vỡ tung.

-Đẹp hơn là ta tưởng rất, rất nhiều.

Nàng thấy ngạt thở.

Prang đưa những ngón tay lạnh buốt chạm vào bàn tay đang run rẩy của Ana.

Một làn chớp điện xé đôi cảm xúc trong tim nàng.

Prang có vẻ thích thú khi nhận ra uy lực của mình đã tác động lên cô gái xinh đẹp ấy như thế nào. Nàng cứ mở

to đôi mắt xanh biếc nhìn chàng không chớp. Đôi mắt có vẻ rất hiếu động nhưng sâu trong tận cùng, Prang nhận ra sự tĩnh lặng kì lạ, hiếm có.

Anastasia đẹp như một con búp bê sứ. Nói cho cùng, cũng chỉ là một nàng công chúa lá ngọc cành vàng.

-Chàng ... có thật ... - Ana như nuốt chính lưỡi mình khi cố gắng thốt nên lời.

Prang nheo mày, chờ đợi, tò mò, ngạc nhiên.

-... có thật... là chàng ... - Ana cảm thấy khổ sở quá, nàng đang chìm dần trong đôi mắt màu xám bạc kia, nàng thấy ngạt thở như kẻ sắp chết đuối.

-Từ từ nào cô bé, ta đang nghe đây mà. – Prang mỉm cười dịu dàng. Nụ cười có gì đó không thật, giống một hư

ảnh. Đồng thời, chàng xiết nhẹ tay Ana. Một cảm giác ấm áp chợt xua tan cái lạnh.

-Chàng... sẽ lấy em thật ư ?

Khi hỏi câu đó, trông Ana cứ như một kẻ vừa thú tội. Vẻ nghiêm trọng ấy khiến Prang kinh ngạc giây lát rồi chàng bỗng phá lên cười ngặt nghẽo.

Nước mắt bỗng tuôn trào trên khuôn mặt Ana. Nàng khóc ?

Không, nàng quá xúc động. Nước mắt cứ tuôn ra không kiềm chế nổi. Nàng cũng tức giận nữa.

Tiếng cười kia đang đâm xuyên tim nàng từng nhát rướm máu. Nàng bị xúc phạm! Bị tổn thương!

-Ồ, cô bé ... - Prang thôi cười cũng nhanh như lúc bắt đầu, dường như chàng kiểm soát được mọi cảm xúc của mình một cách hoàn hảo, chàng đưa tay gạt những giọt lệ nhưng Ana quay phắt đi.

Nàng ít-ra-cũng-là-một-công-chúa !

-Ta không có ý chế nhạo nàng đâu. Ta thấy vui vì câu hỏi đó thật mà. Quay lại nhìn ta nào.

Lời nói rất dịu dàng song cái cách Prang kéo Ana quay lại thì khác hẳn. Khi nàng đã quay lại, thật nhanh, Prang lướt môi lên môi nàng, nhẹ như một cơn gió.

Trong lúc Ana còn đang bàng hoàng chưa kịp hiểu chuyện gì thì Prang đã nhấn mạnh từng chữ:

-Phải. Ta sẽ lấy nàng.

Sau đó, chàng bỏ đi ngay, không nói thêm lời nào.

Ana đứng sững sờ, không thể hiểu nổi chuyện gì vừa xảy ra với mình.

...

Một nụ hôn ư ?

Có phải không ?

...

Nước mắt nàng lại tuôn trào. Nhưng khác lúc nãy. Ana biết.

Nàng hạnh phúc.

Nụ hôn đầu tiên của nàng.

Chỉ vì một nụ hôn sao ?

Nàng không biết ...

...

Dòng suy nghĩ của Ana bị gián đoạn bởi một khúc nhạc du dương trầm lắng vọng lại từ phía khu vườn thượng uyển. Với nỗ lực phi thường kéo mình rời xa hình ảnh của Prang, nàng bước về phía đó.

Giữa bạt ngàn những loài kì hoa dị thảo rực rỡ muôn màu, ngồi cạnh hồ nước thiêng phun trào ánh lên cầu vồng bảy sắc trong nắng, thái tử Leon đang thổi một chiếc tiêu bằng gỗ quý, báu vật mà cố hoàng hậu Karen để lại cho con trai cả. Hai mắt khép lại, mơ màng, hàng mi dài và cong, khuôn mặt thanh tú, vị thái tử của vương quốc Porasitus đang thả hồn theo tiếng nhạc, những ngón tay di chuyển linh hoạt trên thân tiêu màu mận chín ...

Nhân gian vẫn bảo cho dù là anh em ruột nhưng thái tử Leon và hoàng tử Gan khác nhau như nước với lửa, một người thông minh, kiên định, vóc dáng thanh mảnh, một người lại nóng nảy, quyết liệt và dữ dội. Nói tóm lại, thái tử Leon dường như chưa bao giờ hợp với những bộ giáp sắt chiến trận tanh mùi máu, chàng luôn là một nhà nhà thông thái bí ẩn. Ana chỉ thích anh cả của mình thanh thản như hiện nay thôi. Thật là một khung cảnh thần tiên.

-Ana, em không về cung điện ư ? - Leon đã nhận ra sự có mặt của cô em gái nhỏ, chàng đặt cây tiêu xuống và đưa đôi mắt nâu hiền dịu nhìn em. Trông khác hẳn lúc đấu nhãn với thái tử Prang và phản đối vua cha.

Cái vẻ dịu dàng, thánh thiện này của Leon Ana không bao giờ có thể ngờ là mình sẽ gặp lại ở một người con trai khác cũng rất quan trọng trong cuộc đời bất hạnh của nàng, một cuộc đời hoà lẫn giữa máu và những điều thuần khiết...

Nhưng đó là chuyện của tương lai, ở hiện tại, vẫn chỉ có một công chúa Ana ngây thơ, dễ xúc động, tinh nghịch, nàng ngồi phịch xuống cỏ cạnh anh trai, không buồn giữ gìn cái mà người ta thường gọi là “phong thái hoàng tộc”, khuôn mặt xinh đẹp quạu quọ:

-Em không thích. Em đang thắc mắc.

Ana rất muốn hỏi anh về lời tiên tri ấy nhưng không dám, sợ bị phát hiện là đã nghe trộm, thế nên nàng cứ ấp úng mãi. Lời lẽ như nghẹn trong miệng.

Leon cười:

-Em muốn biết điều gì nào? Có gì cũng nên hỏi anh, chứ không nên nghe trộm như thế, sẽ làm mất đi phẩm giá của một công chúa.

-Anh...! - Ana vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi - Anh biết à?!?

-Dĩ nhiên là anh biết. - Leon cười xoà. Mà nói thật thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên nhiều, như bất cứ ai trong vương quốc này, Ana biết anh trai lớn của mình là một nhà tiên tri nhạy cảm, cũng giống như anh Gan là một tướng quân dũng mãnh.

-Vậy lời tiên tri đó như thế nào?

Leon nhìn em gái hồi lâu như cân nhắc khả năng tiếp nhận của nàng, thế rồi chàng bắt đầu mở lời, giọng chột xa cách khi nói ra một lời tiên đoán:

-Mười lăm năm trước, đúng vào đêm em sinh ra đời, có hai người kì lạ đến cung điện của chúng ta. Người mặc áo choàng đỏ đã nói "Lời nguyện từ hàng vạn năm trước rằng, vương quốc của nhà vua sẽ bị dẫm tan dưới vó ngựa tộc người tàn ác phương Bắc xa xôi."

Ana khựng lại trong một giây choáng váng rồi nàng hạ giọng hỏi tiếp:

-Còn người thứ hai ?

-Người ấy mặc áo choàng đen và đã nói... - Ana chột thấy anh trai mình nở một nụ cười hóm hỉnh - ...người ấy cầu hôn em.

-Sao?!? - Ana hét toáng lên, đột ngột sự việc ban nãy lại hiện ra trong đầu làm nàng đỏ bừng mặt lên -

Nhưng...anh đã nói là lúc đó em chỉ mới là một đứa bé sơ sinh, còn người đó thì...thì...

-Thì bằng anh bây giờ.

-Ôi, thánh thần ơi. Làm sao có thể chứ ? Cầu hôn một đứa bé mới chào đời ư ? Anh ta chắc chắn điên rồi.

-Anh thì không nghĩ thế. - Leon nói rồi nhẹ nhàng đẩy em gái mình đến gần hồ nước hơn - Hãy soi xuống nước đi nào, em là đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ khi mới mười lăm tuổi. Chàng trai ấy đã đoán trước được số mệnh, thế thôi.

Thật ra thì Leon cũng chỉ đùa hoặc ít ra là để trấn an em gái. Chàng chưa bao giờ nghĩ rằng nhan sắc là thứ kẻ

lãng du áo đen năm đó quan tâm, cũng như Prang Erokin hôm nay vậy. Prang và kẻ ấy, đôi mắt lạnh lẽo...cứ

như là một người. Nhưng dĩ nhiên không thể, tuổi tác quá cách xa. Giá như người đó có thể nói cho Leon biết nhiều hơn ... Giá như chàng có khả năng của người đó – nhà tiên tri tài giỏi nhất thế gian – Yusan Solome...

-Nhưng...nhưng... - Ana cảm thấy vô cùng khó xử trước thông tin bất ngờ này. Thật kì quái, chẳng giống

những điều nàng tưởng tượng chút nào. Sao lại có thể như thế được chứ ?!?

-Leon! - Tiếng Gan vang lên rung động khu vườn, vị nhị hoàng tử bước đến trên con đường rải sỏi trắng, đôi mắt rực lửa tức giận - Anh đừng đầu độc đầu óc Ana nữa! Nó sẽ không kết hôn với cả tên thái tử Prang lẫn gã áo choàng đen nào hết!

-Nhưng con gái rồi sẽ đến lúc phải xuất giá. - Leon nhã nhặn đáp lại cậu em hung hăng - Chẳng lẽ em muốn Ana lấy ai khác hay sao?!

Ana dễ dàng nhận thấy Gan giật bản mình khi nghe những lời đó của Leon. Gan chùn bước trước cái nhìn đầy uy lực của anh trai, liền hạ thấp giọng:

-Em chỉ muốn nói là hãy còn một năm nữa. Hãy để sau đi.

-Đừng lo Gan, anh cũng không muốn cuộc hôn nhân chính trị này. – Sau phút giây căng thẳng, Leon nhẹ nhàng trấn an - Anh chỉ e lời nguyện sẽ giáng xuống... - Giọng nói của chàng đượm nỗi ưu phiền - Thôi, chúng ta về

cung điện nào. Dù sao thì số mệnh cũng đã sắp đặt hết cả rồi...

Nói xong, Leon chậm rãi đứng dậy, cầm lấy chiếc tiêu và rõ ràng là cả hai vị hoàng tử đều đang có ý định quay về cung điện thật.

Hai người đã buông xuôi rồi sao ? Ana biết rằng họ sợ lời tiên tri về sự hủy diệt ấy nhưng những lí lẽ của phụ

vương cũng không sai. Và... nói theo cách nào đó, mệnh lệnh của nhà vua là bắt buộc ...

Và Prang ... con người đó sẽ làm hại nàng ư ?

-Hai anh! – Ana chặn hai người kia lại. Đôi mắt xanh ánh lên tia nhìn quyết đoán, nàng nói bằng giọng nhẹ như

hơi thở mà rõ ràng, mạch lạc:

-Hãy dạy cho em binh pháp và kiếm thuật. Em muốn tự bảo vệ mình trong cuộc hôn nhân này.

Không ai trong số hai vị hoàng tử ấy hiểu những suy nghĩ thực sự của Ana.

Nàng không tin Prang sẽ hại mình. Không. Nàng không hề tin chút nào cả. Nhưng nàng cũng rất yêu thương hai anh trai, nàng không muốn họ lo lắng.

Và thêm nữa, nàng sẽ dùng hết sức để duy trì một cuộc hôn nhân tốt đẹp để từ đó xoá lời tiên tri đáng sợ kia vào quên lãng.

Phản ứng của hai anh trai Ana thật khác nhau. Leon mỉm cười độ lượng, để lộ một vẻ hài lòng. Một sự đồng ý chẳng? Chắc chắn rồi. Từ nhỏ đến lớn, Leon chưa bao giờ từ chối bất cứ điều gì với Ana, cho dù đó là điều điên rồ nhất. Còn Gan? Chàng há hốc mồm sững sờ trước quyết định táo bạo của em gái. Một nàng công chúa mảnh mai yếu ớt sao có thể trở thành chiến tướng dũng mãnh? Nhưng Gan đã đồng ý vì chàng không muốn làm em phật lòng, vả lại, chàng tin chỉ vài ngày cầm gươm, những vết chai đau đớn trên tay sẽ khiến Ana thay đổi quyết định ngay thôi.

Nhưng đáng tiếc, phải nói rằng, Gan đã lầm, một sai lầm to lớn. Anastasia không phải là loại công chúa lá ngọc cành vàng, nàng mang trong mình dòng máu của những chiến binh xa xưa của hoàng tộc Porasitus oai hùng cùng một trái tim tràn đầy nhiệt huyết tuổi trẻ. Dưới sự chỉ dẫn tận tình của hai anh trai, Ana chăm chỉ luyện tập không nề hà gian khổ. Sự quyết tâm của nàng càng lúc càng khiến Gan thích thú và chàng muốn em gái mình càng lúc càng giỏi hơn nữa. Ana rõ ràng là rất có năng khiếu trong lĩnh vực quân sự, một năng khiếu khác thường.

Ngày qua ngày, tháng qua tháng, thấm thoát, một năm nữa lại trôi qua.

Chương 3

Năm trị vì thứ hai mươi tư của vua Devis.

Công chúa Anastasia của Porasitus vừa tròn mười sáu tuổi.

Đêm trước sinh nhật công chúa một ngày, tại chính điện Selena lộng lẫy, y như một năm trước, vua Devis và hoàng hậu Neli ngồi cạnh các vị khách đến từ vương quốc Henki hùng mạnh láng giềng. Thái tử Prang ngồi đường hoàng đối diện với thái tử Leon của vương quốc Porasitus, giữa họ là một bầu không khí căng thẳng như

giữa kẻ thù với nhau dù trên môi luôn nở nụ cười xã giao thường trực. Ánh mắt Leon kiên định, bình lặng nhưng đe dọa trong khi ánh mắt Prang giễu cợt, làm như không biết gì về sự cảnh báo kia, hoặc quá tự tin cho rằng mình đủ sức dập tắt tất cả. Hoàng tử Gan không tham dự buổi lễ đón chào này vì đã bỏ đi săn từ hai ngày trước trong rừng Holius giáp biên giới vương quốc Serazan phía Đông. Quần thần bên dưới thượng cung reo hò vang dội khi nhân vật chính của bữa tiệc xuất hiện dưới chân cầu thang bằng đá cẩm thạch: công chúa

Anastasia! Nàng vẫn đẹp rực rỡ như đóa hoa hồng tươi thắm nhất. Thái tử Prang không khỏi kinh ngạc, không phải vì cái sắc đẹp ấy mà vì sự thay đổi quá nhiều của vị hôn thê. Chính nhà vua và hoàng hậu cũng vô cùng ngạc nhiên khi thấy con gái mình đến dự buổi lễ đính hôn trong quân phục giáp bạc, bên hông giắt gươm, mái tóc tết chặt giấu kín trong chiếc mũ trụ sáng loáng. Không còn là nàng Anastasia yêu kiều thục nữ nữa, sau một năm rèn luyện không ngừng dưới sự chỉ bảo tận tình của hai anh, Ana đã có đủ khả năng thách đấu bất cứ vị

tướng quân nào.

Thái tử Leon hài lòng nhìn tác phong vững chãi của em gái, chàng cũng cảm thấy an lòng phần nào. Những giấc mơ tiên tri đã cho chàng biết một tương lai đáng sợ sắp đến gần. Con chim non đã đủ lông cánh để tự lo cho mình. Leon rất mừng vì mình đã làm xong nhiệm vụ dẫn đường cho em gái trong cuộc đời đơn độc...

-Thật thú vị- Thái tử Prang cất giọng khen ngợi nhưng đôi mắt vẫn lạnh giá, hoang vu như chốn nghĩa trang không người.

Leon đáp lại bằng giọng đầy khách sáo:

-Đa tạ thái tử. Em gái tôi chỉ là một con người thô tục học đòi nam nhi mà thôi.

-Không thể nào, đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ thì làm sao lại là người thô tục.- Đức vua Sohan bác bỏ - Thừa vua Devis, hôn lễ sẽ cử hành vào buổi bình minh ngày mai phải không?

-Tất nhiên. Đó là lúc đất trời giao nhau, một khoảnh khắc tốt lành.

-Khi ấy....-Thái tử Leon nói nhỏ nhẹ như một lời nguyện mà cơ hồ xung quanh không ai nghe thấy ngoài Ana -

.... bầu trời đỏ như màu máu tươi.

Ana nhìn anh trai, chữ “máu” nghe thật không bình thường. Giống như hai anh, nàng hiểu nếu lời tiên tri mà anh Leon kể là sự thật thì nó sắp xảy ra rồi, và nàng phải sẵn sàng đón nhận nó. Nàng nhìn thẳng vào thái tử

Prang, không còn bối rối như một năm trước, Ana đã trưởng thành, tay nàng đã chai sần do cầm gươm chiến đấu, vì thế, nàng phải là người giữ thế chủ động trong cuộc hôn nhân chính trị này.

Dường như Prang cảm thấy tia nhìn quyết liệt của vị hôn thê dành cho mình, chàng từ từ quay lại nhìn nàng, không hề né tránh. Ánh mắt họ giao nhau. Và vị thái tử vừa mới mười bảy tuổi của Henki chậm rãi nhếch miệng cười cái nụ cười chứa đầy ẩn ý mà đến tận lúc này Ana vẫn không thể nào hiểu được.

Đêm khuya tĩnh mịch, thời gian lặng lẽ trôi đi, dài đằng đẵng trong sự lo lắng của nàng công chúa chiến binh.

Ana ngồi trong cung điện Lency chen đầy bóng tối của một đêm yên bình, chờ đợi, nghe ngóng. Sự bất an của nàng không phải là việc sắp phải trở thành vợ của một chàng trai chỉ mới quen biết mà nằm ở vấn đề nghiêm trọng hơn nhiều... Nếu lời tiên tri năm xưa là sự thật thì thời điểm nó xuất hiện đã dần kề... cho dù thực sự

nàng vẫn không hề tin kẻ đem đến sự hủy diệt ấy là Prang Erokin.

Kréc ! Tiếng chim hoang ré lên trong đêm tối âm u. Một đêm xấu. Ban đây Ana chỉ băng quơ nghĩ như vậy thế

rồi như có điều gì bùng lên trong lòng, nàng giật nảy mình. Đó là tiếng chim ưng vàng, một loài không có ở

Porasitus mà chỉ sinh sôi ở Henki !

Nàng cầm lấy vũ khí, lao ra ngoài và đuổi theo tiếng chim kêu vang vọng trong đêm. Trên vọng gác tháp Bắc, Ana nhìn thấy từng đàn chim ưng vàng đang bay lên từ cung điện ra ngoài thành! Trời ơi ! Quân lính ! Hàng vạn quân Henki đang chờ bên ngoài, chuẩn bị đầy đủ! Thậm chí còn có cả một quân Dahlia hỗ trợ nữa! Cổng thành đang từ từ mở ra bởi những thành viên của đoàn khách bên trong! Thái tử Prang ! Đây là một cái bẫy ! Lẽ

cười là trò lừa !

Ana hốt hoảng giật mạnh chiếc chuông báo động. Chuông rung lên thức tỉnh mọi người trong thành. Nàng vội vã chạy đến chính cung nơi nghỉ ngơi của cha mẹ và anh cả. Thái tử Leon đã đứng chờ sẵn, vẫn đang thối tiêu, bình thản vô cùng. Đức vua kinh ngạc hỏi:

-Có chuyện gì thế?

-Phụ vương, quân Henki đang tràn vào thành như nước lũ trên sông Gogon!- Ana hét vang, mồ hôi chảy ròng ròng nhỏ xuống mặt.

Chiến tranh! Lời tiên tri đã trở thành sự thật!

Nhà vua hãi hùng đưa hai tay lên trời, kêu to :

-Trời hại ta rồi!

Phía sau hoàng hậu Neli khụy xuống vì kinh hoàng, hai tà nữ đỡ lấy bà vừa kịp lúc. Gương mặt xinh đẹp của hoàng hậu phút chốc đầm đìa nước mắt đau khổ :

-Ôi bệ hạ, chính chúng ta đã đưa giặc vào thành...

-Anh Leon!-Ana quay sang anh trai - Hãy nghĩ cách lật ngược thế cờ đi. Mau lên ! Sao anh còn có thể bình thản thối tiêu?! Anh là nhà tiên tri mà! Anh biết cách chặn đứng số mệnh này mà, Leon!

-Đây là khúc tiễn biệt, Ana ạ. Phải, anh là nhà tiên tri nên anh biết rằng, đã quá muộn rồi, một khi lời tiên đã ứng nghiệm thì nó sẽ ứng nghiệm cho đến giây phút cuối cùng. Các nữ thần số mệnh chẳng bao giờ để ai qua mặt họ. Vương quốc này sắp diệt vong, không còn gì để cứu vãn được nữa. - Bắt gặp ánh mắt ngỡ ngàng của em gái, Leon nhận ra những lời mình vừa nói quá tàn nhẫn, chàng thở dài và chuyển sang một giọng mạnh mẽ

hơn - Ana, em nghe rõ đây, hãy chạy khỏi thành bằng lối sau. Đi-ngay.

-Cái gì ? – Ana bừng tỉnh, hét lên bất bình - Anh bảo em bỏ gia đình và dân tộc lại để lo cho tính mạng của mình ư ?

Tuy nhiên sự giận dữ của nàng không làm ánh mắt cương quyết của thái tử dịu đi một giây. Bỗng chốc chàng thành một Leon mà Ana chưa từng biết suốt mười sáu năm qua. Lạnh lùng đến kinh ngạc, Leon từ tốn sửa lại :

-Tính mạng của em không thuộc về em. Ngay từ khi em sinh ra, em đã là công chúa Anastasia của Porasitus.

Em phải sống, vì Porasitus.

-Nhưng... – Tim Ana nghẹn lại, nàng toan cãi.

-Leon nói đúng, con mau chạy đi. Còn là niềm tự hào còn sót lại của hoàng tộc Porasitus này. Con không thể

chết! -Vua Devis xen vào bằng một cái đẩy nhẹ tay con gái yêu.

Không gian yên tĩnh trong thành chợt dậy vang những tiếng thét khủng khiếp. Cả gia đình hoàng gia sững lại, quay nhìn về phía đó. Như nhìn xuyên qua những bức tường bao bọc hoàng cung, họ có thể thấy, cuộc thám sát của quân Henki đã bắt đầu! Quân Porasitus đã trở tay không kịp!

-Không , anh Leon! Em có khả năng chiến đấu! Hãy cho em ở lại bên mọi người! – Ana bừng tỉnh, bật ra lời van xin vỡ oà như tiếng khóc.

-Đi ngay! – Leon bất ngờ thét, mắt sáng rực như sao sa, đầy uy quyền. Chưa bao giờ người ta thấy thái tử lại tàn nhẫn với em gái yêu như vậy và vào khoảnh khắc đó không ai còn nhớ đến vị thái tử điềm tĩnh vẫn thư thả thổi tiêu trong vườn ngự uyển, họ chỉ còn thấy ở đây, vào đêm chiến loạn này, một người xứng-đáng-làm-vua –

Chúng ta không chạy thoát kịp nữa. Thân là hoàng đế và thái tử, cha và anh không thể bỏ dân chúng lâm nạn mà chạy trốn. Nhưng em thì khác, Ana.

-Mẫu hậu thì sẽ sống chết bên phụ vương con - Hoàng hậu Neli cố tỏ ra can trường, mắt bà sáng long lanh một sự thủy chung chua xót - Anastasia, con là người sẽ thay gia đình và dân tộc trả mối thù này. Vì thế, hãy đi đi, và tìm đến với hoàng huynh Gan của con trong rừng thiêng Holius!

Cho dù sự thật đau đớn vô cùng Ana vẫn biết rằng cha mẹ và anh trai mình nói đúng. Hoàng tộc còn nghĩa là khả năng khôi phục vương triều vẫn còn. Mắt Ana như mờ đi trong nước mắt bi thương, nàng ôm hôn vĩnh biệt cha mẹ với trái tim tan nát. Cung điện Lency yêu dấu của nàng đã bị quân Henki tràn qua rồi. Ra đi hay ở lại?

Chính nàng cũng không còn có thể tự quyết định được nữa, bởi nàng không phải là một cô gái bình thường.

Một công chúa không thể vứt bỏ sinh mạng của bản thân khi sinh mạng ấy thuộc về đất nước.

-Anh Leon...- Ana ghì chặt lấy anh trai, nói nghẹn ngào - Em thương anh nhiều lắm... anh Leon...

na vừa thương vừa giận Leon. Làm sao anh ấy có thể ra lệnh cho nàng bỏ mặc mọi người cơ chứ ? Giá mà anh ấy đồng ý thì dù có chết nàng cũng quyết đứng đây, đối mặt với quân Henki tàn bạo. Nhưng, Ana hiểu, Leon đã quyết định đúng. Cay đắng thay, nàng hiểu.

-Từ nay anh không thể che chở cho em nữa nhưng cha mẹ và anh sẽ luôn bên em, mãi mãi. Hãy kiên cường lên, em gái dũng cảm... - Leon dịu giọng trong khi xoa đầu em như vẫn thường làm lúc cả hai học thuật dụng binh trong thư viện hoàng gia yên bình, nhưng Ana biết rất rõ, đây sẽ là lần cuối cùng. Lần cuối cùng.

Leon trao cho Ana ít tiền làm lộ phí và một lá thư bảo nếu gặp thì trao lại cho Gan rồi rất khẽ, chàng đặt một nụ

hôn cầu phúc lên trán em bé bỏng, thì thầm:

-Em phải sống, Ana, vì Porasitus.

Nụ hôn trùi mẩn đó làm công chúa rơi nước mắt. Âm điệu của từ “cuối cùng” ngân mãi trong tim nàng như

tiếng chuông dài không bao giờ dứt được nỗi bi thương. Bằng một nỗ lực phi thường để kìm nén bản thân, Ana khoác áo choàng lên, dứt mắt khỏi hình ảnh những người thân yêu, chạy vào đêm tối, xuyên qua những dãy phố

trong thành, quân Henki hung bạo giết dân chúng không thương xót, đốt nhà, phá những bức tượng thần thiêng liêng của dân tộc của Porasitus...

Khói đau thương ngất trời. Mọi thứ đều vỡ tan, nhoè nước mắt.

Không biết bao lần Ana đã muốn dừng lại, tuốt gươm xông vào giết chúng cho hả lòng căm thù và với bớt nỗi khổ đau đang làm nàng nghẹn thở nhưng nàng phải sống, nàng không thể chết như thế và rồi nàng đã tìm lại được. Phải nghĩ đến chuyện lớn. Phải nghĩ đến chuyện lớn là trả thù. Lời dặn dò của anh trai âm vang trong tim.

“Em phải sống, vì Porasitus.” Hy vọng cuối cùng, nàng là hy vọng cuối cùng ư ? Hay là từ khi sinh ra nàng đã đem hoạ diệt vong đến vương quốc tươi đẹp này ?

Nhưng cho dù thế nào, nàng phải sống. Và Ana biết, nàng sẽ sống, sẽ sống...

Phía sau thành, chiếc cổng nhỏ cũ kỹ vẫn còn chưa bị chiếm, Ana nhanh chóng lách qua và lao thẳng vào rừng thiêng Holius, nơi hoàng tử Gan còn mãi mê săn bắn. Nàng chạy, chạy mãi lên ngọn đồi cao nhất. Nàng chạy như ma đuổi, chỉ sợ một khi dừng lại sẽ không đủ can đảm để rời xa quê hương được nữa. Gai rừng, cành cây cào rách tà áo choàng, chân nàng đau buốt, khuôn mặt xinh đẹp tứa máu tươi nhưng nỗi đau khổ sâu thẳm nơi đáy tim đã dập tan tất cả. Ana leo đến đỉnh đồi rồi quay lưng nhìn xuống thành Porasitus yêu thương. Tất cả giờ

chìm trong biển lửa điêu tàn. Ở vị trí này, nàng có thể nhìn thấy những xác chết nằm đầy trên những con phố

vốn đầy hoa xinh đẹp. Hoàng cung cháy rụi. Lưỡi lửa liếm láp nền trời như một con quái vật đã đánh chén no nê...

Không còn vườn hoa hồng, không còn hồ nước thiêng, không còn cung điện Lency, không còn người thân yêu nào.

Không còn cả quê hương để quay về!

Ana chợt thấy tim mình nhói đau, và đó chính là dấu hiệu bào viện thái tử Leon đã chết! Ana còn nhớ rất rõ ngày anh trai chỉ mình cách cảm nhận sự nguy hiểm của người thân, chẳng lẽ là để dùng cho trường hợp này ?!?

Ôi, anh Leon! Ôi, cha mẹ !

Nàng công chúa chỉ vừa mười sáu tuổi gục xuống nền lá mục ẩm ướt, cô độc trong bóng đêm, nước mắt hòa lẫn trên đất quê hương. Nỗi đau tràn ra như không bao giờ dứt, như nước mắt có thể thành huyết lệ...

Nàng rút dao găm dắt ở chân ra vạch hai đường chéo trên vai, máu bắn tung toé lên lá rừng. Những cây bụi rừng mình.

-Ngày nào vết sẹo còn hiện diện, ngày ấy, ta sẽ còn trả thù người, thái tử Prang! Ta sẽ sống và ta sẽ trả thù! Sẽ

trả thù bằng cách tàn độc nhất, Prang Erokin!

Cái tên bật ra như một lời nguyện. Ana gào lên bi ai, oán hận như của một con thú hoang, bi thương ngập tràn rừng già sâu thẳm, nơi ánh trăng lạnh lẽo chỉ làm vết thương thêm giá buốt!

Nỗi đau này, sự mất mát này, chỉ có sự trả thù tàn bạo nhất mới bù đắp nổi!

Bên dưới là biển lửa chôn vùi dân tộc Porasitus, bên trên, trăng tròn vành vạnh dường như cười ngạo nghề thách thức ý chí của nàng công chúa bất hạnh. Và, kể từ giây phút này của cái đêm định mệnh ấy, nét nhìn thơ ngây cuối cùng đã biến mất khỏi đôi mắt đẹp như ánh sao của đệ nhất mỹ nhân

Porasitus, cũng chẳng còn chút tình yêu thương nào trong trái tim đã giá lạnh kia. Công chúa cắt phăng mái tóc dài tuyệt đẹp, vụn tóc rơi lả tả.

Chẳng còn công chúa Anastasia xinh đẹp nào nữa. Nơi đây, vào lúc này, chỉ còn một chiến binh chai sạn trong đau thương. Lời tiên tri của người mặc áo choàng đỏ năm xưa đã trở thành sự thật. Trái tim công chúa cuối cùng đã chuyển thành băng...

Bỏ lại đằng sau quê hương giờ đã rơi vào tay kẻ tử thù, Ana đi thẳng vào rừng sâu, hướng thẳng đến vương quốc láng giềng phía đông, Serazan, nơi nhị hoàng tử Gan, người thân cuối cùng của nàng, đang ở.

Câu chuyện bi hùng này chỉ mới bắt đầu những dòng đầu tiên...

Chương 4

Lại nói về cuộc chiến trong thành Porasitus sau khi công chúa Anastasia đã trốn thoát. Thật là một trận chiến đáng sợ. Nhân dân và quân lính Porasitus kháng cự kịch liệt nhưng cuối cùng cũng bị đè bẹp bởi chênh lệch quân số quá lớn. Thái tử Prang chỉ huy toán quân tinh nhuệ nhất tràn vào hoàng cung. Prang chẳng lo ngại gì vị

vua già cùng bầu đoàn thể tử trong hậu cung, trở ngại duy nhất chỉ là thái tử Leon của vương quốc Porasitus, vốn được ca tụng là một nhà tiên tri tài ba hơn người lại thông minh xuất chúng, mà nói rộng một chút thì đối với Prang, cô nàng công chúa Anastasia cũng chưa chắc dễ đối phó.

Thế rồi trong chính cung Selena, Prang vô cùng kinh ngạc khi thấy vua Devis và hoàng hậu Neli đang đứng hoàng ngai trên ngai vàng, tay trong tay, mỉm cười nhẹ nhàng, hai mắt nhắm nghiền, xung quanh, người hầu ngã quỵ trên đất, bất động. Lính Henki chạy đến kiểm tra, mặt một tên tái nhợt:

-Thưa thái tử, tất cả đều tắt thở rồi!

-Tự sát ư?!? – Prang quát, cảm thấy niềm vinh quang chiến thắng lần này của mình mất đi quá nửa – Không thể

nào!

Trong không gian lạnh lẽo của sự chết chóc chợt vang lên âm điệu trầm buồn của tiêu, tiếng tiêu du dương, ngân nga một khúc ca thiêng liêng tuyệt đẹp mà u uất, đau thương. Prang quay lại, thêm một lần nữa được chứng kiến vẻ kiêu hùng của hoàng tộc Porasitus : thái tử Leon với mái tóc vàng óng xõa dài xuống lưng, trong bộ triều phục oai nghiêm, chàng bình thân thổi tiêu quý giữa sân cung điện, bên cạnh tượng nữ thần hoà bình Yinju duyên dáng, đôi cánh trắng muốt dang rộng như che chở cho người kế thừa ngai vàng cao quý của vương quốc hoa hồng. Một khúc nhạc cổ xưa để đưa tiễn linh hồn người chết của dân tộc Porasitus.

Bộp. Bộp. Tiếng vỗ tay rời rạc làm tan vỡ cảm xúc ngưng đọng.

Prang tán thưởng nhẹ nhàng:

-Thật đáng khâm phục. Không hổ danh thái tử Leon. Thổi tiêu mà cũng toát ra phong thái điềm tĩnh tuyệt vời.

Leon bấy giờ chậm rãi hạ tiêu xuống, quay nhìn ra bên ngoài hoàng cung, nơi cuộc thăm sát đã hoàn thành, đáp lời buồn bã :

-Đêm nay có nhiều oan hồn quá, ta chẳng thể đưa đi hết được.

-Hãy nghĩ chết là sự giải thoát thì mọi chuyện sẽ dễ chấp nhận hơn nhiều. – Prang nói rồi với vẻ nhún nhường, chàng nói tiếp – Tôi không muốn giết một nhân tài như ngài, nhưng nếu không giết thì đúng là tự để lại mầm hoạ sau này.

-Để quốc Henki đang bành trướng từng ngày cũng là nhờ tài lãnh đạo của bậc thái tử công minh không tình cảm như ngài. – Leon đáp lại, giọng nhẹ

như không mà ẩn chứa niềm cay đắng sâu cùng - Chỉ tiếc tại sao Porasitus lại nằm gần Henki đến thế...

-Ngài biết là dù Porasitus ở đâu thì trước sau gì cũng sẽ bị Henki san bằng thôi. – Prang nhếch miệng cười, không hề giấu giếm tham vọng của mình, rồi chàng giật mình nhìn quanh - Nhưng... sao nơi này không thấy công chúa xinh đẹp tuyệt trần của quý quốc nhỉ? Nàng đã bỏ trốn rồi ư ?

Leon quay chiếc tiêu, chắn lối ra của chính điện Selena, tiếp:

-Chúng ta tính chuyện với nhau trước đã, trước khi nói đến Anastasia.

-Ngài tưởng tôi không biết ngài cố cầm chân tôi để công chúa chạy thoát hay sao? – Prang cười nhạt – Ngài chẳng làm được điều đó lâu đâu!

Nói rồi hai bên lao vào nhau, chiếc tiêu vung lên loang loáng lúc ẩn lúc hiện, quật xuống đối thủ. Trong một giây ngắn ngủi, thái tử Prang lách người tránh, chiếc tiêu sượt ngang, cắt đứt mấy sợi tóc! Sắc ghê gớm, cứ như

một lưỡi gươm! Prang vung gươm lên, lưỡi thép sáng rực dưới trăng. Rõ ràng Leon có thể tránh được nhưng bất thành linh, chàng lao thẳng vào đường gươm. Máu phụt ra từ vết chém rất sâu giữa ngực khiến chàng loạng choạng lùi ra sau, ộc máu khỏi miệng.

Prang thu gươm về, sững sờ:

-Ngài cố tình, Leon, ngài cố tình để bị thương ư ?

Leon bật cười đầy ẩn ý, tay ôm vết tử thương. Prang bỗng nhận ra sự thật:

-Ngài... ngài đã làm thế vì Anastasia!?

-Người quả thật thông minh, Prang. Cái chết của ta sẽ càng làm bốc cao ngọn lửa căm thù của Anastasia với người! Ngọn lửa ấy còn khủng khiếp

hơn lửa mà người đã dùng để thiêu rụi quê hương của bọn ta! – Leon không chịu nổi nữa, ngã quỵ xuống, chiếc tiêu gỗ vẫn được chàng nắm chặt – Cái chết có gì là đáng sợ. Tất cả

chỉ để bắt đầu một kiếp luân hồi mới. Nếu tin vào điều thiện thì cái chết cũng chỉ là một chuyến du hành không hơn... Nhưng cái chết của người sẽ thật thảm khốc. Đây là lời tiên tri dành cho người, Prang Erokin, người sẽ

có tất cả nhưng rồi cũng sẽ mất tất cả vào một đêm trăng sáng như thế này...sẽ mất tất cả...

Lời tiên tri cuối cùng như một lời nguyện khi Prang không khỏi rùng mình. Thế rồi ngay sau lời phán truyền ấy, vị thái tử tài hoa của vương quốc Porasitus diệt vong cũng tắt thở. Linh hồn rời khỏi thân xác nhẹ nhàng như một cơn gió thanh khiết.

Năm đó Leon chỉ vừa bước qua tuổi hai mươi tư.

Cực kì tức giận vì lời nguyện của một trong những nhà tiên tri nổi tiếng nhất, Prang hét lên với bọn thuộc hạ:

-Đuổi theo công chúa Anastasia ở hai hướng Tây và Nam, kéo cô ta chạy qua biên giới một nước khác! Các người còn chần chờ gì nữa?

-Nhưng còn hai hướng Đông và Bắc thì sao ạ? - Vị phó tướng rụt rè thắc mắc.

Bộp! Hẳn ăn một cái tát tai nẩy lửa từ vị chủ nhân cao quý. Prang gầm lên:

-Mi quên phía Bắc Porasitus là Henki hay sao? Cho dù ngu dại đến mấy thì cô ta cũng không dẫn xác đến nước thù nộ mạng đâu! Còn phía Đông, mi có biết là ở đó có một khu rừng vô cùng rậm rạp không? Làm sao thân nữ nhi có thể đi được qua nơi ấy?!? Đúng là một lũ ngu!

-Vâng...

-Còn chờ gì nữa! Biến ngay!

Bọn lính Henki hoảng hốt chạy ra khỏi cung điện Selena thực thi mệnh lệnh truy bắt công chúa Anastasia. Nơi này chỉ còn thái tử Prang, bấy giờ chàng mới chậm rãi cúi xuống nhặt chiếc tiêu của Leon lên, chiếc tiêu màu nâu gụ, chạm khắc tinh xảo, rõ ràng là một vật rất quý, rất xứng nằm trong tay một người như Leon. Thế rồi Prang đưa đôi mắt lạnh lẽo của Tử thần nhìn về hướng khu rừng thiêng Holius phía Đông Porasitus, môi chàng từ từ giãn ra thành một nụ cười.

“Đúng là một lũ ngu. Với sức mạnh sẵn có cộng thêm sức mạnh của lòng căm thù mà Leon đã gieo vào trái tim đầy nhiệt huyết kia, Anastasia quá dễ dàng vượt qua khu rừng ấy. Ừm, trò chơi thú vị là phải vờn con mồi đến kiệt sức. Nàng cứ chạy đi, công chúa nhỏ, đến khi đủ lông đủ cánh thì hãy đến tìm ta trả thù. Cây tiêu này sẽ

thay Leon chờ nàng ở hoàng cung Henki, vị hôn thê xinh đẹp của ta...”

Nói xong, Prang quay lưng đi ra ngoài, bỏ lại đằng sau khung cảnh hoang tàn như có bão tràn qua.

Năm trị vì thứ hai mươi của vua Devis, vương quốc Porasitus tươi đẹp thất thủ trước đội quân hùng mạnh do thái tử Prang Erokin của đế quốc Henki lãnh đạo. Chỉ trong một đêm, toàn dân tộc Porasitus tóc vàng từ dân thường đến hoàng gia đều bị giết gần hết, trừ hai người là công chúa Anastasia và nhị hoàng tử Gan. Vương quốc này bị xoá tên khỏi bản đồ. Sự diệt vong chấm dứt.

rang là một người tài giỏi, thông minh, xảo quyệt, tàn nhẫn và tin tưởng tuyệt đối vào khả năng của mình.

Nhưng người tài giỏi nhất tất cũng có lúc phạm sai lầm. Sai lầm của Prang trong chiến công lừng lẫy này là đã không giết hết hoàng tộc Porasitus mà tha mạng cho công chúa Anastasia. Chàng không thể ngờ nổi mình đã mở đường cho một cuộc trả thù đẫm máu sau này. Như có ai đó từng nói, sai sót của một vị tướng quân nhiều lúc không chỉ lấy đi sinh mạng một con người mà có thể là sinh mạng của cả một dân tộc. Máu trả bằng máu.

Âu cũng là lẽ đời.

Chương 5

-Chị, chị ơi ...

Tiếng gọi dường như vọng lại từ một nơi nào đó xa xôi lắm. Ana từ từ mở mắt, một cảm giác khó chịu và đau ở

hai mắt, đêm qua nàng đã khóc quá nhiều đến nỗi ngất đi lúc nào không hay biết. Ánh mặt trời chói chang. Một cô bé chừng mười ba mười bốn tuổi đang nhìn nàng chăm chú bằng đôi mắt nâu to tròn ngơ ngác, ngây thơ.

-Đây Đây là đâu ?

-Bìa rừng Holius, nước Serezan. Sao chị lại nằm ở đây ?

Ana ôm đầu, những hình ảnh của cuộc thảm sát đêm qua sống dậy trong ký ức như một cơn ác mộng đáng sợ, ghê rợn và chứa chan hận thù. Nỗi uất hận trào lên tưởng chừng có thể làm nàng nghẹt thở mà ngất đi lần nữa.

Giọng cô bé nọ lại vang lên trong trẻo:

-Sao chị lại nằm ở đây ? Chị là người của vương quốc Porasitus à ?

-Chuyện đó... - Ana thật sự hoảng hốt. Chẳng lẽ lệnh truy bắt nàng đã đến tận đây ?

Nhưng cô bé tiếp ngay:

-Chắc không phải đâu. Vì ông em kể người Porasitus có mái tóc vàng mắt xanh đẹp như các vị thần vậy, trong khi tóc của chị màu nâu cơ mà .

Phải rồi, Ana dường như là người Porasitus duy nhất có mái tóc nâu, một điều kì lạ của số phận mà trước đây nàng vẫn không hiểu lí do nhưng giờ thì khác. Nàng đã hiểu số phận muốn gì ở mình ngay từ giây phút đầu tiên của cuộc đời. Mái tóc nâu này có thể che giấu thân phận thật sự của nàng. Chưa một người ngoại tộc nào nhìn thấy màu tóc lạ lùng ấy, kể cả Prang! Một tia sáng lóe lên trong đầu Ana. Kế hoạch trả thù định hình dần, từng bước , từng bước . Rõ ràng quá.

-Bé gái, em tên gì ?

-Iala. - Cô bé có khuôn mặt bầu bĩnh, đáng yêu và mái tóc nâu hạt dẻ ánh kim rất đặc trưng của dân tộc Serezan

- Áo chị dính đầy máu, chị cần băng bó đấy. Chị không dính dáng gì đến việc từ đêm qua quân lính Henki đã đi dọc biên giới Porasitus và Serezan chứ ?

-Chúng mò đến đây sao ? –Ana giật thót .

-Vâng. Nhưng vua Serezan không cho phép chúng tràn qua. Chị không liên qua thật chứ ? Vết thương của chị là do quân lính Henki làm à ?

-Không. Dĩ nhiên rồi. Em đã thấy con gái đầu gờm bao giờ chưa. Chị làm sao có thể nào .

Cô bé ngẫm nghĩ giây lát rồi bảo :

-Để em dẫn chị về nhà. Ông em sẽ băng bó cho.

Nói rồi cô bé lẳng xẵng dẫn đường, tay xách giỏ nấm tươi. Ana đi theo sau, cánh tay đọng đầy máu khô từ vết rạch đêm qua. Nàng đưa đôi mắt xanh buồn thắm thắm nhìn cánh rừng Holius, ngay bên kia thôi là Porasitus, quê hương yêu dấu của nàng, giờ chỉ còn là đồng tro tàn dưới vó ngựa cuồng chinh của tộc người Henki tàn bạo. Hôm qua nàng phải ra đi nhưng nhất định có ngày nàng phải quay trở về.

Và đó sẽ là ngày tàn của đế chế Henki.

Ngôi nhà tồi tàn của Iala nằm giữa một vườn hoa màu tươi tốt, rau củ khắp nơi. Trước cửa, một ông lão râu tóc bạc trắng như mây đang ngồi phe phẩy quạt, chiếc cốc dựa vào tường bên cạnh. Một lão nông đang ngồi nghỉ

ngồi sau khi làm việc. Êm đềm quá, khác hẳn với Porasitus đêm qua, Ana ngậm ngùi. Iala nhanh chóng kể cho ông nghe về Ana. Ông lão mỉm cười bảo nàng ngồi xuống chiếc giường gỗ ọp ẹp và xem xét vết rạch ở tay, ông nhìn mặt:

-Một cô gái đẹp như vậy thì không nên để lại vết sẹo trên người. Không sao đâu, lá thuốc có thể khiến không còn vết sẹo nào cả.

-Không. - Ana cắt ngang - Cháu chỉ xin ông sát trùng để tránh nhiễm bẩn mà thôi, ông cứ để lại sẹo cho cháu ạ.

-Thật lạ lùng. - Iala bất giác thốt lên - Chị thật lạ. Chị tên là gì ?

-À...- Ana cố nghĩ ra một cái tên giả - Tên chị là Reven.

-Đó cũng là một cái tên lạ nốt. Chị đến đây làm gì ? Sao mà chị lại bị thương thế?

-Chị là người dân tộc du mục Keni chuyên nhảy múa kiếm tiền nhưng khi đi ngang qua vương quốc Porasitus đêm qua chị lạc mất đoàn hát rồi bị thương khi chạy xuyên qua khu rừng bỏ trốn.

-Thế cháu định đi đâu tiếp theo? Quê hương của cháu ở đâu? –Ông lão hỏi han ân cần trong lúc băng bó vết thương trên tay Ana.

-Henki. - Công chúa nói lạnh lùng, mắt ánh lên tia nhìn ghê rợn của loài ác thú khát máu, tàn bạo - Quê hương của cháu ở vương quốc Henki. Cháu sẽ đến đó.

-Vậy đêm nay chị cứ nghỉ ở nhà em. - IaLa cười mở cười - Được một người xinh đẹp như chị ở cùng thật là vinh hạnh. Em chưa bao giờ nhìn thấy ai đẹp như chị cả. Nhưng nghe nói công chúa Anastasia cùng vương quốc Porasitus là đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ. Liệu cô ấy có xinh đẹp như chị không, Reven?

-Chị không biết. Chị làm sao nhìn thấy công chúa cao quý. Và lại, có lẽ giờ đây cô gái ấy cũng đã chết rồi.

-Phải. - Ông lão đồng ý - Trận chiến đêm qua ác liệt quá. Ở tận đây là cũng nhìn thấy khói đầy trời. Thật đáng thương cho vương quốc ấy.

Ana buông tầm mắt xa xôi về phía rừng thiêng Holius, bầu trời Porasitus cũng xanh như thế này đây. Quê hương chỉ ở ngay bên kia thôi nhưng nàng chẳng thể quay về. Bất hạnh làm sao. Đau đớn làm sao. Quê hương của nàng, cha mẹ của nàng, anh Leon của nàng và cả dân tộc Porasitus hiền hòa nữa chứ, đều đã là ký ức cả rồi.

Ký ức đẫm máu.

Xin hãy tin con, hồi đất mẹ yêu thương, con thề chỉ trong vòng vài năm thôi, con sẽ khiến dân tộc Henki và Dahlia cũng bị hủy diệt như Porasitus đêm qua.

Sáng hôm sau, Ana bước ra khỏi ngôi nhà của hai ông cháu. Trời hãy còn sớm. Không khí se lạnh. Sương mù mờ ảo. Serezan là một vương quốc có khí hậu lạnh vào mùa đông chứ không như Porasitus nắng ấm phần lớn thời

gian trong năm. Mùa đông sắp đến rồi. Mùa đông mang đến cho con người ta cảm giác buồn, lạnh lẽo và cô độc. Nhưng đối với Ana, cô độc và buồn có lẽ đúng còn cảm giác lạnh lẽo thì sai hoàn toàn. Người nàng đang sôi lên trong ngọn lửa căm thù hùng hực.

-Chào buổi sáng.

Ông nội của Iala bước đến đứng cạnh Ana, giọng ông ấm và đôi mắt hiền từ ấy làm nàng nhớ đến phụ hoàng làm sao.

-Iala còn ngủ phải không ạ ?

-Khi dậy không thấy người chắc nó sẽ tiếc lắm. Chà, trời mùa này buồn thật, công chúa nhỉ ?

Ana giật mình, quay ngoắt lại, đôi mắt xanh mở to nhìn ông lão nông dân nghèo khó, nàng có giữ bình tĩnh và hỏi bằng cái giọng lạnh giá, còn lạnh hơn cả mùa đông nữa kìa:

-Ông gọi cháu là gì cơ ? Xin ông đừng nói lung tung, cháu sẽ mất đầu như chơi đấy ạ.

-Nếu người muốn trả thù thì hãy học thêm kiếm pháp vì lão nghe nói thái tử Prang là một người trí dũng song toàn, không dễ đối phó đâu. Ở Serezan có vương tử Yusan là một ẩn sĩ rất thông thạo kiếm thuật, người nên xin diện kiến. Vị vương tử ấy ở ngay dưới núi Sigatsu, trong thủ phủ Kaising.

Ana từ kinh ngạc, lo sợ chuyển sang vẻ hài lòng, nàng mỉm cười:

-Cám ơn ông, cám ơn đêm qua đã cho ta ở trong nhà tránh sự truy sát của bọn lính Henki. Nhưng làm sao ông nhận ra ta là công chúa? Ta đâu có mái tóc vàng như bất cứ người dân Porasitus nào.

-Từ lúc người trả lời quê hương người là Henki và nói là sẽ đến đó là lão đã biết. Không ai nói là sẽ “đến” quê hương cả, người ta chỉ dùng từ “về” mà thôi. Thái độ như vậy chỉ có thể là của một người Parasitus, thêm vào đó là sắc đẹp của người và đôi mắt xanh ấy, đôi mắt rực sáng khí chất đế vương.

Ana cười:

-Lão thật tinh ý. Nhưng lão không sợ ta sẽ giết lão để bịt đầu mối hay sao ?

-Nếu người muốn thì cho dù không nghĩ lão đã biết hết, người cũng sẽ giết ông cháu lão mà. Và lại, người đâu muốn có một vụ án mạng gần rừng Holius thu hút sự chú ý của quân Henki.

-Thông minh thật. - Ana thở ra nhẹ nhõm, hít đầy buồng phổi thứ không khí trong lành của khu vườn tươi đẹp rồi nàng đeo kiếm và khoác áo choàng đen. Trông nàng giờ đây không khác gì một chàng thanh niên đẹp như

thần linh. Mái tóc nâu nhạt dài ngang vai, vừa vặn ôm lấy khuôn mặt thanh tú, đôi mắt sáng như mắt chim ưng, phong thái uy nghi.

-Sau này nhất định ta sẽ báo ân nghĩa ngày hôm nay. - Nàng nói trước khi bước đi.

-Dù gì ngài cũng nên cẩn thận. Dẫn bước vào con đường trả thù cũng là liều mạng bước vào quỹ đạo của sự hủy diệt đó. Lão thật tâm không muốn nhìn một thiếu nữ toàn mỹ như ngài tan biến trong ngọn lửa của sự hận thù.

-Ông lão à, từ khi sinh ra, ta đã là sự hiện thân của diệt vong rồi. - Ana nói mà không quay lại. Con đường phía trước rất chông gai. Nàng biết chứ. Biết rất rõ là chẳng khác. Song nhiều lúc sự an toàn cá nhân dường như

không còn tồn tại nữa.

Số phận đùa cợt con người và nữ thần Atropos lạnh lùng không biết lúc nào sẽ vung chiếc kéo vàng cắt đứt sợi tơ sinh mệnh của mỗi người. Cuộc đời có khổ đau, có vui buồn. Nhưng cuộc đời vô nghĩa nhất là khi không có mục đích sống. Anastasia đã có mục đích rồi, nàng chỉ cần tiến về phía trước mà thôi.

Đi bộ được hai ngày thì Anastasia đến thủ phủ Kaising của vương quốc Serezan, một nơi sầm uất, nhộn nhịp.

Nàng đang thăm dò tin tức của hoàng huynh Gan nhưng vẫn bật vô âm tín. Đường như nghe tin vương quốc

diệt vong, anh ấy đã nhanh chóng rời nơi thường ở để lẩn trốn sự truy sát của quân Henki y như nàng lúc này.

Thế thì khó tìm lắm đây. Vừa mệt mỏi nghĩ, nàng bước vào một hiệu ăn uống để nghỉ mệt. Dùng bữa trưa xong Ana quyết định sẽ đến thẳng núi Sigatsu để tìm vị vương tử nọ ngay, không còn thời gian lãng phí nữa. Chắc hẳn Gan có thể tự lo cho mình thôi.

Gọi món xong, Ana chống cằm, nhắm mắt lại, nổi mệt mỏi suốt cuộc hành trình đang vắt kiệt sức nàng. Đã ba đêm rồi nàng không chợp mắt. Hồi còn ở nhà ông cháu Iala nàng cũng thức cả đêm hồi hộp sợ bọn lính Henki mò đến, hai đêm sau chẳng dám lơ là vì thời gian gấp rút.

-Ôi, đúng là một trang mỹ nam tử. - Giọng ai đó vang lên chói lói, đánh thức Ana khỏi sự nghỉ ngơi ngắn ngủi.

Nàng ngược lên nhìn. Hai tên lưu manh Serezan đang chọc ghẹo nàng không tiếc lời. Một gã nhắc bàn tay của nàng lên, ngắm nghía, xuýt xoa:

-Nhìn này trắng nõn còn hơn tay mấy em tiểu thư tao thấy ngoài đường. Tiểu thư gì ấy nhỉ, à, tiểu thư Aureola...

-Chú em đẹp trai đang định đi đâu thế? Nhìn chú em hình như không phải là người ở Kaising thì phải ? Có cần bọn anh dẫn đường không?

-Bỏ ra. - Ana nói lạnh lẽo, đầy đe dọa. Còn nhanh hơn ánh chớp, mũi gươm của nàng dí ngay sát cổ họng của tên đang cầm tay mình. Hấn kinh hãi nhìn. Nàng nện sống gươm vào bụng hắn, tay kia đâm luôn một phát vào mặt tên còn lại. Cả hai loạng choạng lùi ra sau, nổi giận quát:

-Thằng nhóc miệng còn hôi sữa, mà có biết bọn ta là gia nhân của hoàng tộc Serezan không?!?

-Ta không cần biết lai lịch bọn khốn như bọn mi, nghe chỉ bắn tai. – Ana lạnh lùng nói.

-Dạy cho nó một bài học!

Hai tên xông vào đánh Ana. Nàng nhanh như một con sóc, tránh đòn dễ dàng, xoay người nàng tống một cú thúc gối cực mạnh vào bụng một tên khiến hắn văng ra xa, bất tỉnh. Vút! Gươm dí sát cổ tên kia, nàng nhún vai

:

-Ta không có nhiều thời gian để đùa giỡn với cầm thú đâu. Nói cho ta biết, núi Sigatsu ở hướng nào? Muốn tìm vương tử Yusan thì làm thế nào ?

-Thứ nhóc con như mi mà cũng đòi yết kiến vương tử Yusan cao quý ư ?

-Nghe đây, khi mi chết rồi thì mi không cần quan tâm đến sự cao quý của người khác đâu, rõ chưa ?

-Chàng trai trẻ, đừng nóng nảy như thế. - Một giọng dịu dàng vang lên, ấm áp lạ lùng. Giữa đám đông đang vây quanh xem cuộc ẩu đả, một nhân vật vừa xuất hiện: tóc nâu hạt dẻ, mắt sáng long lanh, trong veo như thủy tinh tinh khiết nhất... Mọi người vừa thấy chàng đều vội vã lui ra cách một

khoảng nhất định, không phải vì sợ hãi mà là vì niềm kính trọng vô biên. Từ chàng toát ra một phong thái điềm tĩnh ôn tồn.

-Vương tử đã đến rồi! Xin người hãy dạy dỗ tên oắt này đi! - Hai tên kia reo lên mừng rỡ.

Ana thô bạo xô tên nằm dưới lưới gươm của mình ra, tra gươm vào vỏ, thận trọng hỏi :

-Ngài là vương tử Yusan Solome?

-Vâng, đó là tên của kẻ hèn mọn này. Không biết ta đang được tiếp chuyện vị khách quý nào đây?

-Tên tôi là Reven. Tôi muốn thụ giáo kiếm pháp của ngài, càng nhanh càng tốt. - Nàng sáng giọng.

Vương tử Yusan nhìn Ana, vẻ chùng hơi ngạc nhiên, cân nhắc một chút, chàng nói thật nhẹ nhàng:

-Xin mời khách quý theo ta đến khách quán ở núi Sigatsu, ở đây không tiện bàn chuyện, còn hai người , lần sau không được vô lễ với khách phương xa như thế.

Nói đoạn chàng quay bước ra khỏi hiệu ăn,vóc dáng thanh mảnh, nhẹ như mây, chiếc áo choàng màu trắng tinh mềm mại. Chàng mỉm cười với những người dân cúi đầu chào mình, đưa tay xoa nhẹ đầu như đứa trẻ như một hành động ban phúc lành. Trong mắt những người dân Serazan ấy, vị tam vương tử của họ cao quý như một thiên thần. Và rồi cũng bị thu hút bởi sự thuần khiết ấy, Ana cảm thấy tin tưởng con người này, anh ta có điều gì đó rất giống thái tử Leon, người anh quá cố của nàng. Chẳng lẽ vì hai người đều là bậc thầy về thuật tiên tri hay sao ?

Ana bất giác đi theo Yusan như bị thôi miên.

Chương 6

Khách quán nơi Yusan nói là một nơi giản dị, thanh tao mà đẹp đẽ hết chính vị chủ nhân của nó vậy. Ana ngồi xuống một chiếc ghế bằng gỗ mộc cọt kẹt, không gian đầy mùi hương ngọc lan thoang thoang êm dịu. Xung quanh nhà cây cối sum xuê tựa chốn thiên đường. Khó có thể tin một vị vương tử cao sang lại sống khắc khổ

như vậy. Không có một thứ gì có thể coi là quý giá cả.

Vương tử Yusan ngồi xuống trước mặt nàng, hai bàn tay đặt hờ hững lên thành ghế, mắt sáng rực như sao thể

hiện một sự thông minh và ý chí khác thường. Thần khí toát ra từ con người này tưởng chừng vô cùng yếu ớt này thật dễ nể. Nhưng thần khí ấy không gây cảm giác bất an mà thay vào đó là sự yên bình, thanh tịnh, cứ như

chàng không phải là người cõi tục nữa. Một thứ thần khí cũng mạnh như Prang Erokin nhưng không hề bị vẩn đục bởi máu và tham vọng.

Yusan bấy giờ mới cất giọng:

-Nàng muốn học kiếm pháp của ta thật sao, công chúa Anastasia?

Ana giật nảy mình, bối rối lặp lại:

-Tôi bị ngài phát hiện rồi ư? Chẳng lẽ khả năng hoá trang của tôi không ổn?

-Ồ không, rất giỏi. Thật hiếm thấy người con gái nào có tài năng như nàng. – Yusan dịu dàng trấn an, ánh mắt màu ngọc lục bảo sáng lên hào quang ấm áp của sự nhân từ - Nhưng ta là một nhà tiên tri. Lachesis đã nói hôm nay nàng xuất hiện và, ta đã đến đó đón nàng.

-Ngài biết ? – Ana càng ngạc nhiên hơn. Nàng chợt có cảm giác là tài tiên tri của vị vương tử này giỏi hơn anh Leon của nàng rất nhiều.

-Song cho dù ta không tiên đoán được thì chỉ cần so về kiếm pháp cũng thấy nàng rất giống hoàng tử Gan, nếu nàng muốn trả thù thì không nên để thái tử Prang nhìn thấy khi nàng chiến đấu. Anh ta sẽ nhận ra đấy.

-Vì thế tôi mới xin thụ giáo kiếm pháp của vương tộc Bạch nguyệt Serazan ngài. Với màu tóc này, thái tử Prang chắc chắn sẽ nghĩ tôi có nguồn gốc từ phương Đông.

-Nàng cũng thật thông minh. Nhưng rất tiếc, ta không giống Gan anh nàng, kiếm pháp của vương tộc là để

phòng thân và để bảo vệ đất nước chứ không phải trả thù.

Ana bất giác cười cay độc:

-Ngài nói sai rồi. Tôi không hề muốn trả thù chỉ vì gia đình mình mà còn là vì cái chết thảm thương của cả dân tộc Porasitus. Hay ngài nghĩ đó không phải là bảo vệ quê hương? Dòng máu Porasitus đang chảy trong tôi, và tôi không cho phép bất cứ ai dày xéo lên đất mẹ thiêng liêng. Hay ngài lại nghĩ tôi chỉ là một cô gái trẻ không làm nên trò trống gì khiến kiếm pháp ngài trao cho là phí hoài? Nếu là vì lí do thứ hai thì ngài hãy tin tôi, vương tử cao quý, thề có các vị thần linh tối cao, tôi sẽ khiến máu dân Henki ngập tràn vương quốc ma quỷ ấy chỉ

trong một thời gian ngắn mà thôi.

Vương tử Yusan chỉ mỉm cười trước sự khó chịu lộ rõ của người đối diện:

-Ý chí của nàng rất cao. Dĩ nhiên là ta hiểu tâm trạng và tin vào khả năng của nàng. Nhưng như ta đã nói, ta sẽ

không truyền kiếm pháp cho nàng. Với những gì đã học được từ Gan, nàng đã quá thừa khả năng thực hiện mục đích rồi. Điều duy nhất mà nàng còn thiếu là “đạo”.

-Đạo? – Ana tròn mắt. “Đạo” là thứ anh Leon từng nhắc đến khi tranh cãi vấn đề gì đó với anh Gan nhưng Ana thực sự chưa bao giờ tìm hiểu nó là cái gì một cách cụ thể - Mà “Đạo” thì liên quan gì đến việc trả thù? Không phải chỉ cần kiếm pháp cao siêu để có thể vung gươm chém đầu kẻ địch hay sao?

-Kiếm pháp chỉ là công cụ thúc đẩy. Muốn thành công, nàng còn cần có “đạo” chỉ đường. “Đạo” giữ cho tâm hồn nàng không mê muội trong những âm mưu khát máu, giúp nàng có sự tỉnh táo cần thiết khi đấu trí với quân thù.

-VẬY NGÀI HÃY CHỈ CHO TÔI NGAY ĐI.

-Nhưng nàng sẽ không học được hết bản chất của “đạo” bởi nền tảng của môn này là trái tim nhân ái, thứ nàng đã đánh mất từ ngày Parasitus bị hủy diệt.

-Đúng. Tôi đã chôn vùi tình yêu thương trong năm mồ thù hận.

-Cốt yếu là ở đây – Vương tử Yusan thở dài phiền muộn – Chiến tranh đã cướp mất một phần tư chất của nàng rồi. Nhưng nó sẽ cho nàng những điều khác... – Câu cuối Yusan nói mông lung như không chú ý cho Ana nghe thấy rồi chàng chuyển giọng rõ ràng hơn - “Đạo” không phải là thứ có thể học như kiếm pháp. “Đạo” chỉ nằm trong tâm mà thôi. Nàng hãy cầm lấy cái này.

Chàng đưa cho Ana bảy phong thư, tiếp:

-Một phần “đạo” của ta ở trong đó, khi nào nàng cảm thấy cần phải trấn tĩnh lại thì hãy đọc lời khuyên bên trong. “Đạo” phải thấm nhuần mới hiểu. Các vì sao đã báo trước sự hiện diện của nàng từ lâu, nên ta đã chuẩn bị

và đánh số thứ tự.

Ana nhìn những phong thư một cách ngần ngại :

-Vì sao ngài lại tận tình giúp tôi như thế ? Chúng ta chỉ mới gặp nhau lần đầu.

-Nàng sợ sẽ gặp một Prang nữa, phải không ? – Yusan hỏi nhẹ nhàng.

Ana giật mình nhưng không thừa nhận.

-Ta không thể làm vơi mối nghi ngờ đã được máu viết trên tim nàng bằng một câu nói được. Hãy để thời gian trả lời, rằng ta không hề có ác ý gì. Ta không bao giờ làm hại nàng, Anastasia ạ, không bao giờ cả. – Nhà tiên tri Serazan vẫn không hề tỏ ra phật ý khi bị nghi ngờ. Âm điệu giọng nói vẫn chậm rãi đem đến cảm giác an tâm lạ

lùng khiến Ana hơi giãn người ra một chút.

-Vả lại, theo một nghĩa nào đó, đây không phải lần đầu chúng ta gặp nhau.

-Sao ?

-À, không... Đây, nàng cầm lấy. – Yusan đưa bảy phong thư ra một lần nữa
– Chúng sẽ giúp nàng làm được điều mà anh Leon của nàng mong đợi...

Lần này Ana cẩn thận đón lấy rồi cất vào áo.

-Ngài biết anh trai tôi?

-Phải. Con người khi đến số tận thì dù là nhà tiên tri tài ba cũng chẳng thể chống lại.

Giọng nói của vương tử Yusan buồn kì lạ, đôi mắt thăm thẳm nhìn ra khung cảnh bên ngoài.

Có phải Ana tự nhận là đã không còn yêu thương ai không? Đúng, nàng vừa làm thế. Nhưng không hiểu vì sao phong thái đĩnh đạc hơn người của vị vương tử ở ẩn giữa chốn núi non này đem đến cho nàng một niềm cảm phục khác thường. Sự thanh khiết nơi chàng giống như ngôi sao le lói dẫn đường cho Ana giữa đêm đen ác mộng của nàng. Nàng ước gì mình có thể không phải dẫn thân vào con đường trả thù trắc trở phía trước mà ở

mãi bên con người này để thưởng ngoạn cuộc sống thanh bình ở Serazan, để tìm lại tình yêu thương đã mất.

Ước gì...

-Nàng sẽ hối tiếc nếu ở lại đây đây. – Vương tử Yusan chột lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của Ana. Nàng nheo đôi mắt xanh tuyệt đẹp nhìn chàng:

-Ngài nói vậy là có ý gì?

-Nàng sinh ra không phải để sống như một cô gái bình thường... Số phận thật trớ trêu.

-Đúng. Tôi là sức mạnh, không ai ngăn cản được, tôi nắm giữ chìa khoá của đời mình. Số mệnh là cái gì chứ?

Chúng ta tạo ra những điều may rủi và và chính chúng ta gọi nó là “số mệnh” mà thôi. - Rồi bất giác nhận ra mình càng cố phủ nhận thì chỉ càng làm Yusan thấy rõ phút xao động vừa rồi, Ana bối rối đứng dậy, nói nhanh

- Giờ thời gian không còn nhiều nữa, cảm ơn lòng tốt của ngài, tôi xin lên đường ngay. – Nàng cảm thấy xấu hổ

vì đã để lộ ra phút giây yếu mềm của mình. Thời điểm này đây nàng không được phép yếu lòng trước bất cứ ai.

Vương tử Yusan tiễn nàng đến tận cửa, nói:

-Thật tiếc vì công chúa đang đánh mất chính mình. Khi lưỡi gươm nhuộm máu, nàng sẽ không còn là biểu trưng sắc đẹp đáng tự hào của Porasitus nữa mà đã là nữ thần báo thù mất rồi. Trả thù, ban đầu tuy khá ngọt ngào, nhưng chẳng bao lâu sau, cay đắng sẽ chiếm chỗ của nó.

Ana quay lại, đối mặt với con người kì lạ nọ. Nàng cảm thấy rõ ràng hơn bất cứ ai rằng nàng đang ngày càng lùi xa sự thanh khiết của chàng trai này, bất giác nàng cười giễu cợt:

-Sắc đẹp và trả thù đều là những liều thuốc độc dành cho con người. Nhưng tôi đã chọn con đường ấy, không có gì phải hối tiếc cả.

Rồi Ana quay đi, tà áo choàng đen thẫm của thần Chết khoác trên người. Sắc đẹp luôn luôn đầy quyền lực, một nụ cười của người con gái đẹp còn nguy hiểm hơn lưỡi gươm của một chiến binh giỏi. Ana hiểu điều đó. Người ta thường bảo con người cần một trái tim để giải quyết, một cái đầu để xếp đặt và một bàn tay để thực hành.

Tiếc là nàng đã và đang cố gắng vùi sâu trái tim mình. Con người mất đi trái tim sẽ trở thành loài ác thú. Chẳng lẽ đó là tương lai dành cho nàng công chúa xinh đẹp của Porasitus hay sao?

Tiếc thay, tiếc thay...

[Chương 7](#)

Năm trị vì thứ hai mươi của hoàng đế Sohan đế chế Henki. Sự xâm lăng vương quốc Porasitus trù phú thành công mở rộng thêm rất nhiều biên giới của đế chế. Thái tử Prang, năm ấy vừa tròn mười bảy tuổi, là thần đồng về quân sự, trở thành con át chủ bài trong những âm mưu xưng bá thiên hạ của vương triều.

Prang là con trai của vương phi Luxia quá cố nên chàng không được hoàng hậu Lensy hiện thời thương yêu lắm. Có điều Prang không quan tâm đến những âm mưu hãm hại nho nhỏ của bà ta. Vì chàng độ lượng chăng?

Không đúng. Đơn giản là những thứ chấy rận hèn kém thì làm sao ngăn được con đại bàng dũng mãnh tung

cánh bay lên cao, nhìn thẳng vào mặt trời. Chỉ cần nhìn vào đôi mắt xám ánh bạc sáng lấp lánh, lạnh giá của chàng trai mười bảy tuổi này cũng đủ khiến chúng ta rùng mình trước dã tâm của chàng. Duy chỉ có điều, khi Prang sinh ra thì cùng lúc ấy một ngôi sao chói rực sáng trên bầu trời Henki và một nhà tiên tri của hoàng gia đã tiên đoán rằng chàng là người yếu mệnh. Song, Prang luôn chiến đấu với số phận. Đối với chàng, các nữ thần số

mệnh chỉ là trò hù dọa trẻ con chứ sức mạnh của bản thân mới là yếu tố quyết định trong cuộc đời mỗi con người.

Sau Porasitus, thái tử Prang nhắm đến vương quốc phía Tây Gladiolus, song nơi này có địa hình quá hiểm trở

nên cần một vị tướng giỏi chỉ huy. Đáng tiếc là người giỏi thường đa nghi, Prang vẫn chưa quyết định được ai sẽ là vị nguyên soái lần này thay mình.

Lại nói về công chúa Anastasia, nữ thần báo thù của Porasitus, sau gần nửa năm trời tìm đường đến Henki, nàng đã lọt qua hàng rào kiểm soát biên giới nhờ phong thư đầu tiên của vương tử Yusan: một giấy bảo lãnh của hoàng tộc Bạch nguyệt Serazan. Chàng tiên đoán việc như thần. Nhưng vừa đặt chân lên mảnh đất đáng nguyền rủa này thì nàng lại biết thêm một tin sét đánh: phần lớn dân tộc Porasitus đều đã bị thảm sát vào đêm hôm ấy.

Chỉ một số rất ít sống sót. Thật kinh khủng và tàn bạo!

Việc tiếp theo Ana phải làm sau khi cố kìm nén đau thương là đăng kí gia nhập quân đội, mọi việc diễn ra khá suôn sẻ và dễ dàng nhờ lí lịch được bảo đảm và tài nghệ hơn người. Suốt một năm sau đó, trong lốt nam nhi, Ana từ một người lính quèn leo lên được chức đội trưởng một toán quân Jua, một đội quân toàn những người ngoại tộc không mang dòng máu Henki chính thống. Đó cũng là chủ ý của Ana, nàng muốn lập một đội quân trung thành với chính mình chứ không phải với đế quốc kẻ thù.

Chỉ trong vòng 5 tháng cuối trị vị thứ hai mươi một của vua Sohan, Ana đã tiêu diệt gần mười dân tộc thiểu số

vây quanh bảo vệ cho vương quốc phía Tây Gladiolus, mở đường cho cuộc viễn chinh khổng lồ của toàn đế

chế.

Năm mười bảy tuổi, công chúa Anastasia trong cái tên mới :Reven Ping, đã được thăng hàm tướng quân, trở

thành con người được ái mộ và tin cậy nhất Henki. Nhưng thế chưa đủ, cái Ana cần không phải là danh hào mà là tiếp cận thái tử Prang, kẻ tử thù, chiếm được lòng tin của hắn.

Sinh nhật lần thứ mười tám, cơ hội đã đến với Ana vào một ngày mưa bão dầm dề như báo trước điềm dữ, vị

tướng quân trẻ đang ngồi trong lều chỉ huy ở biên giới Henki và Gladiolus suy tính kế hoạch tiến công. Dù đã mất gần hết vây cánh nhưng vương quốc này chống cự quá mạnh, lại còn thêm địa vị chưa cao nên nàng không thể tùy tiện áp dụng những kế sách của mình mà còn phải chờ lệnh từ chỉ huy cao hơn là đại tướng Golem. Thật khó chịu khi phải làm việc dưới quyền một ai đó, nhất là khi bản thân hiểu rằng kẻ ấy chỉ là một con công ươi khoe mẽ không hơn. Chức đại tướng của Golem chắc chắn là do hắn là con của hoàng hậu Lensy.

“Làm sao, làm sao đánh bại Gladius? Làm sao lập được chiến công để có thể tiếp cận thái tử Prang, tổng tư

lệnh quân đoàn Henki?”-Ana khổ sở ôm đầu, cố suy nghĩ. Mọi thứ dường như trở nên rối rắm kinh khủng.

Những câu hỏi không lời giải đáp cứ ào ạt tuôn ra. Tham vọng bá chủ của nàng, nhiệm vụ trả thù của nàng...

Tất cả dường như vẫn giậm chân tại chỗ. Tướng quân thì là cái quái gì! Một đế chế rộng lớn như Henki thì dễ

đến hàng chục tướng quân chứ không ít. Quan trọng là đến nay chỉ mới có một đại tướng quân Golem mà thôi.

Bỗng nàng nhớ đến lời dặn của vương tử Yusan liền rút phong thư thứ hai ra đọc: “Nếu muốn thành công vì tham vọng thì phải trả một cái giá lớn hơn cả tình yêu thương”

Câu này báo trước điều gì ? Một điềm báo xấu ư ?

Ana bóp nát tờ giấy lại, ném vào lò lửa, đôi mắt xanh của nàng rục lên ánh nhìn man dại như con thú bị ép vào đường cùng. Rầm! Nàng nện nắm đấm thép lên mặt bàn khiến nó rung lên và bầu không gian xao động dễ sợ.

-Tướng quân !-Một tên lính chạy vào, khuôn mặt nhợt nhạt trong nước mưa-Quân nổi loạn đã bao vây chúng ta trong bán kính hai dặm!

-Cái gì ? Quân nổi loạn? Nói vậy là chúng ta đã bị tách rời với toán quân tiếp viện từ phía sau rồi sao ?!- Ana bật dậy, gầm vang. Tuyệt thật! Cứ như ông trời đùa giỡn với quyết tâm của nàng vậy.

Vấn đề Gladius chưa giải quyết xong lại có thêm một vấn đề khác: Quân nổi loạn! Đây là một đội quân gồm những người bất bình với chính sách cai

trị tàn bạo của đế chế Henki mà đứng lên chống lại, họ được dẫn đầu bởi một chàng trai có mặt danh là “Fantom”, bóng ma. Đội quân này chuyên bao vây và tiêu diệt các đội quân Henki trong tình huống hiểm nghèo nhất và tiêu diệt không thương tiếc, xuất quỷ nhập thần.

Nói thế thì chẳng lẽ tình huống nàng đang lâm vào đúng là hết đường thoát rồi sao? Không ! Cho dù rất cùng tâm trạng với những người nổi loạn này nàng cũng không cho phép ai cản con đường thẳng tiến để báo thù ròn rã suốt hai năm qua của mình!

Ana quay phắt lại, tiến ra ngoài lều, mưa lạnh giá lập tức ôm lấy nàng, cửa rách da rách thịt.

-Điểm quân số! Chúng sẽ tiêu diệt bọn nổi loạn này ngay khi trời tạnh mưa !

Cả khu trại lao xao, quân lính trong trang phục chỉnh tề vội vã tập hợp theo lệnh của chỉ huy. Chỉ khoảng độ

một giờ sau, mưa tạnh cũng là lúc bình minh ló dạng.

Bầu trời màu máu tươi!

Ana cười trên chiến mã , oai hùng và đẹp như ánh sáng, nàng dẫn đầu đoàn quân đối diện với quân nổi loạn, Hai bên cách nhau một cánh đồng cỏ héo úa, rữ rượi đầy nước. Fantom chĩa mũi gươm về phía quân Henki như

thách thức. Vốn đang giân dữ lại bị khiêu khích, Ana liền thúc ngựa xông lên. Trận chiến lập tức bùng nổ!

Gươm chạm gươm! Khiên giương cao! máu chảy đầm đất ướt. Tiếng gào thét vang trời! Ana để mặc cho bản

năng khát máu trong mỗi người lính và trong trái tim mình trỗi dậy. Máu ! Máu phải rơi xuống dưới lưỡi gươm thì nàng mới hả lòng.

Choang ! Gươm của Ana va vào gươm của Fantom, anh tao đeo một chiếc mặt nạ bạc lạnh lẽo. Đôi mắt nâu rực sáng nổi căm thù buốt giá xoáy thẳng vào Ana, phút chốc làm trái tim nàng đau nhói.

-Đồ tướng quân khốn nạn! Là người Serezan mà lại cúi mình làm thủ hạ cho dòng giống Henki tàn ác! Ta phải giết mi để rửa mối nhục cho dân ngoại tộc.

Fantom quát, vung gươm , một đường rạch sâu hất tung chiếc mũ sắt bảo vệ đầu của Ana, mái tóc nâu búi cao của nàng bung ra, bồng bềnh trên vai chiếc áo giáp tanh mùi máu. Đúng lúc ấy, giữa chiến sự ác liệt, Fantom ngừng ngàng lùi lại, mặt lộ vẻ kinh hoàng, anh lắp bắp:

-An...Ana...

-Mi là ai ??? –Ana hơi lo lắng vì có kẻ nhận ra mình, nhưng ai chứ? Làm sao Fantom biết công chúa Anastasia xứ Porasitus có mái tóc nâu ?

-Ta...-Fantom tháo chiếc mặt nạ ra. Phút giây trùng phùng như vỡ tan trong nước mắt, máu và nụ cười. Nhị

hoàng tử Gan chứ đâu phải ai xa lạ.

-Anh...- Ana tưởng chân toàn thân đổ quy xuống. Gan còn sống! Sống rất khỏe mạnh nữa chứ! Nước mắt ngấn vòng quanh khóe mắt nàng, chực trào ra. Nhưng Gan tỉnh táo hơn nhiều, chàng nói:

-Chúng ta vờ lùi vào cánh rừng kia tí thì riêng rồi hãy nói chuyện, không nên để ai phát hiện ra thân phận của anh và ...của em nữa.

Giữa ánh sáng lấp lánh qua vòm lá rừng dày đặc. Hoàng tử Gan xuống ngựa, mỉm cười với cô em gái nhỏ. Và Ana vỡ tan những giọt nước mắt sung sướng trong vòng tay anh trai thân yêu của mình. Nàng khóc nức nở:

-Anh ơi ... anh ... cả dân tộc đều đã diệt vong gần hết rồi.

-Anh biết.- Gan xúc động vỗ về em gái, trái tim chàng như quặn thắt lại trong nỗi đau thương bi ai ngất trời -

Tội nghiệp em gái anh đã phải lưu lạc thế này. Giá như anh có ở đó đêm hôm ấy. Thật không ngờ Prang lại hành động tàn ác như vậy!

-Không. Cho dù anh có ở đó cũng không đủ sức ngăn cản Prang đâu! Hẳn ta thật gian xảo, chỉ tiếc phụ hoàng của chúng ta quá tin người mà bỏ qua lời cảnh báo của anh Leon.

-Còn em, Ana, em định làm gì ? Vì sao lại trở thành tướng quân của Henki, phục vụ cho kẻ thù?

-Em... muốn chứng minh cho thái tử Prang biết đế chế Henki này mở rộng được là nhờ em, và sau này chính em cũng sẽ là người tiêu diệt nó! Em sẽ khiến hắn chết về tay người hắn tin tưởng nhất. - Ana rít lên. Mắt rực lửa căm thù man dại.

Hoàng tử Gan lắc đầu ái ngại:

-Người đó là em phải không? Chà, cũng vì mục đích báo thù mà hai anh em chúng ta thực hiện theo hai cách khác nhau quá.

Gan cảm thấy hơi buồn khi nhìn em gái mình trong bộ dạng ấy: mắt rực sáng như nữ thần chiến tranh, tay bóp chặt đầy cương quyết và thay vì những bộ váy áo kiêu sa thì Ana lại khoác thứ giáp chiến trận tanh tưởi mùi máu không chút ngại ngần. Chàng có cảm giác kì lạ là hình ảnh về em gái, người chàng yêu thương nhất trần đời, đã vỡ tan mất rồi. Ana thay đổi quá

nhieu. Bán linh hồn cho quỷ dữ để chống lại quỷ dữ ư ? Gan bất chợt buông một tiếng thở dài nao lòng. Chàng hiểu mình không có đủ bản lĩnh ngăn sự thay đổi ấy trong em gái.

Đang mãi vui trong giây phút trùng phùng, Ana sức nhớ lời dặn của thái tử Leon hai năm trước liền trao lại cho hoàng huynh, phong thư đến giờ vẫn còn nguyên dấu niêm phong, hoàng tử Gan vội vã mở ra đọc ngay. Càng đọc, nét mặt đang rạng ngời hạnh phúc gặp em gái của Gan càng biến đổi sâu sắc, từ đau đớn chuyển sang hài lòng, rồi từ hài lòng, Gan gật gù đồng ý. Cuối cùng khi đã hiểu rõ ý người anh xấu số của mình, Gan ngẩng lên nhìn em gái. Nàng vẫn đang trìu mến nhìn chàng với niềm yêu thương và tin tưởng sâu sắc nhất. Ôi, Anastasia yêu quý của chàng... Gan mỉm cười rồi trong khoảnh khắc chàng liền rút gươm tự sát ngay trước sự kinh hoàng của em gái!

Một âm thanh trầm đục vang lên khi Gan ngã quy xuống nền lá ẩm của khu rừng, máu tuôn xối xả, chàng chỉ

kịp mỉm cười với Ana rồi tắt thở!

Cái quái gì thế? Chuyện gì vừa xảy ra ?

Cứ như một tia sét vừa xẹt ngay qua trước mắt! Công chúa Ana hãi hùng quỳ xuống cạnh xác anh trai vẫn còn ấm ? Cơ ác mộng nào thế này ? Tâm hồn nàng trống rỗng , cảm giác đau đớn bóp nghẹt trái tim khiến nàng không tài nào thở nổi...Sao...sao Gan lại làm thế ? Bằng bàn tay run lẩy bẩy không tự chủ,Ana vội cầm lá thư

của Leon lên đọc:"Gan, cái Ana cần nhất lúc này là một thứ có thể khiến nó chiếm được lòng tin của thái tử

Prang. Không có gì quý hơn sinh mạng của em đâu. Chắc em tự hiểu anh muốn nói gì ?" Lá thư chỉ vồn vện vài dòng ngắn ngủi mà đau thương ngất trời! Leon đã đoán trước được những khó khăn của nàng! Thì ra câu nói của

vương tử Yusan là để báo trước sự việc bi thảm này:” Nếu muốn thành công vì tham vọng thì phải trả giá lớn hơn cả tình yêu thương.” Cái chết của người thân cuối cùng trên đời là giá phải trả hay sao ? Thì ra Gan tự

sát ngay tức khắc là cốt để nàng không kịp ngăn cản. Gan đã giúp nàng quyết định phần khó khăn nhất rồi. Mắt Ana mờ đi trong nỗi đau bất tận, vết thương của cuộc thảm sát hai năm trước giờ đây lại một lần nữa lại bùng lên trong nàng.

Nỗi đau quá lớn, nước mắt như ứ lại không thể tuôn ra được. Nhưng, Gan đã hiểu sự việc ép buộc thế nào nên tự nguyện hy sinh. Nàng không được phép yếu đuối. Cố nén thương đau, Ana đẩy xác anh trai thân yêu lên yên ngựa và quay lại cuộc chiến phía bìa rừng. Bãi chiến trường đầy xác chết, máu đỏ như màu bình minh trên trời cao. Ana hít một hơi thật sâu, cố dồn nén cơn đau trong lòng rồi hét vang:

-Đầu hàng đi quân phản loạn ! Ta đã giết được chủ tướng của các người rồi !!!

Trận chiến hầu như ngừng tức khắc. Hàng trăm cặp mắt hướng thẳng về phía Ana và cái xác bất động trên yên ngựa của nàng . Một khoảng lặng trôi qua nặng nề như thần Chết bay lượn thu nhặt những linh hồn vừa lìa trận rồi bùng một cái, quân phản loạn như rã mất đầu bỏ chạy toán loạn vào các hẻm núi sâu phía biên giới Gladiolus hiểm trở. Quân Henki toan đuổi theo nhưng Ana đã phát cờ tướng quân kìm họ lại. Nàng muốn làm một cái gì đó để thể hiện lòng biết ơn với anh trai mình: tha mạng sống cho những người đồng đội của anh ấy.

-Tướng quân, người làm gì vậy ? Chúng ta có thể tiêu diệt bọn giặc cỏ đó mà!- Phó tướng Benjin Seriosa kinh ngạc nhìn nàng. Đó là một chàng trai trẻ tốt bụng nhưng vì khát vọng tuổi trẻ mà gia nhập quân đội viễn chinh.

Một người tốt, nếu hiểu theo một cách nhìn nào đó. Nhưng khát vọng của anh ta đã áp dụng không đúng lúc.

Ana ban tặng cho Benjin một cái nhìn nảy lửa, nòng găm:

-Đây là lệnh của thượng cấp! Người dám cãi hay sao ? Ta làm gì là việc của ta, người có hiểu hai chữ “ tướng quân “ là thế nào không ?

Benjin chưa bao giờ thấy chủ tướng của mình lại giận dữ như thế liền lùi lại, không hó hé thêm lời nào nữa.

Ana lạnh lùng hạ lệnh :

-Chuẩn bị ngựa cho ta. Ta sẽ về thủ đô Penla ngay hôm nay. Quân đội ở đây tạm giao cho người dẫn dắt. Nhớ, tuyệt đối không được tùy tiện tiến công vào Gladius. Mặc Golem muốn làm gì thì làm, đừng đưa đầu ra chịu chém thay cho những thất bại mà quân đoàn ngu ngốc của hãn gây ra, rõ chưa ?

-Rõ, thưa tướng quân.

Chương 8

Henki là một đế chế hùng mạnh và thủ đô Penla chính là viên kim cương lộng lẫy nhất trên vương miện uy quyền của toàn đế chế. Với ba mặt giáp biển, Penla luôn nhộn nhịp với các hải cảng đông đúc, những chiếc thuyền to lớn chở đầy hàng hóa từ các vùng thuộc địa như Porasitus, Ohlan và Doxlisis vào cảng và trở ra với khoang thuyền nhẹ tênh. Không nơi nào giàu có bằng nơi này. Cũng không một nơi nào tiêu xài hoang phí hơn thế. Bởi lẽ, “Penla” có nghĩa là “ niềm vinh quang của chim ưng”.

Trong cung điện tươi đẹp mang tên nữ thần chiến tranh đồng thời cũng là tên một vị vương phi quá cố của hoàng đế, Luxia, nhìn ra biển xanh bao la sáng lấp lánh dưới nắng của vùng vịnh Bluebell, thái tử Prang đang chăm chú quan sát bản đồ chiến lược đánh dấu rõ ràng những trận đánh của hai

cánh quân tiến vào vương quốc Gladiolus: những dấu gạch chéo đỏ thể hiện quân Henki chiến thắng, còn những chấm tròn đen thì biểu hiện điều ngược lại. Tay chống cằm, Prang không biểu lộ thái độ giận dữ nào qua đôi mắt xám ánh bạc khi nhìn thấy những chấm tròn đen nhiều gấp ba lần số gạch chéo đỏ. Không phải chàng là con người hời hợt mà chàng luôn biết tự kiểm chế để có thể nhìn ra các sai lầm của mình. Uy quyền là bàn tay sắt trong cái bao tay nhung. Trở

ngại to lớn lần này chính là thành trì của tam hoàng tử Elysium xứ Gladiolus, một thành trì kiên cố, huyết mạch.

Chỉ cần phá được thành này thì chắc chắn quân Henki sẽ tràn vào như vũ bão và chiếm được toàn vương quốc ngay. Nhưng Prang không thể rời khỏi Penla lúc này vì bệnh tình của hoàng đế Sohan, cha chàng, đang trở nên trầm trọng và có lẽ việc chàng bước lên ngôi chỉ còn là vấn đề thời gian. Dù vậy, nếu Prang rời Penla thì không nghi ngờ gì việc chiếm ngôi của hoàng hậu Lensy và đứa con trai ngốc nghếch của bà ta, đại tướng Golem.

Vậy thì ai có khả năng làm điều đó thay chàng ?!?

-Thưa thái tử, có tin báo từ tiền tuyến của tướng Reven Ping! - Lính hầu đột ngột xuất hiện.

-Tướng quân Reven ?!? – Prang nhíu mày, ngạc nhiên - Có phải là người dẫn quân hỗ trợ cho quân của đại tướng Golem ở Gladiolus?

-Vâng. Tướng quân đang đợi thái tử tại ngoại điện Luxia, hình như cấp bách lắm.

-Được. Ta cũng muốn gặp thử vị tướng quân mới mười tám tuổi ấy. - Prang đứng dậy, cuộn bản đồ chiến tranh lại và bỏ vào ngăn kéo chiếc bàn gỗ quý, khoác áo choàng vương gia và rảo bước đi ra khỏi cung điện. Chàng thầm mong là đừng có tin thất trận đáng nguyên rủa nào nữa.

Thái tử của vương quốc Henki ngồi vào chiếc ghế dát bạc có đúc hình chim ưng vàng phía sau, dang đôi cánh to rộng bao quanh đầu chàng. Từ vị thái tử mười chín tuổi này, khí chất đế vương lan tỏa ra khiến mọi người xung quanh phải nể sợ. Mái tóc đen thẫm hơn trời đêm của chàng buông lỏng một cách tự nhiên trên nền tà áo choàng cũng tuyền một màu đen huyền bí.

-Cho tướng quân Reven vào - Prang cất giọng đạo mạo, uy quyền.

Dường thêm đá cẩm thạch của cung điện, một bóng đen chậm rãi bước vào, chững chạc. Tiếng đế giày vang lên đều đặn, hiên ngang. Phong thái của con người vừa xuất hiện bất giác khiến Prang cảm thấy thích thú và tò mò.

Công chúa Anastasia trong hình dáng nam nhi của vị tướng quân vừa thăng chức Reven Ping đứng dưới điện nhìn lên oai phong.

Khuôn mặt này, đôi mắt này.... Kẻ thù!

Nàng nắm chặt tay dưới lớp áo choàng cố giữ bình tĩnh trong khi nổi hận thù khao khát suốt hai năm qua dấy xéo tim gan. Bên trên, thái tử Frang kinh ngạc nhìn tướng quân Reven:

-Người là Reven Ping ???

-Vâng, chính là thuộc hạ. Chúc thái tử điện hạ một ngày tốt lành. - Ana thi lễ và đứng dậy bằng đôi mắt mạnh mẽ xanh thẫm, nàng nhìn thẳng vào Prang, không chút e ngại. Giờ thì nàng đã có đủ bản lĩnh để đấu nhãn với hắn ta như anh Leon rồi.

Prang cố giữ cho sự ngạc nhiên không lộ ra ngoài, mỉm cười:

-Người thật sự là nam nhi đấy chứ ?

-Tại sao ngài lại nói như vậy?

-Vẻ đẹp của người thật đáng kinh ngạc. Đẹp lộng lẫy cứ như một người mà ta quen ... công chúa Anastasia của vương quốc Porasitus.

Từ đám quân hầu cận vang lên tiếng xôn xao bàn tán. Prang bình thản nhắc lại cái tên ấy một lần nữa:

-Người có họ hàng gì với hoàng tộc Porasitus của công chúa Anastasia hay không?

Chuyện này Anastasia đã chuẩn bị tâm lý trước rồi. Vì thế khi đối mặt với sự nghi ngờ của kẻ tử thù, vẻ mặt xinh đẹp của nàng vẫn không hề bị biến sắc. Thật nhẹ nhàng, Ana cởi chiếc mũ sắt ra, để lộ mái tóc nâu hạt dẻ

búi cao, mềm mại, đáp:

-Tôi chưa hề nghĩ mình lại có quan hệ gì với vương quốc Porasitus diệt vong. Với màu tóc này và sự giới thiệu của vương tử Yusan, thái tử có thể tin chắc tôi mang dòng máu Serazan thuần khiết nhất.

Prang nhướng mày lên, sự nghi ngờ loãng đờ chút trong tia nhìn buốt giá ấy. Chàng nhún vai và phá lên cười đầy giả tạo:

-Dĩ nhiên, dĩ nhiên. Cũng lâu quá rồi. Khuôn mặt của Anastasia ta cũng chỉ nhớ hao hao thôi. Vậy người trở về

Penla làm gì khi chiến sự ác liệt đang diễn ra ở biên giới ?

-Tôi trở về để dâng lên thái tử cao quý một món quà, mà hiểu theo một nghĩa nào đó, có thể khiến thái tử tin vào thân phận của tôi hơn. - Nói rồi Ana ra hiệu cho quân lính khiên cáng vào. Trên cáng, nhị hoàng tử Gan của Porasitus nằm bất động, khóe miệng phảng phất một nụ cười. Thái tử Prang hầu như bật dậy ngay tức khắc, thốt lên:

-Gan ?!?

-Phải, chính là Gan, còn biết đến dưới cái tên “Fantom”, kẻ cầm đầu quân phiến loạn. Tôi đã hạ được hắn khi quân của hắn bao vây đội quân Jua của tôi.

Prang lập tức thay đổi cách nhìn đối với Reven, một nụ cười hài lòng xuất hiện trên đôi môi mỏng vị hoàng đế

tương lai:

-Đúng. Ta đã lầm. Làm sao một cô gái lại có thể hạ sát anh trai chứ ? Chuyện đó quá lớn lao, phải không tướng quân Ping?

Ồ phải, dĩ nhiên rồi. Nhưng chuyện đó sẽ trở nên nhỏ bé nếu cô gái ấy có mục đích cao hơn. Ana thầm nghĩ cay đắng. Cơ uất hận bóp nghẹt trái tim nàng. Anh Leon đã dùng anh Gan như quân bài độc chiêu nhất đánh lừa Prang, một quân bài đầy nước mắt.

-Người muốn được thưởng gì, chàng trai trẻ?

-Quyền lực. - Ana đáp tức khắc. Prang thích thú ra mặt:

-Người không muốn dưới quyền đại tướng Golem nữa hay sao ? –Ana dễ dàng nhìn ra sự bông lơn của thái tử

khi nhắc đến cái tên Golem.

-Tôi thiết nghĩ bất cứ người có đầu óc nào cũng chẳng bao giờ muốn dưới quyền một người như thế. - Nàng đáp nhẹ nhàng nhưng rõ ràng có ý giễu cợt. Bình thường việc sỉ nhục một thành viên hoàng gia có thể mất mạng như chơi, nhưng lần này, nàng đã đánh trúng một trong số ít những yếu điểm của thái tử Prang: khinh ghét đại tướng Golem. Điều đó càng tăng thêm cảm tình của chàng dành cho Ana, hoặc ít ra là vẻ ngoài chàng tỏ ra như

vậy.

-Không ngờ người thắng trận như vậy. Thôi được, quân Henki giờ đây chỉ có mình Golem là đại tướng, vậy cũng hơi ít. Vậy ta đặc cách, phong người làm đại tướng quân thứ hai, Reven Ping. Người hãy thay ta hạ thành Wandy.

Ana thủ phục tạ ơn, chức đại tướng là bước tiến quan trọng, nhưng việc có được thiện cảm của thái tử Prang còn cần thiết hơn nhiều. Xem như hy sinh của anh Gan không uổng phí. Thế rồi nàng xin phép cáo lui.

...

Rời khỏi cung điện Luxia, Ana với tâm hồn nặng trĩu đau thương bước từng bước rã rời xuống những bậc thềm đá cẩm thạch. Vỡ kịch đóng trước mặt Prang khiến nàng kiệt sức. Gan đã chết. Nàng thực sự chỉ còn một mình trên thế giới tội lỗi này. Cô độc. Vậy mà nàng vẫn phải cố gắng sống vì mục đích trả thù. Kẻ gây ra thù hận thương mau quên tội ác của mình, trong khi các nạn nhân lại nhớ rất rõ từng đặc điểm của kẻ thù. Nhưng một cô gái thì có thể gượng được bao lâu nữa đây? Vết thương trên tay nàng vẫn chưa lành và đau nhói mỗi khi tức giận. Nàng sẽ hạ được Prang bằng bất cứ giá nào.... Một ngày kia, lưỡi gươm này sẽ xuyên qua trái tim ác thú của con người đó....

Bộp!

Một trái cầu ngũ sắc bằng vải đột ngột rơi xuống ngay cạnh chân Ana, xoay vòng và ngừng lại. Nàng ngạc nhiên nhìn quanh tìm chủ nhân của món đồ chơi đẹp đẽ này. Từ trong bụi hoa hồng, một thiếu nữ chừng mười lăm, mười sáu tuổi xuất hiện, nhìn về phía trái cầu đầy lo lắng. Cô ấy mặc bộ váy áo trắng muốt tựa thiên sứ, mái tóc đen của dân tộc Henki và nước da trắng mịn màng như em bé. Một nét đẹp thánh thiện, thuần khiết và đáng yêu.

Phảng phất nét ngây thơ hết Ana hai năm về trước..., chưa vương chút khổ đau nào.

-Trái cầu này là của nàng phải không? – Ana cúi mặt xuống nhặt trái cầu lên trong lúc cô gái sững sờ nhìn nàng không chớp mắt - Xin lỗi, nó là của nàng chứ ? - Ana nhắc lại một lần nữa.

Bấy giờ cô ấy mới giật mình tỉnh ra, mặt đỏ bừng lên, bối rối nhận lại món đồ, nói lí nhí những lời cảm ơn. Ana mỉm cười rồi bỏ đi. Thật vui khi gặp một cô gái đáng yêu như thế vào lúc chán nản này.

-Công chúa Iris. - Những người tì nữ từ sau bụi hồng chạy đến bên cô gái vừa xuất hiện nọ. Nàng vẫn nhìn theo bóng Ana cho đến khi mất hút một cách ngơ ngẩn, mắt sáng long lanh một niềm vui khó hiểu. Một tì nữ hoảng hốt nói:

-Công chúa, người làm sao thế ?

-À...các người có biết chàng trai vừa rồi tên gì không?

-Đó là tướng quân Reven Ping thuộc quân đoàn viễn chinh, chỉ huy quân Jua, nổi tiếng là người hào hoa phong nhã. Nhưng công chúa không nên để ý đến loại người võ biên, chỉ biết đánh nhau ấy, sẽ chẳng tốt lành gì đâu.

-Không đúng ! – Iris đột ngột nổi giận, ôm chặt trái cầu vào lòng , quát – Chàng đã lịch sự nhặt quả cầu trả cho ta và nói bằng một giọng rất ấm áp, ân cần. Chàng chắc chắn là người hào hoa phong nhã như lời đồn. Ta chưa từng thấy chàng trai nào đẹp đến nhường ấy.

Và thế là mặc cho lời khuyên can của tì nữ, công chúa Iris, ái nữ chính thức duy nhất của hoàng đế Sohan, cứ

mải say sưa nhìn ngắm bóng mình đã khuất từ lâu của vị tướng quân trẻ. Nàng đã yêu chàng trai ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên, mái tóc nâu chiếc áo

choàng đen, đôi mắt xanh thăm tựa biển cả, Reven đẹp như một vị thần.

Đáng thương thay cho tình yêu trong sáng ấy. Iris đâu biết được rằng mình đã sa vào một cuộc tình bi thảm vô cùng mà kết cục chỉ là cái chết đau thương. Bởi lẽ, nàng đã yêu nhầm một cô gái, công chúa Anastasia, đệ nhất mỹ nhân Porasitus.

Phải chăng nữ thần báo thù đã vung thanh gươm trừng phạt xuống để chế Henki?

Chương 9

Sáng sớm hôm sau, tiết trời cuối thu mát dịu, trong bộ quân phục mới có hàm đại tướng quân oai phong, Ana ung dung tiến vào thần điện Lesbos, nơi sẽ diễn ra buổi lễ chính thức công nhận vị trí mới của nàng.

Trên điện, vị trí cao nhất là dành cho thái tử Prang, người thay hoàng đế Sohan điều khiển buổi lễ này, ghế bên tay trái là hoàng hậu Lensy, cạnh bà là đại tướng Golem. Khi Ana đến, Prang ra hiệu cho nàng ngồi ở ghế bên tay phải, thật là một vị trí danh dự. “Rõ ràng hẳn đang muốn kéo thêm vây cánh để chống lại hoàng hậu. Tiếc cho hẳn là đã chọn mình.” – Ana nghĩ trong đầu khi đang bước những bước vững chãi lên những bậc thang đá sáng loáng. Tiếng áo giáp kêu cọt két khi nàng nhắc bước.

Sự xuất hiện của vị tướng quân trẻ dung mạo hơn người làm không ít tiểu thư quý tộc đến dự phải xuýt xoa, xao xuyến, song, Ana thì chỉ nhìn thẳng và đôi mắt xám của Prang dò xét mà đôi mắt ấy thì đang sáng bừng lên một niềm vui giả dối. Ana cúi chào các thành viên hoàng tộc và ngồi vào chỗ của mình. Bấy giờ Prang liền phát tay ra hiệu cho buổi lễ bắt đầu bằng một màn ca vũ của các nữ nô lệ. Các khán giả vỗ tay tán thưởng nhưng Ana thì vẫn miên man trong những suy nghĩ về việc liệu mình đã chiếm được lòng tin của kẻ thù đến đâu rồi. Prang là một con người không đơn giản. Dù chỉ mới tiếp xúc với con người ấy rất ít nhưng cung cách của hẳn thật sự

khiến Ana cảm thấy choáng ngợp. Trước đây, trong lòng Ana chỉ có duy nhất một nỗi hận dành cho Prang, nhưng từ khi nói chuyện một lần, nàng còn thấy khâm phục nữa. Khâm phục kẻ thù của mình? Đó là một điểm thú vị trong tính cách của Ana...

Bất chợt, nàng thấy rợn người. Hoàng hậu Lensy đang kín đáo quan sát từng cử chỉ của nàng, một phụ nữ đẹp, chắc hẳn hồi còn trẻ bà cũng từng là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành. Giờ đây, những nếp nhăn tuổi tác đã bắt đầu xuất hiện quanh đôi môi đỏ và cặp mắt đen thẫm cay nghiệt. Hoàng hậu rõ ràng rất căm ghét Ana, hay nói đúng hơn là Reven, kẻ đã khiến uy quyền của con trai bà giảm đi một nửa. Mặc dù vậy, dường như bà còn ghét Prang gấp nhiều lần thế. Ana không quan tâm, hay ít ra nàng chưa nghĩ đến lúc để giải quyết những kẻ

ghen ghét vụn vặt. Bỗng, cảm giác bị theo dõi lại bùng lên làm Ana quay phắt lại phía những người hoàng tộc ít quan trọng ở phía sau mình và nhận ra một cô gái đang nhìn mình say sưa. Chính là công chúa Iris, cô gái bé nhỏ giật mình và đỏ bừng mặt lên khi bị phát hiện đang nhìn trộm.

“Thật là chẳng ra làm sao khi một công chúa hoàng gia lại nhìn một vị tướng trẻ đăm đũa đến thế. Chắc anh ấy sẽ không vui đâu.” – Iris tự nghĩ và đưa mắt hồi lồi nhìn về phía người nàng thầm yêu mến. Tướng quân Reven mỉm cười nhìn nàng và giơ tay ra hiệu thay cho lời chào. Chỉ một vài động tác đơn giản ấy thôi đã đủ làm Iris run lên vì sung sướng.

-Reven. Người thật sự quan tâm đến em gái ta sao?

Giọng thái tử Prang lạnh lùng vang lên giữa tiếng đàn ca làm Ana giật mình quay lại. Prang đang nhìn nàng bằng cặp mắt lạnh giá. Ana cười nhạt:

-Chuyện nữ nhi bây giờ chưa nên quan tâm đến. Sự nghiệp mới là thứ tôi chú trọng nhất.

-Trả lời hay lắm. Nhưng nếu các cô gái cứ vây quanh người thì sao, anh chàng điển trai?

-Vậy, - Nàng xuống giọng, bày tỏ sự nhún nhường chân thật trong nụ cười giả dối - ... thì tôi đành nhờ thái tử

điện hạ chỉ bảo. Ngài chắc chắn có kinh nghiệm nhiều hơn tôi.

Prang bật cười thích thú:

-Thông minh thật. Cách của ta ấy à? Ai ta cũng gạt đầu cả thôi. Nam nhi là cột trụ của cuộc đời còn phụ nữ chỉ

là thứ đồ chơi rẻ tiền.

-Ai cũng gạt đầu? – Ana lập lại, nhướn mày khó hiểu – Nói thế thì ngài yêu tất cả bọn họ hay sao?

-Yêu? – Thái tử Prang đưa mắt trở lại chỗ các nữ nô lệ đang múa, cười ngạo mạn – Ta không tin trên đời có thứ

tình cảm ấy.

-Vậy là ngài chưa yêu một cô gái nào ư ?

-Chẳng có cô gái nào xứng đáng với tình yêu của ta cả... À, mà có một người... - Giọng nhà quân sự trẻ chùng xuống, mắt nhìn xa xăm, vẻ đạo mạo thành thực của một nhà ngoại giao biến mất trong vài giây ngắn ngủi – Ta đã từng nghĩ là mình sẽ yêu một người nhưng cuộc gặp gỡ của hai ta quá ngắn ngủi. Đến bây giờ ta cũng chỉ

nhớ mập mờ khuôn mặt của người đó... cứ như một giấc mơ vậy.

-Hắn đó là một người con gái rất tuyệt vời. – Ana buông một câu xã giao. Dù vậy nàng vẫn cảm thấy hơi khó chịu mà không hiểu tại sao, có lẽ vì

không quen uống thứ rượu này chẳng ?

Phải, nàng cũng từng nghĩ là mình yêu một người, nhưng hai năm xa cách đã giúp nàng chín chắn lên nhiều.

Tình yêu nhiều lúc rất dễ bị nhầm lẫn với sự cảm phục... nhưng ai mà biết được, chính nàng cũng không dám chắc tình cảm của mình sẽ ra sao nếu có cơ may gặp lại chàng trai ấy, chàng trai có nụ cười thánh thiện như

năng ban mai và đôi mắt u buồn của vàng trắng bạc...

Màn ca vũ bên dưới đã lên đến cao trào khi nhân vật chính xuất hiện: một cô vũ nữ tóc vàng óng! Chắc chắn là có mang một phần dòng máu Porasitus! Ana há hốc mồm ra, ngỡ ngàng. Nhưng xem ra thái tử còn bất ngờ hơn.

Cô vũ nữ đó vô cùng xinh đẹp và quyến rũ. Khi màn ca vũ kết thúc, Prang khẽ nói với người hầu:

-Ta muốn cô ta.

Người hầu hiểu ý liền lui xuống. Ana hãi hùng tự hỏi hẳn muốn làm gì với cô gái tội nghiệp ấy.

Prang từ tốn đứng dậy, tuyên bố rõ ràng:

-Ta, thái tử Prang kiêm tổng tư lệnh quân đội Henki, hôm nay vì chiến công dẹp được quân phiến loạn và giết được hoàng tử Gan của vương quốc Porasitus, tướng Reven Ping sẽ được thăng hàm đại tướng quân!

-Ta phản đối! – Hoàng hậu đột ngột đứng lên, cắt lời -Một kẻ ngoại tộc không được phép nắm chức vụ cao như

thế!

Tướng Golem bật cười khoái trá trước sự can thiệp của mẹ. Thái tử Prang mỉm cười đầy đe dọa:

-Thưa mẫu hậu tôn kính, việc quản lí hậu cung, mẫu hậu đã quá vất vả rồi, chẳng lẽ mẫu hậu muốn điều khiển cả quân đội hay sao?

-Ta chỉ thấy không vừa mắt mà thôi. Tên nhóc con vắt mũi chưa sạch này làm sao có đủ khả năng cầm quân đánh trận? Làm sao có đủ tư cách ngang hàng với con trai của ta?

Trong một giây, sắc mặt Prang đanh lại, đe dọa và giận dữ, nhưng một giây sau đó, ánh mắt chàng lại ôn hoà bình thản:

-Nếu mẫu hậu đã nói vậy thì con đành chứng minh sự xứng đáng của cậu ta vậy. Reven, người có thể không?

Hiểu ý, Ana đứng dậy, hiên ngang hết mức có thể, tiến về phía đại tướng Golem, nhã nhặn nói:

-Chúng ta có thể cùng đấu một trận giúp vui không, thưa đại tướng quân?

-Ta không có ý đó! – Hoàng hậu quát nhưng thái tử Prang vẫn điềm tĩnh đáp lại:

-Nếu không đấu thì lấy gì làm căn cứ để nói Reven không xứng đáng? Chà, cứ đấu đi thôi. Tướng Golem!

Golem bật dậy khỏi ghế, mặt xám ngoét. Prang nhếch mép cười:

-Ta ra lệnh cho người thử sức vị đại tướng quân mới của chúng ta xem hẳn có xứng đáng không nào!

Nói chuyện giết chóc mà cứ như đang đùa, Prang thật là con người khó dò.

-Rõ. – Tên đại tướng danh hào miễn cưỡng nhận lệnh. Đối đầu với Reven ư? Hẳn biết quá rõ khả năng của tướng quân Reven từ lâu rồi. Nếu có thể thì còn lâu Golem mới thí mạng mình trong cuộc “thử sức” này, nhưng oái oăm thay, hẳn lại là đại tướng quân, từ chối là sự sỉ nhục ghê người với danh dự quân đội và danh dự một hoàng tử, người có khả năng kế vị ngai vàng hàng thứ hai sau Prang. Còn chính Prang thì tỏ vẻ rất hài lòng, chàng muốn chứng minh, cho dù có mẹ là hoàng hậu đi nữa, thì Golem đừng mong nuốt trôi cái chứa “đại

tướng quân” dễ dàng như thế.

Ana ung dung bước xuống dưới điện để chuẩn bị, Golem thì run rẩy theo sau. Trên điện cao, hoàng hậu ngồi thụp xuống ghế, thở dốc vì lo lắng, trông bà cứ như muốn giết chính mình đi cho rồi. Prang vui vẻ vất chân lên để xem cuộc đấu. Mọi người hò reo vang dội. Sau những hàng ghế, công chúa Iris lấy hai tay che mắt, không dám nhìn.

-Xin nương tay... - Ana lùi lại thủ thế, thanh gươm trên tay nàng sáng loáng. Golem gầm gừ:

-Nhóc con, biết không thì mau chịu thua đi! Ta sẽ không nhẹ tay đâu! Người thật to gan, dám thách đấu một người tài giỏi như ta! Ta sẽ...

-Hừm... - Prang hăng giọng nhắc nhở mà hoàng hậu thót tim - Đấu võ mồm thế là đủ rồi, đại tướng quân

Golem. Trận đấu... bắt đầu!

Không khí nặng nề trôi qua. Ana khiêu khích:

-Nào, nào, tôi nhường thế tấn công cho ngài đấy, chẳng lẽ ngài không nhận sao?

-Đồ khốn! – Golem gào lên và vung gươm, lao đại thân mình bồ tượng của hắn vào Ana! Nàng nhanh như sóc, bung mình nhảy lên cao tránh một cách dễ dàng. Keng! Hai lưỡi gươm va vào nhau toé lửa. Golem loạng

choạng lùi lại, thở dốc. Xoẹt! Ana xoay người hai vòng liên tiếp, tung một cú đá cực mạnh vào giữa ngực đối thủ, đẩy hắn lùi tiếp vài bước nữa. Bốp! Những cái thúc cùi chỏ nảy lửa được nàng tung ra không thương tiếc.

Mặt mũi Golem nhanh chóng bầm dập!

Hoàng hậu không ngớt la lên nhưng Prang đã giữ không cho bà chạy xuống cứu con trai.

Choang! Lần này thì lưỡi gươm của Ana đã hất được vũ khí khỏi tay Golem. Thanh gươm của hắn nặng nề rơi xuống nền gạch và chỉ trong nháy mắt, cổ hắn đã kể sát gươm nàng!

Đám đông ồ lên thán phục trước vị tướng quân trẻ tuổi. Trên điện cao, công chúa Iris thở phào nhẹ nhõm, thái tử Prang vỗ tay tán thưởng:

-Giỏi lắm, Reven. Mẫu hậu, người không còn ý kiến gì nữa chứ? Con lại nghĩ Golem nên bị giáng chức thì hơn, mới vài phút mà đã bị hạ rồi. Thật là nhục nhã.

-Prang, ta xin con! – Hoàng hậu van nài, nước mắt đầm đìa – Dù gì thì nó cũng là hoàng tử. Xin con để cho nó chút thể diện!

Prang thở dài làm như phân vân lắm rồi tiếp:

-Thôi được, nhưng từ giờ xin người đừng can thiệp vào chuyện của con dù trực tiếp hay gián tiếp. Con có quyền của một tổng tư lệnh chứ...

Hoàng hậu vội đỡ lấy con trai và rời khỏi điện Lesbos trong nỗi nhục nhã ê chề. Ana hạ gươm xuống, tự hài lòng vì mình đã chứng tỏ được khả năng

trước mặt Prang. Prang dù sao cũng là một người tài giỏi, nhưng, Ana phải chứng minh là mình giỏi hơn.

Chương 10

Ana nằm xuống giường mệt mỏi. Nàng đang ở trong điện Camellia, nơi ở mới dành cho chức đại tướng quân.

Vòm trần màu xanh nhạt vẽ hình các thiên thần xinh đẹp. Có khá nhiều người hầu nhưng Ana đã đuổi gần hết chỉ còn vài người lính gác cửa và xung quanh điện. Nàng cảm thấy an toàn hơn khi không bị ai dòm ngó.

Nàng nằm trên giường, cả thân thể rã rời, đôi mắt xanh buồn khép chặt và từ khóe mắt hai dòng nước mắt lặng lẽ chảy ra, vòng quanh khuôn mặt xinh đẹp. Thời gian trả thù đã qua được hai năm vậy mà có biết bao nhiêu chuyện để làm. Kế hoạch quá đơn giản. Chỉ cần tiếp cận và lén đâm chết Prang rồi rời khỏi Henki thôi sao ?

Không . Rõ ràng không phải chỉ có thế. Nàng linh cảm mọi việc sẽ rắc rối hơn nhiều. Ana mở một phong thư

nửa của vương tử Yusan: “Giữa tình yêu và lòng hận thù, nhiều lúc sẽ khó chọn một trong hai”

Lại một điềm báo ? Tình yêu ? Ana bật ra những tiếng lạ lùng, không rõ là cười hay khóc. Tình yêu là cái gì chứ

? Nàng đã từng nghĩ mình yêu cái vẻ thanh khiết của vương tử Yusan nhưng giờ đây, tay nàng đã nhuộm máu, nàng đã thành nữ thần báo thù mất rồi. Và phút giây xao xuyến ngày nào đã không còn nữa. Tình yêu đích thực là vậy sao ? Có lẽ. Thật đơn giản. Nàng chắc chắn sẽ chọn “lòng hận thù “, vì “tình yêu” vốn chỉ là thứ ảo ảnh không có thật.

Có tiếng chân chạy dọc hành lang. Ana bật dậy lau nước mắt vừa kịp lúc một người lính mình lấm lem bụi đất chạy vào, một thành viên của quân Jua !

-Tại sao người lại về đây ? –Nàng hỏi, linh cảm về tình hình tồi tệ của chiến sự khiến tim nàng một thót lại.

-Đại tướng quân, quân Gladiolus đã phản công! Quân chúng ta cách xa nhau thủ phủ Penla nên không đủ lương thực đành chịu thua quân từ thành Wandy tràn vào. Xin người quay về ngay, tướng quân Benjin đã trúng độc, đang mê man chưa tỉnh.

-Chết tiệt! - Ana đeo gươm vào bên hông, khoác áo choàng, quát - Tập hợp quân, chờ ta vào điện Luxia lấy lệnh điều đại quân!

Đúng là không có thời gian nghĩ vẩn vơ nữa !

Ana bước rầm rầm vào cung điện của thái tử, không người nào dám ngăn khi thấy vẻ mặt giận dữ của vị tân đại tướng quân! Khẩn cấp lắm rồi ! Phòng của thái tử còn sáng ánh đèn, Ana hít một hơi sâu cố giữa bình tĩnh và bước đến gần. Đúng lúc ấy, giọng Prang gầm lên như thú dữ:

-Cút ra !

Bộp! Một bóng đen chạy ra khỏi phòng, lập cập trong tà áo choàng lung tung, va vào Ana. Mái tóc vàng, cô vũ

nữ ban sáng! Mặt cô gái đầm đìa nước mắt, sự sợ hãi lộ rõ trong đôi mắt nâu nhạt mở to. Ana đỡ lấy cô gái, ngạc nhiên:

-Có chuyện gì vậy?

-Thái...thái tử... - Cô gái chỉ lắp bắp được vài từ rồi loạng choạng đi khỏi cung điện. Ana bước vào phòng lộng lẫy, trên chiếc giường lớn, thái tử

Prang, mặt đỏ gay vì giận dữ trong thường phục đơn giản ngồi thẳng lưng, mắt buồn thảm dán vào những sợi tóc vàng trên tay.

-Thưa thái tử.... - Ana thận trọng lên tiếng. Bầu không khí ngọt ngào quá. Có chuyện gì nữa rồi. Chưa bao giờ

nàng nghĩ một người khôn ngoan như Prang lại có thể tức giận đến nhường ấy.

-Reven, người đến làm gì thế ?

-Nhưng đã có chuyện gì thế ạ ?

-Ngồi xuống đây. - Prang rít qua kẽ răng, có kìm nén cơn tức giận. Ana ngồi xuống cạnh kẻ tử thù, tò mò, nhìn những sợi tóc vàng:

-Cô vũ nữ vừa rồi...

-Người gặp rồi à ? Tệ quá, chỉ là loại tầm thường thôi. Vậy mà ta cứ ngỡ là người ta đang tìm kiếm chứ ?

-Ai vậy thưa thái tử ?

Thái tử Prang ném những sợi tóc vàng vào lò lửa, bốc ra mùi khét lẹt, cười khan, khô khốc :

-Người ta nghĩ là mình đã từng yêu.... công chúa Anastasia....

-Sao ?!? Ana cảm thấy đầu óc quay cuồng, mặt tối sầm lại, nàng cười tự trấn an.

-Nhưng đó ...đó là công chúa của Porasitus...là công chúa kẻ thù ...

-Phải, vì chính ta không hề thương tiếc tiêu diệt vương quốc quê hương nàng. Nhưng đó là vì quốc gia cả thôi.

Nhìn đi, nếu Porasitus không bị tiêu diệt thì liệu Henki có được như ngày hôm nay ? Tình yêu và khát vọng thật khó sánh đôi. Ana tasia cứ như ảo ảnh chẳng bao giờ ta chạm đến được. Cuộc đời mới mệt mỏi làm sao ? -

Prang thở dài ngao ngán và gục đầu vào một bên vai của Ana, không hay biết rằng những lời mình vừa thốt ra đã khiến trái tim của nữ thần báo thù Porasitus vỡ tan như bụi cát.

Làm sao có thể như thế được? Sự thật là thế ư ? Prang.. đã yêu và cố gắng tìm kiếm nàng ư ? Hay đó chỉ là lời dối trá hòng dụ nàng vì hấn đã nghi ngờ? Không biết ! Nàng không biết ! Tâm trạng nàng rối bời. Bất giác Ana nhớ để nụ hôn trong khu vườn hoa hồng ở Lency hai năm về trước. Trên vai Ana, mái tóc đen mượt của Prang tỏa ra mùi thảo mộc êm dịu, chàng nhắm mắt lại, cố lấy lại sự thanh thản. Khuôn mặt mất đi tia nhìn lạnh giá trở nên ngây thơ như một đứa trẻ. Ana rối bời vô cùng. Nàng làm sao thế này ? Chẳng lẽ nàng chỉ là một cô gái tầm thường khi nghe những lời ngọt ngào như vậy hay sao ? Không... trời ơi, làm sao. Đúng lúc Ana đang cực kỳ lúng túng thì một vật đặt trên chiếc bàn cạnh giường của Prang đập vào mắt nàng: cây tiêu của có thái tử

Leon ! Cây tiêu bằng gỗ quý chưa bao giờ rời Leon cho đến khi ...cho đến khi... bao hình ảnh bi thương ngày định mệnh ấy như tái hiện trước mắt Ana . Cha mẹ, anh Leon, anh Gan và quê hương Porasitus! Quân Henki tràn qua và cả vương quốc trù phú phút chốc hoá điêu tàn... Không ! Cho dù tình yêu của Prang giành cho công chúa Anastasia, đệ nhất mỹ nhân của Porasitus, là sự thật thì đã sao ? Nó không thể lay chuyển quyết tâm sắt đá của nàng . Nàng không còn là nàng của hai năm về trước. Nỗi đau đã hóa lửa căm thù mất rồi.

Ánh mắt xao xuyến ban nãy của Ana tắt ngóm nhường chỗ cho lửa căm thù băng giá bùng lên, nàng lạnh lùng cất giọng:

-Thái tử, quân thành Wandy đã đánh bại quân Jua của chúng ta ở tiền tuyến.
Xin cho tôi điều đại quân đi ngay !

Tức khắc, Prang mở mắt, bật dậy, quát:

-Sao có thể như thế !? Chúng ta đã quá nhẹ tay rồi!

-Có thể nói vậy. Xin ban cho tôi lệnh điều đại quân, tôi sẽ nhổ cái gai đó cho ngài!

Thái tử Prang động năm đấm xuống bàn, mắt sáng rực:

-Được! Ta cho người một nửa số quân trấn giữ thủ đô Penla, mau đi tiếp cứu quân Jua!

-Tuân lệnh!

Nói rồi Ana quay đi, tấm áo choàng đen bay lên. Nàng nắm chặt chuôi gươm, tiến mạnh mẽ về phía quân đội đang chờ mình. Dù là gì thì việc đầu tiên vẫn là đánh tan vương quốc Gladiolus đã. Mọi thứ khác tính sau.

Nhưng nàng không thể nào quên đôi mắt xanh buồn thảm của Prang khi nhìn những sợi tóc vàng ấy...

”Giữa tình yêu và lòng hận thù, nhiều lúc sẽ rất khó chọn một trong hai
“Vương tử Yusan đã nói vậy nhưng thật vô lý, chẳng lẽ nàng cũng yêu Prang hay sao ? Không đâu ? Khôngggggggggg!

Bất giác Ana bỏ chạy thật nhanh khỏi cung điện Luxia, cứ như có một bóng ma đang đeo đuổi theo nàng vậy.

Gió đêm thổi buốt giá trên những cơn sóng êm ái của vịnh Bluebell, cái gì đang chờ công chúa Anastasia ở

phía trước? Tình yêu ? Hay lòng thù hận ?

Đáng thương cô gái nhỏ ...

Chương 11

Ngay đêm đó, dẫn đầu đại quân Henki gồm hai mươi vạn lính, đại tướng quân Reven tức tốc phi ngựa ra biên giới. Sương sớm lạnh giá làm cho đôi tay đang ghì chặt yên cương của nàng buốt lên, không còn cảm giác nào.

Nàng đang muốn liêu mình ra nơi tiền tuyến, muốn chạy trốn cái nhìn của Prang dường như vẫn đang bám theo mình. Phải đến thật nhanh! Nếu không quân Jua sẽ bị tiêu diệt trước khi quân tiếp viện đến kịp!

Vào khoảng giữa trưa ngày hôm sau, Ana đến biên giới. Khu trại của quân Henki đã phải lùi lại cách thành Wandy thêm hai dặm so với lúc nàng ra đi vào hôm trước. Quân số thì mất quá nửa, số còn lại thì hai phần ba bị

thương. Tình hình thật tệ hại. Ana nhảy xuống ngựa, đi như bay vào lều chỉ huy. Lòng nàng như có lửa thiêu đốt. Mới có hai ngày nàng vắng mặt thôi mà.... Sao lại ra nông nỗi này cơ chứ? Trên chiếc giường ọp ẹp, phó tướng Benjin với một bên băng kín đầy máu khô đang cố bàn kế hoạch với những thuộc hạ dưới quyền một

cách cầm cự khả dĩ. Trông anh ta cứ như một xác chết vậy, chỉ có đôi mắt là đầy nhiệt huyết như thường lệ.

-Đại tướng quân! – Benjin kêu lên mừng rỡ, toan thi lễ nhưng Ana đã đỡ anh ta nằm trở lại và ra lệnh cho các vị

đội trưởng khác lui ra ngoài. Hất vạt áo choàng qua một bên vai, Ana ngồi xuống cạnh giường, hỏi bằng giọng gấp gáp:

- Tình hình thế nào? Sao quân Gladiolus lại đột ngột tấn công như thế? Chúng đến sát biên giới Henki rồi còn gì?

-Xin ngài thứ tội. Quân từ thành Wandy tràn qua bất ngờ vào đêm qua, chúng tôi trở tay không kịp.

-Nhưng theo ta biết thì quân Gladiolus đâu quen cách đánh phục kích. Chúng chỉ giỏi cố thủ và xây thành vững thôi. Đúng không ?

-Vâng, nhưng theo bên tình báo thì phần lớn quân sử dụng trong trận đêm qua là của vương quốc Dahlila phía Nam Porasitus, chứ không phải chỉ đơn thuần là quân Gladiolus không.

-Dahlia ??? –Ana kinh ngạc- Chúng dám khiêu khích đến chế chúng ta hay sao ? Hình như đứng đầu vương

quốc ấy là một nữ hoàng phải không ? Mà chuyện đó cũng không quan trọng nữa. Bây giờ việc đầu tiên là đáng gục thành Wandy.

Benjin đồng tình:

-Đúng. Nhưng không dễ.

-Tất nhiên. Sỡ dĩ chúng ta còn chưa dốc đại quân phá thành Wandy là do chưa có lý do chính thức. Ừm, vậy thì ta cứ vừa đánh vừa lui cho chúng tiến vào biên giới Henki đã. Thế là có cơ rồi, chẳng cần phải thận trọng gì nữa.

-Ngài định mở một cuộc đại chiến sao ? Thương vong sẽ không ít đâu.

-Người không cần quan tâm đến chuyện ấy. Cứ nghỉ ngơi đi.

Nói rồi Ana đứng dậy, bỏ đi. Thương vong ? Máu người Henki chứ có phải nhân dân quê hương nàng đâu mà phải ngại.

Nàng đến chòi gác, nhìn về phía thành Wandy vững chãi, cờ rợp ngời như thách thức. “Giỏi lắm. Dám qua mặt ta sao!” – Ana nhủ thầm. Nàng rút ra một tài liệu ghi chép về vị chủ nhân thành tòa này: tam hoàng tử Elysium của vương quốc Gladiolus. Vị hoàng tử này vốn không được vua cha tin

dùng lại thêm bọn tham quan nịnh thần gièm pha má bị đẩy ra trấn giữ vùng biên ải thiếu thốn. Anh ta nổi tiếng là người hào hoa phong nhã, không bao giờ ra tay với phụ nữ và trẻ nhỏ. Đúng là một nhân tài bị bỏ phí.... Thông tin quan trọng nhất: Elysium không phải là con ruột của hoàng đế Gladiolus mà là con trai của ông anh ta. Sau chính tên bạo chúa này đã giết anh trai mình chiếm ngai vàng và nhận cậu bé Elysium khi ấy mới hai tuổi về làm con trai để tránh mang tiếng...

Một ý tưởng ma mãnh chợt lóe lên trong đầu Ana, nàng liền nở một nụ cười sáng rực trên khuôn mặt kiều diễm.

Chiều hôn ấy, đúng như phỏng đoán của Ana, quân Gladiolus lại từ thành Wandy tràn ra hoà cùng quân của Dahlia tinh nhuệ tiến đánh quân Henki. Quân Jua vừa đánh vừa lùi, như liên quân Gladiolus - Dahlia ra khỏi đường tiếp viện của thành Wandy. Khi biết đã tách thành công, Ana bất ngờ phản công. Đại quân Henki tràn lên như vũ bão, đẩy lùi mọi đòn của đối thủ. Hoảng hốt, hoàng tử Elysium cho quân lui về sau để cố thủ nhưng vấp phải đoàn tấn công dữ dội của quân mai phục phía sau nên quân lính lại càng hoảng sợ hơn.

Quân Henki tạo thành gọng kiềm, bóp nghẹt quân thù. Bản thân Ana cũng xông pha trận mạc nên không kém gì binh lính. Phút chốc, nàng đã đối mặt với tam hoàng tử Elysium. Chàng quát:

-Bọn xâm lược tham lam.

-Này, nói lại đi, bọn ta còn chưa tiến vào Gladiolus trong khi nơi mi đang đứng là lãnh thổ của Henki. Vậy ai xâm lược ai hả ? – Ana vung gươm lên đỡ đòn từ Elysium.

Chàng gầm vang :

-Ta đã trúng kế thứ tướng quân vai u bấp thịt của Henki, thật nhục nhã! Nhưng dù chết ta vẫn là người cao thượng và chết trong danh dự!

Choang ! Gươm chạm gươm! Hai con ngựa chiến tống lên, sùi bọt mép.
Ana biết đã đến lúc tung đòn cuối

cùng, nàng cất giọng mỉa mai:

-Chết trong danh dự ư ? Khi mi đã ra tay đánh một cô gái? Thật là thứ danh
dự hào huyền!

-Ta không đánh với phụ nữ. - Elysium tức tím mặt. Chính sự quá tuân thủ
các nguyên tắc lễ giáo đã trở thành điểm yếu nhất của con người này.

-Thế mi nghĩ ta là nam nhi hay sao ? –Ana cởi chiếc khăn che mặt ra, mặc
cho mái tóc tung bay trong gió. Dưới ánh hoàng hôn, nàng hiện ra đẹp lộng
lẫy đầy vẻ chết chóc. Hoàng tử Wandy quá bất ngờ, sững lại trong giây lát.
Lợi dụng thời cơ, Ana xông lên, thúc ngựa xô chàng trai trẻ xuống đất,
vung gươm không chế ngay.

Elysium trợn mắt , kinh hãi :

-Mi thật sự là nữ sao ?!?

-Vấn đề không phải là chỗ đó. Nữ hay nam thì ta cũng là kẻ thù của mi.
Đơn giản vậy thôi - Ana nở nụ cười đắc thắng , quát một các tàn nhẫn - Giết
bọn chúng !

Quân Henki được thể tràn lên, diệt sạch tàn quân Gladiolus và Dahlia! Một
trận đại thắng do sự bất cẩn của hoàng tử Elysium đối địch!

Thành Wandy mất vị chỉ huy, lập tức bị hạ ngay đêm đó. Máu chảy như
sối trào.....

Trong lều chỉ huy, hoàng tử Elysium bị trói nghiêng vào cột sắt, bị tra tấn dã
man để lấy lời khai về cách phá thành trung tâm bảo vệ thủ phủ Lilac của
vương quốc Gladiolus. Nhưng chàng nhất quyết không nói lời nào.

Cơn đau của chàng không thể bằng nỗi ân hận đã để mất thành vào tay địch. Elysium nhìn vị tướng quân của Henki. “Một con người đẹp nhường ấy sao có thể độc ác và nham hiểm đến vậy?” –Chàng tự nghĩ. Ana biết không thể lấy thêm thông tin gì từ con người sắt đá này nên rất lấy làm thất vọng. Nàng đứng trên thành Wandy nhìn về phương Tây, nơi chòm sao Jaian tỏa sáng kia chính là thủ đô Lilac. Chẳng còn bao lâu nữa.... Nàng nhất định phải nghĩ ra cách gì đó.

-Người đang lo về Lilac sao ? -Một giọng trầm vang lên. Ana giật mình quay lại. Không thể tin được!

-Thái tử ?!?

Prang trong bộ quân phục xám bạc, cười nửa miệng, mái tóc đen dài quá vai cột gọn sau gáy chàng, đang đứng ngay sau lưng nàng! Cứ như một bóng ma!

-Thuộc hạ yết kiến thái tử điện hạ. Xin tha tội không đón tiếp ngài chu đáo - Ana thi lễ . Bằng đôi tay mạnh mẽ, Prang nhẹ nhàng đỡ nàng đứng dậy, mỉm cười :

-Không sao cả. Lúc người đi rồi ta mới thấy lo vì thành Wandy rất vững chãi nên quyết định đích thân đi xem sao. Không ngờ người giỏi vậy.

“Thì ra hẳn vẫn chưa tin mình!”-Ana thầm nghĩ. Nàng không thể ngăn nổi một cái nhìn khó chịu:

-Vậy là thái tử vẫn chưa tin vào khả năng của tôi? Thế tại sao ngài còn giao hai mươi vạn tướng quân cho tôi ?

-Thôi nào. - Prang phất tay vờ như không quan trọng chuyện đó - Dù sao thì người cũng đã hoàn thành được một nửa chiến dịch chiếm Gladiolus rồi. Giờ chỉ cần phá thành trung tâm của thủ phủ Lilac mà thôi. Người đã nghĩ ra cách nào chưa?

-Có thể nói là có. - Ana ngấp ngừng - Nhưng không chắc chắn có thành công không. Dù sao thì sự có mặt của thái tử đã làm kế hoạch đó tiến hành dễ dàng hơn, vì Benjin đang bị thương nặng....

Nàng còn chưa dứt lời thì Prang đã dứt mắt ra khỏi chòm sao Jaian, quay lại nhìn nàng bằng đôi mắt xám đầy tham vọng, mỉm cười:

-Người muốn ta chỉ huy quân thay người ?

-Tại sao ngài lại nghĩ như vậy ?

-Đối với một người khôn ngoan như người, chắc chắn ta cũng chỉ có vai trò thế mạng vậy thôi.

Bây giờ đến lượt Ana nở nụ cười đắc ý, Thật là một con người thông minh hiếm thấy, chưa gì đã hiểu được ý của người khác. Có sự hỗ trợ của Prang, chắc chắn nàng sẽ chiếm được Lilac ngay thôi.

Cả hai cùng quay lại, ngắm nhìn chòm sao Jaian tỏa sáng lấp lánh, trong đáy mắt hai người chỉ còn một tia nhìn duy nhất: tia nhìn của dã tâm bá chủ. Không còn hận thù, không còn yêu thương. Hai con người trẻ tuổi ấy như một đôi đại bàng tung cánh hòa chung tiến về khát vọng của mình.

Có thể Ana không nhận ra, hoặc cả Prang cũng không biết nốt, nhưng rõ ràng , trong giây phút ấy, người ta tin cả hai chính là sinh ra để hỗ trợ nhau.

Chuyện gì sẽ xảy ra cho hai con người xuất chúng ấy trong tương lai? Định mệnh có mở vòng tay êm ái chào đón tình yêu của họ ? Hay là chỉ đánh thức và rạch sâu thêm vết hận thù của cả hai dân tộc mà họ là đại diện?

Cuộc đời mới buồn làm sao

Chương 12

Lilac là một thành trì kiên cố không kém gì thành biên giới Wandy. Thành có ba lớp cổng bằng thép cực kỳ

vững chãi mà không có gì có thể húc nổi. Việc tiến vào thành Lilac dường như chỉ là chuyện trong mơ đối vào bất cứ quốc gia thù địch nào. Nhưng bù lại, nếu đã có Lilac thì coi như thâm tóm được toàn bộ Gladiolus. Phía sau khu rừng bao quanh thành Lilac, đại quân Henki do thái tử Prang lãnh đạo đã âm thầm tiếp cận được hai ngày nay mà không có một sai sót nhỏ nào để bị phát hiện. Tất cả đang chờ tin tức từ những gián điệp được tung vào thành.

Thành Lilac bên trong không rộng lắm nhưng sự giàu có chẳng kém gì thủ phủ Penla. Những con đường rộng rãi thoáng mát, bày la liệt các loài hàng hóa từ khắp nơi đổ về. Trong lốt người thối sáo trong đoàn nhảy múa tộc Keni du mục, Ana cùng vài tùy tướng thuộc quân đoàn Jua dễ dàng tiến vào thành Lilac do họ không có đặc điểm gì giống người Henki tóc đen. Ana quan sát được cấu trúc cửa bảo vệ thành. Những cánh cửa thép được nối liền với nhiều trục ròng rọc, một đầu dây nối với các cửa và đầu còn lại là các tảng đá khổng lồ. Cạnh những trục ròng rọc ấy luôn có ít nhất hai người lính Gladiolus canh giữ. Chỉ cần nhắc thấy bóng quân thù từ xa thì họ

lắp tức cắt sợi dây nối với những tảng đá và hầu như ngay tức khắc, cả ba cánh cửa kiên cố sẽ đóng sập lại. Còn khi muốn mở cổng thì chỉ việc nối các sợi dây lại. Một kết cấu đơn giản nhưng hiệu quả lại rất cao.

-Đại tướng quân, làm sao chúng ta phá thành từ bên trong ?- Một vị phó tướng tên Hans thì thầm lo lắng khi nhìn thấy hệ thống cổng thành.

-Đúng là một thành trì tốt. Nhưng chủ nhân của nó thì không tốt chút nào, tên bạo chúa vua Gladiolus vốn là một kẻ suốt ngày ché chén không thôi, lại hiếu sắc vô độ. - Ana cười – Không khó để chống chế những điểm yếu ấy của hắn đâu.

Thế là đoàn nhảy múa cứ thẳng hướng cung điện của hoàng gia mà bước. Cung điện của dân Gladiolus khác cung điện của Henki và Porasitus ở chỗ nó thường được xây trên đồi cao, sát với thành phố, từ đó có thể nhìn xuống đường. Giờ đây đang là chạng vạng chiều tối và trên điện, hoàng gia đang mở yến tiệc linh đình ”Thứ

quốcvương như thế thì vương quốc bị diệt vong cũng không có gì là lạ. Thành biên giới đã mất mà hăn vẫn ăn chơi hưởng lạc thế này...”- Ana khinh bỉ nghĩ. Đoàn của nàng mở một buổi diễn nho nhỏ ngay dưới cung điện.

Hans tỏ vẻ rất lo lắng:

-Nhưng thưa ngài làm sao thu hút sự chú ý của vua Gladiolus ?

-Chúng ta cần một cô vũ nữ. - Ana nhú mày .

-Chúng ta toàn là nam thôi....

Ana soi vào gương, cười:

-Người nghĩ ta giả gái thì có được không ?

Và vị tướng dưới quyền còn á khẩu chưa kịp nói lời nào thì nàng đã hóa trang thành một cô vũ nữ cực kì quyến rũ, mặc bộ váy đen tuyền che kín từ cổ tới chân. Mái tóc nâu được xõa tự do. Đến chính các tùy tướng Jua đi cùng khi nhìn thấy cũng phải trầm trồ kinh ngạc trước khuôn mặt kiều diễm của đại tướng quân.

-Chúng ta sẽ dễ dàng lọt vào hoàng cung thôi. - Ana nở nụ cười rực rỡ hơn bất kỳ đoá hồng Porasitus nào. Nàng đang ở chính hình dáng thực sự. Như có người từng nói sắc đẹp là thứ thuốc độc chết người.

Từ trên đài cao, tên bạo chúa đã nhận ra đoàn ca múa Keni bên dưới đang biểu diễn, nổi bật trong số đó là một cô vũ nữ tuyệt đẹp có mái tóc nâu bồng bênh như mây trời.

-Bảo bọn chúng vào đây. Ta muốn xem thật kỹ màn biểu diễn này. - Hẳn ra lệnh cho lính hầu. Xem biểu diễn ư

? Còn lâu, chỉ là vì người con gái xinh đẹp kia thôi. Chà, giá như hẳn biết chuyện sắp xảy ra khi cánh cửa hoàng cung mở ra đón đoàn ca vũ ấy vào thì hay biết mấy....

Chỉ một lát sau, cô gái tuyệt đẹp ấy đã xuất hiện ngay trước mặt nhà vua, theo sau nàng là sáu thanh niên chơi nhạc cụ rất tưng bừng. Mắt hẳn dường như hoa lên trước màn biểu diễn tuyệt vời ấy. Bỗng bên ngoài vang tiếng hét thất thanh . Phía Nam thành Lilac lửa đang bốc lên ngùn ngụt rất gần khu chứa lương thực. Vua Gladiouls bật dậy, mặt trắng nhợt, quát :

-Huy động toàn quân dập lửa ! Mau !

Quân lính ào ào ra khỏi cung điện để hỗ trợ toàn quân dập lửa. Bên cạnh hoàng tộc lúc này chỉ còn vài tên lính bảo vệ. Nhà vua ngồi xuống trở lại, thở dốc, cổ trắn tĩnh. Đúng lúc ấy, cô vũ nữ tiến lại gần, các binh lính vội chĩa giáo ngăn lại nhưng nhà vua ra lệnh cho họ dừng lại. Người con gái liền quỳ xuống, đưa đôi mắt sáng long lanh át cả sao trời nhìn tên bạo chúa, nói khẽ khàng :

-Thưa đức vua cao quý, tiện thiếp có một việc muốn nói riêng với người. Xin hãy để chúng ta ở lại một mình, có được không ?

Quá sung sướng, hẳn không ngần ngại cho những người khác lui hết và không để ý thấy nụ cười ma quái đang từ từ nở trên khuôn mặt của người đẹp Keni sau lớp mạng che mặt. Cuối cùng trong cánh cửa rộng lớn đã đóng kín các cửa, hẳn nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, hỏi :

-Nào, có chuyện gì ?

-Đức vua cao quý của thiếp, ngài có biết sắc đẹp là thuốc độc chết người không? –Cô gái dịu dàng đáp lại bằng một câu hỏi. Tên vua nọ cười khoái trá :

-Nếu nàng là thuốc độc thì ta thà chết cũng vẫn uống....

-Vậy thì ngài không hối tiếc gì phải không ?

-Dĩ nhiên....

Nhưng tiếng hân còn chưa dứt thì đã thấy sự mát lạnh của kim loại khi một con dao găm sáng loáng kề vào cổ

mình. Hai con mắt mở to, vua Gladiolus lắp bắp:

-Nàng đang đùa đấy ư ?

-Không đâu. - Ana lạnh lùng nói như thần Chết, cởi mạng che mặt ra, lau hết phấn son, tiếp bằng một nụ cười tàn nhẫn - Là thật đấy. Đầu mi sắp lìa khỏi cổ rồi.

-Mi là ai !?!

-Ta ? Ta là đại tướng quân Reven của đế chế Henki. Ngày tàn của Gladiolus đã đến rồi, đồ hiếu sắc.

-Nhưng theo tin báo thì đại quân của Henki được chỉ huy rất chặt chẽ ở ngoài thành mà. Nếu đại tướng ở đây thì ai chỉ huy quân ?

-Thái tử Prang.

Tên vua kia mặt mày chuyển sang màu xám như xác chết nói không ra hơi:

-Vậy...vậy đây là ...

-Kế hoạch của ta. Cả đám cháy và đoàn ca vũ đều là củ a ta. Mi thấy ta gia làm nữ giới thế nào !!?

Đúng lúc ấy cánh cửa chính bật mở, vài bóng đen xuất hiện, tay cầm gươm. Tên vua gào toáng lên:

-Cứu ta ! Cứu ta !

Những người đó bước vào phòng, quỳ xuống, nói tôn kính :

-Thưa đại tướng quân, mấy tên lính canh thành đã bị chúng tôi hạ hết rồi, phần lớn lính tập trung ở đám cháy đánh lạc hướng kia.

-Tốt lắm. Nhà vua, chúng ta phải đi với nhau một chút.

Nói rồi Ana túm lấy tên vua giờ đã nhũn ra như con mèo nhúng nước, lôi hẳn đi dọc theo hành lang hoàng cung tiến về phía những tảng đá giữa cổng. Những tùy tướng của Ana bắt đầu công đoạn nối các đoạn dây. Cánh cổng đầu tiên đã mở. Ana thả chim ưng vàng báo hiệu. Chỉ vài phút sau, đại quân Henki đã đầy dưới chân thành Lilac, thái tử Prang phất cờ hiệu làm Ana rất an tâm là quân mình đã đến. Tới lượt cánh cổng thứ hai mở toang!

Chỉ còn một cái thôi.Nhưng họ chưa kịp hoàn thành thì lính Gladiolus đã phát hiện ra và ào lên đài cao.

-Quân Henki! Chúng đến rồi !

Song , Ana không phải là người dễ mất bình tĩnh khi lượng quân Gladiolus tràn đến đông hơn đồng đội bên cạnh nàng rất nhiều lần. Áp sát hơn lưỡi dao sắc lẹm vào cổ tên vua nọ, nàng quát:

-Mở cổng ra! Hoặc bọn mi sẽ phải mất lão già này!

Tất cả đều chững lại, phân vân. Trong lúc đó , quân Jua tiếp tục tìm cách nâng các tảng đá lên cột và sợi dây để

mở cánh cổng cuối cùng. Ana cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút. Bỗng nàng nhận ra dưới ánh trăng, một bóng đen xuất hiện sau lưng mình!

-Cẩn thận!-Tiếng Prang thét xuyên màn đêm

Ana quay lại nhưng chỉ kịp nhìn thấy thanh gươm của tên đánh lén sau lưng vung lên, sáng rực dưới trăng.

Không kịp mất rồi! Một cảm giác buốt lạnh chạy dọc xương sống !

Rầm ! Hấn đổ sập xuống ngay dưới chân nàng như một khúc gỗ mục với một mũi tên cắm sau lưng, đúng tim!

Bên dưới, Prang hạ cung xuống, mắt lạnh lẽo. Thần Chết vừa nhập vào chàng. Và, chính nàng đã cứu mạng Ana trong gang tấc... Ana ngỡ ngàng nhìn kẻ vừa cứu mình. Không thể nào! Cứ như thể nàng vừa đánh mất điều gì đó, một cảm giác hụt hẫng bức bối... thà nàng chết còn hơn.

Ầm...ầm. Cánh cổng cuối cùng từ từ được kéo lên và quân Henki tràn vào. Dân thành Lilac nhanh chóng đầu hàng để tránh thương vong nặng nề do cuộc thảm sát. Prang dẫn quân chạy lên thành cao, Ana mệt rũ người giao vua Gladiolus cho thuộc hạ đem đi, bản thân nàng thì ngồi sụp xuống, dựa vào tường đá, ngược mặt nhìn chòm sao Jaian, hộ mệnh của Lilac, đang tỏa sáng ngay trên đầu mình, cạnh mặt trăng hiền hòa. Nhưng chợt nhận ra điều không ổn, Ana quay sang ngó vị thái tử của mình. Prang đang nhìn àng bằng đôi mắt lạ lùng, ngạc nhiên tột độ. Đôi mắt thích thú và tràn ngập yêu thương. Đôi mắt mà các chàng trai vẫn thương dùng để nhìn cô gái mình yêu.

-Có chuyện gì vậy? - Ana cất giọng, đứng dậy một cách cảnh giác. Bộ váy áo vũ nữ của nàng giờ ướt đầm mồ

hôi, mặt nàng ửng hồng vì mệt. Nhìn càng lúc càng lộng lẫy hơn.

-Người không những là một anh chàng đẹp trai mà còn có thể là một cô gái diễm lệ đấy. - Prang buông một câu bông đùa qua giây phút bàng hoàng - Không biết Iris sẽ nói gì khi thấy người mặc váy áo phụ nữ nhỉ ?

Ana hất mái tóc dài ra sau, lắc đầu:

-Tôi đã nói là tôi không quan tâm đến các cô gái. Tôi đi thay bộ đồ quái dị này ra đây.

Nàng đi ngang qua mặt Prang để xuống đất nhưng đúng lúc ấy, độ ngọt Prang choàng tay qua vai Ana và ôm nàng vào lòng, thật chặt, cười :

-Chúc mừng người đã lập đại công, Reven! Người xuất sắc lắm!

Đó là những lời nói hết sức vô tư và đầy tính xã giao. Prang hoàn toàn không để ý đến phản ứng của vị tướng quân trẻ . Ana cố không run rẩy , lòng nàng dấy lên những cảm xúc khó tả, nửa muốn đẩy Prang, kẻ tử thù , ra xa, nửa muốn dựa cả thân hình mệt mỏi vào vòng tay che chở của chàng trai yêu nàng... Thật không dễ để làm chủ tình cảm của mình....Người Ana căng lên trong một sự bất an khó chịu.

Những phút giây “khủng khiếp “ấy nhanh chóng trôi qua, Prang đẩy nàng ra, cười vẻ hài lòng:

-Người thật sự có thể trở thành cánh tay phải của ta.

-Vâng, thưa thái tử... - Ana nói bằng giọng trầm buồn dường như không còn là của mình nữa, gắng tỏ ra mạnh mẽ, nàng bước xuống cầu thang để Prang ngắm nghía một mình vùng đất mới của đế chế Henki trên đài. Vừa khuất tầm mắt của thái tử , Ana ngã quỵ xuống, tay ôm chiếc cột đá dọc cầu thang, thở hổn hển, tim nàng đập rộn lên rồi tung.

Không, không được mềm lòng. Ana đưa hai tay ôm chặt, hí thật sâu. Cố lên, nàng thầm nhủ. Quan trọng nhất là trả thù. Chỉ là trả thù thôi. Và cho

dù đã cố khắc sâu câu ấy vào lòng thì trong thâm tâm nàng , một ước muốn lạ

lòng đã lần đầu tiên xuất hiện: giá nàng không phải trả thù .

Chương 13

Sau bố trí quân Henki canh giữ Lilac, thái tử Prang cùng Ana dẫn một ít quân quay về Penla. Hoàng đế Sohan đang trong tình trạng nguy kịch. Prang đã rất liều lĩnh khi rời Penla để hỗ trợ mấy ngày trước. Việc ấy có thể khiến chàng phải trả giá bằng chính ngôi báu.

Trước cung điện Lesbos, mặc cho tuyết rơi kín trời, quần thần vẫn đang tụ tập bàn tán xôn xao. Quân phục còn lấm bụi đường, Phrang đi thẳng vào phòng phụ vương, theo sát sau là đại tướng quân Reven. Nàng đã chiếm được lòng tin tuyệt đối của thái tử sau chiến thắng vừa rồi. Thật là tuyệt vời. Trong phòng, đức vua Sohan trong tiều tụy hơn hẳn hai năm trước khi ông ta cùng con trai sang cầu hôn Ana ở Porasitus. Quanh giường là các thầy thuốc mặt mày chán nản, bất lực. Dĩ nhiên là còn có cả hoàng hậu Lensy và đại tướng quân Golem. Nụ cười sung sướng của hai mẹ con bà ta tắt ngấm khi Prang đẩy cửa bước vào. Tướng Golem còn giận dữ hơn khi thấy đi theo sau hoàng huynh còn có Ana, kẻ đã làm nhục mình cách đây không lâu.

-Phụ vương ta sao rồi ?-Prang hỏi. Các thái y e dè đáp:

-Không còn cách nào khác...xin thái tử tha tội.

-Cút! – Prang gầm lên và chẳng chờ đến tiếng thứ hai, các thầy thuốc đã học tốc chạy ra khỏi phòng trước khi thái tử đổi từ “cút” sang “chém”. Chàng ngồi xuống cạnh cha mình đang mê man, mắt trũng sâu đầy đau khổ.

Hoàng hậu Lensy cất giọng đầy mỉa mai

-Con giả vờ đau xót giỏi thật đấy. Chứ con không phải đang mong hoàng đế sớm băng hà để kế vị hay sao, thái tử điện hạ ? Xem ra con cũng kiếm được đồng minh khá quá.

Đôi mắt sắc như dao của bà ta quét sang Ana, nhếch mép cười:

-Mi đã làm được gì rồi tân đại tướng quân ? Nghe nói thành Wandy đã bị hạ nhưng chuyện chiếm Gladiolus không dễ đâu. Không có sự hỗ trợ của con trai ta thì thứ như mi làm nên trò trống gì ?

Ana cúi mình đầy kiêu cách ?

-Không dám, thưa lệnh bà. Tôi chẳng dám phiến đại tướng quân Golem cao quý. Dù sao thì lệnh bà cũng không cần bận tâm nữa, thành Lilac đã bị hạ. Gladiolus đã nằm trong tay chúng tôi rồi.

-Cái gì ? –Hoàng hậu Lensy thét lên kinh hoàng –Nhưng ...sao có thể nhanh đến thế !?

-Có lẽ là nhờ phúc của lệnh bà .

-Người ...-Hoàng hậu toan chửi rửa gì đó nhưng bắt gặp tia nhìn đầy đe dọa của thái tử liền hạ giọng - Giỏi lắm, Reven. Thái tử, con vừa về, cứ nghỉ ngơi đi, ta và Golem sẽ thứ trong bộ hạ cho.

-Không dám, thưa mẫu hậu- Prang từ chối-Con chỉ sợ mình vừa rời bước thì đã xuất hiện ngay một chiếc chỉ giả

trượt ngời thái tử có dấu tay của phụ vương mà thôi.Sau này, nhờ phụ vương không qua khỏi thì con e chắc là do ...cách chăm sóc “đặc biệt” của mẫu hậu mất.

Đó là những lời rất cay độc, Hoàng hậu Lensy dù rất tức giận nhưng không thể cãi lại lời nào đành ngồi im, tay vò nát vạt áo. Trông khuôn mặt xinh

đẹp của bà ta lúc này hẳn nhớ đến tội nghiệp. Đại tướng Golem nhìn Ana trừng trừng, không rời mắt. Thật mệt mỏi, Prang hiểu ý liền nói ?

-Reven, người không cần ở đây cùng ta. Về điện Camellia nghỉ ngơi đi.

Chỉ chờ có thế, Ana liền cúi chào và quay gót rời khỏi chỗ đó. Cuộc chiến tranh ngôi vị của hoàng tộc Henki, nàng không cần thiết phải can thiệp vào, bởi kẻ nàng muốn trả thù chỉ một mà thôi: thái tử Prang, dù hẳn có lên ngôi vua được hay không ?

Trong đêm tối vây quanh cung điện, Ana chợt nghe tiếng khóc thút thít trong bụi cây. Nàng toan bỏ đi, nhưng không hiểu sao lại quay lại và tiến về phía đó. Một thiếu nữ đang vùi mặt vào hai tay, khóc, mái tóc đen xõa tóc tung chảy xuống hai vai. Trái cầu ngũ sắc để dưới chân....

-Công chúa Iris?- Ana ngạc nhiên ngồi xuống trước mặt cô gái bé nhỏ- Trời lạnh thế mà sao công chúa ngồi đây một mình ?

Iris ngước lên và thoáng giật mình khi nhận ra người vừa hỏi là tướng quân Reven, người nàng thầm để ý bấy lâu nay, Trông chàng trai ấy sau trận chiến ngoài biên giới trở về vẫn có nét quyến rũ lạ lùng...

-Ta sợ ...

-Sợ ? Công chúa sợ điều gì ?

Đúng là một chàng trai rất dịu dàng. Iris thầm nghĩ.

-Phụ vương sắp băng hà.... thế nào mẫu hậu và hoàng huynh Prang cũng sẽ...-Nàng công chúa nhỏ khóc nức

lên-.... ta không muốn sự việc trở nên như thế.

À, ra vậy. Công chúa Iris vốn là con của hoàng hậu Lensy mà. Cô bé sợ cũng phải thôi. Ana tỏ ra thông cảm tâm trạng đó, liền cởi áo choàng khóa

lên người Iris, vỗ về:

-Nhà vua sẽ không sao, công chúa. Và thái tử cũng không để chuyện tồi tệ như thế xảy ra đâu. người đừng quá lo lắng. Nào, bây giờ người vào cung điện đi, đừng ngồi ngoài này nữa. Trời càng lúc càng lạnh đấy.

Nói rồi Ana đỡ lấy công chúa đứng dậy, và nắm lấy tay cô bé dắt vào điện Lesbos. Phía sau, đôi mắt xám chan chứa yêu thương của Iris dán vào khuôn mặt xinh đẹp hơn cả các vị thần của vị tướng quân trẻ. “Tay chàng mới ấm làm sao.”_Iris nghĩ -Thật là một con người hoàn hảo. Cho dù chuyện gì xảy ra sau này, chỉ cần có Reven bên cạnh, ta chắc chắn sẽ an toàn”

Thế là nàng mỉm cười hạnh phúc trong làn nước mắt, nắm tay người con trai mơ ước trở lại điện Lesbos...

Ước vọng nhiều lúc khiến con người ta tưởng mình sống trong mơ. Nhưng khi sự thật hiện ra thì chính họ sẽ tự

đẩy mình rơi xuống cái vực không đáy của sự tuyệt vọng

.....

Ana trở về cung điện của mình vào khoảng nửa đêm sau khi đã đưa công chúa Iris vào phòng và dỗ cho cô bé ấy ngủ. Đúng là một việc khó khăn khi hai mắt của cô bé ấy cứ nhìn chăm chăm không chớp suốt. Chỉ đến khi nàng cúi xuống hôn lên trán Iris thì nàng công chúa bé nhỏ ấy mới chịu nhắm mắt lại.

Ana ngồi xuống bàn làm việc, chống tay lên cằm suy nghĩ. Sau khi hoàng đế Sohan qua đời, ngai vàng bỏ trống đó chặn chặn cả Prang và mẹ con hoàng hậu Golem sẽ cùng lao vào tranh giành. Nếu Golem thắng Prang thì số

phận đại tướng quân Reven của nàng chẵn chẵn sẽ bị đe dọa nghiêm trọng. Nói thế thì nàng phải giúp Prang hay sao ? Rõ ràng đó là việc mà nàng không muốn làm nhất. Mà không làm thì không được. Thật là tiến thoái lưỡng nan.

Ana rút phong thư tiếp theo của vương tử Yusan hòng tìm lời khuyên mong muốn. Cũng như những lần trước, trong thư chỉ có vài dòng ngắn ngủi: "Việc trước phải giải quyết trước. Sự kém may mắn của việc này sẽ dẫn đến thành công ở việc khác "

"Vương tử muốn ta giúp Prang đây mà.", Ana chán chường nhận ra sự thật, "Thôi được. Đúng là việc gì trước cứ làm trước đã. Chuyện trả thù không thể một sớm một chiều"

Tự nghĩ như thế, Ana cuối cùng cũng thiếp đi trong giấc ngủ mệt mỏi.

Trong giấc mơ, nàng thoáng thấy nụ cười ấp áp nhân từ của vương tử Yusan thấp thoáng ẩn hiện sau những vì sao lấp lánh trên trời cao....

Năm trị vì thứ hai mươi của hoàng đế Sohan, quân đoàn Jua do đại tướng quân Reven lãnh đạo đã đem về cho Henki thêm một vùng lãnh thổ rộng lớn: vương quốc Gladiolus. Đồng thời, việc tranh giành ngai vàng sau khi hoàng đế băng hà cũng đang âm thầm bắt đầu dấy lên trong những hành viên hoàng tộc.....

Sáng sớm hôm sau, Ana vào điện Lesbos ngay ssau khi nhận được lệnh của thái tử. Bên cạnh giường của hoàng đế, Prang vẫn đang ngồi canh, mắt thăm quàng do thức đêm. Phía đối diện trong hoàng hậu còn tiêu tụy gấp đôi, chỉ có đại tướng Golen ngủ ngon lành. Tên này mà lên làm vua thì không biết đế chế sẽ trở nên thảm hại thế nào nữa.

-Thái tử, người cho gọi tôi ?

Prang ngược lên nhìn, mắt vẫn tỏ vẻ tinh anh:

-Ta nghĩ không còn sớm đâu. Reven, người hãy đem quân đoàn Jua bao quanh thủ đô Penla. Ta không muốn để

lọt vào thủ đô các loại vũ khí bất hợp pháp được đưa vào để mở cuộc tạo phản cũng như bất kỳ kẻ phản bội nào chạy thoát sau khi hoàng đế băng hà chẳng hạn.

-Thái tử, con nói vậy là có ý gì ? - Hoàng hậu cất giọng cay độc, đưa tách trà nóng lên môi nhấm môi rồi đặt nhẹ xuống bàn.

-Mẫu hậu, bất cứ ai cũng có thể trở thành kẻ phản bội lại người thân của mình khi đứng trước quyền lực. Không loại trừ một ai, ví dụ như mẫu hậu chẳng hạn...chỉ là ví dụ thôi. - Prang đáp lại nửa đùa nửa thật.

-Có cả con nữa chứ - Hoàng hậu thêm vào.

-Một khía cạnh nào đó. Thật ra thì người ta chẳng cần giành lấy cái vốn đã là của mình. Con không cần giành đâu, mà quan trọng là phải bảo vệ thứ thuộc quyền sở hữu của mình từ lâu. Dĩ nhiên, vì thế, kẻ nào đụng đến nó sẽ nhận lãnh hậu quả đau đớn nhất....

-Vâng, thưa thái tử, tôi sẽ điều quân Jua ngay lập tức. - Ana nói to rồi quay lưng rời đi. Cơn bão quyền lực sắp nổi lên rồi. Nàng cảm thấy sự sôi sục tham vọng quyền lực trong cả hai con người cao quý ấy của hoàng tộc Henki.

Benjin giúp Ana điều quân bao vây hết các ngã đi khỏi thủ đô. Cứ như dàn quân tấn công Penla vậy. Ana ao ước có thể tràn vào đó ngay bây giờ và giết hết người Henki nhưng nàng đã kiềm lại được. Bây giờ rõ ràng chưa phải là lúc. Kiên nhẫn là bước đầu của thành công. Một lượng quân lớn được tung ra các hải cảng để kiểm soát chặt chẽ những chuyến tàu buôn.

-Kiểm tra kỹ các thùng hàng!- Ana ra lệnh- Sau đó, niêm phong chúng lại. Nếu thấy vũ khí thì tịch thu hết lại cho ta!

Nàng trong quân phục đại tướng đứng oai phong trên chiến thuyền Facmelia đi tuần tra dọc hải cảng lớn trên vịnh Bluebell. Mái tóc nâu dài óng mượt tết bím buông lỏng ở sau lưng một cách mệt mỏi. Những chủ tàu buôn từ các nước lo lắng nhìn quá trình kiểm tra của quân đội. Nhưng cuộn vải quý giá được mở tung ra xem có dấu gì trong ruột hay không. Cả những khoang phòng cũng bị lục soát. Dĩ nhiên là Ana cố gắng để việc kiểm tra diễn ra thật nhẹ nhàng và lịch sự nhưng cũng không tránh được các phiền toái. Khi quân Jua tiến hành kiểm soát một chiếc thuyền du lịch sang trọng đã vấp phải một sự phản đối mạnh mẽ từ những cô nàng vũ nữ, chủ nhân của chiếc thuyền. Đó là những cô gái khá xinh đẹp và họ rất tức giận trước hành động của quân đội. Một cô gái tóc đen xinh nhất trong bọn họ chỉ thẳng vào mặt Ana quát:

-Mi nghĩ mi là ai hả thứ tướng quân bé nhỏ kia ? Mi dám vô lễ với các tiểu thư như chúng ta sao ? Mi có biết mi đang trêu vào ai không ?

-Cô gái, cô không được to tiếng như thế. - Một anh lính quát nhưng Ana vẫn tỏ ra từ tốn như thường lệ:

-Thật ra thì tôi đang trêu vào quý ngài nào đây ?

-Hoàng tử, đại tướng quân Golem!- Cô ả rít lên và bật cười chế giễu - Đại tướng quân đấy! Ngài còn sắp trở

thành vua của Henki nữa! Còn mi thì là cái thá gì chứ ??? Một tên đội trưởng quèn hả ?

-Dora! - Một cô gái khác hét lên, mắt thất thần - Chị đừng nói xằng bậy! Sẽ bị tội chém đầu mất!

Cô gái tóc đen chợt nhận ra đã lỡ lời liền đưa hai tay lên che miệng lại, nhưng Ana đâu có dễ dàng buông tha đến thế. Nàng nheo mày :

-Tướng Golem ? Cô lấy bằng chứng gì để nói Golem sẽ lên ngôi ? Nào, cô không nói sao Dora ? Hay là chuyện đó chỉ vì tức giận mà cô buột miệng nói ra không hơn. Cô có biết gần cả quân đội sẽ bị tội gì không ? Đúng là thứ vũ nữ chỉ biết bịa chuyện nhằm nhí.

-Không đúng! - Dora không chịu nổi sự sỉ nhục, thét - Ta đã thấy mật lệnh của hoàng đế trong phòng ngủ của hoàng tử. Anh ấy đã nói là chẳng bao lâu nữa anh ấy sẽ đăng quang ngôi hoàng đế và ta sẽ được phong tước....

-Vậy ư ? – Ana mỉm cười rồi lập tức quỳ xuống hôn tay cô gái ấy, chuyển giọng ngọt ngào -Thuộc hạ đã vô lễ

với lệnh bà. Xin người thứ tội.

-Kìa đại ...- Các quân lính Jua quá bất ngờ trước hành động hạ mình đó của Ana nên có ý định phản đối. Nhưng nàng đã ngăn lại, ra lệnh cho quân lính rời khỏi đó và cúi mình cung kính chào tạm biệt các cô vũ nữ trước khi bỏ đi.

-Đại tướng quân, tại sao người làm như vậy ? Thật... - Benjin càu nhàu trong lúc họ đứng trên chiếc thuyền Facmelia. Ana chống gươm xuống sàn gỗ, nói bình thản:

-Bảo quân lính bí mật theo dõi mấy cô ả đó cho ta. Khi nào họ được đưa đến cung điện của Golem thì báo ngay cho ta. Rõ chưa ?

-Rõ, nhưng người định làm gì thế ?

-Một chuyện rất hay – Ana thả nụ cười phảng phất theo gió biển mát rượi xinh quanh, nụ cười như nữ thần Atropos.

Đúng là một chuyện rất hay.

-Vì thái tử đúng không ? Tôi tưởng ngài là người không thích nịnh nọt....

-Đó không phải là nịnh hót mà là sự hỗ trợ. Một cái cây cứ đưa cả thân mình ngược với cơn gió mạnh, không sớm thì muộn thì nó cũng sẽ bị búng gốc lên thôi. Ta không muốn bản thân và quân đoàn Jua bị đối xử như thế.

Chương 14

-Thưa đại tướng quân, họ đã được đưa đến cung điện Rubyna của hoàng tử Golem rồi ạ. -Toán quân bí mật theo dõi đã trở về báo cáo với Ana như thế vào buổi tối hôm đó. Đẹp đống tài liệu về Lilac sang một bên, nàng đứng đây và mặc áo choàng vào, che kín từ đầu đến chân, chỉ lộ ra gấu váy bằng sa tanh màu tím nhạt đính kim tuyến...

Đêm nay chim báo tử bay thành từng đàn trên cung điện Rubyna.

Cánh cửa gỗ mở ra, khuôn mặt của một cô gái trong đoàn vũ nữ bữa nọ lộ ra, ngạc nhiên:

-Ai vậy ?

-Tôi... - Ana đáp lại nhỏ nhẹ, giọng mượt mà của một cô gái , khác hẳn với giọng sắc lạnh của tướng quân Reven - là thành viên mới của đoàn. Cô Dora đã nói tôi đến đây đêm nay để làm việc.

Vừa đáp lễ phép, Ana vừa hé khăn choàng đầu ra, chỉ để lộ đôi mắt xanh to cuốn hút, sáng lấp lánh như có nước. Cô gái kia tỏ ra nghi ngờ đôi chút nhưng rồi cũng để nàng vào. Thế là đã đột nhập thành công vào gian nhà sau của Golem, nơi hẳn giờ những trò ăn chơi sa đọa giấu các quần thần và dân chúng. Nơi đây vắng hoe, ngoài sân chỉ có vài ba cô gái ngồi hoặc đi dạo, căn phòng duy nhất đóng kín cửa, khuất sau bụi hoa mẫu đơn đỏ rực, tác biệt hẳn với xung quanh, cứ như để cách li mọi âm thanh từ trong phòng đó vọng ra ngoài. Thật là tiện lợi cho Ana.

-Thật là lạ đấy. - Cô gái ban nãy cứ nhìn Ana chăm chặp - Cô thật là đẹp, còn hơn cả chị Dora nữa. Nhưng chị

ấy chưa bao giờ cho người hơn mình vào đoàn cả, vì sợ bị chiếm mất khách ấy mà.

-Chà, chị ấy đã thay đổi rồi. - Ana kéo sát hơn tấm khăn choàng che giấu thân phận của mình. Một đôi mắt để lộ

ra không thể tố cáo chuyện gì hết - Chị Dora đâu ?

-Sau cánh cửa ấy. - Cô gái chỉ vào căn phòng đó - Tướng Golem lúc nào cũng ưu ái mỗi chị ta thôi.

-Mật lệnh cất trong đó à ?

-Cái gì ? Sao cô biết về mật lệnh !?!

-À, lúc tôi mời tôi tham gia đoàn vì thấy tôi tỏ ra không tin tưởng lắm nên chị ấy đã nhắc đến mật lệnh. Tướng Golem sắp lên ngôi thì tôi phải đi theo ngài chứ ? - Ana đáp rất trôi chảy. Chỉ là vài lời nói dối thôi mà, có là gì so với cuộc đời giả trang của nàng đâu.

-Ừ, cũng phải. Sáng nay chị ấy còn nói điều đó với một tên tướng nữa cơ đấy. Thật là liều lĩnh quá. May là hắn không phản ứng gì. Chắc cũng là tay chân của ngài Golem...

-Tôi vào phòng đó, được không ?

-Đừng đùa . Cô dám qua mặt chị Dora hay sao ? Chị ấy không cho cô vào đâu.

-Tôi khắc có cách.

Nói rồi Ana tiến từng bước duyên dáng đến trước cánh cửa và đưa tay gõ. Lát sau, nó mở ra và khuôn mặt xinh đẹp của Dora xuất hiện, nhăn nhó :

-Có chuyện gì thế ? Cô là ai ?

-Tôi là người được tướng quân gọi đến chiều nay. Vì có việc bận nên bây giờ tôi mới đến, không ngờ ngài đã thay lòng rồi ư ?

-Tướng quân gọi ?!? –Cơn ghen khủng khiếp bùng lên trong đáy mắt đen của cô gái trẻ - Cút đi. Không có ai chờ mi hết . Cút !

-Ôi trời ơi tướng quân! Xin hãy kấy công bằng cho thiếp. -Ana chột hét toáng lên. Dora còn chưa kịp ngăn nàng thì giọng trầm đục quen thuộc của Golem vang lên, đầy giận dữ:

-Dora , ai là hét gì thế hả ?!?

-Không có gì ạ. - Dora đáp nhưng trước khi cô ả đẩy được Ana ra khỏi để đóng cửa thì nàng đã lách người được vào bên trong . Trên chiếc giường sang trọng bừa bộn, trong ánh nến lập lòe, Golem ngồi tựa thành giường, mặc áo ngủ có vẻ mặt cực kì sững sốt khi thấy một cô gái mặc áo choàng xông vào. Nàng quỳ xuống , tuôn nước mắt, van xin:

-Tướng quân, ngài quên thiếp rồi sao ?

-Đi ra ngay, thứ đê tiện kia , chẳng ai gọi mi hết ! – Dora quát. Ana liền trút lớp áo choàng ra, lộng lầy hơn cả

ánh mặt trời, đưa đôi mắt đẹp như đại dương đắm lệ nhìn Golem khẩn thiết :

-Tướng quân, ngài có nhớ là đã gọi thiếp đến không ? Nếu hôm nay ngài đuổi thiếp đi thì thiếp sẽ không bao giờ gặp lại ngài nữa !

Đối với một kẻ hiếu sắc như Golem thì việc có thêm một cô gái đẹp trong nhà cũng chẳng hại gì, huống chi cô gái trước mặt hẳn xinh đẹp hơn bất cứ ả vũ nữ nào lại còn van xin hẳn thăm thiết đến thế nữa chứ. Thế là Golem đã mềm lòng, hẳn quát to đuổi Dora ra ngoài. Phũ phàng làm sao ...Nhưng

đến lúc này Ana lại đổi ý nắm lấy tay cô ta kéo lại, thừa dịp đánh khéo vào gáy cô ta thật kín đáo khiến cô ả ngã quỵ xuống sàn bất tỉnh ngay.

-Dora làm sao thế ? - Golem bất giác ân hận.

-Dường như cô ấy quá sốc mà ngất mất thôi. Hay là để thiếp đi ra để ngài vui đùa tiếp với Dora ?

-Không ! Không sao . Cứ để nằm đấy. Sẽ tỉnh thôi mà.

“Đúng là thứ khốn nạn”-Ana khinh bỉ nghĩ thầm.

-Mà sao nàng không bỏ khăn che mặt ra để ta nhìn rõ hơn khuôn mặt kiều diễm nhỉ ?

-Tướng quân, nghe nói ngài sắp lên ngôi phải không ? –Ana vào chuyện luôn. Golem ngớ người ra đôi chút rồi bất giác cười to:

-Dora đã nói ư ? Thật là lắm điều quá mà.

-Đúng. Vâng hào quang quyền lực càng làm ngài thu hút hơn chứ đâu có sao. Nhưng thiếp vẫn chưa tin lắm.

Chẳng phải đương kim thái tử là thái tử Prang hay sao ?

-Dĩ nhiên.Nhưng đâu phải cứ là thái tử thì được nối ngôi đâu. Mẫu hậu của ta sẽ không để chuyện đó xảy ra.

-Thiếp không thể tin vào lời nói suông của tướng quân được. - Ana tỏ vẻ dẫn dỗi giả vờ.

-VẬY THÌ...-Golem dẫn đó rồi cuối cùng quyết định- Ta sẽ cho nàng xem mật lệnh của hoàng đế.

Hắn đứng dậy, mở một ngăn tủ bí mật sau bức tranh treo tường ra, cầm lấy một mảnh da đưa cho Ana, nàng nhẹ

nhàng đỡ lấy và đọc...Nội dung đại loại là thuật ngói của prang để thay vào đó là Golem. Chà, đúng là các cần tìm rồi.

-Tướng quân, thiếp có thể giữ nó được không ?

-Cái gì ? Không, nào đưa trả cho ta. –Golem toan giật lại nhưng nhanh hơn, Ana tránh sang một bên, cười -

Thiếp sẽ chỉ giữ làm tin thôi, đổi lại thiếp sẽ cho ngài một thứ khác cũng tuyệt vời không kém. Để nhờ ngài phản bội thiếp như Dora thì sao ... Hay là ngài không tin thiếp ?

-Ồ không. - Golem thoái lui, trông hắn có vẻ xuống nước- Thôi được, nàng chỉ được giữ một lát thôi.

-Tốt quá! Ana nhanh nhẹn đẩy cửa chạy ra ngoài.

-Này! Nàng đi đâu thế ?

-Thiếp đi lấy món quà dành cho tướng quân. Thiếp sẽ quay lại ngay! – Nàng trao cho tên hoàng tử ấy một nụ

hôn gió và biến mất trong màn đêm. Golem ngồi phịch xuống giường, vò đầu, lâm bầm :

-Khi thật, mẫu hậu mà biết thì sẽ giết ta mất . Nhưng ta chẳng thể ra tay với cô gái đẹp như thế. Chà, cũng chỉ là một có gái ấy. Có thể làm được gì chứ ? Rồi nàng sẽ quay lại ngay thôi.

Cứ như để đáp lại hắn, tiếng gõ cửa lại một lần nữa vang lên.

-Người đẹp, nàng ...-Golem vừa mừng rỡ mở cửa vừa nói nhưng người xuất hiện đã làm hấn kinh hoàng: đại

tướng quân Reven Ping! Phía sau Reven, tất cả các cô gái vũ nữ đều đã bị quân Jua khống chế và nhồi giẻ vào miệng, không kịp la tiếng nào...

-Reven...người làm gì ở đây !? Golem hoảng hốt lùi lại, vấp phải thân hình nằm bất động của Dora, ngã rầm xuống đất, mồ hôi túa ra như tắm. Đôi mắt đem mở to nhìn vị tướng trẻ tuổi trước mặt như thể thần Chết.

-Golem, ta được tin báo người muốn tạo phản, thái tử ra lệnh cho ta bắt người ngay tại đây. – Reven nói, lạnh lẽo và tàn nhẫn, tay cầm cuộn giấy da - Trói hấn lại, đem đến điện Lesbos ngay !

Golem còn chưa kịp phản kháng đã thấy hàng loạt những người lính lực lưỡng đè hấn xuống, trói lại. Hấn gào lên:

-Con nhỏ khốn kiếp đó, nó đã lừa ta !

Reven quỳ xuống, thì thầm vào tai kẻ đã thua trong cuộc chơi tàn nhẫn này:

-Người không muốn bị lừa thì có bị lừa không, đại tướng quân ?

Và thế là cho đến lúc bị lôi đi, Golem cũng vẫn thấy ớn lạnh trước lời nói và tia nhìn khủng khiếp của Reven, cái nhìn tàn ác của kẻ chiến thắng.

Ana đứng dậy, phui tay, nói nhẹ nhàng trước những cặp mắt thán phục của thuộc hạ :

-Cái gai bị nhổ rồi . Thái tử Prang và ta đã có thể ngủ ngon.

Bình thần cứ như vừa nghe xong một khúc nhạc hay vậy.

[Chương 15](#)

Ngày đêm ấy, tại chính điện cung Lesbos đã diễn ra cuộc họp xử tội của đại tướng quân – hoàng tử Golem về

tội tạo phản, làm giả mật lệnh đức vua. Thái tử Prang ngồi uy nghi trên chiếc ngai mạ bạc có chim ưng vàng, mang một bộ mặt thần nhiên nhưng đáy mắt thì ánh lên tia nhìn hài lòng. Hoàng hậu Lensy ngồi bên phải, mặt trắng nhợt còn hơn xác chết. Ana thì đứng bên trái thái tử, tay đặt lên gờm, đầy oai vệ. Golem được đưa vào.

Hắn không ngừng gào rú như một con thú điên bị tước hết nanh vuốt.

-Thái tử, chuyện đó không có! – Golem hét – Chuyện đó là do một ả vũ nữ vu cáo ta! Một ả vũ nữ!

-Thế à? Thế cô ta như thế nào?

-À...ả có đôi mắt to màu xanh!

-Ở vương quốc này có bao nhiêu người như thế hả, Golem thân mến? – Prang mỉa mai. Mọi người cùng cười ồ

lên. Chẳng có sự ủng hộ nào dành cho kẻ chiến bại cả.

-Golem, người đã phạm một tội rất lớn. – Vị quan tể tướng tuyên bố ngay lập tức– Làm giả mật lệnh của hoàng đế và âm mưu tạo phản, triều đình Henki quyết định cho người hình phạt cao nhất : tử hình!

-Khôngggg! – Hoàng hậu Lensy gào lên, chỉ vào mặt Prang, quát – Mi căn cứ vào bằng chứng gì để nói tở mật lệnh ấy là lấy từ con trai ta?!?

-Tôi có thể làm chứng, thưa hoàng hậu. – Ana lên tiếng.

-Mi là cái thá gì chứ ? Mi có đủ tư cách để nói ở đây ư? Mi với tên thái tử này là cùng một ruột cả mà! Sao ta tin mi được?!?

-Mẫu hậu. – Prang xen vào – Với chức đại tướng quân, lời xác nhận của Reven hoàn toàn có giá trị và quần thần đều đã đồng ý với con rồi. Xin người đừng phát ngôn lung tung như thế, không hay ho gì với thân phận cao quý hiện–nay của người đâu.

Chàng đã cố tình nhấn mạnh từ “hiện nay”, “Hiện nay” chứ không phải “Tương lai.” Ana gật gù hiểu thâm ý của con người này.

-Nhưng...nhưng tên tướng quân này có thù với Golem! Hẳn thừa cơ hãm hại...

-Người lại nói sai rồi, mẫu hậu. Thù oán gì chứ ? Con nhớ chính người đã ngăn cản việc cậu ấy có chức đại tướng, rồi cũng chính người chèn ép cậu ấy. Reven hoàn toàn không có thù gì với mẹ con người. Sao người lại nói thế? Hay là người có thù với cậu ấy?

-Prang, ta không có ý đó... - Hoàng hậu nhận ra tình thế tuyệt vọng của mình.

-Thế thì tốt. Không nên để tình cảm riêng tư xen vào chuyện công. Mặc dù thế, nể lời mẫu hậu, ta sẽ giảm nhẹ

hình phạt. Để cho Golem tự chọn cách chết!

Nói là “giảm nhẹ” thì quả không sai. Nhưng giữa việc bị người khác giết và việc bị ép phải tự sát thì kết quả

nào đâu có khác nhau bao nhiêu. Prang đã đi nước cờ vừa có lý và xem ra, hình như cũng khá có tình...

-Nào, giải Golem đi, ta muốn gặp những đồng phạm của hắn.

Thế là Golem chưa kịp tự bào chữa gì thêm cho mình thì đã bị lôi đi. Prang đã hành động rất nhanh. Hoàng hậu Lensy làm sao có thể là đối thủ của

chàng và tướng quân Reven cơ chứ.

Đến lượt đoàn vũ nữ bị giải vào điện. Đa số bọn họ đều khóc lóc thảm thiết và quỳ mọp dưới sàn, chỉ có Dora là nhìn thẳng lên điện cao, nhìn thẳng vào thái tử, nhìn thẳng vào Ana. Cô ta hét lên:

-Đồ phản bội! Mi đã phản bội tướng Golem! Vậy mà ngày hôm qua, mi đã quỳ xuống hôn tay ta!

Bất giác mọi người cùng quay nhìn Ana nhưng Prang thì không, chàng vẫn giữ vẻ điềm tĩnh như từ đầu đến giờ, cười trừ mếu với Dora:

-Mi nói người này phản bội Golem phải không?

-Đúng, thưa thái tử cao quý.

-Nhưng cậu ấy chưa bao giờ phục vụ cho hãn cả. Thế thì không thể có sự phản bội được.

-Sao?!?

-Ta là đại tướng quân Reven Ping, bề tôi trung thành nhất của thái tử cao quý. – Ana lạnh lùng tiếp lời, đôi mắt rực sáng như mắt nữ thần Atropos. Trông Dora và đám chị em của cô ta kinh hoàng không kém gì nhìn thấy quỷ dữ khi nghe những lời đó. Và họ cứ há hốc mồm như thế cho đến khi buổi xử tội kết thúc... Riêng Dora, nàng chột hiểu, ngày hôm ấy trên cảng Facmelia, mình đã nhận được cái hôn có chứa thuốc độc của tử thần.

Một lời nói lúc nóng giận đã đưa họ đến chỗ chết. Thảm thiết thay khi chứng kiến con người đâm lên nhau để

tranh giành quyền lực. Nhưng nếu không tàn nhẫn như thế thì xin chia buồn, bạn đã tự đẩy mình vào vòng tay thần Chết mất rồi.

Khi buổi xử chấm dứt, Ana cùng vào phòng thái tử Prang để bàn chuyện vì trông thái tử rất vui vẻ. Chàng cũng không cần phải túc trực bên cạnh giường phụ vương nữa. Cho dù bây giờ hoàng hậu toan ám hại hoàng đế thì cũng chẳng để làm gì khi Golem, con trai bà ta sắp chết.

-Người giỏi thật, Reven. – Prang ngồi xuống bàn làm việc và lôi ra một tấm bản đồ khác treo lên giá thay cho bản đồ của vương quốc Gladiolus. Ana nhún vai:

-Ngài quá khen, thưa thái tử.

Đột ngột Prang quay ngoắt lại, đặt một tấm khăn mỏng ngang mặt nàng làm Ana vô cùng kinh ngạc:

-Có chuyện gì thế?!?

-Đôi mắt to màu xanh à? Là người phải không, Reven? Ta biết chắc là người mà. – Nói rồi Prang vắt chiếc khăn lên bàn, mỉm cười – Người cũng biết lợi dụng ưu thế của mình quá. Nhưng nói thật thì ta thấy người hợp với quân phục hơn đấy.

-Tôi luôn tuân theo lệnh của ngài. – Ana nhún nhường.

-Bỏ mấy lời “trung thành nhất” với “luôn luôn nghe lệnh” ấy đi. Thật lòng người đâu có như vậy. – Prang nhìn xoáy vào Ana làm nàng toát mồ hôi lạnh – Ta không nhìn thấy sự thật trong mắt người khi nói những lời ấy.

Biết không thể chối trước cách quan sát và nhận xét tinh tế của thái tử, Ana hỏi:

-Nếu ngài biết như vậy, tại sao vẫn cất nhắc và bảo vệ tôi?

-Vì người có lợi cho ta. Ta cũng không tin người sẽ hại ta đâu.

Rồi như không hề quan tâm đến sự tác động có thể có từ những lời nói của mình, Prang tiếp trong khi chỉ lên tấm bản đồ mới, mắt nheo lại:

-Reven, mục tiêu mới của chúng ta đây.

-Vương quốc Dahlia?

-Phải.. Sau Gladiolus là vương quốc phương Nam Dahlia. Ta muốn có nó trong tay, muốn nó trở thành một phần của Henki.

-Như Parasitus và Gladiolus? – Ana không hề bất ngờ trước tham vọng của chàng trai mười chín tuổi trước mặt mình. Điều kì lạ là nàng còn cảm thấy thú vị nữa chứ. Hiểu theo một cách thoáng hơn thì đó cũng là một sự

khâm phục. Nàng tiếp bằng giọng thận trọng hơn – Còn sau Dahlia thì sao? Serazan à?

-Serazan? – Prang ngẫm nghĩ – Đó cũng là một vùng đất tốt, phải không? Nhưng ở đó có vài người không dễ

đối phó đâu.

Ana nghĩ là mình biết đây là ai rồi, nàng đáp ngay với giọng hơi bông đùa:

-Ngài muốn nói đến người đầu tiên là vương tử Yusan?

Thật buồn cười khi nghĩ rằng một người bản lĩnh như Prang lại e ngại một ai đó.

-Chính xác. Vương tử Yusan. Còn người thứ hai chính là người, Reven ạ. Người đến từ Serazan mà. Thật không dễ khi tự chặt đứt cánh tay phải của mình. Đau lắm đây. – Vị thái tử trẻ tỏ vẻ trầm ngâm.

-Nhưng ngài vẫn sẽ chặt nếu cần thiết. Tôi nói không sai chứ?

Prang phá ra cười, gật gù:

-Thật là thông minh, Reven. Người đúng là rất hiểu ta. Và lại, vấn đề trước mắt cứ là Dahlia đã. Ta nghĩ...

-Thái tử! – Tiếng kêu thất thanh của cận vệ đột ngột vang lên cùng lúc với tiếng quạ kêu rên rỉ vọng đến từ xa –

Hoàng đế...băng hà rồi!

-Cái gì? – Mặt Prang biến sắc, chàng đi ra ngoài ngay, thẳng hướng điện Lesbos. Ana theo sát phía sau. Nàng cảm thấy hụt hẫng trước cái tin khủng khiếp ấy.

Hoàng đế Sohan đã băng hà!

Điện Lesbos đầy tiếng khóc than tang tóc, người hầu kẻ hạ tấp nập ra vào chuẩn bị lễ ma chay. Trên giường, hoàng đế Sohan đã trút hơi thở cuối cùng, nằm bất động, các giáo sĩ đang cầu nguyện cho linh hồn của ông ta.

Hoàng hậu Lensy vật vã trong vòng tay của các tì nữ và công chúa Iris, khóc lóc thảm thiết :

-Ôi, hoàng đế! Sao ngài nỡ bỏ thiếp mà đi sớm như thế! Thiếp làm sao sống được nữa đây!?! Hoàng đế ơi!

-Mẫu hậu, xin người im lặng cho. – Thái tử Prang vừa tiến vào phòng đã nhắc nhở bằng giọng uy quyền. Hoàng hậu Lensy hãi hùng nhìn chàng, kêu thét thậm chí còn thảm thương hơn ban nãy:

-Trời ơi, hoàng đế ơi, ai sẽ bảo vệ cho thiếp và Iris đây trước hiểm họa sắp đến đây?!?

Hiểm họa mà bà ta nhắc đến chắc chắn chính là Prang. Từ trước đến giờ bà ta còn giữ được ngôi vị hoàng hậu là vì hoàng đế Sohan còn tại vị, nhưng

khi Prang lên ngôi, mọi chuyện hẳn sẽ bị thay đổi rất, rất nhiều.

-Công chúa. Xin chia buồn cùng người. – Ana khẽ cúi đầu chào. Mặt công chúa Iris trắng bệch, nước mắt đầm đìa, cố giữ điềm tĩnh, nàng đáp:

-Xin hoàng huynh và đại tướng quân tha lỗi. Mẫu hậu cũng chỉ là quá xúc động mà thôi. Nào, mẫu hậu, chúng ta đi dạo một chút đi.

Khi bóng những người đó vừa khuất, Prang khẽ nhăn mặt và đến gần giường của hoàng đế Sohan, nói lễ phép:

-Cầu xin nữ thần Atropos cứu vớt linh hồn phụ vương.

Rồi chàng quay sang các giáo sĩ, hạ lệnh:

-Ngay khi trời sáng hãy thông báo cho toàn dân Henki biết tin buồn này. Tang lễ phải tổ chức trang trọng nhưng không tốn kém.

-Chúng thần rõ, thưa điện hạ.

-Tốt. Việc ở đây, nhờ các người lo. Ta sẽ quay lại sau.

Prang quay lưng rời khỏi phòng và vừa ra đến chỗ khuất sau những bụi hồng, chàng dựa lưng vào tường, tay ôm đầu, thở dốc. Ana đặt tay lên vai thái tử, an ủi:

-Đó là một mất mát không thể thay thế được.

Khi nói những lời đó, trái tim nàng như vỡ tan ra trong hồi ức những hình ảnh về gia đình và dân tộc diệt vong của mình... Đúng. Đó là những mất mát không bao giờ thay thế được.

-Mẹ của ta đã mất từ năm ta chỉ mới tám tuổi. – Thái tử Prang u uất nói – Tên bà là Luxia Janximus, ái nữ của tướng quân Janximus. Khi bà chuẩn bị từ vương phi trở thành hoàng hậu của Henki thì hoàng hậu hiện nay xuất

hiện. Với vị trí là con gái tộc trưởng dân tộc thiểu số Pan, phía Tây Henki, bà ta đã ám sát ông ngoại ta và đẩy phụ vương vào tình thế ép buộc phải truất phế vương phi Luxia và lập bà ta làm hoàng hậu. Mẹ ta vì quá đau buồn đã tự gieo mình xuống vịnh Bluebell vào một ngày mưa gió... Thế mà giờ đây đến lượt phụ vương ra đi.

Ta vừa hận người năm xưa đã gián tiếp giết mẹ ta nhưng dù sao, người cũng đã thương yêu ta hết mực từ trước đến nay...

Thật là một cuộc đời khốn khổ. Ana cứ ngỡ Prang thân làm thái tử một đế chế hùng mạnh như Henki chắc chắn phải có tuổi thơ hạnh phúc trong nhung lụa...

- Thế thì tôi đã hiểu tại sao thái tử lại hận hoàng hậu Lensy như vậy.

- Hận? Ta không hận bà ta. – Prang thản nhiên nói - Con người phần lớn ai cũng ham mê quyền lực. Bà ta cũng chỉ vì muốn sống tốt đẹp hơn thôi. Nhưng đáp lại sự tha thứ của ta, hoàng hậu lại giở bao thủ đoạn độc ác... thật là không chịu đựng nổi. Tha thứ là tốt. Quên đi lại càng tốt hơn. Dù vậy, chắc ta không tốt hơn được.

Ana dựa vào tường, cạnh Prang, trầm ngâm.

Tha thứ ? Ana thật sự chưa nghĩ đến hai từ này trong vòng hai năm qua. Tha thứ cho người đã hại mình ư?

Lòng khoan dung là điều tốt. Song, dân tộc Porasitus không bao giờ tha thứ cho nàng nếu nàng mềm lòng trước kẻ thù đâu. Nàng không thể làm thế. “Khoan dung”, “tha thứ” là những từ Tử thần không thể và không bao giờ hiểu được.

- Người có người thân nào không, Reven?

-Không. – Ana đáp hờ hững – Họ chết cả rồi.

“Chết”, chà, nàng cảm thấy mình nói từ này nhẹ như không.

-Vì sao? Bệnh dịch? Hay là...

-Bọn cướp. Chúng tràn vào nhà và giết gia đình tôi. Chỉ mình tôi trốn thoát.

““Bọn cướp” chính là đội quân của mi đó, Prang. Mi quên tội ác của mình rồi sao?!?” – Ana thầm nghĩ đau đớn.

Nhưng Prang trong cơn đau buồn hoàn toàn không để ý đến nét mặt đanh lại của vị tướng thân cận. Chàng ngược nhìn bầu trời đêm lấp lánh những ánh sao màu tím bạc.

-Người ta bảo sao là ánh mắt của người đã khuất nhìn về thế gian. Có đúng không? – Prang hỏi, vị tổng tư lệnh quân đội lạnh lùng, tàn nhẫn như đã bị thay thế bởi hình ảnh một cậu bé ngây thơ chưa bao giờ được hưởng tình yêu thương thật sự – Vậy cha mẹ ta là vì sao nào đây?

“Còn cha mẹ, hai anh và dân tộc của ta thì là những vì sao nào? Nếu mà họ ở trên đó, chắc chắn họ sẽ đời đời nguyên rửa mi.” – Ana dán mắt lên cao, lòng cô quạnh. Tất cả đều là những câu hỏi không lời giải đáp.

Nhưng chẳng khác gì Prang, nàng cũng chỉ còn một mình thôi. Lòng thù hận đã vùi chôn những ước mơ tuổi trẻ, đã bóp nghẹt trái tim đáng lẽ phải tràn đầy tình yêu thương của nàng. Ana bất giác thấy lạnh. Nàng đã thiếu tình yêu thương quá lâu rồi. Kể từ khi gặp lại Gan đã gần được một năm, những giây phút hạnh phúc ngắn ngủi cứ vùn vụt trôi đi...

Giá mà có một ai đó đưa tay ra nâng đỡ nàng dậy. Ai đó như ...

-Mọi chuyện rồi sẽ ổn, phải không? – Prang nói và mỉm cười như tự an ủi – Sẽ ổn thôi.

-Đúng. Sẽ ổn. – Ana đồng tình. “Sẽ ổn với một trong hai chúng ta.” – Nàng thầm nghĩ.

Năm trị vì thứ hai mươi hai của mình, hoàng đế Sohan băng hà ở tuổi năm mươi một. Để chế Henki bước sang một thời kì mới dưới sự dẫn dắt của người kế vị tiếp theo: thái tử Prang Erokin.

Chương 16

Sau tang lễ long trọng của hoàng đế Sohan, thái tử Prang đăng quang nối tiếp ngôi vị của phụ vương mình. Hôm đăng quang cũng là ngày đầu năm mới, tiết trời mát mẻ và thoáng đãng. Trong điện Lesbos, trên ngai vàng uy nghiêm, Prang ngồi oai phong, tay cầm quyền trượng của hoàng tộc Henki có gắn đầu chim ưng bằng vàng.

Quần thần bên dưới tung hô vang dội. Trăm họ vui mừng vì sự tài giỏi của Prang đã nổi tiếng từ lâu. Việc đầu tiên nhà vua trẻ làm là giam cầm hoàng hậu Lensy vào lãnh cung dưới cách nói hoa mỹ là “để mẫu hậu tịnh tâm”. Không còn gì có thể ngăn cản dã tâm của chàng được nữa.

Anastasia, tức đại tướng quân Reven, năm ấy mười chín tuổi nhận ra thời cơ trả thù cho dân tộc mình đang đến gần vì nàng đã có được phần nào lòng tin của tân hoàng đế. Vì thế, suốt buổi lễ đăng quang, nàng luôn mỉm cười vui vẻ. Ít ra là cho tới lúc hoàng hậu bị giam cầm và nàng thấy một bóng đen bỏ chạy khỏi bữa tiệc vui: tân quận chúa Iris!

Chạy đến sau điện Lesbos, nàng quận chúa nhỏ ngã quy xuống và khóc nức nở. Ana vừa đuổi theo kịp lúc, đỡ

cô bé dậy, ân cần nói một câu mang tính “xã giao” nhiều hơn là tình cảm thật:

-Quận chúa, xin đừng quá đau buồn.

-Chàng đã lừa ta, Reven! – Iris ôm mặt khóc nức lên – Chàng đã nói là hoàng huynh sẽ không làm thế! Chàng đã nói là... ôi không...

-Hoàng thái hậu sẽ không sao cả. Quận chúa vẫn có thể đến thăm người cơ mà. Nào, đừng khóc nữa. Đừng để

bộ hạ nhìn thấy quận chúa như thế trong ngày vui của ngài. Sẽ không hay đâu. – Ana vừa nói vừa lau những giọt nước mắt trong veo như thủy tinh của Iris. Quận chúa nín khóc dần rồi nói :

-Tại sao chàng lo lắng cho ta vậy?

-Vì ta từng gặp một người giống như quận chúa. – Nàng đáp. Đúng. Ba năm trước, Anastasia của vương quốc Porasitus cũng từng là một người ngây thơ trong sáng như thế này đây.

-Một cô gái? Người chàng yêu ư?

-Không. Không đúng. – Ana nói và dường như cảm thấy nói như thế đã là quá nhiều, nàng kết thúc câu chuyện bằng cái giọng vô cảm của mình– Thôi, quận chúa nếu thấy mệt thì nghỉ ngơi đi. Tôi quay lại bữa tiệc đây. Tôi không muốn bộ hạ tỏ ý nghi ngờ gì đâu.

Nói rồi nàng quay lưng, toan bỏ đi nhưng nhanh như chớp, quận chúa Iris đã nắm lấy tay nàng, van xin khẩn thiết:

-Reven, ta có một lời thỉnh cầu.

-Chuyện gì có thể được, tôi xin liều mạng vì quận chúa.

-Chúng ta... có thể kết hôn không?

Cứ như một luồng điện chạy qua người làm Ana giật bắn mình lên, rút tay lại, nàng ngờ ngàng hỏi:

-Kết...kết hôn?

-Phải. – Iris run rẩy xác nhận – Chỉ cần có chàng bên cạnh, ta sẽ không phải lo sợ bất cứ chuyện gì nữa. Xin chàng, Reven!

Kết hôn với quận chúa Iris?!? Người con gái bé nhỏ này vừa thốt ra điều gì vậy? Thật trở trêu. Không, không thể nào. Phần ít ỏi còn sót lại của công chúa Anastasia gào thét trong trái tim của chàng tướng quân Reven trẻ.

Làm sao nàng có thể đẩy vai diễn này đến mức lỗ bịch như thế cơ chứ.

-Quận chúa à, người không hiểu người đang thốt ra những lời ngốc nghếch thế nào đâu. Đó chỉ là chút tình cảm bông bột tuổi mới lớn thôi, chưa thể là tình yêu được. Và càng không thể có hôn nhân.

-Không! Ta hiểu điều mình đang nói! – Iris giải thích trong tuyệt vọng, nước mắt chực trào ra. Nàng biết Reven đang nghĩ gì và nàng muốn chàng hiểu chàng đã nghĩ sai mất rồi. – Ta xin chàng! Dù ta không có được nhan sắc nghiêng thành nhưng vì chàng, ta sẵn sàng hi sinh tất cả!

-Người chẳng biết gì về tôi hết. Mà nói tóm lại là tôi không thể giúp người chuyện này được. Xin cáo từ. – Ana nói dứt khoát và bỏ đi ngay.

Phía sau, quận chúa quy xuống khi nghe lời từ chối phũ phàng của người con trai mình yêu thương. Tâm hồn nàng hoang vu như sa mạc.

Giá mà Iris biết thân phận thực sự của Ana thì nàng sẽ không đau buồn đến thế đâu. Nhưng nếu nàng không yêu Ana ngay từ đầu thì còn tốt hơn nhiều. Chỉ tiếc là nữ thần số mệnh Lachesis cứ hay thích đùa cợt trên tình cảm con người.

Hai tuần sau lễ đăng quang, Ana nằm lì ở nhà mình, điện Camellia. Những lời nói cùng tình cảm chân thành của quận chúa Iris làm nàng bị sốc nặng. Đôi mắt trong veo, ngây thơ của cô gái trẻ ngập trong nước mắt đau khổ

cứ luôn ám ảnh trong những giấc mơ của nàng từ ngày ấy. Kèm theo những suy nghĩ rắc rối về việc trả thù và tiến quân đã góp phần hạ gục vị đại tướng quân trẻ của đế chế Henki. Nàng đã ngã bệnh. Dù chỉ là kiệt sức nhẹ

thôi, nhưng, nhiều lúc nàng ước mình được ngủ một giấc yên lành và chẳng bao giờ phải mở mắt ra nhìn cuộc đời cô độc này nữa.

Nằm trên giường, Ana rút phong thư tiếp theo của vương tử Yusan ra đọc: “Đã đến lúc dùng sự dối trá này để

che dấu một sự dối trá khác.”. Dối trá ? Cả cuộc đời nàng đã là sự dối trá rồi còn gì. Ana mệt mỏi nhắm mắt lại.

Đầu nàng đau như búa bổ. Nên ngừng việc suy nghĩ lại thôi. Nàng cố dỗ giấc ngủ mơ màng.

Trong cơn mơ, thấp thoáng đâu đó là hình ảnh của những người thân yêu đã khuất... Phụ vương, mẫu hậu...

anh Leon... anh Gan... tất cả đều mờ ảo và rực rỡ như ánh nắng buổi ban mai...

-Đúng là người bệnh rất nặng đấy.

Ana choàng tỉnh, mở to mắt nhìn người vừa cất giọng: hoàng đế Prang!

-Bệ hạ! Sao...sao người lại đến đây mà không báo trước? – Nàng hoảng hốt hỏi. Trong trang phục bình thường như hồi còn là thái tử, Prang ngồi trên chiếc ghế cạnh giường của nàng, cười trìu mến:

-Bây giờ mới xong các công việc nên ta mới có thể đến thăm người, Reven ạ. Ta còn tưởng là người giả bệnh thôi chứ.

-Dĩ nhiên là không rồi, thưa bệ hạ. – Ana ngồi dậy, dựa vào tường. Sức nàng đang yếu lắm, thân thể cứ như rã ra từng mảnh vậy – Ôi. – Nàng trượt

tay chống khỏi chiếc gối lụa, sấp ngã xuống giường thì Prang đã nhanh nhẹn kịp thời nắm lấy tay nàng kéo lại.

-Suýt nữa thì người lăn xuống nền gạch rồi. – Chàng nói, mắt quắc lên giận dữ – Cứ nằm đi. Chẳng quan tâm đến phép tắc. Ở đây đâu có ai nữa.

Ana đành nghe theo và nằm xuống trở lại, lòng thấp thỏm. Sự xuất hiện bất ngờ của kẻ thù thông minh khiến nàng cảm thấy bất an lạ lùng. Prang ngồi lại vào ghế, chột mím cười.

-Sao ngài lại cười?

-Ta thấy lạ lùng lắm.

-Chuyện gì ạ? – Nàng thận trọng hỏi.

-Người đấy. Rõ ràng là nam nhi mà tay chân mềm mại, khuôn mặt thanh tú, giọng nói lại cao nữa chứ. Thật là ngộ nghĩnh. Người không thấy vậy sao?

Ana giật thót. Prang phát hiện ra rồi sao?

-Nhân đây, ta muốn nói với người một chuyện. – Prang trở lại vẻ nghiêm túc – Về Dahlia. Người nên mau khỏi bệnh đi, chúng ta sẽ tiến hành một cuộc chinh phạt nữa trong năm nay.

-Đường đến Dahlia rất xa, phải đi vòng qua Gladiolus...

-Hoặc đi thẳng xuyên qua Porasitus. – Prang sửa lại – Đúng không?

-Vâng... - Ana đáp nhưng đầu óc nàng đang hoạt động hết khả năng. Tại sao Prang nhắc đến Porasitus? Có ẩn ý gì không? Thanh gươm của nàng để đâu rồi? Tại sao lại bất cẩn không để gươm cạnh giường ngủ? Một lưỡi dao găm có đủ hạ Prang khi hấn tấn công nàng không?

Giọng Prang chột hạ xuống, vẫn bình thản:

-Còn một vấn đề khác. Chỉ là vấn đề cá nhân... Quần thần đang ép ta lập phi.

-Phi?

Bao suy nghĩ này giờ của Ana dùng phắt hẳn lại. Phi? Nàng kinh ngạc.

-Đúng. Mà ta chưa ưng cô tiểu thư quý tộc nào cả. Đầu óc họ hạn hẹp quá, chỉ gói gọn trong quần áo phấn son không hơn. Mà ta thì cần một người vợ có chung chí hướng và tham vọng cơ.

-Thật khó để tìm người như thế.

-Anastasia có khả năng đó. Ta đã nhìn thấy khí chất đế vương của người con gái ấy vào ngày sinh nhật thứ

mười sáu của nàng. Ta cũng đã chờ nàng đến tìm ta trả thù nhưng vẫn chưa thấy. Chẳng lẽ ta nhìn sai người rồi sao? Ta cũng không biết nữa.

Nói rồi Prang lia tia nhìn sắc lạnh của đôi mắt xám về phía Ana, đang run rẩy dưới lớp chăn đắp, chàng nói tiếp bằng giọng nửa đùa nửa thật:

-Nếu người là nữ thì tốt quá. Ta sẽ lập người làm hoàng hậu ngay, không cần vương phi vợ vãn nào hết.

-Bệ hạ, ngài chớ nên nói đùa. Sẽ khiến người khác hiểu lầm. Và lại, không khéo các cô tiểu thư sẽ lao vào giết tôi mất. – Ana bật cười gượng gạo.

-Ừm. Thôi, người nghỉ ngơi, ta trở về hoàng cung đây.

Prang đứng dậy, những sợi tóc đen thẫm bay loà xoà trên vầng trán cao. Trước khi khép cửa lại, chàng chợt nói lời sau cuối:

-Sau khi hết bệnh, người phải giúp ta chọn phi tần nhé. Nếu không chọn được, không khéo ta sẽ bắt người thế

chỗ đây, Reven.

Sau đó là một tràng cười vang vọng và hoàng đế đi khuất. Ana nghệt thở vì kinh hãi. Rõ ràng Prang đã có ý nghi ngờ khi nhắc đến chuyện nữ nhi và Porasitus trước mặt nàng. Làm sao đây? Làm sao khiến hắn thay đổi cách nghĩ đây? Đầu óc Ana rối tung lên dù nàng cố gắng trấn tĩnh. “Đã đến lúc dùng sự dối trá này để che dấu một sự dối trá khác.”. Vương tử Yusan đã chỉ lối thoát cho nàng rồi. Cách đánh lạc hướng duy nhất còn lại chính là... kết hôn với quận chúa Iris! Ana rùng mình khi nghĩ đến vai kịch khó khăn sắp đến... Lấy một cô gái ư? Thật là một bi kịch! Nhưng nếu không có lớp vỏ bọc ấy thì Prang sẽ...Việc đó không được phép xảy ra trước thời điểm thích hợp để có thể khiến kế hoạch của nàng thành công! Coi như Iris thành quân bài hi sinh vậy.

Đúng, đó là giải pháp duy nhất cho tình thế này.

Ana không khỏi chạnh lòng khi nghĩ đến việc phải cố tình lừa dối một cô gái ngây thơ và vô tội như Iris...

Chương 17

Hai ngày sau cái đêm nín thở ấy, Ana trở lại điện Lesbos vào buổi thiết triều sớm nhưng tránh mặt không gặp cả

hoàng đế lẫn quận chúa Iris. Lòng nàng rối bời và dẫn đo nhiều lăm. Nhưng không tránh được lâu, chỉ vài giờ

sau, nàng gặp hai người đó đang cùng đi với nhau. Prang tỏ ra cực kì vui mừng:

-Reven, người đã quay lại rồi!

-Chào tướng quân. –Quận chúa nói nhỏ nhẹ, mắt vô hồn. Ana đáp lại mà không dám nhìn thẳng cô bé. Quận chúa xin cáo lui và đi khỏi đó như chạy.

Prang dễ dàng nhận ra sự bất thường, chàng cắn vụn:

-Có chuyện gì giữa người và em gái ta thế?

-Không có gì đâu, thưa bề hạ.

-Không đúng! Người không thể giấu ta đâu.

-Ừm... - Ana dẫn đo- ...quận chúa đã nói là muốn kết hôn với tôi.

Lời nói vừa thốt ra nàng đã phải kinh ngạc trước phản ứng kì lạ của Prang.

-Cái gì? – Prang hét lên, lạc cả giọng – Sao lại... ồ, chắc chắn rồi. Ta sẽ làm chủ cho cả hai.

Nhưng nhìn cách nói của chàng thì không thể bảo đây là chuyện vui mừng được. Mặt Prang sa sầm dù đang cố

tỏ ra rất ủng hộ. Vì sao thế nhỉ?

-Reven, hôm nay người trở về đúng lúc lắm. Có một đoàn khách quý sẽ đến thăm chúng ta. Giờ này chắc

thuyền của họ đã cập bến rồi đấy. Người hãy thay ta ra đón họ về đây.

-Vâng. – Ana lập tức quay đi. Nàng muốn đi khỏi nơi có Prang càng nhanh càng tốt. Nàng muốn trốn chạy ư?

Vịnh Bluebell chưa bao giờ đẹp đến thế vào ngày hôm đó, cứ như để chế nhạo tâm trạng ứ đọng của Ana vậy.

Dẫn đầu một toán quân Jua kết hợp với quân Henki chính thống, nàng đứng trên cầu cảng Perani đối diện với cảng Facmelia, đón một đoàn thuyền đỏ rực treo cờ hình mặt trời! Quốc hiệu của vương quốc Dahlia!

-Đó...đó là thuyền của Dahlia ư? – Nàng kinh ngạc hỏi phó tướng Benjin –
Vâng, thừa đại tướng quân. Chẳng lẽ bộ hạ không nói điều đó với người?

-Không. – Ana đáp, hơi sảng giọng, tự trách vì đã để tình cảm xen vào công
việc của mình.

Đoàn thuyền sang trọng đã cập bến, lính Dahlia tràn ra cùng với quân
Henki nổi cầu từ đất liền ra thuyền và một phụ nữ xuất hiện! Một cô gái trẻ,
xinh đẹp mặc bộ váy áo dài cũng đỏ rực như lửa, mái tóc hung đội một
chiếc vương miện bằng bạc sáng lấp lánh.

-Nữ hoàng tôn kính! – Ana cùng quân của mình quỳ xuống chào vị khách
quý vừa đặt chân lên mảnh đất Penla.

Cô gái trẻ có tia nhìn sắc sảo và thông minh, nở nụ cười quyến rũ đỡ nàng
đứng lên, nói dịu dàng:

-Phải chăng đây chính là đại tướng quân Reven nổi tiếng của Henki?

-Tôi không dám nhận lời khen đó của người đâu ạ.

-Đúng là một chàng trai dung mạo hơn người. Hoàng đế Prang thật may
mắn có được thủ hạ tài mạo song toàn như chàng.

-Mời nữ hoàng và tùy tùng đến điện Lesbos, hoàng đế của chúng tôi đang
chờ người ở đó.

-À, chuyện xưng hô ấy mà, nên thay đổi một chút cho hợp. – Nữ hoàng
Dahlia nhã nhặn nói.

Ana ngạc nhiên:

-Thay đổi? Thay đổi như thế nào ạ?

-Hãy gọi ta là “tân hoàng hậu Henki”, chàng trai.

-Tân hoàng hậu? – Không chỉ có Ana kinh hãi mà toàn bộ người Henki quanh đó đều tròn mắt sững sờ. Nàng cảm thấy choáng váng mặt mày, lắp bắp nói – Chuyện...chuyện đó không được đâu, thưa nữ hoàng. Làm sao

người có thể là hoàng hậu của chúng tôi chứ?

-Sẽ nhanh thôi. Nghe nói hoàng đế Prang đang tìm người để lập làm hoàng hậu. Ta sẽ chiếm được trái tim sắt đá của chàng mà không gặp khó khăn nào đâu. Đừng quên phía sau ta là cả vương quốc Dahlia rộng lớn, một món hồi môn giá trị, phải không?

Nữ hoàng Dahlia cười vang và bước lên cỗ xe ngựa chờ sẵn. Ana loạng choạng muốn ngã. Cô ta nói đúng.

Prang có thể không yêu cô ta nhưng chắc chắn sẽ xiêu lòng trước việc chiếm được Dahlia mà không mất một giọt máu nào. Lúc ấy, cô ta sẽ trở thành hoàng hậu thật ư? Thành vợ của Prang ư? Chỉ nghĩ đến đó thôi, không hiểu vì sao nàng cảm thấy trống rỗng với một nỗi lo sợ hãi hùng. Có chuyện gì đang xảy ra với nàng thế này?

Có thể Ana biết lí do nhưng nàng không muốn thừa nhận. Nàng thực sự ghét phải thấy mất Prang... Nàng

không thể đứng yên nhìn nữ hoàng Dahlia muốn làm gì thì làm được!
Không thể!

-Tướng quân, người vẫn còn mệt à? – Benjin hỏi.

-Không. Không sao. Chúng ta về điện Lesbos thôi.

Hoàng hậu à? Đùa! Bộ cô nghĩ mình là nữ hoàng thì làm gì cũng được sao?!?

-Chào mừng nàng đến Penla, nữ hoàng Dahlia. – Prang trong y phục đại lễ oai phong bước ra khỏi điện Lesbos để đón nữ hoàng, khuôn mặt chàng rạng rỡ tựa vầng thái dương.

-Chàng cứ gọi em là Snaki là được rồi, thưa hoàng đế trẻ tuổi. – Nữ hoàng cúi mình chào đầy kiêu cách. Thế

nhưng ánh mắt của nữ hoàng thoáng chút ngạc nhiên và ghen ngạo, thật khó hiểu. Dù vậy, vì đang trong tâm trạng nóng nảy, Ana lại không chú ý đến điều lạ lùng này lắm.

Xung quanh quần thần hò reo vang dội. Prang đỡ tay nữ hoàng và dẫn nàng và trong chính điện. Ana đứng cạnh ngai vàng của hoàng đế nhìn hai người ấy bằng ánh mắt khó chịu. Nhưng nữ hoàng Snaki hoàn toàn không để ý mà chỉ chăm chăm vào nhà vua bằng đôi mắt nâu sáng lên duyên dáng. Dĩ nhiên là Prang vẫn giữ ánh mắt lạnh như băng dù miệng luôn nở nụ cười xã giao, mặc, chi tiết ấy cũng không thể xua tan nổi bức dọc lạ lùng của Ana.

-Thật là đẹp đôi, ngài có thấy vậy không, đại tướng quân? – Quan tể tướng đứng bên cạnh, thì thầm – Hoàng đế

rõ ràng là đang cần một vương phi như thế. Sự kết hợp của Henki và Dahlia sẽ là điều hiển nhiên sau đám cưới của họ.

-Ngài thực sự tin là hoàng đế sẽ đồng ý cuộc hôn nhân chính trị này? – Ana thận trọng hỏi lại.

-Dĩ nhiên. Còn phải hỏi chuyện ấy sao. Nữ hoàng Snaki quả là một trang mỹ nhân tuyệt sắc. Hiếm có ai được như nữ hoàng lắm đấy. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà.

Đúng là vị nữ hoàng ấy rất đẹp, đẹp sắc sảo và thông minh chứ không phải là thứ nhan sắc sáo rỗng của các cô tiểu thư khuê các khác. Đây chính là vẻ

đẹp của vị hoàng hậu mà Prang từng nhắc đến. Tất nhiên rồi, dù gì cô ta cũng là nữ vương một nước lớn cơ mà. Chắc chắn bản lĩnh phải hơn người.

Nghĩ đến đây, Ana thở hắt ra, cổ xua tan những suy tưởng viễn vông. Nhiệm vụ của nàng là trả thù, là giết chứ

không phải đem lòng yêu kẻ thù của mình. Giết. Vì thế chuyện hấn lấy ai thì đâu có gì quan trọng.

-Không có gì quan trọng. - Ana lăm bắm một mình dù mắt dường như mờ đi trước nét đẹp quyến rũ của Snaki khi ở cạnh Prang. Đầu nàng nhúc nhúng khiếp... Rầm! Ana ngất lịm đi ngay sau ngai của nhà vua... Điều cuối cùng nàng nghe là những tiếng la hét thất thanh đầy sợ hãi của mọi người. Ôi, để nàng chết luôn cho rồi. Chết thì sẽ không còn yêu, ghét, hận, thù gì nữa...

-Reven! Reven! Tỉnh lại đi! – Prang cảm thấy như trái tim mình vỡ tan ra khi thấy vị tướng quân cận vệ mà chàng rất mực yêu mến, tin tưởng ngất đi, ngã xuống nền gạch. Bỏ mặc nữ hoàng Dahlia một mình, Prang xốc Reven dậy, quát – Gọi các thầy thuốc đến đây! Nhanh!

Người hầu chạy toán loạn làm theo lời nhà vua. Prang cũng Reven trên vai, quên cả thân phận cao quý, đưa bạn đến phòng nghỉ phía sau chính điện. Bữa tiệc đột ngột mất vui.

Giờ phút này, Snaki mới nhận ra tầm quan trọng của vị tướng quân điển trai Reven đối với triều đình Henki.

Bằng đôi mắt sắc sảo, nàng quan sát phản ứng của mọi người trước sự việc. Cả vị quan tướng thì thào lo âu trong khi nhiều bậc phu nhân thì mặt trắng bệch cả. Những cô tiểu thư khóc thút thít, nhìn trân trối vào cánh cửa phòng nghỉ vừa khép lại. Đặc biệt nhất là cách hành xử của vua Prang. “Thật là quá mức bình thường.” – Snaki nhận xét – “Tên tướng quân đó đúng là vừa giỏi lại có diện mạo rất đẹp, nhưng không thể vì thế mà hoàng đế

còn lo lắng cho hẳn ta hơn cả một nữ hoàng cao quý. Nếu thế thì chẳng lẽ hoàng đế coi hẳn hơn một cô gái đẹp như mình sao?”

Snaki đứng bật dậy, tà áo đỏ tung bay. Quan tể tướng sợ hãi chạy đến, khúm núm:

-Xin nữ hoàng thứ lỗi. Tướng Reven vốn rất thân thiết với hoàng đế từ khi ngài còn là thái tử.

Thế nên sự việc ngày hôm nay là...là...

-Ta không nhỏ nhen thế đâu. Chẳng lẽ ta lại so bì với người đang ốm ư? –
Snaki tỏ vẻ khoan dung độ lượng –

Nào, đưa ta về nghỉ đi. Ta đã mệt lắm rồi.

Và dù miệng nói và chân bước khỏi điện Lesbos, mắt nàng vẫn mãi không rời gian phòng nghỉ phía sau. Cho dù đối thủ của nàng là Reven hay bất cứ cô gái trẻ đẹp nào khác thì nàng cũng sẽ chiếm được Prang và đất đai của chàng mà thôi. Mục đích của chuyến đi này là thế mà.

Chương 18

Ana nằm trên giường, mệt mỏi. Mắt nàng hoa lên như vừa uống rượu. Tay chân thì rã rời.

-Sức của người yếu quá đấy. Các thầy thuốc nói người bị suy kiệt khá nặng.
- Prang trách nàng, nhưng nếu để ý một chút sẽ phát hiện ánh mắt rất lạ lùng của chàng dành cho vị tướng quân cận vệ. Ana ơ hờ:

-Bệ hạ trở về Lesbos đi. Ngài đã đưa tôi từ Lesbos về Camellia là quá hậu đãi rồi. Ngài cũng nên yên tâm, tôi sẽ

hồi phục đủ nhanh để tiến đánh Dahlia cho ngài. Hay là... không cần nữa?

-Đúng là sự viếng thăm của nữ hoàng Snaki khiến ta hơi bất ngờ. Không tin nổi cô ta dám đến đây sau khi đã dám tiếp tay cho Gladiolus đánh chúng ta. Đúng là lùi một bước tiến ba bước. Chắc chắn cô ta không đến để

chơi và chúc mừng ta đăng quang như lời nói rồi. Chỉ có điều ta chưa biết “ba bước tiến” của nữ hoàng cụ thể là gì thôi.

“Chàng không biết hay sao? Chàng không biết cô ta bước đầu là quyến rũ chàng, rồi lấy chàng để trở thành hoàng hậu Henki ư?” – Ana muốn gào lên thật to, muốn nói với Prang rằng vị nữ hoàng đó chẳng tốt lành gì đâu... thế nhưng tất cả những gì nàng thực sự làm là đáp bằng một giọng lạnh giá:

-Nữ hoàng đang chờ ngài đấy, bệ hạ. Mọi quan hệ ngoại giao này cần phải cẩn trọng rất nhiều.

-Ừ. Người không phải đang giận ta đấy chứ?

-Ồ, tại sao tôi lại giận bệ hạ được. Chỉ là chuyện của quận chúa Iris ấy mà, nó làm tôi không khoẻ lắm.

Prang gạt gù ra vẻ cảm thông rồi tiếp:

-Người thật sự muốn lấy em gái ta?

-Có thể nói như vậy. Quận chúa rất cần thiết cho tôi.

-Người nói về em gái ta cứ như là về một thứ công cụ nào đó ấy.

Ana gạt mình vì đã để lộ sơ hở như vậy, nàng liền mỉm cười giả tạo:

-Tôi đã nói là vì tôi không được khoẻ thôi mà...

-Hai người trò chuyện thân mật quá nhỉ. – Một giọng thánh thót ngân lên và cánh cửa phòng bật mở. Nữ hoàng Dahlia Snaki bước vào trong bộ váy màu xanh lam rực rỡ như sóng biển, nở nụ cười lịch thiệp:

-Cuối cùng thì ta cũng tìm thấy dinh thự của chàng trai hào hoa nhất vương quốc Henki rồi. Xin lỗi, chỉ vì quá lo cho tướng quân mà ta phải đường đột đến tận đây. Hoàng đế cũng ở đây thì thật là vui.

-Đa tạ sự quan tâm của nữ hoàng. – Ana đáp sau vài giây ngỡ ngàng – Xin nữ hoàng thứ tội vì không thi lễ

được.

-Không sao. – Snaki ngồi xuống cạnh Prang, nét mặt rạng rỡ – Sức khoẻ của tướng quân thế nào rồi? Lúc chàng ngất đi trên điện Lesbos mà ta cứ tưởng mình ngã quy theo rồi chứ.

-Nữ hoàng cũng lo cho Reven đến thế cơ à? – Prang hỏi, xã giao.

-Ồ, hoàng đế cao quý, em dĩ nhiên là lo cho cận tướng của chàng.

Ana ôm đầu, vờ mệt mỏi rất nhiều nói:

-Tôi không được khoẻ lắm...

-Vậy thì ta và hoàng đế không làm phiền tướng quân nữa. Hi vọng chàng mau khoẻ để có thể đưa ta dạo chơi Penla...

Nữ hoàng Snaki phản ứng cứ như thể cô ta chờ câu nói đó của Ana từ cả thế kỷ nay vậy. Prang hơi bất ngờ

nhưng trước khi chàng cưỡng lại được thì đã bị vị khách quý của mình lôi khỏi phòng. Trong phòng chỉ còn một mình Ana với nỗi ám ảnh to lớn về chuyện tình cảm lẫn thân phận e đã bị lộ của mình. Nàng không thích nữ

hoàng Snaki nhưng nếu cô ta không cản trở việc trả thù của nàng thì cũng chẳng có vấn đề gì cả. Muốn lấy Prang ư? Thế thì Ana sẽ làm cô ta thành goá phụ sớm thôi. Nàng ôm vết sẹo trên tay, quyết tâm rục rủa.

Sáng hôm sau, Ana vào điện Lesbos sớm. Nàng đã quyết định dẹp bỏ sang một bên tình cảm riêng tư vì sự trả

thù lớn cho dân tộc. Vì thế, việc đầu tiên nàng phải làm càng sớm càng tốt là... cầu hôn quận chúa Iris! Đó sẽ là lá chắn tốt nhất che đậy thân phận của nàng. Tất nhiên Ana cũng hiểu sự hiện diện kề cận của quận chúa sẽ gây rất nhiều khó khăn và có khi phản tác dụng nhưng dù gì cũng chỉ còn một năm nữa để trả thù thôi, ấy là chưa kể

thời gian nàng phải tiến quân ra biên giới bảo vệ Henki hoặc đánh chiếm các vương quốc khác nữa chứ. Hơn bất cứ ai, Ana tin vào khả năng của bản thân. Nàng hiểu mình đang làm gì.

Ana tiến vào khu nhà phía Đông điện Lesbos, nơi quận chúa ở, nhưng chỉ thấy các nữ tì đang làm việc.

-Quận chúa đâu? – Nàng hỏi một người và cô gái này đỏ bừng mặt lên như gặp người yêu vậy, lắp bắp trả lời:

-Quận...quận chúa ra ngoài vườn hoa rồi ạ.

Thế là cực kì dứt khoát, nàng quay ra khu vườn hoa. Phải cầu hôn cô bé ấy ngay, trước khi tình cảm dành cho Prang làm nàng thay đổi quyết định. Đây là lần đầu tiên Ana cảm thấy sợ chính con tim mình.

Vườn hoa Henki trồng toàn hoa hồng bạch tinh khiết. Ánh nắng chan hoà trên từng cánh hoa ngọn cỏ. Ana bước từng bước nhẹ nhàng trên thảm cỏ, để mắt đến từng bụi cây để tìm thấy quận chúa Iris. Cô bé đâu rồi nhỉ? Đúng là khi không muốn thì cứ gặp mãi, còn lúc cần thì chẳng thấy đâu. Mà Ana có thực sự muốn tìm ra quận chúa không? Có mà cũng không. Nàng không muốn gặp để có thể viện lí do này mà tự biện hộ rằng không phải nàng thờ ơ với dân tộc mình mà chỉ là không may thôi. Nhưng... nàng biết mình phải tìm thấy thật nhanh.

-Quận chúa... - Ana toan gọi to lên thì lời nàng bị cắt ngang bởi một tiếng cười khúc khích vang lên từ trong những bụi hồng sau bức tường đá gần đó.

-Quận chúa? – Ana đoán dù nàng chưa bao giờ nghĩ đó là cách cười của một người hiền thực như thế và dự

đoán của nàng sai hoàn toàn khi ló đầu nhìn sang phía bên kia bụi hồng. Trên thảm cỏ, từ vị trí có thể nhìn thấy vịnh Bluebell xinh đẹp, Prang và Snaki đang ngồi cạnh nhau và cùng cười nói vui vẻ. Mắt Ana mở to kinh ngạc, nàng ngồi thụp xuống không để cả hai thấy mình. Trái tim nàng thắt lại trong một nỗi lo lắng nôn nao khó tả.

“Không. Không. Bình tĩnh nào.” –Nàng tự nhủ, cố trấn tĩnh. Tay chân run lẩy bẩy. – “Phải nghĩ đến chuyện lớn.

Phải nghĩ đến chuyện lớn...”. Song những lời nói của lí trí không thể ngăn tình cảm đang trào dâng cuồn cuộn trong con người nàng. “Họ đang làm gì? Họ đang nói chuyện gì?” – Đầu Ana như muốn nổ tung bởi vô vàn câu hỏi không lời giải đáp.

-Hoàng đế... - Tiếng nữ hoàng Snaki thì thầm như làn gió mùa xuân. Ana nín thở. Giọng nói quen thuộc của Prang vang lên lạnh lẽo vô cảm như bình thường:

-Nàng lại có một ý tưởng ngộ nghĩnh nào nữa ư?

-Ngộ nghĩnh nhất từ trước đến giờ. Ngài nghĩ sao về việc sát nhập hai vương quốc của chúng ta?

-Sát nhập? Với điều kiện nào?

-Chúng ta kết hôn.

Ana đưa tay bịt miệng. Một khoảng lặng đầy hồi hộp trôi qua, Prang có vẻ suy nghĩ rất lâu trước lời đề nghị

táo bạo ấy. Cuối cùng, chàng bật cười:

-Tại sao không?

Đúng lúc câu trả lời ấy thốt ra, Ana chợt thấy má mình nóng hổi. Nước mắt. Nàng khóc ư? Khóc! “Thật ngu ngốc!” – Nàng tự nhủ – “Đi tin những lời ngon ngọt của kẻ thù. Mình thật là một con ngốc.” Nhưng tại sao Prang làm điều đó với nàng? Tại sao đã nói là chỉ yêu mình công chúa Anastasia mà lại đồng ý với đề nghị của nữ hoàng Snaki? Chẳng lẽ trong trái tim con người ấy tiếng “yêu” đứng sau tham vọng cả ngàn lần hay sao? Mà phải rồi, nếu coi trọng tình yêu thì năm xưa Prang đâu tàn sát Porasitus như vậy. Và... hiện giờ nàng lấy tư cách gì mà oán trách Prang? Nàng đâu còn là công chúa Anastasia nữa, chỉ đơn giản là đại tướng quân Reven Ping của đế chế Henki mà thôi. Phải chăng đây là sự trừng phạt của những oan hồn Porasitus dành cho nàng vì dám lơ là nhiệm vụ trả thù trong tình yêu?

Kìm nén tình cảm và tự cầm bản thân mình tỏ ra yếu đuối, Ana rời khỏi nơi đó, bỏ lại đằng sau tiếng cười đùa của Prang và Snaki, bỏ lại đằng sau cả tình yêu mà nàng từng nghĩ mình đã có. Chấm hết.

Ana ngồi xuống bậc thềm sau của cung điện Lesbos, mắt nhắm nghiền, cố lấy lại sự thanh thản cần thiết. Giá như nàng có được phong thái của vương tử Yusan thì tốt biết bao. Nếu nói câu trả lời của Prang không ảnh hưởng gì đến nàng là nói dối. Nhưng nếu lại bảo nó sẽ khiến nàng suy sụp và lao vào cuộc chiến tranh ghen tuông là một sai lầm to lớn. Phút giây nông nổi đã qua. Không có thời gian để làm những việc vô ích, nàng phải bước tiếp con đường đã chọn. Nàng phải trở lại là nữ thần báo thù của Porasitus yêu thương : tàn nhẫn và lạnh lùng.

-Đại tướng quân, tại sao chàng ngồi đây? Chàng có chuyện buồn à? – Giọng nói trong trẻo của quận chúa Iris chọt vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Ana.

-Chào quận chúa. – Nàng lịch sự đáp lại. Đôi mắt xanh sáng và tĩnh lặng như mặt nước hồ mùa thu. Iris lúng túng nói:

-Ta chỉ đi ngang qua thôi. Ta không có ý định làm phiền chàng đâu, Reven ạ.

-Tôi biết. – Ana nói điềm đạm, bất giác nàng không thể ngăn tiếng thở dài buông ra khi nghĩ đến việc phải lừa dối tâm hồn thanh khiết của cô gái bé nhỏ đang đứng trước mặt mình. Nàng hiểu quá rõ tình yêu bị phản bội thì sẽ gây tổn thương to lớn đến nhường nào rồi. Nhưng nàng còn thối tha hơn nỗi đau mất quê hương. Vì thế, bất buộc, Iris phải trở thành vật hi sinh, dền vào tội lỗi mà anh trai cô bé đã gây ra.

Iris thấy thế càng lo lắng hơn, cô ngồi xuống cạnh Ana, nắm lấy tay nàng, nói nghẹn ngào:

-Reven, xin chàng đừng như thế nữa. Có thể chàng không thích một người như ta nhưng hãy để ta ở bên cạnh chăm sóc cho chàng. Chỉ cần chàng không ghét ta là được. Làm ơn đi. Ta không thể nhìn chàng ngày càng mệt mỏi như vậy được. Nhé! Làm ơn đồng ý, được không?

Mắt cô gái nhỏ ngấn nước, tràn trề hi vọng nhưng cũng phảng phất nỗi lo sợ bị từ chối lần nữa. Ana cảm thấy hơi lưỡng lự trước những điều mình sắp nói. Đồng ý ư? Nếu thế nàng không cần lo về sự nghi ngờ của Prang nữa. Song, thế thì tàn nhẫn với Iris quá. Cô bé mới mười sáu tuổi, nào có tội tình gì. Khoan! Nàng cũng từng mười sáu tuổi và khi ấy nàng có tội hay sao? Dân tộc, gia đình nàng có tội hay sao? Thế mà quân Henki đã giết họ! Đã vùi chôn hạnh phúc của nàng... Thế thì một Iris có là gì đâu cơ chứ. Chẳng là gì với nỗi đau mất mát mà Ana từng nếm trải khi ở cái tuổi ấy cả... Nghĩ đến đây, nàng nở một nụ cười buốt giá còn hơn băng tuyết, xiết chặt hơn bàn tay đang run rẩy của quận chúa, nói:

-Được chứ. Quận chúa có thể đến điện Camellia bất cứ khi nào người muốn. Làm sao tôi có thể ghét một thiếu nữ đáng yêu như người.

-Reven... - Iris oà khóc trong sung sướng. Khuôn mặt rạng rỡ như đoá hoa diên vĩ tên của nàng. Nàng không biết chàng trai mà nàng đem lòng yêu thương đang ngồi bên cạnh đây là một thứ thuốc độc khủng khiếp nhất trên đời. Từ giây phút gặp Reven ở thềm cung điện Luxia, cuộc đời ngắn ngủi của nàng quận chúa ngây thơ ấy đã được định sẵn một kết cục bi thảm không ngờ. Nàng không hề có chút nghi hoặc nào trước sự thay đổi quá nhanh từ Reven. Coi như định mệnh đã sắp sẵn từ khi nàng được đặt tên là Iris, loài hoa chỉ nở tươi thắm vào buổi sáng và héo tàn ngay khi hoàng hôn u buồn từ từ buông xuống...

Loại thuốc độc chứa trong một chiếc bình đẹp luôn là thứ độc nhất. Chính tình yêu đã khiến con người ta mù quáng không thể nhận ra sự thật và cái bẫy.

Chương 19

-Bệ hạ, tôi đã có mặt.

Prang trong trang phục của nhà vua đang đứng trước mặt Ana, mái tóc đen mạnh mẽ lộ ra bên dưới chiếc vương miện uy quyền. Dĩ nhiên là nàng tự hỏi hoàng đế gọi mình đến có việc gì? Hay là mọi chuyện đã vỡ lở mất rồi?

Một cách kín đáo, nàng nắm chặt chuôi gươm bên trong lớp áo choàng đen dài.

-Reven, đáng lẽ ta nên để người nghỉ ngơi thêm. Nhưng có chuyện không hay lắm đã xảy ra?

-Liên quan đến ai? Chẳng lẽ là vị khách quý đến từ Dahlia của chúng ta? – Dù rất muốn nhưng trong giọng nói vốn tĩnh lặng của Ana vẫn có chút gì đó oán trách.

-Thông minh đấy. Cô ta muốn sát nhập Henki và Dahlia làm một.

Prang vừa nói vừa dỗi mắt ngắm nhìn vùng đất Dahlia trên tấm bản đồ lớn, ánh mắt khao khát. Ana cười nhạt:

-Một đề nghị tuyệt vời.

-Nhưng... - Prang quay ngoắt lại, nhìn thẳng vào Ana bằng đôi mắt xám ánh bạc của chàng, nói có vẻ bức bối –

Cô ta muốn kết hôn với ta. Đó là điều ta không muốn.

-Tại sao? Nữ hoàng Snaki không những là một mỹ nhân hiếm thấy lại còn thông minh sắc sảo, mang đầy đủ các tư chất của một hoàng hậu mà bộ hạ yêu cầu. Chẳng có lí do gì để từ chối cả. Hay là bộ hạ muốn nhắc đến hai chữ “tình yêu”? Bộ hạ đừng quên là ngài từng nói ngài chỉ... chỉ yêu một người thôi. Mà cô công chúa ấy có lẽ

đã chết mất xác từ lâu rồi!

-Tất cả những gì người nói đều có lí. Nhưng không phải là lí do chính của ta. - Vị hoàng đế trẻ nhã nhặn tiếp lời, tay nắm chặt quyền trượng chim ưng vàng – Snaki không đơn giản như vậy đâu. Cô ta như nước vậy. Ta lấy cô ta dễ dàng như cho ngón tay vào nước. Nước sẽ nhún mình ôm lấy tay ta. Nhưng đến khi muốn rút ra thì không dễ đâu. Bởi vì khi ấy nước sẽ bám chặt vào làm tay ta ướt. Snaki muốn ta sập vào cái bẫy ấy đấy. Cô ta muốn trở thành hoàng hậu của Henki chỉ là một phần. Cái cô ta muốn là vị trị nữ hoàng của cả hai dân tộc. Nếu không có được lúc này thì Snaki sẽ thực hiện lúc khác. Nếu Snaki có con trai theo luật định, tất ta phải lập nó làm người kế vị...

-Đó là một kẻ ngoại tộc, phải không? Bệ hạ không muốn trao ngai vàng Henki vào tay dân tộc Dahlia. – Ana từ

từ hiểu ra vấn đề. Prang quả nhiên là một con người không đơn giản như cái vẻ ngoài lịch lãm.

-Đúng.

-Vậy ngài muốn tôi làm gì?

-Vấn đề chính là người hãy dẫn quân chiếm lấy Dahlia ngay khi nữ hoàng Snaki đang trên đường về. Ta không muốn bị một nữ hoàng tiểu quốc lừa phỉnh. Ta sẽ cho cô ta biết Henki ra sao. Và ta càng ghét bị dân chúng Dahlia cho rằng đã bám váy nữ hoàng của họ mới chiếm được vương quốc.

-Vấn đề chính là thế. Còn vấn đề phụ? – Ana lạnh nhạt hỏi. Prang mỉm cười:

-Từ chối cô ta. Phải làm sao cho cô ta thôi cái trò bám theo ta mọi lúc mọi nơi ấy đi. Ta không muốn đưa cô ta vào sâu trong việc triều chính Henki. Cứ như gián điệp.

-Không khó. Chỉ cần ngài làm như thế này...

Nàng nói ra một kế hoạch cho hoàng đế của mình nghe. Prang gật gù:

-Đấy cũng là điều ta định nói. Nhưng ta muốn người đó là người, Reven.

-Không. Tôi sẽ tìm cho ngài một người thích hợp.

Prang quăng áo choàng xuống giường, lắc đầu dứt khoát:

-Không. Chỉ có người có thể giúp ta thôi. Đó là lệnh. Hãy chuẩn bị đi.

... ..

-Lễ hội tôn vinh các nữ thần Clotho, Lachesis và Atropos, bắt đầu! – Tiếng hô của vị đại quan tư tế của điện Lesbos vang lên.

Ngay sau đó là một dàn kèn vang vọng khắp thủ đô Penla tươi đẹp. Dưới thềm điện, các vũ công trong trang phục rực rỡ đủ màu nhảy múa tưng bừng. Tiếng nhạc vui vẻ rộn ràng theo từng nhịp nhảy. Lễ hội tôn vinh ba vị

nữ thần số mệnh luôn được coi là sự kiện tinh thần quan trọng nhất trong năm của người Henki. Vào ngày này, khắp nơi vui chơi nhảy múa. Dĩ nhiên hoàng cung cũng không là ngoại lệ. Điện Lesbos sáng loá do phản chiếu của ánh sáng vào những chiếc cột bằng cẩm thạch trắng loại tốt nhất.

Bên trong, hoàng đế Prang và quần thần đang thưởng thức màn ca vũ một cách thích thú. Sự kiện này năm nay tổ chức có phần long trọng hơn là do sự hiện diện của người đang ngồi bên trái hoàng đế kia : nữ hoàng Snaki đến từ vương quốc xa xôi Dahlia.

Trong bộ váy dài màu xanh lá sậm đầy duyên dáng và chiếc vương miện bạc trên những lọn tóc hung, nữ hoàng mỉm cười nhìn quang cảnh toàn Penla xinh đẹp phía xa xa. Tất cả sự trù phú và giàu có này sắp là của nàng. Dù lần ấy hoàng đế vẫn chưa trả lời nàng một cách nghiêm túc mà hẹn đến

hôm nay nhưng điều đó cũng không làm Snaki lo lắng nhiều. Prang cho dù có tài giỏi đến đâu đi nữa cũng chẳng thể từ chối một cô gái xinh đẹp như

nàng, lại còn cả vương quốc Dahlia phía sau hỗ trợ nữa chứ. Chuyện nàng trở thành hoàng hậu Henki chỉ còn là vấn đề thời gian thôi. Lễ hội này là dịp để các thanh niên nam nữ giới thiệu người yêu của mình cho mọi người và cùng tạ ơn thần Lachesis đã đem họ đến với nhau. Snaki cười tủm tỉm khi nghĩ đến chuyện Prang cũng đang thầm cảm ơn Lachesis vì gặp được nàng. Còn nàng thì sao? Đúng là nàng đến đây vì lí do chính trị nhưng nếu lấy được một người như Prang thì Sanki tự cảm thấy nàng đã rất hạnh phúc rồi.

-Hoàng đế, Penla quả là một thủ đô hùng mạnh. – Snaki khen ngợi. Prang gật đầu lịch thiệp:

-Penla là niềm vinh quang của Henki.

-Các cặp tình nhân hôm nay chắc hẳn là rất vui vẻ.

-Đúng. Vì đây là ngày lễ của họ mà.

-Còn chúng ta thì sao? - Snaki gợi lại, lòng thấp thỏm chờ một nụ cười từ chàng hoàng đế trẻ tuổi hào hoa.

-Chuyện đó ta định...

Quan tể tướng được dịp lập tức xum xoe chạy ra trước mặt hoàng đế và nữ hoàng, thủ phục nói đầy cung kính:

-Đúng đấy thưa bệ hạ. Đã đến lúc công bố chuyện trăm năm của người! Chúng thần đã mong một vị hoàng hậu tài đức như nữ hoàng Snaki từ lâu lắm rồi.

Mọi người cùng ò lên tán thưởng. Snaki mỉm cười hài lòng và cảm thấy cơ hội trở thành tân hoàng hậu của Henki đang càng lúc càng gần hơn. Prang nghĩ thầm: “Chắc cô ta cũng bỏ khối tiền để mua chuộc bọn rác rưởi này đây.”. Nghĩ là nghĩ thế thôi chứ ngoài mặt chàng cười vang:

-Tể tướng Vamus, tính ông thật hay đùa. Nữ hoàng Snaki là hoàng hậu của ta? Ta thật không có cái điểm phúc ấy.

-Hoàng đế! – Snaki hãi hùng thốt lên, át cả những lời bàn tán sừng sốt của những viên hầu cận Henki xung quanh, mặt nàng nhăn nhúm lại – Sao chàng có thể nói như thế? Chàng đã hẹn là hôm nay sẽ...

-Sẽ trả lời. Chứ không phải là chắc chắn đồng ý. – Prang tỏ vẻ hiển nhiên là phải vậy – Nhân tiện ta xin giới thiệu với nữ hoàng, hoàng hậu tương lai của ta: công nương Marigold.

Từ dưới điện, một thiếu nữ trong bộ váy áo có cổ cao quý phái mang màu vàng rực rỡ như ánh mặt trời từ từ

bước lên, khuôn mặt kiều diễm thoáng u buồn nhưng cặp mắt xanh thì lấp lánh như có ánh bạc, đôi môi mỏng màu hồng nhạt duyên dáng và mái tóc để xoã tự nhiên thì mang sắc nâu ấm áp. Anastasia! Chính nàng cũng không biết vì sao mình bị Prang cuốn vào trò vớ vẩn này: diễn kịch trước bao nhiêu người! Bỗng chốc nàng từ

tướng quân Reven trở thành công nương Marigold xinh đẹp, hôn thê của hoàng đế Henki hùng mạnh. Thật là một tình thế dở khóc dở cười. Hôm ấy Prang đã nói chỉ có nàng mới đủ sức đóng kịch qua mặt được sự quan sát tinh tường của nữ hoàng Snaki... Ôi các vị thánh thần! Ana tự nghĩ giúp Prang lần này coi như trả ơn cứu mạng của chàng trong trận chiếm Lilac ở Gladiolus, mặc dù trò này mạo hiểm vô cùng. Chỉ cần một sơ suất nhỏ cũng có thể tố cáo thân phận thật sự của nàng trước mặt bao nhiêu con người quyền lực của Henki, nhất là Prang.

Ana tiến từng bước duyên dáng về phía vị hôn phu giả vờ của mình. Prang nở một nụ cười chào đón, nắm lấy tay nàng, đưa về phía nữ hoàng Snaki, khuôn mặt sáng bừng đầy hạnh phúc và tự hào, không rõ là thật hay giả

vờ. Trông hai người vô cùng đẹp đôi cứ như hai vị thần linh giáng thế vậy. Một cảm giác kì lạ trào lên trong người Ana khi tay nàng nắm gọn trong bàn tay ấm áp của Prang. Hạnh phúc? Gần gần như vậy.

Nữ hoàng giống như bị nghẹt thở, không còn đủ bình rĩnh giữ cho được phong cách thanh nhã nữa, nàng há hốc mồm ra, lắp bắp:

-Hoàng hậu... tương lai?

-Chính xác. – Prang xác nhận – Dù không thể so sánh với thân phận cao quý của nữ hoàng nhưng Marigold cũng có thể coi là một bông hoa đẹp của vương quốc Henki ta.

Ana nhún mình chào Snaki thật duyên dáng, động tác mà nàng tưởng chừng sẽ không bao giờ dùng nữa từ khi rời khỏi Porasitus, rồi ngược lên nhìn cô ta bằng đôi mắt xanh mở to, không xao động. Mắt nữ hoàng nheo lại:

-Công nương đây có quan hệ gì với đại tướng quân Reven Ping không?

-Reven chính là anh trai của Marigold. Nàng thật tinh mắt. – Prang đáp rất tinh. Còn Ana cảm thấy đúng là đã quá mạo hiểm.

-Thế nào... anh em nên giống nhau đến thế. Gia đình Ping thật may mắn vì có những người con đẹp đẽ như

vậy. Không sao, lời tôi nói với hoàng đế hôm ấy cũng chỉ là trò đùa thú vị mà thôi.

Snaki tỏ vẻ đã lấy lại tinh thần dù ánh mắt cô ta đầy căm giận, ngồi sụp xuống chiếc ghế của mình. Quần thần xì xào bàn tán. “Công nương

Marigold” mỉm cười chào mọi người và được đáp lại rất nhiệt tình. Rồi theo đúng kịch bản định sẵn, nàng vờ loạng choạng và Prang tức thì viện cớ nàng không khoẻ để đưa nàng ra khỏi đó. Dĩ

nhiên Snaki không thể đi theo họ được khi có bao nhiêu người ở đó như thế.

Vừa khuất tầm mắt quan sát, Ana đã nhanh chóng lấy khăn lau sạch phấn son trên mặt, nói đầy giận dữ:

-Bệ hạ, xin ngài đừng vì tôi trông hơi giống người ngài yêu mà ngài đối xử với tôi như với một cô gái! Tôi cảm thấy mình bị xúc phạm đấy, thưa đức ngài cao quý!

-Bình tĩnh, bình tĩnh, Reven. – Prang đưa tay vỗ vai Ana – Chúng ta đã hoàn thành xuất sắc. Snaki chắc đang tức điên lên ngoài kia, cô ta sẽ trở về Dahlia ngay khi sớm nhất để tính kế trả thù chúng ta. Tốt nhất người nên điều quân ngay. Ta có thứ này tặng cho người, phòng khi cần đến.

Prang dúm vào tay Ana một gói nhỏ bọc vải, cười.

Việc chính sự khiến cơn giận dữ của nàng dịu xuống đôi chút, đưa tay cột mái tóc dài của mình lên, nàng nhăn nhó đầy phần nộ:

-Tôi sẽ chiếm được Dahlia! Tôi sẽ chứng minh cho ngài thấy tôi không yếu đuối như ngài tưởng tượng.

Cho đến khi nàng đi khuất sau khúc quanh của hành lang cẩm thạch, Prang mới nở nụ cười hài lòng, khoanh tay lại, nói khẽ:

-Sự phải giả trang này sẽ khiến người vì tự ái mà nổi giận nên điều quân tốt hơn nhiều. Chà, lần này thì Snaki mất vương quốc là cái chắc rồi...

Như đã nói, Prang là một người giỏi tính toán hơn bất cứ ai. Chính Ana cũng không biết rằng mình đã bị lợi dụng và mắc bẫy trong trò chơi giả làm

công nương Marigold ấy. Thế là nàng đã trúng chiêu bài “khích tướng”

đơn giản của Prang...

Năm trị vì đầu tiên của hoàng đế Prang trẻ tuổi, kế hoạch xâm chiếm Dahlia phương Nam đã được xúc tiến một cách bí mật ngay khi nữ hoàng Snaki của vương quốc Dahlia vẫn còn ở thăm trên đất Henki. Đạo quân ba mươi vạn người do tướng Reven Ping lãnh đạo bắt đầu vượt Porasitus để đến Dahlia...

Chương 20

Lại nói về Porasitus ba năm sau ngày bị quân Henki tiêu diệt, dân chúng chính gốc chỉ còn một số rất ít. Cả

vương quốc trù phú giờ đây tràn ngập dân Henki và khách vãng lai cũng như các nhà buôn từ những nơi khác đến. Ngày ngày, quân Henki đi tuần bọc quanh biên giới để ngăn bất cứ sự bỏ trốn nào. Chúng đặc biệt ngược đãi những người có mái tóc vàng, thuần chủng Porasitus. Không ai chịu giúp đỡ họ vì cho rằng những người còn sót lại của một vương quốc đã diệt vong mang rất nhiều xui xẻo. Và vào buổi sáng mùa hè ấm áp ấy, đất mẹ

Porasitus như rừng mình khi vó ngựa quân đoàn viễn chinh Jua tiến vào vương quốc, dẫn đầu là hậu duệ cuối cùng của hoàng tộc năm xưa : công chúa Anastasia

Trái tim Ana tưởng chừng vỡ tan ra thành trăm mảnh khi nhìn thấy quê hương lần nữa sau ba năm xa cách. Vẫn còn đấy những khu vườn rực rỡ hoa hồng đỏ cùng những rừng cây xanh tươi bao bọc các toà nhà xây bằng đá hoa sang trọng và vững chắc, thế nhưng, chủ nhân của tất cả những thứ ấy không còn là người dân Porasitus tóc vàng chan hoà mà lại là dân Henki tóc đen xâm lược. Ở Penla, Ana sống giữa dân Henki nhưng chưa bao giờ

nàng căm ghét họ đến thế khi nhìn thấy họ đày đoạ đồng bào mình, làm chủ quê hương mình ở đây. Những cơn gió trong lành thoang thoảng hương hoa hồng quý phái ôm lấy nàng, trao cho nàng những nụ hôn âu yếm,

nhưng, dường như, bên tai, Ana nghe thấy cả tiếng đất mẹ yêu thương thầm thì khóc than, khóc than cho một quá khứ huy hoàng đã qua.

Cố nén cơn giận dữ muốn tuốt gươm chém những tên địa chủ Henki độc ác, Ana dẫn người vào trạm nghỉ của quân đội. Quân Jua vốn được lập nên bởi rất nhiều dân tộc khác nhau, từ Gladiolus, Henki, Serazan, Dahlia, Ohlan, Doxllisis thậm chí cả dân du mục Keni nhưng tuyệt nhiên không có người Porasitus. Bởi lẽ Porasitus là vương quốc bị đánh phá nặng nề nhất nên Prang rất sợ sự nổi dậy của những người lính đến từ nơi này.

-Đại tướng quân, ngài đã mệt mỏi lắm rồi, nên nghỉ một lát. – Benjin nhắc nhở khi nhìn thấy Ana vẫn đứng từ

trên thành cao nhìn về phía thành phố Porasitus, thủ đô của vương quốc cùng tên, sau một chặng đường hành quân vất vả suốt hai ngày đêm. Đôi mắt nàng buồn xa xăm. Gió mây trên trời man mác cái nóng quen thuộc của quê hương thế mà đất đai như đỏ hơn vì đã từng thấm máu.

-Ta muốn đi dạo quanh Porasitus xem sao. – Nàng đáp và khoác áo choàng, cởi bỏ chiến y cùng mũ giáp. Nàng muốn xem dân tộc mình đang sống như thế nào. Benjin tỏ ý phản đối:

-Không nên. Trong các thuộc địa của đế chế, Porasitus là vùng đất bất ổn nhất. Dân tộc này đã bị giết quá nửa trong cuộc chiến ba năm trước mà vẫn cứ chờ cơ hội là đứng lên chống lại chúng ta. Đại tướng quân không nên ra ngoài một mình.

Ana mỉm cười:

-Ta nghĩ chỉ có ta là người được quyền ra lệnh ở đây chứ. Và lại, Benjin, người có vẻ ghét Porasitus quá nhỉ?

-Chỉ là không thích thôi. Đó vốn là bản chất của người Henki mà.

Bản chất? Đúng. Vốn từ lúc mới thành lập, hai dân tộc này đã không ưa gì nhau vì Henki đi theo đường lối dùng sức mạnh để xây dựng và mở rộng bờ cõi trong khi Porasitus sử dụng chiến lược ngoại giao và tôn trọng hoà bình. Thế mới thấy tình cảm của một người Henki như Prang dành cho công chúa Porasitus là rất khác lạ.

Ana biết mình từng có lúc mù lòng nhưng giờ đây khi nhìn thấy quê hương một lần nữa, nàng biết tương lai đang định sẵn điều gì rồi.

-Benjin, người đến từ dân tộc thiểu số Ohlan đúng không? Người đâu phải là người Henki chính gốc.

-Nhưng tôi lớn lên ở Penla.

-Vậy nếu bây giờ Henki chiếm vùng núi của dân tộc Ohlan và tàn phá nơi ấy như Porasitus thì người cảm thấy thế nào? - Ana hỏi.

Benjin im lặng suy nghĩ một lúc rồi nhìn thẳng vào mắt nàng, trả lời:

-Tôi hiểu ý tưởng quân rồi. Tôi dù sao cũng là người Ohlan mà.

-Người cũng hiểu vì sao ta tha cho những người lính Gladiolus phản chúng ta khi Henki đánh quê hương họ, phải không? Và lần này là Dahlia, không một người Dahlia nào ở Henki được xuất chinh cũng là vì lí do ấy đấy.

Ana chậm rãi giải thích rồi bước xuống thành đi vào Porasitus một mình.

Quê hương. Nước mắt ngấn quanh khoé mắt người con xa xứ vừa trở về. Hít một hơi sâu thứ không khí trong lành thoang thoang hương hoa hồng

xung quanh, Ana mỉm cười hạnh phúc cất bước. Đây là lần đầu tiên sau bao năm nàng cảm nhận thấy xung quanh mình thật yên bình và thân thuộc.

Những đường phố tươi đẹp, những cửa hàng đông khách ra vào. Ana hướng thẳng đến trái tim của thành phố : hoàng cung! Thấp thoáng xa xa trong hàng cây xanh mướt là mái vòm dát vàng của chính cung, phía sau nữa là vườn hoa và cung điện Lency của nàng...

-Đứng lại! – Bọn lính canh quát – Đây là khu vực cấm dân thường, rút ra!

Mũi giáo sắc lém của chúng chĩa thẳng vào nàng đầy đe dọa. Trời! Ngôi nhà thân yêu của nàng lại bị thứ chó săn này canh giữ như tù ngục sao? Ana gầm gừ:

-Tránh ra.

-Thằng nhãi này! Mẹ mày đánh nhiều quá nên điên rồi hả? Rút ngay! Không ta tổng vào ngục bây giờ.

-Tránh ra. – Ana nhắc lại lần nữa. Mắt lạnh như mắt thần Atropos khi cầm dây kéo vàng. – Bọn khốn khiếp các ngươi có biết ta là ai không? Tránh ra ngay! Ta là đại tướng quân Reven Ping của đế chế Henki.

Chúng cười phá lên như vừa xem xong màn tấu hài vui nhộn nhất. Nhưng trước khi tròng cười chế giễu ấy chấm dứt, một chớp sáng loé lên lúc thanh gươm của nàng chém ngang một tên lính khiến hắn đổ quỵ xuống.

Máu từ vết thương từ từ rỉ ra. Thần Chết thì không biết đùa. Bọn còn lại kinh hãi nhìn. Ana đưa thanh gươm lên cao, huy hiệu đại tướng quân nổi bật trên chiếc chuôi mạ bạc sáng lấp lánh, máu tươi chảy từ mũi gươm xuống, vòng quanh nó như một con rắn độc.

-Tướng...tướng quân... - Chúng hoảng hốt quỳ sụp xuống – Xin mời ngài vào!

-Bọn mi về chuẩn bị đi, bốn đứa mi sẽ theo quân viễn chinh đến Dahlia để làm mỗi nhử địch. – Ana tra gươm vào vỏ, phán đầy tàn nhẫn và bước đi, bỏ mặc chúng đằng sau van khóc thảm thương.

Chính điện vẫn giữ được vẻ đẹp quý phái như ngày nào, ngoại trừ vẻ hoang tàn cũng như sự thiếu vắng một cách đau lòng của những đoá hoa hồng đỏ thắm. Giữa khoảng sân tròn là tượng nữ thần hoà bình Yinju hoàn mỹ

đang nở nụ cười thánh thiện và dang đôi tay đón chào về phía cổng chính thân thiện.

-Thần Yinju... - Ana chạm tay lên bệ tượng, cười sâu thẳm – Người không thể lấy tình thương để bảo vệ thế

giới. Cuộc đời cần có máu phải đổ xuống. Cái đêm định mệnh ấy, bao người dân vô tội đã bị giết dưới chân người, nữ thần cao quý?!? Tôi không còn ngây thơ tin vào những phép màu nữa rồi.

Trên chính điện, nơi Prang từng đến cầu hôn nàng nhiều năm trước giờ đã có đầy dây leo dại mọc. Phải, lúc đó phụ vương và mẫu hậu ngồi đây, còn kia là chỗ của anh Leon và anh Gan. Còn nàng? Chà, năm mười lăm tuổi, nàng vẫn thích nhìn dáng vẻ lạnh lùng của Prang mà ngưỡng mộ. Thế nhưng chỉ một năm sau đó, máu đã ướm đẫm nơi này... Ana quỳ sụp xuống, tai âm vang tiếng giục nàng chạy trốn của người thân hoà trong những tiếng kêu cứu gào thét của dân chúng... Lửa đã đốt cháy một phần cung điện Lency và vườn hoa. Dường như chẳng ai chăm sóc nơi này sau chiến tranh. Vài bức tường còn lấm vết máu khô đọng lại. Bất giác, nàng bật khóc nức nở như một đứa trẻ. Nơi đây chỉ có mình nàng! Chỉ có mình nàng với những kỉ niệm vừa ngọt ngào vừa cay đắng tang thương. Nàng khóc như chưa bao giờ được khóc. Bao nỗi khổ sở, mệt mỏi uất ức ba năm qua trào dâng thành nước mắt. Chẳng còn tướng quân Reven lạnh lùng, cao ngạo nào nữa, công chúa bé nhỏ Anastasia khóc thảm thiết, bờ vai run rẩy. Giữa mái nhà thân yêu này chỉ còn mình nàng cô độc. Dân tộc bị huỷ diệt, gia

đình bị giết chết. Quân Henki và Prang đã làm điều đó... Nàng phải giết hẳn! Ôi cha mẹ, ôi anh Leon, anh Gan, em thề sẽ giết hẳn! Ana rít lên trong từng cơn nấc uất nghẹn.

...

Rời khỏi hoàng cung như người mất hồn, Ana rảo bước trên những con đường rải sỏi trắng của Porasitus, cố

kìm nén lòng lại. Người người buôn bán đông vui, thảnh thơi của có những mái tóc vàng thấp thoáng trong dòng người bận rộn...

-Bỏ tôi ra! Xin bà tha cho tôi! Làm ơn... - Tiếng khóc của một cô gái đánh thức Ana khỏi cơn ác mộng quá khứ. Nàng quay ngoắt lại. Trước cửa một toà nhà sang trọng, một cô gái trẻ đang bị một đám thanh niên đánh đập tàn nhẫn dưới sự sai bảo của một phụ nữ đứng tuổi mặc trang phục tuyền một màu đen u ám. Cô gái có mái tóc nâu hạt dẻ ánh kim mặc bộ quần áo rách rưới, mình mẩy bầm tím vẫn nghẹn ngào khóc lóc...

-Dừng lại đã. – Ana xen vào. Bọn độc ác kia liền quay sang nhìn nàng. Người phụ nữ nheo mày, hỏi:

-Cậu là ai?

-Tại sao cô gái này lại bị đối xử tàn nhẫn như thế?!? – Nàng bất bình nói. Cô gái ấy nằm bẹp dưới đường, không ngước nổi dậy.

-Nó đã thả một thằng nhóc nô lệ Porasitus chạy thoát qua biên giới Serazan. Lí do đó còn chưa đủ sao, quý khách? – Bà ta cười nham hiểm – Cậu không nên xen vào chuyện này, chàng trai xinh đẹp, nếu không ta sẽ

khiến cậu chết đi sống lại đấy.

-Bà là Mellinda Ganles “Goá phụ áo đen” nổi tiếng đấy ư? – Ana dò hỏi.
Nếu đúng thế thì bà ta chính là nữ

quan duy nhất trong đế chế Henki được cho phép giữ chức tổng đốc cai trị

Porasitus thay hoàng đế ở xa. Ngoài ra theo những gì nàng biết thì Mellinda là một mỹ nữ xinh đẹp nhưng độc ác. Nghe đâu bà ta leo lên được chức vụ này là do giết chồng và quan hệ lén lút với cố hoàng đế Sohan.

-Người biết bà chủ tội ta rồi thì mau biến đi. Con nô lệ Serazan này đáng cho người liều mạng lắm sao? – Một trong những tên đã đánh cô gái cười nhạo.

Có lẽ đúng. Mellinda là một con nhện độc. Nàng không muốn có tin tức không hay về mình đến tai Prang vào lúc này, khi đang ở trên đất Porasitus. Vì thế, Ana quay lưng toan bỏ đi. Dù gì thì một cô gái nô lệ không phải người Porasitus không đáng để nàng mạo hiểm...

Đúng lúc ấy, ba tiếng “Serazan” chột vang lên bên tai nàng cùng hình ảnh mái tóc màu nâu hạt dẻ ánh kim quen thuộc...

-Iala... ? – Ana kinh ngạc quỳ xuống, không ngại dơ bẩn đỡ cô gái nô lệ lên – Iala, là em thật ư?

Ôi Chúa ơi, Iala ân nhân của nàng đây mà! Cô bé năm xưa đã lớn quá chừng! Ba năm rồi còn gì nữa.

-Iala, sao em lại trở thành nô lệ?!? – Nàng lay vai cô bé nhưng Iala đã ngắt lịm đi. Mellinda vẫn im lặng dò xét nàng một cách kín đáo.

-Thả cô gái này ra! – Ana quát – Mellinda, cho dù bà là ai đi nữa cũng không được phép hành hạ Iala!

-Thằng nhãi, mà... - Bọn thanh niên toan lao vào tấn công thì liền khựng lại, Ana đã nhanh hơn, mũi gươm của nàng chĩa thẳng về phía chúng, đe dọa:

-Biến đi, hoặc là đầu lũ các người sẽ lăn lông lốc trên đường đấy.

-Đại tướng quân, xin bớt giận. – Mellinda bất chợt lên tiếng, bước từng bước duyên dáng đến gần, giọng nói ngọt ngào như thứ mật nhử mồi của mấy loài cây ăn thịt, bà ta ra hiệu cho bọn kia lui, mỉm cười xảo trá – Xin thứ tội. Tôi quả thật không ngờ cô gái này có quan hệ mật thiết với tướng quân đến thế.

-Biết tôi là ai rồi thì bà nên cẩn thận, Mellinda. – Ana cười nhạt đáp lại – Đừng có chọc giận tôi, nếu không thì đừng nói chi chức vụ cai trị Porasitus của bà không giữ được mà ngay cả cái đầu xinh đẹp kia cũng mất đấy!

Bà ta nhún mình:

-Tướng quân quá lo xa.

-Iala. Em không sao chứ? – Ana lay vai cô bé người Serazan, cô mở mắt, chỉ nói được vài từ rời rạc :

-Chị... chị...

Rồi lại gục đầu, ngất lịm.

-Chị? – Mellinda nhắc lại. Mắt ánh lên tia nhìn tinh quái. Ana giật thót, vội vã công cô bé lên lưng, cảnh cáo:

-Hãy tránh xa tôi ra, lũ chó săn.

Nàng quay về doanh trại của mình. Lòng đầy lo lắng. Lo về sức khỏe của Iala ít mà lo về cái nhìn độc ác của Mellinda thì nhiều. “Chị”, Iala đã gọi nàng như thế, và bà ta đã nghe được.

Chắc chắn một kẻ nham hiểm như Mellinda sẽ không bỏ qua cơ hội điều tra nàng. Chị? Ôi trời ơi. Ana cảm thấy hơi ân hận khi đã vô tình gây sự chú ý của Mellinda. Và nàng biết, dù bà ta có đoán ra điều gì hay không thì nàng cũng phải ra tay trước...

Chương 21

-Iala... Iala... - Ana khẽ gọi cô bé Serazan đang thiếp đi trên giường. Đây là phòng chỉ huy của nàng trong doanh trại quân đoàn viễn chinh. Iala có khuôn mặt nhỏ và nước da xanh xao, ốm yếu nhưng đôi mắt vẫn trong như ba năm về trước. Cô bé mở to mắt nhìn người đang gọi tên mình tha thiết. Chị Reven? Iala không chắc bởi vì người trước mặt nàng mặc quân phục Henki và giống một chàng trai hơn là một cô gái. Một chàng trai đẹp.

-Iala, em không nhận ra ta sao?

-Reven? Chị... - Iala đáp lại và quan sát xung quanh. Đây là đâu? Bà chủ Mellinda đâu?

-Nào, đừng sợ nữa, đây là doanh trại của ta. Việc đầu tiên ta phải nhắc em là... - Ana hạ thấp giọng - ...đừng gọi ta là chị, hãy gọi là đại tướng quân. Rõ chưa?

-Nhưng... tại sao?

-Chuyện dài lắm. Em sao lại ra nông nỗi này? Ông em đâu?

Iala gượng ngồi dậy, lọn tóc dài màu nâu buông khỏi bờ vai gầy:

-Ông em mất một năm sau ngày chúng ta biết nhau. Em bị bọn địa chủ bán làm vợ một lão già người Henki nhưng sau đó khi lão thấy em còn bé quá đã đổi em cho một tên buôn người để lấy một cô gái khác. Thế là em trở thành nô lệ rồi lưu lạc sang Porasitus, hầu hạ quý bà Mellinda và...

Nói đến đó, cô gái trẻ bật khóc. Nét khổ cực còn hằn sâu trên khuôn mặt và kí ức của nàng. Ana mỉm cười đầy thông cảm:

-Đừng lo. Iala, ta không để em khổ nữa đâu. Bây giờ ta đã là đại tướng quân của Henki rồi, em sẽ trở thành em gái của ta, thành công nương danh giá. Đừng lo lắng.

Iala không dám tin vào mắt mình nữa. Chị Reven đây ư? Chị ấy vẫn đẹp như nàng từng biết. Vẫn đôi mắt xanh biếc, vẫn mái tóc nâu mềm mại nhưng... nhưng đã có cái gì thay đổi trong cách nói chuyện ấy, cách mỉm cười ấy. Ba năm trước nụ cười của Reven ấm áp bao nhiêu thì giờ lại lạnh giá thấu xương bấy nhiêu. Iala bất giác rùng mình. Song, dù sao, chị ấy cũng đã cứu thoát nàng và hứa cho nàng một cuộc sống sung túc...

-Ôi... - Ana ôm Iala vào lòng và cô bé khóc nức nở. Những giọt nước mắt sung sướng của sự đoàn viên. Iala hoàn toàn không hay biết ngoài kia mây đen đang kéo đầy trời. Sợi tơ sự sống của nàng sắp đứt... Không gian lạnh giá như âm vang tiếng cười man dại của nữ thần Atropos đáng sợ...

Những tiếng kêu loảng xoảng khe khẽ vang lên ở lều chỉ huy quân đoàn viễn chinh Henki. Trong ánh nến mờ

mờ, Iala đang nằm ngủ say trên giường, môi nở nụ cười hạnh phúc. Nàng đang mơ về người chị xinh đẹp vừa tìm thấy chẳng? Chà, chỉ biết đó là một giấc mộng đẹp mà thôi. Những tiếng loảng xoảng lại vang lên rồi dừng hẳn khi gương được tra vào vỏ và giấu trong lớp áo choàng đen thần Chết, chiếc khăn đen che mặt chỉ để lộ đôi mắt xanh to đẹp của Ana, mặt nàng lạnh ngắt như băng giá và mắt thì còn hoang vu hơn những năm mờ. Cả

doanh trại đang nghỉ ngơi, chỉ có vài lính canh đi lại trên thành cao. Hết một bóng ma, Ana nhẹ nhàng rời khỏi đó để hoà mình vào bóng đêm bao trùm lên Porasitus. Đêm nay thậm chí không có cả trăng.

-Bà chủ, bà gọi tôi có việc? – Tên người hầu tóc đỏ có khuôn mặt tinh ranh bước vào căn phòng ấm áp ánh lửa hắt ra từ lò sưởi của toà dinh thự thuộc quyền sở hữu của quý bà Mellinda.

-Chuyển lá thư này đến Penla cho hoàng đế ngay. Rõ chưa, Kat? – Người đàn bà mệnh danh “Goá phụ áo đen”

đặt chiếc bút lông ngỗng lên bàn, gấp tờ giấy vừa viết lại thật cẩn thận và bỏ vào phong thư, niêm phong lại bằng ấn tín của thuộc địa Porasitus. Đưa cho tên đầy tớ tên Kat, bà ta nhắc lại lần nữa, giọng rít lên đe dọa –

Không được để mất đấy. Tin khẩn. Hiểu không?

-Tôi biết thưa bà chủ. – Kat nhét phong thư vào áo, gạt gù về kính cẩn và nịnh bợ rồi hần lui ra.

Mellinda đưa đôi mắt đen thẫm ra nhìn cửa sổ. Trời đang mưa như trút, nước tuôn ào ào trên những máng xối.

Bầu không gian chỉ còn tiếng mưa đều đều mà dữ dội. Bà chống tay lên cằm, mắt nhìn xa xăm và lo lắng.

Hoàng đế sẽ xử lí ra sao nếu đọc xong lá thư ấy? Bà chỉ mới nói chuyện với ngài một lần nhưng cũng đủ để

nhận ra đó là một chàng trai trẻ có bản lĩnh hơn hẳn cố hoàng đế Sohan. Nghe nói ngài đang tìm người để lập làm hoàng hậu. Có khi nhờ bà lập công lần này mà cô con gái yêu của bà có cơ hội chẳng? Mellinda mỉm cười một mình trước viễn cảnh tươi đẹp ấy.

Cộc! Cộc! Có tiếng gõ cửa. Mellinda giật dữ vì bị ngắt ngang dòng suy nghĩ, gất:

-Kat! Sao người còn chưa đi Penla?!?

Thật nhẹ nhàng cánh cửa mở ra và người vừa gõ cửa bước vào. Trong tà áo choàng đen thẫm, người ấy có mái tóc nâu ướt đẫm nước mưa, nửa khuôn mặt khuất trong chiếc mũ áo rộng và mạng che mặt. Đoàng! Sét xé

ngang trời. Một tay kẻ lạ mặt cầm phong thư Mellinda vừa viết, tay còn lại kéo lê thanh gươm báu, máu tươi nhỏ xuống từ lưỡi gươm kéo thành vệt dài trên chiếc thảm trải sàn đất tiền. Đó ... không phải là Kat. Mellinda kinh hãi lùi lại, hỏi:

-Người là ai? Sao dám vào dinh thự của ta?!?

Người kia bật cười khe khẽ. Giọng cười trong veo, nghe như tiếng chuông bạc ngân lên.

-Lính đâu! – Mellinda hét vang – Lính!

Nhưng tiếng gọi chỉ dội lại mà không một lời đáp. Bà rút lưỡi dao găm dắt bên dưới giày ra, chĩa thẳng vào hăn, quát:

-Người là ai? Người muốn gì?

Một cách bình thản, người ấy rút lá thư ra và đọc rõ ràng từng chữ:

-“Gửi đến hoàng đế tôn kính nhất trong các hoàng đế, tôi là tổng đốc Mellinda Ganles, người đại diện triều đình Henki hùng mạnh cai quản vùng Porasitus. Tôi có một tin báo đến cho hoàng đế rằng, đại tướng quân Reven là nữ giới! Đó là một phát hiện hết sức quan trọng vì đế chế chúng ta không chấp nhận sự trà trộn và lừa dối này.

Cúi xin hoàng đế anh minh hãy xử tội kẻ dám coi thường dân tộc Henki chúng ta và coi thường cả bậc chí tôn cao quý...”

Đến đấy, người đó ngừng lại, đặt lá thư vào ngọn nến. Nó từ từ bị thiêu rụi thành tro, bay lả tả xuống sàn.

Mellinda toát mồ hôi lạnh.

-Không nên sợ như thế, quý bà Mellinda. Ta đâu nào muốn dọa bà đến thế.

-Vậy người muốn gì?!?

-Ta đã nói là ta không thích dọa. Ta muốn làm thật. Điều đó có nghĩa là ta muốn đêm nay... bà phải chết. –

Người ấy cười bỏ tấm mạng che mặt ra. Mellinda ngã quỵ xuống sàn, lấp bấp:

-Re...Reven...là ngài?

Nở nụ cười tươi hơn cả quý dữ chốn địa ngục, Ana dồn bà ta vào góc phòng, nói từ tốn:

-Đúng. Là ta. Xem ra bà đã ưu ái nhắc đến ta khá nhiều trong lá thư ấy nhỉ? Tiếc là nó viết chưa hay lắm, nên sửa lại và ta sẽ gửi giùm cho. Chắc là Kat cũng như tất cả những người khác trong toà nhà này đều không thể

làm việc đó nữa rồi. Được không?

Xoẹt! Con dao của Mellinda bị hất văng xuống sàn còn lưỡi gươm đâm máu của nàng kẻ sát cổ họng bà ta, bà ta cố gượng cười:

-Nói...nói vậy thì mi đúng là nữ rồi, Reven.

-Chính xác. Ta không những không phải nam nhi mà còn không tên là Reven nữa cơ...

Một tiếng ục khẽ vang lên khi thanh gươm đâm xuyên qua người “Goá phụ áo đen”, bà ta từ từ gục xuống sàn, mắt trợn trừng:

-Mi...

-Tên của ta là Anastasia, công chúa cuối cùng của Porasitus diệt vong. Nghe có quen không, Mellinda?

Ana ôn tồn nói trước sự hãi hùng của nạn nhân. Bộp! Nàng lạnh lùng rút gươm ra. “Goá phụ áo đen” xinh đẹp giờ chỉ còn là cái xác bất động trên sàn. Máu lênh láng. Ana nhẹ nhàng đội mũ trùm và đeo mạng trở lại, bước khỏi nơi ấy. Nước mưa của quê hương gội sạch máu trên người và vũ khí của nàng, bỏ lại đằng sau toà dinh thự

đầy xác chết.

Mellinda Ganles không bao giờ nói gì với hoàng đế được nữa.

Trong bóng đêm, nữ thần báo thù đã lộ diện.

Chương 22

-Đại tướng quân! – Tiếng Benjin hét lên, vang khắp doanh trại. Ana tỉnh khỏi giấc ngủ chập chờn, nàng nhăn mặt khi vị phó tướng ấy xông vào phòng chỉ huy, hoảng hốt thực sự:

-Toàn gia đình Ganles đã bị giết đêm qua rồi!

-Đừng đùa.

-Sự thật đấy, thưa ngài! Sáng nay người ta đã tìm thấy xác của họ, từ tổng đốc Ganles cho đến người hầu thấp kém nhất!

Ana lắc đầu nhẹ nhàng và bình thản:

-Vậy thì sai quân giữ thành Porasitus truy tìm thủ phạm đi. Đó không phải là việc của chúng ta, quân viễn chinh, Benjin ạ.

-Nhưng chẳng lẽ không báo cho hoàng đế?

-Tất nhiên là có. Sai một người tức tức về Penla báo cáo. Bây giờ ta phải đến hiện trường xem thử. Người ở lại chăm sóc cô em gái nhỏ của ta nhé. Cần thận đấy.

Benjin vội vã đi ngay. Iala vẫn đang ngủ. Còn sớm mà. Ana vén sợi tóc nâu loà xoà vương trên trán cô bé, khẽ

mỉm cười hài lòng và bước khỏi phòng. Nàng đến nơi để chứng kiến lại tội ác của mình một lần nữa.

Dinh thự Ganles chen chúc đầy người hiếu kì và quân lính. Lính Henki dùng giáo gạt mọi người ra một cách thô bạo để mở đường cho đại tướng quân Reven nhưng họ bị ngăn lại khi Ana hạ lệnh không được làm thương tổn dân chúng. Điều đó khiến nàng nhận được khá nhiều sự ủng hộ. Trong căn phòng đêm qua, xác Mellinda

Ganles nằm ngay ngắn trên một chiếc cáng trắng tinh. Mắt bà ta vẫn trợn trừng và người giám định nhận xét một cách ghê rợn:

-Ba mươi nhân mạng chứ có ít đâu. Giết sạch. Chỉ còn mình tiểu thư Olena Ganles sống sót. Có lẽ thủ phạm tha cho cô ta là do cô ta đang bệnh nặng và chỉ mới mười sáu tuổi. Nhưng những người còn lại đều bị giết rất thâm. Nhìn ánh mắt của tổng đốc xem, mắt bà ấy trợn lên kinh hoàng như thể đã nhìn thấy quỷ dữ trước khi chết vậy.

-Tên giết người nào cũng là quỷ dữ thôi. Chỉ cần tay nhuộm máu một lần thì sẽ không dừng lại được nữa. – Ana nhún vai nói, quỳ xuống nhìn xác nạn nhân, tỏ vẻ thương cảm – Bà ta quả thật là một người phụ nữ xinh đẹp.

Tôi rất lấy làm tiếc... Mà tiểu thư Olena đâu?

-Cô ấy đang ở trong phòng riêng. Tình trạng sức khoẻ rất tồi tệ sau cú sốc tinh thần này.

-Vậy thì ta nghĩ mình nên đến thăm một chút.

Trên chiếc giường phẳng phiu, tiểu thư Olena giống như một bức tượng sáp với làn da trắng nhợt, đôi mắt màu xanh sáng nhợt nhạt cùng mái tóc đen mỏng. Xung quanh là các lính canh và những người phụ nữ đến an ủi.

Đêm qua Ana đã tha mạng cho cô gái này. Một phần là như những điều người giám định đã đoán nhưng phần khác lại là để cô ta trở thành quân bài chủ lực của nàng dùng trấn áp bọn quý tộc Henki ở Porasitus sau này.

-Tiểu thư Ganles. Thành thật chia buồn cùng nàng. – Ana lên tiếng. Olena bối rối đáp lễ vị tướng quân hào hoa vừa xuất hiện:

-Đa tạ tướng quân đã hạ cố đến nơi tang tóc này.

-Không sao. Nàng cứ nghỉ ngơi cho mau khoẻ vì sau này chắc chắn hoàng đế sẽ để nàng kế thừa chức vị tổng đốc Porasitus của quý phu nhân Mellinda.

-Tôi chẳng dám mong ân huệ ấy. Có lẽ mẹ tôi đã gây quá nhiều tội ác nên mới có quả báo như vậy...

Giọng cô gái trẻ hơi nghẹn lại, nhưng tuyệt nhiên không khóc. Ana rất khâm phục tinh thần của một thiếu nữ

yếu ớt như Olena. Nàng cảm thấy hài lòng vì đã không hạ sát con người này đêm qua.

-Tiểu thư, giá như tôi có thể làm gì đó giúp nàng nhưng nhiệm vụ đánh chiếm Dahlia rất cấp bách. Và lại hoàng đế sẽ đến đây trong thời gian sắp tới thôi. Tôi đã cho người báo tin cho ngài rồi.

-Cám ơn tướng quân rất nhiều. Thật may mắn khi tôi được biết ngài. – Olena thành thật biết ơn.

Nàng đâu biết rằng chàng trai trẻ đẹp có nét đẹp thuần khiết hơn cả hoa hồng đang đứng trước mặt mình kia chính là kẻ sát nhân tàn bạo đêm qua. Thậm chí nàng còn cảm thấy hạnh phúc thì có người ấy ở bên cạnh nữa chứ.

Sát bên, Ana dịu dàng vỗ về cô gái bất hạnh. Giết người ư? Đối với nàng chỉ là trò đùa so với kế hoạch lớn lao đã toan tính trước: trả thù và xưng hùng thiên hạ. Thêm vào đó, Mellinda và những tên hầu cận độc ác của bà ta xứng đáng với sự trừng phạt của nữ thần báo thù hơn bất cứ ai trên đời. Còn về bản thân, nàng tự biết mình chẳng tốt lành gì bởi lẽ kể từ khi sinh ra nàng vốn đã bị Chúa trời nguyên rửa rồi còn đâu. Tuổi thanh xuân của nàng chỉ gắn liền với máu và nước mắt, tình yêu và hận thù cứ quyện lấy nhau, vùi sâu tâm hồn nàng vào nỗi đau buồn bất tận.

Liệu Ana có thể ra tay tàn nhẫn như thế với Prang không? Không rõ. Nhưng chắc chắn nàng sẽ hạ sát hoàng đế.

Ana hận Prang? Chuyện ấy không có gì để bàn cãi. Ana yêu Prang? Đó là sự thật nàng đã nhận ra từ khi nữ

hoàng Snaki của Dahlia xuất hiện. Số phận thật trớ trêu và nghiệt ngã. Tâm trạng nàng vô cùng rối loạn. Công chúa Anastasia của Porasitus thì muốn Prang, kẻ tử thù, phải chết thật thảm thương! Còn Anastasia, một cô gái trẻ bình thường thì yêu chàng tha thiết. Ana hít một hơi sâu, cố quay lại với vấn đề trước mắt: Dahlia. Cứ từng việc đã. Nàng tự nhủ. Nhưng bên trong, những cơn sóng nội tâm vẫn trào dâng và sắp chuyển thành... bão tố...

Vừa được hung tin, hoàng đế Prang đã lập tức rời Penla đến Porasitus ngay. Vì thế, trước khi chàng đến, Ana muốn tránh mặt đã dẫn quân tiến thẳng về hướng Dahlia.

Dahlia là một vương quốc nắng nóng quanh năm, đầy hoang mạc khô cằn và những thành trì bằng đá tảng to lớn được xây gần nguồn nước. Bù lại,

Dahlia là một khu mỏ khổng lồ với đủ loại kim cương, đá quý và vàng bạc. Thủ đô Magnolia nằm ở cực Nam của vương quốc, giáp với biển Alaka nổi tiếng với nhiều hải sản quý hiếm và có cung điện Halua kiêu diễm dành cho các nữ hoàng mỗi thế hệ. Đúng là một nơi giàu có. Henki đã mạnh về quân sự, giờ có thêm nguồn tài nguyên phong phú của Dahlia thì thật là hoàn mỹ. Và lại việc nàng chiếm Dahlia lần này một phần vì Henki, một phần nữa còn là những lí do thầm kín khác... Vì Prang? Có lẽ.

Nhưng còn vì Porasitus nữa. Năm ấy đâu phải chỉ mình Henki xâm lược đất nước nàng, lính đánh thuê Dahlia cũng có tham gia và giết chóc không ít, lại còn khi chúng dám giúp Gladiolus chống lại quân Jua nữa chứ, làm kế hoạch tiếp cận Prang của nàng chậm đi mấy bước lên. Đúng là hận cũ thù mới đến lúc tính rồi đây.

Song, để chiếm được Magnolia thì việc đầu tiên là vượt qua các thành trì biên giới đã. Yếu điểm của dân Dahlia là có quá nhiều hoang mạc nên họ xây thành rải rác gần nguồn nước, vì thế, một số thành tách biệt hẳn với xung quanh. Ana dễ dàng tận dụng ưu thế này. Thành đầu tiên phải bị hạ là Pergularia, một khu thương mại sầm uất trung chuyển hàng hoá với Porasitus và Glasdiolus. Sự sống của nơi này là khu hồ Maha cung cấp nước cho dân chúng trong thành. Khu hồ được canh giữ rất cẩn mật. Dĩ nhiên, nó lập tức trở thành mục tiêu của quân Henki.

Ana hiểu, chiếm được Maha tức là đã nắm chắc chiến thắng rồi.

-Chúng ta chỉ cần khống chế nguồn nước cung cấp cho thành là ổn. – Benjin vạch kế hoạch tiến công trên địa đồ. Quân Henki đang cách Pergularia năm dặm về phía Bắc, dựng lều trên vùng sỏi cát khô cằn gần một ốc đảo nhỏ giữa hoang mạc. Ana gật đầu đồng ý:

-Dĩ nhiên nguồn nước là con át chủ bài trong cuộc chiến này. Dân Dahlia quý nước còn hơn vàng bạc châu báu cơ mà.

Phó tướng Hans bật cười ha hả:

-Tại vì họ có nhiều vàng quá thôi.

-Họ sắp không còn vàng rồi. Chúng ta sẽ trở thành chủ nhân mới. – Một vị phó tướng khác của Ana tên Jacken thêm vào, châm biếm. Nàng nhếch miệng cười trước ước mơ tầm thường của những thuộc hạ. Vàng? Đá quý?

Nàng chẳng cần những thứ đó. Cái nàng cần ở Dahlia chính là quyền làm chủ toàn vương quốc này, khiến dân chúng phải khuất phục dưới lưỡi gươm chinh chiến của nàng.

-Nhưng sau khi chiếm được hồ Maha, chúng ta định làm gì? Chặn nguồn nước lại để cô lập dân trong thành ư?

-Không. – Ana thẳng thừng bác bỏ- Nếu làm thế, dân chúng sẽ cố đào trong thành để tìm kiếm mạch nước ngầm hoặc sử dụng nước dự trữ, chờ quân tiếp viện từ Magnolia đến giải cứu. Mà lúc ấy, có khi vì không quen cái nắng nóng ở nơi này, quân ta lại đều đã xuống sức hết cả rồi, chẳng đánh đấm gì được hết. Cuộc chiến này phải tiến hành càng nhanh càng tốt.

-Ngài định làm trong bao lâu?

Ana đưa hai ngón tay lên. Jacken nheo mày:

-Hai năm?

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu. Hans đoán tiếp:

-Hay là hai tháng? Có ngắn quá không?

-Sai rồi. – Ana hạ tay xuống, chỉ vào con đường từ đến thủ đô Magnolia trên địa đồ, nói rành mạch – Chúng ta phải hoàn thành cuộc viễn chinh này trong... hai tuần.

-Cái gì? – Hans và Benjin đồng loạt hét lên.

Jacken bật cười chế nhạo:

-Không thể nào. Hai tuần? Chỉ đủ làm một chuyến du ngoạn trên vịnh Bluebell thôi, đại tướng quân à.

-Đối với Gladiolus, chúng ta đã mất một thời gian dài mới hạ được thành Wandy để tiến đến Lilac. Ta muốn lần này khác. Vì Dahlia, ngoài nữ hoàng Snaki thông minh vẫn đang bị hoàng đế cầm chân ở Henki thì trong vương quốc chỉ còn vài người tài giỏi không hơn, đó chính là đội quân hộ vệ Magnolia do một quận chúa chỉ huy. Cái gai của chúng ta là ở đó, chứ không phải chỉ đơn giản là việc chiếm hồ Maha. Ta muốn được nếm vị mặn của biển Alaka trong vòng hai tuần tới. Nghe rõ chưa?

Các vị phó tướng của nàng trao đổi nhau ánh mắt e dè và pha chút thán phục cái tham vọng khủng khiếp của vị

chỉ huy mới mười chín tuổi của mình. Nhưng họ đều không tin rằng nàng làm nổi điều kì diệu ấy. Song Ana thích được thách thức, nàng sẽ đạp bằng mọi rào cản để đạt được hoài bão của mình bằng bất cứ giá nào. Một Pergularia bé nhỏ không thể ngăn cản bước chân nàng.

-Hai tuần. Chỉ hai tuần. Dahlia sẽ là của chúng ta. – Ana nhắc lại một lần nữa, đầy nhiệt huyết sôi sục.

Benjin hít thật sâu để trấn tĩnh trước dã tâm của chỉ huy, chàng nói tiếp:

-VẬY VIỆC ĐẦU TIÊN CHÚNG TA PHẢI LÀM LÀ...

-Bảo quân lính tích trữ thật nhiều nước.

-Nhưng thưa đại tướng quân, - Hans phản đối – Chúng ta sẽ chiếm được hồ Maha ngay thôi. Lượng quân quá áp đảo mà. Thế thì đến lúc có hồ Maha

rồi vẫn còn cần trữ nước hay sao?!? Thật nực cười khi những chiến binh dũng cảm của chúng ta xách theo những túi nước ra chiến trận.

-Người không biết rằng phần tốt nhất của sự dũng cảm chính là tính cần trọng không? – Ana bình thản đáp –

Nực cười khi phải mang túi nước đi cùng khi chiến đấu à? Liệu có nực cười bằng việc quân Henki tử trận ở

Dahlia không phải do cung kiếm mà lại là do chết khát không? Ta thấy người đã quá chìm đắm trong giấc mộng vinh quang chiếm được Gladiolus rồi đấy. Tỉnh trí lại đi, trước khi có một mũi tên Dahlia xuyên qua trái tim người, Hans.

Hans cúi đầu tỏ ý hối lỗi. Nàng hạ giọng xuống một chút:

-Thôi, chuẩn bị đi. Ban ngày ở đây nắng nóng quá. Chờ đêm xuống, chúng ta sẽ tiến đến hồ Maha. Chúng ta không nhất thiết phải chiếm nó mà chỉ cần khống chế được là ổn.

Bỏ mặc những tia nhìn khó hiểu của thuộc hạ, nàng nở nụ cười hài lòng với kế hoạch đã vạch sẵn trong đầu.

Chương 23

-Tướng quân, ngài đã bàn xong công việc rồi sao? – Iala lên tiếng khi Ana ghé ngang lều của nàng để thăm hỏi sức khoẻ. Nàng được cho ở trong một lều riêng, cũng khá tiện nghi. Sau vài ngày gặp lại người chị gái xinh đẹp năm xưa, Iala nhanh chóng nhận ra Reven đang giả trai, dĩ nhiên nàng không hiểu vì lí do gì nhưng nàng đoán chắc có gì uẩn khúc nên đã cố gắng giúp chị ấy giữ kín bí mật ấy hết mức có thể.

-Xin lỗi vì đã kéo em vào cuộc chiến này. Đúng là nguy hiểm quá.– Ana mệt mỏi nói, mỉm cười.

Iala nắm lấy tay nàng, lắc đầu:

-Không. Em không sợ đâu. Chắc chắn tướng quân sẽ chiến thắng.

-Ừm. Cuối cùng cũng có người đồng quan điểm với ta. – Nàng vừa nói vừa ngồi xuống ghế. Iala ngồi xuống bên cạnh, hỏi:

-Người vẫn chưa tìm được người tâm đầu ý hợp sao?

-Em nói sao? Người tâm đầu ý hợp? – Ana ngạc nhiên nhắc lại. Câu hỏi bất ngờ quá. Nàng vẫn cứ nghĩ Iala chỉ

là một cô bé thôi. Nhưng... bất chợt một hình ảnh hiện lên trong tâm trí nàng: hình ảnh khi Prang đứng trên thành Lilac ngắm nhìn chòm sao Jaian, tà áo choàng đen tung bay trong gió đêm Gladiolus... Đúng là cùng chung chí hướng với nàng dường như chỉ có Prang mà thôi. Đó chính là mẫu người mà Iala muốn biết ư?

-Sao? Không có à? Một người hoàn hảo như tướng quân... - Iala tỏ vẻ luyến tiếc.

-Ừ. – Ana nhoẻn cười. Nụ cười làm đôi mắt xanh lạnh giá của nàng sáng bừng lên rực rỡ, xinh đẹp trong giây lát. Tình cảm dành cho Prang chỉ là một góc nhỏ trong tâm hồn nàng thôi. Phần còn lại là chỗ của sự hận thù.

Iala không cần thiết phải biết cả những điều tội lỗi ấy.

Đêm xuống. Từ trong thành Pergularia bốc lên những dải khói trắng, mảnh chứng tỏ người dân đang nấu bữa cơm tối, không may mắn hay biết kẻ thù đang âm thầm bủa vây xung quanh. Vùng hồ Maha không lớn lắm, có một con kênh nhỏ dẫn nước vào thành. Lính canh phòng rất cẩn mật. Trong những bụi chà là xanh tốt quanh hồ, có vài bóng đen lặng lẽ quan sát họ. Đôi mắt xanh thăm kia chắc chắn là của đại tướng quân Henki, Reven Ping, còn hai đôi mắt màu nâu nhạt thì của phó tướng Benjin và Jacken. Hans

được giao ở lại bảo vệ khu trại vừa dựng. Theo Ana còn có thêm chừng chục lính thuộc quân đoàn Jua nữa.

-Tướng quân, quân ta ít quá. Sao ngài không cho mang nhiều hơn? – Jacken thắc mắc, hơi khinh thường. Từ lúc nghe được kế hoạch “hai tuần”, chàng không còn tin tưởng khả năng của vị chỉ huy trẻ lắm.

Dưới ánh trăng mờ mờ, Ana rút ra một túi vải nhỏ chứa thứ bột màu vàng kem, nói:

-Chỉ cần rải thứ bột này xuống dòng nước thì chỉ trong vòng vài ngày dân thành Pergularia sẽ đổ bệnh hết thôi.

-Nhưng thế thì tại sao không chiếm công khai hồ Maha?

-Nếu vậy thì chắc chắn họ sẽ cảnh giác và chuyển sang dùng lượng nước dự trữ, đúng không?

-Ngài thật quá... khôn ngoan. – Benjin bất giác thốt lên, cứ như mới biết nàng lần đầu tiên.

-Benjin, người dẫn hai mươi lính bọc xung quanh, canh chừng cho ta và Jacken cùng số lính còn lại hành động.

Rõ chưa?

-Nhưng... tôi... - Chàng tướng quân trẻ có vẻ phân vân kì lạ. Ana cau mày:

-Sao?

-À, không. Hi vọng kế hoạch này tiến hành trôi chảy.

-Đừng lo về điều đó.

Nói rồi nàng cùng Jacken dẫn quân nhẹ nhàng tiến về phía cuối hồ Maha, nơi chỉ có vài ba người lính Dahlia canh giữ, họ có vẻ rất lơ là và đang nói chuyện với nhau rất sôi nổi. Một cách êm ái, vài người lính Jua trườn ra không chế ba người ấy lôi tuột vào bụi rậm, ngay lập tức có ba người khác ra đứng thay vào vị trí đó để tránh sự

chú ý của những lính Dahlia còn lại.

Ba người lính Dahlia bị đè chặt xuống nền cát lạnh, không cựa quậy hay kêu cứu gì nổi. Bấy giờ Ana mới rút từ

trong một chiếc túi nhỏ ra một con bò cạp vàng óng như hổ phách có chiếc đuôi chứa đầy chất độc chết người cong vòng lên bị những ngón tay mảnh khảnh của nàng không chế một cách khéo léo và dễ dàng. Jacken toát mồ hôi hột:

-Người định làm gì vậy?

-Dàn cảnh một tai nạn thông thường. – Ana đáp bình thản, tay dí mũi tiêm ở cuối đuôi con bò cạp vào gót chân những người Dahlia xấu số trước sự kinh hoàng của chính bản thân họ.

Nàng không muốn sáng mai họ sẽ báo cáo với chủ thành về sự việc đêm nay, nhưng nếu giết họ bằng vũ khí thì quá lộ liễu và đánh động về sự có mặt của quân đoàn viễn chinh Henki. Vì thế, bò cạp là giải pháp tốt nhất.

Chúng đây rẫy trong hoang mạc nên chuyện chết vì bị bò cạp đốt là hoàn toàn bình thường. Chỉ sau vài giây ngẩn ngui, những người lính tắt thở ngay, độc chất đã ngấm vào tim họ. Jacken lắc đầu, ngao ngán:

-Thứ quái vật này thật ghê gớm.

-Đúng vậy. Dahlia đây những thứ như thế nên nhớ bảo quân ta cẩn thận. – Ana đồng ý và ném con bò cạp

xuống nền cát thật mạnh, nó liền vùi vĩa bò đi, để lại những vết chân đặc trưng trên cát. Nói cho cùng, động vật mang độc chất cũng là tự vệ chứ không phải như con người, dùng “độc chất” để tấn công đồng loại... Nàng mỉm cười:

-Trước khi chúng ta rời khỏi đây, nhớ xoá sạch dấu chân để sáng mai bọn Dahlia chỉ phát hiện ra xác chết và dấu vết của bò cạp thôi, hiểu không?

Quân Jua vùi vĩa gặt đầu.

Đến bước hai của kế hoạch, với những bao bột lớn, quân Jua lén lút đổ chúng xuống dòng nước xanh trong của hồ Maha đang chảy vào thành Pergularia. Xong xuôi, họ rời khỏi nơi ấy lặng lẽ như những bóng ma cũng y như

lúc đến. Tất cả những gì cần làm bây giờ chỉ là chờ đợi mà thôi.

Đến sáng hôm sau và hôm sau nữa, Ana nhận thấy có khá nhiều cột khói đen bốc lên từ trong thành suốt ngày đêm, mang mùi khét khó chịu, điều đó báo hiệu cho nàng biết kế hoạch của mình đã thành công. Cột khói ấy chắc chắn toả ra từ những giàn thiêu xác chết người bệnh...

-Xem chừng đã có rất nhiều người chết. – Benjin nói. Mắt xao động một thứ tình cảm lẫn lộn. Ana gặt đầu:

-Bây giờ thì chúng ta có thể công khai chiếm hồ Maha rồi. Chuẩn bị quân đi, ta sẽ khiến thành Pergularia khiếp sợ trong nỗi kinh hoàng tột cùng nhất.

Một lượng quân không nhiều nhưng tinh nhuệ do Ana dẫn đầu không hề che đậy, tấn công thẳng vào lượng

quân Dahlia đang bảo vệ hồ. Máu tuôn như suối. Trái tim nàng sôi lên trong dã tâm chiến thắng. Tất cả dân Dahlia đều phải chết! Giống như nhân dân Porasitus trước đây! Không hề ngần ngại, Ana vung gươm lên chém phăng

bất cứ ai cản vó ngựa cuồng chinh của nàng! Tiếng kêu thét thảm thiết của quân Dahlia xin cứu viện nhưng quân từ thành Pergularia không thể mạo hiểm ra ngoài khi có một lượng lớn quân Henki do ba vị phó tướng còn lại của Ana bao vây xung quanh chân thành. Nước hồ Maha xanh mướt phút chốc loang lổ sắc đỏ

tươi của máu.

Chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, hồ Maha, nguồn sống của Pergularia, đã nằm dưới quyền kiểm soát của quân Henki do Ana đứng đầu. Chủ thành tuyệt vọng nhìn mà chẳng biết làm gì, phút chốc ông nhận ra trận đại dịch trong thành của mình từ đâu mà có. Ông ôm đầu, kêu vang:

-Hồ Maha đã phản bội chúng ta rồi!

Bên dưới, trên lưng chiến mã, oai hùng trong bộ giáp còn vương máu tanh, Ana cười vang:

-Nếu ông muốn ngừng số dân vong mạng thì mau mở thành đầu hàng. Nếu không thì ta sẽ không nương tay

đâu!

-Reven! Người làm gì được chúng ta chứ? Chúng ta chỉ việc gửi bồ câu cầu cứu thủ đô và dùng nước dự trữ là xong. Chẳng lẽ người nghĩ trong thành Pergularia không còn nước nữa hay sao?!?

-Vậy đừng trách ta tàn ác. – Ana buông ra lời đe dọa lạnh sống lưng, ung dung quanh ngựa lại phía doanh trại, ra lệnh cho quân lính mang đến những thùng lớn bằng gỗ, thứ nàng đã chuẩn bị sẵn từ Parasitus để hạ thành Pergularia. – Đổ hết tất cả xuống hồ Maha! – Nàng ra lệnh trước sự khó hiểu của tất cả mọi người. Thứ nước ấy sền sệt, đen kịt và có mùi hôi khó chịu, hoà vào nước hồ, nhẹ nhàng chảy vào thành phố. Chỉ vài phút sau, vẫn chẳng có chuyện gì xảy ra, chủ thành bật cười ha hả:

-Người tưởng mùi hôi khó chịu xông vào từng nhà dân Pergularia là có thể hạ chúng ta ư, Reven? Hồ Maha không thể giúp các người mãi được.

-Vậy là theo những ống có sẵn, nước hồ Maha đã được phân đến từng nhà à? – Ana tỏ vẻ ngây thơ, rút một mũi tên trên lưng ra, lắp vào cung thật nhẹ nhàng.

Chủ thành sững sờ:

-Người làm gì vậy?!?

Không đáp. Ana bình thần châm lửa đầu mũi tên bọc lá khô. Lửa bay phật đi trong gió hoang mạc. Đến lúc ấy, dường như hiểu ra mọi chuyện, ông ta thét với lính trong thành:

-Đóng cửa nước nổi với hồ Maha lại!

Cái cửa đá nhỏ từ từ chuyển động để đóng lại. Ana cười:

-Quá muộn rồi!

Vút! Dây cung rung lên bần bật. Mũi tên lửa lao thẳng xuống hồ Maha giờ đen kịt! Bùm! Lửa bùng lên ngút trời, theo đường dẫn của dầu hoả vừa được đổ, lao thẳng vào thành Pergularia như một con rồng lửa hung tàn, theo từng đường ống nước, bốc lên, thiêu rụi toàn thành! Quân Henki kinh ngạc nhìn chỉ huy mình ra tay. Một mũi tên, hạ toàn thành! Chủ thành hãi hùng nhìn dân chúng gào thét trong biển lửa. Nổi oán hận thấu trời.

Không một chút thương cảm lộ ra trên khuôn mặt yêu kiều, Ana nhẹ nhàng hạ cung xuống, bằng đôi mắt đẹp màu xanh thăm đau buồn, nàng quan sát trận hoả hoạn khổng lồ. Bệnh dịch và lửa. Hồ Maha đã giúp nàng rất nhiều.

...

Giết chết toàn dân của thành Pergularia, có phải Ana quá độc ác? Đúng. Nhưng sự độc ác này luôn sinh ra từ

một sự độc ác khác. Không có kẻ nào đột nhiên trở nên độc ác cả. Ba năm trước, vùi chôn Porasitus hiền hoà trong biển máu, người Henki và người Dahlia đâu có ray rứt gì. Chỉ là cái giá phải trả thôi.

-Thành Pergularia đã chết. Chúng ta tiến đến thành Garnet tiếp theo cách đây ba trăm dặm vào đêm nay. Nhớ

chuẩn bị đầy đủ lương thực và nước uống. – Ana nói nhẹ nhàng với thuộc hạ- Còn bây giờ, ta không muốn ai làm phiền mình nữa.

Ana thúc ngựa quay về lều chỉ huy, cởi áo choàng, đóng sập cửa lều lại và vùi mặt xuống giường, nàng bắt đầu khóc! Nước mắt chảy dài ra, vòng quanh khuôn mặt kiêu diễm, hoà chung với những vết máu của kẻ thù bắn vào khi đánh nhau. Tâm hồn nàng trống rỗng, chỉ còn lại nỗi đau khổ thống thiết. Nàng đã thăm sát Pergularia không chút mủi lòng và điều đó thật khủng khiếp. Nhưng nàng đã làm và nàng biết mình vẫn sẽ làm thế nếu quay ngược được quá khứ. Máu dân Dahlia và Porasitus có gì khác nhau? Vẫn cùng sắc đỏ thắm đầy thôi. Ana cảm thấy mình đã vứt bỏ lương tri vào cái ngày quê hương diệt vong mất rồi. Nàng chỉ là nữ thần báo thù thôi sao? Chẳng lẽ nhiệm vụ dân tộc giáo cho nàng chỉ là trả thù, rửa hận?

Ước gì nàng gặp lại anh Leon và anh Gan vào lúc này để có thể được chỉ dẫn và an ủi. Nàng có thể ẩn nấp trong vòng tay che chở của hai anh mà sống cuộc đời hạnh phúc của một nàng công chúa. Nàng cũng có thể nhìn thấy nụ cười hiền từ của Leon để cảm thấy sự bình yên giữa cuộc đời sóng gió. Vì sao số phận lại đẩy nàng đến nông nổi này đây? Prang! Vì sao lại tiêu diệt Porasitus khiến nàng bị đau đớn đến nhường ấy?

Nước mắt mặn chát đầy nỗi đắng cay, cô độc. Cơ uất hận trào dâng, Ana gục xuống như ngất lịm đi. Xét cho cùng nàng vẫn chỉ là một cô gái mới

mười chín tuổi không hơn...

Và... điều nữa mà Ana không hay biết là... khi ấy, qua lỗ rách nhỏ trên vải lều có... một đôi mắt nâu chứa chan sự buồn bã cùng niềm tiếc nuối lạnh lẽo quan sát nàng...

Chương 24

Gửi lên lúc: 24-02-2008, 01:26 PM

-Chuyện này là sao?!? – Prang găm lên khi vừa đặt chân đến Porasitus, đôi lông mày chàng nhú lại, tạo thành một rãnh sâu trên trán – Tại sao lại để tổng đốc chết mà ngay cả thủ phạm cũng không tìm thấy?!?

Tin báo từ Reven thực sự làm chàng nổi giận. Thật không thể tin nổi một tên sát thủ tầm thường có thể qua mặt cả hệ thống quân đội kiên cố của thành Porasitus này. Thậm chí lúc ấy quân viễn chinh đánh Dahlia cũng đang có mặt ở đây nữa chứ. Thật khác gì thách thức niềm vinh quang của chàng. Prang cảm thấy như bị sỉ nhục.

-Hoàng đế tha tội, tên sát thủ ấy ra tay rất tàn bạo và khéo léo, không để lại chút dấu tích nào, dù là nhỏ nhất. –

Những vị tiểu quan địa phương kinh hãi phân bua. Prang tiến vào toà nhà của gia đình Ganles, kinh hoàng nhìn thấy các vết máu khô còn đọng lại trên tường đá. Rầm! Chàng đâm vào tường, mắt long lên tức giận. Cố kiềm chế, Prang hỏi tiếp:

-Còn tiểu thư Olena?

-Tiểu thư đang ngủ trong phòng thừa bộ hạ. Người rất mệt mỏi.

-Cô bé ổn không?

-Tình trạng sức khoẻ đã hồi phục nhiều từ khi đại tướng quân Reven đến thăm ạ. Tướng quân quả là biết cách an ủi người khác.

Reven? Prang nheo mày. Reven dường như quá quan tâm đến tiểu thư Olena chẳng? Hay cái hấn quan tâm là tổng đốc Mellinda? Prang nghĩ, chàng cảm thấy hơi lo lắng vì đã quá tin tưởng Reven. Nhưng... thực sự từ

trước đến nay, chưa từng có ai chiếm được nhiều thiện cảm của chàng đến thế. Hay đơn giản chỉ vì khuôn mặt của vị tướng quân trẻ ấy hao hao công chúa Anastasia, người trong mộng của mình, mà chàng trở nên lơ lửng cảnh giác như vậy?

-Reven xem ra rất có duyên với những chuyện ở đây. – Viên tể tướng đi cùng cất giọng nham hiểm. Lão ta tỏ ra vô cùng bất mãn với Reven, bởi công nương Marigold, em của Reven, chính là người cướp đi vị trí hoàng hậu của nữ hoàng Snaki. Nữ hoàng đã rất tức giận và không còn tin vào lão nữa. Prang lia đôi mắt xám lạnh buốt về

vị cận quan của mình, hỏi:

-Reven? Có duyên?

-Thần nghe nói trước ngày tổng đốc bị giết, giữa ngài và đại tướng quân đã có xảy ra xô xát vì một cô gái nô lệ

Serazan. Có thể nào vì chuyện này...

-Một nữ nô lệ? – Prang cảm thấy một sự ghen tức lạ lùng nổi lên trong lòng – Vì sao chứ? Chẳng phải Reven sắp thành thân với em gái ta, quận chúa Iris ư? Vì sao hấn còn quan tâm đến một nữ nô lệ?

Có điều gì đó không ổn. Hơn ai hết, chàng hiểu Reven không phải là loại người hành động nông nổi. Giết tổng đốc Porasitus chỉ vì một nữ nô lệ? Thật không bình thường. Trừ phi cô gái đó biết bí mật nào đấy chẳng? Xét

cho cùng cô ta cũng là người Serazan cơ mà. Điều đó làm Prang giận dữ. Chàng còn giận dữ hơn khi nghĩ rằng Reven quan tâm đến cô gái ấy hơn em gái mình. Nhưng, Prang còn hiểu rõ hơn rằng, tỏ thái độ không tin tưởng vào cận tướng thân tín của mình trước mặt quan tể tướng xum xoe là một sai lầm nghiêm trọng và có thể phải trả giá đắt. Vì vậy, chàng nói đầy đe dọa:

-Nên cẩn thận đấy tể tướng Vamus. Nếu ta là người thì ta sẽ không nói điều không hay về người ở địa vị cao hơn mình đâu. Cứ cho rằng thủ phạm có liên quan, hoặc, thậm chí chính là Reven đi. Thế thì sẽ ra sao nếu hẳn biết được những lời người vừa thốt ra? Có khi ngay đêm nay người sẽ nhận lãnh hậu quả tương tự Mellinda cũng nên.

Bỏ mặc lão tể tướng với khuôn mặt trắng bệch như xác chết, Prang bình thản quay đi, tiến về phía căn phòng của tiểu thư Olena. Nhưng, nào ai biết phía sau sự tĩnh lặng đến kinh người của đôi mắt màu xám bạc ấy, tâm trạng vị hoàng đế trẻ rối bời. Chàng đoán thủ phạm không ai khác chính là Reven, song, chàng không muốn tin điều đó. Chẳng lẽ chàng đã tin lầm người? Reven không ưa Mellinda đến mức dám mạo hiểm như thế sao?

Không thể nào. Chắc chắn có điều gì đó uẩn khúc trong chuyện này.

Tạm thời chức tổng đốc Porasitus cứ để đó. Prang muốn chờ Reven trở về sau cuộc viễn chinh từ Dahlia xem sao...

-Bệ hạ. – Tiểu thư Olena hoảng hốt thi lễ khi bất ngờ thấy hoàng đế xuất hiện. Trong phòng giờ chỉ có một mình nàng. Đây là lần đầu tiên Olena gặp hoàng đế. Phong thái của con người cao quý ấy làm nàng choáng ngợp. Ở hoàng đế toả ra một cảm giác nề phục và cảm mến, dù không tuấn tú như đại tướng quân Reven mà nàng từng gặp.

-Nàng cứ nằm nghỉ đi. Thi lễ chỉ dùng ở chốn đông người mà thôi. – Prang ân cần đáp, mỉm cười. Nụ cười thường trực của một nhà ngoại giao thực

thụ. Olena bối rối:

-Bệ hạ, đáng lẽ người không nên thân chinh đến tận đây. Dù gì mọi việc cũng đã xong.

-Ta rất lấy làm tiếc vì việc đã xảy ra cho mẫu thân nàng. Nhưng chính ta cũng không thể hiểu nổi làm thế nào thủ phạm có thể hành động kín đáo và chu toàn đến nhường ấy. Hẳn chắc chắn phải là một cao thủ.

-Đại tướng quân Reven cũng đã nói như thế với thần.

-Reven? Mà cũng lạ, tại sao hẳn lại để chuyện nghiêm trọng như thế xảy ra khi quân viễn chinh còn ở xung quanh thành nhỉ? – Prang thăm dò. Song, tiếc thay, Olena là một cô gái ngây thơ, nàng tỏ vẻ độ lượng:

-Chắc là vì chuyện cô gái nô lệ Iala. Nghe nói mẫu thân thần đã khiến đại tướng quân không vui vì chuyện ấy.

Lại là cô gái ấy! Lòng Prang sôi lên một cảm giác khó chịu. Chàng gầm gừ:

-Thật không tin được. Chỉ vì một cô gái nô lệ mà không để ý đến việc bảo vệ tổng đốc Porasitus ư? Ta không tin nổi sự thật này nữa. Reven đã hứa hôn với em gái ta rồi mà. Tại sao... - Bất chợt, Prang nhận ra sự giận dữ

của mình đã quá đà, nên vội hạ giọng – Ta cảm thấy giận thay cho em mình.

Olena mỉm cười:

-Bệ hạ, sao thần có cảm giác người giận đại tướng quân không phải vì chuyện ấy đâu. Phải chăng là vì người ghen với Iala?

-Olena, nàng cẩn thận một chút trong lời nói thì hơn. Vì sao ta lại ghen với một cô gái nô lệ của cận tướng mình chứ.

Prang giật mình đáp lại. Olena vẫn tủm tỉm cười. Chàng lập tức quay lưng bỏ đi:

-Nàng giữ sức khoẻ. Ta sẽ trở lại sau.

Không ngoái lại, Prang rời khỏi phòng ngay tức khắc vì sợ ở lâu hơn sẽ để lộ ra cảm xúc của mình. Đúng. Vì sao chàng phải ghen với cô gái Serazan ấy? Vì Reven? Vì Reven quá giống Anastasia ư? Không. Hãy tỉnh trí lại đi, Prang. Chàng tự nhủ. Reven không phải là Anastasia, không bao giờ là người con gái ấy. Tình cảm đã đi quá sâu vào công việc rồi. Chàng rảo bước thật nhanh, nhưng trong đầu hình ảnh về quá khứ đang hiện về...

Năm trị vì thứ mười tám của hoàng đế Sohan, đế chế Henki, trong cung điện mùa hè, nhà vua sung sướng ngắm nhìn cậu con trai yêu quý Prang Erokin đang tập đấu gươm với một trong những tướng quân tài giỏi của triều đình. Mái tóc đen chứng tỏ dòng máu Henki thuần khiết và cặp mắt xám bạc lạnh lùng, Prang là hiện thân của niềm kiêu hãnh mà thượng đế ban cho ngài. Dù chỉ mới mười lăm tuổi, cậu thiếu niên ấy đã bộc lộ khí chất để

vương và những thiên khiếu bẩm sinh trong tài quân sự. Ngài vàng của Henki không thể trao cho người khác.

-Prang. – Hoàng đế Sohan nắm lấy bờ vai còn non yếu của con trai, nói nhẹ nhàng và trìu mến – Con phải nhớ, đối với đấng nam nhi, nhất là với bậc chí tôn, đất nước là quan trọng. Nhưng, còn có thứ quan trọng hơn. Đó là tình yêu, con ạ. Ta đã may mắn tìm thấy mẹ con, vương phi Luxia và nàng đã sinh cho ta một người kế vị xứng đáng. Vì thế, sau này, con cũng cần tìm thấy người xứng đáng với mình.

-Phụ vương nói thế là có ý lập thái tử phi cho con à? – Prang hỏi lại. Vua Sohan bật cười:

-Con thật tinh ý. Đúng. Ta đang có ý định đó. Mười lăm tuổi cũng không còn nhỏ nữa.

-Vậy con có thể biết đó là vị tiểu thư khuê các nào không ạ?

-Đó là một nàng công chúa rất xinh đẹp , công chúa Anastasia của vương quốc Porasitus bên cạnh. Cô bé nhỏ

hơn con một tuổi đấy.

Prang im lặng suy nghĩ hồi lâu. Vua cha vừa nhắc đến hai cái tên, nhưng cái làm cậu chú ý không phải là “Công chúa Anastasia” mà lại là “Vương quốc Porasitus”. Một cách thận trọng, cậu hỏi tiếp:

-Porasitus rất giàu đẹp phải không, phụ vương? Con nghe nói ở vùng đất ấy, mùa xuân ngự trị quanh năm.

-Đúng. Và nếu kết hôn với công chúa, con sẽ được thừa hưởng một phần vương quốc ấy. Lãnh thổ Henki sẽ

được mở rộng hơn.

-Con không muốn một phần. – Prang nói thật kiên định – Phụ vương nên hiểu theo nghĩa ngược lại. Con sẽ

chiếm toàn bộ vương quốc đó, rồi con sẽ kết hôn với công chúa. Được không ạ?

...được không ạ... được không ạ... Câu nói ấy cứ vang vọng mãi trong đầu hoàng đế trẻ mãi trong lúc này.

Prang cảm thấy ngực đau nhói. Phải. Chỉ hai năm sau đó, chàng đã thực hiện được lời nói ấy của mình. Nhưng, chỉ có một nửa, bởi công chúa Anastasia không ở đó khi vương quốc của nàng bị tiêu diệt. Vì sao chứ? Để tìm cơ hội trả thù chàng ư? Nói thật thì năm ấy, chính chàng cũng không

muốn kết hôn với một người con gái xa lạ, mà chỉ định đùa chơi thôi. Vậy mà khi gặp Anastasia trong bộ chiến y màu bạc, nàng đã thực sự khiến con tim giá băng của chàng rung động. Tình yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên ư? Là số phận? Phải, là số phận. Prang, một người chưa bao giờ tin vào hai chữ “số phận”, đã tin một lần duy nhất khi gặp nàng công chúa kiêu hùng ấy của Porasitus diệt vong.

Đã ba năm trôi qua rồi từ lần cuối cùng chàng gặp người con gái đó, chưa một ai thay thế được hình bóng nàng cho đến khi vị tướng quân Reven Ping xuất hiện. Dù biết Reven khác hẳn Anastasia, nhưng không hiểu sao, một linh cảm sâu xa nào đó khiến Prang cảm thấy sự thân quen từ chàng trai ấy. Rõ ràng là có điều gì đó không ổn về lai lịch của Reven... song Prang không quan tâm lắm. Dường như chàng sợ hiểu quá kỹ điều gì sẽ khiến chàng vỡ giấc mộng đẹp đang có mặt.

Vì thế, một Mellinda Ganles không thể khiến Prang trở lại sự cô độc một mình nữa. “Kẻ nào đắm sâu vào tình cảm sẽ không làm nên việc lớn.”, chàng đã được dạy như thế, và có một dạo, chàng từng trách phụ vương quá yếu mềm. Chàng đã cố không để thứ tình cảm ấy vấy vào người, chàng đang và sẽ tiếp tục cố. Chàng không tin mình bị khuất phục trước Anastasia, thì nói chi đến Reven...

: Chương 25

Gửi lên lúc: 24-02-2008, 01:27 PM

Garnet, thành phố mang cái tên “Viên ngọc màu đỏ máu”, nơi có khu khai thác ngọc thạch lựu khổng lồ và là một trong “Tứ ngọc” nổi tiếng của vương quốc Dahlia giàu có. Ba thành phố còn lại là: Jasper “Thạch anh”, Emerald “Ngọc lục bảo” và Gem “Ngọc thạch”. Cả bốn thành nối liền với nhau bằng những dãy tường dài kiên cố trải đều trên một khoảng cách rộng lớn, bao quanh bảo vệ thủ đô Magnolia lộng lẫy. Đứng đầu thành Garnet là

em gái thứ tư của nữ hoàng Snaki, quận chúa Alorra, một chiến binh, một vị tướng và một con người hiếu thắng.

Đó là một ngày đẹp trời, nắng chói chang trên những đ* n cát sa mạc quanh thành Garnet oai hùng, quận chúa Alorra đang thiếp đi sau một đêm dài mệt mỏi với những chuyện chính trị, giải quyết giấy tờ.

-Quận chúa... - Tiếng gọi khe khẽ của một tì nữ đã đánh thức nàng dậy. Alorra nhắm mắt mở mắt ra, gất:

-Chuyện gì?!?

-Có thư từ nữ hoàng ạ. – Cô ta dâng lên một cái khay vàng, trên đó đặt một phong thư có phong ấn hoàng gia Dahlia. Alorra uể oải cầm lấy và bóc lá thư ra. Càng đọc, nét mặt nàng càng rạng rỡ hơn.

-Tuyệt! Chuẩn bị cử hành đại lễ. Chị của ta sắp trở về rồi và chị ấy muốn ghé thăm Garnet một lát. Nào, nhanh lên!

Nàng quát và bước xuống giường, vắt chiếc áo choàng màu đỏ lựu qua bờ vai nhỏ nhưng mạnh mẽ đúng kiểu một chiến binh. Alorra tiến ra đầu thành gác, phóng tầm mắt về phía Bắc, nơi đang có một cuộn khói khổng lồ

bốc lên nền trời trong xanh!

-Chẳng lẽ thành Pergularia đã xảy ra chuyện gì rồi? – Alorra thắc mắc, lòng nàng chột bất an kì lạ. Hay là quân Henki? Trước khi đi Penla, chị Snaki đã dặn nàng và các chủ thành khác cẩn thận sự đánh úp bất ngờ của quân Henki. Nhưng... lá thư vừa rồi...

“ Ta sẽ trở về Magnolia trong vài ngày sắp đến, cùng với hoàng đế Prang, chồng sắp cưới của mình. Mong các chị em chuẩn bị sẵn sàng để không làm hổ danh vương quốc Dahlia chúng ta. Ngoài ra, Prang đã cử một vị

tướng tiên phong đi trước để đảm bảo an toàn cũng như giúp các chị em chuẩn bị...”

Nếu đã thế thì có gì phải lo. Alorra tự nghĩ rồi bật cười trước những sự lo lắng ngớ ngẩn của mình. Chắc là thành Pergularia đang ăn mừng chuyện gì đó thôi, chẳng hạn như đốt lửa quanh thành ăn mừng việc khai thác được một loại đá quý nào đấy chẳng? Còn nàng, nàng phải chuẩn bị đón vị tướng tiên phong của Henki đã. Chà, nàng cảm thấy hồi hộp quá. Hoàng đế Prang là người đàn ông thế nào mà một nữ hoàng kiêu hãnh như chị nàng cũng nhún mình đến tận nơi thăm như vậy? Chắc hẳn không phải là kẻ tầm thường. Thế nào nữ hoàng ở lại Henki lâu đến thế.

-Đại tướng quân. – Benjin tiến vào lều chỉ huy, nơi Ana đang đứng quan sát chăm chú bản đồ chiến thuật của cuộc viễn chinh lần này. Để chiếm thủ phủ Magnolia cần phải chiếm ít nhất bốn thành lớn nữa, và cái đầu tiên là “Garnet”, Ana gật gù như thể đồng ý với cái kế hoạch tác chiến nào đấy vừa nảy ra trong đầu. Benjin gọi lần nữa:

-Thưa đại tướng quân...

-Hả? Sao? Việc ta giao người xong rồi chứ? – Ana giật mình quay lại.

-Đã xong rồi ạ. Nhưng ngài tin chắc vào kế hoạch đó đến mức ấy sao? Chủ thành Garnet chưa bao giờ là một đối thủ dễ khuất phục đâu. Tôi từng nghe danh tiếng dẫn quân chinh phạt các tiểu quốc của cô ta từ lâu rồi.

Ana ngồi xuống ghế, cười, mắt lạnh :

-Người người đang nói đến phải chẳng là quận chúa Muse, chị gái của nữ hoàng Snaki?

-Chứ chẳng lẽ chủ nhân của thành Garnet lại không phải là Muse?

-Đáng tiếc là thế. Muse đã được Snaki điều đến Magnolia trấn giữ thủ đô khi cô ta sang Henki rồi. Thành Garnet giờ nằm dưới quyền kiểm soát của Alorra Fins, cũng là một quận chúa đấy nhưng còn non nớt lắm.

Alorra không thể tinh ý bằng Muse đâu Benjin à. Còn bây giờ, bảo Hans và Jacken chia quân làm ba đội. Hai người ấy mỗi người dẫn một đội tiến theo hai hướng khác nhau áp sát thành Garnet. Phải thật cẩn thận. Ta không muốn quân Dahlia phát hiện ra trước khi chúng ta muốn. Còn đội thứ ba thì lựa những người có dung mạo dễ nhìn một chút rồi theo ta đến thẳng thành Garnet...

-Và bắt đầu kế hoạch? – Benjin hạ giọng. Ana mỉm cười, khẽ gật đầu. Phải, nàng sắp tóm gọn viên ngọc hồng lựu trên vương miện Dahlia rồi.

-Họ đã đến rồi thưa quận chúa! – Tiếng những người lính canh vang lên khi Alorra đang dùng bữa trưa. Nàng đứng phắt dậy, quát:

-Chuẩn bị nghi thức đón tiếp ngay!

Từ trên thành cao, Alorra có thể nhìn thấy thật rõ ràng đoán quân tiên phong của Henki, không nhiều nhưng ăn vận rất rực rỡ và sang trọng, đàn nhạc vang lừng. Đúng là họ rồi. Cờ tung bay phấp phới. Nhiều vũ công quất những sợi dây thừng nhuộm màu vào không trung giúp vui, nhìn rất đẹp mắt. Sau khi tin chắc là những người Henki này hoàn toàn không phải là một đội quân trá hình, Alorra ra lệnh mở chiếc cổng đồ sộ của thành Garnet...

Giữa cung điện Garnet rực rỡ, trong trang phục chiến binh, Alorra đón chào đoàn khách quý từ Henki. Và, có lẽ

chỉ từ vị trí gần như thế này nàng mới có thể quan sát kỹ họ. Dĩ nhiên họ đều là những thanh niên đẹp, không ngừng chúc tụng cho hôn lễ tương lai của hoàng đế và nữ hoàng. Nhưng người dẫn đầu mới đúng là trang nam nhi tuấn tú hơn người. Mái tóc nâu óng ả, mặc chiến bào đen tuyền cùng

khuôn mặt thanh tú hoàn hảo, chàng trai ấy quỳ xuống hôn tay nàng thật lịch thiệp, nói dịu dàng:

-Cảm tạ sự đón tiếp nồng nhiệt của quận chúa và thành Garnet. Nơi đây cũng xinh đẹp như vị nữ chủ nhân của nó vậy.

-Chàng... chàng là...

-Tôi là Reven Ping, đại tướng quân của đế chế Henki. – Chàng trai ấy đứng dậy, nở nụ cười chan hoà cùng nắng vàng sa mạc. Cái tên “Reven Ping” làm Alorra thoáng giật mình. Nữ hoàng từ nói rất nhiều lần về một dũng tướng Henki trẻ tuổi thống lĩnh quân đoàn Jua đã nhiều lần phá các thành quan trọng, đem về cho hoàng đế

Prang không ít chiến lợi phẩm. Phải cảnh giác với một chàng trai đẹp đến nhường này sao? Thật ư? Nếu thế thì thật đáng tiếc...

-Quận chúa à... - Reven lên tiếng. Alorra vội vã che giấu cảm xúc thật của mình, cười:

-Mong chàng cảm thấy vui cũng như hoàng đế của chàng vậy, thưa đại tướng quân. Mời chàng cùng mọi người vào điện Garnet dùng bữa tiệc chào đón của nhân dân Dahlia chúng tôi.

Nói rồi nàng nắm tay Reven dẫn chàng vào chính điện. Bàn tay ấy sao mà lạnh giá vậy? Alorra bỗng chốc nhận ra Reven cuốn hút lạ lùng. Nhưng dường như... dường như có điều gì đó không ổn, mặc dù nàng không thể

nhận ra đó là gì.

Ana ngồi đối diện với quận chúa Alorra trong bàn tiệc. Nàng không ngừng nở nụ cười ngoại giao rạng rỡ.

Benjin ngồi ngay bên cạnh, đưa mắt lo lắng nhìn vị tướng quân của mình. Chàng cảm thấy hơi lo, nhờ chuyện đổ bể thì sao? Giữa thành Garnet thế này thật mạo hiểm. Alorra thật sự tin vào phong thư ấy hay chỉ là giả vờ

tin để phục kích quân Henki? Làm sao tướng quân có thể tỏ ra tự tin đến thế?

-Benjin à, chúng ta cùng nâng cốc chúc mừng mối duyên lành của hai nước đi chứ! – Tướng quân chợt nhắc làm chàng giật mình. Phía bên kia bàn, quận chúa Alorra nở nụ cười hài lòng. Bữa tiệc diễn ra rất tốt đẹp. Cả

hai bên ăn uống rất ngon miệng, nhưng nếu quan sát cẩn thận, ai cũng có thể nhận ra quân Henki uống rất ít rượu mà chỉ cười vui là chính. Đại tướng quân Henki thậm chí còn không uống hết một ly nhỏ.

Phòng nghỉ của sứ giả Henki nằm phía Đông cung điện Garnet. Hành lang vắng lặng khi Ana và Benjin tiến về

phòng nghỉ. Quận chúa Alorra không thể dẫn đường cho họ vì đã say mềm sau bữa tiệc xa hoa. Rầm! Cánh cửa dày vừa khép lại sau lưng là nụ cười xã giao hoàn hảo của Ana đã biến mất tức thì, giờ chỉ còn đôi mắt lạnh giá nhưng sáng bừng dã tâm của nàng. Benjin khẽ nói:

-Thưa ngài, tại sao không... lợi dụng lúc quận chúa như thế mà đánh úp thành?

Ana liếc nhìn qua khe cửa để chắc chắn là không ai nghe trộm được, nàng hạ giọng thật thấp:

-Cô ta mà say ư? Chẳng có vị chủ thành nào ngu ngốc đến nỗi uống say khi có người lạ vào thành đâu. Chỉ là trò giả vờ để thử chúng ta thôi. Chắc giờ này quân thành Garnet đang chuẩn bị sẵn sàng nếu chúng ta trở mặt rồi.

-Vậy đêm nay chúng ta không hành động gì sao?

-Cứ thoải mái một chút đi. Qua đêm nay, cái nhìn của Alorra với chúng ta sẽ thay đổi nhiều đấy...

Ana lặng lẽ phóng tầm mắt ra phía hoang mạc xa xa. Trong đêm tối kia, quân lính của nàng đủ chuẩn bị tiến công rất đầy đủ, chỉ cần nàng ra hiệu thì sẽ hành động ngay. Năm ấy, bầu trời đêm Porasitus cũng tĩnh lặng như vậy... Nàng sẽ khiến cho quá khứ lặp lại...

Chương 26

Gửi lên lúc: 27-02-2008, 07:54 PM

-Chàng ngủ ngon giấc chứ, đại tướng quân? – Alorra hỏi khi vừa bước vào phòng ăn, nơi Ana đang dùng điểm tâm. Nàng gật đầu chào, cảm thấy hết sức thú vị vì quận chúa tỏ ra mệt mỏi vì rượu rất thành thạo. Tương kế

tự kế bao giờ cũng là một chiến lược hay. Cả nàng lẫn Alorra đều đang đóng kịch trước mặt nhau, đều là những diễn viên giỏi, nhưng vở kịch của ai thành công thì cứ chờ xem đã.

-Đêm qua ta say quá, thật thất lễ với chàng.

-Có chuyện vui thì cứ say. Ngài không cần khách sáo. Dù gì hai dân tộc chúng ta cũng sắp thành một nhà cả rồi mà.

-Chẳng hay vị phó tướng của chàng đâu rồi?

-Benjin? Cậu ta đang chuẩn bị vài màn ca vũ đón hoàng đế và nữ hoàng. Thành Garnet này thật là đẹp và giàu có.

Alorra vờ như vô tình hỏi:

-Chàng cũng thích các châu báu phải không? Người nào chẳng thế.

-Tôi không quan tâm đến châu báu. – Ana trả lời thành thật.

Điều đó làm Alorra hơi ngạc nhiên. Sao chàng trai này trả lời nhanh đến thế? Không thích châu báu? Vậy là không có dã tâm chiếm Dahlia hay sao? Hay là nói dối? Nhưng bằng trực cảm, nàng cảm thấy đó là lời nói thật lòng...

Ngày hôm ấy trôi qua vui vẻ. Tất cả các quân thám thính do Alorra cử đi đều không phát hiện thấy quân Henki phục kích bên ngoài. Điều đó càng khẳng định thêm cảm tình của nàng dành cho Reven.

Chính điện Garnet từng bừng dạ vũ. Tay trong tay với chàng trai tóc nâu người Henki, Alorra cùng khiêu vũ

một điệu nhảy duyên dáng. Nếu chị nàng kết hôn với hoàng đế Prang thì cũng sẽ rất hợp lí nếu nàng lấy đại tướng quân Reven Ping...

-Quận chúa, ngài đẹp quá. Đúng là rất giống nữ hoàng cao quý. – Ana khen ngợi. Trong phút chốc, Alorra dường như không phải là chủ thành Garnet nữa, nàng cũng không phải là quận chúa của Dahlia, mà chỉ đơn giản nàng là một cô gái đang đứng cạnh chàng trai mình thầm cảm mến thôi. Đôi mắt xanh sâu thẳm đang nhìn nàng trêu mến kia làm nàng bối rối và hổ thẹn quá. Làm sao mà suốt cả hôm qua nàng có thể dùng quân giám sát chàng nhiều đến thế? Nàng trở nên quá đa nghi từ bao giờ nhỉ? Chị Muse đã dặn nàng phải cẩn thận với bất kì kẻ ngoại tộc nào nhưng... thật khó mà ghét ai đó khi mà mình đã yêu mến họ rồi. Muse làm sao hiểu được cảm giác này? Suốt đời chị ấy vẫn mãi chỉ là một chiến binh không hơn.

-Reven, chàng... có thể ở lại Garnet luôn được không? – Alorra thì thầm, đôi má ửng hồng. Ana mỉm cười:

-Đáng tiếc là... không được. Tôi phải trở về Penla. Có người đang chờ tôi ở đấy.

-Ai? – Quận chúa giật mình, ngược lên nhìn. Mắt nàng xao động, sợ hãi. – Một cô gái ư?

-Ừm. Quận chúa Iris, em gái của hoàng đế Prang.

-Chàng... sao chàng không nói điều đó cho ta biết từ trước? – Alorra vùng ra, giận dữ, cảm thấy mình bị xúc phạm. Ana mỉm cười, không đáp.

Đó là sự thật ư? Alorra đau đớn nghĩ...

Sự thật...

Là sự thật...

Quận chúa Iris... Nàng thua cô ta ư? Quá giận dữ, nàng quay lưng chạy ra khỏi cung điện, chạy lên thành Garnet cao vợi. Trăng đang toả sáng lấp lánh trên nền trời. Mái tóc hung của nàng tung bay trong gió. Cảm xúc của nàng thật lẫn lộn : yêu, ghét, nghi ngờ, sâu sắc, dửng dưng. Nữ thần sa mạc Genda hộ mệnh cho Dahlia ở

nơi đâu? Nàng mới mười bảy tuổi, nàng cần yêu một ai đó để thấy cuộc đời có ý nghĩa hơn. Vì sao nữ thần mang chàng đến cho nàng rồi lại cướp chàng đi phũ phàng như vậy?

Tại sao...

Đôi mắt chứa chan sâu muộn của Alorra chợt hướng xuống vùng sa mạc gần thành Garnet. Những đốm lửa?

Đuốc ư? Sao nhiều thế? Ai đang ở ngoài đó? Rồi... rồi ánh trăng mờ ảo giúp nàng nhìn rõ cờ hiệu... cờ hiệu chim ưng! Quân Henki?!? Ôi, thánh thần ơi! Quân Henki đông như kiến cỏ đang vây quanh thành trì của nàng!

Alorra kinh hãi thốt lên. Và... cổng thành đang từ từ mở ra... Benjin! Phó tướng của Reven! Hãn đang mở cổng thành cùng những vũ công trong đoàn

sứ giả! Đây là một trò lừa!

-Quận chúa Alorra... - Giọng nói nhẹ như gió và có lẽ cũng lạnh như thể của đại tướng quân Reven vang lên ngay sau lưng nàng. Alorra sững sờ quay phắt lại. Ana đứng đó, nụ cười... vẫn cười nhưng sao mà lạnh lẽo và tàn nhẫn đến thế?

-Reven... chàng đã lừa ta... chẳng có hôn lễ nào hết...

-Phải. Thành Garnet đã thất thủ rồi.

Cùng lúc với câu nói ấy là những âm thanh hỗn loạn chợt dậy lên trong thành. Quân Henki đã tràn vào. Không một người Dahlia nào trở tay kịp. Không một ai. Máu mang màu của ngọc hồng lựu... Alorra nhận ra thần Chết đã xuất hiện... thần Chết mang nụ cười của thiên thần...

-Vậy... vậy mà người nói là không thích châu báu! – Alorra thét lên phần uất, tuốt gươm ra, chĩa thẳng về phía kẻ mà nàng từng nghĩ mình đem lòng yêu thương – Đồ gian xảo!

-Quận chúa, tôi không thích châu báu. – Ana nhẹ nhàng giải thích – Thứ tôi muốn là sự khuất phục của dân Dahlia dưới vó ngựa này. Tôi cần quyền lực.

-Ta sẽ giết người! – Alorra thét. Đúng lúc ấy, từ cung điện một toán quân Garnet tràn ra toan tấn công Ana để

bảo vệ chủ nhân của mình. Phập! Phập! Những mũi tên lao đi vun vút, xé rách trời đêm. Từng người trong bọn họ quy xuống. Alorra kinh hãi nhìn từ đầu đến cuối. Đội vũ công do Benjin dẫn đầu, hạ cung xuống, giơ tay chào Ana, cười rạng rỡ:

-Đại tướng quân, chúng ta đã chiếm được thành Garnet rồi! Ngài hãy đến xem.

Vút! Tiếng gươm đột ngột rít vang. Choang! Thanh gươm trên tay quận chúa Alorra rơi xuống đất, rung lên.

Ana kề gươm sát cổ quận chúa, tiếp:

-Đừng cố gắng đánh lén tôi, cô gái trẻ. Cô chưa đủ khả năng trấn giữ một thành lớn như vậy đâu.

-Người...

-Benjin, trói cô ta lại, lôi xuống chính điện Garnet.

Ana nói rồi tra gươm vào vỏ. Mắt buồn và tàn nhẫn. Nàng muốn cô gái thuộc hoàng tộc Dahlia này nhìn thấy điều kinh hoàng mà nàng từng phải chứng kiến khi nhỏ hơn cô ta một tuổi...

Tiếng kêu khóc rợp trời, cả những tiếng nguyện rửa oán hận. Không gian đầy mùi tanh tươi của máu tươi. Quân Henki dồn dân trong thành vào quảng trường trước chính điện Garnet, bắt họ quỳ mọp xuống khi Ana cùng đội chỉ huy tiến vào. Những đôi giày da của họ dẫm lên những vũng máu nóng không chút ngại ngần. Ana bước lên bậc thềm cao, nơi quận chúa Alorra đã chào đón nàng đến đây. Những cái nhìn khinh ghét, căm thù của dân chúng tập trung vào nàng nhưng tất cả không đủ làm đôi mắt xanh của Ana xao động.

-Dân chúng... xử lí làm sao ạ? - Hans hỏi. Chiến bào của anh ta dẫm máu. Ana cười nhạt:

-Giết.

-Giết? Nhưng số lượng người già trẻ nhỏ và phụ nữ có rất nhiều.

-Ta nói là... - Ana hạ giọng. Một khoảng lặng kinh khủng trào lên trong quảng trường, nàng tiếp - ... giết, không sót một ai.

-Ôi, thánh thần ời... - Jacken trợn mắt – Giết hết thật sao?

-Đúng. Và... hỡi dân thành Garnet nghe cho rõ đây! Đừng oán hận ta! Có trách thì trách chủ nhân của các người quá non nớt đã mở cổng thành ra! Thậm chí...

Ana kéo sát quận chúa Alorra vào người, hôn nhẹ lên trán cô ta, mỉm cười :

-Thậm chí hình như nàng còn muốn ta ở lại đây luôn nữa kìa. Giờ thì hài lòng chưa, cô bé?

-Đồ khốn khiếp! – Alorra thét lên, vùng vẫy như điên dại, ánh mắt lộ vẻ ghê tởm – Reven Ping! Mi sẽ có kết cục không tốt đẹp đâu!

-Và Dahlia có kết cục như vậy cũng là báo ứng đấy, quận chúa à. – Ana gật đầu. Mắt sáng rực, đáng sợ đến mức Alorra như tê dại đi vì kinh khiếp. Con người này... con người này có trái tim của loài dã thú...

-Giết. – Ana bình thản buông lệnh, ôn nhu mà dứt khoát. Benjin, Hans và Jacken chạy đi liền. Hầu như ngay lập tức những tiếng thét kinh hoàng ré lên trong đêm! Quân Henki vung vũ khí lên, chém giết không thương tiếc vào những người dân vô tội. Cho dù là người lớn hay trẻ nhỏ, dù là nam hay nữ, tất cả đều bị sát hại thật dã man.

Alorra quy xuống, quay mặt đi. Nàng không muốn nhìn cảnh này. Nàng có lỗi với nhân dân của mình. Nàng đã không nghe theo lời các chị mà cảnh giác với Reven. Hậu quả cho sai lầm của nàng thật là không gì cứu vãn nổi...

Máu... Nước mắt... Nỗi đau... như hoà làm một.

Alorra cảm thấy mình kiệt sức. Nàng đã bị lừa. Thành Garnet đã thất thủ. Thất thủ quá dễ dàng, nhưng lá thư

ấy...

-Lá thư ấy có dấu niêm phong của chiếc nhẫn hoàng gia Dahlia! Sao có thể là giả?!?

-Quận chúa... người muốn nói đến vật này ư? - Ana xoè tay ra, để lộ một chiếc nhẫn vàng có mặt là chữ triện-Hoàng đế Prang đưa cho ta để dùng vào việc như thế này đây. Sao? Tức giận không? Tự trách mình đi. Nếu cô không mềm lòng thì đâu có kết cục hôm nay...

Alorra gục mặt xuống. Mắt mở to, hãi hùng, nỗi đau ghen ngào đến mức nước mắt cũng chẳng thể tuôn ra.

Bộp! Ana dựng cô ta dậy, hướng thẳng về phía cuộc thảm sát đang diễn ra, quát:

-Nhìn đi! Cô không được trốn tránh! Nhìn cho rõ nỗi đau đớn của dân Dahlia! Nhìn đi! Để cô có thể hiểu nỗi oán hận của họ dành cho mình nhiều đến nhường nào!

-Không... - Alorra nói yếu ớt, bi ai- Tại sao người lại có thể độc ác đến thế? Tại sao? Tại sao không tha cho họ

một con đường sống? Người đã có Garnet rồi, đã có quyền lực. Tại sao còn ra tay tàn nhẫn như vậy, Reven?!?

-Bởi vì ... tên của ta ... không phải là Reven Ping.

Dưới ánh trăng, đôi mắt đẹp của Ana dường như trũng sâu hơn bình thường.

-... mà là... công chúa Anastasia, vương quốc Porasitus.

-Sao?!- Alorra thét lên như nhìn thấy ma – Anastasia? Vậy... thì ra... thế nào...

-Cô hiểu ra rồi đấy. Tội lỗi của dân tộc cô giờ đã đến lúc trả giá... Đừng oán trách ta, cô gái nhỏ.

Phập! Máu ộc ra khỏi vết thương trên bụng Alorra. Mắt quậ chúa mở to... hâi hùng... kinh ngạc...

-Anas...tasia...

Bộp! Nàng quy xuống, tắt thở. Mắt vẫn mở. Ana nhẹ nhàng chống lưỡi gươm ướt máu xuống bên cạnh, lắc đầu khẽ nói:

-Nàng đẹp lắm, Alorra, giống y như nữ hoàng.

Và Ana bật cười vang như điên như dại trong biển máu người Dahlia. Tanh tươi. Mặn chát. Máu thì vẫn cứ là máu mà thôi.

Chương 27

Gửi lên lúc: 27-02-2008, 07:55 PM

Thành Garnet rộng lớn chỉ sau một đêm đã nhuộm đỏ màu máu tươi. Ana đứng từ cung điện nhìn xuống, quan sát. Tất cả tĩnh lặng, cứ như côi chết. Chẳng còn tiếng khóc than hay nguyên rủa. Chẳng còn những tiếng thét đột ngột ré lên khi lưỡi gươm vung xuống.

Bình minh đã lên trên những đụn cát sa mạc nóng bỏng.

Kết thúc.

-Đại tướng quân... - Tiếng của Benjin vang lên bên cạnh khiến Ana thoáng cựa mình, nhưng nàng không đáp, mắt vẫn dõi nhìn xa xăm.

-Ngài nên nghỉ ngơi trước khi tiến đánh thành Jasper.

-Benjin, vì sao người không nói “Tại sao ngài hành động tàn nhẫn thế?” ? – Ana thắc mắc, quay lại, nhìn thẳng vào đôi mắt nâu của vị cận tướng. Đến bây giờ nàng mới nhận ra Benjin có đôi mắt buồn thăm thăm, kì lạ.

Chàng trai trẻ lắc

đầu:

-Không. Vì nếu ngài muốn thì ngài đã nói trước chứ không cần đợi người ta phải hỏi.

-Nhưng bình thường nhiều người cũng cần phải được hỏi mới giải toả được điều che giấu.

-Ngài không phải là người bình thường, nên ngài sẽ không muốn bị hỏi. – Benjin bác bỏ đầy chắc chắn. Ana thờ

hắt ra, mỉm cười nhẹ:

-Thông minh đấy... Thành Garnet giờ đây mới đúng là có màu ngọc hồng lựu chứ, phải không?

-Đúng vậy... - Benjin đồng tình bằng giọng nói đau buồn. Chàng quay nhìn thành Garnet như vị chỉ huy, nhưng đôi mắt ấy không có nhiều tham vọng như Ana hay Prang mà ẩn chứa xa xăm một điều bí ẩn nào đó... một điều bí ẩn thật buồn...

-Thành Pergularia và thành Garnet? – Quan tể tướng sững sờ thốt lên khi đọc thư báo từ tiền tuyến gửi về – Chỉ

trong năm ngày! Thật khủng khiếp!

Trên ngai vàng, Prang nghiêng đầu qua một bên, mỉm cười thích thú:

-Phải nói là tuyệt mới đúng. Reven quả là thần chiến tranh của Henki ta.

-Nhưng thưa bệ hạ, điều đó có thể khiến hãn khinh địch và thất bại thì sao?

-Thế cũng hay.

-Sao ạ?!?

Prang hất những sợi tóc đen loà xoà xuống trán sang một bên, tiếp bằng giọng rất ôn tồn:

-Thất bại sẽ dẫn đến thành công lớn hơn. Reven là loại người không chịu khuất phục trước bất kì trở ngại nào đâu. Một vài thất bại nho nhỏ có thể khiến cậu ta bình tĩnh một chút... Chà, thật là thú vị. Mà vị khách quý của chúng ta sao rồi?

-Nữ hoàng vẫn bị giam lỏng ở điện Violeta... Nhưng tình hình không ổn lắm... - Quan tể tướng e dè.

Im lặng hồi lâu như đắn đo suy nghĩ, cuối cùng Prang đứng dậy, khua quyền trượng như múa một thanh gươm, chàng gật gù:

-Ta cũng phải xung trận thôi. Nào, đến điện Violeta!

-Cút!

Từ xa Prang đã nghe tiếng nữ hoàng Dahlia gầm lên như sư tử, sau đấy là hàng loạt tiếng la hét thất thanh của những tì nữ. Bên cạnh chàng, quan tể tướng mặt xanh tái vì lo lắng. Giam nữ hoàng, đối với ông ta đó chưa bao giờ là ý kiến hay. Mặc dù theo lời hoàng đế, thì nói theo cách nào đấy, đó chỉ là sự ưu ái đặc biệt mà thôi.

Choang! Xoảng! Snaki vừa ném hàng loạt đồ sứ và thủy tinh quý giá vào các tì nữ người Henki hầu hạ xung quanh làm họ sợ đến lịm người, bỏ chạy hết ra ngoài. Prang từ tốn bước vào. Vừa thấy chàng, Snaki liền trở lại bình tĩnh ngay, dù khuôn mặt vẫn đỏ gay lên trong cơn tức giận ngút trời. Prang

mím cười, phất tay ra hiệu cho mọi người xung quanh lui ra hết, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ. Bấy giờ, chàng mới tiến lại gần vị

nữ vương hung hăng, nói lịch sự:

-Nữ hoàng tôn kính...

-Hoàng đế, chàng làm thế này là muốn giam lỏng ta đúng không? Rốt cuộc chàng muốn gì? Dùng ta làm con tin để gây áp lực với Dahlia? Thế thì ta nói cho chàng rõ, nếu chuyện đó xảy ra, chị gái ta, quận chúa Muse sẽ lập tức lên ngôi thay thế...

-Nàng quá đa nghi. – Prang lạnh lẽo đáp – Ta cần gì làm điều đó. Ta giữ nàng ở lại chỉ vì muốn cho nàng cùng xem quang cảnh ngoạn mục khi đại quân viễn chinh Henki trở về thôi.

-Đại quân viễn chinh? – Snaki thốt lên, tay chân rụng rời. Nàng sẽ sợ khuyu xuống – Trở về từ nơi nào?

-Nàng chắc hẳn tự biết rồi. Chà, xem ra nàng cũng chuẩn bị khá chu đáo trước khi đến đây nhưng... không phải lúc nào quân Henki cũng chỉ dùng chung một kế sách bắt vị chỉ huy gây áp lực đâu. Ta đến đây để cho nàng biết một tin khá thú vị. Thành Pergularia và thành Garnet giờ đây đã trở thành một phần lãnh thổ của

Henki...chỉ trong năm ngày thôi đấy.

-Thành Pergularia và Garnet... Ôi trời ơi, Alorra... - Snaki hãi hùng nói – Ai... ai có thể làm chuyện đó chỉ

trong năm ngày... Reven! Chàng đã phải hẳn đúng không!? Chỉ có Reven!

-Chỉ có Reven. – Prang nhắc lại, nở nụ cười ma mãnh – Đúng. Chỉ có Reven. Và... không có một người Dahlia nào sống sót khi quân Henki tràn

qua...

Trông vị nữ vương như già đi hàng chục tuổi, mái tóc hung xơ xác rũ trên vai, khuôn mặt không phấn son nhòa đi trong nỗi đau buồn bất tận. Snaki nhận ra sai lầm của mình là quá tự tin vào kế hoạch “cầu hôn” và dùng quận chúa Muse thay thế. Reven đã xuất chinh rồi. Chỉ trong năm ngày mà có đến hai thành lớn bị hạ, chưa kể

các vùng phụ cận. Trời, hẳn ta đúng là một con quỷ trong lột thiên thần.

Thần dân của nàng, đất nước của nàng... quân Henki đã tiêu diệt không thương tiếc... cả em gái nàng chắc

cũng chẳng toàn mạng... Alorra đáng thương.

Nhưng còn Muse. Lòng Snaki loé lên một tia hi vọng mơ hồ, còn có ba thành trấn giữ khác bảo vệ thủ đô ngoài Garnet. Và các vị tướng Dahlia chần chẫn không để chuyện thất thủ xảy ra dễ dàng nữa đâu.

-Cẩn thận đấy, tên hoàng đế ngạo mạn. – Snaki nuốt cảm hận ngược vào lòng, nở nụ cười điềm tĩnh – Dahlia không dễ chiếm như Gladiolus hay Porasitus đâu. Hãy cẩn thận.

Prang gật đầu tỏ vẻ rất cảm tạ lời nhắc nhở ấy rồi ra khỏi phòng. Cánh cửa vừa khép lại là nữ hoàng gục xuống giường, thở dốc. Nỗi đau đớn bóp nghẹt trái tim nàng. Quê hương Dahlia liệu nàng còn có cơ hội gặp lại.

Máu...

Snaki dường như nghe thấy rõ bên tai mình tiếng kêu cứu của dân chúng. Máu của họ đầm ướt đất đai vậy mà...

vậy mà nữ hoàng của họ ở đâu không đến cứu? Prang và Reven thật tàn nhẫn... Rầm! Snaki hất đổ chiếc bàn bên cạnh và ngã quỵ ra sàn...

-Nữ vương... người có cần giúp đỡ không? – Một giọng nói ấm áp vang lên. Snaki kinh ngạc ngược nhìn. Đứng bên cạnh nàng là một cô gái trẻ có mái tóc đen búi cao, mặc quân phục Henki nhưng không có rõ huy hiệu để phân biệt cấp bậc. Đôi mắt xám của cô ta mở to, mạnh mẽ, cô ta đưa tay về phía nàng, nhắc lại – Người có cần giúp đỡ không?

-Người là ai? – Snaki lập tức đứng lên, lấy lại phong thái đường hoàng. Cô gái bí ẩn khoanh tay lại, nghiêng đầu đầy thích thú:

-Tôi là người có thể giúp ngài thoát khỏi đây, trở về Dahlia một cách an toàn.

-Nhưng người đang mặc quân phục Henki...

-Nữ hoàng, người có muốn ra khỏi đây không? – Cô gái dường như không quan tâm đến phản ứng của nàng,

đúng theo kiểu những kẻ quá tự tin vào bản thân mình, cô ta đưa ra một tấm thẻ bằng vàng có ghi chữ, tiếp –

Thế thì hãy nhân lúc hoàng đế không có mà rời khỏi đây đi. Báu vật này sẽ giúp người dễ dàng qua được tất cả

các trạm kiểm soát trên lãnh thổ Henki.

-Làm sao ta có thể tin người khi ngay cả tên người ta cũng không biết. Biết đâu chừng đây chỉ là cái bẫy do Prang dựng ra để hãm hại ta?

-Đừng tỏ ra quá thận trọng. – Cô gái cười nhạt – Nếu muốn hãm hại thì hoàng đế đã làm từ lâu rồi.

Snaki dò xét nhìn người đang đứng trước mặt mình. Cô ta là ai mà nàng chưa gặp trong điện Lesbos bao giờ?

Quân phục Henki? Vậy cô ta là một tướng quân ư? Chưa chắc. Nhưng cô ta nói đúng. Dù gì cũng nên thử, còn hơn là ngồi đây nghe kẻ thù báo về những mất mát của quê hương hàng ngày. Cho dù có chết thì nàng cũng sẽ

chết trong tự do. Snaki suy tính hồi lâu rồi quyết định dứt khoát:

-Được. Cho dù ta không biết người là ai nhưng ta báo ơn người nếu có cơ hội.

-Xin mời. – Cô gái đẩy cánh cửa gỗ ra. Bên ngoài hoàng hôn đã buông xuống tự bao giờ. – Người nên đi bằng đường thủy trở về Magnolia vì đường bộ, quân viễn chinh đã chiếm hết rồi.

Snaki khoác áo choàng trùm kín người che dấu thân phận rồi biến mất sau những vườn cây rậm rạp của điện Violeta, thảng hương vịnh Bluebell. Tự do đang ở trước mặt nàng...

-Phá hoại đồng đội từ sau lưng không phải là một ý kiến hay đâu, Hec. – Giọng nói trầm quen thuộc của Prang chọt vang lên. Từ một chỗ nấp kín đáo sau những chiếc cột cẩm thạch, vị hoàng đế trẻ từ từ bước ra. Trên môi chàng là một nụ cười lạnh giá. Cô gái tóc đen quay lại, nhìn hoàng đế bằng đôi mắt xám ánh bạc, nhún vai đầy ngạo mạn:

-Chỉ để thử xem Reven có giỏi như lời đồn không... đừng nói là anh không vui vì điều ấy.

Giọng nói lạnh và sắc. Cô gái tên Hec tỏ ra cực kì chủ động và áp đảo. Prang im lặng một lát như để tận hưởng sự thú vị trong cung cách ngang ngạnh của cô ta, rồi bật cười vang:

-Hoan nghênh sự trở về, Hec.

[Chương 28](#)

Gửi lên lúc: 28-02-2008, 07:45 PM

Ana bất giác ho từng tràng rũ người. Benjin lo lắng hỏi:

-Tướng quân, ngài không khoẻ?

-Không. Ta chỉ cảm thấy điều gì đó chẳng lành đang xảy ra thôi. – Ana lắc đầu. Sau khi cắt cử một ít quân ở lại canh thành Garnet, nàng lập tức dẫn đại quân tiến công Jasper ngay. Nhiều đêm hành quân và chiếm thành liên tục qua đã khiến sức lực của nàng cạn kiệt. Dù vậy Ana cũng không muốn khoảng thời gian dự kiến “hai tuần”

bị phá vỡ.

-Thành Garnet không ngờ dễ hạ đến vậy. – Jacken cười ngửa bên cạnh tỏ vẻ rất hài lòng – Tất cả cũng là nhờ lá thư giả mạo của đại tướng quân.

-Nhưng tôi tự hỏi chẳng lẽ Alorra ngốc nghếch đến mức không nhận ra ấn tín của chị gái mình sao? – Hans thắc mắc. Ana nhẹ nhàng xoè bàn tay ra, chỉ vào ngón giữa, nơi có đeo một chiếc nhẫn có khắc chữ triện trên mặt, giải thích:

-Đây chính là ấn tín thật sự của nữ hoàng Snaki. Trước khi ta lên đường, hoàng đế đã trao nó cho ta. Dường như

ngài đã lấy được từ cô ta.

-Ồ hoàng đế thật tài tình. – Jacken thán phục.

-Đúng. Rõ ràng ngài đã đoán trước sẽ có lúc ta cần đến nó... - Ana gật đầu nhưng đôi mắt ánh lên tia nhìn tức giận. Vậy là Prang đã tính đến kế sách này trước nàng một bước. Điều đó khác gì một sự sỉ nhục. Nàng vẫn thua trong cuộc đấu trí ngầm này.

-Jasper do quận chúa Lanka trấn giữ. – Hans bắt đầu bàn luận về trận đánh tiếp theo – Với tốc độ hành quân này, đêm nay chúng ta sẽ đến Jasper.

-Lanka là người thế nào? – Ana mệt mỏi hỏi tiếp. Chuyện bực dọc cá nhân cứ gác lại sau đã. Nàng còn có bao nhiêu việc phải làm.

-Một chiến binh giỏi. Thành Jasper không chỉ nổi tiếng về những loại thạch anh rực rỡ mà còn về những thiện xạ bắn cung... Quận chúa Lanka được biết đến với chiếc cung bằng gỗ quý chỉ mình cô ta giương nổi. Phải nói là cô ta bắn cung cực giỏi, chưa ai qua mặt được. Vì thế nhiều người còn gọi cô ta là “Thánh nữ” Dahlia.

-Hans, một chiếc cung thì cùng lắm chỉ bắn ra được ba mũi tên thôi. Người hiểu ý ta chứ? – Ana cắt ngang. Giật mình vì nhận ra ẩn ý trong câu nói ấy, Hans vội chuyển đề tài :

-Jasper không thuộc loại thành cao đồ sộ nhưng lại đầy các trụ gác để từ đó cung thủ bắn tên ra ngoài. Toàn thành có ba trụ gác ở ba phía riêng biệt.

-Cứ như một con nhím. – Jacken so sánh – Chúng ta mà đến gần thì nó sẽ phóng những chiếc lông nhọn hoắt ra.

Đúng. Thành trì kiểu đó thì rất khó áp sát. Quận chúa Lanka cũng là em gái nữ hoàng nhưng lại là chủ thành chính thức chứ không phải loại được “thay thế” như Alorra, chắc chắn không dễ đối phó.

-Ta nghĩ chúng ta phải rút từng cái gai của con nhím ra đã rồi hãy giết nó. – Ana nói giọng bình thản – Nhỡ

từng cái một. Bắt đầu từ trụ gác hướng Bắc Jasper.

Trụ gác phương Bắc Jasper được xây dựng theo hình trụ, chắc chắn bằng đá tảng. Quân Henki dàn trận cách đó khoảng vài dặm. Trong lều chỉ huy, Ana

ngồi xuống ghế, mắt hoa lên, nàng cảm thấy mệt mỏi khủng khiếp nhưng cũng cố đưa mắt lên tấm bản đồ để bàn bạc về trận đánh.

Benjin cất giọng đầu tiên:

-Trước hết, chúng ta chia làm hai toán quân, tấn công từ hai phía để phân tán sự tập trung của các xạ thủ Jasper.

-Trèo vào thành bằng thang hay dây móc? – Hans hỏi. Jacken nhún vai:

-Thế nào mà chúng chẳng hất chúng ta xuống. Nhưng đúng là chỉ có cách ấy thôi.

-VẬY thì tiến hành đi. – Ana đồng ý. Nàng cảm thấy sức khoẻ của mình có điều gì đó không ổn nhưng kệ, ít ra cho đến lúc này nàng vẫn còn có thể cầm quân đánh thành được.

-Trụ đầu tiên giao cho cậu đấy, Jacken. – Nàng tiếp – Sau đó là Benjin và Hans. Còn thành Jasper thì đến lượt ta.

-Tôi thấy ngài không khoẻ lắm. – Benjin ái ngại nói.

-Chắc là vì không quen với không khí oi nồng ở đây thôi. – Hans đồng ý – Và lại suốt mấy đêm liền ngài đâu có chớp mắt chút nào. Ngài nên nghỉ ngơi. Thành Jasper giao cho chúng tôi.

-Liệu như thế có ổn không?

-Ngài có thể tin chắc. Chẳng lẽ vào Dahlia sâu thế này mà còn để thất bại trước một nàng quận chúa ư?

-Ừm... - Ana gật đầu tỏ vẻ tin tưởng nhưng mắt nàng hoa lên. Thật khó chịu. Một cách khó khăn, nàng rời khỏi lều và về chỗ của mình, nằm xuống. Cả thân người ê ẩm.

-Đại tướng quân. – Iala chợt xuất hiện ở cửa lều. Dù theo quân viễn chinh tham gia chiến trận ròn rã nhưng nhìn nàng vẫn hồng hào hơn lúc bị bắt làm nô lệ cho gia đình Ganles. Trên chiếc giường ọp ọp đã chiến, người chị gái yêu thương Reven đang ngủ thiêm thiếp. Vẻ mệt mỏi và đau buồn hằn sâu trên khuôn mặt xinh đẹp. Bộ

quân phục lấm lem bụi đất cũng để nguyên. Thanh gươm đặt ngay cạnh. “Đi ngủ mà để thứ vũ khí ghê rợn ấy gần kề thì sẽ chẳng ngon giấc được đâu.” – Iala tự nghĩ nên quyết định đem nó đi chỗ khác. Nàng nhẹ nhàng tiến đến gần và chạm vào thanh gươm...

Xoẹt! Một ánh chớp loé lên. Phút chốc Iala đã thấy mình bị đè xuống giường, còn gươm thì kề ngang cổ, Reven đã tỉnh giấc và nhìn nàng trừng trừng bằng đôi mắt khát máu của loài dã thú!

-Iala? – Ana sực tỉnh, ngỡ ngàng – Là em?

Vừa nói nàng vừa tránh ra, đỡ cô em gái bé bỏng dậy:

-Em không sao chứ?!? Xin lỗi, ta cứ ngỡ là...

-Kẻ thù ư? – Iala ngồi dậy và đưa tay xoa cái cổ đang rất buốt của mình – Sao ngài lại để những hình ảnh như

thế đi vào giấc ngủ? Sức khỏe cũng rất quan trọng mà.

-Không sao. Ngủ một lát đã giúp ta lấy lại sức rồi. – Ana mỉm cười và tra gươm lại, giắt vào bên hông – Ta ngủ

mất bao lâu rồi nhỉ? Jacken đã xuất quân chưa?

Nàng bước ra ngoài lều, quan sát khu dựng trại. Vắng hoe. Chỉ có một lượng quân sĩ ít ỏi đang bảo vệ xung quanh.

-Iala, mọi người đâu?!?

Cô gái trẻ Serazan bước ra, nhìn quanh rồi nhẹ nhàng đáp:

-Các vị tướng quân lo kế hoạch dự tính sẽ bị chậm lại nếu tấn công từng thành nên đã chia quân làm ba đội cùng xuất kích tấn công thành Jasper rồi ạ.

-Cái gì? Điên rồi! Ta đã bảo là phải nhổ từng cái gai một cơ mà. Liều mạng lao vào Jasper thì chỉ làm bia cho lính Dahlia bắn thôi.

Ana giận dữ quát và phóng lên yên ngựa. Con ngựa ô hí vang từng tràng oai hùng, mắt nàng long lên trong cơn giận ngút trời. Đồng loạt tấn công ba trụ gác! Khác nào tự nộp mạng cho quận chúa Lanka.

-Đại tướng quân! – Iala chạy theo sau, van nài thảm thiết – Xin ngài đừng đi! Lượng quân còn lại rất ít, không đủ bảo vệ ngài trên chiến trường đâu!

-Quay lại trại, Iala! – Ana ra lệnh trong lúc phất cờ hiệu. Tức thì hai phần ba số quân còn lại liền cầm lấy vũ

khí, theo nàng ra trận.

Từ xa đã thấy khói bụi mù tung đầy trời. Chiến trường thật ác liệt. Cả ba trụ thành của Jasper đều hướng những mũi tên tẩm độc về phía quân Henki đang cố tìm cách vào trong thành bằng con đường trực diện. Ana phi ngựa như vũ bão vào giữa trận chiến, qua cờ hiệu, nàng dễ dàng tìm thấy Benjin. Trong bộ quân phục tím thẫm màu trời đêm, chàng xông pha dũng mãnh chẳng khác nào một chiến binh bước ra từ thần thoại.

-Benjin! – Ana gầm vang, thúc ngựa tiến tới, gươm vung lên hất văng những mũi tên của quân Dahlia.

-Đại tướng quân! – Benjin kinh ngạc quay lại – Sao...

-Sao các người dám liều mạng như thế! – Nàng giận dữ gầm – Tên cứ bắn ra tua tủa thế này thì làm sao áp sát thành?!? Quân số thương vong chắc chắn không ít đâu, biết không hả?

-Nhưng nếu tấn công từng trụ thì còn khó khăn hơn. Lượng cung thủ của ba trụ sẽ tập trung cùng lúc để đối phó

với chúng ta ở từng trụ một.

Lời giải thích của viên cận tướng làm Ana sực tỉnh. Đúng. Tại sao nàng không nghĩ đến trường hợp này? Sự

mệt mỏi làm đầu óc nàng mê muội rồi ư? Đã phóng lao thì chỉ còn cách phải theo lao mà thôi...

-Vậy thì... - Ana tuyên bố – Hãy chia một phần ba số quân hiện nay cho ta. Chúng ta sẽ phá thành trực tiếp!

Quân Henki theo đại tướng quân vòng ra sau thành Jasper tấn công mạnh vào cổng sau. Ana chỉ huy quân lính đánh thật dữ dội, buộc quân Dahlia phải chia quân từ ba trụ gác phía trước ra sau để đối phó với thế gọng kìm oái oăm. Cũng nhờ thế quân Henki ở mặt trước thành được chia bớt gánh nặng.

Quận chúa Lanka trong chiến bào màu vàng kem phải chia nhỏ lực lượng của mình và chỉ huy cả hai mặt trận rất khó khăn. Ước gì có thêm ai đó giúp nàng. Cuộc huyết chiến càng lúc càng ác liệt. Quân Henki của đại tướng quân Reven Ping chiến đấu lãn xả chẳng chút e dè. Ngay cả tên bắn ra cũng ngăn nổi chúng. Cứ như nấm mọc sau mưa. Một loài nấm độc.

-Quận chúa, quân Jua của Henki đúng là liều mạng và thiện chiến quá. Không khéo chúng áp sát thành mất. –

Các quân lính xung quanh hốt hoảng báo cáo. Lanka quan sát tình hình chiến trận. Phần sau của thành Jasper yếu ớt mặt trước thế nên Reven dốc quân khoét sâu yếu điểm này! Thật là đồ xảo quyệt mà. Trong khi đó quân Henki ở phía trước lại tỏ ra yếu hơn... Vậy thì đành... Lanka biết làm như thế là cực kì mạo hiểm, nhưng còn hơn là để quân Henki tràn vào mà không làm gì hết. Dẫn đo một hồi dài đằng đằng như hàng thế kỉ, nàng nghiêng răng hạ lệnh:

-Rút nửa số quân phía trước thành ra sau hỗ trợ chúng ta chống đại quân của tướng Reven!

-Tuân lệnh!

Lanka cảm nhận rõ ràng là việc rút quân cố thủ phía sau là vô cùng nguy hiểm nhưng... không còn cách nào khác.

-Bắn chết hết bọn chúng! – Nàng vừa ra lệnh vừa giương chiếc cung của chính mình lên, nhắm thẳng vào người khoác tà áo choàng đen đang bay lông lộng trong gió nổi bật giữa quân đoàn Jua! Đại tướng quân Reven, lần này mi chết chắc...

Vút! Mũi tên tẩm độc chát xé gió, lao đi vun vút nhờ lực đẩy cực mạnh của cung. Lanka nở nụ cười đắc thắng.

Nhanh như chớp và cực kì chính xác, mũi tên cắm phập vào Reven khiến hắn ngã lăn khỏi ngựa, rơi thẳng xuống đất! Quân Henki lập tức náo loạn lên... Đánh rần phái đánh dập đầu. Để xem không có người chỉ huy tác chiến chúng làm gì được!

Vút! Ana giật mình nghe tiếng gì đó rít lên bên tai, nàng quay phắt và hầu như ngay lập tức cảm thấy một cơn đau nhói buốt lên. Một mũi tên độc của thành Jasper cắm phập vào cánh tay trái đang cầm gươm của nàng!

-A... - Cơn đau thật khủng khiếp, Ana trượt khỏi yên ngựa, ngã chúi mặt xuống nền cát nóng bỏng và tanh tươi bên dưới! Tường chùng cánh tay trái của nàng đang bị đốt vậy. Trời đất trước mắt hoa lên, mờ ảo.

Choang! Tiếng vũ khí va vào nhau, rợn người vang lên ngay trên đầu nước. Máu nóng của kẻ nào đó bắn vào người, ướt đầm áo giáp. Tiếng quân Dahlia hò reo xung quanh rộn lên. Không! Ana không thể dễ dàng bị khuất phục như vậy. Bỗng... một bàn tay mạnh mẽ đỡ nàng dậy.

-Đại tướng quân! – Giọng Benjin!

-Benjin! Người làm gì ở đây? Chỗ của người là phía trước thành Jasper! – Ana lơ mơ nhìn ra khuôn mặt thân quen của vị cận tướng. Thị lực của nàng đang dần phục hồi. Benjin mặt đỏ gay, nhìn rất hết hoảng, mồ hôi hoà lẫn với máu chảy dọc theo khuôn mặt thanh thanh.

-Tôi thấy bất an nên sang đây hỗ trợ ngài ... Ngài bị tên độc bắn trúng rồi. Chúng ta rút quân thôi.

-Đừng có điên! – Ana ôm chặt cánh tay bị thương máu đang chảy ròng ròng – Chúng ta sắp chiếm được thành Jasper rồi! Quay lại vị trí chiến đấu của người ngay! Đi!

Benjin giúp đại tướng quân lên ngựa nhưng cứ lưỡng lự mãi. Ana gầm:

-Đây là quân lệnh!!!

-Vâng! – Bất đắc dĩ, chàng phải thúc ngựa rời khỏi đó.

-Tiến lên! – Ana vung gươm bằng tay phải – Quân đoàn Jua! Hãy xông lên, dẹp tan lũ mặt rệp này đi!

Thấy vị nguyên soái của mình đã trở lại, ba quân như được tiếp sức mạnh, hò hét xông lên, công phá thành Jasper còn mạnh hơn trước. Ana cố ngồi

vững trên ngựa, mím chặt môi không bật ra tiếng kêu đau đớn khi dùng hết sức rút mũi tên khỏi tay! Thật nhanh, nàng xé một mảnh vải trên áo choàng, thít chặt vết thương lại, tránh để chất độc chuyển đến tim! Mũi tên có mũi bọc thép mạ vàng... Mũi tên hoàng gia Dahlia!

-Quận chúa Lanka, người sẽ phải trả giá vì chuyện này... -Ana rít lên, ánh mắt rực lửa khát máu...

-Công thành! – Nàng thét, thúc ngựa xông lên. Nàng quyết tâm hơn bao giờ hết phải san bằng thành trì này!

Một mũi tên tẩm độc mà dám mong có thể ngăn được vó ngựa của nàng ư?!?

Con mãnh sư đã nổi giận vì bị khiêu khích! Quận chúa Lanka mắc một sai lầm thật to lớn.

Chương 29

Gửi lên lúc: 28-02-2008, 07:46 PM

-Cái quái gì thế? Mũi tên độc cũng không hạ gục được hẳn! – Lanka gầm vang, giận dữ và tuyệt vọng nhiều hơn bao giờ hết– Không thể tin được! Nếu cứ cái đà này thì quân Henki trước sau cũng sẽ áp sát được thành Jasper mất. Dồn quân cố thủ mau!

Quân Dahlia dồn gần hết ra phía sau thành hòng cầm cự nổi với sức công kích khổng lồ từ kẻ địch! Lanka bất giác cảm thấy thiếu điều gì đó, hình như quân Henki ở mặt trước chịu rút quá dễ dàng... Tại sao đang đánh hăng chúng lại chủ động hạ nhịp độ trận đánh ? Rõ ràng là có mưu mô gì đó lẩn khuất nhưng nàng không tài nào đoán ra nổi.

Rầm! Rầm! Hàng loạt chấn động khủng khiếp!

-Gì vậy?!?

-Bấm, quân Henki dùng máy bắn đá!

-Nữ thần Genda ơi... - Lanka ôm mặt – Chỉ tại chúng ta có quá ít quân! Thôi, tập trung lực lượng đối phó ở mặt này trước!

Tiếng quân Henki hò reo nghe man rợ như vũ điệu thổ dân. Lanka đã không ít lần thử đưa quân ra nghênh chiến trực tiếp, nhưng như thế chẳng khác nào nộp mạng cho chúng!

Ầm!

-Gì nữa?!? – Nàng giận dữ dứt mắt khỏi quân Henki của Reven, quay sang phía cận tướng của mình – Chúng lại bắn đá à?

-Quận chúa, chạy thôi! Công thành trước đã bị phá rồi!

-Không... không phải quân Henki ở phía đó đã dồn hết sang đây rồi sao?!?

-Chúng chỉ tạm thời rút...

Lanka cảm thấy đất dưới chân mình như sụp xuống. Trúng kế của Reven rồi! Hắn đã dụ nàng dồn quân ra mặt sau mà lơ lửng ở phía trước! Nàng đã bị lừa ngon quá! Thành Jasper của nàng thất thủ. Một sự thật phũ phàng!

Sao nữ thần Genda lại đứng về phía quân xâm lược?!? Tại sao?

Nhưng, bây giờ không phải là lúc khóc lóc hay tự trách mình, với bản lĩnh của một chủ thành, Lanka hiểu điều cần làm tiếp theo.

-Thương lượng.

-Sao? – Các vị tướng khác phản đối – Chúng ta mà cúi mình đầu hàng ư? Nhục nhã lắm. Thà chết còn hơn.

-Chúng ta phải làm điều đó! Có thể may ra quân Henki mới tha cho dân chúng trong thành! Ta không muốn kết cục của Jasper giống như Garnet hay Pergularia! – Lanka quyết định rất dứt khoát. Đây là cách duy nhất nàng chuộc lỗi lầm với trăm họ. Không còn cách nào khác – Mở cả cổng thành sau!

Những người lính Dahlia cúi đầu đau khổ. Cũng như chủ thành, họ hiểu điều gì sắp xảy ra. Nhưng đúng là...

chẳng còn cách nào. Tất cả chỉ còn trông chờ vào quyết định của đại tướng quân Reven Ping thôi...mà thế thì mười phần hi vọng đã có chín phần nắm chắc cái chết trong tay.

-Thật tuyệt vời! Thế là chúng ta cũng chiếm được Jasper. – Jacken sáng khoái tuyên bố khi cùng hai vị tướng quân nọ hộ tống nguyên soái vào trong thành.

Hai bên đường, dân chúng Dahlia quỳ sụp, van xin tha mạng thật thảm thiết. Ana đã đỡ hơn rất nhiều và có thể

tự mình ngồi vững trên lưng ngựa. Độc chất đang ngấm dần. Nhưng nàng biết mình sẽ qua khỏi thôi. Độc chất này lấy từ một thứ rắn sa mạc và thuốc giải duy nhất là thứ cỏ liểu của Porasitus. Hồi còn anh Leon, nàng đã được may mắn một lần ném thử qua thứ cỏ tanh nồng ấy. Mong là dược tính của nó còn tác dụng...

Quận chúa Lanka cùng các tùy tướng trong trang phục tang bước ra, chờ đợi. Benjin đỡ Ana bước đến gần.

Quận chúa Lanka kinh ngạc vô cùng khi nhìn thấy vị tướng quân nổi tiếng của đế chế Henki là một chàng trai hào hoa phong nhã đến nhường ấy. Làm sao người mang khuôn mặt thánh thiện như vậy có thể nghĩ ra nhiều trò tàn bạo mà thông minh vậy? Tay nàng run lên trong cơn hận thù uất nghẹn.

Chính tên này đã gây ra bao tai hoạ cho Dahlia quê hương nàng?!? Giá như nàng có thể vung gươm chém hẳn một nhát cho hả dạ căm thù.

-Nàng là quận chúa Lanka? – Ana cất giọng uy quyền chẳng chút run rẩy, dù chất độc tưởng chừng làm nàng đau ngất đi được. Lanka kháng khái đáp:

-Đúng. Tôi là Lanka Pes, chủ thành Jasper. Cúi xin đại tướng quân mở lượng khoan hồng, tha mạng cho dân chúng vô tội. Tất cả đều là lỗi của tôi.

Nàng dâng lên kẻ thù ẩn tín giữ thành của mình mà lòng xót xa, quặn thắt. Thế là nàng phụ lòng tin tưởng của chị gái đồng thời là nữ hoàng Snaki mất rồi. Kết cuộc mới phủ phàng làm sao. Chỉ tiếc là quân Dahlia ở thành Jasper quá ít so với đại quân Henki của Reven... nếu không...

-Tha mạng?!? – Ana nhún vai, ra vẻ ngạc nhiên lắm – Tha mạng cho dân Dahlia ư?

-Vâng. Cầu xin ngài. – Lanka cố tỏ ra nhún mình, hi vọng có thể khơi gợi chút lòng nhân từ nào đó từ con người có trái tim bằng giá đang đứng trước mặt. Hans, Jacken và Benjin hồi hộp chờ câu trả lời. Dĩ nhiên họ

cũng đã ngán quá rồi khi phải nhúng tay vào những cuộc thảm sát đẫm máu như ở thành Garnet, nhưng, quân lệnh như sơn. Nếu đại tướng quân hạ lệnh thì họ đành phải tuân theo thôi.

-Đùa. – Ana lạnh lùng lắc đầu, mái tóc nâu trượt qua vai, buông một lời như mũi dao nhọn xé rách chút hi vọng mỏng manh cuối cùng của Lanka – Ta sẽ không tha cho dân Dahlia. Ngừng mơ mộng về việc tìm kiếm lòng

thương hại trước mặt ta đi, thưa quận chúa. Không vị tướng quân nào mang trái tim vàng ra chiến trận cả. Ta càng không.

-Đồ dã thú! – Một viên tướng Dahlia đang quỳ giận dữ vùng lên, mắt vẫn đỏ vì nổi oán thù sâu thẳm – Mi thật không phải con người!

Anh ta rút gươm xông thẳng vào Ana trong khi các quân hộ vệ của nàng quá bất ngờ không kịp phản ứng gì.

Xoẹt! Lưỡi gươm sắc vung lên, hất Benjin và Hans sang một bên và trước khi Jacken kịp phản ứng gì thì nó đã chĩa sát vào cổ Ana! Thật bất ngờ!

-Đại tướng quân! – Quân Henki hét lên kinh hoàng trong lúc dân chúng thành Jasper xông xáo mừng rỡ. Họ hi vọng có thể lật ngược thế cờ vào phút cuối! Vị tướng Dahlia trề găng giọng;

-Bảo quân của người rút khỏi thành này ngay! Hoặc là người không toàn mạng về báo công với bạo chúa Henki đâu?!? Nghe rõ chưa?!?

Những đôi mắt nhìn nhau trừng trừng. Một khoảng lặng nặng nề trôi qua. Sự việc xảy ra quá nhanh. Cả hai phe Henki lẫn Dahlia đều bất động.

Không chút e dè, Ana chột bật cười khanh khách, nghe trong như tiếng chuông bạc. Mọi người sửng sốt nhìn nàng.

-Mi cười cái quái gì thế? – Ngay cả chàng trai kia cũng cảm thấy khó hiểu. Bộp! Nhanh như chớp, Ana dùng tay phải tóm lấy lưỡi gươm, nói khinh miệt:

-Trò này tưởng có thể khống chế được ta sao?! Đúng là mơ mộng hão huyền!

Rầm! Nàng vịn tay, quật đối thủ lăn ra sàn cung điện! Sức mạnh khủng khiếp! Chính Ana cũng không hiểu vì sao mình lại mạnh như thế. Phải chăng là nhờ sức mạnh mà Leon đã truyền lại cho nàng nhiều năm về trước?

Viên tướng lập tức bị khống chế ngay. Nàng quăng gươm xuống, giơ bàn tay bị lưỡi gươm sắc cứa một đường sâu đâm đũa máu về phía quận chúa Lanka đang bàng hoàng sửng sốt. Lanka không ngờ Reven dám mạo hiểm

dùng tay không giữ gươm như thế.

-Nhìn cho rõ nhé, quận chúa. Máu của ta...

Xoẹt! Lưỡi dao găm loé lên và một đường rạch ứa máu lộ ra trên bắp tay quận chúa. Ana kề tay mình vào gần đó, tiếp:

- ... và máu của nàng, có gì khác nhau không?

-Reven... - Lanka bất giác thốt lên - ... người thực sự muốn giết tất cả những người dân vô tội này ư?

Đôi mắt xanh ngọc sáng long lanh của người con gái ấy như xuyên thấu tâm can nàng. Một đôi mắt đẹp và sáng, đầy tình cảm yêu thương. Ana khó chịu, quay nhìn chỗ khác:

-Ta sẽ không tha cho bất kì người dân Dahlia nào. Nhưng, tất cả những người mang dòng máu khác đều được thả cùng toàn bộ tài sản của họ! Hãy thi hành lệnh của ta ngay!

Dân chúng trào lên hai dòng cảm xúc khác hẳn nhau. Một bên là những người sung sướng được thoát chết, bên còn lại là những người dân Dahlia tóc hung than khóc thảm thiết cho số phận bất hạnh của mình. Quân Henki nhanh chóng làm theo lệnh của nguyên soái.

-Giải cô ta đi. – Ana mệt mỏi nói và ngồi sụp xuống, thở dốc kiệt sức.

-Khoan! – Lanka phản đối – Reven, tôi có chuyện muốn nói.

Một cách hết sức chán chường, Ana ngược lên nhìn, chờ đợi. Cô gái này lại muốn chửi rửa nàng như Alorra nữa sao? Lanka nheo mày đầy khó hiểu:

-Thật ra... ngài là người thế nào? Độc ác? Lạnh lùng? Hay nhân hậu?

-Tại sao nàng hỏi điều ấy với kẻ thù đã xâm lược vương quốc nàng, giết chết dân chúng và em gái nàng?

-Bởi vì... ngài đã tha cho một phần dân chúng. Ngài... có điều gì đó không hợp lí trong cách xử sự của ngài...

-Đừng hỏi quá nhiều. – Ana thẳng thừng gạt ra – Ta thích được oán hận hơn là thương hại, quận chúa. Giải đi!

Ana quay mặt đi. Nhưng... cho dù không nhìn, nàng vẫn biết đôi mắt sáng của quận chúa Lanka đang quan sát mình cho đến lúc bị giải đi khuất. Chính nàng cũng không rõ vì lí do gì mà lại cảm thấy rất khâm phục người con gái này. Cô ta nhỏ hơn nàng một tuổi nhưng sự chín chắn có thừa. Chỉ riêng việc mở cổng thành và tự nộp mình đã khiến nàng vô cùng khâm phục. Lanka quả không hổ danh “Thánh nữ” của Dahlia. Đôi mắt cô ta như xuyên thấu mọi việc.

Đêm ấy Ana nghỉ ngơi trong điện Jasper với vết thương đau nhức dù đã đỡ nhiều sau khi đắp thuốc. Vậy là mất hai ngày mới hạ được thành Jasper này. Điều đó cũng có nghĩa là chỉ còn đúng một tuần nữa để tiêu diệt hai thành còn lại là Emerald và Gem, cùng thủ đô Magnolia... Thật gấp rút quá. Ana cảm thấy mệt mỏi và cô độc.

Máu, nước mắt, tiếng la hét... quặng lấy tâm hồn nàng như một thứ thuốc gây nghiện tồi tệ. Cảm giác tội lỗi cứ

dấy lên cơn bão lòng mãnh liệt. Những lúc này, Ana chợt nhớ đến khuôn mặt thánh thiện của vương tử Yusan vương quốc Serazan. Không hiểu sao thời gian gần đây hình ảnh ấy cứ lẩn quẩn trong tâm trí nàng mãi.

“Chiến tranh là sự trừng trị cho cả kẻ chinh phạt và kẻ bị chinh phạt.”

Phong thư tiếp theo của vương tử Yusan đã nói thế.

Chiến tranh. Thế đấy, đại tướng quân Reven sinh ra từ cuộc chiến tranh tàn bạo huỷ diệt Porasitus và rồi lại là người khơi nguồn những cuộc chiến tranh sau đó. Không có sự độc ác nào không có lí do của nó. Song... sự

độc ác làm Ana cô độc quá.

Nàng mệt mỏi dụi đầu vào tay, mắt nhắm nghiền và lệ từ từ tuôn trào, chảy vòng quanh. Trong căn phòng sang trọng vang lên tiếng nấc khe khẽ của nàng công chúa vừa đáng trách vừa đáng thương. Nước mắt chẳng thể

cuốn trôi mùi tanh của máu nơi sa trường, cũng giống như tình yêu nàng dành cho Prang không thể xoá đi những hình khủng khiếp của nỗi hận thù năm xưa.

Tình yêu hay báo thù?

Thật là một câu hỏi vô nghĩa. Ngay từ đầu nàng đã chẳng có quyền chọn lựa.

Nàng cảm thấy mình chẳng khác nào con rối cho lịch sử tùy ý điều khiển.

Con người có thể tự làm chủ số phận của mình ư?

Thế thì tại sao nàng không thể chống lại sứ mạng nghiệt ngã của mình? Không. Nàng không thể làm điều đó.

Gia đình, quê hương... không cho phép.

Thế là nàng khóc tiếp, khóc đến khi nước mắt cạn khô trong hố mắt trũng sâu những phiền muộn đau thương...

Đêm thật là dài...

Legend of Porasitus - Chương 30

-Thành Emerald cùng với thành Gem nằm ngang nhau như hai trụ gác khổng lồ bảo vệ thủ đô

Magnolia. – Benjin vừa nói vừa khoanh tròn thật đậm vị trí của hai thành đó trên địa đồ chiến lược.

Hans gật gù:

-Lại còn có đường hầm thông nhau nữa chứ. Nếu đánh từng thành thì sẽ phải đối đầu với lượng quân

Dahlia của cả hai hợp lại. Quá khó khăn.

-Vậy thì chúng ta đành đánh hai thành cùng lúc. – Ana góp ý – Cùng một lúc thì sẽ chẳng có chuyện

thành này hỗ trợ cho thành kia. Dù vậy, lượng quân hai bên phải bằng nhau thì mới được. Ta sẽ dẫn

đầu một cánh quân, cánh thứ hai tiến đánh thành sẽ do...

-Đại tướng quân! – Một anh lính hốt hải chạy vào – Quận... quận chúa Lanka đã thoát khỏi xà lim.

Cô ta trốn mất rồi!

-Cái gì?!? – Hans gầm lên – Tại sao lại bất cẩn như thế?!? Mau đi tìm cô ta! Đóng tất cả các cổng

thành lại. Rõ chưa?

Anh lính vội chạy đi thi hành ngay. Bấy giờ Hans hốt hoảng quay lại, cúi đầu:

-Xin ngài tha tội đã quản không nghiêm thuộc hạ.

-Thật nguy hiểm khi để một người như quận chúa Lanka thoát. – Benjin lắc đầu ái ngại – Thế thì

phải tăng cường cảnh giác hơn.

Ana nãy giờ ngồi im, tay chống cằm, tỏ ra cực kì bình thản trước tin vừa báo. Nàng không ngạc

nhiên lắm. Người bản lĩnh như quận chúa Lanka đâu thể ngồi yên trong xà lim được. Nhưng chỉ cần

đóng kín các lối thoát khỏi thành Jasper, trước sau cô ta cũng bị bắt lại thôi.

-Chẳng có gì phải lo lắng cả. – Ana cất giọng, quay lại vấn đề đang bàn luận – Cánh quân thứ hai do

Benjin đảm nhận. Hans sẽ giúp ta còn Jacken sẽ giúp người, được chứ? Người sẽ tiến đánh thành

Emerald. Người đứng đầu thành này là quận chúa Eliza...

-Lại một quận chúa? – Hans uể oải nói – Tại sao vương quốc này có nhiều quý công nương hung

hăng đến thế?

-Toàn những trang nữ kiệt chị em với nữ hoàng Snaki thôi. Quận chúa Eliza cũng như thành

Emerald thường sử dụng tên lửa bắn vào những mục tiêu đã bố trí sẵn để bao vây quân thù vào vòng

đai lửa.

-Chiến thuật tàn bạo. – Hans nhận xét – Nhưng chúng ta chỉ cần tìm vị trí những mối dẫn lửa được

bối trí ấy là ổn.

Ana mỉm cười:

-Đâu có dễ như vậy. Trước khi chúng ta kịp tìm thì chắc đã bị thiêu rụi rồi. Eliza bố trí rất kín đáo và cẩn thận. Tiến đánh thành Emerald rất mạo hiểm, nếu chúng ta có một người nắm rõ địa hình ở đó

thì tốt hơn nhiều. Nhưng không có thì cũng đành chịu thôi. Vì thế ta muốn các người thật thận trọng.

Đừng có tự hại chết quân mình khi chui đầu vào những cái bẫy lửa ấy.

-Đại tướng quân cứ yên tâm. Ngay khi ngài hạ thành Gem thì chắc chắn thành Emerald cũng sẽ thất

thủ. – Hans tuyên bố chắc như định đóng cột trong khi Benjin lại có vẻ lo lắng rất nhiều. Chàng trai

trẻ người Ohlan này rõ ràng rất xứng đáng với sự tin tưởng của nàng. Ana hài lòng nghĩ thế. Hans

tiếp:

-Giờ xin cáo từ. Tôi nghĩ chúng tôi cần xem xét kỹ hơn vụ đào thoát của quận chúa Lanka.

-Được. – Ana gật đầu cho phép và họ liền ra khỏi phòng. Lanka ư? Nàng gõ nhẹ tay lên chiếc bàn gỗ

trước mặt theo nhịp, nói thật êm ái:

-Quận chúa, nàng còn định đứng ngoài cửa nghe trộm đến bao giờ?

Một khoảng lặng trôi qua rồi cánh cửa kêu ken két khi bị đẩy vào. Trong chiến y của lính Henki,

quận chúa Lanka xuất hiện, tay cầm gươm lăm lăm đầy đe dọa. Ana biểu lộ một thái độ cực kì thích

thú vì sự phán đoán của mình chính xác. Lanka nói bằng giọng đầy khâm phục:

-Sao ngài biết?

-Nàng hành động không được nhẹ nhàng lắm với tên lính ban nãy. May mà cả Benjin và Hans đều

không để ý. Chà, bộ quân phục Henki xem ra cũng rất hợp với nàng...

Lanka tiến lại gần hơn, gươm sẵn sàng vung lên khi có biến, trong lúc Ana vẫn ngồi bình thản bên

chiếc bàn gỗ, không phản ứng gì.

-Tôi có thể giết ngài ngay lập tức.

-Nàng sẽ không làm điều vô nghĩa đó vì nó chẳng có ích gì cả. Giết ta? Rồi hoàng đế Prang sẽ lại

phái một Reven khác đến chinh phạt Dahlia. Vì thế, đừng đe dọa ta nữa. Hãy nói thẳng vào vấn đề

chính đi.

Lanka sửng người nhìn nàng, rồi như đã nhận ra tầm vóc thực sự của người đang ở trước mặt mình,

nàng hạ giọng mềm mỏng hơn:

-Ngài quả thật rất tính ý. Tôi đến đây để cùng ngài tạo nên một thoả thuận có lợi cho cả đôi bên.

-Ta đang chờ nghe nội dung của lời đề nghị ngọt ngào ấy đây. – Ana vẫn tiếp bằng giọng bông đùa

nhưng nếu nhìn vào đôi mắt xanh rực sáng kia, ta sẽ thấy sự nghiêm túc tột độ toả ra xung quanh.

-Tôi... muốn gia nhập quân đội Henki cùng tiến đánh các thành còn lại của Dahlia.

Một câu nói nhẹ như không. Ánh mắt Lanka không dao động, dù bàn tay nắm gươm xiết chặt hơn.

Ana đứng bật dậy, sững sờ:

-Ý... ý nàng là đầu hàng?!?

-Đúng. – Lanka xác nhận. Khó có thể đoán được cảm xúc của cô gái trẻ ấy lúc này.

Đầu hàng? Phản bội Tổ quốc? Một con người như quận chúa Lanka lại có thể thốt ra những lời như

thế ư? Thật đáng kinh ngạc.

-Nhưng vì sao? – Ana hỏi lại. Nàng cảm thấy bất an khi phải đối mặt với những chuyện mình không

đoán trước được.

-Có lợi cho cả hai bên. Với ngài, ngài có thể tìm được người biết rõ sơ đồ bố trí bẫy lửa của thành

Emerald, là tôi. Còn tôi? Tôi có thể bảo toàn mạng sống và kiếm chút đỉnh tiền bạc trước khi rời xa

nơi này tìm cuộc sống yên ổn.

Những lời này nghe chừng có vẻ rất có lý... Nhưng Ana không quen với việc mọi thứ diễn ra quá

thuận lợi và dễ dàng. Lanka thực sự muốn những thứ tầm thường vậy sao?

-Còn nếu ta không đồng ý?

-Ngài sẽ đồng ý. – Quận chúa nói chắc nịch – Vì ngài cần tôi nhiều hơn tôi cần ngài.

Ana nhìn xoáy vào Lanka, cố tìm một sơ hở nào đấy để giải thích sự thay đổi kì lạ này. Đúng là

nàng đang rất cần sự hỗ trợ của người như Lanka, nhưng, chẳng lẽ chỉ đơn giản thế thôi ư ?

Không. Chắc chắn Lanka không hành động vì những mục đích tầm thường và ích kỉ như vậy. Một

con người sẵn sàng mở cổng thành để bảo toàn sinh mạng cho dân chúng cho dù biết làm vậy là tự

sát thì không thể phút chốc trở nên nhỏ nhen đến nhường ấy. Thế cô ta có mục đích nào nữa? Ana cố

suy nghĩ... Phải chăng là vì... là vì lí do ấy? Nếu đúng thì Lanka quả là đáng khâm phục... mà cũng

không có hại gì cho nàng. Ana mỉm cười:

-Được. Ta đồng ý. Nàng thông minh lắm. Nhưng nhớ là đừng giở trò gì đấy.

-Tôi không dám liều sinh mạng của mình đâu. – Lanka cất giọng đùa cợt.

Nhưng ngay cả cách cư xử ấy cũng không khiến Ana an tâm nhiều hơn. Bao giờ cũng phải cẩn trọng

với kẻ thù.

-Không thể tin được! Ngài nói gì vậy, đại tướng quân? – Jacken thét lên bất bình – Làm sao có thể

để người chỉ huy quân đánh thành Emerald là quận chúa Lanka? Thế thì khác gì thả hổ về rừng

chứ?!?

Buổi họp mặt sau đó diễn ra thật căng thẳng khi Ana tuyên bố là Lanka sẽ thay Benjin ở vị trí chỉ

huy. Benjin không phản ứng gì quyết liệt quá. Ngược lại, cả Jacken lẫn Hans đều tỏ ra cực kì giận

dữ. Cũng dễ hiểu thôi.

-Chỉ riêng việc không giam cô ta vào xà lim đã là mạo hiểm lắm rồi. – Hans hậm hực nói – Đại

tướng quân, bộ ngài quên cô ta là gì với đất nước này ư? Ngài quên là chúng ta đã giết dân thành

Jasper của cô ta tàn bạo như thế nào ư? Làm sao cô ta có thể quên điều đó nhanh đến thế?

-Cô ta xin gia nhập lực lượng Henki cũng là vì điều ấy. – Ana đáp. Jacken tròn mắt:

-Ngài biết Lanka sẽ đưa quân ta vào chỗ chết ở thành Emerald mà vẫn bình thản vậy sao?

-Đủ rồi. – Benjin đột ngột lên tiếng cắt ngang cuộc phản đối của đồng đội, chàng nói thật rõ ràng –

Nếu đại tướng quân đã quyết định như thế thì mọi người hãy chấp hành đi. Chúng ta là lính.

Cả Jacken và Hans đều kinh ngạc trước phản ứng của Benjin. Đồng tình trong khi đáng lẽ phải tức

giận. Ana không nói gì, mà thật ra là nàng hi vọng Benjin hiểu thâm ý của nàng ngay từ đầu. Cuối

cùng, một cách cực kì bất mãn, Jacken quay phắt lại, bỏ ra ngoài. Một thái độ không thể chấp nhận

được trong quân kỉ, nhưng Ana cảm thấy ăn thua đủ với thuộc hạ trong tình thế này chẳng có gì hay

ho. Còn Hans thì mím chặt môi, nói nghe như rít:

-Xin phép, tôi còn nhiều việc phải làm.

Xong, anh ta cũng đi khỏi đó ngay. Bấy giờ Ana mới nói:

-Benjin, người không tức giận ư?

-Tôi tin vào khả năng phán đoán trận đánh của ngài. – Chàng trai trẻ ấy nghiêm túc đáp lại – Bởi vì

ngài chưa bao giờ hành động mà không có lí do đích đáng.

-Nhưng... người nghĩ thế nào về việc đầu hàng đầy bất ngờ của quận chúa Lanka?

-Tôi không rõ. Và, tôi tự hỏi, tại sao ngài cứ hỏi người khác về những điều ngài đã biết rõ câu trả

lời?

Giọng Benjin pha lẫn chút gì đó của sự thất vọng. Ánh mắt của chàng trai ấy sao lại nhìn nàng buồn

thảm đến vậy? Có điều gì đó không ổn. Hay tất cả chỉ là do nàng tưởng tượng mà thôi? Ana cảm

thấy như nghẹt thở. Sự cao ngạo của một đại tướng quân với thuộc hạ dưới quyền trong nàng phút

chốc tan biến. Ana nhìn sang hướng khác, tránh ánh mắt nhìn đau nhói của Benjin. Thật khó khăn,

nàng cất giọng:

-... ta không có ý đó. Người... nhầm rồi.

-Tôi nhầm ư? – Benjin mỉm cười bi thảm – Có lẽ tôi nhầm thật.

Sao con người này có thể hiểu những suy nghĩ của nàng đến thế? Benjin đang giận dữ vì chuyện của

Lanka ư? Có đúng thế không?

-Nếu người thấy việc trở thành phó tướng dưới quyền Lanka là quá nhục nhã, thì ta sẽ để người thay

ta cầm quân đánh thành Gem. – Ana nói một câu như vớt vát.

Rầm! Benjin nện năm đấm lên bàn, quát:

-Không! Ngài cứ lo chuyện của ngài đi. Thành Emerald sẽ bị phá. Và tôi cũng không để quận chúa

Lanka muốn làm gì thì làm đâu!

Chưa bao giờ Ana thấy Benjin nổi giận đến nhường ấy. Nhưng, chàng bình tĩnh lại rất nhanh, hạ

giọng:

-Xin lỗi, tôi hơi mệt. Tôi nghĩ mình nên về nghỉ ngơi trước khi xuất quân vào sớm mai.

-Ừm. – Ana cho phép và chàng cáo lui. Tà áo choàng màu tím thẫm tung bay trong gió. Căn phòng

phút chốc trở nên im ắng lạ lùng.

Benjin thực sự là người như thế nào? Biết người ấy suốt hai ba năm mà dường như nàng chưa hiểu

gì về chàng cả. Benjin có phải đơn giản chỉ là một người Ohlan sống lưu lạc ở Penla? Thế sao cách

nói năng và phong thái lại khác hẳn những viên võ tướng thô tục như Hans và Jacken?

Ana cảm thấy kiệt sức hơn bao giờ hết. Mọi thứ sao mà rắc rối quá vậy? Nàng phải gỡ từ đâu đây?

Từ sự thay đổi thái độ lạ lùng của quận chúa Lanka, hay là từ những lời nói khó hiểu của viên cận

tướng Benjin?

Legend of Porasitus - Chương 31

Sáng sớm hôm sau, quân đoàn viễn chinh Henki lại tiếp tục cuộc hành trình chinh phạt vương quốc

Dahlia. Quân chia làm hai đội, một do Lanka dẫn đầu, tiến đánh thành Emerald, một do Ana chỉ huy,

tiến đánh thành Gem. Cờ xí rợp trời thật hùng dũng. Tất cả đều đã sẵn sàng. Benjin dường như đã

trở lại bình thường sau ngày hôm qua. Ana cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Trên lưng ngựa, quận chúa Lanka thật nổi bật trong chiến bào Henki màu trắng bạc có gắn huy hiệu

chim ưng. Khuôn mặt không biểu lộ điều gì. Khi biết chuyện Lanka quy hàng Henki, hầu như toàn

bộ dân thành Jasper còn sống sót đều không ngớt lời nguyện rửa. Bản lĩnh của người còn gái này

thật đáng nể phục. Dám vì đất nước mà quên bản thân mình.

-Chúc thành công, quận chúa. – Ana nói đầy khách sáo và cẩn trọng.

-Tôi thì không dám chúc ngài như thế. Vì như dân Henki vẫn nói, chính bản thân ngài đã là hiện

thân của chiến thắng rồi mà.

-Quận chúa quá lời. Thành công là do con người nỗ lực chứ đâu phải số mệnh. – Nàng đáp rồi phất

cờ hiệu, thúc ngựa thẳng tiến hướng thành Gem. Quân lính rầm rộ theo sau. Đã đến lúc tiếp tục cuộc

viễn chinh này với sự tham gia của một người mới...

Thành Emerald dù sao cũng là phần của Lanka, Benjin và Jacken. Không sớm thì muộn ba người đó

cũng sẽ hạ được thôi. Về phần Ana và Hans là thành Gem, thành trì duy nhất do vương tử Kun, em

cùng cha khác mẹ với nữ hoàng Snaki trấn giữ. Nơi ấy địa thế không hiểm trở song quân Gem chiến

đấu rất anh dũng và không ngại hi sinh. Bởi thế không dễ để hạ Gem, và dĩ nhiên thương vong sẽ

không nhỏ.

Sau một chuyến hành trì vất vả, họ cũng đến được ngoại vi thành Gem mà không để bị phát hiện.

Thành Gem nằm sâu trong lãnh thổ Dahlia nên không khí dễ chịu hơn một chút. Xung quanh đây

những cây cọ xanh mượt cao vút lên nhìn vô cùng đẹp mắt. Chủ thành Gem, vương tử Kun, là một

kẻ liều mạng. Quân lính thì chiến đấu vô cùng can đảm không ngại thương vong. Vì thế, chắc chắn

để chiếm được thành trì này sẽ phải đổ xương máu rất nhiều.

-Thành này không có lấy một sơ hở. – Hans ái ngại khi nhìn sơ đồ chiến thuật – bốn phía đều canh

phòng cẩn mật. Vương tử Kun thật sự rất khôn ngoan. Đại tướng quân, ngài có mưu kế gì không?

-Ta cảm thấy nặng đầu quá. Nếu không tìm ra sơ hở để khai thác thì đành đánh thẳng vào thôi. Điềm

yếu của vương tử Kun là rất nóng tính nên chắc không khó để khiến hắn ra khỏi thành nghênh chiến

với chúng ta đâu.

-Ngài nói cũng đúng. Vì vậy chuyện đánh trực tiếp sẽ dễ dàng hơn khi hạ thành Jasper. Quận chúa

Lanka quả thật là người quá thận trọng và điềm tĩnh. Những người như thế thật đáng sợ.

-Đúng vậy. – Ana mỉm cười đồng tình – Thành Gem tốt nhất nên đánh nhanh thắng nhanh để chúng

ta còn có thể quay sang hỗ trợ Benjin, ta thực sự cũng không an lòng lắm về việc của Lanka...

Hans tròn mắt:

-Ngài thật mâu thuẫn. Hôm trước còn tỏ ra rất mực tin tưởng Lanka mà giờ lại bất an như vậy. Nếu đã

thế, ngài còn giao chức lớn như thế cho cô ta làm gì?

-Trong chiến trận chúng ta cũng phải liều một lần xem sao. Lanka biết rõ sơ đồ bố trí mỗi lửa của

quận chúa Eliza. Và lại, Benjin chẳng lẽ không khống chế được một cô gái như cô ta?

-Dù sao tôi vẫn thấy ngài quá mạo hiểm.

Quân Henki lập tức dàn quân đối đầu với thành Gem. Từ trên cao, vương tử Kun có mái tóc hung

xoăn thành từng lọn rất đặc trưng, ném tia nhìn khinh miệt vào Ana khi thấy nàng cười chiến mã chỉ

huy quân đoàn Jua.

-Đồ mọi rợ Henki, lũ các người dám đến đây khiêu chiến với dân tộc Mặt trời Dahlia sao? Thật là

quá điên rồ!

-Vương tử Kun, nếu tài năng của ngài cũng giỏi như tài khoác lác thì thử mở cổng thành đối đầu với

ta xem sao?!? Chẳng lẽ tài năng của ngài chỉ gói gọn trong việc đứng an toàn trên thành cao để

nguyên rủa kẻ thù ? Nếu thế thật thì ta rất lấy làm thất vọng cho vương tử duy nhất của hoàng tộc

Dahlia đấy! – Ana cất giọng mỉa mai cay độc.

Kèm theo sau là hàng loạt tiếng gọi đầy khiêu khích vang lên từ những người lính Henki. Vương tử

Kun tức tím mặt, hét:

-Cứ chờ đấy, Reven! Ta sẽ cho thứ tướng quân thanh tú như nữ nhi người phải chết dần chết mòn

trong sự sỉ nhục khủng khiếp nhất! Mở cổng thành!

Ầm! Ầm! Cổng vừa mở là nguyên một đoàn quân khổng lồ của thành Gem tràn ra, đối đầu với quân

Henki. Ana và Kun gườm gườm nhìn nhau qua hai bờ chiến tuyến. Đúng là kì phùng địch thủ. Và...

-Giết! – Kun găm và hai bên lập tức lao thẳng vào nhau như hai cơn lốc xoáy hung hãn.

Máu phọt lên như suối. Tiếng gào thét rợn người như tiếng cười lạnh lẽo của thần Chết tràn ngập

trên chiến trường khói lửa. Quân lính đều say trong mùi máu tanh tươi.

Choang! Gươm của Kun chém thẳng vào gươm của Ana, một lực cực mạnh khiến ngựa của nàng

loạng choạng đôi chút. Chàng trai Dahlia cười vang đắc thắng, xông lên. Choang! Lần này thì Ana

đáp trả vô cùng dữ dội.

-Reven, người cũng khá đấy chứ! Nhưng người không thắng được đâu.

-Ngài căn cứ vào đâu mà dám chắc như thế. – Ana nở nụ cười sau làn gươm sắc đang ghì chặt vào

nhau. Vút! Nàng hụp xuống vừa kịp tránh một cú đâm từ tay kia của đối thủ. Kun nhăn mặt:

-Vì Gem không chỉ có mình ta canh giữ mà còn có một người nữa cực kì tài giỏi.

-Cho dù là ai thì cũng thế thôi. – Ana rút một con dao găm ra, ném thẳng vào bụng ngựa Kun. Con

ngựa hí vang đau đớn, máu ướm đẫm bộ lông trắng mượt, nó khuyu xuống, hất chủ ngã lăn xuống

đất. Kun hầu như bật dậy ngay lập tức. Ana vung gươm lên! Choang!
Gươm bật ra khỏi chiếc khiên

kiên cố. Kun xoay gươm chém vào ngựa của Ana. Nàng chủ động nhảy xuống trước, lao vào đối

thủ.

-Aaaaaa! – Kun thét lên đau đớn khi một lính Henki lợi dụng sơ hở chém một đường sâu vào bả vai

chàng. Đúng lúc ấy, Ana ào đến. Chỉ một nhát gươm nàng sẽ kết liễu được chủ thành Gem thôi!

Một khúc nhạc êm ái nhưng u buồn chợt vang lên. Quen thuộc đến kì lạ.
Khúc nhạc tiền đưa linh

hồn người chết thê lương... khúc nhạc mà cố thái tử Leon đã thổi vào cái ngày quê hương Porasitus

bị huỷ diệt... khúc nhạc khiến Ana sững lại, nước mắt ứa ra... Trên thành Gem cao ngất, trong trang

phục trắng tinh thanh khiết, người ấy đang thổi khúc nhạc ấy bằng chiếc sáo màu nâu gụ...

-Vương... vương tử Yusan?!? – Ana thốt lên, ghen ngào. Phản ứng của nàng khiến ngay cả Kun

cũng lấy làm bất ngờ, chàng bật cười:

-Phải! Vương tử Yusan cao quý đang là khách của thành Gem ta! Vì thế người đừng mong chiếm

được nó. Rút quân!

Quân Gem bại trận vội vã lui vào thành. Ana thậm chí không hành động gì khi thấy đối thủ của mình

chạy thoát. Trong mắt nàng giờ đây chỉ có hình ảnh của chàng ẩn sĩ vương giả Serazan... Con người

ấy vẫn toả ra sự thanh khiết đẹp đẽ như một vầng trăng dịu dàng giữa cái nắng nóng của hoang mạc

Dahlia...

-Đại tướng quân! – Hans đột ngột xuất hiện, giận dữ tột độ -Tại sao lại dừng trận đánh! Đáng lẽ

chúng ta đã có thể thắng rồi còn gì?!? Ngài có nghe tôi nói gì không?

-Trở về doanh trại. – Ana đáp cọc lốc, như vô hồn, mặc kệ sự kinh ngạc từ ba quân.

Sự xuất hiện của vương tử Yusan làm nàng bất ngờ quá. Một niềm hạnh phúc lạ lùng trào lên trong

trái tim cô độc của cô gái trẻ. Vương tử Yusan... chàng trai ấy đang ở gần, rất gần nàng. Vẫn vóc

dáng ấy, vẫn phong thái ấy, tất cả đều toát lên một cảm giác yên bình khó tả giữa nơi chiến trận ác

liệt này. Nàng... không thể tấn công vào Gem khi vương tử Yusan còn ở đó. Nàng không muốn làm

tổn hại đến con người đó, cho dù vì bất cứ lí do gì.

Năm ấy, chính Yusan đã khiến nàng có thêm quyết tâm theo đuổi mục đích của mình, và suốt mấy

năm qua, cũng chính nhờ những phong thư Yusan đưa mà nàng có thể vượt qua bao khó khăn... Ân

tình sâu nặng, nàng không bao giờ quên. Nhưng... chuyện nàng không muốn làm tổn hại đến Yusan

chỉ là vì ơn nghĩa liệu có đơn giản thế không? Hay còn là vì một lí do thầm kín khác. Một lí do mà

nàng cảm thấy mình không đủ tư cách thốt ra. Tình cảm bỗng bật ba năm trước dường như đang

sống dậy trong nàng...

Ana đưa tay ôm mặt.

Yusan vẫn mãi là vì sao soi sáng trong đêm đen cuộc đời đầy thù hận của nàng... mãi mãi là giấc

mơ không bao giờ nàng chạm bàn tay đã lấm máu tanh của mình vào được.... Đau khổ biết bao khi

nhận ra mình không xứng đáng với người mình yêu mến... Không. Thậm chí dường như chỉ nghĩ

đến tên của vị vương tử ấy đã khiến nàng cảm thấy thanh thản vô cùng. Và nàng cũng chỉ dám đứng

nhìn Yusan từ xa mà thôi...

-Chắc hẳn lần xuất quân sau quân thành Gem sẽ cẩn thận hơn nhiều. Giá mà hôm nay chúng ta dứt

điểm luôn trận đánh thì... đâu có vất vả thêm lần nữa. – Hans bàn luận sau cuộc chiến với vài vị đội

trưởng, giọng lộ rõ sự trách móc đến vị chỉ huy trẻ của mình.

Hans không thể hiểu được và có lẽ chẳng thể lí giải nổi vì sao đại tướng quân lại phản ứng kì lạ như

vậy khi nhìn thấy vương tử Yusan xứ Serazan. Ừ thì họ là đồng hương, nhưng, điều đó đâu có nghĩa

là phải sững người lại thế! Quên cả trận chiến, quên cả nhiệm vụ! Hans chưa bao giờ nhìn thấy

tướng Reven cử xử như vậy, bởi đó vốn là một con người điềm tĩnh luôn coi tham vọng của mình

lên trên tất cả.

-Hans, anh đang nghĩ gì vậy? – Iala xuất hiện tự lúc nào không biết, tay bưng một khay trà – Mọi

người dùng chút trà cho đỡ mệt. Đạo này các anh thức thâu đêm nhiều quá.

Hôm nay, Iala mặc một bộ quân phục màu đen thẫm của đại tướng quân nên càng tôn thêm nước da

trắng mịn của nàng. Hans thoáng giật mình, lúng túng đáp:

-Cám ơn nhiều, tiểu thư Iala.

-Đừng gọi em là tiểu thư, em cũng chỉ là một người nghèo khổ được đại tướng quân Reven cứu giúp thôi.

Iala đẹp thật. Một ý nghĩ lạ lùng chợt hiện ra trong đầu Hans. Đôi mắt sáng cùng mái tóc nâu ánh

kim duyên dáng, Iala cứ như bông hoa cúc trắng sáng lấp lánh giữa nơi toàn máu hoen này... Và đại

tướng quân đưa theo quân viễn chinh một cô gái xinh đẹp như thế này, chẳng lẽ giữa họ có quan hệ

nào đó còn mật thiết hơn cả tình anh em, bạn bè? Đúng không nhỉ? Ủ, cho dù cũng là nam nhi,

nhưng chính Hans cũng phải thừa nhận tướng Reven có khuôn mặt thanh tú làm mê đắm lòng người.

Vậy thì làm sao chắc một cô gái mới lớn như Iala không xiêu lòng trước anh ta cơ chứ?

“Mà mình đang nghĩ cái quái gì vậy?” – Hans lắc đầu thật mạnh như thể cố xua những hình ảnh của

Iala ra khỏi đầu. Chàng hiểu lúc này chỉ được nghĩ đến trận đánh trước mắt, càng không phải lúc đến

nghĩ đến thứ tình cảm mơ hồ được gọi là “tình yêu”. Vậy mà sao cứ nghĩ đến hoài, chẳng khác gì

một thứ bệnh làm con người ta mất ăn mất ngủ...

-Đại tướng quân đâu rồi,...tiểu th..., à, Iala? – Hans giật mình sửa lời khi nhận ra cái nheo mày khó

chịu của cô gái Serazan.

-Ngài Reven đang ở trong lều chỉ huy, hình như không được vui. Các anh xuất trận sáng nay có xảy

ra chuyện gì nghiêm trọng không? Em lo lắm.

À, phải, “lo lắm”. Iala lúc nào mà chẳng lo cho tướng Reven. Có chuyện gì không ấy à? Có gì đâu

ngoài chuyện vị nguyên soái đột nhiên ra lệnh rút quân khi quân mình đang chiếm thế thượng

phong! Một quyết định điên rồ chứ không nói là quá ngu ngốc! Hans không khỏi hậm hực tự nghĩ.

-Hans à? – Iala khẽ gọi.

-Không... không có chuyện gì đâu. Tôi đã nói là có thể chỉ vì sức khoẻ của ngài không hợp với thứ

khí hậu oi bức nơi đây thôi.

-Nếu chỉ có thế thì tốt. – Iala nở một nụ cười gượng gạo rồi cáo lui.

Dù Hans đã nói thế nhưng nàng vẫn cảm thấy rất bất an. Nếu người trả lời tất cả các câu hỏi của

nàng này giờ là tướng quân Benjin thì có lẽ nàng sẽ yên tâm hơn nhiều. Chứ Hans... dường như anh

ta có điều gì không vừa lòng với Reven hay sao ấy. Từ lúc trở về đến giờ, chị Reven tỏ ra cực kì mệt

mỏi, chán chường. Đã có chuyện gì xảy ra ở chiến trường ngày hôm nay? Đã xảy ra chuyện gì

khủng khiếp đến nỗi khiến một người bản lĩnh như thế biểu lộ thái độ ấy? Ôi, giá mà nàng biết

được. Giá như có ai đó bảo nàng phải làm gì để giúp Reven...

Iala vừa trở lại lều của mình vừa nghĩ ngợi mông lung... Một bóng đen chợt lướt qua trước mắt

khiến nàng giật mình ngược lên nhìn! Một con chim ưng trắng như tuyết đang dang rộng đôi cánh,

lượn tròn bên trên doanh trại Henki, cạnh mặt trăng sáng vắng vặc.

Xoạt! Một tiếng động thật khẽ. Iala quay ngoắt lại, thét:

-Ai đó?!?

Bốn phía im lặng. Nơi này vắng quá. Mọi người đều ở trong lều cả rồi. Ai vậy? Chẳng lẽ tiếng động

ấy là do nàng tưởng tượng ra? Hay đó đơn giản chỉ là tiếng động do một con bò sát nào đó của

hoang mạc chạy trong những bụi cỏ rậm xanh um kia?

-Ai đó?! Tôi đã thấy rồi đấy! Mau lộ diện đi!- Iala gọi lần nữa.

Và... rồi... người ấy bước ra khỏi bóng đêm sa mạc lạnh giá, huyền bí ... những bước chân duyên

dáng, nhẹ nhàng như gió thoảng, tà áo tung bay sau lưng thật khẽ... Iala
sững sờ đưa tay ôm miệng,

ngăn không bật ra tiếng kêu kinh ngạc.

Legend of Porasitus - Chương 32

Mở ra? Hay không mở? Hai câu hỏi trái ngược ấy cứ quay Ana như chong
chóng suốt đêm dài. Cái

cuối cùng trong bảy phong thư của vương tử Yusan giao cho nàng ba năm
trước giờ lớp vỏ ngoài đã

ố vàng, nắm gọn trong hai tay Ana. Nàng đang mất bình tĩnh dữ dội lắm và
rõ ràng cần có một chỗ

dựa hơn bao hết, nhưng lại không nỡ mở phong thư ấy ra. Nhỡ nó khuyên
nàng tấn công thành Gem

thì sao? Điều đó có nghĩa là làm thế mới đúng đắn, mới đạt được mục đích.
Song... nói thế nào nhỉ,

Ana không muốn làm theo lời khuyên ấy.

-Đại tướng quân. - Giọng quen thuộc của Iala vang lên phía bên ngoài - Em
vào có được không ạ?

-Ta không khoẻ lắm. Nếu không có chuyện gì quan trọng thì hãy để mai đi.
- Ana uể oải đáp. Thật

trình nàng không muốn gặp ai bây giờ hết. Nàng không muốn có thêm một
đôi mắt nữa nhìn nàng

đầy trách móc về trận chiến sáng nay.

-Nhưng chuyện này rất quan trọng! - Iala nói có vẻ gấp gáp hơn bình thường. Có điều gì không ổn...

hay là quân Dahlia? Không. Làm sao chúng có đủ bản lĩnh lọt được vào doanh trại Henki cơ chứ?

Nàng quá lo nghĩ rồi.

-Thôi, được rồi. Em vào đi. - Ana vừa nói vừa cất nhanh phong thư của vương tử Yusan. Cửa lều mở

ra, Iala bước vào. Đôi mắt sáng long lanh, biểu lộ một thứ cảm xúc phức tạp, vui cũng có mà lo lắng

cũng có. Ana điềm đạm hỏi:

-Sao, có chuyện gì mà quan trọng thế Iala?

-Thật ra... thì... - Cô gái trẻ ấp úng - ... em chẳng có chuyện gì quan trọng cả.

-Thế là sao?!? - Ana nheo mày lại. Chẳng lẽ vô cớ mà Iala lại làm phiền nàng vào lúc đêm hôm

khuya khoắt thế này ư? Hay là vì lí do nào khác? Một linh cảm lạ lùng chợt bùng lên trong tâm trí.

Nhanh như cắt, nàng quay phắt ánh nhìn về phía cửa lều một lần nữa, lấp bắp - Chẳng lẽ...chẳng

lẽ...

Một bóng đen in lên nền lều ngược hướng ánh sáng... Ana bật dậy tức thì, lao ra ngoài. Trước cả khi

nhìn rõ khuôn mặt người ấy, trước cả khi kịp thốt ra tên người ấy, nàng đã nhận ra... nhận ra đó là

ai!

Nước mắt trào khỏi đôi mắt xanh thăm đẹp như đại dương. Ana tưởng chừng gục xuống trong niềm

hạnh phúc ngọt ngào.

-Vương... vương tử Yusan...

Thật nhẹ nhàng, người ấy cúi xuống đỡ Ana dậy, đưa vào lều. Đứng bên cạnh, Iala chấp tay trước

ngực, thầm cảm ơn thần linh đã lắng nghe lời thỉnh cầu của mình. Cuối cùng nàng đã có thể làm gì

đó cho người chị gái thân yêu. Một cách kín đáo, nàng rời khỏi đó...

Trong ánh nến lấp lánh, vị vương tử nổi tiếng của dân tộc Bạch nguyệt Serazan đang đứng ngay

trước mặt Ana. Trong trang phục trắng tinh mềm mại, thanh nhã, với một con chim ưng trắng đậu

trên vai, Yusan vẫn y như ba năm về trước khi nàng gặp lần đầu tiên. Ana không thể tưởng tượng

nổi sự thật này. Vương tử Yusan dám mạo hiểm rời thành Gem đến đây ư? Có phải vì nàng không?

Mà cho dù là vì lí do gì đi nữa, chỉ cần Yusan còn nhớ đến nàng thì cũng đủ khiến Ana hạnh phúc

lắm rồi.

Cố kìm nén cơn xúc động, nàng hỏi:

-Vương tử, tại sao ngài lại đến đây?

-Bởi ta biết có người đang cần đến ta ở nơi này. - Yusan đáp thật dịu dàng.
Đôi mắt xanh ngọc bích

ấm áp làm sao... Ana thoáng giật mình. Con người này lúc nào cũng thấu suốt mọi suy nghĩ của

nàng cứ như một tấm gương phản chiếu sự thật vậy. Nàng cảm thấy xấu hổ y như ba năm trước.

Giận dữ, Ana nói hằn học:

-Không. Tôi không cần sự giúp đỡ hay thương hại của ngài đâu, vương tử Yusan. Tôi thật sự không

yếu đuối!

Câu nói cuối cùng chẳng khác nào một lời khẳng định. Không hiểu sao mỗi khi gặp Yusan là nàng

lại cư xử y như một con nhím sẵn sàng phóng lông nhọn. Nàng sợ Yusan coi thường khả năng của

mình khi đã hiểu rõ nàng đến nhường ấy. Bị coi thường là điều làm Ana sợ nhất.

-Công chúa Anatasia, nàng không yếu đuối. Chẳng lẽ ta không nhận ra điều đó hay sao. Ta chỉ muốn

nàng bình tĩnh một chút để nghe những điều ta sắp nói đây, liệu có được không?

Cơn giận nguôi ngoai một chút, Ana ngược lên nhìn thẳng vào chàng trai Serazan, gật đầu đồng ý

thật đường hoàng.

Yusan mỉm cười hài lòng và bắt đầu kể bằng giọng nói trầm ấm:

-Nhiều năm về trước, khi ngôi sao đẹp nhất trong cuộc đời được sinh ra ở một vương quốc trù phú,

có hai vị khách không mời mà đến. Một người tự xưng là kẻ lãng du áo đen, là sứ giả của nữ thần

Atropos. Một người là nhà tiên tri áo đỏ, sứ giả của hai nữ thần Clotho và Lachesis. Hiện thân của

người áo đen không chỉ đem đến bất hạnh mà còn đem hạnh phúc đến cho ngôi sao. Trong khi phân

thân của người áo đỏ ở hiện thực được sắp đặt trở thành người giúp đỡ và bảo vệ ngôi sao ấy. Một vị

trí khiêm tốn, không hơn không kém. Nhưng nữ thần Lachesis lúc nào cũng thích đùa cợt con người.

Một ngày kia, sứ giả áo đỏ phút chốc quên mất nhiệm vụ của mình mà đem lòng yêu thương ngôi

sao đẹp nhất ấy ... dù chàng biết rằng kết cục bi thương còn hơn cả sự huỷ diệt. Người áo đỏ mãi

mãi chỉ dám đứng bên cuộc đời trắc trở của ngôi sao để buồn, để khóc cho số phận của nàng với kẻ

lãng du áo đen đang đi đến hồi tuyệt diệt...

Yusan ngừng lại, giọng tắc nghẽn. Một cảm xúc nghẹn ngào phủ lên tâm hồn thanh thiết của chàng.

Tâm hồn chàng giờ đây trĩu nặng một nỗi niềm ưu phiền khó tả nên lời. Tránh nhìn nàng công chúa

nhỏ , chàng tiếp:

-Ta... đến đây là... vì nàng.

Không tiếng đáp lại. Xung quanh chỉ có tiếng những cơn gió của sa mạc rì rào, buồn thảm, bi ai.

Yusan chưa bao giờ thấy mình làm việc gì ngu ngốc hơn thế. Từ ngày trao bả phong thư tiên đoán

cho Anatasia, quyền năng tiên tri của chàng giảm đi rất nhiều. Đó có lẽ là sự trừng phạt của các nữ

thần số mệnh dành cho kẻ dám tiết lộ bí mật của họ. Nhưng Yusan không nuối tiếc...

-... Rồi sứ giả áo đỏ cảm thấy vô vọng và đau buồn. - Ana kể tiếp câu chuyện dang dở - Nhiệm vụ

không cho chàng tiến sâu hơn nữa vào cuộc đời ngôi sao yêu quý. Có thể chàng sẽ không cứu được

người yêu thương, nhưng, tại sao chàng không bao giờ tiên đoán được điều đơn giản nhất, rằng, chỉ

cần được quen biết chàng, ngôi sao ấy đã cảm thấy mình hạnh phúc rất nhiều... rằng, ngôi sao ấy

luôn nhìn thấy nụ cười của chàng khi gặp những thử thách khó khăn nhất để rồi đủ sức vượt qua tất

cả...

Có tiếng khóc, tiếng nấc nghẹn ngào.

Yusan quay lại nhìn.

Khuôn mặt của công chúa Anastasia đẫm nước mắt, đôi mắt đẹp nhìn chàng đầy oán trách. Đôi mắt

ấy đẹp hết như hào quang của ngôi sao trong câu chuyện...

Ana khóc lặng đi:

-Vì sao đến lúc này chàng mới kể câu chuyện ấy, sứ giả áo đỏ?!?

Bất ngờ, nhưng hạnh phúc, Yusan ôm lấy ngôi sao bé nhỏ của cuộc đời mình, thì thầm như gió

thoảng:

-Xin lỗi... xin lỗi nàng, Ana.

Trong vòng tay vị vương tử, Ana khóc nức nở.

Cho dù câu chuyện là như thế, cho dù vẫn biết cuộc đời mình mãi gắn liền với kẻ lãng du áo đen,

nhưng ... Ana biết rõ hơn ai hết, luôn có một vị trí vô cùng đặc biệt dành cho vị sứ giả áo đỏ trong

trái tim mình. Yusan yêu nàng, nàng yêu Yusan. Cuộc đời sao trở trêu đến thế. Cả hai chẳng bao giờ

chạm được đến nhau. Vì lí do gì? Định mệnh. Đúng, vì định mệnh éo le. Ana yêu Yusan nhiều lắm,

nhiều đến mức chính nàng cũng kinh ngạc. Song, nàng cũng yêu Prang, con người ấy mới hiện hữu

chứ không phải một giấc mơ mong manh như Yusan. Ana muốn oán trách số phận nghiệt ngã. Giá

mà nàng chỉ là một cô gái bình thường thì có lẽ nàng sẽ lập tức bỏ tất cả vì người con trai này đây...

phải, bỏ tất cả mà không luyến tiếc gì.

-Nàng không thể làm điều đó. - Yusan lặng lẽ lên tiếng - Bởi vì sứ giả áo đỏ mãi mãi chỉ là người

đứng bên ngoài cuộc đời của ngôi sao...

-Phải chi em có thể đập tường ngăn giữa chúng ta. - Ana nuối tiếc nói - Nhưng em không đủ sức,

Yusan à. Em không đủ sức. Bởi vì, em cũng... yêu Prang. Em không thể vượt qua chính mình.

Bằng ánh mắt độ lượng, Yusan nhìn nàng, khẽ lắc đầu:

-Đừng ân hận về sự lựa chọn của mình. Đừng bao giờ làm điều ngu ngốc ấy. Nàng đã chọn Prang,

chọn con đường chinh chiến chứ không phải sống cuộc sống thanh tao của một ẩn sĩ. Vì thế, nàng

mới là Anatasia. Mục đích ta đến đây không phải để khuyên nàng từ bỏ khát vọng. Ta đến để nói

cho nàng biết rằng, ngoài Prang, còn có một người luôn luôn yêu thương nàng... Bởi thế, đừng chần

chừ gì nữa, mau tấn công thành Gem nếu trái tim nàng muốn điều đó. Ta mãi mãi là người ở bên

cạnh bảo vệ nàng, ngôi sao bé nhỏ.

Lời nói chứa chan yêu thương mà buồn đến nao lòng. Ana không khóc nữa. Nàng cảm thấy nếu cứ

khóc suốt mướt như vậy thật là không phải đối với sự hi sinh cao thượng của Yusan. Thay cho nước

mắt là nụ cười nhẹ:

-Điều may mắn nhất trong cuộc đời em là được gặp một người như chàng, vương tử Yusan cao quý.

-Ta cũng vậy. - Yusan xiết nhẹ tay nàng - Hãy luôn tin vào những quyết định của mình, cho dù có

trong tình thế cấp bách nhất, bởi thiếu tự tin là nguyên nhân của phần lớn mọi thất bại. Nàng có thể

ngghi ngờ ai tùy ý, nhưng tuyệt đối, đừng bao giờ nghi ngờ mình, Anastasia.

...

Yusan biến mất trong màn đêm bí ẩn như lúc đến. Cuộc viếng thăm sao mà ngắn ngủi quá. Ana

đứng lặng người bên cửa lều, nhìn mãi vào khoảng không gian vô định. Gió lạnh buốt quất vào

người chẳng khiến nàng nhăn mặt dù chỉ một lần. Nước mắt và tình yêu sao cứ mãi đồng hành với

nhau. Tan rồi hợp, hợp rồi tan. Cuộc đời như một ván cờ đầy những thử thách, mưu mẹo đang chờ

đợi con người ta bước chân vào. Đã có lúc nàng tưởng chừng gục ngã và tự chôn mình trong những

hố sâu thử thách ấy, nhưng, lúc nào Yusan cũng xuất hiện kịp thời để nâng đỡ và chỉ cho nàng thấy

rằng con đường phía trước còn xa lắm.

Ana muốn khóc cho cuộc chia xa tưởng như là mãi mãi này, nhưng, nàng đã kịp trấn tĩnh lại. Quá

khứ đã qua rồi. Tình yêu thanh khiết như pha lê đã tan biến đi trong không gian vô định. Đôi mắt

xanh hiền từ, phong thái đĩnh đạc ung dung... nụ cười dịu dàng... vương tử Yusan đã rời khỏi nàng.

Vị sứ giả áo đỏ lại trở về đúng vị trí của mình, cho dù cả bản thân lẫn ngôi sao nhỏ có tiếc đến đâu đi chăng nữa.

Có thể hiện thực không cho phép họ ở gần bên nhau, nhưng, nó không hề cấm việc con người ta mơ

ước. Giờ đây, có lẽ vương tử Yusan chỉ còn xuất hiện trong những giấc mơ tuyệt đẹp của nàng mà

thôi.

Đúng. Chàng trai ấy vốn đã là giấc mơ không thành sự thật của nàng ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ...

vào cái ngày mà lòng hận thù của nàng công chúa mới mười sáu tuổi vương quốc Porasitus dường

như dịu đi khi gặp vị vương tử có nụ cười thuần khiết hơn cả ánh nắng ban mai...

"Vĩnh biệt giấc mơ của tôi." - Ana thầm nghĩ. Lòng nhói lên nỗi đau xót xa bất tận. Vĩnh biệt Yusan.

Legend of Porasitus - Chương 33

Ana mệt mỏi ngồi sụp xuống ghế. Bao nhiêu sinh lực dường như đã rời bỏ nàng. Đúng lúc ấy, Iala

lao vào, mắt ngấn nước, nghẹn ngào:

-Sao lại để vương tử đi?!? Ngài yêu anh ấy cơ mà. Tại sao lại buông xuôi dễ dàng đến thế?

-Iala... - Ana dịu dàng ôm cô em gái đáng yêu vào lòng, vuốt mái tóc mềm mại của cô, nói khẽ

khàng - ... em phải hiểu rằng, cuộc đời nhiều lúc không chiều lòng người. Yusan... mãi mãi không

thuộc về ta.

-Không! Em không tin! Ngài có thể chinh phạt Dahlia hùng mạnh nhưng lại không thể giữ được

người mình yêu ư?

Đúng. Nàng có thể vung gươm lên chiến đấu chẳng kém ai, thế mà, chẳng đủ sức phá vỡ bức tường

ngăn cách với Yusan. Éo le thật.

-Quên chuyện vừa rồi đi, Iala. Hãy xem như người ấy chưa bao giờ đến đây, chưa bao giờ gặp ta.

Chưa bao giờ.

Iala vùng ra, nhìn nàng đau đớn:

-Ngài nói em quên, nhưng liệu chính bản thân ngài có quên được không?!?
Ngài có quên không

chứ?!? Ngài mau đuổi theo đi! Chắc giờ này vương tử chưa về đến thành Gem đâu!

-Người ấy sẽ không trở lại thành Gem.

-Vì sao?!?

-Người ấy không muốn trở thành người cản trở. Người ấy đã luôn vì ta.
Ta... - Ana mỉm cười thật

buồn - ... ta ước gì có thể chạy theo và ngã vào vòng tay của người ấy mà quên đi mọi sự trên thế

gian này. Tiếc là, ta đã chọn người con trai khác. Ta đã chọn mất rồi. Ta cũng sẽ không khóc nữa,

điều đó không có nghĩa là ta quên vị sứ giả áo đỏ... Ta sẽ luôn nhớ đến người ấy, giấc mơ đẹp nhất

đời mình.

Mãi mãi... Yusan vẫn chỉ là giấc mơ trong sáng tuyệt vời.

Sáng hôm sau, quân Henki một lần nữa dàn quân vây quanh thành Gem để chuẩn bị cho trận đánh

mới. Ana nằm chắc gờm, mắt mở thật to biểu lộ một quyết tâm sắt đá. Vương tử Yusan không còn

ở trong thành nữa. Mọi chuyện đã dễ dàng hơn nhiều. Thành Gem... cảm ơn vì đã cho nàng được

gặp lại Yusan.

-Hôm nay nhất định phải hạ được thành này. - Hans tỏ ra cực kì hăng hái.

-Đúng vậy. - Ana gật đầu. Mọi thứ chỉ là giấc mơ mà thôi. Giết chóc, yêu thương hay thù hận đều

chỉ là những giấc mơ của con người.

Quân Dahlia lập tức ra ngoài nghênh chiến. Vẫn là vương tử Kun dẫn đầu, kẻ hiếu thắng nhất mà

nàng từng biết. Ana cười nhạt. Trên đời này chỉ có hai loại nam nhi đối với nàng. Một là những

người tài giỏi mà nàng yêu thương, kính trọng, còn một là những kẻ mà nàng coi thường.

-Giết! - Ana hét như sấm rền. Trống lệnh nổi lên khi quân hai bên lao vào nhau. Ana như chìm

trong biển khói lửa chiến tranh. Kiếm vung lên và máu chảy. Nàng nở nụ cười như thần chiến thắng.

Yusan đã dạy cho nàng biết rằng, con người đều có riêng mục đích nhất định, quan trọng là biết

sống hết mình vì mục đích ấy. Cho dù là bằng những cách khác nhau nhưng cả nàng và Yusan đều

đang thực hiện chân lý đó.

Mục đích của nàng là chinh phục thiên hạ, là trả thù...

...

Thành Gem bị hạ vào trưa hôm đó. Bãi chiến trường chất đầy xác người. Thương vong nhiều không

kể xiết. Chưa bao giờ quân Henki đ*ng độ một đội quân can trường đến thế. Nhưng, cuối cùng họ

cũng đã giành được chiến thắng.

Đại tướng quân Henki tiến vào thành phố thật đường hoàng. Dân chúng run rẩy kinh hãi, bởi bao

nhiều thành quân Henki tràn qua là bấy nhiêu thành bị giết sạch không sót một ai. Vương tử Kun đã

tử trận, bị kéo lê vào thành dưới vó ngựa kẻ chinh phạt. Thê thảm không ngờ.

-Đại tướng quân, chúng ta sẽ làm gì tiếp theo? - Hans e dè hỏi - Lại... giết nữa sao?

Ana quay lại nhìn cận tướng, cười:

-Không cần nữa. Máu chảy sẽ làm ô uest nơi mà vương tử đã đến.

-Vương tử Yusan?

-Đúng. Đừng làm máu hoen lên sự thanh khiết ấy. Người hãy cắt đặt quân canh giữ nơi này rồi

chúng ta sang Emerald ngay. Ta không yên tâm lắm về quận chúa Lanka.

Nói rồi Ana quay đi, mặc ánh nhìn khó hiểu của thuộc hạ. Chắc cả đời mình, Hans cũng không hiểu

được những bất hạnh mà nàng phải chịu đựng đâu. Không có ai hiểu được... ý nghĩa về sự thanh

khiết trong nụ cười của Yusan...

Thành Emerald.

Benjin đang đứng bên cạnh quận chúa Lanka cùng quan sát chiến trường từ xa. Quân Dahlia vừa

chưa chịu ra khỏi thành. Quận chúa Eliza thật là quá ngang ngạnh. Lanka đã tìm ra vị trí đặt các mìn

lửa lẫn trong những đám cỏ khô cháy nắng và thay đổi chúng theo sơ đồ chiến thuật thuận lợi cho

quân Henki. Benjin luôn tự hỏi tại sao con người này lại dám bán đứng danh dự của bản thân để

phục vụ cho kẻ thù. "Thánh nữ Dahlia" mà lại là thế hay sao?

Dòng suy nghĩ của Benjin bị cắt ngang bởi tiếng hét báo của lính canh:

-Quân Dahlia ra rồi!

Cuối cùng thì Eliza cũng không kiềm chế được trước những lời khiêu khích của quân Henki!

Lanka và Benjin phóng lên ngựa, lao như bay ra chiến trận. Hai bên đang giao chiến rất dữ dội, lùi

đần vào vòng vây đai lửa được đặt sẵn. Y như dự tính, quân chúa Eliza từ trên lưng ngựa giương

cung lửa lên. Nhưng Lanka đã nhanh hơn rất nhiều. Phập! Mũi tên nhọn hoắt cắm chặt vào một bên

vai của chị gái nàng. Eliza gục xuống, kinh ngạc nhận ra thủ phạm vừa bắn. Giữa chiến trận ác liệt,

nàng không dám tin vào mắt mình.

-Lanka! Em làm gì trong hàng ngũ Henki!?

Benjin kín đáo theo dõi phản ứng của chủ thành Jasper. Lanka mở to mắt nhìn chị gái, đau khổ

nhưng chẳng thể đáp lời. Lời nói tắc nghẹn trong cổ họng... Qua giây phút bất ngờ, Eliza sực tỉnh.

Vốn có kinh nghiệm chinh chiến, nàng lia mắt lướt qua tất cả vị trí đặt mìn lửa. Chẳng lẽ... Lanka

đã thay đổi tất cả? Nếu thế thì...

-Lui quân! - Eliza gầm, phát cờ hiệu như điên - Lui quân mau!

Không, không kịp nữa rồi. Với đôi tay run rẩy vì những điều mình sắp làm, Lanka lại giương cung

lên một lần nữa, lần này tên lấp trên cung là ba mũi tên lửa và... buông tay ra! Dây cung rung bần

bật. Vút! Những mũi tên xé rách không khí, cắm phập vào các môi lửa và hầu như ngay lập tức, một

vòng đai lửa kinh hoàng bốc lên, bao vây đại quân Emerald! Eliza thét lên tuyệt vọng! Trong khi

Lanka quy xuống, khó khăn lắm mới ngăn được nước mắt không tuôn trào.

Vòng đai lửa giam đại quân ở giữa, cháy ngút trời. Hơi nóng hừng hực. Mùi khét... tiếng kêu gào

thảm thiết của những người lính Dahlia bị thiêu...

-Lanka! Đồ phản bội! Người là nỗi ô nhục của Dahlia! - Trong biển lửa chết chóc, Eliza gầm lên

căm hận - Đất nước này đời đời nguyên rủa người!

Tiếng của cô gái ấy chìm trong những tiếng gào thét đau đớn. Lửa là thần hộ mệnh và bảo vệ thành

Emerald, thế mà giờ đây...

Trái tim quận chúa Lanka nhói lên từng cơn đau buốt khi nghe những lời nói đầy uất hận ấy.

Nàng đã tự tay thiêu sống chị mình. Nàng đã làm cái điều kinh khiếp đó mà

không chút ngại ngần. Lanka thật sự chỉ muốn nhảy vào biển lửa kia tự sát để đền tội. Giết chị, nàng

thật chẳng khác gì loài cầm thú. Nhưng, vì dân tộc, nàng không thể làm khác hơn. Thà rằng mình

nàng bị nguyên rủa còn hơn là để dân chúng thành Emerald chết thảm thương.

Quận chúa Eliza là chị thứ ba của Lanka, một người lúc nào cũng yêu thương nàng hết mực... Giữa

người thân và quốc gia, nàng đã lựa chọn...

Eliza...xin vĩnh biệt, chị thân yêu.

-Chúng ta đã tiêu diệt được đại quân trấn giữ thành Emerald. Tiến vào thành thôi. - Benjin nhắc nhở,

giọng hơi khinh miệt. Lòng chàng thấy nôn nao lạ thường. Thật không dễ khi nhìn thấy người ta ra

tay sát hại chị ruột mình nhanh chóng như thế. Đến bây giờ chàng cũng không thể hiểu nổi những

hành động của Lanka. Đây mà là vị quận chúa dám hi sinh vì dân thành Jasper sao?!?

-Đúng. Chúng ta nên đi thôi. - Lanka cố gượng cười, thúc ngựa đi về phía cổng thành Emerald đã

mở rộng. Đấy, cuối cùng thì nàng cũng đã hạ được thành trì vững chãi này sau ba ngày phục kích

mệt mỏi.

-Cút đi! Đồ chó săn! Đồ man rợ!

Dân chúng Emerald đã đón tiếp quận chúa Lanka như thế.

Họ hận quân Henki xâm lược, nhưng còn căm thù kẻ phản bội Tổ quốc và ra tay giết chị mình hơn

gấp vạn lần. Suốt từ quăng đường từ ngoài vào đến cung điện Emerald, Lanka không nói câu nào.

Khuôn mặt lạnh băng, không đau buồn mà cũng chẳng sung sướng. Nàng chỉ là một kẻ tội đồ của

vương quốc Dahlia và là giống ngoại lai đối với đế chế Henki. Nàng thật ra chẳng là cái gì trên thế

gian này. Đại tướng quân Reven đã sử dụng nàng như một quân bài chiến lược, nhưng đó là do nàng

tự nguyện.

Không biết có bao nhiêu người dân đã ném đá vào nàng? Những vết thương chảy máu nhỏ xuống

khuôn mặt xinh đẹp không làm nàng đau nhưng chúng khiến nàng như lịm đi trong nỗi nhục nhã.

Quân Henki cũng không ưa gì Lanka, bằng chứng là chẳng người lính nào ngăn dân chúng lại. Cũng

phải thôi, chính nàng còn cảm thấy ghê tởm con người mình...

Đến khuya hôm ấy thì đại quân do tướng Reven chỉ huy cũng đến được Emerald. Thế là thành Gem

cũng đã bị hạ. Lanka và Benjin ra tận cổng thành để đón chào vị chỉ huy của mình. Từ trên yên

ngựa, Ana nhảy xuống, tà áo choàng đen tung bay và trên môi nàng là một nụ cười hài lòng. Lanka

quả không phụ lòng tin của nàng. Mọi chuyện đều nằm trong dự đoán.

-Chào mừng đại tướng quân. - Benjin nghiêng mình cung kính, trong khi Lanka kiêu hãnh nhìn

thẳng vào Ana. Hiểu ý, nàng vỗ vai cô gái trẻ:

-Nàng không cần lo, toàn bộ dân chúng thành Gem vẫn còn sống.

Lanka thoáng giật mình. Nàng cảm thấy kinh ngạc vô cùng khi thấy kẻ thù đã đoán được ý định của

mình. Làm sao hẳn ta có thể hiểu như vậy nhỉ?

Lanka lập tức quỳ sụp xuống, nắm lấy tay Ana, khẩn nài:

-Vậy... vậy xin ngài nể tình tôi đã chiếm được thành này mà tha cho dân Emerald.

Benjin, Hans và Jacken hết sức bất ngờ, phải mất mấy giây sau mới hiểu hai người đang nói về điều

gì. Thì ra...

Ana không đáp, chỉ cười, cười vang dội đêm thâu trên xứ Dahlia lạnh giá. Nàng đi vào cung điện,

không ngoảnh mặt lại lần nào, bỏ mặc quận chúa Lanka vẫn còn đang ngỡ ngàng ở phía sau.

Mục đích của Ana là trả thù. Lí do duy nhất ngăn lưỡi hái thần Chết dưới tay nàng tàn nhẫn vung

xuống Dahlia là vương tử Yusan. Thành Gem đã may mắn có được điều đó. Nhưng, Emerald thì

không. Cho dù vậy, khâm phục đức hi sinh cao cả của quận chúa Lanka, Ana đã tha cho dân chúng

thành ấy. Có phải là vì nàng nhân hậu? Không, đó chỉ là sự trả ơn sòng phẳng mà thôi.

Sáng sớm hôm sau, khi mọi người còn đang say ngủ, chỉ có mình Lanka đứng trên thành cao nhìn về

phía thủ đô Magnolia yêu dấu. Giờ đây, quân Henki đã tiến gần trái tim của Dahlia hơn bao giờ hết.

Liệu giữa Muse và Reven, ai sẽ là người chiến thắng? Chính nàng cũng không đoán trước được. Tài

năng của Reven thì không cần bàn cãi gì nữa. Mười chín tuổi mà đạt được tầm vóc lớn lao đến thế,

chàng trai tuần tú ấy quả không phải là người tầm thường. Song, Muse cũng không hề kém cạnh.

Muse hơn Lanka ba tuổi, là trưởng nữ của hoàng tộc Dahlia, từ khi sinh ra đã được nuôi dạy để trở

thành đấng quân vương tương lai. Đó là một người kiên định và quyết liệt. Tài năng quân sự khiến

ngay cả các bậc nam nhi cũng kính phục. Nhưng, lại quá ngây thơ trong chính trị nên cuối cùng ngai

vàng lại thuộc về Snaki. Lanka nuôi một hi vọng bỏng cháy là chị Muse có đủ khả năng ngăn bước

tiến của quân Henki trước khi quá muộn. Vì nếu, Magnolia thất thủ, đồng nghĩa là Dahlia bị xoá tên

khôi bản đồ khu vực, giống như Parasitus và Gladiolus... Nàng cũng hi vọng có thể sát cánh bên

dân tộc bảo vệ quê hương, nhưng... từ khi nàng khoác quân phục Henki lên người thì hình ảnh

Thánh nữ Lanka đã trở thành kẻ phản bội đáng khinh bỉ trong mắt dân chúng mất rồi. Không còn

đường để quay lại. Mà vả chăng có được thì Lanka cũng không còn mặt mũi nào mà gặp chị em khi

đã tự tay hạ sát quận chúa Eliza chị gái mình. Một hành động man rợ hơn loài cầm thú...

-Từ đây đến Magnolia thật sự rất gần. - Reven xuất hiện sau lưng Lanka từ bao giờ, quân phục

phẳng phiu. Trông chẳng khác gì một cậu công tử chân yếu tay mềm. Vẻ ngoài thật dễ khiến người

khác hiểu lầm. Lanka quay người lại, nói u sầu:

-Chúc mừng ngài, đại tướng quân.

-Đúng là việc nên chúc mừng. Ta nghe nói biển Alaka có màu hồng như ruby loại tốt nhất. Có đúng

thế không?

-Tôi đã không trở về cung điện Halua suốt nhiều năm nay rồi. Tôi là chủ thành Jasper cơ mà. -

Lanka tìm cách tránh né câu trả lời. Dĩ nhiên là nàng biết biển Alaka thân thương có màu gì, nhưng

lí gì phải chia sẻ kỉ niệm tươi đẹp của riêng mình với kẻ thù cơ chứ. Thêm nữa, nàng thật sự không

muốn phải gọi lại những nỗi lo sợ kinh hoàng về việc Magnolia bị huỷ diệt.

Reven tiến đến gần hơn, chống tay lên tường thành, hít một hơi sâu thứ không khí trong lành buổi

sáng, rồi ôn tồn tiếp tục câu chuyện:

-Nàng đang lo cho thủ đô phải không? Ta vẫn biết là nàng mong ta đừng ra tay với dân chúng.

Nhưng, thành Gem và thành Emerald thôi đã là quá nhiều rồi. Trong chiến tranh thì không có lòng

nhân hậu. Còn nếu nhân hậu trong chiến tranh thì đó lại là sự ngu ngốc nhất thế gian này. Mà ta thì

không muốn bị coi là kẻ ngốc nghếch.

-Tôi hiểu ý ngài. Có thể chiến tranh và quyền lực là mục đích của ngài. Còn tôi, mục đích của tôi là

bảo vệ dân chúng bằng tất cả khả năng.

-Đúng vậy. - Reven gật đầu - Và nàng đã làm rất tốt. Ta thực sự khâm phục. Vì thế, giờ hãy rời khỏi

đây. Ta không muốn phải xử tử nàng theo đúng quân lệnh. Hãy đi đến một vùng đất hoà bình, nơi

mà lí tưởng của nàng có thể trở thành sự thật...

Nói rồi Reven quay đi, trở vào trong cung điện. Mái tóc nâu dài tung bay trong gió, quyến trong tà

áo choàng đen thẫm tang thương. Lanka lặng người nhìn theo, con người này thật kì lạ, lúc tàn nhẫn

như thần Chết, lúc lại đa cảm hơn cả những cô thiếu nữ hay mơ mộng. Phải chăng đây là một trong

những lí do khiến nàng nảy sinh một thứ tình cảm kì lạ với anh ta? Một thứ tình cảm pha lẫn giữa

khâm phục, hận thù và ... thương hại.

-Reven! Nếu ngài thả tôi thì... đó chính là lòng nhân hậu trong chiến tranh!

- Lanka hét với theo.

Nhưng Reven không quay lại, chỉ giơ một tay lên cao thay cho lời chào. Hình ảnh này, có lẽ, Lanka

sẽ mãi mãi không bao giờ quên, rằng... trong trái tim của loài ác thú luôn có một góc thầm kín nào

đó dành cho tình yêu thương.

Legend of Porasitus - Chương 34

Thủ đô Magnolia. Quân hùng tướng mạnh, trên thành cao, quận chúa Muse trong quân phục xanh

lam đưa đôi mắt sâu màu táo chín quan sát thể trận của quân địch đang bao vây thành. Đôi mắt tĩnh

lặng của một chiến tướng dày dặn kinh nghiệm. Đại tướng Reven thống lĩnh quân Henki đứng ngay

hàng đầu tiên, gương cao đôi mắt kiêu hãnh nhìn lại nàng. Một chàng trai trẻ. Muse trầm nghĩ. Vậy

mà đủ sức tiêu diệt hàng loạt thành trì kiên cố để hôm nay tiến được đến đây với tốc độ thần tốc.

Quả không vừa.

-Quận chúa, chúng ta sẽ đối phó như thế nào?

Giọng nói quen thuộc của tướng quân Zad chọt vang lên sau lưng. Muse từ từ quay lại, trả lời bằng

một câu hỏi:

-Thế tướng quân có kế sách gì hay không?

Một nụ cười làm sáng bừng khuôn mặt của Zad. Chàng quay nhìn quân đoàn Jua hùng dũng dưới

thành, đáp:

-Giá như có nữ hoàng ở đây. Mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn.

-Ngài đáng lẽ không cần phải khổ như thế. Ngài không hề thích chiến đấu. - Muse trầm tĩnh nhận

xét- Vì sao lại phải vì nữ hoàng mà làm việc mình căm ghét vậy? Dù gì thì nữ hoàng cũng đã có ý

định kết hôn với hoàng đế Prang... và trong trái tim người thì lại chỉ có hình bóng của chàng hoàng

tử bốn năm trước...

Zad không biểu lộ thái độ khó chịu nào trước mặt Muse. Đó thực sự là một cố gắng phi thường. Bên

trong, lòng chàng dậy lên một thứ cảm xúc nôn nao khó tả. Tình yêu của chàng và Snaki? Phải,

chàng yêu người ấy nhưng tất cả giờ chỉ còn là những kí ức tuổi thơ mà thôi. Chàng là con trai tể

tướng nên được lớn lên bên cạnh các công chúa. Và ngay từ hồi ấy, chàng đã biết, suốt cuộc đời này

trong tim mình chỉ có hình bóng một người duy nhất. Vì người ấy, chàng có thể hi sinh cả sinh mạng

mỏng manh ... cho dù người ấy chẳng bao giờ đáp lại tình cảm của chàng...

-Sau khi đánh bại quân Henki, ngài nhất định phải bày tỏ với nữ hoàng. - Muse nói. Zad giật mình,

dứt khỏi những mớ suy nghĩ hỗn độn:

-Nàng nói điều gì lạ vậy? Tôi biết nói thế nào... - Rồi dường như nhận ra sự hoảng hốt của mình là

không nên, chàng liền hướng câu chuyện sang đề tài khác - Và lại, chẳng lẽ nàng tin mình đủ khả

năng đánh bại quân Henki?

-Giờ thì chưa, nhưng tương lai gần sẽ có cách. Tạm thời, tôi nghĩ cầm chân được Reven đã là khó

khăn lăm rồi. Hắn ta cứ như một con sư tử xỏ cũi. Prang quả thật rất biết dùng người.

Zad chẳng bình luận gì thêm. Những sự im lặng còn biểu lộ nhiều điều hơn cả lời nói.

Sự nguy hiểm của Reven Zad đã rõ như bất cứ người dân Dahlia nào. Tài năng quân sự, sự khát máu

và một trái tim băng giá, tất cả đã tạo nên một chiến tướng hùng mạnh. Biển Alaka mấy hôm nay sao

nổi sóng dữ dội quá, dường như ngoài khơi có bão lớn... Cầu nữ thần Genda che chở cho Dahlia của

người chàng yêu thương nhất. Zad thăm nhủ, hướng đôi mắt xa xăm ra bầu trời rộng lớn.

-Quân chúng ta không thể chờ ở đây mãi. - Jacken nóng nảy nói, lia cái nhìn rực lửa về phía những

dãy tường thành vững chắc của Magnolia. Ana không nói gì. Quận chúa Muise chẳng thể cố thủ quá

lâu đâu. Chẳng lẽ cô ta không có ý định chiếm lại các thành trì đã mất hay sao. Chỉ có mỗi thủ đô

Magnolia thì đâu thể gọi là vương quốc Dahlia. Vì thế, chẳng sớm thì muộn, quân Dahlia cũng phải

ra nghênh chiến thôi. Nghĩ đến đây, bất giác một nụ cười hài lòng xuất hiện trên môi nàng.

Ở bên cạnh, Benjin cố giấu một tiếng thở dài nãy nẽ, mắt buồn thăm thẳm.

-Bình tĩnh chút đi. - Hans trấn an đồng đội - Nếu cô ta không ra thì chúng ta sẽ tiến vào.

-Đúng. Dù sao thì kế hoạch hai tuần của đại tướng quân cũng chỉ còn bốn ngày nữa thôi. - Benjin

đếm các đầu ngón tay một cách chậm rãi- Tướng quân, ngài nghĩ sao?

Ana mỉm cười:

-Không cần nghĩ nữa. Muse cuối cùng cũng ra rồi.

Cổng thành Magnolia mở toang và hùng binh Dahlia tiến ra trên những cỗ xe song mã. Quận chúa

Muse đi đầu, quân phục xanh lam nổi bật giữa đội quân đỏ rực. Tay nắm chặt gươm và đôi mắt sáng

bùng đầy khí thế. Quân Henki không phản ứng gì cho đến khi đối phương dàn trận chỉnh tề. Ana và

Muse đối diện sau ở hai bên chiến tuyến.

Im lặng.

Gió sa mạc bốc lên nóng hổi như nung nóng bầu không khí chiến tranh. Jacken nghiêng răng ken két.

Trong hoàn cảnh đó, Ana đưa tay nhẹ nhàng lên ngang vai, mỉm cười lịch thiệp:

-Hân hạnh diện kiến, đệ nhất tướng quân Dahlia.

Muse không đáp, chỉ cúi chào đáp lại. Chỉ qua động tác nhỏ nhặt ấy thôi, Ana hiểu một sự thật rõ

ràng rằng, đây không phải là đối thủ dễ hạ.

Còn Muse? Nàng không rời mắt quan sát từng cử chỉ của đối phương: ánh mắt sáng long lanh như

mặt hồ phản chiếu những tia nắng mai trong vắt như mật ong, nụ cười ngạo nghễ nửa đùa nửa thật

và phong thái đĩnh đạc, ung dung tựa như đang dạo chơi chứ không phải đối mặt quân địch. Đúng là

một chàng trai đẹp và quý phái, chứng tỏ dòng dõi cao quý. Nhưng, nếu đẹp đến nhường ấy mà lại là

nam nhi thì có lẽ hơi kì lạ.

Ana phất tay, trống trận liền nổi rền vang rộn rã. Quân Henki gầm lên đầy phấn khích. Cơn say máu

dâng ngút trời chẳng khác nào cơn hỏa dữ đốt môi lâu ngày. Quân Dahlia khẽ thối lui, nhưng tuyệt

nhiên, ánh mắt của quận chúa Muse thậm chí không hề lay động lấy một giây. Điều đó bất giác

khiến Ana cảm thấy hơi chùng xuống. Con người này thật khó lường. Nàng biết mình đã đ*ng độ kì

phùng địch thù. Song dù vậy cũng không còn thời gian cho sự do dự nữa.

-Tiến lên! - Nàng hét. Ngay lập tức quân lính ùn ùn kéo lên, xông vào quân Dahlia đang dàn trận

chính tề.

Những âm thanh chói lói dậy vang! Tiếng gào thét xung trận rú thật man rợ,
tiếng binh khí va vào

nhau toé lửa, mùi tanh tươi của máu nóng trào ra khỏi các vết chém sâu
hoắm, bụi mù tung lên dưới

vó ngựa hung tợn... tất cả là chiến tranh!

Những cỗ chiến xa giúp quân Dahlia tấn công đối phương từ trên cao,
nhưng, bất lợi ở chỗ không

thể xoay chuyển nhanh được. Lũ ngựa cứ như kẹt cứng giữa hàng rào gươm
giáo xung quanh tua

tủa. Theo chỉ đạo của nguyên soái, quân Henki quần chiến xa Dahlia từ bên
dưới, giết chết ngựa kéo

để khống chế lính.

Chiến trận ác liệt!

Muse đột ngột phát cờ hiệu! Quân Dahlia lập tức chia làm hai đạo bọc ra
ngoài... Chiến thuật gì

đây? Cô ta muốn làm gì? Ana khựng lại vài giây, đôi mắt xanh nhìn bao
quát nhanh toàn bộ thế

trận...

-Thế gọng kìm! - Nàng gằm - Phá vỡ mũi tấn công bên trái! Không cho nó
nhập với mũi bên phải!

Hans và Jacken liền quay sang đối phó với đạo quân Dahlia ấy, trong khi Ana và Benjin chặn cánh

bên phải do đích thân quân chúa Muse chỉ huy. Bọn ngựa kéo bị chặn đột ngột dựng bờm hí lên hỗn

loạn. Ana đối mặt với địch thủ lớn nhất, nín thở. Một niềm phấn kích lạ thường trào dâng trong tim

nàng, niềm khát khao chinh phục! Nàng bật cười vang dội. Một thoáng khó chịu lướt nhẹ nhàng qua

đôi mắt kiên định của Muse, tay nàng xiết chặt hơn chiếc giáo dài sáng óng ánh.

-Chúng ta thử sức một chút đi, quân chúa! - Ana khiêu chiến và lao vào. Muse không né tránh. Nàng

hiên ngang chờ đón kẻ liều mạng nơi ngòi cuộc chiến. Choang! Một âm thanh chói tai làm rung

bầu không khí khi họ chém vũ khí vào nhau. Lực mạnh đến nỗi khiến cả hai cùng bị đẩy ngược về

phía sau.

-Khá đấy. - Muse bất chợt cất giọng. Giọng nói trầm buồn rất hiếm thấy. Ana lấy lại khí thế, gật đầu:

-Thì ra nàng cũng biết nói đấy nhỉ!

Gươm vung lên lần nữa. Choang! Lần này thì nó để lại một vết nứt trên thân ngọn giáo. Muse lách

người tránh một đòn hiểm của đối thủ, lộn mình nhảy lên ngựa kéo. Xoẹt!
Nàng cắt đứt dây nối với

chiến xa, con ngựa liền được giải thoát khỏi gánh nặng. Ana thận trọng lùi
ngựa lại. Quận chúa

Muse được tự do, đâm ngọn gáo dài đến! Ana tránh vừa kịp lúc, ngọn gáo
hất tung chiếc mũ bảo vệ

và cắt đứt một lọn tóc nâu óng ả của nàng! Thật kinh khủng! Nàng kinh
hoàng nhìn tóc mình rơi

xuống đất, phủ lên trên một vũng máu đỏ thẫm... Chỉ chút xíu nữa...

-Người không bị đâm thủng mắt là giỏi lắm rồi! - Muse cười. Không, không
hắn là cười vì đôi môi

nàng thậm chí không mấp má, chỉ có đôi mắt màu táo tĩnh lặng sáng bừng
lên trong một khoảnh

khắc ngắn ngủi. Đôi mắt của con người biết rõ thực lực địch ta. Ana vuốt
chỗ lọn tóc vừa bị cắt rời,

tay còn lại đặt lên môi, nói êm ái:

-Thật thú vị. Nhưng nàng không biết rằng một lọn tóc của ta rơi xuống là có
bấy nhiêu dân Dahlia đã

và sẽ bị giết hay không?

-Bấy nhiêu sợi tóc là là bấy nhiêu tội ác người phải trả giá. Nói thế mới
đúng ý nghĩa của nó.

Muse kết luận lạnh lùng chẳng khác gì một vị quan toà công lí. Nhưng Ana
không quan tâm, đối với

nàng, thế gian vốn đã chẳng có công lí.

-Vậy thì thử xem ai thắng!

Ana thét và tấn công lần nữa. Muse vội tránh nhưng lưỡi gươm đã kịp lướt qua. Một vệt máu mảnh

vắt ngang gò má cao trắng xanh của nàng, suýt vào mắt! Ăn miếng trả miếng! Ana chứng tỏ mình

chẳng phải tay vừa.

Hai bên gườm gườm nhìn nhau. Những đôi mắt tĩnh lặng. Những cái đầu hoạt động hết cỡ cho

những chiến lược quân sự. Họ như đã rời xa trận chiến xung quanh.

Ai sẽ thắng?!?

Đúng lúc ấy từ trong thành Magnolia rền vang kèn hiệu báo lệnh lui quân! Quân Dahlia lẫn Muse

đều ngỡ ngàng đến sững người! Ai dám cho thổi kèn hiệu rút quân về ngoài nàng?!? Zad? Không,

chàng trai ấy không có bản lĩnh đó. Vậy thì là ai?!?

Nhưng bất luận là ai đi chẳng nữa thì... Muse nghiêng rằng:

-Rút!

Quân Dahlia lập tức thoái lui vào thành! Jacken thúc quân đuổi theo nhưng Ana giơ tay ngăn lại,

nàng cười:

-Để thắng được Muse không phải một sớm một chiều đâu. Nếu người say máu đuổi theo vào trong

thành thì không khéo lọt vào bẫy mai phục đấy.

-Đây chỉ là khúc dạo đầu... .- Benjin nhận xét. Hans tỏ vẻ ngạc nhiên:

-Khúc dạo đầu của cái gì?

-Của... bài ca huỷ diệt. - Ana nhẹ nhàng đáp và ung dung quay ngựa trở về doanh trại. Chắc chắn

Muse cũng sẽ thận trọng hơn trong lần ra quân tiếp theo. Một vết thương nhỏ như thế chẳng chứng

minh điều gì, nhưng... máu của Muse đã đổ ngay trận đụng độ đầu tiên, còn nàng thì không

Legend of Porasitus - Chương 35

Cố nén cơn giận dữ sôi sục, Muse bước từ tốn đến phòng tác chiến trong cung điện Halua, áo giáp

kêu loạt soạt dưới tà áo choàng xanh lam dữ dội. Cánh cửa bật mở. Zad đang đứng trầm ngâm trên

bản đồ tiến quân của Henki, áo choàng vắt trên ghế. Mái tóc hung đen ôm gọn khuôn mặt thanh nhã.

Đôi mắt cố tỏ ra chăm chú nhưng thật ra lại không hề thích thú gì khi quan sát bản đồ. Zad quả nhiên

không thích hợp cho việc chinh chiến.

Muse nhẹ nhàng bước đến bên, cất giọng rành mạch:

-Tại sao ngài dám dùng kèn hiệu thu quân?

Zad quay lại, mỉm cười ôn nhu:

-Không. Có gan trời tôi cũng không dám tự tiện qua mặt quận chúa.

-Thế thì...

-Là ta đã ra lệnh.

Muse giật mình quay lại. Từ cửa, người vừa nói bước vào, phong thái đường hoàng uyển chuyển đầy

khí chất đế vương. Muse lặng người vì kinh ngạc trong một khoảng vài giây rồi sức nhớ ra, nàng vội

quỳ sụp xuống:

-Nữ hoàng tôn kính.

-Ừm. – Nữ hoàng khẽ đáp, nụ cười rạng rỡ như mặt trời toả sáng trên khuôn mặt diễm lệ. Đúng là

Snaki, nữ hoàng kiều diễm của dân tộc Mặt trời Dahlia. Nàng vẫn xinh đẹp tuyệt trần sau cuộc chạy

trốn gian khổ thoát khỏi Henki dưới sự giúp đỡ của một kẻ lạ mặt vô danh.

Muse tự nghĩ làm sao em gái mình lại xuất hiện đột ngột như thế, lòng chứa đầy thắc mắc không lời

giải. Chẳng phải Snaki đang bị hoàng đế Henki giam lỏng ở Penla hay sao?

Muse đứng dậy, nheo mày:

-Làm sao bệ hạ có thể...

-Đó là một câu chuyện dài, Muse. – Snaki phất tay và ngồi xuống ghế, đối diện bản đồ chiến thuật –

Lúc này không có thời gian kể lể. Quan trọng là đối phó với Reven.

-Đúng thế. – Zad đồng tình, hào hứng, nhiệt thành. Muse thở dài. Nàng không giấu nổi sự bất mãn

về việc phải rút quân vừa rồi. Vừa trận đấu mà lại rút trước quân Henki thật không phải là một ý

kiến hay. Có thể nghe có vẻ rất mê tít, nhưng phàm đã là tướng chinh chiến dày dặn kinh nghiệm, ai

cũng rõ khởi đầu thế nào thì nhiều khả năng kết thúc cũng sẽ như thế. Song, nữ hoàng lại rất độc

đoán. Nàng không tiện can thiệp.

-Pergularia, Garnet, Jasper, Gem, Emerald... - Snaki vừa nói vừa nhìn theo những vị trí tương ứng

trên bản đồ – Trong vòng mười ngày. Reven đúng là một con quý. Nhưng nếu Lanka không phản

bội thì... Emerald của Eliza không dễ hạ đến thế. Thật ô nhục. Nếu ta mà bắt được nó... Lanka sẽ

phải ân hận rất nhiều.

Giọng nàng đầy vẻ đay nghiến, căm giận. Muse không nói gì. Không phải vì không giận sự thay

lòng đổi dạ của Lanka, mà là nàng vẫn không dám chắc em gái mình làm thế có do uẩn khúc nào

không. Từ nhỏ đến lớn, Lanka luôn là một người biết suy tính chu toàn và vì lợi ích mọi người.

-Nhưng thế trận lần này, chị tính sao hả Muse?

Muse lắc đầu:

-Không ổn lắm. Quân trong thành Magnolia chỉ bằng phân nửa đại quân Henki. Chống chọi trực tiếp

không thể dùng làm kế sách lâu dài. Nhưng, nếu dùng kế khác lại còn khó khăn hơn, chỉ e cái đầu

ma quỷ của hắn lại nghĩ ra trò tàn ác nào đó đối phó lại chính chúng ta.

-Nói có lý. – Zad gật gù – Không khéo chúng ta lại nổi giáo cho giặc.

Nữ hoàng nhịp nhịp những ngón tay mảnh khảnh lên bàn, trầm ngâm:

-Nói cũng đúng. Muse, vậy chúng ta chỉ còn biết vừa đánh vừa tìm cách thoát thôi sao?

Muse quan sát địa thế một lần nữa, không biết có nên nói ra suy nghĩ thật của mình hay không. Để

đối phó với Reven nàng đã nghĩ không biết bao nhiêu đêm, nhưng mọi kế hoạch đều bị đảo lộn hết

do sự phản bội của Lanka. Nếu Emerald chưa bị hạ nhanh thế thì ít ra Magnolia còn có viện binh...

-Muse, chị không phải chỉ là chị ta mà còn là tổng tư lệnh quân đội Dahlia, ta cũng không phải là cô

em gái nhỏ của chị nữa, ta là nữ hoàng và ta cần biết sự thật về tương lai quốc gia. – Snaki gằn

giọng, mắt rực sáng.

Muse ngần ngừ thêm một lúc nữa rồi mới đáp lời:

-Thần chỉ nghĩ... nữ hoàng nên chuẩn bị thuyền và lương thực ở cảng Alaska.

Snaki sửng người, ánh mắt phút chốc lộ nỗi kinh hoàng khó tả. Lời nói của Muse khiến nàng tưởng

chừng không còn chút thần khí nào nữa. Một chiến tướng dày dạn kinh nghiệm mà đưa ra kết luận ê

chề đến vậy thì... thì sự thật chắc chắn chẳng khác bao nhiêu. Chuẩn bị thuyền... quân vừa xuất

kích mà đã tìm đường lo thoát thân...

Song vốn bản lĩnh hơn người, Snaki lập tức trấn tĩnh ngay, hỏi lần nữa một cách chậm rãi hơn:

-Chẳng lẽ không còn cách nào khác? Ta những tướng tài năng của chị cũng không thua kém Reven

là bao.

Muse nghiêng mình, bất giác nở một nụ cười héo úa như đoá tử đinh hương sâu thẳm:

-Bệ hạ, tài của thần cũng chỉ đủ bảo vệ cho Magnolia thôi. Không phải là run sợ mà khen địch,

nhưng, phải công nhận Reven quả xuất quỷ nhập thần. Hắn ta có vẻ ngoài ôn nhu mà thực tâm tàn

ác, điều binh chậm rãi mà lại hành xử khôn khéo che chắn mọi sơ hở. Quân ta thì bị dồn vào thế kẹt.

Phía sau là biển cả mênh mông, phía trước là cường địch chặn đường. Khó khăn nhiều không kể hết.

Thần mong bệ hạ vì lo nghĩ cho thanh danh dân tộc Dahlia này mà liệu bề chuẩn bị...

Câu cuối cùng giọng Muse như lạc đi. Thừa nhận khả năng thất bại của quân mình thật chẳng dễ

chút nào. Nàng nói hết câu thì thấy mình như nghẹt thở vì nỗi đau đớn trong lòng.

Vẻ ung dung đã phai bớt phần nào trên khuôn mặt kiều diễm của vị nữ vương, Snaki chống cằm suy

nghĩ. Muse phán đoán thế trận như thần. Nói một lời thì rất ít khi sai. Nhưng chẳng lẽ lặn lội trốn từ

Henki về đây bao ngày vất vả chỉ để được về tận mắt chứng kiến cảnh quê hương diệt vong hay sao?

Nếu quả thật thế thì nàng không cam lòng. Nụ cười tự tin của hoàng đế Prang đến lúc này vẫn lớn

vớn trong tâm trí Snaki. Chẳng lẽ chàng đã đoán trước tình hình? Còn cô gái tóc đen bí ẩn ấy nữa.

Cô ta giúp nàng trốn thật ra là ý tốt hay ý xấu đây?

-Chúng ta không thể thua dễ dàng như thế. – Nàng tuyên bố, hào khí đế vương đã khôi phục phần

nào, nét mặt hồng hào trở lại. – Reven tất có điểm yếu, chúng ta sẽ tìm ra và dùng nó hạ hắn. Đúng

không?

Zad mỉm cười:

-Dĩ nhiên là vậy. Các bậc tiên vương chắc chắn sẽ che chở cho dân tộc Dahlia.

Chỉ có Muse là im lặng. Nàng hiểu quá rõ rồi tính cách của em gái mình, càng tự tin ngoài mặt càng

chứng tỏ tâm trạng rối bời bên trong. Nhưng vẫn biết mình sẽ cố hết sức, Muse cũng gượng nở nụ

cười vui chẳng ra vui mà buồn chẳng ra buồn. Có kẻ bảo nàng chẳng biết cười, thật ra là việc nữ nhi

cầm binh chinh chiến xa xôi khó nhọc để cười được đúng nghĩa một nụ cười, nhiều lúc còn khó hơn

là rơi nước mắt.

Snaki cũng đọc được trong mắt chị gái mình nỗi lo âu sâu thẳm nhưng niềm kiêu hãnh hoàng gia cứ

như một thứ thuốc gây nghiện, nó che mờ lí trí nàng, đồng thời cũng giúp nàng có thêm sức mạnh

đứng vững vào giai đoạn khó khăn này. Mãi suy nghĩ miên man, ánh mắt nàng chợt đùng phải tia

nhìn chăm chú mê say của tướng quân Zad. Chàng trai ấy nhìn nàng tựa bị
thôi miên, luôn miệng

ủng hộ từng lời từng chữ nàng vừa thốt ra khi này mà chẳng bận tâm nó
đúng hay sai chỗ nào.

“Thật là một kẻ tầm thường.” – Snaki tự nghĩ, mắt ánh lên tia nhìn sắc lạnh
như lưỡi dao. Tình cảm

của Zad chẳng lẽ một người thông minh như nàng lại chẳng nhận ra từ lâu
rồi ư? Nhưng cuộc đời

nàng đã có sự xuất hiện của Prang Erokin. Đó có thể coi vừa là sai lầm đáng
cay nhất vừa là kỉ niệm

ngọt ngào nhất. Nàng vừa hận vừa yêu con người lạnh lẽo như băng tuyết
đó. Chính chí khí nam nhi

oai hùng, ngạo nghễ như cười vào đất trời của Prang dĩ nhiên đã khiến một
nữ hoàng đầy tham vọng

chính trị như Snaki phải ngưỡng mộ vô cùng. Và lại, tình cảm đặc biệt ấy
nảy sinh thật ra còn là vì

một lí do khác nữa kia...

Chuyện này thật là tréo ngoe. Mà nói cách khác, chính nàng nhiều lúc
cũng chỉ mong được ở cạnh

Prang thêm chút nữa, dù vẫn biết cuối cùng tất phải vung gươm giết chàng
vì dân tộc.

Buông một tiếng thở dài u uất, Snaki phất tay cho Muse và Zad lui ra.
Chuyện quân sự nàng giao

cho Muse nắm giữ. Tiếng hò hét chửi rủa như điên dại của quân Henki réo rắt ngoài kia như những

nhát dao cứa vào tim nữ hoàng. Dĩ nhiên là nàng sẽ không buông xuôi dễ dàng như thế. Cho dù

không thắng được Henki thì chí ít cũng phải khiến Reven khiếp sợ một lần.

Snaki cảm thấy kiệt quệ tâm thần, cả thân thể mỏi rờn, gục đầu xuống ngủ thiếp đi lúc nào không

biết...

Legend of Porasitus - Chương 36

-Snaki... Snaki... - Tiếng gọi xa thẳm như từ cõi âm vọng về. Snaki thấy mình đang đứng trước

đồng cỏ xanh tươi giữa thánh đường Tiara cung điện Halua. Nắng sáng lấp lánh dịu dàng trong

không khí... Tiếng chim chóc, mùi hương của hoa... thánh đường Tiara đẹp rạng rỡ như hào quang

của nữ thần Mặt trời và sa mạc Genda.

-Snaki... em không nghe anh gọi sao?

Giọng nói ấm áp, hiền từ, quen thuộc, trong trẻo tựa tiếng nước chảy... Nàng quay lại, ngỡ ngàng.

Trong biển nắng vàng sáng chói, người đang gọi tên nàng réo rắt bước đến gần. Bộ quần áo dài

chấm đất màu xanh da trời tươi mát, tay cầm những đoá hoa lưu ly màu tím sẫm... đôi mắt xanh

ngọc bích sâu thẳm..., người đó nắm lấy tay nàng, cười:

-Hoa này cho em đó, em rất thích hoa lưu ly mà, phải không?

-Anh... - Snaki cảm thấy cổ họng mình đắng ngắt, trái tim đập rộn ràng như muốn nhảy tung khỏi

lồng ngực ... nàng bất giác đưa tay lên chạm vào khuôn mặt đẹp của người đối diện, nghẹn ngào –

Nautilus... anh Nautilus...

Chàng trai ấy cúi xuống, tròn mắt:

-Em làm sao vậy?

Nautilus? Người đang đứng trước mặt nàng là Nautilus thật sao? Khuôn mặt... khuôn mặt này chẳng

khác gì Prang...

-Anh còn một món quà nữa. Em nhìn này.

Nautilus chỉ tay, nàng nhìn theo. Một con ngựa trắng như tuyết đang đứng ngay gần đó, chiếc bờm

dài rũ xuống vai. Tuyệt đẹp.

-Em... em không biết cười...

-Vậy thì anh sẽ cười cho em xem... - Nautilus vừa nói vừa rời tay Snaki tiến đến bên con ngựa, vô

tình khiến những đoá hoa lưu ly bé nhỏ rơi xuống đất. Khi nàng cúi xuống
nhặt chúng rồi ngược lên

thì đã thấy Nautilus ngồi trên lưng ngựa rồi.

-Hoàng tử, hoàng tử... - Tiếng bà nữ mẫu Senla thét lên vang vọng, chạy
xộc ra khỏi điện Halua,

mặt kinh hoàng – Người không cưỡi con ngựa đó được đâu! Con ngựa đó...
chưa thuần phục...

Chân tay Snaki chột bủn rủn như báo trước điều chẳng lành, nàng quay
ngoắt lại nhìn thẳng vào con

ngựa. Đôi mắt nâu của nó ánh lên tia nhìn hoang dại. Ác quỷ!

-Ta chỉ cưỡi một chút cho Snaki xem thôi. – Giọng nói ấm áp đầy yêu
thương của Nautilus lại vang

lên và chàng thúc ngựa... Con ngựa trắng lông lên như điên dại... có tiếng
thét thê thảm của nữ

mẫu... tiếng con ngựa hí vang xé rách không gian thiêng liêng của thánh
đường Tiara... Tất cả

những gì Snaki thấy được sau đó là hình ảnh Nautilus nằm bất động trên cỏ
xanh, mái tóc đen dài

óng ả xoã tung, đôi mắt khép chặt, lạnh lùng...

-Hoàng tử! – Có rất, rất nhiều người nữa thét lên trong bầu không gian hỗn
loạn.

Con ngựa đã... đã hất anh ấy xuống đất...

Nautilus của nàng, Nautilus...

Snaki quỳ sụp xuống, tắc nghẹn tiếng khóc. Những đoá hoa lưu ly buồn thảm ướt đẫm máu tươi...

Ôi Nautilus Tiếng kêu thầm đau đớn vang vọng. Nautilus đang cười nụ cười ảm áp như ánh nắng

Dahlia, từ từ... từ từ rời thật xa nàng...

-Bệ hạ! Bệ hạ ơi!

Snaki choàng tỉnh, mặt mũi đầm đìa mồ hôi lạnh. Nhũ mẫu Senla đang đứng ngay bên cạnh, những

nếp nhăn nhú lại trên khuôn mặt già nua biểu lộ một nỗi lo lắng thật sự.

-Ta... ta đã ngủ quên ư? – Nàng ấp úng hỏi, cảm thấy hổ thẹn vì ngủ quên trong thời kì nước sôi lửa

bồng thế này. – Ta ổn cả, không sao đâu, nhũ mẫu.

Nhũ mẫu Senla thở dài:

-Bệ hạ lại mơ thấy hoàng tử Nautilus sao?

Giọng bà buồn thê lương.

-Ừm. – Snaki thừa nhận – Ta mơ thấy cái ngày định mệnh hôm ấy... khi mà... khi mà con bạch mã

hất anh ấy xuống... Ta thấy toàn máu... máu đỏ sẫm lại.

-Hoàng tử qua đời sớm quá, mới có mười sáu tuổi. Nhưng, bệ hạ cũng nên nguôi ngoai nỗi đau.

Nàng gượng nở một nụ cười nhẹ để trấn an người nữ mẫu già rồi cho bà lui.

Căn phòng chỉ còn lại mình Snaki. Nàng đưa tay lên tóc, rút xuống đoá hoa trang trí, hoa lưu ly, cảm

thấy nghẹn ngào khó tả. Hình ảnh của Nautilus năm xưa bất chợt ùa đến trong tâm trí nàng vào lúc

này...

Nautilus là hoàng tử xứ Presia phương Đông vương quốc Dahlia. Presia là một dân tộc nhỏ nhưng

rất tinh thông nghề chế tác kim loại và đá quý, nên là vùng quan trọng. Ở Presia, trên những ngọn

núi cao thường có tuyết phủ trắng trời. Và, Nautilus đã xuất hiện trước mặt nàng trong bộ y phục

trắng như tuyết ấy, năm mười hai tuổi. Thân là thái tử Presia, chàng được đưa đến sống trong hoàng

cung Halua làm con tin, chứng tỏ sự quy phục hoàn toàn của một dân tộc thuộc địa. Snaki và

Nautilus đã có với nhau biết bao kỉ niệm tuyệt vời, cho đến một ngày cuối xuân bốn năm về trước...

chuyện... chuyện đó đã xảy ra.

Con ngựa đẹp như truyện cổ tích ấy phút chốc đã thành ác quỷ. Chính nó đã cướp đi người con trai

mà nàng yêu thương nhất. Nụ cười, khuôn mặt Nautilus, nàng mãi mãi phải chia xa. Những tháng

ngày sau đó là cơn ác mộng đối với nàng, mất niềm tin vào cuộc sống, mất đi hi vọng về tương lai

tươi sáng bên Nautilus... ít ra là cho đến khi gặp hoàng đế Prang, chẳng khác nào Nautilus hồi sinh,

chỉ khác nhau ở màu mắt.

“Nautilus, phải chăng vì em đã lỡ quên anh mà nhớ đến kẻ khác nên anh quay lại nhắc nhở?”- Snaki

thăm nghĩ trong sâu muộn, tay nâng niu đoá lưu ly, nước mắt ứa ra tự lúc nào – “Vậy... vậy thì em

sẽ nhớ đến kẻ đó hơn nữa để anh quay về mãi bên em... Nautilus...”

Vị nữ hoàng đau khổ mới mười chín tuổi, khuyu xuống, đau buồn. Cuộc ác chiến với quân Henki, kí

ức về Nautilus... đang ăn mòn dần niềm kiêu hãnh kiên cường của nàng...

Zad thở dài, quay lưng đi, giật mình thấy quận chúa Muse đang đứng ngay sau lưng mình, đôi mắt

màu táo chín nhìn chàng đầy dò xét, Zad khó khăn lắm mới ngăn không bật ra tiếng la hoảng hốt.

-Quận chúa chưa về ư? – Chàng hỏi.

-Tại sao ngài cứ nhìn trộm nữ hoàng? – Muse ôn tồn cất giọng, không đáp lời.

-Ta chỉ thấy lo. Nhưng nàng ôn cả. – Zad nở một nụ cười gượng ép. Muse không dễ bị lừa, nàng

lạnh lùng tiếp:

-Bệ hạ lại nhớ đến hoàng tử Nautilus à?

Zad biết nói quanh co cũng không được nên đành thừa nhận, song, dù cố kìm nén cũng không thể

ngăn nỗi thác mắc trong lòng:

-Người chết rồi thì thôi. Có sao phải tự dẫn vật nhiều năm như thế? Cho dù cái chết của Nautilus

một phần nào là vì bệ hạ đi nữa thì...

Muse đưa tay ngăn những từ cuối cùng bật khỏi miệng Zad. Nàng lắc đầu:

-Đừng nói lung tung như vậy. Nữ hoàng đau buồn còn vì chuyện khác. Chuyện xảy ra khi ngài đi

khảo sát mỏ ngọc mới ở Garnet cơ nên không hiểu rõ ngọn ngành cũng phải. Vì thái tử của Presia

chết ở nước ta, nên... nên họ đã nổi dậy chống đối.

-Cái gì? Chẳng lẽ chúng ta không thể giải thích?

-Giải thích? Đối với họ đó chỉ là những lời nói dối mà thôi. – Muse cười nhạt – Quốc vương bất đắc

đã phải hạ lệnh điều binh...

Zad sững sờ đến nghẹn ngào. Lẽ nào mọi sự lại diễn ra như thế? Lẽ nào... Thì ra vì lí do này mà khi

chàng trở về đã thấy Snaki tiều tụy đến vậy. Khủng khiếp thế ư?

-Rồi... rồi sau đó thế nào?

-Dân tộc Presia bị tiêu diệt. Số ít còn lại thì chạy sang Serazan chẳng dám quay về. Nautilus phút

chốc trở thành thái tử của một vong quốc... những tưởng đến làm con tin ở Magnolia là để duy trì

hoà bình hai dân tộc, vậy mà... anh ấy lại chính là nguyên do của tất cả sự huỷ diệt. Nữ hoàng từ đó

rất sợ ngựa nên bắt quân lính phải dùng chiến xa chứ không cưỡi trực tiếp.

-Chuyện làm sao có thể thảm đến thế? – Zad buột miệng xót xa. Dù chàng cũng rất yêu nữ vương và

không khỏi cảm thấy khó chịu về sự xuất hiện của Nautilus, nhưng... nghe câu chuyện như thế, làm

sao đứng đờng đờng được. Muse vất tà ào lên vai, tiếp:

-Vì thế chúng ta phải bảo vệ Magnolia hết sức mình, để bệ hạ nguôi ngoai bớt phần nào đau khổ.

Nàng nói xong liền rời khỏi cung điện Halua, chuẩn bị cho đợt xuất quân kế tiếp. Zad hướng mắt

qua cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Trời đã tối tự lúc nào. Sa mạc rực sáng những khu lửa trại của quân

Henki. Đông quá. Cứ như nấm mọc sau mưa. Chàng quay nhìn vào trong phòng một lần nữa, nữ

hoàng vẫn đang ngồi bên bàn, tay mân mê đoá hoa lưu ly, buồn thảm. Zad cảm thấy đau xót trong

lòng vô cùng, tự so thấy mình không bằng một góc của vị hoàng tử bất hạnh kia. Dù sao thì anh ta

cũng dám mạo hiểm cười con ngựa điên ấy vì nàng, còn chàng, dường như chàng chưa từng làm

điều gì cả...

“VẬY mà mi nói mi yêu nàng.” - Zad cười khẩy, thầm nghĩ, hổ thẹn cho chính bản thân mình.

Snaki chắc chắn đang phiền muộn lắm vì sự vây hãm của quân Henki... Reven, phải chi hấn chết thì

có lẽ mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn nhiều. Tên quái vật ấy hung ác đến vậy sao còn sống sót đến

lúc này? Giá mà... giá mà...

Bất chợt, một ý tưởng táo bạo xuất hiện trong chàng. Zad từ từ mỉm cười...

Chim báo tử kêu réo văng vẳng phía trời xa, ai oán, bi thương.

Legend of Porasitus - Chương 37

-“Hỡi người chiến sĩ nơi tiền phương xa xôi... quê hương ở đằng sau xa lắm... vợ con ngày đêm

ngón trông đợi chờ... biết bao giờ mới gặp lại người thân? Máu đã đổ trên những chiến trường, tiếng

ai khóc nghe sao sâu thẳm... liệu ngày mai người ngã xuống là ai?... Quê hương ở đằng sau xa

lắm...”

Tiếng hát da diết du dương vọng lên trong đêm vắng sa mạc. Một bài dân ca cổ của người Henki, kể

về nỗi buồn nhớ quê hương của quân lính.

Trong lều chỉ huy, Ana cùng các cận tướng đang họp bàn. Bài hát cứ réo rắt gọi bao nỗi nhớ thương.

Thoáng một nét khó chịu trên khuôn mặt thanh tú, Ana hướng mắt về phía thành Magnolia, lắm

bấm:

-Kế của Muse đây mà. Dám cho người hát như thế làm nhục ý chí chiến đấu của quân ta.

Benjin ngồi bên cạnh, gật đầu:

-Ngài nói đúng. Muse đang dùng biện pháp tâm lí đánh vào lòng người. Quả là khôn khéo, dày dạn

kinh nghiệm sa trường.

-Sáng mai chúng ta lại xuất quân lần nữa – Jacken đề nghị – Hôm nay quân Dahlia đột ngột rút về,

mất hứng quá.

Hans bật cười ha hả:

-Jacken à, cậu quả thật rất hiểu chiến.

Không khí hội họp giãn ra đôi chút. Ana hít một hơi sâu rồi tiếp tục:

-Muse rất thích bọc hai đường bao vây địch thủ. Vậy nên ta nghĩ nên lấy độc trị độc. Cô ta sẽ chết vì chính binh pháp của mình.

-Chúng tôi đều đã hiểu ý ngài. – Benjin tán thành nhanh chóng – Cánh quân bọc hậu đó xin để tôi

chỉ huy. Ngài dẫn quân tiên phong dụ địch vào thôi.

-Giờ mọi người về nghỉ ngơi. Ngày mai chắc chắn rất vất vả.

Còn lại trong lều một mình, Ana nhẹ nhàng nằm xuống, cố chợp mắt nhưng không hiểu sao bao suy

nghĩ rồi bời cứ vây lấy nàng. Đến mai là chỉ còn ba ngày cho kế hoạch “hai tuần” mà nàng đề xướng

từ đầu. Muse thì quá lợi hại, chẳng phải lại dễ hạ như mấy cô quận chúa kia. Kiệm lời và thận trọng,

Muse chỉ chăm chăm chờ nàng để lộ sơ hở ra thôi. Mà may là chỉ có cô ta ở Magnolia, nếu mà cả

Snaki cũng ở đó, không khéo mọi dự tính của nàng hỏng bét hết. Trừ phi... trong đầu Ana chợt hiện

ra một kế sách mới, tàn nhẫn nhưng thành công... có lẽ nào...

Nàng bất giác đưa tay vuốt mái tóc nâu của mình, mái tóc có màu đặc trưng của dân tộc Serazan...

Serazan chứa bao ân tình với nàng, chẳng lẽ hôm nay nàng định báo đáp như vậy sao? Nghĩ đến đây

Ana cảm thấy ớn lạnh.

Song... có vị tướng nào ra trận lại chưa tàn nhẫn bao giờ, nhân hậu trong chiến tranh là tự chuốc lấy

sự huỷ diệt. Chính nàng đã nói điều này...

Những luồng tư tưởng đối nghịch nhau khiến tâm trí nàng rối loạn. Ana vừa muốn chiến thắng, lại

vừa muốn níu giữ chút nào đó lương tâm con người... cuối cùng, nàng quyết định sẽ hỏi ý kiến

trước... nếu được thì tiến hành, nếu không,.. nàng sẽ tìm cách khác.

.....

Đêm sa mạc lạnh giá, xung quanh êm đềm lạ lùng khi mọi người đều ngủ say. Doanh trại Henki chỉ

có ba toán lính canh tuần tra đến sáng, ngoài ra tuyệt nhiên chẳng có lều nào sáng đèn.

Ana cũng đã ngủ thiếp đi sau những trăn trở phức tạp, nằm trong chăn ấm, mái tóc nàng xoã dài bao

lên khuôn mặt và bờ vai thon.

Trong giấc mơ ngắn ngủi, nàng được gặp lại Prang nơi điện Lesbos huy hoàng ở Penla. Trang phục

hoàng đế, đôi mắt xám lạnh lùng... chàng đang mỉm cười giang rộng vòng tay về phía nàng... Ôi,

Prang... bất chợt, Prang hoá thành anh Leon yêu quý. Ana sửng người, niềm hạnh phúc tắp ngóm.

Anh Leon đúng là đang ở ngay trước mặt nàng, nhưng vẻ đạo mạo ung dung đã biến mất, dường

như... dường như đó chỉ là một cái xác không hồn bê bết máu đen... Ôi trời ơi, Ana cảm thấy bủn

rủn tay chân, vừa mừng, vừa sợ... Xác chết từ từ rửa ra và tiến lại gần, bộp... đặt bàn tay nhớp nhúa

lên cổ nàng, xiết chặt!

-Không! Anh ơi... em đây mà! Là em của anh đây mà!- Ana thét lên hoảng hốt tột độ. Đó không còn

là Leon nữa, mà là con quỷ ghê rợn xấu xí kinh người! Vòng tay nó xiết chặt dần...

-Mi phải trả giá! Mi đã phản bội dân tộc mình!

-Không...!

Ana sức tỉnh, cảm thấy khó thở khủng khiếp, dường như có một bàn tay đang thực sự xiết cổ nàng...

Cố quan sát nhưng đêm tối quá, nàng chẳng thể nhận ra kẻ ấy là ai! Vừa ho sặc sụa, nàng vừa chộp

lấy tay hấn, cố chống cự.

-Ai... ai đó?!? – Ana nói yếu ớt...không ra lời... đầu óc choáng váng vì thiếu dưỡng khí.

Bàn tay chợt nổi lông rồi buông hẳn ra. Người ấy hình như lùi lại, động tác luống cuống đầy hoảng

hốt, bối rối. Bây giờ Ana mới thở được, nàng gượng dậy thở dốc, cổ họng rất buốt, với tay tắt đèn.

Ánh sáng vừa rạng lên đã để lộ mặt hung thủ. Một chàng trai trẻ tóc hung sậm gần như đen, có

khuôn mặt sáng sủa đăm mồ hôi đang trợn mắt nhìn nàng chăm chặp.

-Xin lỗi, xin lỗi tiểu thư... - Chàng trai ấy lắp bắp - ... ta cứ ngỡ nàng là đại tướng quân...nhưng

nàng không được hét lên, nếu không, ta sẽ không nương tay...

Lưỡi gươm sắc của chàng trai ấy chĩa thẳng vào nàng. Ana giật mình nhận ra sự thật là người này

muốn ám sát mình nhưng cứ tưởng lầm người... dù vậy, nàng vẫn giữ được sự bình tĩnh trong lòng.

-Tôi... chỉ là hầu nữ của tướng Reven. – Nàng mềm mỏng – Còn tướng quân đang ở lều bên cạnh.

-Vậy ư? – Chàng trai tóc hung thoáng lộ nét vui mừng – Ta sẽ tha mạng cho nàng, nhưng trước hết

nàng phải để ta trói lại đã.

Thật ra chàng trai kia đâu phải ai xa lạ, đó chính là tướng quân Zad của thành Magnolia. Chàng vì

người yêu dấu mà toan đột nhập ám sát Reven, phá vỡ quân Henki từ bên trong. Khó khăn lắm

chàng mớ tiếp cận được lều chỉ huy, thế mà suýt nữa thì giết nhầm một cô gái trẻ. Một cô gái vô

cùng xinh đẹp, thậm chí còn có phần trội hơn nữ hoàng của chàng nữa. Vốn thụ giáo một nền giáo

dục mỹ học, chàng làm sao ra tay tàn ác được với nữ nhi.

Về phần Ana, nàng không nói gì về lời đề nghị của kẻ lạ mặt, chỉ thấy nước mắt lưng tròng, ghen

ngào. Lệ tuôn ra càng làm tăng vẻ kiêu diễm như đoá hồng nhung, khiến Zad bất giác rùng mình.

-Vậy thì... ngài cứ... trói tôi lại, dù gì thì giờ tôi cũng đang nằm trong tay ngài. – Ana vờ tỏ ra thiện chí.

Nàng biết nếu mình lộ thân phận lúc này thì mất mạng là điều chắc chắn. Vả lại danh tính kẻ ám sát

này chính nàng còn chưa rõ, bị giết lúc này thật uổng quá.

Vốn không có kinh nghiệm chinh chiến, Zad mừng thầm vì không phải làm tổn hại người thiếu nữ

xinh đẹp này, liền cúi xuống, tuốt dây toan trói chân nàng lại. Chàng nghĩ một cô gái yếu đuối như

thế làm sao chống cự nổi... nhưng chàng đã lầm! Hầu như ngay lập tức, Zad cảm thấy lưỡi dao sắc

lạnh kề ngay sau gáy mình! Giọng cô gái lại vang lên, nhưng lần này lạnh ngắt, khác hẳn khi nãy:

-Mi là ai?

-Nàng... ta đã tha mạng cho nàng... – Zad bất bình thốt ra.

-Ta hỏi, mi là ai?!?

-Ta không định làm nàng sợ. Ta chỉ muốn giết tên đại ác Reven mà thôi. Vì thế, nàng đừng vì sợ mà

làm liều. Nữ nhi không nên đụng vào dao kiếm.

Nghe chàng nói đến đó, Ana bất giác bật cười vang dội. Tràng cười rùng rợn đến mức Zad ớn lạnh

xương sống. Một cô gái có thể cười kinh khiếp vậy sao?

Nghe tiếng động, quân Henki tràn vào. Benjin và Iala đi đầu, mặt nhợt nhạt. Benjin tưởng chừng trái

tim mình ngừng đập khi nghe tin có kẻ đột nhập doanh trại, vì chàng biết quá rõ mục đích của hắn là

gì. Giờ đây, khi chàng cùng mọi người chạy vào trong lều chỉ huy thì thấy xung quanh mờ mờ ánh

nhẫn, đại tướng quân ngồi trên giường, tay kê dao vào cổ chàng trai lạ mặt tóc hung, cười như điên

dại.

Iala mừng rỡ kêu:

-Đại tướng quân, ngài vẫn bình an!

-Đại tướng quân?!? – Zad kinh ngạc lặp lại – Ai là Reven Ping?!?

-Giữ lấy hắn! – Ana chuyển Zad sang cho cận tướng, chỉnh sửa xiêm y và bới mái tóc nâu lên cao.

Zad vẫn không rời mắt khỏi nàng, ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

-Ai là đại tướng quân của các người?!?

Mắt chàng lia sang Benjin... phải chăng là...

-Reven là ta.

Giọng nói nhỏ nhẹ mà lạnh lẽo. Zad quay ngoắt lại, dường như không tin vào điều mình đang nhìn

thấy nữa. Cô gái xinh đẹp ban nãy giờ khoác trên mình quân phục chiến binh, quân hàm... quân hàm

cao nhất! Đôi mắt xanh lạnh lẽo, tĩnh lặng như mặt hồ mùa đông dù đôi môi nhỏ đang nhoẻn cười

duyên dáng... đôi mắt của một kẻ giết người không góm tay. Zad kinh ngạc đến nỗi há hốc mồm ra,

mắt tròn tròn. Cô gái trẻ tiến đến gần bên chàng, tay hươu lưỡii dao găm điều luyện sáng lấp lánh phản

chiếu ánh nển, nhắc lại một lần nữa:

-Ta chính là Reven Ping. Chẳng hay ta đang hân hạnh được tiếp chuyện với vị thượng khách Dahlia

nào đây?

-Nàng... một cô gái ư? Reven Ping là nữ?

Jacken phá ra cười không cách nào kiềm chế nổi. Ana cũng không ngăn lại, chờ cho thuộc hạ cười

xong, mới nhỏ nhẹ tiếp:

-Ta nhìn trông giống nữ nhi lắm sao?

Đó là một câu hỏi, nhưng giống một lời khẳng định hơn. Zad phút chốc nhận ra sự thật phũ phàng

đang trải ra trước mắt. Bao kế hoạch của chàng coi như chấm dứt tại đây. Nhưng... làm sao chàng

có thể tưởng tượng nổi tên đại tướng tàn ác khét tiếng của đế chế Henki lại trẻ và... có dung mạo

lộng lẫy đến nhường ấy... Đúng là kẻ có tài mạo song toàn đáng kinh sợ. Zad chợt nhớ lại lúc mình

khống chế Reven ban nãy, dù cận kề cái chết mà hắn vẫn không tỏ ra lo sợ chút nào... Trời, giá mà

lúc đó chàng xiết chặt tay hơn thì...

Nhưng nếu để bị bắt, chẳng phải chàng trở thành quân bài trong tay Reven hay sao? Không... không

thể...

Bộp! Trước cả khi Zad kịp kêu lên tiếng nào đã thấy tên cận tướng của Reven nhét vào miệng mình

một túm vải.

-Tốt lắm, Benjin. – Ana hài lòng nói, dùng mũi dao nâng cằm Zad lên – Mi đừng mong cắn lưỡi tự

sát. Chết trước khi thấy Magnolia bị hạ thì không thú vị đâu.

Zad muốn hét lên căm phẫn rằng hẳn đừng bao giờ mong làm được điều đó khi còn có nữ hoàng và

Muse ở trong thành, nhưng, chẳng thể nào thốt ra được từ nào. Hương thơm nhẹ nhẹ trong túm vải

ấy bốc lên, chàng cảm thấy đầu mình quay cuồng... thuốc mê...

Tất cả những gì Zad thấy cuối cùng là khuôn mặt thánh thiện của Reven mờ dần mờ dần...

Legend of Porasitus - Chương 38

-Zad! Zad! – Muse rảo bước khắp các phòng trong bộ chỉ huy quân sự cung điện Halua. Vị cận

tướng của nàng đâu mất rồi không biết. Mới sáng sớm mà đã... Chẳng lẽ Zad không biết hôm nay sẽ

diễn ra cuộc đụng độ lần thứ hai giữa Dahlia và Henki hay sao?

-Zad! – Nàng quát lần nữa, đôi mày thanh tú nheo lại, giận dữ và lo lắng. Tâm trạng nàng rối loạn.

Nói thật thì không có Zad bên cạnh Muse cũng không khó khăn gì điều khiển quân theo ý mình,

nhưng... sự vắng mặt lạ lùng của chàng làm nàng cảm thấy bất an quá. Muse chưa bao giờ phải đối

mặt với thứ tình cảm phức tạp lúc này.

Không ai đáp lại lời nàng... Muse đành tự an ủi rằng Zad đang bận một việc gì đó bình thường để

trấn an mình, hít một hơi sâu, nhìn quan điện Halua lần nữa, cuối cùng nàng quay người đi đến chỗ

quân lính đang tập hợp.

-Dàn quân! – Muse hạ lệnh.

Hùng quân Dahlia dàn ngang trước mặt quân đoàn Jua. Reven cười trên lưng con ngựa ô đen tuyền

như màn đêm, phong thái ung dung, đỉnh đạc gấp vạn lần hôm qua. Điều đó không khỏi khiến Muse

kinh ngạc. Nhưng xét lại thì sự thật là đúng vậy, Reven càng tỏ ra tự tin bao nhiêu thì bản thân Muse lại lo lắng bấy nhiêu, bởi đến lúc này Zad vẫn mất tăm mất tích. Và có lẽ... cũng đến thời điểm này

đây, nàng mới nhận ra vị trí quan trọng của chàng trai ấy trong trái tim mình.

-Sẵn sàng rồi chứ? – Reven cất giọng. Mắt cười...

Muse nhìn trừng trừng kẻ thù. Đấu nhãn! Đôi mắt xanh tưởng chừng bông lơn mà thật ra dán vào

mắt nàng vô cùng dữ dội. Ana đã phát tín hiệu rất rõ ràng - “Các người biết điều thì mau đầu hàng.

Chứ quân Henki nhất định không lui nửa bước đâu.”

Muse không thích đấu võ mồm nhiều, bởi càng nói càng dễ bị đối phương khiêu khích mà mất bình

tĩnh dẫn đến sai lầm trong trận đánh. Nàng đáp:

-Ta nghĩ chúng ta nên bắt đầu nhanh để kết thúc sớm.

Ana gật đầu, búng tay. Quân Henki liền tách ra, mở một lối đi nhỏ.

Điều đó khiến Muse rất ngạc nhiên, nàng cứ ngỡ đó là hiệu lệnh tấn công cơ chứ. Reven muốn bày

trò ma quái gì vậy? Mà cho dù là gì đi nữa, hẳn cũng đừng mong lay chuyển ý chí của nàng. Muse

hoàn toàn tin tưởng vào kinh nghiệm và bản lĩnh của mình. Nhưng... tiếc thay, lần này nàng đã lầm.

Bởi... lính Henki đang giải ra giữa trận tiền một thanh niên, dường như là tù binh...

Suýt nữa thì Muse đã kêu lên “Zad!”, nhưng nhờ kinh nghiệm nàng đã tự kiềm chế được, dù trong

lòng tưởng chừng có ngọn lửa thiêu đốt tâm can.

Zad đang đứng trước ngựa của Reven, tay chân bị trói nghiêng, và cổ thì bị gươm của Reven kề sát.

Tên đại tướng độc ác kia chỉ cần nhích nhẹ tay một chút là... Muse không dám nghĩ đến điều tiếp

theo.

Zad bình thường nhìn yếu ớt thế mà giờ đây oai dũng lạ lùng, mắt nhìn thẳng, thách thức, tuyệt

nhiên không run sợ cái chết cận kề. Muse lo lắng quan sát nét mặt Reven, cố đoán điều hẳn nghĩ.

Liệu hắn có muốn giết Zad không? Đôi mắt lạnh giá kia chẳng bộc lộ điều gì rõ ràng cả...

-Quận chúa, đúng là chúng ta có thể kết thúc trận đánh rất nhanh. – Ana cất giọng cười mở, đầy thiện

chí giả tạo. Muse thận trọng suy nghĩ câu trả lời. Nếu tỏ vẻ lo lắng thì chẳng khác nào tự chỉ yếu

điểm của mình cho đối phương biết...

-Người nói gì vậy, Reven? Người này đúng là dân Dahlia tóc hung, nhưng... nếu ta đoán không lầm

thì người muốn dùng hắn làm con tin à? Thế thì nực cười lắm đấy.

Muse cố biểu lộ thái độ khinh miệt cao nhất, làm như không quen biết chàng trai mà nàng yêu

thương nhất trên đời. Lòng quận thất.

Nhưng Muse vốn kiệm lời, thế mà giờ đây lại đang nói quá nhiều, cứ như lắm nhảm. Thái độ kì quặc

ấy sao qua được con mắt quan sát tinh tường của Ana. Nàng đã hiểu thân phận tên sát thủ này chắc

chắn rất quan trọng, không chừng là hoàng thân quốc thích Dahlia quan hệ mật thiết với Muse nữa

chứ chẳng chơi.

-Hắn thực sự chỉ là một tên lính quèn nàng phái đi ám sát ta thôi sao? – Ana hỏi lần nữa.

Muse giật thót khi nghe đến hai chữ “ám sát”! Thì ra... bao thắc mắc trong nàng phút chốc được giải

đáp hết. Đêm qua Zad đã lên khỏi thành Magnolia để ám sát Reven ư? Chắc chắn rồi... Thật không

khó khăn gì để đoán lí do của hành động đại dột này. Dù lòng dạ rối như tơ vò nhưng ngoài mặt,

Muse vẫn vờ hiểu chuyện từ lâu:

-Đúng vậy. Chỉ tiếc hăn chỉ là tên lính quèn tệt mạt mà thôi. Thật sự làm ta thất vọng quá.

Ana tình quái trả lời:

-Lính quèn? Ta cứ nghe danh tiếng quận chúa Muse kinh nghiệm dày dặn, thế mà hôm nay lấy làm

tiếc quá. Không ngờ người nổi tiếng khôn ngoan mà lại chỉ sai một tên lính quèn đi làm nhiệm vụ

ám sát tướng quân quân thù quan trọng. Nàng không biết phạm sai sót sơ đẳng thế này là điều không

được phép xảy ra hay chẳng?!? Khác nào đánh động quân thù...

Lại là mặt cười...

Muse kinh hoàng nhận ra sơ suất của mình. Thật là không còn gì sửa chữa nổi. Chẳng qua là vì thấy

Zad lâm cảnh nguy hiểm nàng không còn đủ bình tĩnh để cân nhắc sự việc nữa. Biết Reven đã nắm

đăng chuôi, chối quanh cũng chẳng ích gì, nàng đành xuống nước thương lượng:

-Thôi được. Anh ta là Zad, cận tướng của ta. Vậy người muốn gì, gây áp lực sao?

Gây áp lực? Đúng rồi, chẳng phải từ trước đến nay, bắt được tướng địch thì toàn dùng để gây áp lực

hay sao? Muse có suy tính kỹ càng tới đâu cũng không thể đoán xa hơn thế. Tiếc là Reven nghĩ xa

hơn nàng nhiều.

Ana đâu có để chuyện xảy ra suôn sẻ như thế, vì nàng dư biết một tướng quân cho dù giỏi đến đâu

cũng đâu đủ để đổi cả một thành trì. Thứ nàng nhắm đến khác hẳn.

-Dĩ nhiên là không. Ta không muốn đổi con tin. – Ana bình thản đáp trước sự bàng hoàng của quần

hùng Dahlia.

Muse kinh ngạc tưởng chừng chết lặng. Đầu óc nàng quay cuồng. Thế thì hẳn muốn dùng Zad làm

gì mới được?!?

Ana búng tay lần nữa:

-Đưa hẳn về lều phó tướng Benjin, nhốt lại.

Zad lại bị lôi vào trong, biến mất sau hàng ngũ quân Henki trùng trùng. Nàng chờ chàng được lôi đi

khuất mới vung gươm lên:

-Bây giờ chúng ta bắt đầu trận chiến được rồi!

Thật là một đòn tâm lý ngoạn mục. Ana đã rất thành công khi chỉ qua một cuộc đối thoại nho nhỏ

mà khiến Muse mất bình tĩnh hoàn toàn.

Thấy tính mạng Zad mập mờ chưa biết sống chết ra sao nên Muse chẳng thể yên tâm được. Dù vậy,

hiểu rõ biểu lộ phút yếu mềm của mình trước quân thù là sai lầm ngu ngốc nên nàng cố gượng tỏ ra

mạnh bạo, quát:

-Xông lên!

Ngựa hí rền vang. Ba quân lại lao vào nhau. Lần này quân Henki theo lệnh nguyên soái chiến đấu

lăn xả không chút e dè. Thật đáng sợ! Quân Dahlia tuy cũng thiện chiến không kém nhưng họ lại

dùng chiến xa nên có chỗ không ứng biến linh hoạt bằng các kỵ mã Henki. Gươm vung loang loáng,

ánh sắc xanh lè. Ana tìm cách tránh Muse, không đánh trực tiếp với nàng, chỉ đứng từ xa quan sát

thái độ. Quả nhiên không ngoài dự kiến, đường gươm của Muse rối loạn hơn bình thường. Quận

chúa vung gươm chém loạn chứ dường như chẳng chú tâm lắm. Tinh thần của chủ tướng không tĩnh,

tức thì khiến việc điều binh không trôi chảy nữa. Quân Dahlia phút chốc như rã mất đầu, mạnh ai

nấy đánh, không còn phối hợp theo đội hình nữa.

Thật ra chẳng phải mình Ana nhận ra điều đó, chính bản thân Muse cũng thấy rõ nhưng khốn nỗi

tâm trí nàng chẳng còn tỉnh táo nữa. Điều duy nhất nàng bận tâm bây giờ là Zad. Reven muốn hại

chàng như thế nào? Giả dụ nếu Reven muốn trao đổi con tin thì ít ra sinh mạng chàng còn được bảo

đảm, chẳng này... Nghĩ đến đây, Muse không thể ngăn mình bật ra tiếng kêu đau xót, vung gươm

chém mạnh. Hai lính Henki lập tức gục xuống, vết thương sâu hoắm xoẹt ngang ngực.

-Triển khai! – Nàng hạ lệnh như sấm rền. Tức thì y như lần trước, quân Dahlia đang chiến đấu hỗn

loạn chợt tập trung hàng ngũ tách làm hai mũi. Muse muốn kết thúc nhanh cuộc chiến này.

Bất ngờ toán quân mai phục mặc giáp đỏ rực y hệt quân Dahlia xông ra chặn đường! Phút chốc quân

của Muse bị ngay chiêu gậy ông đập lưng ông, lọt vào giữa trận đồ bao vây của địch, tách biệt hẳn

với thành Magnolia. Quân sĩ hoảng loạn vì đội quân kia mặc quân phục giống hệt mình, không biết

đâu là bạn đâu là thù nên sức chiến đấu giảm đi không ít. Từ xa, Ana mỉm cười đắc ý. Đó cũng là kế

của nàng. Thật ra thì phục binh do Benjin chỉ huy không ăn mặc giống lính Dahlia hoàn toàn mà có

một chiếc lông chim ưng vàng cài trên mũ trụ để phân biệt.

Chẳng bao lâu sau, quân Dahlia dần dần mất lợi thế. Muse mấy lần toan thay đổi chiến thuật nhưng

đều bị Ana dồn ép vào đường cùng không cách nào xoay trở được. Chiến thắng tưởng chừng cầm

chắc trong tay quân Henki cho đến khi... hàng trăm mũi tên từ trên thành Magnolia đột ngột bắn

xuống phủ đầu!

Phập! Phập! Phập! Tên trúng khiến của Ana nên bật ra, dù thế cũng có vô số quân Henki tử nạn.

Nàng kinh ngạc nhìn lên thành! Ai đã chỉ huy?!? Chẳng lẽ nàng còn bỏ sót tên tướng Dahlia nào hay

sao?

Trên thành, vị tướng quân ấy đang phất tay cho cung thủ bắn tên tới tấp, mở đường máu cho quân

của Muse rút vào trong an toàn. Cổng thành mở ra rồi ghép lại nhanh như cắt, không một lính Henki

nào kịp lọt qua.

-Mi là ai?!? – Ana quát, tức sôi máu vì bị ngáng đường khi chiến thắng cận kề, song, nụ cười vẫn

phảng phất trên môi nàng, ngạo nghễ và thách thức.

Vị tướng quân ấy bước đến gần hơn rìa thành, đủ gần để đối thủ có thể thách rõ mặt mình.

-“Không thể nào!” – Ana muốn hét lên kinh hoàng. Đó chính là đệ nhất mỹ nhân Dahlia, nữ hoàng

Mặt trời Snaki!!! Cô ta làm gì ở đây? Đáng lẽ cô ta phải bị giam lỏng ở Penla chứ! Chẳng lẽ Prang

thả cô ta?!?

-Bất ngờ quá hả, Reven đại tướng quân? Ta cứ ngỡ là hoàng đế của ngài đã gửi thư báo tin vì sự

xuất hiện của ta rồi chứ. – Snaki cất giọng mai mỉa – Cuối cùng thì ta cũng về vừa kịp lúc để ngăn

ngài chạm vào vương quốc của mình... chà, suýt nữa thì không kịp.

Dù trong lòng bao nỗi nghi vấn bùng lên nhưng Ana vẫn cố giữ bình tĩnh:

-Chào mừng nữ hoàng trở về với thành Magnolia. Nhưng tôi thiết nghĩ không thể gọi ngài là nữ

hoàng Dahlia được nữa, có chăng chỉ là nữ hoàng Magnolia mà thôi. Phần đất còn lại của Dahlia giờ

đã thuộc về Henki rồi!

Snaki tức xám mặt mày vì bị sỉ nhục, không ngờ Reven vừa bị thất bại thế mà vẫn giữ được vẻ đạo

mạo kiêu cách đến thế, nàng quát:

-Cứ chờ đấy! Rồi ta cũng sẽ tìm ra yếu điểm của ngươi và lấy lại tất cả những gì đã mất!

Ana cười nhạt, cúi chào theo đúng phong cách quý tộc đầy nhạo báng:

-Rất sẵn lòng chờ nữ hoàng đến thăm thành Jasper của đế chế chúng tôi.

Thật là giễu cợt. Thành Jasper của đế chế Henki... nếu là đế chọc giận niềm kiêu hãnh của Snaki thì

Ana có thể tin chắc là mình đã vô cùng thành công.

Biết không thể đấu khẩu với Reven, Snaki lập tức quay vào, không nói thêm lời nào nữa. Cứ chờ

đấy, tên ngạo mạn.

Legend of Porasitus - Chương 39

-Bệ hạ! Zad đã bị bắt rồi mà ngài không động lòng chút nào ư? – Muse vừa trình bày chuyện của

Zad cho Snaki nghe trong chính cung Halua, ánh mắt khẩn nài. Nàng hi vọng em gái mình sẽ nghĩ

đến chuyện giải cứu cho chàng trai ấy, chàng trai mà nàng hết mực yêu thương cho dù chàng đã liều

mạng sống vì người con gái khác.

Khuôn mặt chứa chan bao nỗi ưu phiền của Snaki chẳng hề mảy may xúc động chút nào, tay nàng

vẫn mân mê những bông hoa lưu ly tím thắm một cách vô hồn.

-Bệ hạ! – Muse gọi to hơn – Xin ngài...

-Muse à. – Snaki nhỏ nhẹ lên tiếng – Zad nếu đã dám làm thế thì chắc đã chuẩn bị sẵn sàng cho kết

cục tồi tệ nhất rồi.

-Đúng, tất nhiên là thế. Nhưng Zad làm vậy là vì ai, bệ hạ có biết không? Chẳng lẽ ngài không cảm

thấy vậy là quá vô tình ư?

Snaki khẽ nhăn mặt:

-Ta không hiểu chị, Muse. Bình thường chị rất tinh táo, không quyết định vì tình cảm bao giờ. Vì

sao hôm nay lại cuống lên vì một kẻ tầm thường như Zad?!?

Muse tưởng chừng vừa bị tạt một gáo nước lạnh, lặng người trong vài phút rồi nàng chợt cười buồn

thảm:

-Zad thật đáng thương. Đáng lẽ anh ấy không nên làm điều này vì em, em gái thân yêu của ta.

Nàng không còn gọi Snaki là bệ hạ nữa. Từ nhỏ, phải, ngay từ nhỏ, Snaki đã luôn là người khát khao

quyền lực nhất trong các anh chị em, vì vậy cho dù Muse mới là chị cả nhưng lại không được truyền

ngôi cho. Muse không oán hận gì chuyện ấy nhưng... không ngờ quyền lực lại biến em nàng thành

một kẻ vô cảm như thế.

-Em sao có thể tàn nhẫn như vậy?!? Cho dù em trách Zad dám tự ý hành động thì cũng nên nghĩ đến

mối thâm tình bao năm qua chứ, Snaki.

Bị gọi thẳng tên, Snaki không khỏi bất ngờ, nàng ngược lên nhìn chị. Đôi mắt màu táo chín của

Muse đăm lẹ, giận dữ và thất vọng. Nét mặt đau lòng đến não ruột. Snaki thở dài, lại cúi xuống mân

mê những bông hoa nhỏ, đáp:

-Chị à, Zad yêu em, em biết chứ. Nhưng em lại yêu Nautilus mất rồi. Em yêu quyền lực hơn tình cảm

ư? Em chỉ hận mình không ở ngai vàng khi dân tộc Presia bị tiêu diệt, để có thể bảo vệ họ thay

Nautilus, nhưng... em không làm được. Có khi bị quân Henki bắt lại là giải thoát cho Zad, có thể

khiến anh ấy thoả nguyện hi sinh vì người mình yêu. Đó cũng là một hạnh phúc chị hiểu không?

-Vậy thì chị sẽ đi. Chị cũng muốn hưởng thứ hạnh phúc ấy. – Muse chợt nói.

-Giải cứu ư?

-Phải. – Muse vừa nói vừa quay lưng tiến về phía cửa. – Bởi vì chị ... yêu Zad.

Cuối cùng thì nàng cũng đủ can đảm nói thật lòng mình. Phải, suốt bao nhiêu năm qua vì Snaki nàng

chẳng dám thừa nhận, nhưng giờ đã khác, Zad đang gặp nguy hiểm... Nàng không thể vô tình như

nữ hoàng.

Cánh cửa khẽ đóng lại và tiếng bước chân Muse xa dần. Theo đúng lí thì Snaki phải ngăn ngừa

soái của mình lại, nhưng nàng vẫn ngồi bất động trên ngai vàng lạnh lẽo, phía xa xa trước mắt là đại

dương xanh thăm xao động... Sau khi tận mắt chứng kiến khả năng quân sự của Reven vừa rồi,

Snaki cho dù không muốn vẫn phải thừa nhận rằng mình chẳng còn bao nhiêu hi vọng. Lương thực

trong thành không còn nhiều vì cửa biển bên ngoài biển Alaka đã bị một đội thủy quân Henki khác

chặn đường. Dĩ nhiên nàng không rõ tướng chỉ huy có phải là Prang hay không. Nhưng cho dù là ai

thì khả năng của kẻ đó cũng chẳng kém gì Reven. Hẳn không tiến vào đánh Magnolia, cũng không

cho tàu thuyền Dahlia thoát ra ngoài. Cứ như một lồng giam vô hình, khiến Snaki không biết phải

phá cửa lồng bên nào mới đúng. Thật là tiến thoái lưỡng nan...

-Nautilus, em sẽ chiến đấu đến giây phút cuối cùng, nhưng... em không ngăn Muse lại đâu. Thời

gian không còn nhiều nữa, chị ấy cũng nên một lần sống vì bản thân mình... Em không muốn chị ấy

và Zad giống như em và anh...

Snaki nói một mình, mắt nhìn cánh hoa mà thật ra dường như đang nhìn về nơi nào đó xa lắm. Nơi

ấy, nàng nhìn thấy đôi mắt xanh ngọc rực sáng thân thương của Nautilus vào ngày sinh nhật lần thứ

mười lăm năm đó... anh đứng trên điện Halua nhìn ra biển cả mênh mông, mỉm cười bảo rằng anh

yêu biển vô cùng...

-Thật không ngờ nữ hoàng Snaki lại xuất hiện vào lúc này. – Benjin trầm ngâm nói. Trong lều chỉ

huy lúc này chỉ có chàng và Ana. Nàng ngồi bất động trên ghế, bóp chặt hai bàn tay vào nhau, chặt

đến nỗi làm nàng ngón tay mảnh trắng bệch ra.

Tại sao Snaki thoát được ?!? Không. Cung điện Violeta được canh gác vô cùng nghiêm ngặt, hướng

chi Prang đâu phải là kẻ dễ mắc mưu. Vậy... nói vậy thì Snaki được ai đó thả ra hay sao? Kẻ đó là

ai? Khỏi nghĩ cũng biết câu trả lời.

-Prang. – Ana nói gọn. Nếu là một kẻ tầm thường nào đó thì rõ ràng sẽ chẳng hiểu nổi điều nàng vừa

nói đâu, nhưng Benjin không thuộc loại người ấy, chàng lặp lại một cách ngạc nhiên:

-Prang?!? Ngài nghĩ hoàng đế đã thả nữ hoàng ư?

-Nếu là kẻ khác thì chắc hẳn hoàng đế đã gửi thư báo cho ta rồi, làm gì có chuyện bình thân đến

nhường ấy. Vậy là ngài đã nắm rõ mọi chuyện nên mới hành xử như thế. Chà, muốn thử thách ta

đây.

Giọng Ana có vẻ rất thú vị, nhưng thực chất là giận dữ. Thì ra Prang vẫn muốn thử thách nàng cho

dù đã phong nàng làm đại tướng quân.

Đứng bên cạnh, Benjin không phản ứng gì, đôi mắt nâu buồn nhìn chăm chăm vị chỉ huy của mình.

Chàng chỉ im lặng mà ánh nhìn biểu lộ biết bao nỗi niềm sâu muộn, tiếc thương, đau xót.

Nhưng Ana không để ý, nàng còn bận giận dữ vì cách đối xử của Prang. Làm sao hoàng đế có thể

làm thế với một tướng quân công trạng hiển hách như nàng? Và lại nàng chưa bao giờ thấy Prang có

ý định thả Snaki về nửa chừng thế này!

Chẳng lẽ hẳn đã phát hiện sơ hở gì đó trong cách cư xử của nàng nên ra tay ám hại ư?!? Nếu Prang

nghĩ là một Snaki đủ sức ngăn tham vọng của nàng thì thật là sai lầm to lớn. Ana cười thầm. Con át

chủ bài của nàng sắp lộ diện rồi. Chỉ cần nắm nó trong tay thì... Magnolia thất thủ là điều không

thay đổi được!

Từng bước chân rón rén nhẹ nhàng như gió thoảng, một bóng đen đột nhập doanh trại Henki vào lúc

nửa đêm, khuôn mặt che khuất sau lớp mặt nạ đen, nhưng đôi mắt màu táo chín đặc biệt đã tố cáo

thân phận của người ấy: quận chúa Muse. Nàng đang tìm lều chỉ huy của Reven, nơi mà Zad bị nhốt.

Xung quanh im ắng, mọi người đang say ngủ, lính đi tuần không hề đảo mắt về phía kẻ lạ mặt. Muse

nhìn quanh và nhanh chóng phát hiện ra chiếc lều to nhất có gắn cờ hiệu chim ưng trên nóc tung bay

phần phật trong gió, một cách êm ái, nàng tiến về phía ấy. Cho dù Reven nói là giam Zad trong

phòng một vị phó tướng nào đó nhưng tất nhiên là còn lâu hẳn mới giữ tù binh quan trọng ở xa mình

đến thế. Lời nói ấy cũng chỉ là để đánh lạc hướng mà thôi. Muse tin chắc là Zad đang ở lều chỉ huy

của Reven.

Trong lều vẫn còn sáng ánh đèn, bóng một người ngồi trên bàn làm việc, đầu gục xuống, vai khoác

áo choàng dài chấm gót, gần đó thêm một người nữa ngồi quỳ dưới đất, hai tay giơ lên cao, rõ ràng

là đang bị trói vào cột... Zad... Muse khoét một lỗ nhỏ trên vải lều, nhìn vào. Bóng đen đầu tiên

chính là Reven, hẳn ngủ gục trên bàn, mắt nhắm nghiền không động đậy. Nàng để ý xung quanh thì

thấy gương của hắn để trên giường ngủ, cách đó khá xa. Bên cạnh, Zad dường như đã bất tỉnh rồi,

mặt mày đầy vết thương bầm dập, kết quả sau những màn tra tấn dữ dội. Sau khi tin chắc Reven đã

ngủ say, Muse chậm rãi bước vào bên trong, khẽ thì thầm:

-Zad... Zad...

-Ừm... - Chàng trai tóc hung từ từ mở mắt ngược lên nhìn, suýt nữa thì thét lên vì kinh ngạc. Quận

chúa Muse đang quỳ trước mặt chàng, ngay trong doanh trại quân thù!

-Quận... quận chúa, nàng...

Trước khi phần còn lại của câu nói được thốt ra, Muse đã đưa tay lên miệng Zad ngăn chàng nói

tiếp, sợ đánh thức Reven. Không nói thêm điều gì, nàng nhanh chóng tháo dây trói cho Zad và dìu

chàng đứng dậy một cách khó nhọc... Soạt! Muse giật mình quay ngoắt lại, tuốt gươm ra... nhưng

âm thanh đó là do chiếc áo choàng trên vai Reven tuột xuống đất mà thôi. Hắn vẫn ngủ say như chết.

Cả hai cùng thở phào nhẹ nhõm.

-Ngài đi được chứ? – Muse hỏi. Zad gượng cười và gật đầu. Chàng không thể tin nổi là tổng tư lệnh

quân Dahlia lại đích thân giải cứu cho mình. Dưới ánh sáng nến, khuôn mặt Muse ửng hồng, đắm

mồ hôi, nhìn rất lạ. Zad cảm thấy hơi ngạc nhiên là đến lúc này mới nhận ra nàng cũng là thiếu nữ

rất đáng yêu chứ không phải chỉ là một viên võ tướng thô kệch như mình vẫn nghĩ.

Họ nhẹ nhàng rời khỏi lều. Reven vẫn không nhúc nhích, hơi thở đều đều.

-Tạ ơn thần linh. – Muse buột miệng thốt lên khi ra khỏi lều... nhưng có cả một đạo quân chờ đón

họ ở bên ngoài!

Lửa đuốc sáng rực doanh trại! Quân Henki dàn vòng bao vây xung quanh và đứng đối diện với hai

người là ba vị cận tướng của Reven, ai cũng nở nụ cười hài lòng!

-Không. – Zad tuyệt vọng nói. Muse cực kì ngạc nhiên, làm sao bọn chúng biết?!? Và nếu biết tại

sao không bắt nàng ngay từ lúc nãy?!?

Quân Henki ép dần vòng vây, hai người Dahlia kinh hãi lui lại vào lều, gương tuốt ra... không thể để

bị bắt. Đó là điều duy nhất Muse nghĩ đến lúc này. Nàng không thể để mình bị bắt!

-Ta nhớ mình đã nói là... không muốn đổi con tin.

Giọng nói lạnh và rành mạch từng chữ một.

-Ồi! – Muse không thể ngăn tiếng la kinh sợ. Phía sau, Reven từ từ tiến ra, áo choàng vắt qua vai,

mắt trong veo. Cảnhng có vẻ gì là một kẻ vừa ngủ dậy. Hắn đang hươ gương như múa, rất bình thản.

Phong cách kẻ chiến thắng...

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Muse lập tức nhận ra câu nói của kẻ thù : “Ta không muốn đổi con

tin.”. Đúng rồi! Hắn muốn nàng tự tìm đến nộp mạng chứ nào phải đổi chác gì! Thế mà nàng lại mắc

mưu... Trời ơi...

Ana tự cảm thấy vô cùng hài lòng vì kế hoạch của mình thành công tốt đẹp.
Quả nhiên Muse đã mò

đến giải cứu tên tướng quân tên Zad và lọt vào bẫy mai phục của nàng.
Nàng nhìn thẳng vào Muse,

hai bên cùng đấu nhãn, nhưng ánh mắt vị quận chúa Dahlia giờ đây âu sầu
và khuất phục. Muse đã

hiểu kẻ chiến thắng là ai.

-Ta đã mắc lừa mi. – Nàng cảm phẫn nói, chống gươm xuống đất, mắt ngấn
lệ – Reven, người thật

đáng sợ. Nhưng người đừng mong dùng ta gây áp lực...

Ana không để nàng nói hết câu, xen ngang:

-Nếu quận chúa muốn tự sát thì tên Zad sẽ bị giết tức khắc. Tức khắc, nàng
có hiểu không?

Vừa nghe đến tên Zad, Muse sững người lại, chết đứng vì kinh hãi. Reven
đã nhìn thấy, đã nhận ra

yếu điểm của nàng...

-Ai cũng có điểm yếu. - Ana nói nhẹ nhàng – Điều đó không có gì phải xấu
hổ. Nhưng để lộ điểm

yếu của mình cho kẻ thù thấy thì thật đáng buồn. Muse, nàng đã chọn lựa
giữa quốc gia và tình yêu

rồi. Đừng bao giờ hối tiếc vì điều ấy.

Muse cảm thấy tên tướng quân tàn ác này nói những lời ấy hết như đã thật sự trải qua chúng vậy.

Nhưng cho dù thế nào thì hẳn cũng có lí, nàng đã chọn lựa. Nàng không biết làm thế này là đúng hay

sai. Mọi sự việc bao giờ cũng có hai mặt và chỉ có người ngoài cuộc mới biết được mặt nào là đúng

còn mặt nào là sai. Muse quay sang Zad. Chàng đang nhìn trừng trừng Reven căm hận tột cùng, răng

nghiến chặt, giận dữ. Tâm trạng ấy thật dễ hiểu, nhưng bản thân nàng cảm thấy khác hẳn. Nàng cũng

từng đứng ở vị trí của hắn, kẻ đi chinh phục, và nàng thông cảm cho những hành động của kẻ thù,

cho dù cảm giác ấy khiến nàng tự trách mình rất nhiều.

-... Nói ra ý định của mi đi, Reven Ping. – Muse xuống giọng – Mi đã chờ ta đến đây. Bây giờ thì ta

đã đến thật rồi, vậy thì nói xem mi có kế hoạch ma quái nào?!?

-Ta... - Ana chưa kịp nói hết thì giọng nói trong trẻo của Iala chọt vang lên:

-Đại tướng quân... xin lỗi vì đã làm phiền ngài nhưng vừa có thư đến.

Ana đỡ lấy phong thư từ tay cô gái trẻ, nó có niêm phong là ấn triện chim ưng vàng của hoàng gia

Henki, nàng đoán ngay là thư của Prang nhưng không tiện mở ra đọc lúc này nên bảo Iala đem lá thư

vào lều chỉ huy chờ mình. Ana quay lại và nhận ra hai vị khách Dahlia đang nhìn Iala không chớp

mắt, cứ như báu vật trên đời...

-Chẳng lẽ cô gái ấy xinh đẹp đến nỗi hút hồn cả hai vị rồi sao? – Nàng cất tiếng khách sáo. Bây giờ

Muse mới từ từ dứt mắt khỏi Iala, nở nụ cười khó hiểu:

-Không ngờ quân viễn chinh Henki lại mang theo phụ nữ. Reven, mi đúng là một người hào hoa

phong nhã.

Đó là một lời nói khích. Chính xác. Song mục đích của Muse là thăm dò tin tức. Ana đã đoán ra

thâm ý trong câu nói ấy nên chẳng tỏ vẻ gì là giận dữ cả, nàng điềm tĩnh đáp lời:

-Cô gái ấy là Iala, là một trong những người ta yêu thương nhất trên đời. Chuyện đó thì có liên quan

gì đến Dahlia?

Một khoảng lặng trôi qua lạnh sống lưng. Cả hai vị nguyên soái đều theo đuổi những suy nghĩ riêng

mà không ai biết. Cuối cùng Ana quay lại vấn đề chính:

-Nể tình quân chúa đã đến tận đây, ta sẽ thả tướng quân Zad.

-Sao?!? – Dường như chính Muse cũng không ngờ sự việc lại tiến triển tốt đẹp đến thế. Nàng cứ ngỡ

Reven đã bắt được cả hai thì đại gì thả ra, thế mà... Rõ ràng là ý định của hắn không tốt đẹp gì.

Nhưng khốn nỗi Muse không tài nào đoán ra nổi.

Ana nói là làm, nàng phất tay và quân Henki lập tức tránh đường để Zad thoát khỏi.

-Không! Ta không thể để nguyên soái ở lại đây. – Zad kháng khái từ chối.
Ana nhún vai:

-Tùy ngài thôi, nếu ngài nghĩ bị bắt làm tù binh là điều tốt.

Muse suy tính nhanh như chớp, nàng nói:

-Zad, mau về thành Magnolia. Nữ vương cần ngài.

Chỉ mấy câu ngắn ngủi mà tác dụng tức thì, chỉ nghe bốn chữ “Nữ vương cần ngài” là Zad thay đổi

quyết định ngay. Có thể là chàng cảm phục và mang ơn với Muse nhưng đây đâu phải lúc khóc lóc

chia ly... Zad phải quay lại thành giúp Snaki giữ nước...phải giúp người chàng yêu.

-Quận chúa, xin từ biệt!

Zad nói dứt khoát rồi phóng lên ngựa quân Henki chuẩn bị sẵn, phóng trở lại Magnolia, không một

lần nhìn lại. Phút chốc chàng đã mất hút trong màn đêm sa mạc.

-Trối lại. – Ana hạ lệnh.

Muse bị đánh cho khuỵ xuống, trói nghiêng chân tay một cách cẩn thận.
Ana không muốn sống mất

con mồi quan trọng này. Sau đó, lính mang Muse vào lều chỉ huy, đặt đúng
chỗ Zad bị trói trước đó

vài giờ, đối diện với bàn làm việc. Ana ngồi xuống, vắt áo choàng lên thành
ghế, cầm phong thư của

Prang lên xem. Những dòng chữ đỏ như máu, uyển chuyển mà vững chãi,
đúng là chữ do chính

Prang hạ bút. Nội dung đại loại là khen thưởng về những thành trì Dahlia đã
bị nàng hạ. Điều đáng

lưu ý là việc Prang báo rằng có một đội thuyền chiến Henki đang bao vây
cửa biển Alaka, hỗ trợ cho

đại quân trên bộ, vì thế nàng không nên bận tâm việc nữ hoàng chạy thoát.

Nhưng, phong thư hoàn toàn không nhắc đến lí do vì sao Snaki lại có mặt ở
Magnolia trong khi đang

lẽ cô ta phải đang bị giam lỏng trong điện Violeta ở tận Penla xa xôi mới
đúng.

Điều này làm nét mặt Ana tối sầm lại, không vui. Iala đang đứng bên cạnh
cất giọng lo lắng:

-Có gì không ổn sao ạ? Có gì xin nói với em, em sẽ giúp ngài hết lòng.

Giọng nói dịu dàng và quan tâm chân thật.

Ana im lặng hồi lâu rồi ghé miệng nói thầm vào tai Iala điều trần trở bấy
lâu nay của mình. Mặt cô

gái liền biến sắc, trắng nhợt ra, sợ hãi tột độ nhưng rồi từ từ bình tĩnh trở lại. Ana nhún vai một cách uể oải:

-Nếu em không muốn cũng không sao.

-Không! – Iala giật mình – Em đã nói là sẽ hết lòng vì ngài...

Giọng nàng nghèn nghẹt, như thể tránh để Ana quan sát mình nhiều hơn nữa và phát hiện ra điều gì

khác, Iala liền tiếp ngay:

-Ngài còn cần gì nữa không ạ?

-Không. – Ana đáp gọn – Em về nghỉ đi. Đêm nay thế là quá nhiều việc xảy ra rồi. Và... nhớ chăm

sóc con chim ưng đưa thư ban nãy cẩn thận. Hoàng đế sẽ... ừm, không vui nếu chim ưng hoàng gia

bị ốm đâu.

Thật là mĩa mai cay độc. Iala khẽ cúi chào và lui ra, lòng tràn đầy những thắc mắc ngổn ngang và

nỗi lo sợ hãi hùng về điều vừa nghe thấy.

Ana gục đầu xuống bàn, mệt mỏi, cố tĩnh tâm trước lá thư vừa đọc. Lòng nàng buồn rười rượi. Giá

mà Prang gửi một lời hỏi thăm nào đó thì tốt biết bao... mà cũng không trách chàng được, vì chàng

đâu biết thân phận thật của nàng... Ana thấy cổ họng khô đắng. Nỗi nỗi buồn không tên dâng cao

khiến nước mắt nàng tưởng chừng sắp trào ra. Nói thật thì không phải nỗi buồn không có tên mà do

nàng chẳng muốn khẳng định nó rõ ràng mà thôi. Nàng sợ phải thừa nhận rằng... mình cô đơn.

Nỗi kinh sợ cứ vây lấy nàng như bóng ma của nữ thần Atropos... nàng kinh sợ bản thân mình... Xin

lỗi thật nhiều, Iala...

-Mi không vui vì thư của hoàng đế ư?

Ana giật mình, suýt nữa thì nàng quên bên cạnh mình vẫn còn một người nữa, quận chúa Muse.

Muse đang nhìn nàng rất chăm chú, dò xét cẩn trọng:

-Rốt cuộc thì Prang cũng muốn tổng cổ mi khỏi quân đội Henki?

Ana bật cười, một nụ cười hoàn hảo trong tâm trạng tồi tệ hiện thời:

-Muse, nàng phải biết đó là điều không thể chứ. Ta thì nghĩ nàng mau ngủ để lấy sức ngày mai

chứng kiến thành Magnolia thất thủ đi.

Câu nói ấy chắc nịch, cứ như thể nói về một sự việc đã xảy ra rồi vậy. Muse bất giác rùng mình.

Reven đã nói là không dùng nàng làm con tin, nhưng, chẳng lẽ hẳn đã có cách nắm chắc phần thắng

rồi sao? Nàng không biết. Và lại, cho dù có biết, nàng cũng không thể làm gì ngoài việc ngồi đây

cầu nguyện cho quốc gia và em gái. Nghĩ đến đây, nước mắt chọt ứa ra nóng hổi... Muse lắc đầu

thật mạnh như thể cố tìm kiếm sự tỉnh táo và lại ngược lên nhìn Reven...
Hắn không còn cười ngạo

mạn nữa, mắt dán xuống bản đồ chiến thuật, có vẻ chú tâm lắm... Mất đi nụ cười ấy, khuôn mặt

Reven mang vẻ đẹp u buồn, lạnh giá như tượng đá tạc hình người.

Gió sa mạc đêm nay lạnh quá. Gió nhẹ nhàng ve vuốt những nỗi buồn triền miên của bao con người

cô độc, đáng thương chốn nhân gian này. Rồi ... gió lại rời bỏ con người đi xa mãi về nơi đường

chân trời xa thẳm...

Chiến tranh là sự trừng trị cho cả kẻ chinh phạt và kẻ bị chinh phạt...

Legend of Parasitus - Chương 40

-Iala, em làm gì ở đây?

Cô gái trẻ quay lại, nhướn cao cặp mày thanh tú và khẽ mỉm cười:

-Chào anh, Hans.

Hans đang đứng trước mặt nàng, tay cầm roi ngựa, quân phục lấm đầy bụi bẩn, dính bết lại, còn mái

tóc màu kem ướt sũng nước. Iala kinh ngạc vô cùng:

-Sao...

-Tắm cho ngựa. – Hans đáp gọn, cười rạng rỡ – Ban ngày chúng mệt quá rồi. Cũng phải xả hơi chứ.

-Nhưng chuyện đó đâu cần đích thân một tướng quân như anh làm?

-Không. Tôi thích mà. – Hans vung vẩy chiếc roi – Tôi yêu ngựa nên ghét mấy thứ vũ lực này lắm.

Không hiểu sao doanh trại nào cũng có nhiều quá. Ngay cả đại tướng Reven cũng có một chiếc bằng

da rất cứng. Ngày trước khi tôi còn sống trên thảo nguyên của bộ tộc Keni, ngựa và người sống rất

chan hoà với nhau...

Hans đang nói giữa chừng bỗng bị cắt ngang bởi một tràng ho rũ rượi của Iala, nàng quy xuống, tay

ôm miệng.

-Iala, em sao thế?!?

Dù đã vịn vào tay Hans nhưng khó khăn lắm Iala mới đứng vững... Tay áo vị tướng quân ấy chợt

loang lổ vết máu...

-Cái gì vậy?! - Hans ngạc nhiên nhìn máu loang dần – Em... em ho ra máu ư?

Toàn thân Iala run lẩy bẩy, nàng ngược đôi mắt nâu đờ đẫn lên nhìn chàng, khấn nài:

-Xin... anh đừng nói cho ai biết. Chỉ chút cảm nhẹ thôi.

-Cảm nhẹ? Cảm nhẹ mà thổ huyết? Iala, rốt cuộc là em bị bệnh gì?

Iala ho thêm một hồi nữa, đôi vai nhỏ rũ xuống mất hẳn sức sống, nàng cười, khoé miệng đầy máu:

-... chỉ là... lao phổi...

Nói đến đây nàng gục xuống. Hans bế cô gái mình yêu mền lên, lòng đau như lửa đốt, chạy vội về

lều của nàng. Iala khẽ mở mắt khi được đặt xuống giường. Hans dùng khăn ẩm lau sạch các vết máu

trên mặt nàng nhưng trên áo của mình thì chẳng hề quan tâm.

-Cám ơn anh.

-Bị lao phổi thật ư? – Hans nhắc lại, cổ ngấn dờ nghẹn ngào trong giọng nói.

-Anh không được nói cho ai nữa nhé. – Iala nài nỉ.

Hans giận dữ quát:

-Không được! Làm thế là tôi hại chết em rồi! Tôi phải báo cho đại tướng quân...

Nói rồi chàng toan đứng dậy nhưng Iala đã đưa bàn tay nhỏ nhắn, trắng xanh níu lấy vạt áo Hans,

giữ chàng lại, nàng nói :

-Không... Hans, anh hứa với em đi. Em không muốn mọi người bận tâm khi chiến sự đang như vậy.

Làm ơn đi...

Iala không còn ho nữa. Mắt nhìn Hans chờ đợi. Trái tim chàng trai trẻ như vỡ tan trong nỗi đau khổ.

Làm sao Iala có thể bắt chàng hứa một điều như thế cơ chứ? Chẳng lẽ chàng bình thản nhìn nàng

chết dần chết mòn bởi căn bệnh quái ác đó?!? Nhưng... nàng đã hiểu được tình hình hiện nay mà hi

sinh bản thân mà một tướng quân như chàng không làm được hay sao?

Hans thở dài:

-Thôi được. Đến khi Magnolia bị hạ, tôi nhất định sẽ tìm thầy thuốc tốt nhất...

-Anh không còn nói.- Nằm trên giường, Iala cười dịu dàng – Em biết mà.

Iala như đoá hoa cỏ yếu ớt mà trong sáng tuyệt vời. Cuộc đời nàng lắm truân chuyên chẳng bao giờ

hết. Hans chỉ biết ngồi bất lực nhìn Iala thân yếu thở yếu ớt, thoi thóp... níu kéo một hi vọng mong

manh mơ hồ.

Nhưng bản thân chàng, Hans linh cảm thấy một điều rất xấu.

Zad chạy vội vào trong cung điện Halua, các tì nữ dạt sang cả hai bên để tránh chàng. Những vết

máu khô làm khuôn mặt chàng nom thật khủng khiếp, nhưng Zad không quan tâm. Rầm! Chàng đẩy

tung cửa phòng chỉ huy. Nữ hoàng đang đứng trước bản đồ, mặt mày đăm chiêu, nghe động liền

quay lại.

-Zad! – Snaki ngạc nhiên thốt lên – Anh thoát rồi ư?

Mắt nàng trượt qua vai Zad nhìn ra phía sau, lập tức tối sầm lại:

-Muse không quay về à?

-Bệ hạ, quận chúa đang bị Reven bắt làm tù binh.

Mặt Snaki thất sắc:

-Hắn muốn gây áp lực...

-Thần cũng không rõ, nhưng, thần dù rất xấu hổ vẫn phải quay về đây là vì quận chúa muốn báo tin

cho bệ hạ.

Không chờ cho nữ hoàng hỏi, chàng tiếp ngay:

-Reven lần này viễn chinh có đem theo một cô gái rất xinh đẹp và xem chừng vô cùng thân thiết với

hắn, tên là Iala. Quận chúa muốn...

-Bắt cô ta có dễ không? – Snaki lạnh lùng hỏi. Chẳng cần Zad trình bày hết nàng cũng đã đoán ra ý

định của Muse.

-Cô ta thường ở trong doanh trại khi đại quân đánh thành.

-Tốt. Anh hiểu ý ta rồi thì mau thực hiện đi, lần này chúng ta phải giương
đông kích tây thôi.

Lần đầu tiên kể từ ngày trở về, một nụ cười thực sự nở trên khuôn mặt kiêu
diễm của nữ vương

Dahlia. Dù rất đau lòng vì Muse bị bắt nhưng tin tức về cô gái tên Iala đối
với nàng thật là quý giá.

Snaki phóng tầm mắt về phía doanh trại Henki bên ngoài thành, gật gù.
Reven, ta sẽ dùng chiêu bắt

con tin của mi để trị mi.

Sáng tinh mơ, quân Henki đang chuẩn bị cho trận tử chiến. Hôm nay đã là
ngày thứ mười bốn trong

kế hoạch “hai tuần” do Ana đề xướng. Nàng quyết phải hạ thành Magnolia
nội trong hôm nay.

Trước khi xuất quân, toàn bộ tướng lĩnh đều tham gia cuộc hội ý cuối cùng.
Cho dù Muse đã bị bắt

nhưng điều đó hoàn toàn không khiến mọi người an tâm tí nào. Nữ hoàng
Snaki đâu phải vô dụng...

-Đáng lẽ đêm qua đại tướng quân không nên thả tướng Zad về. Điều đó thật
bất lợi cho chúng ta. –

Jacken lên tiếng – Mọi người có thấy vậy không?

Hans không hưởng ứng gì vì đầu óc vẫn còn quay cuồng hình ảnh Iala gục
xuống, quần áo lấm lem

máu. Còn Benjin? Không đời nào chàng phản đối ý kiến của chỉ huy.

Ana bình thản lắc đầu:

-Đừng lo. Ta có một kế rất thú vị... nhưng đòi hỏi sự hi sinh hơi nhiều.
Không biết các vị có đồng ý

hay không?

-Kế sách gì vậy, đại tướng quân? – Benjin ôn tồn hỏi.

...

Rầm! Vừa nghe xong kế sách ấy Hans đã đứng bật dậy, xô ngã ghế và chạy ra ngoài đầy giận dữ.

-Không thể nào! – Jacken hét lên bất bình – Chẳng lẽ thực sự phải làm thế hay sao?

-Nhưng người đó đã đồng ý rồi. Và lại lần này cho dù bắt được Muse cũng không chắc sẽ chiếm

được Magnolia. Mà không chiếm được Magnolia là không chinh phạt được Dahlia. Chiến tranh vốn

là sự ... mất mát. – Ana lạnh lùng kết luận.

Jacken bị ánh nhìn ấy trấn áp, dù rất giận dữ nhưng cũng không nói thêm lời nào. Chàng đã mấy lần

phản đối các quyết định của đại tướng quân và cho rằng chúng chỉ chuốc lấy thất bại thảm hại. Thế

mà sau đó mọi chuyện diễn ra hoàn toàn khác. Lần này chàng cũng chỉ cảm thấy bất bình về mặt

tình cảm thôi chứ nếu xét về chiến thuật thì...

-Nếu khó chịu, người ra ngoài đi, Jacken. – Ana thở dài và mở lối thoát cho cận tướng. Chỉ chờ có

thế, Jacken liền bật dậy chào và đi ngay.

Một lần nữa sau cuộc họp căng thẳng, Ana lại đối mặt với Benjin.

Benjin không nhìn nàng.

Đôi mắt nâu buồn của chàng đang nhìn bàn tay mình chăm chú.

-Benjin... - Ana khẽ gọi.

Nhưng ngay cả khi ấy, chàng trai Ohlan cũng không ngược lên đối mặt với nàng.

Im lặng.

Đáng sợ.

-Ừm. – Ana xụ xuống, không cố tỏ vẻ oai phong như bình thường nữa. Nàng nhỏ nhẹ nói – Ta biết

là người cũng đang giận ta, như Hans và Jacken... Chính ta cũng giận bản thân mình... Iala là ân

nhân của ta khi còn ở Serazan, ta thực sự không muốn...

-Đại tướng quân. – Benjin chột cất giọng – Bàn tay con người ta bé quá, chẳng đủ để làm hết những

điều ước vọng trong đời, phải không?

Ana ngạc nhiên không đáp, mà thật ra nàng cũng không rõ đó là câu hỏi hay là lời khẳng định.

Benjin từ từ rời khỏi chỗ ngồi, tiến đến gần và nhẹ nhàng nâng bàn tay đã chai sần của nàng lên, nói

tiếp:

-Bàn tay ngài cũng vậy. Bé lắm. Không đủ lớn đâu.

-Người... người nói vậy là có ý gì?

-Ngài đừng cố sức chịu đựng. Tôi biết để có quyết định đó ngài phải trải
trở rất nhiều. Tại sao ngài

cứ cố tỏ ra mạnh mẽ vậy? Nhìn tôi đi, đại tướng quân. Và hãy nói cho tôi
biết, ngài cảm thấy gì lúc

này?

-Ta... - Tiếng nói nghẹn lại trong miệng. Toàn thân Ana đang run lên từng
cơ không thể kiềm chế.

Nước mắt nàng bỗng chốc ứa quanh khoé mắt, sáng long lanh... - Ta... rất
mệt mỏi...

Nói đến đây thì nàng oà khóc thực sự. Benjin cúi xuống ôm nàng vào lòng,
vỗ về khe khẽ:

-Rồi mọi chuyện sẽ qua... cuộc đời nhiều lúc như dòng thác, kẻ nào cưỡng
lại sẽ bị nhấn chìm. Ngài

đừng bao giờ là những kẻ đó.

Ana mặc cho chàng nói gì thì nói, nàng không để ý. Dường như từ rất lâu
rồi mới có người nghe

nàng khóc. Và cũng từ rất lâu rồi, nàng dám khóc thực sự trước một ai khác ngoài những người thân

yêu... Bao cảm xúc trào ra như suối tuôn không ngừng...

-Iala! – Hans chạy vào lều cô gái Serazan. Iala đang ngồi trên giường, đang thêu một chiếc khăn

choàng cổ màu kem nhạt. Nghe gọi, nàng quay lại nhìn. Đầu tóc Hans ướt đẫm, nhưng lần này là mồ

hôi chứ không phải nước, đôi mắt chàng sáng rực.

-Có chuyện gì vậy, Hans? – Iala dịu dàng hỏi. Phải, nàng luôn luôn là một cô gái dịu dàng từ rất lâu

rồi.

-Iala... - Hans quỳ phục xuống – Hãy đi với anh đi! Chúng ta sẽ rời khỏi nơi này. Không về Henki,

cũng không đến Serazan. Chúng ta sẽ cùng nhau sống cuộc sống như dân du mục Keni ung dung tự

tại!

-Sao?!? – Iala mở to cặp mắt sâu thẳm nhìn chàng, vô cùng bất ngờ, đánh rơi cả tấm khăn thêu

xuống, lặp lại – Anh... anh đang nói linh tinh điều gì vậy?!?

-Anh nói thật đấy. – Hans nắm lấy tay nàng, khẩn nài thảm thiết – Đi đi! Chúng ta sẽ đi thật xa. Anh

không để em hi sinh vì đại tướng quân đâu! Có thể anh không bằng hân, nhưng anh không tàn nhẫn

như vậy!

Rồi thì Iala cũng hiểu được những lời nói lộn xộn của Hans... thì ra là thế. Nàng lại cười, nhưng nụ

cười lần này bi thảm không lời nào tả nổi, mắt rướm lệ, nàng khẽ lắc đầu. Hans tưởng chừng quy

ngã xuống đất, không dám tin vào mắt mình. Iala đã từ chối tình yêu của chàng. Điều đó cũng bình

thường thôi. Nhưng sao nàng lại từ chối cả quyền sống! Không thể nào...

-Nhưng... nhưng...

-Nghe em này, Hans, em đồng ý việc ấy là vì muốn đền ơn đại tướng quân đã cứu em thoát khỏi gia

đình Ganles, vả lại, em biết mình chẳng sống bao lâu nữa. Anh để em làm một việc gì đó có ích,

được không Hans?

Hans nhìn Iala thật buồn. Nụ cười của nàng chẳng khác nào ánh trăng Serazan bàng bạc héo úa. Đóa

hoa chưa nở đã vội tàn. Chàng không thể khóc như nữ nhi, cũng không thể làm gì để thay đổi sự

việc. Tất cả những gì chàng có thể là bất lực đứng nhìn người yêu dấu bước vào con đường tử lộ...

-May quá, thế là cũng xong rồi.

Iala vừa nói vừa nâng tấm khăn choàng lên, vẻ mặt rạng ngời hạnh phúc.
Nàng quay sang quàng nó

vào cổ Hans, mỉm cười hài lòng:

-Vừa vặn quá. Đúng là anh rất hợp với màu kem.

Chiếc khăn ấy mỏng manh mà đối với Hans ấm áp vô cùng. Chàng đưa tay
nắm lấy tay Iala, thốt ra

nỗi ân hận khôn lường của mình:

-Anh... anh xin lỗi. Anh đã không bảo vệ được em.

Iala im lặng nhìn chàng hồi lâu rồi nói:

-Em... em đi rồi. Anh nhất định không được làm điều gì hại cho bản thân.
Anh hãy giúp đại tướng

quân nhé. Ngài cũng có nỗi khổ tâm của mình...

Cả hai nhìn nhau, bất giác nở nụ cười sâu muộn.

Cuộc đời như một giấc mộng, tan biến rất nhanh những khoảnh khắc tươi
đẹp, chỉ có khổ đau là cứ

động lại mãi. Cho dù nỗi đau ấy ẩn trong một nụ cười.

Legend of Porasitus - Chương 41

Từng hồi trống trận dài rền vang khắp chiến trường. Cả hai bên đều đốc
quân cho trận đánh quyết định này. Nữ

hoàng Snaki thân chinh chỉ huy đại quân, trông nàng thật oai hùng. Ana không bình luận gì mặc dù nàng rất tò mò về lí do Snaki có mặt ở đây.

Snaki quay lại ra hiệu cho tướng quân Zad, chàng gật đầu một cách kiên định. Nhất định lần này chàng sẽ lập công vì Dahlia, vì Snaki và vì... Muse.

Vút! Hàng trăm mũi tên cũng bắn tung lên trời! Trận chiến bắt đầu! Rầm rập những vó ngựa lao vào nhau không chút lưỡng lự. Những chiến binh của quân đoàn Jua thét lên man rợ, đầy nộ khí. Phập! Máu toé lên ướt đầm cát sa mạc. Mặt trời chói chang của thần Genda bình thành quan sát trận huyết chiến ác liệt. Các xác chết la liệt trên nền cát, mắt trợn trừng như thể không cam tâm vì mình đã chết. Khấp nơi là máu, là nỗi sợ hãi nhưng cũng đầy lòng can đảm.

Dòng máu nóng của kẻ thù bắn phọt vào khuôn mặt trắng như tuyết của Ana khiến nàng thoáng lùi ngựa lại, mặt đầm đìa máu tanh. Choang! Thanh gươm trên tay nàng bị đánh văng xuống đất. Rồi đến lượt chính nàng bị

ngã khỏi lưng ngựa, vấp mặt xuống cát. Mắt vừa mở được, Ana đã thấy nữ hoàng Dahlia trên chiến xa do ngựa kéo đang đứng sừng sững bên cạnh, nở nụ cười cay độc...

-Mi tận số rồi, Reven Ping!

Snaki nghiêng răng nói từng lời. Ana kinh hoàng nhìn quanh. Trận chiến thật hỗn loạn, không thể cầu cứu ai.

Thanh gươm của nàng thì văng quá xa trong khi mũi thương nhọn hoắt của Snaki chỉ cách nàng một khoảng cực ngắn... Cái chết cận kề Ana hơn bao giờ hết. Snaki không đời nào tha mạng cho kẻ tử thù như nàng cho dù nàng có van xin đến đâu. Nhưng nàng không bao giờ van xin. Ana quắc mắt nhìn lại vị nữ vương trẻ tuổi, không run sợ chút nào.

Snaki không nói thêm nhiều, nỗi căm hận đã tiếp thêm cho nàng sức mạnh khủng khiếp. Allora, Eliza, Kun...

cùng biết bao dân Dahlia đã bị sát hại dưới tay tên đại tướng có khuôn mặt thiên thần này... Snaki hét lên vang rền và lấy sức đâm mũi thương vào thẳng tim kẻ thù!

Keng! Tiếng kim loại va vào nhau giòn tan. Mũi thương lệch sang bên trái một chút, sượt qua tay trái và để lại một vết thương sâu hoắm... nhưng không đủ sức làm chết người! Cả hai cùng quay nhìn vật đã phá đòn tấn

công vừa rồi...: một thanh gươm bạc! Có kẻ đã phóng nó đến cứu Ana...

-Cố lên, đại tướng quân! – Từ xa Benjin hét vang, mặt nhễ nhại máu và mồ hôi, ánh mắt thất thần. Chính chàng vừa cứu mạng chỉ huy của mình. Snaki còn chưa hết bàng hoàng vì sự can thiệp bất ngờ này thì đã nghe ngựa của mình rống lên đau đớn và gục xuống. Reven... Quá muộn khi nàng quay lại thực tế, Ana đã kịp nắm lấy thanh gươm của Benjin chém chết lũ ngựa và hất văng mũi thương của Snaki! Xoẹt! Aên miếng trả miếng, một vết chém sượt ngang vai nữ hoàng, máu tuôn xối xả!

Snaki chỉ kịp rú lên một tiếng kinh hoàng rồi ngã quy, ngất lịm đi. Ana quay ngoắt lại Benjin, cười vang:

-Cám ơn!

... Đúng lúc ấy, một tên lính Dahlia lợi dụng tình hình lúc Benjin sơ hở mà tiến đến sau lưng.

-Phía sau! – Ana gào lên, cảm thấy trái tim mình bị bóp nghẹt lại.

Benjin quay lại vừa kịp, nhưng... chàng đã ném vũ khí cho tướng quân mất rồi. Đứng trước kẻ thù, chàng hoàn toàn bất lực. Phập! Mũi gươm của hắn

hạ xuống nhanh như điện... Ana đứng quá xa để có thể can thiệp. Cát bụi tung mịt mù... Máu phun trào... Benjin... không! Không!

-Benjin! – Nàng thét, trèo lên ngựa và lao đến như điên dại – Benjin!

Hans xuất hiện ngay cạnh tự lúc nào, chỉ bằng một nhát gươm, chàng hạ gục tên lính Dahlia và đỡ lấy bạn lên ngựa. Benjin bất động, máu từ vết chém ướt đầm bộ tà áo choàng tím thẫm u buồn... Ôi, Benjin!

-Đại tướng quân, đến lúc chưa? – Giọng nói của Jacken đột ngột vang lên. Chàng đang cưỡi ngựa song song với Ana – Benjin sẽ ổn thôi, Hans sẽ đưa cậu ta đến nơi an toàn. Còn kế hoạch thì sao?

Những lời nói của Jacken đã lôi Ana về thực tại kịp lúc, dứt mắt khỏi hình ảnh bị thương của viên cận tướng trung thành, nàng cố nén lòng, gạt đầu đồng ý. Lập tức Jacken mất hút trong trận chiến, chàng đến chỗ của Iala...

Iala...

Nàng lại nhớ đến Snaki, quay lại nhìn thì thấy Zad đã đỡ nữ hoàng lên ngựa của mình. Cô ta đã tỉnh lại! Thật sơ

suất! Đáng lẽ lúc ấy nàng nên kết liễu luôn sinh mạng của nữ vương Dahlia mới đúng! Hoặc ít ra thì cũng bắt...

-Bệ hạ, ngài bị thương rồi. – Zad lo lắng nói. Snaki tay ôm vết thương nhưng vẫn kiên quyết ra lệnh:

-Thực hiện kế hoạch của chúng ta đi. Mặc ta. Ta sẽ đánh lạc hướng Reven! Đi đi!

Vừa nói nàng vừa túm lấy một chiến xa khác, tự tay cầm cương điều khiển, tay còn lại vung thương dài, xông vào trận địa lần nữa. Zad rất muốn sát cánh bên cạnh bảo vệ nữ hoàng nhưng chàng không thể trái lệnh, đành đem

theo một toán quân nhân lúc hỗn loạn vòng ra mặt sau quân địch, tiến về phía doanh trại Henki... bỏ lại đằng sau chiến trường khói lửa...

Hans đỡ Benjin xuống ngựa. Nơi này nằm ở trung tâm doanh trại rất an toàn. Dù vết thương sâu nhưng may không trúng chỗ hiểm nên Benjin vẫn còn sống. Chàng phục xuống cát, mặt mày nhả nhó, nói khó khăn:

-Hans, trở lại đó mau! Giúp đại tướng quân!

-Cậu chắc là tự lo liệu được chứ?!? – Hans dùng vải băng sơ vết thương của bạn, ngay chính chàng cũng đã trúng vài vết thương sơ sơ khắp người.

-Đi đi! – Benjin quát. Lòng chàng như lửa đốt. Thật không an tâm khi rời khỏi vị trí chiến đấu lúc này.

Hans ngần ngừ một lát rồi cũng lên ngựa phóng đi. Trong lều chỉ còn mình Benjin, chàng gượng đứng dậy vài lần nhưng không đủ sức. Vết thương ứa máu ra nom thật khủng khiếp.

Làm ơn hồi nữ thần Atropos, đừng cướp con người ấy khỏi thế gian này. Benjin thầm cầu nguyện cho người khác dù chính chàng mới là kẻ cận kề cái chết nhiều hơn. Chàng không màng, chỉ hận mình phải bất lực nằm đây như một phế nhân mà không giúp được gì. Chàng sẵn sàng đánh đổi sinh mạng để người ấy được sống...

...Làm ơn, nữ thần Atropos...

Hans phóng ngựa ngang lều chỉ huy và bất chợt nhìn thấy từ xa quân Dahlia do Zad dẫn đầu đang rầm rộ tiến đến gần. Trên ốc đảo nho nhỏ xanh tươi, Iala trong trang phục trắng tinh thanh khiết ngồi bình thản cạnh hồ

nước, khuôn mặt dịu hiền nở nụ cười trong sáng làm sao...

-Bắt lấy cô ta! – Zad quát.

Quân Dahlia tràn đến...

Iala kinh hãi gào thét thương tâm, vùng ra toan chạy trốn. Chiếc khăn choàng đầu màu trắng của nàng rơi xuống mặt nước trong xanh...

Những tên lính ấy túm lấy bàn tay yếu ớt của nàng bẻ ngoặt lại, trói nghiến. Rướm máu. Nước mắt chan hoà.

Chúng lôi Iala lên ngựa. Chúng tát nàng. Chúng đay nghiến, nguyên rủa...

Tất cả trôi qua rất nhanh mà Hans tưởng chừng dài hàng thế kỉ. Mọi thứ đã diễn ra như thế và chàng... chàng thì chỉ nấp một chỗ đứng nhìn, nhìn Iala bị... bị bắt.

Không làm gì...

Không khóc...

Cũng không chớp mắt...

Quân Dahlia đã cướp đi linh hồn của Hans.

Rồi một lát sau, quân của Jacken chỉ huy đột ngột xuất hiện, lao vào đánh đuổi quân Dahlia như thể muốn cướp lại cô gái trẻ Serazan... nhưng họ chỉ “như thế” mà thôi... Họ dọa chúng một chút và để mặc Iala bị bắt đi...

Hans vẫn không hành động. Thân thể chàng như đóng băng dưới cái nắng thiêu đốt của vùng hoang mạc.

Chàng tàn nhẫn quá ư? Vô cảm quá ư? Không. Hans chỉ ước mong sao có thể làm gì đó... dù chỉ là rất nhỏ

thôi...

Song...

...chàng... không được phép cứu Iala yêu dấu. Bởi vì... đây là kế hoạch của đại tướng quân.

-Xong rồi. – Jacken hồ hởi quay lại chỗ của Hans – Kế hoạch coi như thành công một nửa. Cậu sao còn chưa quay về chiến trường, Hans?

Hans không đáp, chàng nhẹ nhàng cúi xuống mặt nước và nâng tấm khăn trắng của Iala lên, hệt đang nâng một báu vật, vuốt ve nhẹ nhẹ như sợ nó tan biến đi giống Iala vừa biến mất khỏi cuộc đời chàng...

-Hans. – Jacken ngạc nhiên hỏi – Hans, cậu... cậu đang khóc sao?

Gương mặt dạn dày sương gió của chàng trai người Keni giờ đầm nước mắt. Cát phía sau tung lên bụi mù.

Quân Dahlia đã đi xa... Iala cũng đã đi xa...

-Cậu khóc? – Jacken nhắc lại, cao giọng hơn.

Hans ngược nhìn đồng đội, lấy tay dụi mắt, cười:

-Cát nhiều quá. Nếu tôi ở Dahlia này lâu hơn, chắc suốt ngày đều trông như đang khóc ấy nhỉ?

-Đúng thế. – Jacken cười đồng ý.

Nói rồi cả hai lên ngựa và cùng quân lính quay lại hỗ trợ đại tướng quân.

Ốc đảo xanh tươi với những thân cọ rì rào trong gió nóng. Mặt hồ trong veo phản chiếu lấp lánh kí ức về khuôn mặt u buồn của một thiếu nữ Serazan tóc nâu kiên cường, giờ đây lay động những gợn sóng nhỏ. Hình ảnh tan dần...tan dần...

Có một người vẫn đang khóc trong tim...

Legend of Porasitus - Chương 42

Quân Henki càng chiến đấu càng hăng, trong lúc quân Dahlia thì đuối sức dần vì không quen giáp chiến thế

này. Càng lúc Snaki càng thấy tuyệt vọng. Vết thương đang hành hạ nàng vô cùng đau đớn. Chẳng lẽ lần này lại để thua hay sao?

-Nữ hoàng!

-Zad!

Snaki mừng rỡ tột cùng khi nhận ra Zad đã trở về với một cô gái trẻ tóc nâu bị trói nghiêng trên xe.

-Iala! – Reven từ xa, giữa vòng vây chợt thét vang, mặt biến sắc- Iala!

Hắn ta gầm vang như sư tử trúng thương. Còn Snaki thì mừng không tả nổi, đến đây thì chẳng cần đỡ máu nữa.

-Rút quân! – Nàng hạ lệnh. Quân Dahlia lập tức rút vào thành Magnolia vững chãi, dập tắt cơn điên máu của kẻ

thù. Từ trên cao nhìn xuống, nàng thấy Reven thúc quân như điên khùng hòng phá thành như vô ích. Không ngờ

mi cũng có lúc như thế này, đại tướng Reven... hành động dại dột vì một cô gái.

-Snaki! Thả Iala ra! – Ana từ dưới thét lên, đe dọa mà khẩn nài.

-Iala? Một cái tên đẹp hợp với cô ta. – Snaki giở giọng mỉa mai – Đừng hòng! Trừ phi mi chịu đầu hàng, nếu không mỗi ngày ta sẽ cứa một nhát gươm lên khuôn mặt xinh đẹp này.

Iala run lấy bối, nàng tưởng như không đứng vững nổi, nước mắt ứa ra, nàng kêu khóc thảm thiết:

-Reven! Reven! Xin ngài cứu em!

"Tình sâu nghĩa lặn đến thế." Snaki thầm nghĩ, cảm thấy vô cùng hài lòng. Lần này Reven không thể thoát.

-Snaki, người không được đụng đến Iala của ta! – Giọng Ana cao vút, biểu lộ sức tức giận ngút trời – Ta sẽ

không tha cho cả người lẫn Dahlia của người!

-Muốn cứu cô nàng xinh đẹp này thì mau đầu hàng đi! – Snaki quát – Nếu không thì mỗi ngày ta sẽ chĩa một lưỡi gươm lên khuôn mặt xinh đẹp của cô ta! Còn nếu người muốn phá thành Magnolia để cứu thì nên ngừng lại. Chỉ cần người manh động, ta sẽ giết cô ta ngay!

Giờ thì mục đích của Snaki đã lộ rõ.

Ana buông lỏng tay cầm gươm, gục xuống, mắt nhắm nghiền, vẻ mặt đăm chiêu thể hiện sự đấu tranh tư tưởng bên trong vô cùng dữ dội. Iala hay danh dự quốc gia? Những vết máu khô trên mặt càng khiến khuôn mặt nàng chứa chan nỗi bi thảm.

-Ngài Reven... ngài Reven... - Iala vẫn khóc lóc.

Chiến trường ban nãy ồn ào ác liệt bỗng chốc tĩnh lặng ghê người. Quân đoàn Jua lặng im. Dĩ nhiên là không ai muốn đầu hàng, nhưng họ biết quá rõ tiểu thư Iala có vai trò như thế nào với nguyên soái Reven Ping, mà họ...

họ thì hoàn toàn tuân phục mọi mệnh lệnh từ con người này.

Phập! Ana ném thanh gươm thật mạnh xuống, lưỡi gươm cắm sâu vào cát và rung lên bần bật. Nàng quắc mắt ngược lên nhìn, nghiến răng:

-Thôi được. Nhưng người không được hại Iala của ta!

Không ngờ mọi chuyện diễn ra dễ dàng như vậy. Snaki bất giác quay nhìn Zad, cả hai trao nhau nụ cười mừng rỡ vô ngần. Nàng gật đầu:

-Được lắm.

-Nhưng nếu chúng tôi đầu hàng mà phải đứng ở ngoài thì có lạ không vậy, nữ hoàng? – Jacken chột lên tiếng.

Ana đồng ý:

-Đúng! Hãy để ta và bộ chỉ huy vào trong, vừa để giao ấn tín đại tướng quân vừa để xem tình hình Iala.

Một đề nghị hợp lí. Snaki nhìn kĩ thì thấy chỉ có ba người muốn vào trong thành. Chẳng thể làm gì được. Vả lại Reven còn lâu mới dám làm càn khi nàng còn giữ Iala của hắn trong tay. Phải giữ được ấn tín thì nàng mới kiểm soát được đại quân Henki...

-Đồng ý. Ta sẽ cho các người vào thành. Nhưng đừng có điên mà giở trò.

Nàng đe dọa, tay kề sát hơn lưỡi gươm vào cổ Iala tội nghiệp.

Cửa thành Magnolia từ từ mở. Ana, Jacken và Hans chậm rãi tiến ngựa vào. Quân đoàn Jua vẫn bất động không nhúc nhích. Snaki và Zad cẩn thận quan sát diễn biến. Rầm! Cánh cửa lại khép lại. Tuyệt! Kế hoạch thành công tốt đẹp! Nàng đã tóm được Reven, niềm kiêu hãnh của đế chế Henki!

-Chúc mừng bệ hạ. – Zad nói – Hi vọng là hắn chưa làm gì quận chúa Muse.

-Ừm. – Snaki nói rồi quay sang Iala – Cô gái trẻ, cô đã giúp chúng ta nhiều lắm. Nhưng ta tự nghĩ làm sao một kẻ lạnh lùng hơn cả băng tuyết như Reven lại mê mệt cô đến thế?

Đúng. Snaki đâu phải mới gặp Reven lần đầu, nàng thực sự ngạc nhiên về thái độ hôm nay của hắn, cuống lên chỉ vì một cô gái.

-Đại tướng quân... - Iala giải thích một cách mềm mỏng - ... ngài đâu có yêu tôi.

-Đừng đùa. Nếu không thì hắn đâu có đồng ý...

Snaki nói chưa dứt lời thì chợt nghe tiếng thét chói tai vang lên từ phía cổng thành.

-Chuyện gì vậy?!? – Zad quát bọn thuộc hạ, chạy ra ngoài xem xét, mặt chàng lập tức tái nhợt – Reven... Reven hắn...

-Làm sao!?

Câu trả lời nhanh chóng xuất hiện cho nữ hoàng, cổng thành Magnolia lại từ từ... từ từ mở ra một lần nữa...

Rồi nàng nghe tiếng quát của Reven vang lên giữa quân Dahlia hỗn loạn không kịp phản kháng:

-Tiến vào!

Hàng vạn quân Henki reo hò dữ dội tràn vào thành Magnolia như một cơn đại hồng thủy, không một ai cản được...

-Chuyện này là thế nào? – Zad giận dữ hỏi – Reven không sợ chúng ta giết cô gái này hay sao?!?

Nhưng Snaki khác chàng, nữ vương nhanh chóng nhìn ra toàn bộ kế hoạch của vị đại tướng quân lừng danh đế

chế Henki. Đầu óc nàng quay cuồng như bão tố, lấp bấp:

-Chặn... chặn chúng lại!

Ba quân dạ ran và xông ra chặn kẻ thù. Một cuộc hỗn chiến bùng nổ ngay trong nội thành Magnolia. Đắm máu.

Snaki tốt gươm chĩa vào Iala, quát:

-Thì ra cô là quân cờ hi sinh mở đường cho đại quân Henki tiến vào đây! Gan dạ lắm! Ta sẽ cho cô toại nguyện!

Nhưng gươm còn chưa chém xuống thì máu đã ộc khỏi miệng Iala, cô gái Serazan ngã xuống nền thành lạnh ngắt, tắt thở tức khắc. Thuốc độc... Nàng chết trên mảnh đất xa lạ, cách quê hương thân yêu nghìn trùng. Một linh hồn cô quạnh ...

-Cô... – Snaki ngỡ ngàng - ... cô dám tự sát sao?!?

Choang! Nàng giận dữ chém gươm vào tường thành, toé lửa.

-Bệ hạ! – Zad đột ngột xuất hiện, mình đắm máu – Ngài mau trở vào cung điện Halua, chúng tôi xin dốc sức bảo vệ ngài!

Nói như thế có nghĩa là không thể bảo vệ cả Magnolia nữa rồi... Snaki nhận ra sự thật phũ phàng là nàng sắp trở thành nữ hoàng của một vong quốc. Nỗi đau đớn che mờ mắt nàng. Nàng chẳng còn nhận ra được gì khi được Zad cùng các cận binh dìu vào cung điện Halua cho an toàn.

Vương quốc của nàng, quê hương của nàng... sai lầm của nàng... Snaki bị cuốn vào vòng suy nghĩ quay cuồng của những đau đớn, căm hờn, oán hận... Sự diệt vong...

Dahlia đang bị huỷ diệt! Mà nàng thì chẳng bảo vệ được! Có nỗi đau đớn nào hơn thế.

Quân Henki tả xung hữu đột nhưng mãnh hổ số cũ khác hẳn quân Dahlia bị đánh bất ngờ, vô cùng kinh hoàng, đội hình hỗn độn không theo một trật tự nào cả. Chẳng bao lâu sau hầu hết quân Dahlia đều bị giết sạch, chỉ còn một nhóm nhỏ do tướng quân Zad chỉ huy đang chiến đấu anh dũng bảo vệ cung điện Halua. Quân Henki càng lúc càng khép chặt vòng vây. Trước sau gì nơi cấm địa cuối cùng của thủ đô Magnolia cũng sẽ bị hạ. Dù biết vậy, quân lính của Zad vẫn chiến đấu kiên cường y như chỉ huy của mình.

Zad vốn không hề ưa thích chiến tranh, nhưng vì nữ hoàng, chàng đã dấn thân vào con đường đầy máu và nước mắt này. Suốt bao nhiêu năm qua chàng chưa từng lập chiến công gì gọi là to tát. Vì thế giờ đây chàng phải bảo vệ nữ hoàng hết sức mình...

Phập! Mũi tên của Hans đã cắm trúng tim chàng tướng quân Dahlia can đảm. Trước cả khi chàng kịp thốt lời nào thì linh hồn đã rời khỏi xác... hi sinh, Zad hi sinh vì quê hương hay vì tình yêu đơn phương vô vọng?

Không ai rõ. Còn Hans? Chàng giết Zad là vì để chế Henki hay là vì Iala xấu số? Cũng không ai biết được. Cả

hai đều chiến đấu vì người con gái mình yêu, nhưng, chiến tranh đã đẩy họ đến chỗ phải đối mặt nhau giữa sa trường khói lửa, kẻ sống người còn. Bị thương và khủng khiếp, nhiều lúc chiến tranh không chỉ đơn giản là đầu rơi máu chảy...

-Tốt lắm, Hans. – Ana hài lòng lên tiếng.

-Ngài quá khen. – Hans nhún nhường đáp. Chút tàn quân Dahlia bị mất chỉ huy lập tức bị tiêu diệt nhanh chóng.

Số trời đã sắp đặt.

Jacken dùng áo kẻ thù lau máu ướt đẫm lưỡi gươm của mình, hướng mắt vào cung điện Halua im ắng. Cung

điện này tuyệt đẹp, các vòm mái cứ như được dát vàng, sáng lấp lánh. Chàng cất giọng hào hứng:

-Chúng ta tiến vào chứ?

-Không. – Ana lạnh lùng gạt phăng – Để cho người ấy vào trước.

-Người ấy? – Cả Hans lẫn Jacken đều ngạc nhiên – Là ai?

Đại tướng quân vỗ tay ra lệnh, lập tức thấy hai tên lính Henki lực lưỡng xô một bóng người ra phía trước. Quận chúa Muse! Mắt nàng đờ đẫn, không dám tin vào thảm cảnh đang trải ra trước mặt. Dưới mái vòm điện Halua lộng lẫy, niềm kiêu hãnh của Dahlia, xác người chất đống, máu nhuộm đỏ những viên gạch hoa dát vàng... Zad thân yêu nằm bất động giữa những quân sĩ trung thành. Những thân cọ hai bên điện reo xào xạc... Trận chiến đã kết thúc. Nhưng nỗi đau đớn chỉ mới bắt đầu.

-Vào đi, quận chúa. – Ana lên tiếng – Vào để tìm nữ hoàng của nàng, em gái của nàng. Và, nhìn cô ta lần cuối cùng.

Bình thường chắc chắn Muse sẽ không đời nào làm theo lệnh kẻ tử thù, nhưng giờ đây, nàng chẳng còn chút thần khí nào hết. Đất nước đã diệt vong. Zad chết. Chỉ còn Snaki mà thôi. Chẳng lẽ nàng đã đến quá muộn hay sao?!? Muse vùng chạy vào cung điện như một kẻ điên.

Legend of Porasitus - Chương 43

Khắp nơi vắng lặng, chẳng khác nào địa ngục trần gian. Các căn phòng sang trọng đầy những người hầu nằm la liệt trên sàn, Họ biết không thoát khỏi tay quân Henki nên đều đồng loạt uống thuốc độc tự sát. Chẳng lẽ...

chẳng lẽ em gái nàng cũng thế ? Những hình ảnh bi thảm của nữ vương chợt hiện ra trước mắt khiến Muse run rẩy, rợn người. Tâm trí nàng hoảng

loạn tột cùng, bố nhào ra vườn thượng uyển sau khi chạy điên cuồng khắp cung điện vàng Halua.

Dưới thánh đường Tiara dát ngọc toả hào quang rực rỡ huy hoàng, trên đồng cỏ xanh tươi, nữ hoàng Dahlia đang đứng lặng im, tay khe khẽ vung lên rồi hạ xuống thật nhịp nhàng. Nàng đang tung những cánh hoa lưu ly tím ngắt buồn thương xuống biển Alaka mênh mông bên dưới. Gió gợn nhẹ, cuốn tung những đoá hoa...

Sát bên cạnh chân nữ hoàng là thanh gươm báu vật, biểu tượng quyền lực của vương quốc Dahlia giàu có. Muse cảm thấy nghẹt thở, nàng tiến lại gần em gái mình, hiểu rõ cảm giác của em hơn bất kì ai.

Snaki ngừng tung hoa xuống biển, từ từ quay lại. Đầu nàng đội vương miện đại lễ lấp lánh đá quý trên những lọn tóc hung óng mượt, Snaki mỉm cười:

-Muse, cuối cùng chị cũng đã về. Reven cũng thật tốt đấy chứ.

Muse quỳ sụp xuống, không khóc nhưng nỗi đau đớn tâm hồn khiến toàn thân nàng run lên từng hồi:

-Bệ hạ... xin hãy trừng phạt thần... thần vì nghĩ đến tình riêng mà rời bỏ thành trì...dẫn đến thảm cảnh hôm nay.

Snaki đưa hai tay đỡ chị gái mình lên, mắt nàng sáng long lanh:

-Muse, em không trách chị đâu. Chị đã sống cả đời vì Dahlia rồi. Cũng cần một lần vì bản thân mình.

-Nhưng... nhưng vương quốc đã...

Snaki khẽ lắc đầu, hướng đôi mắt xa xăm theo những cánh hoa đang trôi trên từng ngọn sóng sủi bọt trắng xoá, mỉm cười:

-Muse à, Nautilus đang chờ em ở ngoài đó.

-Em... em muốn làm gì vậy? Nautilus đã chết từ lâu rồi.

Nhưng những lời nói của Muse chẳng khiến Snaki thức tỉnh khỏi giấc mộng mơ hồ. Giữa biển Alaka ánh sắc hồng lạ lùng dưới bầu trời quang đãng, hình ảnh Nautilus tay cầm những bông hoa tím cứ lớn vờn trước mắt Snaki. Nautilus đến đón nàng. Chắc chắn rồi. Dahlia đã mất. Nàng cũng chẳng còn trách nhiệm gì nữa. Chỉ là công chúa Snaki năm xưa mà thôi...

Muse nắm lấy vai nữ hoàng, lay mạnh, quát thật to:

-Em không được như thế! Tỉnh lại đi, Snaki!!!

Đến lúc này thì nàng bật khóc thực sự. Snaki đã suy sụp hoàn toàn rồi. Nàng dường như không cách nào giúp em gái mình tỉnh táo trở lại được nữa. Bỗng một túm bông trắng muốt từ đâu rơi xuống, bám lên mái tóc hung của nàng. Cả hai giật mình ngược lên nhìn... Những đốm bông trắng muốt như lông vũ từ từ rơi xuống, sáng lấp lánh tựa ánh pha lê... khắp bầu trời xanh trong vắt!

-Tuyết... tuyết rơi ở Dahlia. – Snaki nói rời rạc, đưa tay hứng những bông tuyết trắng tinh thanh khiết. Tuyết rơi ở một xứ sở nhiệt đới. Thật kì lạ. Phải chăng đây là điềm báo cho sự diệt vong? Snaki rùng mình, quỳ sụp xuống. Giỏ hoa lưu ly đổ tung toé lên thảm cỏ giờ đã lấm tấm tuyết trắng.

-Snaki! – Muse vội vã đỡ em gái mình lên nhưng Snaki đã giăng ra thật mạnh, xô vào Muse khiến nàng lảo đảo suýt ngã. Một cách trang trọng, nữ hoàng nâng thanh gươm báu lên quá đầu, hướng đôi mắt rực sáng vào chị

mình, nói rành rọt:

-Muse, xin chị, hãy giết em đi.

-Cái gì? Không được. Em đừng nói những điều ngu ngốc nữa! Chúng ta sẽ tìm cách thoát khỏi đây...

-Chúng ta không thể thoát được. Quân Henki đã phong toả mỗi lối thoát rồi.
– Nữ hoàng cảm thấy tình tảo hơn bao giờ hết – Xin chị hãy giết em trước
khi quân đoàn Jua tràn vào đây. Nữ vương của Dahlia trong nghi lễ

đăng cơ đã phải thề không được tự sát và Reven sẽ không đợi quá lâu đâu.
Em... em không muốn bị đem về

Penla làm trò mua vui cho kẻ chiến thắng! Nhục nhã ê chề... Nếu chị còn
coi em là nữ hoàng Dahlia, là em gái của chị. Muse.

Nàng càng nói, nước mắt càng ứa ra, lăn tròn trên gương mặt yêu kiều.
Giọng nói cực kì kiên quyết. Khí chất đế

vương vẫn toả ra mạnh mẽ, oai hùng.

Muse nhìn em, chính xác là nhìn nữ vương của mình. Nàng không biết phải
nói gì, phải hành động ra sao lúc này... Dù trái tim nàng giờ đây sóng gió
cuồn cuộn dâng trào, nhưng, điều đó không có nghĩa là nàng đã đánh mất lí
trí của một chiến tướng. Muse sớm nhận thức được kết cục bi thảm sẽ xảy
đến cho Snaki, nữ hoàng một vương quốc bị chinh phạt, khi nàng bị giải về
thủ đô Penla của Henki. Snaki sẽ phải lãnh chịu những điều còn tệ

hơn là cái chết...

Muse hiểu rất rõ cái chết lúc này là sự giải thoát cho em gái mình...

... Nhưng...

Tại sao người phải ra tay lại là nàng?!?

Chẳng những thế đó còn là em gái của nàng nữa. Ôi, Snaki đáng thương...

Làm sao nàng có thể...

-Chị, xin chị. – Nữ hoàng lại nhắc lại một lần nữa, giọng gấp gáp và gay gắt hơn. Nàng đã quyết rồi. Thà chết còn hơn là phải đối mặt với quân thù. Nàng không muốn phải khóc lóc van xin chúng đừng hành hạ mình. Nàng hoàn toàn không muốn điều đó!

Như vô thức, Muse nhận lấy thanh gươm... Thưa ra thì nó rất nhẹ vì được làm từ một thứ kim loại quý, nhưng giờ đây sao lại nặng nề đến thế. Nặng đến nỗi khiến nàng muốn khụy xuống, đến nỗi tưởng như có thể nghiền nát trái tim nàng ra thành bụi cát...

Tuyết trên trời vẫn rơi đều đặn...

Hai người con gái cuối cùng của hoàng tộc Mặt trời Dahlia đối mặt với nhau.

Biển cả phía sau rì rào êm đềm như lời ru của đất mẹ...

Thánh đường Tiara kiêu hãnh hướng về phía Mặt trời mọc xa xôi...

Và rồi chính Muse cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra sau đó. Trước cả khi nàng có thể nghĩ, trước cả khi nàng kịp quyết định... Muse đã thấy lưỡi gươm trên tay mình xuyên qua thân mình nhỏ nhắn của người em yêu thương...

Máu trào ra. Đỏ rực. Nóng hổi. Đau đớn.

Snaki cười. Nụ cười mãn nguyện nhưng xót xa không lời nào tả nổi. Mái tóc hung xổ tung khi chiếc vương miện lỏng lẫy rơi xuống đất. Nàng không còn nhìn Muse nữa. Trước mắt nàng giờ đây là nụ cười trong sáng của Nautilus năm xưa, khi mà chàng nói rằng chàng yêu biển vô cùng...

Vĩnh biệt Muse...

Vĩnh biệt Dahlia...

Ana cùng vài quân hộ vệ tiến vào cung điện Halua tìm kiếm quận chúa Muse và nữ hoàng Snaki. Không loại trừ

khả năng cả hai người đó đều đã tự sát. Nàng căm thù dân tộc này, nhưng nàng cũng không mong phải hạ sát ai trong hai chị em họ. Có điều gì đó ngăn nàng. Dường như là ... lương tâm ... hay là lòng kính phục...?

-Hoàng đế sẽ không vui nếu chúng ta không bắt sống được nữ hoàng Dahlia. – Jacken nó, mắt dò xét từng phòng trong cung điện Halua rộng lớn.

Hans không đáp lời. Chàng đã giết Zad nhưng cũng không thể làm Iala sống lại. Điều đó càng xoáy sâu hơn nỗi đau mất mát điên cuồng. Vậy mà Hans đã từng hi vọng...

Ana nhún vai:

-Không vui? Chúng ta mang về cả một vương quốc giàu có mà hoàng đế lại không vui chỉ vì một cô gái đã chết hay sao?

-Biết thế nào được. Chẳng phải hồi ấy, nữ hoàng Snaki và hoàng đế của chúng ta từng có mối quan hệ thân thiết vô cùng đấy ư?

Giọng Jacken hơi giễu cợt. Nhưng Ana không đáp nữa. Giá như lúc ấy giữa hai người đó không có quan hệ gì thì có lẽ đã chẳng có thảm kịch ngày hôm nay. Snaki đã phạm sai lầm khủng khiếp khi muốn kết duyên với người như Prang, về cả hai phương diện tình cảm lẫn chính trị.

-Đại tướng quân, cả hai đang ở ngoài vườn! – Một người lính chạy vào báo. Mọi người lập tức chạy theo hướng anh ta chỉ. Và... họ đã chứng kiến một cảnh tượng lạ lùng... đẹp mà bi thảm vô ngần...

Tuyết đổ đầy trời, trắng xoá như áo tang. Thảm cỏ xanh dưới chân thánh đường Tiara nạm ngọc huyền thoại của Dahlia giờ đã được phủ một lớp tuyết mỏng.

Tuyết càng trắng bao nhiêu thì lại càng làm nổi bật những vết máu đỏ thẫm nóng hổi vương vãi khắp nơi. Vết máu dẫn dần đến chỗ quận chúa Muse và nữ hoàng Snaki đang ở bên nhau...

Nữ hoàng nằm trên tuyết, bất động, máu từ vết tử thương giữa ngực đã đông lại. Toàn thân nàng cứng đờ. Nước da tái nhợt. Nước da của một người đã chết. Ôm Snaki trong tay đây che chở là Muse, nàng ngồi dựa vào lan can nhìn ra biển Alaka, mắt nhắm nghiền, đau khổ, máu ứa ra khoe miệng. Quân phục màu lam thẫm ướt đầm máu tươi và thanh gươm báu xuyên qua tim nàng, găm chặt. Gương mặt vẫn còn đẫm nước mắt.

Cả hai đều đã chết.

Tự sát.

Hai chị em kề sát bên nhau. Muse ôm chặt lấy thi thể của em không rời. Tuyết vẫn rơi đầy trời khóc than. Biển Alaka màu hồng nhạt cuộn sóng rì rào thật khẽ, như sợ sẽ đánh thức cả hai con người ấy khỏi giấc ngủ ngàn thu êm đềm sau một cuộc đời mệt mỏi, chinh chiến và chính trị. Gió thổi những cánh hoa lưu ly tím tung lên cao, phủ lên hai thi thể đã cứng đờ...

Tình chị em, có lẽ đến tận lúc này cả hai mới thực sự hiểu được ý nghĩa của những chữ ấy.

Năm trị vì đầu tiên của hoàng đế Prang Erokin, đế chế Henki, vương quốc Dahlia đã bị chinh phục và trở thành thuộc địa. Nữ hoàng Snaki tự sát để bảo toàn danh dự. Lại có thêm một nơi hứng chịu nạn diệt vong...

Bàn về việc Dahlia chịu đại bại trước Henki, phải nhắc đến vai trò của nữ hoàng Snaki. Nàng thật sự không sinh ra để làm vua, vì vua thì không có trái tim đa cảm nhường ấy. Có thể trách Snaki vì quá chìm đắm trong những kí ức về Nautilus đến nỗi vong quốc, nhưng một khía cạnh nào đó thì phải nhìn lại, động cơ nàng lên ngôi là gì? Cũng vì Nautilus, như thế, về bản chất, nàng yêu chàng trai ấy hơn cả Dahlia.

Quận chúa Muse vì Zad mà phạm sai lầm khủng khiếp. Bởi vì cũng như em gái, nàng không phải là một vị

tướng lớn, trái tim nàng có thể lạnh lẽo với bất cứ ai nhưng với người mình yêu thì khác. Quan trọng là Ana đã biết nắm lấy điểm yếu này.

Legend of Porasitus - Chương 44

-Dahlia. - Prang gạt đầu khe khẽ khi dùng bút vẽ rộng hơn đường biên giới của Henki bao quanh vương quốc vừa chiếm được.

Prang đang ở trong phòng riêng tại cung điện Luxia. Cho dù đã là hoàng đế chàng vẫn thích ở nơi này vì có cảm giác thoải mái hơn điện Lesbos. Thật là tuyệt vời. Chỉ trong hai tuần. Reven quả là một thiên tài quân sự.

-Anh có vẻ rất hài lòng. - Cô gái tóc đen tên Hec từ bên ngoài bước vào. Vẫn là bộ quân phục hôm ấy. Không cấp bậc. Nhưng hôm nay, nhìn nàng khá phờ phạc, có vẻ như vừa đi xa về.

Prang từ từ quay lại, mỉm cười:

-Vài ngày nữa Reven và quân đoàn Jua sẽ trở về Penla báo công chiến thắng. Kế hoạch của em thất bại rồi.

-Ừm. Có thể. - Hec đồng ý và hướng mắt lên bản đồ - Chúc mừng anh thu nhận được một đại tướng quân tuyệt vời. Reven dường như có cùng ngôi sao chiếu mệnh với anh đấy, Prang ạ. Tham vọng và tàn nhẫn.

Thật là liều mạng khi dám nói về hoàng đế như thế. Chẳng khác nào một sự sỉ nhục, nhưng lạ lùng thay, Prang vẫn tỏ ra vô cùng dịu dàng với cô gái ấy:

-Tàn nhẫn với kẻ thù là một chuyện. Còn đối với người thân thì lại khác.

-Như với hoàng hậu Lensy và anh Golem à?

Mặt Prang biến sắc. Hec bình thản nói tiếp bằng cái giọng sắc lạnh:

-Nhưng anh đừng lo. Cả hai kẻ đó đều không qua được sự thử thách mà em đề ra. Em sẽ không can thiệp.

Reven Ping thì khác. Anh ta đã vượt qua cực kì xuất sắc.

Prang âm ừ như đã hiểu ra vấn đề, bỗng chàng giật mình, nhận ra ẩn ý sau câu nói của Hec:

-Còn anh, em cũng sẽ thử thách anh phải không?

-Cái gì đến sẽ phải đến. Nếu anh không vượt qua được thì đành chịu. Em phải giữ đúng vai trò của mình.

Prang nhìn Hec thật kĩ. Hec vẫn chẳng thay đổi chút nào so với tám năm về trước, không phải quá lạnh lùng nhưng nghiêm khắc. Phụ vương quả là không nhìn lầm người. Prang biết đang có những thử thách chờ đợi mình phía trước... những thử thách vô cùng nguy hiểm do Hec bày ra. Nhưng cho dù thế, chàng cũng không bao giờ

có thể ghét cô gái trẻ có đôi mắt xám thông minh này.

Đôi mắt lạnh của Prang nhìn Hec thật dịu dàng, tình cảm tưởng chừng vô hạn...

-Bệ hạ! - Lính canh hộ tốc chạy vào - Quận chúa Iris... gặp nạn rồi!

Cả Prang và Hec cùng kinh hoàng quay ngoắt lại nhìn anh ta. Prang quát:

-Iris làm sao?!?

-Quận chúa đi cầu nguyện ở tu viện Calmus trên đường về gặp một toán cướp... Ngài bảo thuộc hạ về đây cầu cứu... - Người lính nói không ra hơi, rõ ràng là đã qua một trận kịch chiến.

-Calmus? - Hec sửng sốt nhắc lại, giọng nói ra chiều phẫn uất.

-Chuẩn bị quân! Chúng ta đi ngay! - Prang lo lắng đứng dậy, cố làm ngơ cái nhìn căm phẫn đang bùng lên trong đôi mắt xám của Hec. Chuyện xưa vẫn còn đó như vết thương sâu hoắm trong trái tim của cả hai, nhưng chàng không thể để cô em gái nhỏ đáng yêu của mình gặp nguy hiểm với bọn cướp đường được. Hec cũng chạy theo Prang hỗ trợ, mặc dù thật tình nàng chẳng muốn chút nào.

Từ ngày Reven xuất quân chinh phạt Dahlia, Iris ngày đêm cầu nguyện trong chờ mong và sợ hãi. Nàng chỉ sợ

xảy ra chuyện chẳng lành với chàng nơi sa trường nguy hiểm. Không ngờ chỉ trong hai tuần đã nghe tin đại thắng và Reven sắp trở về an toàn. Iris vô cùng hạnh phúc nên quyết định khởi giá đến tu viện Calmus tạ ơn thần linh đã bảo vệ chàng trai nàng yêu mến. Thế mà trên đường về lại gặp nạn...

-Quận chúa, xin người cứ bình tĩnh. - Các nữ tì cố trấn an chủ nhân, dù cũng sợ cứng người.

Xung quanh, lính ngự lâm hoàng gia đang chiến đấu với bọn cướp đường hung hãn. Nhưng họ ít quân quá,

không đủ sức cầm cự. Càng lúc càng đuối dần. Iris đã phái một người về hoàng cung báo cho anh trai mình.

Cũng cần có thời gian quân cứu viện mới đến được. Ngặt nỗi tu viện Calmus lại ở xa trung tâm quá, bao quanh toàn ra núi rừng hoang dã Nàng chấp tay cầu nguyện thần linh. "Ôi, Reven, chàng ở đâu? Chàng mau đến cứu ta với..."

Xoẹt! Một ánh chớp loé lên, ngay sau đó là tiếng bọn cướp kêu la thất thanh đau đớn. Một người mặc áo choàng đen tung mình nhảy đến trước kiệu của

Iris, tay cầm gươm sáng loáng. Chỉ một đường gươm mà giết hết năm sáu tên cướp. Cả đội quân hoàng gia kinh ngạc sững người. Người ấy quát:

-Cút! Nếu bọn mi không muốn chết thì cút đi!

Bọn cướp tức đến chết nhưng thấy kiếm pháp của kẻ mới đến lợi hại quá nên từ từ lùi lại rồi quay lưng bỏ chạy vào rừng, miệng không ngớt thóa mạ.

Iris ngồi trên kiệu, nước mắt từ từ trào ra. Áo choàng đen che kín người ấy từ đầu đến chân, nhưng vóc dáng ấy, phong thái ấy... có lẽ nào... thần linh đã nghe lời cầu nguyện của nàng?!?

Con người bí ẩn không nói lời nào nữa, bỏ đi ngay.

-Đừng! Đừng! - Iris bước vội xuống, chạy đến bên chàng trai ấy, nắm lấy tay chàng, khóc nức lên - Đừng bỏ ta đi! Reven... chàng đã trở về rồi sao?!?

-Đại tướng quân? - Những người lính ngự lâm kinh ngạc. Danh tiếng lẫy lừng của Reven ai ai đã gia nhập lực lượng quân đội tất đều biết. Không ngờ lại được gặp ngày hôm nay...

Người mặc áo choàng đen từ từ quay lại... Iris giật mình lùi mấy bước, hốt hoảng buông tay ra:

-Xin... xin lỗi.

Không phải là Reven của nàng. Không phải...

Chàng trai này có khuôn mặt vuông, phong trần và mái tóc xám tro cắt ngắn. Chàng khẽ cúi đầu:

-Quận chúa, thật đáng tiếc, tôi không phải là người ngài muốn tìm.

Sau một thoáng thất vọng vì nhận ra mình đã lầm người, Iris cũng đã kịp nén nỗi đau lại, nở nụ cười hiền dịu:

-Không sao. Dù gì cũng rất cảm ơn chàng đã ra tay cứu ta. Chàng tên là gì?

-Aeon. - Người ấy đáp gọn.

-Aeon? - Một từ nữ nhắc lại, vẻ suy nghĩ - Vậy là người vùng Doxllisis ư ?

Chàng trai lạ bắn một cái nhìn ớn lạnh về phía cô gái ấy nhưng rồi xuống giọng nhỏ nhẹ:

-Mẹ của tôi là người Doxllisis.

Doxllisis là một vùng thuộc địa khác của Henki, gồm các đảo nhỏ rải rác bên ngoài vùng biển thuộc vịnh Bluebell. Iris chưa bao giờ đến tận nơi nhưng sự giàu có về hải sản ở nơi ấy nàng cũng đã từng nghe Prang nhắc qua. Gặp một người dân vùng thuộc địa ở đây thật không hay ho gì. Iris thận trọng nghĩ. Đa số những dân tộc bị

chinh phạt không ít thì nhiều đều mang nỗi uất hận đối với đế chế Henki. Dù vậy, đảng nào thì đã được Aeon cứu mạng, nàng không thể lấy oán báo ân. Và lại, chắc anh ta cũng không phải loại người xấu và này giờ toàn do nàng quá lo lắng mà tưởng tượng ra thôi...

Iris đang mãi suy nghĩ thì chợt nghe tiếng ngựa hí vang động khu rừng. Từ xa, một đoàn binh mã đang tiến về

phía đoàn xe. Dẫn đầu là Prang và Hec. Trông mặt hoàng đế nhợt nhạt hẳn đi vì lo cho em gái. Aeon khẽ nhăn mặt.

-Iris, em không sao chứ? - Prang nhảy xuống ngựa. Iris mỉm cười:

-Em ổn. Nhờ Aeon đấy.

-Aeon? Người Doxllisis ?- Cả Prang lẫn Hec cùng một lúc quay nhìn chàng trai lạ. Những ánh mắt dò xét cẩn trọng. Aeon quỳ xuống chào hoàng đế. Prang không thích con người này lắm. Tại sao một người thuộc địa như

hắn ta lại xuất hiện đúng lúc đến thế? Tại sao lại ra tay cứu quận chúa của đế quốc kẻ thù? Thật là không tốt lành gì.

Quan sát thái độ anh trai, Iris dễ dàng hiểu được những suy nghĩ phía sau khuôn mặt lạnh bình thản của Prang.

Nàng thực sự không muốn ân nhân của mình bị đối xử tệ, nên đành can thiệp:

-Anh à, Aeon đã cứu em. Nếu không thì em chẳng còn gặp lại mọi người đâu.

Vừa nói nàng vừa đưa ánh mắt sang Hec cầu cứu. Hec bật cười vang đầy thiện chí, tiến về phía Aeon, đỡ chàng đứng dậy. Hành động đó làm Prang thoáng nhăn mặt ngỡ ngàng, nhưng chàng cũng hiểu rằng Hec đã chấp nhận con người này.

-Dù sao cũng tạ ơn anh rất nhiều. - Hec từ tốn nói. Prang ậm ừ:

-Đúng vậy. Chúng ta thành thật cảm ơn. Ta là...

-Hoàng đế của đế chế Henki hùng mạnh. - Aeon tiếp lời ngay. Không chút e dè. Prang lập tức cười hài lòng. Ít ra thì hắn ta cũng không phải là tên ưa nói quanh co hay xu nịnh.

-Đúng. Còn đây là ... quận chúa Hecates.

Hec vẫn cười tinh nghịch, nhưng ánh mắt thì không bỏ sót chút cử động nào của Aeon. Điều đó khiến chàng vô cùng khó chịu và e ngại. Xem ra nơi này chỉ có quận chúa Iris là thật sự dịu dàng. Aeon từ xa lặn lội đến đây cuối cùng cũng có cơ hội thực hiện kế hoạch của mình. Chàng bất giác đưa mắt kín đáo nhìn nàng quận chúa đáng yêu đang rối rít với anh trai.

Dĩ nhiên là Hec không bỏ qua chi tiết này. Nàng liếc sang Prang. Hoàng đế đang xem em gái mình có bị thương hay không, chẳng có vẻ gì quan tâm đến anh chàng người Doxllisis. Đó là sự thật hay giả vờ? Không rõ. Nhưng thân thể của Aeon còn nhiều bí ẩn. Thật là một trò chơi thú vị. Anh ta quan tâm đến Iris ư? Thế càng hay.

"Reven, người mau về đi thôi. Về để tiếp tục cuộc chơi với ta."- Hec cười khúc khích thâm nghĩ.

Nhưng điều không mấy ai biết ngoài Prang là... nếu vì cứu Iris mà tiến sâu hơn vào địa phận của tu viện Calmus, có lẽ mọi chuyện sẽ không kết thúc ổn thoả thế này.

Legend of Porasitus - Chương 45

-Cuối cùng thì chúng ta cũng chiếm được Magnolia sau bao nhiêu vất vả. - Jacken thích thú nói, tay nâng cao ly rượu mừng.

Bên chiếc bàn lớn trong phòng đại tiệc long lẫy của cung điện vàng Halua, các tướng lĩnh Henki đang hội họp ăn mừng sau chiến công rực rỡ. Đa số đều cười đùa vui vẻ như Jacken. Mặc dù vậy, vẫn có những người không bị men say chiến thắng cuốn theo vòng xoáy điên cuồng của nó. Hans là một ví dụ. Chàng mất nhiều hơn

được...

Sự hi sinh của Iala đã khoét một lỗ sâu hoắm trong tâm hồn của chàng trai trẻ người Keni, một vết thương day dứt và có lẽ không bao giờ hàn gắn nổi. Chàng đã tìm thấy người mình yêu và rồi cũng thật nhanh chóng đánh mất người đó. Ngắn ngủi quá. Nhưng giấc mơ càng ngắn ngủi bao nhiêu thì để lại nỗi nuối tiếc càng nhiều bấy nhiêu. Ôi Iala đáng thương...

-Đại tướng quân không dự tiệc à? - Jacken cất giọng hỏi, cứ như lưỡi dao cắt xoẹt quá khứ vừa ngọt ngào vừa đau đớn đang cuộn tròn về trong

tâm hồn héo úa đau buồn của Hans.

Đại tướng Reven?

À phải, con người đó vẫn còn tồn tại trên thế gian này. Nhưng Iala của chàng thì không. Hans nhiều lúc tự nghĩ

vì lí do gì lại tiếp tục phục vụ kẻ đã cướp đi hạnh phúc của mình như vậy. Vì Iala dặn dò ư? Không hẳn. Mà có lẽ là bởi từ vị đại tướng quân mới mười chín tuổi ấy tỏa ra một sức hấp dẫn mãnh liệt, sức hấp dẫn của khát vọng bá chủ. Nó như ngọn lửa hừng hực thiêu đốt mọi thứ xung quanh. Hans hận Reven, mà cũng trung thành với Reven. Chàng hiểu phần nào sự nghiệt ngã trên chiến trường máu lửa. Dù vậy cũng không tài nào chấp nhận nổi cái cách đại tướng quân hi sinh Iala vì mục đích chính trị. Song, nếu người bị hi sinh là một ai khác, chứ

không phải Iala mà chàng yêu thì liệu chàng có còn tức giận như hiện nay không? Hans chẳng rõ. Có khi chính vì sự thiếu quyết đoán trong suy nghĩ này nên chàng mới chỉ là vị phó tướng dưới quyền một đại tướng như

Reven chẳng?

-Hans à, đại tướng quân đúng là không đến rồi. - Jacken kết luận sau khi đảo mắt một vòng khắp phòng tìm kiếm - Cậu có biết lí do vì sao không? Người anh hùng không có mặt thì đúng là bữa tiệc này nhạt quá nữa...

Hans không chịu nổi những lời luyên thuyên vô nghĩa của đồng đội được nữa. Làm sao có thể có những người vô tâm đến thế được cơ chứ? Tiệc ăn mừng ư? Thật là ngớ ngẩn. Chàng gắt:

-Tôi chán ngấy cậu rồi, Jacken. Tại sao cậu chỉ nhìn thấy vẻ hào nhoáng của các chiến công thôi vậy? Còn có máu ở mặt sau của nó nữa đấy. Cậu chắc chẳng quan tâm đến đúng không hả?

Tâm trạng của Hans giờ không ổn định lắm. Ngay khi thốt ra lời cuối cùng, chàng mới nhận ra việc tức giận với Jacken về cái chết của Iala là hoàn toàn vô lý.

-Xin lỗi, tôi không có ý đó. Khí hậu ở nơi này thật bức bối, lúc nóng lúc lạnh chẳng có quy luật gì cả. Tôi đi nghỉ đây.

Nói rồi Hans toan bỏ đi khỏi phòng.

-Tôi hiểu là cậu đang rất giận dữ. - Jacken chợt nói một cách cực kì nghiêm túc chứ không hề bông đùa như mọi khi. Sự thay đổi lạ lùng này đủ để khiến Hans phải kinh ngạc quay lại.

Jacken từ từ hạ ly rượu xuống, nhún vai:

-Nhưng cậu sai rồi đấy, Hans ạ. Về chuyện của tôi. Máu? Tôi có quan tâm chuyện máu đổ nhiều hay ít. Tôi chiến đấu vì một người duy nhất, và mãi mãi chỉ vì người ấy thôi. Tại sao cậu có thể tin là trên đời này, mình cậu là người đau khổ nhất cơ chứ ? Không đúng đâu. Nỗi đau không bao giờ giống nhau cả.

Jacken mỉm cười và bỏ đi, bước đến nhập vào cuộc vui của các tướng lĩnh khác. Không khí thật rộn ràng. Tiếng hát hò vang dội trong đêm thâu Dahlia lạnh giá.

Hans không hiểu hết những điều vừa nghe được, nhưng theo chàng thì ít ra Jacken đã đúng về một khía cạnh nào đó. Và rõ ràng ngay cả anh chàng hay đùa ấy dường như cũng đang mang trong lòng một nỗi đau buồn khó nói...

Nỗi đau ... không bao giờ giống nhau cả. Không bao giờ...

Gió thổi lồng lộng ngoài vườn. Thánh đường Tiara chìm trong bóng tối lờ mờ. Di hài của Snaki và Muse đã được đưa vào trong thánh đường bên cạnh xác của các thành viên hoàng gia Dahlia khác đã tử trận, như Allora, Eliza,

Kun và... Zad, tất cả đều được an táng trọng thể. Tuyết ngừng rơi từ lâu nhưng không khí vẫn lạnh như

cắt da cắt thịt. Thời tiết nơi này thật khắc nghiệt, thế mà vương tộc Dahlia đã dựng lên một đế chế huy hoàng giàu có suốt hàng trăm năm. Đúng là đáng khâm phục.

Ana tựa bên cửa, nhìn ra ngoài, kín đáo theo dõi một người đang đứng lặng cạnh lan can hướng về phía biển Alaka mênh mênh. Mái tóc bạch kim mềm mại tung bay trong gió một cách bất trị. Không gờm sắc, không

quân phục tím thẫm oai phong, Benjin nhìn thật nho nhã. Và đặc biệt, từ phía sau, chàng rất giống vương tử

Yusan. Ana tự thấy làm lạ là tại sao đến hôm nay mới nhận ra điều này.

Vết thương của Benjin không nặng lắm, chưa đến nỗi mất mạng như nàng nghĩ ngoài chiến trường hôm nay.

Nhưng dù vậy chàng cũng không thể cử động mạnh. Ừ thì Benjin không chết, điều đó cũng đâu có nghĩa là chàng không dám chết vì nàng. Ana hiểu. Và lại, nếu mất đi Benjin, nàng quả thật không tưởng tượng nổi mình sẽ phải điều quân như thế nào nữa. Không biết từ bao giờ, chàng trai tóc bạch kim hay cười đầy ẩn ý ấy đã trở

thành trợ thủ đắc lực nhất của nàng. Có lẽ nào Benjin ...

-Đại tướng quân, ngài đến rồi ư ?

Mãi suy nghĩ linh tinh, Ana đã vô tình để bị phát hiện. Benjin đang nhìn thẳng về phía nàng, mỉm cười. Vậy mà có lúc nàng cứ ngỡ chẳng bao giờ được thấy nụ cười thân quen này nữa chứ. Nàng rời khỏi chỗ nấp, bước chậm rãi đến bên cạnh Benjin, đáp lời:

-Người có vẻ ổn rồi nhỉ.

-Tôi đã có thể tiếp tục đánh trận bên ngài. Tôi sẵn sàng hi sinh vì ngài. Luôn luôn.

-Ta không muốn điều đó. - Ana chột ngắt lời. Gió mát lạnh. Benjin khó hiểu quay sang nhìn nàng, chờ đợi một lời giải thích.

-Ta không muốn điều đó. - Nàng nhắc lại - Ta không muốn thấy người chết. Vì thế, đừng để chuyện ấy xảy ra.

Hiểu không?

-Nhưng...

-Vì ta. Người đã nói vậy.

Ana nói và quay lại đối mặt với ánh mắt nâu ấm áp của phó tướng. Đôi mắt xanh mở to, nàng đang nói thật lòng mình:

-Nếu người chết, ta chắc chắn sẽ vô cùng cô độc... Benjin ạ.

Benjin hít một hơi sâu, trở lại với biển cả bao la, tránh tia nhìn dữ dội của người chỉ huy trẻ. Chàng lại cười, nụ

cười buồn đặc trưng, khẽ lắc đầu không đáp. Ana cũng chẳng nói thêm gì. Cả hai cùng mặc cho những ngọn gió Dahlia xa lạ lướt qua người mình và để lại cảm giác dễ chịu, khoan khoái vô cùng. Rì rào, sóng hát khe khẽ, lúc như khóc than cho vương quốc đã mất, lúc lại như thầm thì độ lượng cho những kẻ chinh phạt đến sau. Chẳng khác nào một bà mẹ hiền.

-Tự do thật! Trên đời này đúng là không gì lại có nhiều tự do hơn gió. - Ana bất giác thốt lên. Giọng nói trong veo tựa tiếng chuông bạc. Nàng dường như hoà vào gió, không còn là công chúa Anastasia trong cái lốt Reven Ping lạnh lùng nữa. Như một đứa trẻ. Khao khát tự do.

-Thực ra thì tự do nhất không phải là gió. - Benjin góp ý. Ana kinh ngạc hỏi:

-Vậy thì là gì?

-Là con người. Thượng đế sinh ra chúng ta cùng lúc với tự do. Nhưng rồi chính con người tự đánh mất tự do của mình vào những ham muốn tầm thường.

Ana giật mình trước câu nói này. Nàng hiểu rất rõ mình vừa nghe thấy những gì. Tất cả càng khẳng định thêm mỗi nghi ngờ bấy lâu trong nàng. Xung quanh chẳng có một ai khác. Đây chính là lúc thuận lợi nhất.

-Benjin, ta có một câu hỏi.

-Về tự do ư ?

-Không. Mà là... người biết hết rồi phải không? - Ana thu hết can đảm hỏi thẳng. Đây là lần đầu tiên nàng nghĩ

thân phận mình đã bị lộ mà không chắc chắn lắm. Nàng cần phải biết. Toàn thân run rẩy vì hồi hộp và lo lắng.

Chính nàng cũng không rõ mình muốn nghe câu trả lời như thế nào nữa.

Benjin lần này chủ động nhìn thẳng vào mắt Ana, lắc đầu:

-Tôi thật không ngờ câu trả lời của mình có thể khiến đại tướng quân Reven Ping nổi tiếng lạnh lùng lại lo lắng đến thế.

-Người... nói vậy là người đã biết! - Ana thét lên, hãi hùng, tay lập tức nắm chặt lấy chuôi gươm giắt bên hông.

-Đúng. Tôi đã biết... nàng là ai.

-Cái gì?!? - Ana cứ ngỡ là mình ngất lịm đi trước cách xưng hô mới - "Nàng"? Người gọi ta là... "nàng"?!?

Vậy là Benjin đã biết... nhưng biết bao nhiêu mới được? Một phần? Hay tất cả? Mà điều đó không quan trọng.

Cốt yếu là "đã biết"! Không ai biết được bí mật của nàng mà còn sống! Hình ảnh cái xác cứng đờ và khuôn mặt tái nhợt kinh hoàng của tổng đốc Mellinda Ganles đêm đó bất chợt quay về trong tâm trí Ana như một cơn ác mộng... Không một ai được sống sót... Không một ai được ngăn nàng trả thù... Nhưng tại sao người đó lại là

Benjin?!?

Tại sao lại là chàng trai này?!?

Nàng thật sự phải hạ sát Benjin ư?!?

Nhưng còn đất nước quê hương Porasitus bị thương? Nếu Prang biết nàng là ai thì... thì... Ôi không, không được! Hơn ba năm qua rồi, nàng không thể dễ dàng thất bại như thế!

Gia đình nàng, dân tộc nàng... và cả Gan nữa, đã tự sát vì muốn trả thù.

Còn nàng đã đè nén tình yêu với Prang, quên đi nụ cười đau khổ của vương tử Yusan, đã giết không biết bao nhiêu người...

Mọi chuyện đâu thể dễ dàng tan biến như những cơn sóng kia được. Máu và nước mắt chẳng hề ngọt ngào!

Tia nhìn khiếp hãi của Ana bất chợt tĩnh lại, lạnh thấu xương. Dấu hiệu cho thấy nàng đã có quyết định cuối cùng.

Benjin biết rõ con người Ana đến mức không cần nàng phải nói ra lời đã hiểu mọi chuyện. Chết ư? Nếu sợ chết mà im lặng, hay giả vờ không biết sự

thật thì Benjin đã làm rồi. Nhưng dám hi sinh tính mạng vì đại tướng quân, chẳng nhẽ chàng còn sợ chết ư ? Không. Chàng không sợ. Chàng chỉ hi vọng mình không chỉ bảo vệ được tính mạng của tướng quân mà còn đủ sức bảo vệ trái tim nàng trước những tham vọng điên cuồng nữa kia...

-Đại tướng quân, ngài tuốt gươm ra đi. Hãy lạnh lùng và tàn nhẫn như lúc đối mặt với quân Dahlia trên chiến trường. Cuộc đời nhiều lúc như dòng thác, kẻ nào cưỡng lại sẽ bị nhấn chìm. Ngài đừng bao giờ là những kẻ đó.

Tôi vẫn chỉ khuyên ngài như thế.

Thanh gươm sắc đã đâm máu biết bao người trên tay Ana giờ đây run lên từng hồi. Nàng loạng choạng cố đứng vững. Cảm xúc nghẹn ngào không nói hết. Nửa muốn ra tay, nửa muốn oà khóc. Nàng cảm thấy bất lực khủng khiếp, lí trí và tình cảm đấu tranh dữ dội. Ana bình thường quyết đoán là thế, vậy mà giờ đây...

Ôi, Benjin, đừng nhìn như thế nữa. Đôi mắt con người sao có thể diễn tả nỗi buồn nhiều đến vậy? Đau khổ?

Ánh nhìn của chàng phải chi oán hận và giận dữ thì còn dễ chịu đối với Ana... đằng này sao mà quá bao dung độ lượng...

Không. Benjin mãi mãi chỉ cười và nhìn nàng bằng đôi mắt nâu buồn mà thôi. Mãi mãi đứng nhìn nàng. Chẳng khác nào vị quan toà lương tâm công minh nhất. Ana phải quyết định giữa lí trí và tình cảm. Benjin đã biết sự

thật... chàng phải chết. Nhưng Benjin cũng là cận tướng trung thành, bao phen vì nàng mà lao vào nơi nguy hiểm...

Kenggg! Thanh gươm rung lên thứ âm thanh vô tình trên sàn đá hoa, lạnh người. Ana hất những lọn tóc bay trước mặt sang một bên, thở dài náo lòng. Benjin kinh ngạc:

-Tại sao ngài...

-Nếu chàng chết, ta sẽ vô cùng cô độc. - Ana nhắc lại câu nói ban nãy, nhoen cười buồn hơn cả khóc- Chắc chắn là vậy.

Benjin thở phào. Đáy mắt đại tướng quân trong veo, đẹp như ngọc. Phải chăng chàng đã níu được chút lương tâm của nàng? Nếu thế thật thì quá tốt.

-Nhưng làm sao chàng biết ta là ai?

-Iala. Từ Iala. Lần ngài đến nhà tổng đốc Ganles sau cái chết của gia đình bà ta ấy, ngài đã dặn tôi ở lại coi sóc Iala. Trong cơn mê sáng, cô ấy đã gọi ngài là "chị Reven"...

Ra vậy.

-... sau đó tôi hỏi rất nhiều lần rồi thì chính Iala đã kể cho tôi nghe sự thật...

Đưa Iala theo đúng là vừa hay vừa dở. May người biết chuyện là Benjin, chứ là kẻ khác thì chắc nàng không toàn mạng đến hôm nay... Ana thoáng rùng mình. Thì ra bao ngày qua nàng sống trong đường ranh mong manh giữa sự sống và cái chết mà chẳng hay biết gì... Nếu người tiết lộ là Iala thì... phải chăng tất cả những gì Benjin biết chỉ là việc nàng là nữ? Không liên quan gì đến công chúa Anastasia và vương quốc Porasitus?

-Đại tướng quân, nhiều lúc tôi không hiểu được ngài. Tại sao chỉ vì một chút tham vọng mà trở nên như thế

này? Cứ cho là việc bao nhiêu người đã chết dưới vó ngựa của chúng ta là không quan trọng đi, thế thì việc ngài tự nhốt mình trong chiếc lồng đầy máu và quyền lực ấy liệu có gì hay? - Benjin nói hết nỗi lòng của mình. Từ

khi biết sự thật, chàng lúc nào cũng dõi theo nhất cử nhất động của Reven, càng lúc càng xót xa cho cả nàng lẫn dân tộc Dahlia. Một cô gái quả thật chẳng nên để mình lấm đầy máu như vậy... Sao lại phải giả trai để thực hiện tham vọng bá chủ của mình? Đáng lẽ nàng nên ở lại quê hương sống cuộc sống bình dị thêu thùa mới đúng...

-Cuộc sống là một ván cờ. Ta vừa mong cái chết đến thật nhanh, lại vừa ao ước nó đừng bao giờ đến. Mong, bởi đến lúc ấy mới biết mình được hay thua trong ván cờ vĩ đại của cuộc đời. Sợ, bởi ta lo nó đến quá nhanh, không kịp thực hiện các hoài bão lớn lao. Nhưng ta biết, nếu đủ thời gian, mình có khả năng thắng ván cờ này. - Ana chợt nói, tay đưa lên như đang nâng những ngọn gió - Chàng sẽ cùng ta bước trên con đường này chứ, Benjin?

-Tại sao ngài cứ phải tham vọng như vậy ? Chuyện chinh chiến chỉ dành cho nam nhi thôi!

-Vì bọn nam nhi các người cứ nghĩ thế nên ta mới phải chứng minh điều ngược lại! Ta sẽ đập bằng tất cả để có được điều mình muốn! Ta chỉ muốn biết, chàng có đồng ý ở cạnh ta khi ta tiến về phía trước hay không?!?

Giọng nói Ana thật cương quyết. Benjin chưa bao giờ từ chối nàng điều gì. Giờ chàng đã hiểu hơn bao giờ hết tham vọng đáng sợ của cô gái mười chín tuổi này! Tham vọng bá chủ hoặc là không còn gì cả. Thật đáng khâm phục mà cũng đáng sợ nữa.

-Thế nào? - Ana nhìn phó tướng bằng đôi mắt xanh rực sáng dữ dội. Benjin biết mình chẳng thể nói quanh được nữa, chàng còn biết làm gì nữa đây. Nói "không" ư? Chống lại con người mà chàng sẵn sàng chết vì nàng ư?

Chàng không đủ can đảm làm điều đó...

-Tất nhiên. - Benjin thở dài - Tôi luôn luôn thực hiện mọi mệnh lệnh từ ngài.

-Cho dù nó đúng hay sai?

-Cho dù nó đúng hay sai.

Ana gật đầu hài lòng. Nàng đã yên tâm phần nào về sự trung thành của chàng trai Ohlan này. Ít ra thì chàng cũng đã giữ bí mật thân phận của nàng cho đến lúc này. Nhưng ... thật ra thì Benjin đã tiết lộ cho Prang biết hay chưa? Cũng có thể tất cả chỉ là vở kịch do Prang dựng nên để dụ nàng quay về Penla bắt sống thì sao? Dám lắm chứ. Nghĩ đến đây, nàng quay lại nhìn thẳng vào Benjin, chàng vẫn đang nhìn nàng. Đôi mắt buồn sâu thăm thẳm.

-Ta tin chàng. Chỉ hi vọng ta không chết vì lòng tin. - Ana bất giác cất giọng.

Nàng cũng chỉ có thể nói đến vậy thôi. Liệu một lần xem sao. Chứ nàng không thể vì chút nghi ngờ mà trốn chạy được. Prang đã biết sự thật hay chưa là vấn đề đầu tiên nàng phải đối mặt khi trở về Henki đây...

-Vả lại... - Ana lại cười - ... nếu không đi trên con đường này, ta đã chẳng gặp được những người như chàng, như Hans, như Iala, như Yusan và...

Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng, vì về cuối của nó, chỉ có mình nàng được phép nghe:

“... và Prang”.

Legend of Porasitus - Chương 46

Ana bố trí phân nửa số quân ở lại canh giữ thủ đô Magnolia rồi cùng số còn lại trở về. Hans xin ở lại Dahlia chỉ

huy quân tạm thời. Chàng nói là do nhiệm vụ, nhưng ai cũng hiểu lí do thật sự là gì. Iala được an táng trong thánh đường Tiara. Bắt Hans rời khỏi đó thì thật tàn nhẫn. Ana dĩ nhiên hiểu rõ điều này, nàng đồng ý ngay. Sự

mất mát quá lớn, muốn người ta quên đi cũng cần thời gian dài.

Vì thế, cuối cùng chỉ còn Ana và hai tướng Benjin, Jacken hành quân đi lại những con đường đã đi qua suốt hai tuần chinh chiến. Thành Emerald, thành Gem, thành Jasper, thành Garnet và thành Pergularia ... tất cả đều đã thuộc về đế chế Henki. Nỗi đau thương oán hận vẫn ngút trời, nghẹn ngào trong tiếng khóc than của dân chúng.

Quận chúa Eliza của Emerald, vương tử Kun của Gem và quận chúa Allora của Garnet đều đã chết. Người duy nhất còn sống trong các anh chị em hoàng tộc Dahlia là quận chúa Lanka. Sau hôm chia tay trước khi tiến vào Magnolia ấy, Ana đã không gặp Lanka nữa. Chẳng biết cô gái ấy đã đi về đâu? Vùng đất hoà bình ư? Ngày nào đế chế Henki còn tồn tại thì liệu có hoà bình hay không?

Sau nhiều ngày rong ruổi trên ngựa, đoàn quân cũng đã đến Porasitus. Ana không dừng lại nghỉ chân. Nàng sợ

nếu dừng bước nàng sẽ không bao giờ có đủ can đảm để rời khỏi quê hương thân yêu được nữa. Những kỉ niệm tuổi thơ trong sáng ám ảnh nàng từng giây từng phút. Cha mẹ và hai anh trai, họ đều đã chết, càng ở Porasitus lâu, nàng chỉ càng thấy cô độc hơn mà thôi. Nhưng... khi đi ngang, nàng nhanh chóng nhận ra sự hỗn độn của nơi này...

Các vườn hoa hồng xơ xác, đường phố vắng hoe và những con đường thì... đầy vệt máu khô...

-Có chuyện gì đó rồi. - Benjin lên tiếng. Chắc chắn. Rõ ràng là có điều gì đó không ổn. Nơi này như vừa trải qua một trận chiến ác liệt vậy. Cả đại quân đứng chờ vờ giữa khung cảnh hoang tàn. Bầu không gian tĩnh lặng thật không bình thường...

Cộp. Cộp.

Tiếng vó ngựa chầm rãi vang lên. Từ xa, hướng quảng trường Colonus, một bóng kỵ sĩ tiến đến gần... Theo sau là một toán quân hổ lốn những gậy gộc và giáo mác thô sơ... Quân đoàn Jua hơi lùi lại thủ thế. Ana điềm tĩnh ở

nguyên tại chỗ, chờ cho đến khi thủ lĩnh của nhóm người đó xuất hiện. Một cô gái che kín mặt bằng thứ khăn voan mỏng màu đỏ nhung bí ẩn, cưỡi ngựa bạch quý phái... Đoàn người hộ tống cô ta hầu hết mặc thường

phục, hình như chỉ là dân chúng. Và điều quan trọng là... tất cả đều có mái tóc vàng óng đặc trưng của dân tộc Porasitus.

Đoàn người dừng lại, cách quân Henki chừng ba mươi mét, hàng ngũ lộn xộn. Jacken nheo mày nghi ngờ.

Benjin thì lo lắng quan sát vị nữ thủ lĩnh trẻ. Chàng chưa bao giờ nghe nói về một tướng quân nào có tác phong như thế. Những người dân Porasitus nhìn chòng chọc vào quân đoàn Jua, căm thù sôi sục. Ana bấy giờ mới cất giọng từ tốn:

-Các người là ai? Và, các người muốn gì?

Cô gái tóc vàng hất hàm, đoàn người liền dẫn ra mở đường cho vài thanh niên lực lưỡng lôi năm sáu quân nhân Henki tóc đen lên hàng trên. Họ bị đánh đập rất tàn nhẫn, máu bê bết khắp mặt. Một người có vẻ là còn tỉnh táo nhất, vừa nhìn thấy Ana là hét toáng lên, vừa mừng rỡ vừa kinh hãi:

-Đại tướng quân! Mau cứu Porasitus! Cứu chúng tôi! Bọn này là quân tạo phản, ngài...

Chàng trai ấy chưa nói dứt lời đã bị một thanh niên đứng gần đó đâm mũi đinh ba xuyên lưng, chết tức khắc.

Sự việc bất ngờ này khiến quân Henki hơi chùn bước.

Quân tạo phản? Vậy là họ đã giành lại chủ quyền ở nơi này, những người dân tóc vàng... Ana nửa mừng nửa giận. Nhưng cô gái thống lĩnh dân chúng kia là ai? Sao lại có uy quyền lớn đến vậy? Nàng thực sự cảm thấy rất tò mò.

-Ta hiểu mục đích các người rồi. - Ana nhã nhặn tiếp - Nhưng cô gái trẻ, nàng không thấy việc kích động nhân dân nổi dậy lúc này là quá ngu ngốc ư ? Một chút dân như thế làm sao địch lại đại quân Henki đầy kinh nghiệm chinh chiến của ta?

-Đừng nói nhảm! Đồ chó săn Henki! - Một phụ nữ trung niên ăn mặc xuề xoà đang đứng gần ngựa của cô gái nọ dứ dứ chiếc bồ cào về phía Ana - Chúng tao đã hạ gục quân trong thành Porasitus! Chúng tao cóc sợ lũ bọn mi đâu!

-Đúng! Chỉ cần có bậc chí tôn cao quý bên cạnh, nhân dân không sợ gì hết! Bọn mi chờ chết đi! - Một người thêm vào, giọng run run vì cơn phẫn uất cực độ - Tao sẽ giết bọn quý Henki như cái cách bọn mi đã giết con cái ta ba năm trước...

-Bậc chí tôn... ? - Benjin kinh ngạc lặp lại - Ý các người là vẫn còn thành viên trong hoàng tộc Porasitus sống sót? Chẳng phải năm đó...

-Năm xưa, vẫn còn một người thuộc hoàng tộc Porasitus thoát khỏi cuộc thảm sát... - Ana chậm rãi nói từng lời bằng giá, giải thích cho quân lính của mình. Nàng nhìn thẳng vào cô gái tóc vàng trước mặt. Đôi mắt cô ta xanh mướt màu ngọc lục bảo, sáng dữ dội... một tia nhìn tự tin tuy có hơi xao động... không hề né tránh ánh mắt Ana lạnh như dao ...

Nàng tin mình đã đoán ra ... người con gái bí ẩn này ... là ai.

-Phải chăng ý ngài là... - Jacken sững sờ hỏi lần nữa - ... công chúa Anastasia?!?

Công chúa Anastasia.

Chính xác.

Cô gái này đang ở vị trí của nàng. Một kẻ mạo danh nàng để kích động dân chúng! Nhưng vì sao?!? Vì sao cô ta dám làm chuyện tà đình này?! Nổi dậy khi Henki hùng mạnh tột đỉnh thật khác nào tự sát? Dám lợi dụng lòng căm thù sẵn có của nhân dân nàng để đẩy họ vào chỗ chết!!! Không thể tha thứ được...

-Nàng là công chúa Anastasia? - Ana hỏi, cố ngăn sự tức giận khủng khiếp trong giọng nói trong trẻo của mình.

Nàng cần một lí do hợp lí... nếu không, kẻ mạo danh này sẽ phải chết!

Người con gái kia hất mái tóc vàng ra sau một cách vô cùng duyên dáng, gật đầu:

-Ta là công chúa Anastasia, và... hôm nay, Reven Ping, người đừng mong về đến được Penla...

Anastasia...?

Thật nực cười... Cô ả này sẽ phải ân hận đến chết khi dám xưng cái tên đó...

-Giết chúng! - Anastasia giả mạo thét, vung gươm lên. Nhân dân ào tới, xông vào quân đoàn Jua thiện chiến!

Họ chỉ là một nhóm dân với những thứ vũ khí ô hợp chẳng có sức công phá bao nhiêu. Đúng là tự sát!

-Dừng lại! - Ana quát trả. Tựa như tiếng sấm. Khí chất đế vương tỏa ra ngùn ngụt. Một lời mà âm vang suốt con đường. Mọi người gật mình

đứng sững lại, không dám tiến thêm bước nào, lần khăn quay sang nhìn nhau dò xét. Điều này làm cô nàng kia giận sôi gan:

-Giết chúng ngay!

Dân lại toan ào lên mù quáng. Nhưng còn nhanh hơn thế gấp trăm lần, một mũi tên của Ana đã bay vút đi, thẳng hướng kẻ giả danh. Cô ta tránh không kịp, cứ ngỡ mũi tên ấy xuyên tim... không ngờ nó chỉ sượt qua vai một chút, cắt đứt một lọn tóc vàng óng mềm mại...! Túm tóc óng màu tơ nắng bay lả tả theo làn gió cuối xuân đắm hương hoa hồng... Thật ghê người. Ana hạ cung xuống, găm gờ đe dọa:

-Ta nói là... lùi lại.

Sau màn suýt chết, cô gái nọ dường như đã nhận ra mình đang đối mặt với một đối thủ lợi hại như thế nào. Về

lo lắng bất an lộ rõ trong đôi mắt xanh biếc...

-Ta... - Ana chậm rãi tiếp lời - ... tại sao ta và công chúa không đấu tay đôi nhỉ? Nghe nói công chúa Anastasia rất giỏi kiếm thuật do được chính cố hoàng tử Gan chỉ dẫn... vả lại, ta cũng muốn lột cái khăn che mặt kia để

xem thử đệ nhất mỹ nhân Porasitus có phải là hư danh hay không?!?

-Không được xúc phạm công chúa! - Dân chúng lại nhao nhao lên.

-Công chúa cao quý lại để thứ ác quỷ như người nhìn thấy dung nhan hay sao?

-Đồ tướng quân thối tha!!!

Bị chính người dân của mình mắng những lời cay nghiệt như thế hỏi làm sao Ana không đau lòng? Càng đau lòng nàng càng tức giận trước sự xuất hiện của kẻ giả mạo này! Làm sao cô ả dám giả danh nàng cơ chứ !?

-Thế nào? Chẳng lẽ ngài sợ? - Ana hất hàm khinh miệt.

Cô gái nọ nghiêng răng, bất đắc dĩ phải rút gươm ra.

Cả dân chúng lẫn quân Henki đều lùi lại nhường bước cho hai vị thủ lĩnh tiến lại gần nhau. Hai con ngựa bước chậm chậm, thận trọng. Ana nheo mày quan sát kỹ khuôn mặt đối thủ sau lớp voan che mặt. Thật sự cô ta là ai mới được? Nàng đã từng gặp cô ta ở đâu hay chưa ?

Choang! Anastasia giả mạo chủ động tấn công trước. Lưỡi gươm bị chặn lại tức thì. Uy lực quá kém coi Rõ ràng không phải là người quen chinh chiến nhiều, sự thật chẳng là đối thủ của đại tướng quân Reven. Từ xa quan sát, Benjin định bụng sẽ xông vào can thiệp nếu thấy chuyện không hay nhưng khi nhận ra cô nàng tự

xưng là công chúa Anastasia này kiếm pháp thật là non nớt thì yên tâm phần nào.

Ana lùi lại, đưa khiên lên đỡ, tay còn lại vung gươm sạt ngang. Cô gái tóc vàng vội lùi ngựa tránh và móc gươm từ dưới lên hòng hất chiếc khiên của nàng văng lên cao... Lưỡi gươm sượt qua! Chuôi cần ngọc thạch... Sao có thể giống đến thế? Ana giật mình tự nghĩ khi quan sát cách đánh này. Chẳng lẽ...

-Tướng quân! - Benjin hét lên vừa kịp lúc, Ana giật mình né đường gươm sát thủ trong đường tơ kẽ tóc. Mãi suy nghĩ nàng đã không phản ứng nhanh và chủ động. Cô gái kia thờ đốc, rõ ràng đang đuổi sức dần...

Cô ta là ai? Ana như đang quay cuồng trong thế giới của những câu hỏi. Sao lại có thể dùng thứ kiếm pháp này?

Và cả thanh gươm báu đó nữa!?!?

-Người sợ rồi à? - Kẻ giả danh quát lên đắc thắng trong khi xung quanh dân chúng hò reo dữ dội.

Nói thật thì Ana dư sức hạ gục đối thủ trong nháy mắt nhưng thân phận cô ta quá bí ẩn, nàng chỉ sợ mình giết nhầm người mất... Suy đi nghĩ lại, chẳng còn cách nào khác, Ana đành nén giận hạ gươm xuống, lạnh lùng ra lệnh:

-Bắt sống toàn bộ. Ta không muốn bắt cứ người dân nào thiệt mạng.

-Cái gì? Đồ hèn hạ nuốt lời! Người chưa đấu xong với ta mà!

Cô gái thét lên căm phẫn trong lúc quân đoàn Jua tràn lên như sóng dữ. Sẽ không có ai thoát được. Không một ai... Những người dân tóc vàng tội nghiệp cố chống cự nhưng không thể thoát... Quân viễn chinh đâu giống

như loại lính kiêu căng giữ trong nội thành Porasitus, họ chiến đấu và biết phải chiến đấu bằng cách nào để

chiến thắng...

Vị nữ thủ lĩnh kia quả nhiên chống chọi rất hung hãn cho đến tận khi bị Jacken đánh văng vũ khí khỏi tay và trối nghiến lại.

Ana bất giác ngược nhìn lên trời, đêm màu nhưng đang dần buông xuống. Rõ ràng nàng không thể về đến Penla theo đúng dự định được nữa. Không được gặp Prang sớm hơn... thật không phải là cảm giác dễ chịu gì... Đêm này đành phải nghỉ lại tại doanh trại trong thành Porasitus.

Legend of Porasitus - Chương 47

Doanh trại nội thành Porasitus, lều chỉ huy.

Ana mặc nguyên quân phục còn lấm bụi đường để thăm vấn kẻ giả danh đang bị trói chặt trước mặt mình. Xung quanh tuyệt nhiên không còn một ai

khác, kể cả Benjin. Nàng không muốn một bí mật nào về bản thân bị lộ ra nữa.

Cô gái tóc vàng đã bị lột tấm khăn che mặt... Đây chắc hẳn đã từng là một mỹ nhân khuynh thành nếu như trên má phải không bị đóng một dấu xăm thâm đen xấu xí... Nàng nhìn Reven Ping bằng đôi mắt xanh rực lửa căm thù, răng nghiến chặt.

Ana đang cầm thanh gươm cần ngọc thạch trên tay, ngắm nghía. Từng chi tiết khảm trên chuôi gươm khiến nổi lòng nàng tan nát. Những hình vẽ thân thương, thanh gươm này sao lại lọt vào tay quân phiến loạn cơ chứ ?

-Trả lời câu hỏi của ta đi, vì sao nàng có báu vật này?

Cô gái quắc mắt căm hờn:

-Không liên quan đến mi. Nó là của ta. Chẳng lẽ người không nhận ra huy hiệu hoa hồng hoàng gia Porasitus?!?

-Ta đã nhận ra. - Ana nói bằng giọng ào ào cố gắng không bật ra tiếng khóc xót xa, tay mân mê viên ngọc thạch có khắc chìm đóa hoa hồng tuyệt đẹp. Sao nàng lại không nhận ra cơ chứ... - Nhưng... chuyện ấy chẳng giải thích được gì nhiều. Một người dân thường sao lại có thứ này? Sao lại có gươm của cố hoàng tử Gan Elsimus?!?

Phải! Ana muốn hét lên. Vì sao cô gái này có gươm của anh Gan thân yêu và còn sử dụng kiếm pháp giống như anh ấy nữa chứ?! Vì sao?

-Tất nhiên là ta phải có nó. Người quên ta là ai rồi ư? Ta là...

-Nàng không phải công chúa Anastasia. - Ana nói nhẹ nhàng, tay vẫn vuốt ve thanh gươm không nhìn vào kẻ

mạo danh lấy một lần. Gươm của Gan... cuối cùng nó đã quay về bên nàng. Thanh gươm đã dạy dỗ nàng suốt

một năm ròng để đối phó với Henki trong những bài tập kiếm ...

Cái câu "Nàng không phải công chúa Anastasia." vang lên như một đòn chí mạng giáng xuống cô gái tóc vàng.

Nàng đang nói giữa chừng đột ngột ngưng lại, bao nhiêu từ ngữ trôi tuột đi đâu hết. Nàng nhìn trừng trừng Reven Ping, đại tướng quân của đế chế Henki. Đôi mắt xanh buồn, nét mặt thanh tú rất quen thuộc...

Một khoảng thời gian nữa trôi qua trong im lặng cho đến khi Ana dứt mắt khỏi thanh gươm quý, chuyển ánh nhìn lên khuôn mặt của tên tù binh bí ẩn, cất giọng đặt câu hỏi tiếp theo:

-Nàng là ai?

-Ta... ta là công chúa Anastasia.

Thật là bướng bỉnh và gan lì. Lòng kiên nhẫn của Ana cạn dần, nàng đặt gươm sang bên cạnh, đứng dậy, tiến lại gần hơn rồi quỳ xuống trước mặt kẻ mạo danh, nâng cằm cô gái ấy lên, nói từ tốn:

-Ta đã bảo rồi. Nàng không phải là công chúa. Dấu xăm nô lệ...

Vừa nói, ngón tay nàng vừa xoa lên má của cô ấy, nhún vai:

-Một nô lệ.

Ana có thể cảm nhận rõ ràng sự run rẩy của người con gái tóc vàng. Tức giận vì bị nàng sỉ nhục ư? Có thể.

Nhưng trên hết, điều Ana không biết là nữ tù binh này đang cảm thấy vô cùng sợ hãi. Một nỗi sợ hãi dâng trào như bão tố xé rách tâm hồn nàng. Rất kinh khủng. Những ngón tay mảnh khảnh lạnh giá tưởng chừng không có máu đang vuốt ve vết xăm nô lệ của nàng... lạnh đến run người.

Nhè nhẹ...

Êm ái...

Nhưng toát lên một sự tàn nhẫn ghê hồn.

Reven Ping, một con quý...

-Nói cho ta biết, nàng tên gì và làm sao có được gương báu?

Cô gái nô lệ quay mặt cố tránh tia nhìn lạnh thấu xương của kẻ thù, toàn thân nàng ướt đẫm mồ hôi, run lấy bầy... Nàng thật sự rất sợ.

-Nói đi nào. - Giọng của Reven vẫn vang lên mờ ảo như sương khói, quấn lấy xung quanh. Nàng muốn vùng ra chạy trốn. Nàng muốn nép vào vòng tay Gan để thoát khỏi tên ác quỷ này, nhưng... nhưng... tên ác quỷ này lại có đôi mắt đẹp quá, đẹp chẳng khác nào chàng trai ấy...

Ôi, Gan...

Gan của nàng...

...

-Henna. Tên ta là Henna.

-Henna? - Ana nhắc lại, rời tay khỏi cô gái đáng thương kia. Nàng nheo mày - Henna? Ta không nghĩ là mình từng nghe qua cái tên này trong hoàng tộc Porasitus.

-Phải. Ta có thể không phải là Anastasia. Nhưng ta biết nếu công chúa cao quý ở đây vào lúc này thì người cũng sẽ cư xử như ta thôi. - Henna cuối cùng cũng đã lấy lại được dũng khí. Ít ra thì bàn tay lạnh giá kia cũng không còn chạm vào nàng nữa.

-Làm sao nàng biết Anastasia sẽ hành động thế nào?

-Bởi vì công chúa cũng căm thù người giống như ta, vì hoàng tử Gan đã chết về tay người! Người! Chính người đã giết hoàng tử ! Đồ chó săn Henki!

Ana ngồi xuống ghế, vắt chân lên, mím chặt môi. Mặc cho Henna nguyên rủa cay độc.

-Gan... người đã giết Gan và đem dâng lên cho bạo chúa Prang... Ta có thể không là gì trên thế gian này cả, nhưng Gan, Gan đã giúp đỡ ta rất nhiều... Ta phải giúp hoàng tử báo thù...

-Bằng cách đưa dân Porasitus vào chỗ chết? - Ana xen ngang, giọng rít lên - Nàng có biết điều đó có nghĩa là gì không? Nếu còn sống Gan sẽ không tha thứ cho nàng.

-Người thì biết cái gì ?!?

-Ta biết. Ta biết chứ. - Ana diềm tĩnh vuốt mái tóc nâu của mình - Ta biết là anh Gan yêu dân tộc này hơn cả

sinh mạng của mình.

Nước mắt lã chã rơi trên khuôn mặt diễm lệ...

Gan đã chết vì Parasitus, vì trả thù. Anh thân yêu của nàng... Phải, nàng biết chứ. Nàng đã tận mắt chứng kiến cơ mà. Và... nàng chẳng thể làm gì cứu anh cả.

Henna giật thót, toát mồ hôi. Tên tướng quân này nói về hoàng tử Gan cứ như thể thật sự hiểu chàng rất rõ vậy.

Nàng chăm chú quan sát thật kỹ Reven, và trong phút chốc, chợt nhận ra nét mặt quen thuộc này là của ai. Nàng đã nhận ra...

-... công... công chúa?

Henna bật ra một câu hỏi ngỡ ngàng. Gọi một đại tướng nổi danh của Henki là công chúa. Thật là điên rồ.

Nhưng... nàng không thể không nói ra suy nghĩ của mình. Cho dù Reven là nam nhi, cho dù hãn là thuộc hạ của hoàng đế Prang và cho dù tóc hãn màu nâu đi chẳng nữa thì... hãn cũng có khuôn mặt của Gan...

Ana ngược lên nhìn thẳng vào ánh mắt sững sốt của Henna, mỉm cười buồn thảm tột cùng:

-Đã lâu lắm rồi không có ai gọi ta như thế.

-Công chúa? Là công chúa thật ư? - Henna lắp bắp. Tim nàng đập loạn lên trong lồng ngực. Anastasia... công chúa út của hoàng tộc Parasitus... chẳng lẽ...

-Nhưng vì sao?!?

-Đó là một câu chuyện dài. Giờ thì Henna, nàng đã biết rồi. Ta là Anastasia. Nàng không cần phải chống lại ta vì ta sẽ không bao giờ làm hại dân tộc Parasitus quê hương.

Ana thật sự nghĩ vậy. Thà để nàng tự sát còn hơn là làm hại chính dân tộc mình. Henna là ai và có quan hệ thế

nào với Gan, tại sao cô gái này lại vì Gan mà liều lĩnh nổi dậy như thế? Ana muốn biết thật rõ.

-Vậy rốt cuộc nàng là ai? Ta có thể giúp gì cho nàng? - Ana ân cần hỏi, giọng mềm mỏng hơn. Nói ngoài miệng là vậy chứ trong đầu nàng đang theo đuổi những toan tính khác.

-Giá mà... giá mà tôi có thể giết được ngài, công chúa...

Ana giật mình, lùi lại. Ánh mắt Henna bây giờ không chỉ có nỗi phẫn uất căm thù mà còn chứa chan nước mắt bi thương. Giận dữ. Oán hận. Và ghê tởm. Cô gái ấy khóc tức tưởi:

-Tại sao lại là ngài cơ chứ?!? Tại sao lại giết Gan!!!

-Ta ... anh ấy tự sát. Vì dân tộc. - Ana buông một lời giải thích khô khốc. Nàng nhắm mắt lại, cố quên đi hình ảnh thảm thương ngày hôm ấy, khi mà Gan ngã gục xuống nền lá khô phía dưới bầu trời đỏ như màu máu...

-Không! Không chỉ vì Parasitus! - Henna nấc lên nghẹn ngào - Còn là vì ngài, phải không?

-Vì ta?!?

-Tại sao ngài không chết đi!!! Gan luôn luôn vì ngài, luôn luôn vì công chúa Anastasia! Lúc nào cũng thế, trong trái tim anh ấy chỉ có mình Anastasia bé bỏng mà thôi! Anh ấy có thể chết vì ngài, nhưng anh ấy không thể một lần vì tôi mà nở nụ cười...

Toàn thân Henna rũ xuống, giọng nàng lạc đi.

-Anh ấy quan tâm đến tôi, lo lắng cho tôi là vì tôi hao hao giống ngài. Lúc nào cũng vậy, chỉ có ngài...

Tại sao lại như thế?!? Ana tròn mắt kinh ngạc. Tại sao...

-Nàng đang nói gì vậy chứ? Đừng nói lung tung!

-Gan yêu ngài! - Henna gào lên, khóc oà - Anh ấy mãi mãi chỉ yêu công chúa Anastasia! ... Ôi, Gan... Vì sao hai năm trước ngài lại cứu em thoát khỏi tay quân Henki cơ chứ? Tại sao lại chăm sóc và che chở cho em? Tại sao lại tạo ra hi vọng nơi em và rồi đột ngột bỏ em ra đi?!? Tại sao?!? Ngài coi em là hình ảnh của ai cũng được, em không quan tâm. Em có thể chỉ là cái bóng, nhưng là cái bóng của ngài là được rồi. Tại sao lại không cho em chút ân huệ ấy...?

Tiếng khóc dần tắc nghẹn. Henna gục mặt xuống. Nếu không bị trói thì có lẽ nàng đã ngã sõng soài xuống nền nhà rồi.

Hai năm trước, Henna là một nô lệ Parasitus được đạo quân khởi nghĩa của Phantom, tức Gan, cứu thoát. Và bởi sự trùng hợp ngẫu nhiên là nét mặt Henna hao hao Ana nên nàng nhanh chóng chiếm được thiện cảm của Gan. Từ thuở ấu thơ cho đến lớn, trong tâm trí chàng hoàng tử ấy, hình ảnh của người con gái toàn vẹn nhất chính là em gái Anastasia thân yêu. Càng lo cho số phận lưu lạc của em, chàng càng chìm sâu vào ảo ảnh mơ hồ

với Henna. Gan muốn tự dối mình, muốn níu kéo chút gì đó còn sót lại của em gái. Chính chàng cũng không ngờ sự đối xử đặc biệt ấy đã khiến Henna hiểu lầm và phát sinh tình cảm với mình.

Henna yêu Gan.

Nhưng, trong tâm hồn Gan, Anastasia chiếm một vị trí quá lớn lao.

Vì thế, mặc cho Henna ngăn cản thế nào, Gan cũng điên cuồng lao vào cuộc chiến không cân sức với đế chế

Henki hùng mạnh để trả thù, để thoả phần nào nỗi mong nhớ đau thương.

Có thể trong giây phút ngắn ngủi nào đấy, Gan cũng đã từng yêu Henna, cô gái nô lệ. Song, chàng lại nhanh chóng tỉnh giấc mộng ngày để hướng đến chân trời xa xôi tìm kiếm bóng hình em thân yêu...

Gan đã chiến đấu và đã ra đi, để lại phía sau, một nỗi tuyệt vọng tựa vực sâu thăm thẳm trong tâm hồn cô gái trẻ

Henna. Nỗi đau ấy là sự kết hợp chua xót giữa những kỉ niệm ngọt ngào và sự mất mát không gì bù đắp nổi.

Suốt một thời gian, Henna sống như kẻ mất hồn. Nàng không hiểu mình đã làm sai điều gì mà Gan lại rời xa nàng nhanh vậy. Tâm hồn nàng trống rỗng. Nỗi đau đớn của một mối tình đơn phương không hi vọng. Nỗi đau đớn khi không thể cứu được sinh mạng của người quan trọng nhất đối với mình.

Nhưng khi đau đớn qua đi, nàng bắt đầu hận. Hận bạo chúa Prang đã huỷ diệt quê hương nàng, hận đại tướng quân Reven Ping ra tay hạ sát Gan của nàng... Vì thế nàng quyết định giả trang làm Anastasia, vị công chúa đã mất tích nhiều năm, để trả mối thâm thù. Nàng xúi giục dân chúng nổi dậy, nàng chiến đấu điên dại... Để rồi...

Henna nhìn chăm chú khuôn mặt xanh xao của Reven, thực ra là Anastasia, đang ở ngay trước mặt mình. Nàng đã căm thù Reven, nàng cũng căm thù công chúa vì Gan... có thể nói đây là người nàng từng hận nhất thế gian này...

Vậy mà... gặp mặt để rồi ... để rồi Henna chợt nhận ra rằng người nàng hận không phải ai xa lạ, chính là Gan!

-Tôi... rất căm ghét anh trai công chúa. - Henna đã bình tĩnh trở lại, nước mắt chảy vòng quanh nụ cười buồn rười rượi - Tôi luôn luôn tự hỏi công chúa là người thế nào mà khiến Gan trở nên như thế. Bây giờ thì tôi đã hiểu rồi...

Ana khẽ lắc đầu, thở dài. Nàng lại được biết thêm số phận một con người đau khổ. Thế gian này sao mà nhiều người bất hạnh quá. Nàng không hiểu rõ về Henna lắm, nhưng nàng đủ tinh tế để nhận ra tình yêu sâu đậm mà cô gái nô lệ này dành cho anh Gan của mình. Thật là đáng thương. Khi lìa trần, liệu có giây phút nào, Gan thoáng nhớ đến Henna không? Hay là anh chỉ biết có Porasitus, có Ana xinh đẹp mà thôi? Anh có biết về một cô gái tội nghiệp luôn tuyệt vọng chờ đợi anh không?

-Tôi không muốn thua kém công chúa. - Henna tiếp - Tôi luôn muốn tự khẳng định mình. Nhưng... không

được. Có lẽ bởi vì tôi... chỉ là một nô lệ, còn ngài lại là công chúa cao quý chẳng?

-Không đúng. Vấn đề ở đây là lịch sử đã chọn ai.

-Vậy ư ? Vậy thì làm sao biết lịch sử sẽ chọn ai? - Henna cười nhạt.

-Ta cũng không biết. Thế gian có rất nhiều điều không giải thích được. Quan trọng là cứ cố gắng, cố gắng thật nhiều để trở thành người được lịch sử chọn.

-Ngài... ngài nói rất giống hoàng tử. Ngài quả thật là công chúa Anastasia. Tôi không còn hơi sức đâu để tranh đua hay oán hận nữa. Vậy là đến cuối cùng, Gan vẫn vì người con gái đầu tiên trong cuộc đời anh ấy. Đối với Gan, tôi thậm chí không đáng là một cơn gió mùa thu... Điều duy nhất tôi muốn biết bây giờ là, ngài định xử trí tôi thế nào đây? Mà cho dù thế nào thì tôi cũng sẽ chấp nhận hết. Xin ngài hãy nói đi, công chúa cao quý nhất trên đời.

-Nàng... không thể sống ra khỏi đây.

Ana nói thật nhẹ, nhưng lạnh buốt. Nàng không thể vì tình cảm mà bỏ qua lí trí. Nếu Henna sống ... hậu quả sẽ

khó lường.

Lạ là Henna chẳng rùng mình lấy một lần, nàng chỉ gật đầu khe khẽ:

-Cho tôi đến hầu hạ bên hoàng tử. Đó là ân huệ.

-Đó là ân huệ? - Ana lập lại - Phải, đó là ân huệ. Chết thì dễ, chỉ có sống là khó. Hôm nay, nàng phải chết, nhưng ... nàng hiểu rõ lí do chứ?

-Tôi biết. Gan đã tự sát. Thật không khó để đoán ra lí do. Anh ấy đã vì bảo vệ ngài mà hi sinh. Chẳng lẽ tôi lại sống để hại ngài ư? Không, công chúa, ngài mãi mãi là niềm tự hào của Porasitus này. Nhân dân đi theo tôi cũng vì ngài. Dân tộc này, quê hương này luôn ở bên ngài dù trong bất cứ thử thách nào... Ngài không nên ân hận...

Ana quỳ xuống, nâng cằm Henna lên thật trù mến:

-Xin lỗi, Henna...

Henna lại cười. Nước mắt đã khô. Dấu ấn nô lệ thâm đen.

-Công chúa, ngài quả thật rất giống hoàng tử Gan...

Máu ứa ra khoé miệng nàng, đỏ thẫm. Vẫn là nụ cười. Không phải nước mắt. Henna dịu dàng nhìn vào đôi mắt xanh thăm thăm của Ana... tưởng như đang thấy Gan trước mặt... Từ từ và thanh thoát, linh hồn đau khổ rời khỏi thân xác phàm trần...

Gan vì Ana, còn nàng, nàng ... vì Gan.

...

-Ta không tin tình cảm anh Gan dành cho nàng chỉ là sự thoáng qua, Henna. Nàng cũng hề thua kém ta. Nàng đã sống và chết rất tuyệt vời. Nếu số phận không khắc nghiệt như thế thì chắc cuộc đời hai người sẽ hạnh phúc hơn...
- Ana gạt những giọt nước mắt trong vắt như thủy tinh lăn tròn trên má - ...
Thật xứng đáng là vợ hiền của một hoàng tử Porasitus, người chị dâu tội nghiệp của ta...

Legend of Porasitus - Chương 48

Cung điện Lesbos, thủ đô Penla, đế chế Henki.

Đại quân viễn chinh do đại tướng quân Reven Ping chỉ huy đã trở về. Dân chúng hò reo nồng nhiệt. Ngay cả

hoàng đế cũng tổ chức một buổi tiệc không lồ để đón chào.

Prang ngồi trên ngai vàng, ung dung, điềm đạm. Ánh mắt chàng lộ rõ vẻ vui mừng khi thấy bóng Reven từ từ

tiến vào điện Lesbos. Quần thần tung hô vang dội.

-Tâu bệ hạ, tôi đã trở về cùng với vương quốc Dahlia bị chinh phạt.

Ana quỳ xuống thi lễ. Tà áo choàng đen vắt ngang vai, kiêu hùng. Đôi mắt xanh rực sáng niềm tự hào không che dấu.

Nàng tròng mẫn nhìn lên hoàng đế trẻ, những cảm xúc trái ngược nhau nhộn nhạo trong lòng. Prang vẫn vậy, mái tóc đen ôm quanh khuôn mặt rạng ngời đối lập hoàn toàn với đôi mắt xám bạc lạnh lùng, ngạo nghễ.

Prang, kẻ tử thù nhưng đồng thời là con người khiến nàng nhớ nhung sâu muợn nhiều nhất trong suốt chuyến viễn chinh vừa qua.

Chỉ một ánh nhìn mà Ana biểu lộ xiết bao tình cảm bi thương.

-Thật tuyệt vời, Reven. - Prang cất giọng hài lòng - Người thực sự đã hoàn thành nhiệm vụ rất xuất sắc. Ta rất mừng vì người đã trở về an toàn.

Nói rồi chàng cho phép Reven đứng dậy.

Ánh mắt của hoàng đế trượt qua vai Ana làm nàng giật mình quay lại nhìn đằng sau. Một cô gái trẻ tóc đen lạ

mặt, mặc quân phục, quấn quanh cổ một chiếc khăn dài màu xanh lục đang tiến từng bước chậm rãi, đường hoàng vào chính điện Lesbos. Còn trẻ, nhưng phong thái đĩnh đạc lạ lùng. Ana nheo mày ngạc nhiên, nàng chưa từng gặp người này trước đây. Tóc đen? Vậy là người Henki. Nàng liếc nhìn thái độ của Prang. Đó là sự vui mừng và thân ái. Quần thần thì tỏ vẻ thận trọng thấy rõ. Ngay cả tế tướng Vamus cũng tái xanh mặt mày. Chẳng lẽ lại là người thuộc hoàng tộc? Hay...

-Ngài là Reven Ping? - Cô gái nọ cất giọng nói sắc lạnh. Ana nở một nụ cười xã giao theo phản xạ, gật đầu đầy nhún nhường:

-Vâng. Tôi là Reven. Chẳng hay tôi đang hân hạnh diện kiến vị quý nhân nào đây?

Phía sau, Prang bật cười:

-Rất đúng phong cách của Reven.

Cô gái tóc đen nọ thoáng nhăn mặt trước sự xen ngang này, tuy nhiên nàng cũng mỉm cười đáp lại:

-Ta là ai ấy à? Ta là Hecates, quận chúa Henki.

Hecates?

Ana chưa từng nghe thấy cái tên này. Một quận chúa ư ? Sao trước đây người ta vẫn bảo hoàng gia chỉ có một quận chúa duy nhất? Liệu có là quận chúa thật không? Nhưng nhìn phản ứng của mọi người thế kia thì chắc chẳng phải chỉ là một quận chúa bình thường như Iris...

-Đừng căng thẳng quá. Ta chỉ là một quận chúa thôi. - Hec tiếp - Thôi được. Coi như ngài đã nghi ngờ thì ta cũng nói thêm một chút. Ta mặc quân phục thật đấy, nhưng ta không phải là lính... Ta là...

-Đệ nhất quân sư của đế chế. - Prang lại xen vào một lần nữa, giọng kiêu dè hơn - Quận chúa Hecates là người duy nhất được tiên đế ban cho quyền hành tối thượng, trở thành "Người thử thách".

-Người thử thách?

-Phải. Là người sẽ đưa ra các tình huống thử thách những người trong triều đình Henki để xem họ có xứng đáng với vị trí của mình hay không.

-Nhưng... ngài đừng lo, đại tướng quân. Ngài đã vượt qua thử thách của ta rồi. Rất xuất sắc. - Hec buông một lời khen xa xỉ.

Ana giật mình kinh ngạc:

-Tôi đã vượt qua ư ?

-Ừm. Thử thách ở Magnolia.

Magnolia? Vậy... chẳng lẽ...

-Chẳng lẽ người thả nữ hoàng Snaki chính là quận chúa?!?

-Chính xác.

-Sao... - Ana suýt nữa vì tức giận mà to tiếng bất kính, may mà nàng kiềm chế kịp, cuối cùng chỉ buông một lời mỉa mai - Đúng là "người thử thách",

quận chúa. Nhưng tôi lấy làm thắc mắc là vì sao hồi trước tôi chưa từng gặp ngài?

-Đó là một bí mật. - Hec nhún vai ngạo mạn - Thôi, chúng ta bắt đầu buổi tiệc đi. Mọi người chắc đang háo hức lắm.

Nàng ngồi xuống cạnh hoàng đế, vị trí của ... hoàng hậu tương lai, cười vang, trong khi Ana ngồi phía bên kia ngai vàng, hậm hực vô cùng. Nàng không ngờ vừa về đến Penla đã bị triều đình dõ cho một gáo nước lạnh có tên "Hecates". Ai mà ngờ trong hoàng tộc Henki, ngoài Prang ra, vẫn còn có một nhân vật bản lĩnh và uy quyền đến thế. Quận chúa? Hec là em gái của Prang? Hay là vợ chưa cưới? Mặc cho cô ta là ai đi chẳng nữa thì... cô ta cũng đã thả Snaki, suýt nữa làm hỏng hết mọi dự tính của nàng, mà có khi còn khiến nàng vui xác nơi sa mạc khô cằn của Dahlia từ lâu rồi ấy chứ. Hỏi làm sao Ana không giận...

Sự tức giận đó vẫn còn nguyên cho đến khi buổi tiệc mừng công kết thúc. Sau khi cố nén lòng chào hoàng đế và quận chúa, Ana lập tức trở về điện Camellia của mình ngay.

Điện Lesbos hiền hoà trong ánh hoàng hôn ấm áp dễ chịu. Ana bước chậm rãi trên hành lang bao quanh vườn thượng uyển, cố tìm sự thanh thản. Khắp vườn đầy hoa hồng nhung đỏ, nếu ai không biết, chắc sẽ nghĩ đây là hoàng cung Porasitus mất. Nhưng cũng nhờ thế, Ana cảm thấy yên bình hơn. Giống như là ở nhà. Từ bao giờ

thủ đô Penla, cung điện Lesbos, vịnh Bluebell đã trở nên thân quen với nàng đến vậy? Nàng không biết. Cảnh vật không có tội. Suy cho cùng nàng giận ai? Giận Hecates về chuyện đã thử thách mình ư? Hay là giận Prang đã thờ ơ, không tin tưởng nàng và mặc Hecates muốn làm gì thì làm?

Nàng không biết.

Nỗi buồn man mác bao lấy tâm hồn mỏng manh của Ana. Buồn lắm. Cho dù nàng vừa đạt được chiến công lẫy lừng ai ai cũng khâm phục. Phía sau chiến thắng huy hoàng là cái này ư ? Là nỗi cô đơn, là lòng ganh ghét, là niềm tiếc nuối ư ?

-Đại tướng quân...

Giọng nói nhỏ nhẹ quen thuộc của quận chúa Iris chọt vang lên êm dịu. Nàng mặc một bộ váy trắng muốt thanh khiết như thiên sứ, mở to đôi mắt buồn nhìn Reven Ping... nhìn giấc mơ của mình.

-Quận chúa, người vẫn khoẻ chứ? - Ana ân cần hỏi han, không vui cũng chẳng buồn.

Tại sao giọng nói lại bình thản như vậy? Iris không khỏi cảm thấy tủi thân trước sự lạnh nhạt này. Chàng chẳng lẽ chưa bao giờ nhận ra chúng ta đã không gặp nhau một thời gian rồi sao? Tĩnh lặng quá, giọng nói ấy, ánh mắt ấy... cứ như lưỡi dao nhọn chĩa vào tình yêu trong sáng nơi trái tim nàng. Chính Iris cũng không hiểu vì sao nàng lại yêu cái vẻ đẹp tàn nhẫn băng giá ấy...

-... quận chúa, - Ana dợm giọng, lộ rõ vẻ ngạc nhiên - Tóc của người...

Iris đã cắt ngắn phân nửa mái tóc dài óng ả đen nhánh rất đổi tự hào của mình. Giờ nghe Reven nhắc đến, nàng bất giác đưa tay lên vuốt tóc và nở nụ cười xinh xắn:

-Tóc của ta đã dâng lên nữ thần Atropos rồi.

-Để làm gì chứ?

-Ta mong nữ thần khi muốn cắt sợi tơ của chàng sẽ ngừng lại mà quay sang cắt những sợi tóc của ta. Ta mong ta có thể chịu thay những rủi ro mà chàng

có thể gặp phải trên chiến trường. Và, ta biết nữ thần Atropos đã lắng nghe lời thỉnh cầu ấy.

-Quận chúa... - Ana không khỏi xúc động. Thật là một thứ tình cảm trong sáng. Cô gái trẻ này thật sự yêu chàng, đại tướng quân Reven Ping, yêu còn hơn sinh mạng của mình ... Tâm hồn thuần khiết như pha lê... Iris yêu cái lối giả trang của nàng đến thế kia ư ? Rồi chuyện gì sẽ xảy ra khi sự thật phơi bày? Ana ưu phiền thở

dài. Chuyển viễn chinh vừa qua đã có quá nhiều chuyện xảy đến... Nàng dường như quên mất sự hiện diện của nàng quận chúa si tình này...

-Giá như nàng yêu một ai khác...

-Sao? Chàng nói gì? - Iris nhướn mày tò mò. Đôi mắt trong veo.

-À, không. Chỉ là chút vấn vương thôi. Hoa hồng đẹp quá.

Iris phóng tầm mắt ra khu vườn xung quanh. Tất cả đều rực rỡ huy hoàng như vẻ đẹp của toàn đế chế hùng mạnh.

-Phải, giống hoa hồng được đem từ Porasitus về đây. Rất đẹp. Người ta bảo nó là loại hoa hồng "Hoàng đế" nổi tiếng, nhưng ta cũng không rõ lắm.

Ana nâng một đoá hoa to đỏ thắm lên bằng đôi tay xanh xao của mình, gật đầu:

-Đúng là giống "Hoàng đế".

-Chàng biết ư ?

-Tôi đã hành quân qua Porasitus mà. - Nàng buông một lời nói dối nhẹ như không. Tất nhiên là nàng biết một bông "Hoàng đế" khác với những bông hồng loại khác như thế. Cánh to, mịn, nhiều lớp, đỏ thắm ... và thơm rất thoảng.

-Nhưng tại sao lại gọi tên như thế nhỉ? - Iris cũng tỏ ra chăm chú quan sát bông hoa trên tay Ana, thắc mắc.

-Bởi vì giống hoa này chỉ có thể trồng một mình. Nếu trồng chung nó với giống hoa khác, bất kể là loại hoa nào, cho dù là cũng là hồng đi chăng nữa thì tức khắc, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, tất cả các đoá

"Hoàng đế" sẽ tự héo rũ mà chết hết.

-Vậy ư ? - Iris bật ra một tiếng kêu tiếc nuối - Nhất định phải quyết liệt như thế sao? Chẳng lẽ cùng là hoa hồng mà chúng cũng không thích sống chung với nhau?!?

Ana cười vẻ hiểu biết;

-Bởi vì mỗi vương quốc chỉ có duy nhất một hoàng đế mà thôi. Và hoàng đế thì phải có cái kiêu hãnh của mình.

-Ta không thích loại hoa này. Ta không thích. - Iris nhăn mặt khó chịu, nét thiện cảm trong ánh mắt ban nãy ngấm nhìn vườn hoa đã hoàn toàn biến mất - Đáng lẽ anh ấy không nên thay việc trồng hồng bạch thành hồng

"Hoàng đế".

-Anh ấy? Là bộ hạ?

-Đúng vậy. Sau khi đến Porasitus hồi tống đốc bị ám sát, trở về, anh Prang đã đem theo giống và cho tiến hành việc trồng loại hoa này. Ta ban đầu thấy cũng đẹp nhưng biết được ý nghĩa của nó rồi thì ... ta vẫn thích hồng bạch hơn. Chẳng hiểu vì sao anh ấy lại bỏ công tự tay chăm sóc thứ hoa này nhỉ?

Ana kinh ngạc quay lại, nhìn thẳng vào mặt quận chúa, hỏi:

-Tự tay?

Iris gật đầu xác nhận và đưa tay vuốt những cánh hoa mịn màng, buồn rười rượi. Sao trên đời lại có loài hoa lạ

lùng như thế này? Tự héo úa để giữ nguyên khí chất để vương ... Thật là...

Bên cạnh, Ana cũng vuốt ve những cánh hoa, thân ái, dịu dàng nhưng tâm trí nàng đang theo đuổi một suy nghĩ

khác hẳn Iris. Prang tự gieo giống và chăm sóc những cây hoa này ư ? Giống hoa kiêu hãnh của vương quốc Porasitus kẻ thù... Vì sao chứ? Vì sao phải nhọc công như vậy?

Như để giải đáp thắc mắc của nàng, quận chúa chợt thở dài mệt mỏi:

-Cũng lại là cô ta. Anh trai ta lúc nào cũng chỉ nghĩ đến cô ta thôi.

-Ý người là...

-Cô gái tóc vàng bị nguyên rủa của Porasitus, công chúa Anastasia. Từ lúc anh Prang sinh ra đã có lời tiên đoán về ngôi sao chổi huỷ hoại anh ấy. Vậy mà anh ấy lại yêu cô gái đó...

Ana thoáng cảm thấy rất bất bình:

-Vì sao người dám chắc Anastasia là ngôi sao chổi được nhắc đến?

-Tất nhiên rồi. Vì cô ta cũng chính là người huỷ diệt Porasitus mà. Những nhà tiên tri đã nói thế. Nếu không có cô ta, vương quốc ấy chưa chắc bị tiêu diệt.

Giọng nói của Iris vẫn mềm mỏng, nhưng Ana tưởng như đang bị hàng trăm mũi dao đâm vào tim. Chính sự

xuất hiện của nàng đã khiến Porasitus diệt vong sao? Có phải sự thật là như thế không?

Huỷ diệt...

Cha mẹ, anh Leon, anh Gan và cả Henna nữa...

Có phải bất hạnh khủng khiếp ấy là do nàng, ngôi sao chổi bị nghiền rủa, mang đến không?!?

Ana chao đảo trong mê cung của sự hoảng loạn. Tâm trí nàng suy kiệt hoàn toàn...

Chẳng lẽ là sự thật?!?

...

Xoẹt! Một lưỡi gươm từ đâu vút tới kề vào cổ nàng. Trong cơn xúc động, Ana đã không tránh kịp ...

Legend of Parasitus - Chương 49

-Người phải chết. - Một giọng nói lạ hoắc vang lên thật trầm. Ana cảm nhận được thanh gươm được vung lên rất nhanh, chém xuống! Nàng cố lách mình tránh nhưng...

-Khôngggg! - Iris hét lên kinh hoàng, lao về phía người mình yêu mến. Một âm thanh khẽ vang lên... Lưỡi gươm rất sắc. Máu phụt ra từ một vết thương sâu hoắm trên tay cô gái Henki. Nàng đã lấy thân mình che cho Ana thoát nạn. Iris ôm vết thương, mặt tái nhợt. Ana lập tức rút gươm, một tay đỡ lấy quận chúa, tay kia vung vũ khí vào đối thủ, hất gươm của hắn văng ra xa.

Một khóm hoa hồng bị chém phăng. Cánh hoa rơi lả tả.

Gã thanh niên kia rút thêm một con dao găm, nhắm kỹ và toan vung tay phóng về phía Ana... Đúng lúc đó, Iris vùng khỏi tay nàng, quỳ sụp xuống, hét:

-Không! Aeon! Không được hại anh ấy! Aeon!!!

Cô gái gần như đưa cả thân mình mỏng manh cố che chở cho người yêu dấu.

-Aeon?!? - Ana lập lại, lia ánh mắt sắc lạnh về phía đối thủ. Một thanh niên trẻ tóc xám tro, nét mặt hoang dại và hằn sâu nỗi đau đớn, tức giận đang nhìn nàng trừng trừng.

-Aeon... - Iris van xin khẩn thiết - Aeon...

Nét mặt ấy từ từ giãn ra thành một vẻ ngạc nhiên, dò hỏi.

-Không phải tên này đang định hại quận chúa hay sao?

-Chàng nói điều ngớ ngẩn gì vậy? - Iris vừa vịn vào tay Ana để gượng đứng lên, vừa nở một nụ cười yếu ớt -

Đây là người quan trọng nhất trên đời này đối với ta đó. May mà chàng chưa bị hại gì, Reven...

Ánh mắt dịu dàng lo lắng của nàng hướng sang Ana.

-Kìa quận chúa, tay người chảy máu rồi. Đáng lẽ người không nên đỡ cho tôi.

Ana vừa nói vừa gắng cầm máu cho Iris bằng một chiếc khăn tay mỏng. Aeon nheo mày:

-Reven? Đại tướng quân? Ngài đã trở về từ Dahlia ư ?

Ana không quan tâm đến câu hỏi ấy, nàng đành giọng:

-Người là ai?

-Anh ấy là Aeon, người Doxllisis, mấy hôm trước chính anh ấy đã cứu ta thoát khỏi bọn cướp trên đường trở về

từ tu viện Calmus... sau đó anh Prang đã chọn Aeon làm cận vệ cho ta. Reven à, tất cả cũng chỉ là hiểu lầm thôi, chàng đừng để tâm có được không?

Vậy ư? Người Doxllisis? Nét mặt lại chứa đầy đau đớn như thế... Ana thầm nghĩ. Cái gã Aeon này xem ra

chẳng phải là tay lãng khách qua đường giàu lòng hiệp nghĩa...

-Đại tướng quân, ngài chưa trả lời câu hỏi của tôi. - Aeon găm gừ trong miệng.

Iris giật thót. Nàng sợ sinh chuyện không hay giữa hai chàng trai này. Aeon thì nàng vẫn chưa hiểu rõ lắm, còn Reven ... nàng thậm chí không dám nghĩ đến việc khiến con người ấy phiền lòng nữa kìa.

-Ta đúng là Reven Ping.

-Thần chiến thắng của Henki... - Aeon cất giọng giễu cợt.

Nhưng Ana không bận tâm. Cái tên Doxllisis này cho dù là ai đi chăng nữa thì chắc chắn cũng không qua mặt được Prang đâu. Chẳng lẽ hẳn nghĩ được chọn làm cận vệ cho Iris là đã có lòng tin của hoàng đế ư? Đến nàng đây, lúc đã đem về cho Henki vương quốc Gladiolus mà còn chưa được tin cậy nữa là... Prang đâu có hồ đồ

như vậy. Vì thế, chuyện của Aeon tốt nhất cứ để Prang lo. Biết đâu đây không phải là một trò nữa của quận chúa Hecates... Càng suy nghĩ kỹ, Ana càng cảm thấy việc lao đầu vào vụ xích mích này thì thật là phí thời gian. Nàng điềm tĩnh cho gươm vào vỏ rồi cúi chào Iris đầy cung kính:

-Quận chúa đã có cận vệ riêng, tôi không dám làm phiền nữa.

-Reven, ta... - Iris muốn nói thêm điều gì đó để xin lỗi nhưng vị tướng trẻ đã đi khuất, bước chân nhẹ như gió.

Phút chốc chàng đã biến mất khỏi điện Lesbos.

Iris tưởng như đang rơi xuống vực thẳm không đáy của sự tuyệt vọng. Đau khổ. Nàng đưa tay ôm mặt, khóc nức lên. Nàng đã làm gì thế này? Người ấy vừa trở về từ ranh giới của sự sống và cái chết, áo bào còn lấm bụi trường chinh, thế mà nàng... chẳng những không làm chàng vui mà còn suýt gây nguy hiểm cho chàng nữa...

Chắc hẳn là Reven giờ đang rất giận, rất ghét nàng.

-Quận chúa à, đó chính là người trong mộng của ngài sao ? - Aeon chợt cất giọng nói chua chát pha chút mỉa mai - Reven Ping, thần chiến thắng... tôi thấy hẳn ta chẳng khác gì một tiểu cô nương.

-Aeon! - Iris giận dữ hét lên - Sao chàng dám nói như thế!?!?

Phải! Tại sao chứ? Nàng chưa trách việc ra tay liều lĩnh ban nãy thì thôi, sao còn dám nói những lời xúc phạm đến Reven...

-Chàng không biết là nếu muốn, Reven đã có thể lấy đầu chàng đấy!

Aeon nhìn nàng bằng đôi mắt màu tro nhàn nhạt, nhún vai rồi bật cười:

-Ngài tức giận với tôi để làm gì cơ chứ. Tôi thấy ngài nên cảm ơn tôi mới phải. Không có chuyện hôm nay thì ngài đâu biết rằng người đó chẳng hề quan tâm đến ngài.

Iris kinh hãi lùi lại vài bước. Reven không yêu nàng... Chẳng lẽ Aeon đã nhận ra... không, không đâu.

-Reven quan tâm đến ta mà. Chàng lo cho vết thương của ta... - Nàng cố bào chữa bằng những lời vô vọng đến tội nghiệp. Nước mắt từ từ ứa ra quanh đôi mắt buồn.

Nhưng Aeon nào có buông tha, chàng nhẫn nại khó chịu:

-Chỉ là sự lịch thiệp thôi. Nếu thật sự quan tâm thì hẳn đâu có bình thản bỏ qua cho tôi như vậy. Nếu yêu ngài thì hẳn đâu an tâm khi giao ngài cho một kẻ lạ mặt như tôi mà không ghen chút nào. Tại sao ngài cứ phải tự lừa dối mình vậy chúa chúa!?

-Không đâu... - Sự chống trả của Iris đã yếu ớt vô cùng. Trong tâm trí nàng giờ đây hiện lên khuôn mặt của Reven Ping những lần gặp mặt trước đây... Chàng đã cười, đã hỏi han ân cần... nhưng vô cảm. Một khuôn mặt đẹp vô cảm...

-Hắn không hề yêu ngài! - Aeon gần như hét lên. Chàng muốn làm cho cô bé tội nghiệp này nhận ra mình đang theo đuổi một mối tình tuyệt vọng và vô nghĩa đến chừng nào. Chàng muốn nàng thôi nghĩ đến tên tướng quân có khuôn mặt thiên thần ấy vào mọi lúc mọi nơi. Chàng muốn... muốn mình ở vị trí đó trong tâm hồn nàng! Và bởi vì thế, chàng trở thành kẻ tàn nhẫn đang vò nát trái tim chúa chúa bé bỏng.

Iris quy ngã, hai tay buông thõng. Nàng đã đầu hàng trước những lời cáo buộc cay nghiệt kia của người cận vệ, bất giác đưa tay ôm mặt bật khóc nức nở:

-Chàng nói đúng, Aeon. Đối với Reven ta chẳng là cái gì cả... Anh ấy không yêu ta... không bao giờ yêu ta...

Reven nhìn chị Hec còn thân thiện hơn. Ta dường như không tồn tại trong mắt chàng. Bởi vì ta chỉ là một con bé chúa chúa ngốc nghếch mà thôi.

Aeon nhìn quận chúa thảm thương như vậy thì đâm ra hối hận vì những lời nói vừa rồi. Chàng quỳ xuống bên cạnh, nhìn Iris bằng đôi mắt có phần thương cảm:

-Thôi nào, hãn ta là đồ có mắt như mù. Quận chúa hãy mặc kệ hãn đi. Mặc kệ hãn thì ngài sẽ bớt đau khổ hơn.

Hãn ta có gì hay ho đâu chứ. Ngạo mạn, hợm hĩnh. Tôi ghét nhất là loại người đó.

-Không. - Iris đột ngột dứt khỏi làn nước mắt, nàng ngược lên nhìn Aeon, đầy giận dữ - Không được nói về

Reven như vậy! Reven có thể không yêu ta, nhưng có sao đâu, chỉ cần chàng vẫn cho phép ta ở bên cạnh chàng là được. Ta cũng chẳng dám không đòi hỏi gì nhiều hơn. Vì thế, ta không muốn nghe ai xúc phạm chàng!

-Ngài... - Aeon không cách chi nói hết được câu. Cơn tức giận tắc nghẹn ứ lên trong người. Chàng không thể

hiểu nổi tại sao Iris lại vẫn yêu Reven Ping khi đã biết hãn không hề yêu mình. Đó là sự ngu ngốc. Ngu ngốc vô cùng! Tất cả bọn người Henki đều thế, ngu ngốc, điên cuồng và ngạo mạn!

Biết không thể thuyết phục được nàng quận chúa bướng bỉnh, Aeon quay đi, tránh để Iris nhìn thấy nét khó chịu trên mặt mình. Chàng nhăn mặt thầm nghĩ :

“Thế là ta phải ra tay rồi.”

Đúng là đã đến lúc. Reven thật... chướng mắt.

Legend of Porasitus - Chương 50

-Ta không muốn làm điều đó.

Trong khách quán giản dị dưới chân núi Sigatsu mờ ánh nguyệt, vương tử Yusan ngồi trầm tĩnh bên ô cửa sổ

nhìn ra khu vườn thơm ngát mùi hương thanh khiết của hoa ngọc lan trắng. Chàng là người vừa cất giọng nói.

Mắt buồn xa xăm.

-Ta không muốn. - Chàng nhắc lại lần nữa. Giọng nói mềm mỏng nhưng kiên quyết vô cùng.

-Một vương tử mà từ chối giúp đỡ đất nước mình ư? - Một bóng đen đứng nơi cửa ngược hướng ánh sáng đáp lại bằng giọng gay gắt hơn - Anh nghĩ anh là ai chứ, Yusan? Sứ giả của số mệnh à?

Không hề quay lại nhìn người đang nói, Yusan vẫn mơ hồ buông ánh mắt về nơi xa xôi nào đó trong tiềm thức của mình, khe khẽ lắc đầu:

-Doxlisis, Porasitus, Gladiolus... Dahlia, cầu cho những linh hồn được siêu thoát.

-Đừng nói nhăng nói cuội nữa. Serazan cần anh, đơn giản vậy thôi. Danh tiếng của anh, địa vị của anh, đã đến lúc dùng rồi.

Lần này thì Yusan im lặng. Mái tóc màu hạt dẻ bay loà xoà phía sau, cuộn tung lên dưới ánh trăng bàng bạc buồn thương.

Một khoảng thời gian tĩnh lặng trôi qua giữa hai con người ấy. Không ai nói gì với nhau. Rồi đột ngột, con chim ưng đang đậu cạnh Yusan quay ngoắt đầu nhìn ra cửa, mắt sáng quắc. Êm như ru, một cái bóng trắng lướt vào đậu nhẹ nhàng lên vai người bí ẩn. Một con cú trắng. Người ấy rút một mảnh giấy từ chân con vật, đưa lên đọc rồi buông tiếng thở dài bất lực, một lần nữa quay sang nhìn Yusan đang ngồi như một pho tượng thánh thần trắng toát.

-Vậy thì ... tôi sẽ thay anh.

Người ấy vừa nói hậm hực vừa bước ra khỏi khách quán. Con chim ưng rúc lên từng hồi ai oán. Toàn khu vườn xào xạc trong cơn gió đêm buốt giá. Ánh trăng rọi xuống, soi rõ dung mạo con người kì bí đang ngược lên nhìn bầu trời bằng ánh mắt vô vọng...

Khuôn mặt của vương tử Yusan!

-Dahlia là một vương quốc giàu có thật. Chính ta cũng không ngờ nó có nhiều mỏ đá quý như thế. - Prang thích thú nói.

Ana vừa được gọi đến điện Luxia. Đã hai ngày trôi qua từ lúc nàng trở về, đây mới là lần đầu tiên chỉ có hai người nói chuyện riêng mà không có sự tham gia của quận chúa Hecates. Thật là dễ chịu.

-Bệ hạ đã đổ quân đến tăng cường các chốt phòng thủ chưa ạ? - Ana cung kính cất lời. Mới gần một tháng không gặp mà Ana có cảm giác như đã xa Prang lâu lắm rồi. Chuyển đi vừa qua xảy ra bao nhiêu là chuyện, nào là việc bị Benjin phát giác. Nào là cái chết của Iala và... sự xuất hiện của vương tử Yusan...

...vương tử Yusan...

Một nỗi buồn da diết chọt dấy lên trong lòng nàng.

Làm sao nàng có thể quên ánh mắt xanh thăm đau thương ấy của vị sứ giả áo đỏ, của giấc mơ đẹp nhất đời mình... Yusan yêu nàng đến thế, vậy mà nàng lại nỡ lòng quay lưng không đáp lại. Vì lí do gì cơ chứ? Prang...

phải, vì cái con người mang trái tim tàn nhẫn lạnh lùng đang ngồi trước mặt nàng đây, kẻ mà nàng vừa hận vừa yêu đến nỗi tưởng như có lúc đã đánh mất chính mình.

-... Liệu một mình Hans có đảm trách nổi không? - Prang không hề để ý đến những nét xáo động lạ lùng trong ánh mắt viên cận vệ trẻ, chàng vẫn đang mài bàn luận về Dahlia thời kì hậu chiến - Ta chưa bao giờ nghĩ đến việc giao cho một viên tướng bình thường như Hans điều hành một vùng đất rộng lớn như thế.

-Nên ngài không yên tâm? - Ana hỏi.

Prang không đáp nhưng nét mặt thì có vẻ như xác nhận lời nói này.

Nàng tiếp:

-Tôi thì tin Hans. Vì ở Magnolia còn có Iala.

-Iala? Cô gái Serazan đã hi sinh phải không? - Prang tỏ ra quan tâm đến cái tên ấy - Vậy theo người, Hans sẽ vì sự hi sinh này mà hết lòng bảo vệ Dahlia ư? Nhưng cũng có thể vì hận người, hấn trở mặt thì sao?

-Tôi tin Hans. - Ana nói thật kiên định. Prang nhìn xoáy vào nàng như dò hỏi rồi lát sau, bật cười vang:

-Từ bao giờ vậy, Reven? Từ bao giờ người bắt đầu tin người khác vậy?

Ana im lặng. Prang thấy khó tin cũng phải thôi. Reven ngày còn ở Penla khác rất nhiều so với Reven hiện nay đang ngồi trước mặt chàng. Trong cuộc trường chinh vừa rồi, đã có biết bao người dám vì nàng mà hi sinh tất cả. Nếu nàng không tin họ thì liệu có còn chút đạo lí nào hay không?

-Thôi được rồi. Chuyện của Hans cứ để đấy. - Prang hạ giọng và ngưng cười. Ana nhún mình đứng dậy, nói một mội:

-Hoàng đế, nếu không có chuyện gì, tôi xin...

-Ngồi xuống đó đã. - Prang chột đổi giọng lạnh tanh.

Ana ngạc nhiên quan sát thái độ con người bản lĩnh ấy. Chàng xoay người với tay nắm lấy cây tiêu gỗ vẫn đặt trên bàn bấy lâu nay. Hành động này lập tức thu hút sự chú ý của Ana. Nàng giật mình tròn mắt nhìn. Tại sao Prang... chẳng lẽ cây tiêu của anh Leon lại liên quan đến chuyện sắp nói với nàng hay sao? Nói như vậy là...

Điều đầu tiên Ana có thể nghĩ đến chính là Benjin! Phải chăng Benjin đã tiết lộ bí mật của nàng? Prang vờ cư

xử bình thường mấy ngày hôm nay là để làm nàng mất cảnh giác ư?

Tim Ana đập thành thịch trong lồng ngực. Dù vẫn cố bình tĩnh nhưng sự thật là nàng đang quan sát xung quanh tìm lối thoát nếu xảy ra chuyện chẳng lành. Phòng vắng. Nếu đã chuẩn bị trước thì hẳn bên ngoài kia, Prang đã bố trí vô số lính Henki rồi... Liệu nàng có đủ sức khống chế Prang ngay trong phòng hay không? Và nếu Benjin đã phản bội thì chắc quân đoàn Jua cũng không thể đến hỗ trợ nàng được... Phải làm sao? Đúng là nàng chẳng hề cảnh giác gì cả. Điên rồi! Cơ tức giận tàn nhẫn ngùn ngụt bốc lên bám chặt lấy trái tim nàng! Thật là ngu ngốc khi tin người!

Bầu không gian nén trong từng hơi thở. Prang bình thản vượt những lớp bụi mờ trên thân cây tiêu quý, ánh nâu đỏ của gỗ sáng dần lên dưới ánh nến. Dường như chàng không hề muốn là người bắt đầu câu chuyện trước.

Chàng chỉ muốn tận hưởng cái cảm giác thích thú khi có người sợ hãi đến nghẹt thở ngay trước mắt mình thôi.

Dĩ nhiên một người thông minh như Ana cũng dễ dàng nhận ra điều này. Những ngọn nến lay lắt trong gió lạnh thổi từ vịnh Bluebell vào. Các tấm rèm tung bay lên từng cuộn. Bầu trời đầy sao. Nàng không thể cứ ngồi nhìn Prang, dò xét thái độ của chàng và nơm nớp lo sợ mãi được. Bởi vậy, nàng quyết định sẽ là người phá vỡ sự im lặng ghê rợn này đầu tiên:

-Bệ hạ, có chuyện gì à ?

Thật nhỏ nhẹ và thận trọng. Không cần chọc tức một con sư tử thêm nữa.

-À... - Prang âm ừ lấy giọng, tay vẫn ve vuốt chiếc tiêu như một thanh gươm báu - Ta có chuyện quan trọng muốn hỏi người. - Nói đến đây thì chàng đột ngột ngược lên nhìn thẳng vào Ana bằng đôi mắt xám hoang tàn lạnh lẽo, nhấn giọng - Một chuyện rất quan trọng.

Ana gượng nở nụ cười hoà giải:

-Việc gì vậy ạ?

-Chuyện về ... công chúa của Porasitus.

Nụ cười tắt ngóm trên khuôn mặt giờ đã trắng bệch của nàng công chúa nhỏ. Nàng biết và nàng hiểu rất rõ Prang đang nói về ai... nhưng nàng lại không chắc là Prang muốn nói về điều gì. Chẳng lẽ là...

-Ý ngài là... - Giọng nàng khô đắng. Thanh gươm ở ngay bên hông. Chỉ cần Prang nói thẳng ra thì... Không

ngờ mọi chuyện diễn biến quá nhanh, nàng thật sự không tin nổi mình lại là kẻ bị động trong việc trả thù này.

Song Prang vẫn nhẹ nhàng tiếp tục:

-Người còn giả vờ gì nữa, Reven? Công chúa Porasitus mà người cũng không biết hay sao? Công chúa

Anastasia ấy.

Ana hít một hơi sâu, trả lời thật điềm tĩnh:

-Tại sao ngài lại nghĩ là tôi biết chuyện gì về nàng công chúa đó?

-Thế thì tại sao người nghĩ ta không rõ liệu người có biết hay không? - Prang đáp trả, gần như rít lên - Nói cho ta lí do để ta không giết người đi, Reven Ping, về chuyện Anastasia.

Vậy là xong. Nàng cười lạnh băng:

-Tôi không có gì để giải thích, hoàng đế cao quý.

-À, phải. - Prang đặt cây tiêu xuống - Người có biết ba năm qua cây tiêu này đã chờ đợi ai không? Chờ đến phủ

bụi, chờ đến bạc màu... Chà, thái tử Leon, ta không giữ được lời hứa rồi. Ta đã không giữ được nguyên lời hứa!

Chàng quay ngoắt lại. Cơn giận dữ tột độ bùng lên như bão lửa trong ánh mắt vốn rất tĩnh lặng ấy.

-Tại sao người lại làm điều đó, Reven? Chẳng lẽ người không hiểu đối với ta, vị công chúa đó quan trọng như

thế nào hay sao?

Ana tỏ ra bàng hoàng cực độ, nàng tròn mắt:

-Ngài đang nói... nói về chuyện gì ?

-Về Anastasia! - Prang gần như gầm lên. Chàng nhìn viên cận tướng đầy căm hận. Làm sao Reven, một trong những người chàng tin cậy nhất lại có thể hành động như vậy?!? Hắn đã không ngăn ngại hạ sát công chúa của lòng chàng mà không cần chờ ý kiến hay mệnh lệnh nào...

-Về công chúa Anastasia?

-Đúng vậy. Về người con gái đó. Đâu phải người không biết gì về nàng? Ừ thì cứ cho là nàng nổi loạn nhưng ít ra nàng cũng đã trở về! Tại sao người

không bắt sống nàng rồi giải về Penla mà lại... - Nói đến đây, Prang chột ngừng đột ngột. Môi mím chặt, chàng cố tự ngăn mình nói ra những lời cuối cùng trong cơn xúc động.

Tin về cái chết của Anastasia thật sự khiến chàng bị sốc. Không ngờ... suốt bao năm qua ngày đêm chàng cũng chỉ nghĩ đến những cách nàng công chúa ấy sẽ dùng để trả thù mình mà đối phó, chứ chưa từng tưởng tượng đến việc nàng chết dễ dàng như thế và kẻ giết nàng cũng không phải là mình! Trong giây lát, chàng cảm thấy sự

thất vọng điên cuồng đến trống rỗng. Không mục đích. Vậy hồi ấy chàng thả cho nàng sống để làm gì ? Chàng những mong có ngày gặp lại, thế mà... thế mà oái oăm thay, công chúa của lòng chàng lại chết về tay kẻ mà chàng tin tưởng nhất, kẻ có khuôn mặt mỹ lệ giống hệt nàng...

Về phần Ana, nàng thờ phào nhẹ nhõm như vừa trút một núi đá tảng khỏi tim. Thế mà nàng cứ ngỡ mọi chuyện bại lộ hết rồi. Ban nãy nàng lo sợ bao nhiêu thì giờ lại thấy sung sướng bấy nhiêu. Ai mà tin người điềm tĩnh như hoàng đế Prang lại có lúc giận dữ như vậy cơ chứ, mà lại còn là vì nàng...

-... người... đáng lẽ không nên giết nàng ấy sớm như vậy. - Prang cuối cùng nói ra suy nghĩ của mình. Chàng đã bình tĩnh trở lại.

-Anastasia không bị đại tướng quân giết. Cô ta cần lưỡi tự sát.

Hecates xuất hiện từ khi nào không ai kịp nhận ra. Ana lờm mắt thận trọng nhưng theo phản xạ vẫn cúi đầu chào đầy kiêu cách. Sự xuất hiện của vị quận chúa này kéo theo bao nghi ngờ trong Ana. Tại sao cô ta lại biết về nguyên nhân chết của Henna ?

Prang thoáng nhăn mặt khó chịu:

-Hec à, anh không nghĩ chuyện riêng tư này có liên quan đến em đâu.

-Mọi chuyện đều có liên quan đến em. Hơn nữa, Anastasia đâu phải một người bình thường. Cô ta là người cuối cùng thuộc hoàng tộc Porasitus còn sống sót sau sự huỷ diệt ấy. Chẳng lẽ anh yêu cô ta hơn cả Henki hay sao?

Mắt Hec sáng rực đầy quyết đoán. Prang thở dài, nói thật nhẹ:

-Còn em? Em yêu Henki hay yêu Amaryllis hơn hả Hec?

Amaryllis? Ana thoáng ngạc nhiên. Tại sao Prang lại nhắc đến cái tên này?

Amaryllis... đoá hoa loa kèn đỏ... nàng từng nghe thấy ở đâu rồi nhỉ?

-Anh... - Hec nhíu mày giận dữ tột cùng. Nàng lờm mắt về phía Reven, hạ lệnh - Cảm phiền đại tướng quân lui ra. Ta có chuyện cần nói riêng với bệ hạ.

Rõ ràng là Ana rất muốn được biết thêm về vị quận chúa bí ẩn này. Nàng cảm thấy mình cứ như con mồi đứng ngoài sáng, bị gã thợ săn nắm hết mọi hành động trong khi chính gã thì cứ nấp trong lùm cây tối im lìm. Nhưng nhìn ánh mắt xám bạc kia của Hec, Ana thừa hiểu việc cố nán ở lại chỉ gây ra phản tác dụng mà thôi... Tốt nhất là tuân lệnh rồi thăm dò sau.

...

Nàng cố nở một nụ cười tạo thiện cảm rồi quay lưng rời khỏi đó. Nàng đi xăm xăm trở về cung điện Camellia với một mối bòng bong những rối rắm phức tạp của triều đình Henki trong lòng. Thật chẳng khác nào lúc chiến đấu nơi sa trường, luôn phải căng đầu ra nghĩ đủ muôn phương ngàn kế để bảo vệ bản thân mình.

Và vì mả suy nghĩ như thế, Ana không hề hay biết có một bóng đen âm thầm theo dõi mình.

Dưới trăng rằm, ánh sáng xanh của gươm sắc bất chợt loé lên giữa những tán lá rậm rì...

Legend of Porasitus - Chương 52

Tĩnh lặng lắm đêm ở Penla.

Có thể là quân viễn chinh Henki đang chiến đấu ở những chiến trường xa kia vô cùng khốc liệt điêu tàn, nhưng bất luận thế nào, nơi này vẫn cứ bình yên như một nàng công chúa luôn được che chở và chiều chuộng hết lòng bởi xương máu nhân dân các thuộc địa.

Ana ngồi lặng lẽ một mình. Căn phòng được chiếu sáng bởi thứ ánh sáng dịu dịu của trăng rằm hắt từ ngoài cửa sổ vào. Nàng buông ánh mắt lẳng du hoang vu về phía vịnh Bluebell rì rào tiếng sóng êm đềm.

Cuộc đời đầy sóng gió của nàng nhiều khi lại có những khoảng lặng như vậy, chẳng khác nào những nốt trầm buồn trong bản trường ca ai oán thể lương của sự diệt vong.

Tại sao thế gian này lại tồn tại nhiều nỗi đau đến vậy?

Con người quả thật chẳng thể vượt qua số mệnh đã sắp đặt trước hay sao?

Ánh mắt đau đớn của Prang nhìn nàng khi ngỡ nàng đã giết Anastasia và ánh mắt của Henna căm hận vì nghĩ

nàng là thủ phạm hại Gan có điểm gì khác nhau?

Thế gian mấy ai có được cái thánh thiện tuyệt vời như vương tử Yusan ?

Có quá nhiều câu hỏi, quá nhiều. Nhưng lại chẳng hề có câu trả lời thoả đáng cho tất cả những câu hỏi ấy.

Trăng lên cao quá. Trăng tinh, thuần khiết. Yusan cũng vậy.

Ana thở dài nãy nẽ. Nỗi cô đơn quẩn chặt lấy tâm hồn trống trải hết một con rắn độc. Prang yêu nàng cũng như

nàng yêu chàng, nhưng... Đúng, luôn có một chữ “nhưng” to khủng khiếp ngăn ở giữa. Nàng nào có phải nữ

thần báo thù của Porasitus xa xưa, nàng chỉ là một cô gái đáng thương bị cuốn vào cơn ác mộng mang tên “trả

thù” mà thôi.

Đây càng không phải là lần đầu tiên Ana cảm thấy kiệt sức vì trách nhiệm quá nặng nề.

Nữ thần báo thù ? Hậu duệ cuối cùng của hoàng tộc Porasitus? Hiện thân của danh dự và khát vọng quyền lực?

Bao giờ nàng mới thoát khỏi nỗi cô đơn ám ảnh hằng đêm này ?

Vút! Tiếng gió rít lên xé rách bầu không gian yên tĩnh. Ana lách người tránh nhanh như cắt theo kinh nghiệm.

Và chính điều này đã cứu sống nàng! Hai mũi phi tiêu sáng loáng sượt qua vai nàng, cắm phập vào bức tường đối diện, lún tận cán! Ana lập tức bật dậy rút gươm ra, gầm:

-Ai đó?

Chẳng lẽ lại là Aeon? Aeon chưa bỏ cuộc sao?

Tiếng chim kêu vắng vắng từ xa vọng lại ai oán lạnh gáy. Một bóng đen nhỏ bé lướt qua mặt trăng sáng trên cao.

Từ phía sau những khóm hoa um tùm nồng nặc hương đêm, một bóng người thanh mảnh bình thản bước ra. Do người ấy đứng ngược sáng nên

Ana chỉ thấy một vóc dáng dong dỏng cao, tuyệt nhiên không thể nhìn rõ dung mạo. Cao hơn Aeon và còn để tóc dài...Đúng là không phải anh chàng Doxllis đó, mà trái lại, rất giống một người quen cũ của nàng. Giống đến mức đáng ngạc nhiên.

-Ai ? - Ana nhắc lại câu hỏi, giọng hơi run run vì kìm nén cơn xúc động. Có lẽ nào... Phải chi nàng được nhìn rõ mặt!

-Đêm khuya thường khiến con người ta cảm thấy cô đơn trống trải. - Người ấy cất giọng nói ấm áp ngân nga -

Tâm hồn như cơn gió, gió thì phải được tự do. Con người mà tự nhốt mình trong lồng giam hào nhoáng của những tham vọng, chẳng khác nào loài chim bị tước đi mất đôi cánh, loài hoa bị mất đi sắc màu rực rỡ. Tồn tại thì vẫn tồn tại, nhưng đau đớn và bất hạnh vô cùng.

-Ngài... - Ana thất thần hạ gươm xuống. Giả dụ bây giờ người kia bất ngờ phóng phi tiêu đến thì nàng cầm chắc cái chết. Song Ana không thể kìm lòng được, nàng quên cả an nguy của bản thân, nhào mình ra khỏi cửa sổ, hỏi nghẹn ngào - Chẳng lẽ lại là ngài sao? Ngài sao lại đến đây?

Người bí ẩn im lặng. Tà áo phất phơ trong gió thoảng. Hư hư thực thực.

Thật bất ngờ, người biến mất vào cây cối!

-Đừng! Đừng đi! - Ana chạy ra ngoài vườn, quần áo xộc xệch, mắt mở to tuyệt vọng. Nàng đứng giữa những bông hồng thơm ngát, gió quất vào người. Xung quanh vắng lặng. Nàng vừa mơ ư ? Có phải chỉ là giấc mơ sinh ra từ nỗi nhớ nhung hiu quạnh không?

Một chiếc lông vũ trắng muốt vướng lên một nhánh hoa hồng. Ana nhặt lên xem. Mềm mại. Nàng bất giác đưa mắt nhìn quanh một lần nữa, giống như cố tìm lí do giải thích cho sự có mặt của chiếc lông vũ ấy. Thật khó hiểu. Đây chẳng phải là lông của con chim ưng trắng vẫn đậu trên vai vương tử

Yusan mà nàng từng thấy hay sao? Vậy là nàng không mơ ? Vị vương tử cao quý ấy đã thực sự đứng ở đây ban nãy và nói chuyện với nàng à

? Nàng cứ ngỡ người ấy đang ở tận thủ phủ Kaising thuộc Serazan chứ. Người ấy đến nơi đây máu tanh này để

làm gì nhỉ ?

Trong khi Ana vẫn còn ngỡ ngàng, chợt một tiếng động vang lên. Nàng lập tức quay phắt lại. Và cho dù hành động nhanh như vậy, nàng cũng chỉ kịp nhìn thấy thoáng một bóng đen chạy vội vàng về phía điện Lesbos.

Không phải là Yusan, bởi vì cho dù kẻ vừa rồi bỏ chạy sau khi theo dõi nàng có cải trang thế nào đi nữa, nàng vẫn có thể nhận ra... Hẳn theo dõi nàng từ lúc nào? Liệu hẳn có nghe được những lời nàng nói ban nãy không?

Nàng lẩm bẩm một mình trong lúc tay nhẹ nhàng vuốt ve chiếc lông vũ xinh đẹp : “Ta sẽ không để yên chuyện này đâu, Jacken.”

Jacken bước vội vã trên những bậc thềm dẫn vào điện Lesbos uy nghi diễm lệ. Mồ hôi nhễ nhại chảy ròng ròng, ướt đầm mái tóc màu huyết dụ u tối đặc trưng cho dòng máu của dân tộc thiểu số Cursesey đang chảy trong người chàng. Jacken đi như chạy, không một lính canh nào dám ngăn lại. Chàng nhìn quanh một lát như để xem mình có bị theo đuôi hay không rồi cẩn thận đẩy cánh cửa của căn phòng cuối dãy hành lang thứ ba, nhẹ nhàng bước vào.

Bên trong, trên chiếc giường giản dị, thanh tao một màu trắng toát, phía sau tấm màn mờ ảo, một bóng đen ngồi xếp bằng nghiêm nghị, tay cầm một thứ gì đó sáng lấp lánh phản chiếu những ngọn nến leo lắt trên chiếc bàn cạnh đấy.

-Anh đã về đây à ? - Người ấy cất giọng từ tốn. Jacken khẽ nghiêng mình bày tỏ thái độ cung kính:

-Vâng.

-Thế có tìm thấy gì không?

-Chỉ là... - Jacken chợt đưa mắt nhìn xung quanh đầy cẩn thận rồi e ngại lắc đầu - Tôi sợ tai vách mạch rừng.

-Vậy thì... hãy nói bằng ngôn ngữ của dân tộc Cursey chúng ta.

Thế là câu chuyện từ đó về sau giữa hai người được trao đổi bằng một thứ tiếng nói lạ lùng, quái dị. Nó the thé, đứt quãng, càng nghe càng thấy ghê sợ. Nói mà như có tiếng khóc than hoà trong từng từ từng chữ thốt ra. Thật là một thứ ngôn ngữ kì quái. Dường như không phải do người nói mà là tiếng loài ác thú gào thét rú rít giữa rừng già thăm thẳm.

-Anh giỏi lắm. - Người giấu mặt sau tấm rèm bật cười khe khẽ, giòn tan, trở lại với thứ ngôn ngữ phổ thông bình thường, bàn tay nhẹ nhàng đưa ra ngoài. Thì ra cái vật sáng lạ lùng ấy chính là một lưỡi dao sắc lẹm ánh kim. Và... nó nhuộm đầy máu tươi, nóng hổi!

Từng giọt màu đỏ tươi nhỏ dần xuống tấm thảm trải sàn quý giá. Từng giọt, từng giọt. Nhưng hồng ngọc, tràn trề nhựa sống. Jacken đau xót nhìn theo, cuối cùng không chịu được, chàng cất giọng khẩn nài tha thiết:

-Ngài không nên làm như vậy mãi. Dân tộc Cursey không yêu cầu nghi lễ tế máu người. Xin hãy dừng lại.

Nhưng con người bí ẩn có giọng nói trong veo kia im lặng không đáp, bỏ mặc ngoài tai mọi lời khuyên can.

Máu vẫn cứ nhỏ giọt cho đến khi lưỡi dao ấy chỉ còn loang lổ vài vệt đỏ tươi lẫn trong ánh thép sáng ngời...

Bầu trời bên ngoài vẫn sáng lấp lánh những ngôi sao thao thức màu bạc lung linh. Hai chòm sao lạ lùng phía chân trời xa dường như sắp nhập vào nhau, rực rỡ ánh kim. Điềm lành hay... ?

Legend of Porasitus - Chương 53

Thủ đô Penla tấp nập các thương nhân giàu có. Nắng vàng tươi sáng chiếu rọi những toà nhà đồ sộ bằng cẩm thạch trắng ẩn hiện dưới tán xanh um của những hàng cây đại thụ.

Ana thư thái rảo bước dọc các phố phường đông vui. Bên cạnh là vị cận tướng trung thành Benjin. Cả hai dĩ

nhiên là không có thời gian dư dả để dạo chơi, thưởng ngoạn phong cảnh. Họ đang trên đường đến trại giam Gerbera nằm ở ngoại ô thủ đô.

Đó chẳng phải là nơi tốt lành như cái tên được đặt. Ana quả thật chẳng muốn đặt chân đến đây nếu như nàng không phải đi tìm một người cực kì quan trọng, một nhân vật đã bị lãng quên bấy lâu nay. Trước đây, nàng không được phép đặt chân đến trại giam đặc biệt này, nhưng giờ tình hình đã khác. Quyền lực Prang ban cho Ana đã cao hơn nhiều sau khi lập đại công ở Dahlia.

-Đại tướng quân, xin theo tôi. - Một cai ngục với túi chìa khóa loèng xoèng dẫn đường cho nàng và Benjin đi dọc theo những con hầm đá tăm tối ẩm ướt đầy mùi mốc meo khiến người người thấy phải buồn nôn. Hẳn ta có cái đáng bệ vệ phì lũ và nước da nhờn nhợt thiếu sinh khí. Một khuôn mặt tàn ác dã man, cho dù đã cố tỏ ra cung kính và e sợ trước vị đại tướng quân uy quyền. Prang luôn biết dùng người.

Nơi này rất yên tĩnh. Tuyệt nhiên không có một tù nhân nào kêu thét điên loạn khi thấy có người lạ vào. Họ đã kiệt sức. Linh hồn tàn tạ của họ ngoài việc níu kéo sự sống mỗi mòn chẳng còn đủ để làm chủ bản thân nữa.

Kêu gào làm gì khi biết mình chắc chắn sẽ rục xương chốn này ?

-Ngài tin chắc là người ấy còn có thể dùng được sao? - Benjin thăm dò, thái độ hơi kém nhiệt tình.

Ana mỉm cười tự tin:

-Còn chứ, chắc chắn là còn. Người ta có thể lãng quên bất cứ điều gì, nhưng trả thù thì không đâu.

-Dù vậy tôi vẫn không nghĩ đây là ý kiến hay. Nhỡ hoàng đế không đồng ý thì sao?

-À, phải. Đó cũng là một vấn đề đáng để tâm đấy. Nhưng ta nghĩ mọi chuyện sẽ dễ dàng thôi nếu chúng ta có thể chứng minh tính khả thi của công việc.

Benjin còn toan nói gì thêm song giọng nói ồm ồm của tên dẫn đường đã xen vào:

-Người ngài tìm đang ở trong đây.

Hắn nói rất kính cẩn. Ngón tay ngón của tên cai ngục chỉ vào một gian phòng hẹp bằng đá tảng, ngăn nắp, không quá dơ bẩn nhưng vô cùng đơn điệu. Buồn tẻ. Hoang vu. Nổi bật giữa những khung cảnh nhàm chán ấy là một dáng người cao lớn đang ngồi dựa lưng vào tường lạnh ngắt. Mái tóc màu lá úa nhàn nhạt mọc xơ xác không có trật tự rũ xuống khuôn mặt héo hon tàn tạ vô hồn. Chỉ có đôi mắt nhìn lên trần là còn chút gì đó xứng đáng với thân phận trước đây của chủ nhân mình. Đôi mắt sáng, nhân hậu. Y như lần đầu gặp gỡ.

-Tốt. Người có thể ra ngoài, và canh không cho ai được vào đây. Mặc sai sót là ta...

Ana bỏ lời đe dọa lơ lửng giữa chừng, nhưng tên cai ngục xem ra rất hiểu về sau của câu nói là gì. Hấn lập tức biến khỏi tầm nhìn của nàng.

Bấy giờ nàng mới quay trở lại phía tên tù nhân nọ. Benjin ái ngại ra mặt:

-Anh ta trông chẳng có vẻ gì là còn có thể khôi phục như xưa.

-Làm gì đến thế, chỉ mới có hơn một năm thôi. - Ana nhướn miệng nở một nụ cười băng tuyết đặc trưng.

Điều này cũng chẳng thể thay đổi suy nghĩ của người cận tướng, chàng so vai:

-Bọn cai ngục luôn biết cách hành hạ tâm trí tù nhân. Đó là công việc của chúng mà. Người này trông thì có vẻ

còn khoẻ mạnh lắm, chỉ sợ trong tâm hồn đã khiếp đảm đến điên dại mất rồi.

-Cứ thử xem sao. - Ana nói rồi đẩy cửa bước vào phòng giam. Benjin bắt đắ dĩ phải đi theo. Chàng cảm thấy người con gái này thật là phức tạp với bao kế hoạch chứa đầy những ý tưởng táo bạo lạ lùng. Vậy mà chàng vẫn không thể nào từ chối hay ngăn cản được. Phải chăng chàng chỉ là con thuyền mỏng manh mặc cho ngọn sóng khổng lồ những tham vọng của Reven cuốn đi đâu thì đi ?

Ánh mắt vô hồn của gã tù vẫn không lay động khi Ana cúi người đối mặt với mình.

-Ta đến thăm ngài đây, cố nhân. Ngài còn nhớ ta không ?

Tên tù khẽ hướng đôi mắt ngậy dại màu xanh lục về phía người vừa nói. Hấn nhìn nàng trừng trừng hồi lâu như

đắn đo suy nghĩ rồi bất chợt cười khùng khục điên dại, tay chân quơ quào tứ tung. Suýt nữa thì trúng Ana.

Benjin kéo nàng tránh ra kịp thời. Chàng nhăn mặt đầy bất an:

-Hắn điên rồi. Chẳng thể trông mong gì đâu, chúng ta rời khỏi đây thôi.

-Không thể. Ý chí một vương tử lại yếu hèn thế sao? - Ana bướng bỉnh bác bỏ, quát - Nhìn cho kỹ đây! Nhìn ta này! Hình ảnh này có quen không hả ?

Mái tóc nâu dài của nàng xoắn tung như mây, rũ xuống vai áo giáp sáng óng ánh. Kẻ điên kia bất chợt rú lên rồi nhảy giật lùi vào góc phòng giam. Những ngón tay thâm sì do bị tra tấn bấu chặt vào kẽ tường. Hắn gào thét như vừa nhìn thấy cơn ác mộng tồi tệ nhất đời mình vậy:

-Cút đi, quý sứ!

-Thôi ngay trò hề này đi. - Ana từ tốn nói - Tỉnh trí lại mau. Ngài căm thù ta đến thế kia ư ? Có muốn trả thù không? Nếu có thì đừng có giả điên nữa. Ta đến để cho ngài cơ hội trả thù đây. Ngài nghe rõ chưa? Trả thù! Là trả thù đấy!

Ánh mắt man dại kia từ từ chùng xuống, vẻ tinh anh quay trở lại. Người có mái tóc màu lá úa dần dần đứng thẳng lên, không co rúm nữa, vững chãi, cao hơn Ana cả một cái đầu. Benjin giật mình toan rút gươm ra nhưng Ana đã giơ tay ngăn lại. Nàng hài lòng mỉm cười:

-Tốt lắm, ngài quả nhiên rất kiên cường.

-Hãy nói cho ta biết, ta phải làm gì để tiêu diệt bọn quý dữ như người, Reven Ping? - Tên tù nói năng lưu loát và trôi chảy. Đúng là chỉ có quyết tâm trả thù mới khiến con người ta trở nên mạnh mẽ nhanh chóng như vậy.

Ana gật gù, tay xoắn xoắn lộn tóc đùa nghịch, chẳng hề tỏ ra phật ý vì lời lăng mạ ấy:

-Nào, chúng ta sẽ thử hợp tác xem sao, hoàng tử Elysium.

Ngay sau đó, Ana đưa Elysium đến điện Camellia để thay đổi trang phục. Chỉ cần một chút công sức nho nhỏ, vị tam hoàng tử của thành Wandy đã lấy lại được vẻ phong độ ngày nào. Chàng im lặng làm theo những hướng dẫn của Reven Ping, kẻ tử thù, một cách thận trọng. Tên tướng quân này vẫn có vẻ đẹp kì quái như hồi đánh Gladiolus làm chàng không cách chi phân biệt được hẳn là nam hay nữ. Nhưng giờ chẳng còn là lúc tuân theo các giá trị đạo đức nữa. Elysium không thể phạm hai sai lầm giống nhau. Chàng không biết lần này Reven toan tính điều gì phía sau cặp mắt xanh hơn biển cả kia mà lại thả chàng ra khỏi Gerbera... Ánh mắt cười chẳng tiết lộ điều bí mật nào.

-Ta sẽ dẫn ngài đến gặp hoàng đế. - Ana nhả nha lên kế hoạch. Mặc dù rất tò mò nhưng hoàng tử Elysium cũng chẳng hỏi gì thêm. Ngược lại, Benjin tỏ ra cực kì bất bình:

-Không được, vị hoàng tử này là trọng phạm quốc gia. Nếu để bệ hạ biết ngài đã tự ý thả hẳn ra thì... Đó không phải là ý kiến hay đâu, đại tướng quân.

-Chàng đã nói là sẽ làm bất cứ điều gì ta muốn rồi cơ mà. - Ana cau mày uy quyền - Vì thế, Elysium, ta muốn có sự hợp tác hoàn toàn.

-Rốt cuộc người đang muốn điều gì ở ta ?

-Ngài là một người thương yêu dân chúng hơn bản thân. Ta muốn ngài hãy dùng cái nhân đức ấy một lần nữa.

Đừng lo, lần này không phải một trò lừa đâu.

Elysium cười nhạt:

-Lời từ miệng bọn quý dữ, ta không tin được. Nhưng ta sẽ thử làm theo xem sao. Dù gì thì Gladiolus cũng đã mất rồi, ta còn gì đâu mà luyện tiếc.

Ana phấn khởi ra mặt, nàng khoác áo choàng lên vai:

-Vậy thì bây giờ chúng ta đến điện Lesbos. Bộ hạ có lẽ vẫn còn trong triều.

Im một chút cân nhắc, nàng chột nhẩn giọng:

-Ngài nên quên Gladiolus đi. Ta sẽ cho ngài một quê hương mới để bảo vệ.

-Người nói thế là có ý gì ?

-Bởi vì trên đời này, ngài là người duy nhất ta có thể tin tưởng trao cho báu vật quý giá của đời mình.

Ana chỉ giải thích bằng một lời mơ hồ như vậy. Việc giải thoát Elysium chỉ là một phần trong kế hoạch của nàng, cái kế hoạch nàng đã chuẩn bị cẩn thận suốt mấy năm qua.

Ana, Benjin và Elysium cùng tiến vào điện Lesbos. Nơi này có vẻ đông vui lạ thường. Dường như nàng đã bỏ

qua vấn đề quan trọng gì rồi. Sớm hôm nay có thư báo là hoàng cung sẽ đón một vị khách, nàng tự nghĩ chẳng liên quan đến mình nên không tham dự. Nào ngờ vị khách ấy lại quan trọng tới nhường này.

-Không biết lần này ai đến thăm chúng ta vậy nhỉ ? - Benjin nói lên điều thắc mắc thay cho Ana - Hi vọng không phải một nữ hoàng Snaki nữa.

-Đánh bại Dahlia chỉ trong hai tuần, ta ban đầu nghe bọn cai ngục kể còn chẳng tin nhưng... người đúng là rất giỏi. - Elysium cất giọng mỉa mai. Dĩ nhiên là trong cảnh tù ngục chàng chẳng biết tình hình bên ngoài nhiều.

Vả lại, Reven càng chiếm được nhiều thành, tiêu diệt được nhiều dân tộc thì hẳn càng mau mất tính người chứ

sao.

Họ bước vào chính điện đúng lúc màn ca vũ chào mừng kết thúc, các vũ công lũ lượt kéo nhau ra ngoài. Họ ăn vận sắc sỡ và nói cười ríu rít, nhưng vừa thấy đại tướng quân trẻ tuổi Reven Ping xuất hiện thì lập tức im bật.

Chỉ còn những ánh nhìn ngưỡng mộ của các nàng vũ nữ mà thôi.

Prang cũng đã nhận ra sự xuất hiện đột ngột này. Chàng nghiêm nghị nhìn thẳng vào Ana khi nàng tiến đến gần.

Nhưng mắt Prang không dừng lại ở đó, mà sượt ra phía sau, dán vào khuôn mặt lạ lẫm của chàng trai có mái tóc màu lá úa.

-Người đến dự tiệc đây à ? - Chàng hỏi xã giao.

-Tôi có chuyện muốn bàn bạc với ngài, thưa bệ hạ.

-Liên quan tới nhân vật này sao ? - Prang hàm ý chỉ vào Elysium - Chàng trai, ta nhìn anh rất quen. Chúng ta đã từng gặp nhau chưa ?

Thủ phạm thường rất mau quên tội ác của mình, chỉ có nạn nhân là còn nhớ mãi, nhớ đến từng chi tiết nhỏ nhất trong đau đớn, uất hận. Elysium mở to đôi mắt xanh nhìn thẳng vào mặt hoàng đế Henki. Lần gặp trước đây ở

Gladiolus giữa hai người là của hai kẻ ngang bằng địa vị. Nhưng giờ đã thay đổi quá nhiều, chàng chỉ là một tên tù vong quốc còn hẳn, Prang Erokin, đã trở thành vua của đế chế Henki hùng mạnh. Làm chủ một lãnh thổ bao la như vậy mà dường như trong đôi mắt xám bạc kia của hẳn, ngọn lửa dã tâm bá chủ vẫn bùng cháy mạnh mẽ

hết ngày còn là thái tử. Elysium bất giác ghê sợ. Quan điểm sống của Prang và Reven Ping, chàng không bao giờ chấp nhận được.

-Đây đúng là một người quen cũ của bộ hạ. - Ana đờ lờ khi nhận thấy cơn căm phẫn đã choáng hết tâm trí Elysium. Prang nheo mày:

-Vậy ư ? Sao ta không nhớ ?

-Nên tôi mới...

-Dừng lại đã, chuyện ấy để sau, giờ là lúc ta đang tiếp khách quý. Chà, người chắc cũng muốn gặp đấy. - Prang vừa nói vừa nhìn sang ghế bên cạnh
- Đây là...

Nhưng cái ghế trống trơn! Chàng ngạc nhiên nhìn quanh tìm kiếm rồi hỏi lão tế tướng:

-Ngài ấy đâu?!?

-Bộ hạ... - Lão Valmus còn chưa nói hết câu thì một giọng nói khác đã xen vào:

-Xin thứ lỗi, tôi chỉ định đi tìm quả cầu của mình.

Giọng nói rất nhẹ, rất ấm và rất... quen. Ana sững người quay sang nhìn người vừa xuất hiện. Áo choàng trắng tinh, mái tóc nâu hạt dẻ dài ngang lưng, người ấy bước từng bước chậm rãi trên các bậc thềm lên chính điện, nhẹ như lướt. Đôi mắt trong hơn bất kì loại thủy tinh nào!

-Ngài... ngài... - Ana loạng choạng lùi lại. Cho dù cố nàng cũng không thể ngăn cơn xúc động, không ngờ

được gặp lại nhanh đến thế - Vương tử...

Prang thích thú cười:

-Đồng hương mà.

Đúng là vương tử Yusan! Nụ cười thuần khiết hơn cả nắng ban mai làm sao nàng có thể nhầm lẫn! Đêm qua người ấy chính là chàng! Vóc dáng vẫn vậy, phong thái vẫn vậy nhưng ánh nhìn sao mà hờ hững quá. Yusan quên nàng thật rồi ư ?

-Đại tướng quân Reven Ping, danh tiếng của ngài vang lừng khắp thiên hạ, thật đáng khâm phục. - Yusan khẽ

nói lịch thiệp, nhún nhường. Khách sáo đến không ngờ, trái tim Ana như bị rạch một vết dao sâu hoắm. Nàng cố bình tĩnh trở lại, nghiêng mình chào đáp lễ:

-Tôi không có mặt đón vương tử thật là có lỗi.

-Serazan đều sản sinh ra những thiên tài. Henki ta quả lấy làm mong ước. - Prang cất giọng xã giao - Nào, mọi người cùng dùng tiệc đi. Thời gian hàn huyên còn nhiều.

Suýt nữa thì Ana quên bẵng mất sự hiện diện của Elysium và Benjin. Nàng lúng túng nói:

-Cứ dự tiệc xong đã rồi sẽ bàn chuyện vậy.

-Sắc mặt ngài không tốt. - Benjin tỏ vẻ quan tâm. Reven cười trấn an nhưng làm sao qua nổi mắt chàng. Reven trước lúc gặp và sau khi gặp vị vương tử đến từ Serazan xa xôi khác nhau một trời một vực. Ánh nhìn hoang mang và đau đớn, Reven bị làm sao thế ? Có chuyện gì không ổn ư ?

Benjin kín đáo quan sát vương tử Yusan, khuôn mặt thánh thiện hơn trăng rằm. Chẳng lẽ giữa con người này và Reven đã từng xảy ra chuyện ở Serazan quê hương ư ? Vậy tại sao chỉ có mình nàng phản ứng như thế, trong khi chàng trai kia nói chuyện như chưa hề quen biết?

Dù vậy cái cách mà Reven nhìn Yusan vẫn làm trái tim Benjin đau nhói. Ánh nhìn ấy chẳng khác nào khi ánh nhìn nàng dành cho hoàng đế Prang, tuy không đắm thắm bằng nhưng lại chứa chan nỗi niềm xót xa khó nói nên lời. Vậy ra trong tâm trí nàng hãy còn tồn tại một hình bóng nữa sao? Và... hình bóng ấy lại chẳng phải là chàng

Legend of Porasitus - Chương 54

Phòng ăn điện Lesbos trang hoàng lộng lẫy bởi các báu vật từ các vùng thuộc địa đưa đến, nào là thảm dệt tinh xảo từ Gladiolus, những bức tranh đính ngọc trai của Doxllisis, những thứ đồ dùng bằng vàng khảm đá tinh tế

mang đậm phong cách Dahlia... và dĩ nhiên không thể thiếu những đoá hồng Porasitus trang trí khắp nơi.

Mọi người theo cấp bậc tự phân chia chỗ ngồi. Yusan ngồi bên trái Prang, trong khi Ana ngồi bên phải. Cả hai vị quận chúa Hecates và Iris đều không thấy đâu. Thật là lạ. Elysium và Benjin thì ngồi hơi xa một chút. Mặt chàng trai Ohlan sa sầm đầy u phiền. Nhưng Ana nào có thấy, tâm trí nàng bình thường vốn đã đặt hết vào Prang, giờ lại còn có cả Yusan nữa. Cuộc hội ngộ thật bất ngờ dù nàng đã nghĩ đến từ đêm hôm qua. Yusan cẩn thận cầu nguyện trước khi dùng bữa, tức thì phái đoàn Serazan đi cùng đều làm theo vương tử. Prang mỉm cười, không bình luận gì về phong tục lạ lùng này của dân tộc Bạch nguyệt đến từ vùng đất thánh thiêng liêng.

Serazan được mệnh danh là đất thánh. Nơi ấy khí hậu ôn hoà, không có nạn binh đao khói lửa, là nơi sản sinh ra không biết bao nhiêu nhà hiền triết cùng tu sĩ. Nơi ấy hầu hết nhân dân đều sống trong an nhàn, hoà bình. Nói cho đúng thì chỉ có vùng biên giới còn xảy ra loạn lạc chút ít. Con người muốn tìm chân trời hạnh phúc thì đa số đều hướng về Serazan của hoàng tộc Bạch nguyệt. Xưa nay chưa từng có kẻ nào dám nghĩ đến việc xâm

chiếm đất nước thiêng liêng của các tôn giáo này. Ana nghĩ đến đây chợt hốt hoảng quay sang nhìn Prang.

Tham vọng bá chủ... chẳng lẽ Prang muốn làm điều điên rồ là xâm lược Serazan hay sao? Có phải vì lí do ấy mà hôm nay vương tử Yusan, một ẩn sĩ, phải đến tận Penla này? Nếu thế thật thì nàng biết phải hành xử thế

nào?

Những suy nghĩ hoảng loạn của Ana bị cắt đứt giữa chừng khi những người Serazan cầu nguyện xong. Yusan nhã nhặn cất lời:

-Chúng tôi rất lấy làm hân hạnh được quý quốc đón tiếp long trọng như thế này.

-Chỉ là phép lịch sự cơ bản thôi mà. - Prang dĩ nhiên là đối đáp rất khéo léo
- Huống chi tiếng tăm của Serazan thần thánh đã từ lâu vang dội nơi nơi. Bây giờ chúng ta nên...

-Xin lỗi.

Cả bàn ăn ngạc nhiên nhìn ra phía cửa. Một cô gái trẻ tóc màu hạt dẻ đang chạy vào. Một khuôn mặt dễ nhìn và trong sáng. Chẳng lẽ mọi người Serazan đều phảng phất cái nét thánh thiện ấy trên mặt à ? Iala cũng thế. Cô gái mới vào mặt mày nhăn nhó, giàn giụa nước mắt, chạy đến bên vương tử Yusan, giận dỗi lay vai chàng:

-Anh, con Avista ấy, nó... nó không chịu đựng lên tay em!

-Aureola, sao em lại vô lễ như vậy? Xin thứ lỗi thưa hoàng đế, hôn thê của tôi đã làm phiền mọi người. - Yusan nhã nhặn giải thích. Prang không nói gì, tỏ vẻ bao dung giả tạo.

Trong khi bên cạnh chàng, Ana điều đứng như vừa bị sét giáng phải. Chàng vừa gọi cô gái tên Aureola ấy là

“hôn thê” sao ? Điều đó có nghĩa là gì?

-Avista là ai vậy? - Prang hỏi trong lúc vị vương tử đang dỗ dành cô gái nhỏ.

-Chỉ là một con chim tầm thường thôi.

Con chim ưng đó, đúng rồi. Chàng đang nói về con chim ưng trắng. Mắt Ana mờ đi trong nỗi đau đớn hụt hẫng quay cuồng, giống như vừa đánh mất điều gì rất thiêng liêng, giống như hồi Snaki cầu hôn Prang vậy.

-Tôi hơi mệt, xin cáo lui trước. Còn chuyện kia, tôi nghĩ để lần khác nói vậy. - Ana đứng dậy, rời khỏi bàn tiệc.

Prang hơi ngạc nhiên, đơn giản là cả chàng lẫn những người còn lại đều không hiểu vì sao Reven lại đột nhiên cư xử như thế, không giống phong thái hào hoa lịch thiệp bình thường chút nào. Yusan im lặng không nói gì, mắt nhìn theo hình bóng vị đại tướng quân tóc nâu khuấy dần. Liệu chàng có hiểu chẳng lòng nàng? Hay chỉ có Benjin thở dài nãy nê, cùng Elysium theo sau Ana quay về Camellia mà thôi?

Rầm! Ana đóng cửa phòng thật mạnh sau lưng. Không một ai được vào, kể cả Benjin. Xung quanh yên ắng.

Một bầu không gian sực nức hương hoa hồng. Nàng từ từ trượt lưng theo tường rồi ngồi hẳn xuống nền nhà lạnh ngắt. Không khóc. Nàng không hề để một giọt lệ nào tràn khỏi đôi mắt xanh hơn đại dương dù lòng đang còn cào trong cơn bão tố tình cảm dữ dội. Ngồi bó gối một mình một nỗi mất mát khủng khiếp, nàng lặng im gặm nhấm nỗi đau. Vẫn biết không đủ tư cách chất vấn Yusan về việc Aureola nhưng trái tim nàng vẫn đầy uất hận. Thật là mâu thuẫn tâm trạng của một kẻ đang yêu. Nàng ích kỉ thật đấy, nhỏ

nhen và bất công thật đấy nhưng nhìn thấy Yusan như vậy, nàng không thể nào chịu nổi.

Song, nàng quả thật chỉ là một cô gái tầm thường suốt ngày ngồi than khóc về số phận éo le? Nàng có phải loại người ấy không?

“...Nàng có thể nghi ngờ bất cứ ai, nhưng tuyệt đối, đừng bao giờ tự nghi ngờ mình, Anastasia...”

Có phải nàng đang dần đánh mất chính mình không? Có phải nỗi cô đơn và khao khát hạnh phúc đã cướp mất lí trí của nàng không?

Nàng mệt mỏi quá rồi. Dường như nàng đã chìm trong những tham vọng suốt một thời gian dài rất dài.

Song, điều gì khiến nàng mệt mỏi?

Những tham vọng à?

Nàng không phải Reven Ping, nàng là công chúa Anastasia của Porasitus, một vùng đất chẳng còn tồn tại nữa.

Rốt cuộc nàng là cái gì, là ai?

Không.

Nàng thèm khát quyền lực và nó đem lại hạnh phúc cho nàng.

Máu chảy dưới những vó ngựa man dại, nàng muốn nắm trong tay cả thế gian rộng lớn chỉ để chứng minh khả

năng của bản thân. Nàng chẳng cần quan tâm đã có bao nhiêu kẻ phải chết, bao nhiêu máu đã đổ và bao nhiêu người đêm đêm vẫn nguyện rửa tên nàng trước Chúa trời.

Nhưng nàng không phải một kẻ độc ác đến vô cảm như Prang. Nàng vẫn hướng về cái thiện, hướng về vàng

sáng thuần khiết của Yusan. Vậy tại sao nàng lại chọn địa ngục của Prang? Nàng đau khổ vì mất Yusan hay chỉ

đơn giản là không muốn kẻ khác có được thứ mình không bao giờ chạm đến nổi?

Ana không khóc vậy mà nước mắt cứ lặng lẽ lăn tròn trên làn da trắng như tuyết. Thực sự nàng có yêu Yusan như nàng vẫn nghĩ, vẫn tin không? Hay nàng chỉ coi người ấy là một thứ chiến lợi phẩm đặc biệt chẳng khác gì Dahlia hay Gladiolus?

Vương tử Yusan mà nàng từng quen không phải là người nói những lời sáo rỗng như trong bữa tiệc hôm nay.

Dường như có điều gì đó không đúng trong cách cư xử. Bản năng của một chiến tướng bất giác trở dậy trong Ana, lấn át cả tình cảm mong manh. Nếu đúng là Yusan từng nói chuyện với nàng đêm qua thì tại sao lại vờ

như không quen biết?

-Đại tướng quân. - Giọng Benjin vang lên ở bên ngoài - Bệ hạ cho mời ngài đến cung điện Luxia.

Ana gạt nước mắt, lòng nàng nhẹ như không. Có cái gì đó đã thoát khỏi nàng, không còn đè nén trái tim nàng nữa. Nó biến mất kéo theo cả nét u sầu trong đáy mắt sâu thăm thẳm. Cái gì đó giống như ... tình yêu. Một sự

lột xác. Cánh cửa bật mở, Ana lắc đầu về bình thản:

-Không ngờ đúng lúc quá. Ta cũng đang định đến đó.

-Ngài ổn chứ ? - Benjin lo lắng nhìn sự thay đổi lạ lùng của vị tướng thượng cấp đồng thời cũng là người chàng thầm yêu - Nếu ngài không muốn thì đừng đến điện Luxia. Tôi... tôi nghe nói vương tử Yusan cũng đang ở đó.

Ana bật cười trước sự suy nghĩ ngây thơ của chàng trai Ohlan này:

-Ta không còn bị trói buộc nữa. Ta đã tự do rồi. Nhiều lúc chúng ta chỉ có thể chọn một trong vô vàn những hạnh phúc. Tại sao người ấy có thể chấm dứt giấc mơ viễn vông còn ta thì không?

-Ngài đang nói về...

-Về một truyền thuyết. - Ana đưa tay đặt lên môi - Truyền thuyết bí mật nối liền Porasitus, Serazan và Henki mười chín năm trước.

Trong cung điện Luxia xinh đẹp, hoàng đế và Yusan đều mặc thường phục đang đứng chờ sẵn ở thềm điện.

Xung quanh còn có rất nhiều xe và ngựa chờ sẵn. Họ trò chuyện khá vui vẻ, hoặc là cố tỏ ra vui vẻ. Prang ưu ái vị quý khách này hơn hẳn nữ hoàng Snaki trước đây. Ana đến một mình vì Benjin phải ở lại Camellia canh chừng Elysium. Và lại, nàng nghĩ rắc rối lần này không cần có thêm một gút thắt nữa.

-Hoàng đế, ngài cho gọi tôi? - Nàng hỏi, vẻ đạo mạo vẫn giữ nguyên một cách hoàn hảo. Yusan không nhìn nàng mà hướng ánh mắt xanh lục về phía những rặng núi xa xa xanh thẫm. Prang gật đầu:

-Ta muốn đưa khách đến thăm đại tu viện Calmus. Người có thể đi cùng không?

-Mong muốn của ngài là mệnh lệnh với tôi. - Ana đáp theo thông lệ mà không cân nhắc gì nhiều.

-Vậy thì tốt, lên ngựa nào.

Họ cùng trèo lên ba con chiến mã. Prang và Ana vô tình chọn hai con màu đen tuyền hơi trời đêm giống nhau.

Phải chăng trái tim họ đã hoà cùng một nhịp?

Yusan lặng lẽ đi bên cạnh. Lạc loài? Lẻ loi? Đừng dùng những từ ấy vô nghĩa chỉ con người này vì... chàng chẳng có vẻ gì như thế cả. Chàng đang làm nhiệm vụ, một nhiệm vụ cảm tử... Liệu có qua mặt được cặp mắt tinh tường của Prang?

Tu viện Calmus đang chờ cả ba ở phía trước trong những ngọn núi hùng vĩ kia.

Và, Ana không biết rằng có những bí mật lớn lao cũng đang chờ nàng tại nơi thiêng liêng ấy.

Những tiếng bước chân khe khẽ vang lên dọc các dãy hàng lang vắng lặng của điện Lesbos uy nghiêm. Xa giá của hoàng đế đã đi được một lúc rồi, vì thế nơi đây chỉ tuyền một màu hiu hắt dưới nắng chiều. Tiếng bước chân vẫn vang lên rất nhỏ, phải chú ý lắm có thể nghe thấy. Người bí ẩn đi nhẹ như một con mèo. Đôi mắt tím nhạt liếc nhanh bao quát xung quanh căn phòng sang trọng nơi làm việc của hoàng đế Henki. Những xấp tài liệu để ngay ngắn trên những giá gỗ quý toả hương thơm. Những món đồ trang trí quý giá...

-Hoàng đế đi rồi à? - Giọng nói nhỏ nhẹ của quận chúa Hecates vang lên trong dãy hàng lang cẩm thạch.

Một đoàn tùy tùng đi phía sau, toàn các tì nữ ăn vận loè loẹt, có phần còn nổi trội hơn vị chủ nhân cao quý của mình. Hec vẫn thế, bộ quân phục đen và chiếc khăn choàng cổ màu xanh lục, giọng nàng có vẻ vội vã, tay xoay

xoay một báu vật trong suốt tuyệt đẹp : quả cầu thủy tinh mà Yusan từng nhắc đến!

-Vâng, thưa quận chúa. - Một trong số các tì nữ vừa nói vừa mân mê xoay chuỗi ngọc trên cổ mình. Thái độ hỗn xược không tả hết. Vậy mà Hec vẫn lẳng lặng bỏ qua, nàng nói tiếp trong khi tay đã chuyển sang trò tung hứng quả cầu như thể nó là một quả bóng vậy:

-Điện Calmus? Anh ấy sẽ phải hối hận cho mà xem, hừ, đáng lẽ nên đưa ta cùng đi chứ... - Hec càu nhàu một mình rồi bất giác giật mình vì tiếng cười nô đùa bất kính của các kẻ hầu người hạ, nàng đành nén giận mà ra lệnh - Các người không cần đi theo ta nữa. Về đi.

Chẳng chờ nàng nhắc lần thứ hai, đám tì nữ kia liền rời khỏi đó ngay, vừa đi vừa cười nói âm ỉ, chẳng có vẻ gì là tôn kính chủ nhân. Hec bấy giờ mới nhận mặt khó chịu, nàng ôm chặt lấy quả cầu, cười một mình:

-Quyền lực cao nhất cũng chẳng bù đắp được, phụ vương có biết không?

Xoảng! Một tiếng vỡ chới tai vang lên khiến Hec giật mình suýt nữa thì đánh rơi món đồ chơi trên tay. Tiếng động không to lắm nhưng hình như nàng đứng quá gần thì phải. Hec lập tức định hướng được nơi phát ra thứ

âm thanh đáng ngờ đó. Rầm! Nàng hất tung cánh cửa vào phòng làm việc của Prang. Giữa căn phòng mờ mờ

ánh nắng, một bóng đen đang nằm bất động trên sàn, cạnh đó là chiếc bình cổ vỡ thành từng mảnh vụn.

-Ai vậy? - Hec hỏi, nhấn giọng, một tay đặt lên chuỗi gươm bên hông. Có phải thích khách không?

Kẻ ấy vẫn nằm bất động, im lìm. Hec thận trọng hỏi lần nữa:

-Nếu mi không lên tiếng thì ta sẽ gọi cấm quân!

Vẫn bất động.

“Chẳng lẽ hãn điếc? Hay là hãn bị thương?” - Hec nhăn mặt nghĩ rồi rút gươm ra, bước từng bước về phía kẻ

tình nghi. Ánh nắng buổi chiều tà hắt lên khuôn mặt kẻ đó.

-Công nương Aureola?!? Lính đâu!!! - Nàng thét thốt thanh khi nhìn rõ sự việc!

Vị hôn thê của vị vương tử Serazan nọ đang nằm thở thoi thóp dưới đất, nét mặt trắng nhợt, toàn thân bất động và hơi thở thì yếu ớt vô cùng. Nhưng nếu chỉ có bấy nhiêu thì làm sao đủ để khiến một người bình tĩnh như

quận chúa Hec phải hoảng hốt như thế! Điều khủng khiếp nhất là ở chỗ... những ngón tay mềm mại nhỏ nhắn của Aur đang từ từ thâm tím lại, nứt nẻ lỗ chỗ và từ những vết nứt đó, một thứ nước vàng trong cứ ứa ra không dứt.

-Độc chất. - Hec thốt lên hai tiếng kinh hoàng, đôi mắt xám quét nhanh khắp phòng rồi bất chợt dừng lại nơi những mảnh vỡ của chiếc bình cắm hoa đang nằm la liệt khắp sàn. Những bông hoa Toxicious màu tía vương vãi khắp người Aur giờ ướt đẫm nước cắm hoa.

-Quận chúa! Có chuyện gì vậy? - Đội trưởng cấm quân Cypress lao vào phòng như tên bắn, sau lưng anh ta là cả một toán quân tay lăm lăm vũ khí. Cyp lập tức nhận ra Aur đang nằm trên sàn, chàng kinh hoàng hỏi - Cô ấy chết rồi ư?!? Quận chúa, xin ngài tránh ra!

Nói rồi Cyp toan bước đến.

-Lùi lại! - Hec quát, lạnh người - Nếu còn muốn sống thì cả người lẫn lính của người nên lui lại! Có độc!

-Quận chúa, vậy ngài càng nên rời khỏi đó!

-Không sao. Ta biết loại độc này, ta có thể tránh. Gọi ngự y cho ta! Mau!

Trong lúc Cyp thực thi các mệnh lệnh, Hec đích thân quỳ xuống cạnh Aur, đôi mày nhíu lại, nàng dùng dao găm khẽ hất từng bông Toxicious ra một cách cẩn thận hết mức, vì nàng biết rõ hơn ai hết thứ độc chất này có thể nguy hiểm đến cỡ nào. Sự nguy hiểm tàn ác... nàng đã chứng kiến lần lượt những nạn nhân của nó phải chịu đựng những điều khủng khiếp cuối cùng chết thảm suốt trong tám năm ròng.

Aur thở thoi thóp. mắt đục dần, không còn sinh khí bao nhiêu. Những vết thâm tím giờ đã lan sang phần bắp tay và không có dấu hiệu gì sẽ ngừng lại.

-Aur, cô nghe tôi nói không? - Hec cúi xuống gần tai cô gái trẻ, thì thầm mặc cho mùi hôi thối từ thứ nước vàng ấy xộc lên nòng nặc - Nếu nghe thấy thì hãy chớp mắt đi.

...

-Tốt. Cô đừng lo, mọi chuyện sẽ ổn. Loại độc này không phải không có thuốc chữa.

Tiếng Hec thì thào như lời ru của sóng. Aur không phản ứng gì nhiều hơn những cái chớp mắt yếu ớt. Ngự y đã đến, ông ta quỳ xuống cạnh quận chúa, liếc sơ các triệu chứng rồi nhìn sang những bông hoa Toxicious, ánh mắt già nua chùng xuống.

-Thế nào rồi? - Cyp lo lắng hỏi. Cũng phải thôi, công nương Aur đang là thượng khách của Henki, chuyện này xảy ra thật không hay chút nào. Nhưng ngự y không trả lời đội trưởng cấm quân, thay vào đó, ông buông tiếng thở dài nã nê rồi nói với Hec đầy kính cẩn:

-Quận chúa điện hạ, chắc ngài cũng đã biết... loại độc này mạnh như thế nào. Và nó chỉ có thể trị bằng một thứ

duy nhất mà thôi...

-Ý ông là... buộc phải vậy sao?

-Nếu ngài nghĩ tính mạng của vị công nương này thật sự quan trọng đến thế. Tôi là một thầy thuốc. Tôi chỉ biết cứu người.

Hec bất giác gật đầu. Nàng chẳng lẽ lại từ chối? Aur đâu phải người bình thường mà sống hay chết cũng không cần thiết. Cô ta là hôn thê của thái tử Serazan cơ mà. Lẽ nào để mặc Aur nằm bất lực chờ cái chết đến. Người ấy năm xưa cũng vậy... cũng bất lực... Đến bây giờ nàng cũng không hiểu vì sao người ấy thì... trong khi nàng lại qua khỏi. May mắn chăng?

Và cô gái Serazan này nữa, cô ta làm gì trong phòng của Prang? Nếu cô ta không làm vỡ chiếc bình thì làm sao mọi chuyện lại ra cơ sự này cơ chứ. Chiếc bình ấy quanh năm cắm toàn những bông hoa Toxicious đầy nhựa độc, chất độc đã hoà tan vào nước trong bình. Aur thật là ngu ngốc khi để thứ nước ấy bắn vào người... Nhưng liệu thực sự cô ta có ngu ngốc thế không? Hay chỉ là sự giả vờ? Hec không tài nào đoán nổi câu trả lời, điều duy nhất nàng có thể làm bây giờ là cứu Aur thoát khỏi cái chết. Cô ta phải còn sống thì nàng mới biết được chuyện gì đã xảy ra.

-Làm đi, hãy làm điều ông cho là đúng. - Hec đáp lạnh băng - Ta cần cô ta phải sống

Legend of Porasitus - Chương 55

Tu viện Calmus uy nghi bằng đá cẩm thạch đen quý hiếm nằm lọt thỏm giữa khu rừng xanh mướt. Ana dù ở

Penla đã lâu nhưng chưa từng đến nơi này. Thậm chí sự hiện diện của nó đến gần đây, qua lời Iris nàng mới biết.

Đoàn người ngựa hoàng gia dừng trước cổng tu viện, nơi có tượng hai thiếu nữ xinh đẹp cầm giáo dài đứng canh hai bên, rất hùng dũng. Yusan ngắm nhìn cấu trúc toà điện bên trong, mỉm cười hàm ý khen ngợi. Nhưng Prang chẳng quan tâm đến thái độ thiện chí này, chàng quay sang Ana, cất giọng gần như bõn cợt:

-Người đừng lo Reven, chỗ này không chán như cái vẻ ngoài của nó đâu. Chúng ta sẽ nghỉ đêm ở đây.

Chàng nói rồi tự mình nhảy khỏi yên ngựa, bước qua cánh cổng. Yusan theo sau. Không gian thật là tĩnh lặng, những khu vườn xung quanh trồng đầy những cây hoa lạ lùng mà Ana chưa từng thấy bao giờ. Những đoá hoa rất đẹp, lộng lẫy như chiếc váy vũ hội, cánh to bản, có ba màu chính : xanh ngọc, trắng và tím thẫm hơn máu.

Hương thơm khá nhẹ nhưng rất thu hút.

Prang vừa nhìn thấy vườn hoa, ánh mắt vui vẻ chợt tối sầm lại, loé lên tia nhìn độc ác, lạnh lẽo như làn băng.

-Thật là một giống hoa đẹp. - Yusan thán phục thốt lên.

-Rất đẹp. - Prang đồng ý - Đẹp vô cùng.

Ana không hiểu hoàng đế muốn ám chỉ điều gì trong lời khen kì quái ấy. Và cả chuyện thú vị nữa, tu viện thì có thứ gì hay ho cơ chứ ?

Miên man nghĩ, Ana vẫn nổi gót hai con người vương giả ấy đi vào thần điện đầu tiên của tu viện Calmus.

Rầm! Chấn song sắt từ đâu sập lại, ngăn nàng tiến vào trong! Nếu không có phản xạ nhanh thì suýt nữa nàng đã bị chẻ làm đôi rồi!

-Đại tướng quân! - Yusan kinh ngạc quay phắt lại, nắm lấy các chấn song khổng lồ lay mạnh - Ngài không sao chứ ?

Sự thật thì Ana không xây xát gì cả nhưng bị phục kích bất ngờ nên nàng hơi hoảng sợ một chút. Ánh mắt thất thần nhanh chóng thay bằng tia nhìn giận dữ. Nàng nhìn quanh dò xét cẩn thận, sẵn sàng chiến đấu nếu cần song, chỉ bằng thừa. Chẳng thấy điều gì khả nghi cả. Tu viện vẫn yên tĩnh như thế. Tuyệt nhiên không có tiếng động gì khác ngoài tiếng gió uồn quanh khu vườn hoa thơm ngát.

-Hoàng đế, những chấn song này chắc chắn quá. Có lẽ nên để đại tướng Reven gọi cấm quân đang chờ bên

ngoài vào hỗ trợ. - Yusan đưa ra ý kiến. Prang chỉ cười nhạt, một nụ cười không lằm vào đâu được khi cái vẻ

giễu cợt giờ đã lên đến cực điểm. Chàng tiến đến gần một góc tường, chỉ vào một viên gạch đen bình thường như bất cứ viên gạch nào, nói ôn tồn:

-Khoá mở của nó là ở đây chứ không thể phá chấn song đâu.

Nói đoạn chàng toan ấn tay lên viên gạch, đúng lúc ấy, tu viện như rung chuyển bởi một giọng nói vang hơn sấm rền:

-Dừng lại! Không được tùy tiện hành động trong Thượng thần điện.

-Ai vậy?!? - Ana quát to.

Yusan ngơ ngác nhìn bao quát khắp thần điện lập loè ánh nến. Chẳng biết giọng nói ấy phát ra ở nơi nào. Prang vẫn chẳng ngừng cười, đôi mắt xám

bạc loé sáng thách thức, ngạo mạn. Chàng không thèm đáp lời cảnh báo ấy, tay vẫn bình thản đưa về phía viên gạch nọ.

-Dừng tay ngay! Hoàng đế! Nếu ngài tiếp tục chống lại thì chúng tôi sẽ không nương tay nữa.

-Ta cũng muốn xem các người làm được gì.

Prang ấn mạnh tay. Các chấn song bắt đầu chuyển động, rút dần vào các khe tường, cánh cửa lại rộng mở đón Ana bước vào. Nàng có hơi ngần ngại một chút.

Tiếng gió rít lên buốt óc, hàng loạt bàn chông từ hai bên tường đột ngột lao ra, thẳng về phía Prang! Sáng loáng! Chàng sẽ bị kẹp chết nếu không tránh! Bọn người bí ẩn kia không dọa!

-Bệ hạ! - Ana thét lên kinh hãi, rút gươm toan xông vào nhưng khoảng cách quá xa, dù cố đến mấy, cũng không cách nào cứu kịp. Bình thường thì trong trường hợp ấy, người ta phải nhảy tránh nguy hiểm vậy mà Prang vẫn đứng bất động. Chàng giương ánh mắt kiêu hãnh nhìn về phía các bàn chông đang vùn vụt lao tới!

Rầm! Tất cả những thứ ấy đứng sừng lại, chỉ cách người vị hoàng đế trẻ một khoảng cách cực nhỏ. Trên môi chàng phảng phất nụ cười, quay sang nhìn Reven, tỏ vẻ cực kì thú vị:

-Đã làm người lo lắng.

-Hoàng đế, suýt nữa thì... - Yusan chỉ vào các bàn chông, ngập ngừng như thể sợ nói hết câu sẽ phạm tội bất kính. Ana chống gươm xuống nền gạch, thở hắt ra. Nàng cứ ngỡ phải đứng bất lực nhìn rồi chứ. Mồ hôi cháy vòng xuống mặt, nhưng làn môi không giấu nổi một nụ cười nhẹ nhõm. Lần đầu tiên nàng nhận ra mình sung sướng như thế nào nếu Prang bình an vô sự.

-Tu viện Calmus được dùng làm nơi cầu nguyện cho đế chế Henki. Các giáo sĩ ở đây chẳng lẽ dám ra tay sát hại chủ nhân hiện tại của vương quốc này hay sao? - Prang cười vang dội - Ta nói thế có đúng không, Neperus !!?

Những bàn chông từ từ lùi trở lại vị trí ban đầu, đồng thời cánh cửa cuối phòng bắt đầu mở ra và một nhóm người mặc áo chùng đen thẫm xuất hiện. Ánh mắt xám của Prang bắt đầu về ngạo mạn cố hữu, chàng thận

trọng xoay người đối mặt với kẻ đi đầu nhóm người ấy: một người đàn ông đứng tuổi, cao trọc đầu có đôi mắt xanh nhạt lờm hẩn vào hốc mắt nhìn rất gớm ghiếc nhưng vô cùng mạnh mẽ và uy quyền. Nét mặt ông ôn nhu vậy mà tia nhìn rọi thẳng vào hoàng đế lại đầy vẻ ... chế nhạo, coi thường! Tay ông cầm quyền trượng bằng gỗ

mộc nhưng chạm khắc khá tinh xảo.

Họ dừng bước cách ba người một quãng ngắn. Ánh chiều tà vàng rực từ bên ngoài rọi vào, hắt lên khuôn mặt nhăn nheo của vị thầy tu khổ hạnh càng tăng thêm vẻ oai nghiêm của ông ta. Yusan im lặng quan sát thái độ của những con người Henki. Chàng đang nghĩ điều gì phía sau nét mặt thánh thiện kia không ai đoán được. Ana thì khác, nàng không khỏi ngạc nhiên khi thấy Prang có những hành động quá lạ lùng.

-Bệ hạ, các vị thần sẽ ban phúc cho ngài. - Vị giáo sĩ đứng tuổi cất giọng trầm, sâu thẳm hơn đáy vực. Tia nhìn nghiêm nghị của ông ta quét ngang khuôn mặt vốn cũng rất lạnh lẽo của Prang.

-Đại quan tư tế Neperus, ông vẫn còn mạnh khoẻ quá. Thật là ơn lớn cho dân tộc Henki chúng ta. - Prang đáp lại, lời nói không xác xược nhưng thái độ biểu hiện trên khuôn mặt thì khác hẳn. Hai người này gườm nhau hơn kẻ thù. Bầu không khí bỗng chốc trở nên hết sức nặng nề. Yusan nghiêng mình bước từng bước nhẹ nhàng lên phía trước, ngang hàng với Prang, cất giọng nhỏ nhẹ:

-Thật là một tu viện mẫu mực. Tôi rất hân hạnh được viếng thăm, thưa đức ngài Neperus.

Người đàn ông có đôi mắt xanh của gió bấy giờ rời mắt khỏi hoàng đế mà quay sang quan sát người vừa lên tiếng.

-Tôi chưa được biết quý danh của ngài.

-Tôi ư ? - Một nụ cười xã giao lướt qua trong ánh mắt vị vương tử của dân tộc Bạch nguyệt - Tôi đến từ

Serazan, tôi được dân tộc mình gọi là ... vương tử Gensan.

Ana giật nảy mình nhìn thẳng vào người tự xưng là Gensan. Chuyện này là sao? Đây không phải là Yusan? Vậy bấy lâu nay nàng đã nhìn lầm người hay sao?

-Vậy chẳng hay ngài có quan hệ như thế nào với vương tử Yusan?

-Đó là anh trai của tôi.

Những nếp nhăn ngờ vực trên trán đại tư tế Neperus từ từ giãn ra một cách dễ chịu, ông hạ giọng thật nhỏ nhẹ:

-Thật vinh hạnh được đón chào ngài đến thăm tộ xá.

Gensan? Em trai của Yusan? Ana chưa từng nghĩ đến khả năng này. Thế nào cách cư xử có phần khác lạ. Nàng bất giác cảm thấy nhẹ nhõm hơn ban nãy. Dù gì thì đó cũng không phải là vương tử của nàng.

-Chúng ta sẽ nghỉ qua đêm ở đây. - Prang hạ lệnh - Vì thế ta muốn vương tử được thoải mái, ông hãy cho chuẩn bị đi.

Không đợi Nep đáp lời, chàng tiếp:

-Nào, xin mời vào trong.

Gensan gật đầu và cất bước theo sau hoàng đế, Ana toan theo ngay không ngờ vút một cái, chiếc trượng trên tay Nep đã chặn ngang cửa ngăn nàng tiến sâu hơn.

-Nep! - Prang nhấn giọng đe dọa - Đó là đại tướng quân của ta.

-Tôi biết. - Nep gật đầu, mắt lạnh chẳng khác nào ánh thép sáng rực - Nhưng tu viện không cho phép kẻ có bàn tay lấm máu vào trong. Xin bệ hạ tôn trọng giới luật nơi này.

Ana kinh ngạc không thốt nên lời. Lão quan tư tế này có thể lực lớn chừng nào mà dám mặt sát đại tướng quân chỉ huy quân đội như thế, lại còn cãi lệnh hoàng đế tối cao nữa? Ông ta thực sự to gan đến mức ấy hay sao?

Nàng liếc sang thăm dò thái độ Prang để xem nên ứng phó như thế nào. Phản công hay im lặng rút lui?

-Ông... - Prang nghiêng rặng, ước lượng mức quan trọng của Reven và Nep. Chàng vốn chẳng muốn phải làm

theo sự sai khiến của bất cứ ai, thậm chí là đại quan tư tế nhưng khốn nỗi thế thì khác gì tự bêu xấu mình trước mặt khách lân bang là vương tử

Gensan. Prang không muốn mất thể diện, thứ quý giá hơn cả sinh mạng con người.

-Được rồi. Reven, người ra ngoài chỉ huy lính canh đêm nay.

Ana cúi mình tuân lệnh rồi thoái lui, hướng ra phía cổng. Nàng không khỏi nghi ngờ về cách cư xử của hoàng đế. Prang thực tâm muốn làm gì? Hẳn ta thật sự có hiềm khích với lão đại tư tế ấy hay chỉ là giả vờ? Thật khó đoán.

Thấy Reven Ping đã đi khỏi, bấy giờ Nep mới hạ trượng xuống, bàn tay gầy trơ xương rút lại vào trong chiếc áo chùng đen thẫm ẩn chứa vô số bí mật ghê rợn. Vẻ mặt giãn ra, hài lòng.

-Xin mời vào. - Quan tư tế hạ giọng nhún mình, thật lịch thiệp ấy thế mà vẻ giả dối vẫn ánh lên trong từng cử

chỉ nhỏ nhặt nhất. Gensan không phản ứng trước những hành động lạ lùng của vua tôi Henki. Chàng còn có nhiều thứ để nghĩ sâu xa hơn thế.

Quê nhà Serazan đang đợi.

Suốt đêm đó, Gensan được đích thân các giáo sĩ cấp cao của tu viện Calmus đưa đi tham quan hầu hết các thánh điện cẩm thạch. Nơi nào cũng toát lên vẻ trang nghiêm kì dị. Họ đối với chàng rất hậu đãi nhưng tuyệt nhiên không cho chàng đến thăm một căn phòng nhỏ mang đầy những nét cổ kính và huyền bí vô cùng.

-Đây chẳng lẽ là phòng tu kín cho các giáo sĩ mới nhập môn? - Gensan tò mò hỏi, hướng đôi mắt xanh lục chăm chú vào cánh cửa bằng gỗ trông có vẻ rất nặng nề.

Vị giáo sĩ cai quản Hậu thần điện cung kính cúi đầu:

-Đây là nơi tôn nghiêm của tu viện Calmus, cấm người lạ vào trong. Xin vương tử chờ hỏi thêm nữa.

Nhưng Gensan chẳng nghe lời bởi khi đến gần quan sát, chàng nhận thấy trên cánh cửa có những dấu vết sậm màu rất lạ, trông như là... máu.

-Vương tử. - Vị giáo sĩ gần giọng, pha chút cảnh cáo đe dọa. Chàng liền lùi lại, nói đầy hoà giải:

-Thật xin lỗi.

Rồi họ rời khỏi đó để tiếp tục tham quan các nơi khác, song sự thật là trong tâm trí vị vương tử ấy chỉ còn hình ảnh của căn phòng bí ẩn có cánh cửa lấm đầy máu khô.

Bấy giờ trong Trung thần điện, phía dưới tượng thờ của nữ thần Lachesis duyên dáng hay đùa, hoàng đế Henki và đại tư tế Neperus đang nói chuyện với nhau. Prang ngồi chiếm chệ ở ghế cao trong khi Nep đứng hầu bên cạnh, thế mà thần khí uy nghi của lão ta vẫn không hề giảm đi tí nào. Mắt hoàng đế sáng quắc hơn cả mắt loài chim ưng uy dũng, không nhìn vào kẻ bề tôi mà lại hướng lên khuôn mặt mang nét tinh quái của vị nữ thần cao quý. Nhưng ngay cả thái độ khinh bạc ấy cũng không ngăn Nep cất giọng mở đầu câu chuyện:

-Ngài vẫn trẻ con như thế.

-Trẻ con ?- Prang nhắc lại, giọng lạnh tanh, không thể hiện thứ cảm xúc rõ ràng nào.

-Đúng vậy. Ngài đã để lộ tình cảm của mình cho vương tử Gensan và tên Reven kia nhận thấy. Đó là lối hành xử ngu ngốc mà ... một hoàng đế không được phép phạm phải.

-Ông tự tin quá đấy, dám nói những lời miệt thị như vậy với ta à? - Prang trừng mắt. Một cơn gió lạnh thấu xương đột ngột tràn qua căn phòng trống. Nhưng vẻ mặt ung dung của vị đại quan tư tế vẫn không biến sắc...

Đôi mắt xanh nhạt toả ra một thứ uy lực không thua kém gì hoàng đế. Nhận ra điều này, Prang quay mặt đi và bất giác bật cười ha hả sảng khoái. Tia nhìn của Nep cũng dịu xuống, lão gật gù như thể vừa nghiệm thấy điều gì đó rất quan trọng.

Sau một hồi cười thoải mái, Prang ngừng lại và nói tiếp:

-Tám năm rồi, ông thật sự vẫn khiến ta căm ghét và ghê tởm. Nhưng nhờ có ông mà ta được như hôm nay. Kể

ra thì công cũng ngang với tội.

-Chuyện đã qua lâu rồi mà ngài vẫn thích nhắc đến sao ?

-Tất nhiên là ta phải nhắc, không một ngày kia sẽ quên mất ở Henki này vẫn còn một con quý tộc tồn tại. Thêm nữa, ông nên nhớ giờ ta là vua, là vua chứ không phải một hoàng tử yếu ớt năm nào. Ta không những thống trị

Henki mà còn nắm trong tay Doxllisis, Porasitus, Gladiolus và Dahlia. Hôm nay ta đặt chân trở lại cái nơi địa ngục này cũng để nói cho ông rõ câu ấy, Neperus ạ.

Prang nói xong liền đứng dậy ngay, tà áo choàng vương giả tung bay sau lưng theo từng bước chân vững chãi của chàng. Nep nhìn theo, bất giác nói vọng theo, đầy mỉa mai:

-Hoàng đế, ngài thực xứng đáng có được dòng máu Henki thuần khiết nhất.

Sau câu nói này là một tràng cười khùng khục. Prang không quay lại chỉ có đôi mắt chàng trong đêm tối loé lên sáng rực như chó sói. Uất hận. Căm

thù. Nhưng cũng hả hê...

Hoàng cung Henki, tu viện Calmus, cung điện Luxia... vẫn còn rất nhiều bí mật bao trùm lên thân thể của những người thuộc hoàng tộc cai trị đế chế hùng mạnh này.

Legend of Parasitus - Chương 56

Công nương Aureola đang nằm trên giường, toàn thân lạnh ngắt như xác chết, chỉ có đôi mắt trong veo như

thủy tinh là còn sinh khí chút ít. Hec ngồi bên cạnh, mặt lo âu. Nàng cố trấn tĩnh dù trong lòng xôn xao như

sóng dậy. Chẳng lẽ nàng lại phải chứng kiến thêm một mạng người mất đi vì chất độc của hoa Toxicious hay sao?

“Prang cấm thứ hoa nguy hiểm đó trang trí trong phòng thật không hay, nhờ người gặp nạn không phải Aur mà chính là anh ấy thì sao?” - Hec giận dữ nghĩ.

Ngự y bước vào phòng, trên tay là một con dao nhỏ cực sắc, một chiếc ly trong suốt, một chiếc khay kim loại và băng quấn vết thương. Ông đưa mắt nhìn quận chúa ra hiệu, Hec gật đầu và cho tất cả lính hầu lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại ba người và sắp chỉ còn hai nếu họ không nhanh tay cứu chữa cho công nương Aur.

-Chúng ta bắt đầu thôi. - Ngự y kính cẩn cất giọng. Không nói năng gì, Hec cởi áo choàng, vắt lên thành ghế rồi chậm rãi đưa cánh tay trần ra đặt lên chiếc khay nhỏ có lót vải trắng. Viên quan ngự y hơ con dao lên lửa xong, từ từ hạ xuống, khéo léo rạch một đường vừa phải trên bắp tay trắng muốt của người thiếu nữ mang huyết thống hoàng gia. Một việc làm mà nếu bình thường ông có thể phạm trọng tội khi quân mà phan thân cũng chưa bù

đắp nổi. Hec nhìn mặt quan sát dòng máu nóng chảy thành dòng ra khỏi vết thương, cái nhìn mặt không phải do đau đớn là ... ghê tởm. Ngự y dùng chiếc ly nọ hứng đầy một vốc máu tươi đỏ thắm như cánh hoa hồng, mắt sáng bừng niềm vui sướng. Sau đó, ông băng vết thương lại cho quận chúa.

-Bây giờ thì công nương Aur được cứu rồi phải không?

-Vâng. - Ngự y vừa nói vừa khẽ nâng đầu Aur lên, dốc ly máu vào miệng bắt nàng uống. Cho dù thân thể đã bất động nhưng qua ánh mắt cũng đủ để thấy sự kinh hoàng của cô gái trẻ khi phải uống thứ nước sống khủng khiếp ấy. Hec im lặng nhìn theo. Uống chưa hết ly, Aur đã nôn ọe, vài giọt máu tràn khỏi miệng nàng, ướt đẫm chiếc áo đang mặc trên người. Nhìn hết sức đáng sợ.

-Chúng ta có thể yên tâm rồi thưa quận chúa điện hạ. Đã uống thứ máu ấy thì chắc chắn sẽ đẩy lùi độc tính của hoa Toxicious. - Ngự y thở phào lau mồ hôi rịn ra trên trán, tay ông ta dính đầy máu tươi. Chiếc ly cạn sạch còn Aur nhắm mắt lại tịnh dưỡng. Trông nàng đã hồng hào một chút. Ngự y toan cáo lui nhưng chưa bước khỏi cửa đã nghe giọng Hec rít lên nghe như răn:

-Ngự y, ông nói... “thứ máu ấy” là nghĩa làm sao?

-Quận chúa, xin ngài chớ hiểu lầm! Bề tôi thật sự không có ý đó! - Vị quan già hoảng hốt lùi lại, giỏ thuốc của ông rơi xuống đất, chai lọ văng tung toé. Ông ta biết mình đã lỡ lời và nhìn ánh mắt của quận chúa thì khó lòng thoát nổi. - Chỉ là... chỉ là vô ý thôi, thưa quận chúa!!!

-“Thứ máu ấy” ? - Hec nghiêng răng - Người dám miệt thị ta thế ư ??? Người dám...

Ngự y quỳ sụp xuống, dập đầu lạy liên tục như điên dại, hai tay chắp trước ngực cố tỏ thành ý:

-Xin ngài tha tội! Xin ngài gia ân, quận chúa điện hạ!

Hec không nói gì, nước mắt chọt tràn ra khỏi đôi mắt buồn trong khi bàn tay thanh mảnh thì bắt đầu nắm lấy chuôi gương...

-Chị! - Giọng nói thánh thót của quận chúa Iris chọt vang lên, xé tan khoảng không gian chết chóc. Hec giật mình đút gương vào vỏ, nhìn ra phía cửa. Iris vừa bước vào, nét mặt hết hoảng - Chị ơi! Em...

Mắt nàng chọt dừng lại nơi công nương Aur đang mê man bất động rồi từ từ hạ xuống vị ngự y đang quỳ mọp trên sàn với đôi bàn tay đẫm vết máu.

-Iris. - Hec khẽ mỉm cười, cắn răng nuốt ngược nước mắt mặn chát vào trong. Một sự thay đổi thái độ hoàn hảo.

Nàng điềm tĩnh quay sang vị quan đang quỳ, mặt mày trông chẳng còn giọt máu nào, nhẹ nhàng hạ lệnh - Ông làm tốt lắm. Ta rất hài lòng. Giờ thì lui ra ngoài.

-Tạ ... tạ ơn quận chúa. Bề tôi xin cáo từ. Chúc hai vị quận chúa được nhiều phúc lành. - Ông ta vừa nói vừa vội vã xách lấy giỏ thuốc và bước lùi khỏi phòng, vừa khuất ánh nhìn của Hec là lập tức chạy thục mạng khỏi điện Lesbos.

Iris tiến đến gần giường của Aur, sửng sốt vô cùng:

-Có chuyện gì xảy ra thế, chị? Hôn thê của vương tử Gensan sao lại ra nông nỗi này?

-Chuyện đó... chị còn đang chờ cô ta tỉnh để hỏi đây.

-Cô ấy sẽ không sao chứ ạ ? - Iris đưa tay toan nắm lấy bàn tay của Aur, đầy chia sẻ cảm thông. Chát! Nhanh hơn điện, Hec đã hất tay em ra kịp thời, nàng quắc mắt giận dữ:

-Dù cô ta đã được tắm rửa hết chất độc nhưng em cũng không nên tùy tiện đụng vào.

-Chất độc ư ?

-Độc của hoa Toxicious. - Hec xác nhận, kéo Iris sang một bên, tránh xa Aur.

-Vậy... trời ơi, vậy là công nương Aur lên vào phòng hoàng huynh ư ?

-Em thật tinh ý. Cũng đúng, ngoài phòng hoàng đế và tu viện Calmus thì trên đất Henki này không nơi nào lại có thứ hoa độc ấy. Mà em ban nãy định nói chuyện gì với chị phải không?

Mặt Iris chợt sụp xuống, gần như là thất vọng, nàng vò vạt áo, lắc đầu:

-Aeon bỏ trốn rồi. Anh ấy trốn từ đêm qua.

-À. Ra là chuyện ấy. - Quận chúa Hec bật cười bao dung, đưa tay vuốt những lọn tóc óng ả mang sắc màu đêm tối của em gái, khẽ khàng trấn an - Em đừng lo, chuyện này cả chị và anh Prang đều đã biết rồi. Cứ để cậu ta đi.

Loại người bất tài ấy em không nên tiếc.

-Không. - Iris vẫn tỏ vẻ không vui - Em chỉ lo thôi. Dù sao anh ấy cũng từng cứu em. Em cảm thấy có lỗi khi để

anh ấy ra đi như vậy.

-Ôi, cô bé nhỏ. Em vẫn như thế chẳng thay đổi chút nào. Sự trong sáng của em làm chị phát ghen lên đấy. - Hec ôm Iris vào lòng vỗ về trìu mến.

Iris gật gù ra chiều hiểu ý chị mình muốn nói gì, nàng không tranh luận thêm. Hec khá dịu dàng và độ lượng nhưng là em gái, Iris biết, nói về căn

bản Hec cũng không khác Prang bao nhiêu: rất nghiêm minh trong việc xét người, xét việc. Hôm ấy Hec sẽ dĩ tỏ ra dễ dãi chấp nhận Aeon có lẽ cũng chỉ vì muốn Iris vui mà thôi. Hec là thế, coi trọng tình cảm gia đình trên hết.

-Chị Hec, em yêu chị lắm. - Iris thì thào khe khẽ thân thương. Hec vẫn để cho nụ cười dịu dàng tĩnh lặng ngự trị

trên khuôn mặt vốn rất giá băng của nàng.

Aeon đi rồi. Prang và Hec không ra tay cũng là vì e khiến Iris chạnh lòng thương cảm mà ảnh hưởng đến sức khoẻ. Và lại... còn là vì Aeon đã giúp Hec khám phá một bí mật. Nàng rất lấy làm biết ơn vì điều này.

Đêm dài thao thức, tâm hồn như kẻ lãng du cô độc phiêu lãng trong chuyến du hành vô định giữa khoảng không gian, thời gian bao la hơn cả những tham vọng sâu kín nhất.

Hoàng đế Henki ngồi im lìm trong nhà nghỉ của tu viện Calmus, dường như trong trạng thái thiền nhưng thật ra trí óc đang làm việc cật lực.

Khát vọng bá chủ của chàng sắp hoàn thành, chỉ còn thiếu một góc trên tấm bản đồ lịch sử: phương Đông.

Serazan thiêng liêng, ai ai cũng nói về mảnh đất ấy như vậy. Chàng chẳng tin các đấng thánh thần vì thế hai chữ

“thiên liêng” chẳng gây ấn tượng gì nhiều, ngoại trừ việc nó gắn liền với một cái tên đáng phải kiêng dè : vương tử Yusan, kẻ thánh thiện nhất trong những kẻ thánh thiện, vị hoàng tử được lòng dân nhất cho dù người dân ấy thuộc quốc gia nào và... còn là một kẻ vô cùng thông minh, biết thuật tiên tri. Trước đây Prang chưa hề

ngĩ đến việc xâm lấn Serazan nhưng từ ngày nắm chắc Dahlia trong tay, cái hoài bão lớn lao xừng hùng thiên hạ thêm một lần nữa trỗi dậy trong trái tim đầy nhiệt huyết của chàng. Chàng muốn đặt nền thống trị tuyệt đối xuống nơi này, không ai, không thế lực nào được phép cản đường. Nhưng Yusan vẫn cứ hiển nhiên tồn tại, sống ung dung không hề lo sợ. Thậm chí đi sứ lần này hẳn cũng đẩy sang cho em trai là Gensan thay thế. Hẳn coi thường uy lực của Henki đến thế kia ư ? Hay thực sự hẳn thánh thiện đến mức không thèm quan tâm?

-Bệ hạ, ngài vẫn chưa ngủ à ?

Prang từ từ hé mắt nhìn lên. Vương tử Gensan đang đứng ngay trước mặt, phong thái đỉnh đạc, nét mặt ung dung.

-Tôi không ngủ được. Chúng ta có thể đàm đạo một lúc không?

-Rất sẵn lòng. - Prang gạt đầu rồi xoay người đối mặt với vị khách quý.

Bên ngoài, vầng trăng đã lên cao như một viên ngọc trai lung linh trên chiếc màn nhung lộng lẫy của bầu trời tím thẫm mênh mông. Không gian tràn ngập mùi hương quyến rũ của hoa trong vườn. Hai bậc chí tôn của hai vương quốc hùng mạnh Henki và Serazan ngồi đối diện nhau, một bên là hoàng đế tối cao, bên kia lại là thái tử

sẽ kế nghiệp cai trị Serazan trong tương lai không xa.

-Henki đúng là một đế chế hùng cường khiến ai cũng lấy làm khâm phục. Người dân thì nồng hậu ôn hoà. Thủ

đô Penla thật sự giàu có đến mức đáng kinh ngạc.

Prang chờ nghe Gensan nói hết mới thản nhiên bật cười mà rằng:

-Vương tử hết lời ca tụng nước ta thế là thật ra có ẩn ý gì ? Thân làm thái tử mà khen nước người lên tận mây xanh, vậy nước mình thì sao?

-Serazan chúng tôi không có được cái phú quý như quý quốc. Chúng tôi chỉ coi nhân đức làm đầu. Lấy nhân đức mà cai trị nhân dân, tuân theo đạo lý luân thường. Trên dưới một lòng không kể sang hèn. - Gensan nhã nhận giải thích. Ánh mắt sắc lém của Prang không khiến chàng lúng túng chút nào.

-Ra vậy. Nhân đức ư ? Nhân đức có thể cảm hoá dân chúng thật sao?

-Có thể chứ. Người người tôn trọng nhân đức thì có lý gì không cai trị quốc gia hưng thịnh được. Con người sinh ra có lẽ nghĩa luân thường, cái cốt yếu của vua hiền là đánh thức điều đó, nuôi dưỡng điều đó. Vua nương theo chỗ lợi của dân mà mở mang nguồn lợi cho họ, nhờ như vậy chẳng phải là đã ban ơn huệ cho dân mà

chẳng hao tổn tiền của đấy sao? Vua chọn những việc nào đáng làm và phải lúc mới khiến dân ra công nhọc sức, như vậy có ai lại oán ghét vua?

-Triết lý của phương Đông, dân Henki thô kệch như tôi không hiểu rõ được. Nhưng có chỗ ta lấy làm hoài nghi.

- Prang khép hờ đôi mắt lạnh như thể chỉ đang bàn một cuộc chuyện phiếm với người bạn lâu năm chứ không phải việc quốc gia đại sự với thái tử đất nước mà chàng có dã tâm chiếm đoạt.

-Xin bệ hạ chỉ bảo. - Gensan nghiêng mình lễ độ. Chàng thừa hiểu đây cơ bản chính là cuộc đấu trí của mình và hoàng đế Henki, kẻ chàng đã nghe danh từ lâu mà chưa từng nói chuyện thử để biết rõ tài cao thấp. Nhưng phong độ nhã nhận thế kia thì quả không vừa.

-Vua ra lệnh xây kênh chắn nước lũ là lợi cho dân, nhưng dân lại sinh lòng oán thán. Vua cho thu thuế tích trữ

lượng thực để phòng khi cứu đói, dân cho là vua áp bức. Vua ban hành pháp luật để phòng kẻ ác làm điều xấu thì dân cho là vua nghiêm khắc. Vậy thì làm sao nói đặt nhân nghĩa lên đầu, tất dân tuân phục?

Gensan thật không ngờ hoàng đế Henki lại hiểu rộng biết nhiều như thế, lời lẽ sắc sảo mà ôn hoà, xem ra hẳn không chỉ là thiên tài quân sự mà còn là một kẻ khả năng ngoại giao cũng chẳng phải tầm thường. Vương tử

Serazan gật gù đầy thú vị, chàng nhã nhặn đáp:

-Dân có bản chất là đôn hậu nhưng trí óc thì chưa được khai sáng. Vua hiền là vua biết dẫn dân theo con đường giáo hoá, dạy cho dân hiểu cái đúng cái sai mà hành xử ở đời. Dân đem lòng oán hận vua vì không hiểu, vua càng phải làm cho dân hiểu, chứ không nên dựa vào đó mà trách tội dân.

-Vương tử nói hay lắm. Ta thật lấy làm khâm phục. Nhưng lại xin hỏi, thế nào là đúng thế nào là sai? Lấy nhân đức trị quốc lâu tất sinh loạn. Giống như mẹ nuông chiều thì con sinh hư. Vì thế trị quốc, theo thiên ý của ta, là hoàng đế phải biết dùng cái quyền trong tay mình mà sử dụng pháp luật. Nếu để dân dùng pháp luật thì khác nào vị trí chuyển dời, dân trị vua hay sao?

Không khí buổi trò chuyện bỗng chốc trở nên ngột ngạt. Prang đã khẳng định rất rõ vị thế của mình, không hề

lùi bước trước bất cứ lời nào của Gensan. Nói năng quyết liệt là thế mà trên nét mặt chàng vẫn phảng phất ánh cười đầy tự tin mà hoà nhã đúng cung cách ngoại giao.

Gensan cho dù là thái tử của Serazan nhưng không thuộc dòng chính thống, tâm lí lại không hề chuẩn bị việc sẽ

bị phản bác mạnh như thế. Chàng làm sao ngờ hoàng đế của một đế chế theo chủ nghĩa quân chủ chuyên chế

như Henki lại am hiểu triết lí của quê hương chàng đến vậy. Prang vừa thông minh lại nhạy bén. Chuyển đi sứ

lần này chẳng lẽ chàng chẳng thể khẳng định chút thể diện nào cho Serazan trước Henki mà ngược lại, còn bị

đánh thoái lui thế này?

-Ngài thật là thông hiểu nền văn hoá chúng tôi. - Gensan cười cung kính - Chẳng hay ngài đã thụ giáo bậc cao nhân nào?

-Cũng là đấng chí tôn, lẽ nào vương tử lại hỏi như thế? Đã là vua sao có thể không đọc qua lịch sử, chính trị, triết học của các nước lân bang? - Prang nói, rõ ràng có ý giễu cợt.

“Cậu nhóc này mới tích lũy chút kiến thức đã được phong thái tử. Thật sự thì hoàng đế Serazan muốn gì mà phái hẳn sang đây? Yusan sao không lộ diện?” - Prang nghĩ thầm trong đầu đầy bực tức. Dĩ nhiên anh hùng thì tất muốn đụng anh hùng.

-Hoàng đế bệ hạ, cuộc trò chuyện này rất thú vị. Nhưng nếu ngài quá dụng hình mà trừng trị dân cũng sẽ sinh biến loạn. Dân trong nước chưa yên thì chớ nghĩ đến việc đánh bên ngoài. Áp bức chỉ khiến người đời oán hận, sợ dĩ họ phục tùng ngài cũng là vì chưa đủ sức chống lại. Vậy xem ra, dùng pháp luật mà trị quốc cũng không phải là kế lâu dài ... Đêm cũng đã khuya quá rồi, tôi không dám làm phiền ngài nữa.

Gensan vừa nói vừa đứng dậy, cúi chào rồi rời khỏi phòng. Tà áo trắng tung bay như hào vào ánh trăng huyền hoặc. Một chín một mười, chẳng ai thực sự thắng cả. Prang nheo mày thờ hắt ra, nghĩ ngợi mông lung. Thế đấy, Serazan cũng đã nhận ra thế nguy của mình mà phái người sang rào đón trước. Gensan chẳng phải kẻ tầm

thường, vậy chắc chắn đối đầu với Yusan còn thú vị hơn nữa. Càng nghĩ, quyết tâm Đông chinh của vị hoàng đế

hai mươi tuổi càng sôi sục, chẳng khác nào ngọn lửa oai hùng của dân tộc Henki đang bùng cháy trong đôi mắt xám bạc hoang vu hơn nhà mồ của chàng.

-Hoàng đế, ngài đối đáp rất tài tình. Thật là xứng đáng, thật là xứng đáng.

Đại tư tế Nep xuất hiện bất thành linh nơi ngưỡng cửa. Prang cau mày giận dữ:

-Ai cho phép ông ngang nhiên nghe trộm như vậy hả?

-Tám năm rồi tôi mới có dịp nhìn ngắm viên ngọc tinh khiết nhất của đế chế Henki, tôi càng lúc càng cảm thấy mãn nguyện. - Nep vui vẻ nói, không có lời nào có vẻ quá chân thành, nhưng cũng không hẳn là nịnh bợ. Prang nhắm nghiền mắt lại, gầm gừ:

-Ông còn dám mở miệng nhắc đến hai từ “tinh khiết” với “thuần khiết” trước mặt ta thì sẽ có chuyện không hay xảy ra đấy, Neperus ạ.

-Ra thế cơ à. Từ bao giờ ngài được học cách nói năng như vậy với đấng bề trên thế? - Nep bước đến gần hoàng đế và ngồi vào chỗ của vương tử Gensan ban nãy, tà áo chùng đen thẫm u tối đến ghê rợn. Prang không thèm quan tâm đến, vẫn ngồi bất động. Đêm tối hoang vu dường như càng tăng thêm nét gớm ghiếc, tàn nhẫn chẳng khác nào quỷ địa ngục trong cung cách vị quan tư tế tối cao.

-Bệ hạ. - Lão ta tiếp bằng giọng nói lạnh băng chưa đựng tình yêu thương giả dối - Cô bé ấy sao rồi?

-Ai?

-Quận chúa Hecates ấy mà. Vẫn khoẻ chứ? Tám năm qua chẳng một lần tôi được gặp lại viên ngọc quý ấy của hoàng tộc, thật là quá nhớ mong.

-Cũng tốt. - Prang bật cười trầm lặng - Bởi vì Hec không giống ta đâu, nếu nó gặp lại ông lần nữa, nó sẽ giết ông ngay tức khắc. Kiểm pháp của nó cũng đã tiến bộ nhiều.

-Vậy là ngài vẫn bao che cho thứ đáng nguyên rủa ấy sao? - Nep tỏ ý không hài lòng - Nó cũng mang dòng máu thuần khiết như ngài nhưng ... đáng bị thiêu sống để tạ tội với thần linh. Nó là nỗi ô nhục của dân tộc này, tại sao ngài...

-Tại sao ông không tự xem xét lại cái đức của kẻ tu hành nơi mình đi? - Prang giễu cợt nói - Chà, ông làm ta buồn cười quá. Quạ mà cũng có tư cách chê bai thiên nga à?

Đôi mắt xanh của Nep khẽ xao động, một nụ cười ma quái từ từ lộ ra trên khuôn mặt hằn những nếp nhăn khắc khổ dấu ấn của một cuộc đời có nhiều lúc thăng trầm:

-Việc năm xưa ngài quả thật luôn muốn nhắc lại. Ngài bệnh vực con bé ấy như thế thì hẳn mối quan hệ hiện giờ

của hai người rất tốt đẹp chẳng? Tôi cũng mong nó đến thử đây một lần xem sao, không biết nó sẽ nghĩ gì khi biết sự thật phía sau nhỉ? Về dòng máu đang chảy trong cơ thể cường tráng của ngài ấy, hoàng đế cao quý.

Prang quay ngoắt lại, mắt rực sáng cơn thịnh nộ tột cùng, chàng gằn giọng:

-Nếu ông dám làm điều đó, ông sẽ phải ân hận suốt đời!

Nhưng đáp lại cơn tức giận của chàng chỉ là một nụ cười nửa miệng khinh bạc đầy cao ngạo của vị quan tư tế.

Điều đó càng làm hoàng đế giận sôi gan, mắt chàng vắn lên những tia đỏ máu chết chóc. Như thể chọc tức đấng quân vương của mình đến cực điểm mới thoả, lão tư tế nhân nha cất giọng:

-Thế ra ngài nghĩ có thể đe dọa tôi bằng những lời vô nghĩa thế sao? Dòng máu đế vương trong tim ngài không dạy ngài làm điều gì đó hay hơn được à?

Không khí bất chợt tĩnh lại một cách khủng khiếp, ánh nhìn của hoàng đế tưởng chừng có thể bóp nát thân hình gầy gò của kẻ bề tôi xấu xược kia, lão ta thì chẳng có vẻ gì là đang cảm thấy run sợ.

-Thôi được. Thôi được. - Prang hạ giọng chứng tỏ đã kiềm chế được bản thân - Ông bị giam lỏng tại đây hơn tám năm rồi nên con quỷ khao khát quyền lực nơi ông đang trôi dạt phải không? Nhưng ta nói cho ông rõ, sẽ

không có tí quyền lực nào ta dành cho thứ người đáng ghê tởm như ông đâu. Sinh mạng ông còn đến hôm nay cũng là nhờ ta nhân đức nghĩ đến chút tình nghĩa mỏng manh mà thôi. Đừng bao giờ ép người quá đáng. Một kẻ

từng là hoàng tử vương gia như ông mà không hiểu được chút đạo lý cơ bản thế hay sao? Còn chuyện của Hec, ông cứ làm đi nếu ông muốn, nhưng để xem Hec sẽ tin ai? Con quỷ gớm ghiếc hay là người anh trai đã bao bọc mình suốt những năm qua? Và một khi ông đã nói ra bí mật, đối với ta sự tồn tại của kẻ như ông chẳng là gì nữa cả. Ta sẽ chẳng giết ông làm gì cho mang tội với mẹ mình, mà bù lại ta sẽ khiến ông khao khát quyền lực cho đến lúc chết dần chết mòn trong nó. Ta nghĩ mình không thâm độc bằng ông, song, chẳng lẽ ta không đủ sức thực hiện lời mình nói?

Khí lạnh chết chóc toát ra theo từng lời nói hoàn toàn áp đảo tinh thần kẻ đang nghe. Prang kết thúc câu chuyện bằng một nụ cười tàn nhẫn. Nét mặt chàng đanh lại chẳng khác gì được tạo ra từ thép lỏng. Đại tư tế Nep khẽ

rùng mình, lão lịch thiệp đứng dậy, bàn tay gầy guộc kéo vạt chiếc áo chùng đen vắt qua vai, che giấu một thân thể mong manh hơn bộ xương khô của mình. Lão cúi xuống trầm ngâm giây lát rồi ngược lên nhìn thẳng vào hoàng đế, ánh nhìn bất mãn:

-Ngài nói là thế gian này chỉ có một con quỷ thôi sao? Có lẽ thế thật, ngài còn tệ hơn một con quỷ. Tôi chỉ tiếc năm đó không nhìn ra thời cuộc mà bỏ lỡ cơ hội phú quý vinh hoa. Xét về bản chất, ngài không khác gì tôi, hoàng đế trẻ ạ. Tôi khao khát quyền lực bởi vì tôi đã bị đối xử quá bất công. Ngài có biết câu chuyện năm xưa đó...

Vừa nói, Nep vừa dần dần nhớ lại những hình ảnh về một ngày đẹp trời hơn hai mươi lăm năm về trước... Phải, thời gian đã qua lâu như thế mà kí ức đau đớn vẫn chẳng hề phai mờ...

Legend of Porasitus - Chương 57

Cung điện Lesbos, năm trị vì thứ hai mươi chín của triều vua Orando thuộc vương quốc Henki.

Thủ đô Penla sầm uất nhộn nhịp bao quanh chân khu đồi xanh tươi nơi hoàng cung được xây dựng. Trong khu vườn hoàng gia đầy hoa hồng bạch thanh khiết, có hai con người đang cùng chiêm ngưỡng quang cảnh tuyệt đẹp khi mặt trời lặn xuống đại dương phía vịnh Bluebell êm đềm sóng nước. Phong thái vương giả của họ thật khó mà khiến người ta nhầm lẫn được. Chính là thái tử Sohan và hoàng tử thứ Neperus. Cả hai dung mạo đều thanh tú dễ nhìn, ánh mắt rực cháy niềm hi vọng về một tương lai tươi sáng phía trước, bởi lẽ họ cùng là những chàng trai còn rất trẻ, tham vọng ngút trời và thanh thế địa vị khó ai sánh kịp. Nhưng thế gian này không có hai mặt trời, đó là điều họ không nhìn thấy.

-Bầu trời dậy sắc đỏ thật là đẹp. - Neperus sáng khoái khen ngợi. Mới mười chín tuổi, chàng là một thanh niên ưu tú của hoàng tộc Henki, am hiểu đủ

các môn nghệ thuật nên phong thái có phần lãng tử hơn anh trai là thái tử Sohan. Tâm hồn chàng là tâm hồn của một nghệ sĩ biết yêu cái đẹp, tôn trọng cái đẹp. Thanh khiết như pha lê.

Thái tử Sohan gật đầu tán thành:

-Đúng thế. Henki này quả thật rất hùng vĩ. Cho dù sau này biên giới vương quốc chúng ta có mở rộng tới đâu thì phong cảnh đứng từ điện Lesbos ngắm vịnh Bluebell vẫn là phong cảnh lộng lẫy nhất.

-Hoàng huynh, anh nói chuyện chẳng có nét gì giống một nhà vua tương lai cả. - Nep bật cười, vỗ vai anh trai thân mật. Nhưng đôi mắt xanh trong sáng của chàng chợt thoáng nét ưu buồn - Bây giờ chúng ta còn có thể

cùng nhau ngắm hoàng hôn, chẳng biết về sau, khi anh lên ngôi cao rồi thì có còn được thư thái thế này chăng?

-Kìa, em nói điều gì ngốc nghếch vậy, Nep? Em là em trai duy nhất của anh cơ mà, anh làm vua thì lí đâu lại bỏ

mặc em? Quyền lực là chìa khoá mở mọi cánh cửa hạnh phúc. Anh thấy em quá lo nghĩ mất rồi.

Thái tử Sohan từ tốn giảng giải một cách nhiệt thành. Song Nep vẫn không tỏ ra vui vẻ, chàng hất mái tóc đen óng ra sau vai, lắc đầu:

-Anh quả thật nghĩ quyền lực là chìa khoá của hạnh phúc thật ư ? Em lo lắng, hoàng huynh. Trong sử sách đã có biết bao người vì quyền lực mà đánh mất tình thâm. Em chỉ e chúng ta không thoát khỏi cái vòng xoáy khủng khiếp ấy được.

Thái tử bật cười ha hả, vang động cả khu vườn tĩnh lặng:

-Hoàng tử của Henki mà lại suy nghĩ bi quan thế cơ à? Nep, em nhìn anh này, em thấy anh giống những kẻ

được nhắc đến trong sử sách lắm sao? Chỉ cần anh và em vẫn thương yêu nhau thì làm gì có chuyện không hay xảy ra được. Hạnh phúc ở phía trước, em đừng có mãi lo nghĩ linh tinh nữa.

Nhìn nét mặt rạng ngời của anh trai, hoàng tử Nep cũng phải mỉm cười, phần nào đó chàng đã bị thuyết phục.

Biết đâu Sohan đúng thì sao?

-Mà này, em và cái cô tiểu thư ấy chuyện đến đâu rồi? - Thái tử tỏ vẻ quan tâm đúng kiểu một bậc huynh trưởng. Nep khoanh tay trước ngực, cười nhả nhận:

-Cũng bình thường thôi mà. Nàng đẹp còn hơn các vị nữ thần, đức hạnh tuyệt vời, gia thế cũng tốt. Quen được một người như thế là duyên, yêu được người như thế là phúc nhưng lấy được mới gọi là phận. Anh nghĩ phụ

hoàng và mẫu hậu có chấp thuận không?

-Ôi, cậu em ngây thơ của tôi! - Thái tử cười vang càng làm hoàng tử Nep đỏ bừng mặt lên không hó hé thêm điều gì. Sohan tiếp - Anh chưa có điểm phúc được gặp người ấy nhưng nếu đúng như lời em tả thì làm sao phụ

hoàng và mẫu hậu không cho phép nào? Chà, không khéo anh lại có thái tử phi sau em mất!

-Thưa hai vị điện hạ, hoàng đế có lệnh triệu hai vị đến chính cung ngay ạ!

Một tên lính hầu chạy đến báo. Bất đắc dĩ hai vị hoàng tử phải ngừng cuộc trò chuyện thú vị lại mà cùng quay bước vào điện Lesbos. Họ không biết rằng đây là lần cuối cùng họ còn có thể nói cười vui vẻ với nhau. Bóng ma

quyền lực đang lan dần như thứ bệnh dịch tàn ác không thuốc chữa, âm thầm vấy bẩn mọi tâm hồn trong sạch nhất.

Hoàng đế Orando gặp riêng hoàng tử thứ Neperus trước, thái tử phải chờ bên ngoài.

Chính điện Lesbos uy nghi mà lạnh lẽo, trên ngai vàng, vua Orando già nua ngồi mệt mỏi nhưng nét bề vệ vẫn còn phảng phất đôi chút. Nep quỳ xuống thi lễ rồi đứng thẳng lên, chàng chờ đợi một điều gì đó vui mừng, song, thái độ của hoàng đế lại chẳng có vẻ gì là sẽ nói đến một chuyện như thế cả. Ngài im lặng nhìn xuống đứa con trai yêu quý đang trào dâng sức sống thanh xuân và ước vọng. Lẽ nào ngài phải đang tâm vùi dập ngành cây xanh mướt này hay sao?

Nhưng sự thật là ... hội đồng giáo sĩ tu viện Calmus không cho hoàng tộc nhiều sự lựa chọn ...

-Nep, con luôn hướng đến cái thiện phải không?

-Vâng.

-Ta vừa nhận được thư của hội đồng giáo sĩ tu viện Calmus... - Hoàng đế chậm rãi tiếp - ... đó là một nơi đẹp và thánh thiện.

-Con không bao giờ nghi ngờ điều đó, thưa phụ vương.

-Đại tư tế Wasral ... có ý muốn con đến đó sống một thời gian, cầu nguyện cho vương tộc Henki, vì truyền thuyết kể rằng, nếu có một hoàng tử làm điều này thì Henki sẽ nên nghiệp lớn... - Giọng nhà vua hơi nghẹn lại do xúc động nhưng Nep không nhìn ra sự bất thường ấy, chàng vui vẻ đáp lời:

-Con sẽ đi ngay. Cầu nguyện là việc tốt. Con nhất định sẽ không làm phụ vương và đại tư tế thất vọng đâu ạ. Dù gì cũng chỉ trong một thời gian ngắn thôi mà. Con cũng xin phụ vương ban cho một ân huệ nhỏ.

Chàng nói xong liền dập đầu xuống lạy để tỏ thành ý. Vua Orando bất giác thở dài:

-Ôi, con trai yêu quý, có điều gì ta không ban cho con được. Thề có nữ thần Atropos, ta sẽ ban cho con bất cứ

điều gì chỉ cần con mong muốn có nó.

-Vậy thì thật tuyệt vời! - Nep mừng rỡ nói, tay chấp trước ngực như thể cố đè nén niềm hạnh phúc sắp vỡ òa ra

- Con muốn thành thân với một người con gái, mong phụ vương chấp thuận. Đó chính là tiểu thư Luxia

Janximus, ái nữ của tướng Lenap Janximus!

-Luxia ??? - Vua Orando kinh hoàng nhắc lại. - Con nói đến tiểu thư Luxia ư ?

-Vâng. Giữa chúng con đã có mối thâm tình, xin phụ vương chấp thuận. - Nep khẩn nài nhìn lên ngai vàng tối thượng.

Thật lòng hoàng đế có điều khó xử nhưng vì đã lỡ hứa long trọng quá, lại thêm việc Nep phải đến tu viện Calmus do sức ép của Wasral... nói thẳng ra sự thật e không tốt. Vì vậy, nén nỗi đau của người cha, ngài đành miễn cưỡng phán:

-Có lí gì ta lại không chấp nhận? Con gái tướng quân kết duyên cùng hoàng tử, thật là... thật là rất tốt. Bây giờ

con hãy đến tu viện Calmus ngay đi, một số giáo sĩ đang chờ ngay cửa điện, không cần mang theo vật dụng gì đâu.

Dĩ nhiên Nep cũng thấy hơi ngạc nhiên khi phải ra đi vội vã như thế. Thâm tâm chàng cảm nhận được rằng có điều bất ổn nhưng khó lòng xác định

được, thêm vào đó, niềm vui của tình yêu trọn vẹn đã che mờ lí trí của chàng. Nep không thắc mắc thêm nữa, chỉ cúi đầu cáo từ phụ vương đầy cung kính rồi ra ngoài, quả nhiên đã có năm tu sĩ đứng chờ sẵn để đón chàng đi. Đến việc gặp để chia tay với hoàng huynh là thái tử Sohan và em là công chúa Issara cũng không kịp thực hiện, nói gì đến chuyện báo tin mừng cho người yêu là nàng Luxia kiều diễm.

Ngày ấy là một ngày đẹp trời như màu mắt của Nep vậy, trong veo không vẫn chút mây mờ. Trái tim tràn đầy yêu thương của chàng hoàng tử trẻ rộn ràng trong lồng ngực, chỉ mong sớm đến ngày quay trở lại Penla, cùng Luxia hưởng hạnh phúc lứa đôi.

Nhưng... ngày ấy không bao giờ đến, vì ngay khi vừa đặt chân vào tu viện cấm thạch đen Calmus, những lọn tóc đen tuyền chứng minh cho dòng máu quyền quý của chàng đã bị chính quan đại tư tế Wasral cạo sạch đi, theo lời ông ta là bước khởi đầu của sự thanh tẩy.

-Đừng có đùa! - Nep có vùng ra, bởi lẽ chấp nhận hiến tóc mình lên các nữ thần số mệnh là coi như tự nguyện bước vào con đường tu hành. Chàng làm gì có ý định điên rồ ấy. Bao nhiêu là ước vọng tuổi trẻ, bao nhiêu là giấc mơ hạnh phúc với tình yêu thơ mộng, chàng làm sao lại muốn trở thành một giáo sĩ khổ hạnh?!?

-Neperus, người không còn là hoàng tử của Henki nữa đâu! - Giáo sĩ Wasral lạnh lùng phán trong lúc từng lọn tóc tuyệt đẹp của chàng từ từ rơi xuống nền đá lạnh. Nep đang cố sức chống cự lại những vị thầy tu khổng lồ

mình, vừa nghe thấy lời này, lập tức quát to:

-Người nói láo! Ta là hoàng tử, nếu phụ vương và hoàng huynh của ta biết chuyện này, họ sẽ không tha cho hành động hôm nay của người đâu, Wasral!!! Người dám lăng nhục hoàng tộc ư?!?

-Hoàng tộc? Người nghĩ không có các giáo sĩ bình lòng dân thì liệu hoàng tộc có yên ổn trị vì Henki như thế

không!?! Vậy mà các người dám ngạo mạn với Calmus à? Hôm nay, phụ vương kính yêu của người đã tự tay

giao con trai làm vật hi sinh cho tu viện là cái giá phải trả! Từ giờ hãy ngoan ngoãn đi, Nep, người phải cầu nguyện xoá bỏ tội lỗi của các bậc tổ tiên mình!

... Có lẽ nào sự thật lại phũ phàng như vậy? Nep không thể ngờ tới việc mình rơi vào cái bẫy do chính phụ

vương giăng ra! Nụ cười nhân từ ấy, lời hứa long trọng ấy... tất cả đều là dối trá hay sao? Chàng làm sao có thể

ngờ đến cố sự khủng khiếp này. Tâm hồn chàng trong sáng quá, ngây thơ quá...

Bọn giáo sĩ đầy đọa Nep không thương xót, bởi chàng là hiện thân của vương tộc, là cái gai trong mắt họ. Tôn giáo và vua chúa luôn tranh giành quyền lực với nhau, Nep lại là nạn nhân đứng giữa hai luồng sức mạnh huỷ

diệt ấy. Suốt một tháng ròng, chàng bị hành hạ dã man, khiến sống dở chết dở, chẳng khác nào sống mười năm dưới địa ngục vậy. Nhưng nỗi đau đớn của Nep không phải là ở những vết thương thối lên ứa mủ trắng, cũng không phải là cái nhục khi nhân phẩm hoàng tộc mà bị khinh rẻ hơn loài cầm thú, nỗi đau của chàng là ở sự

căm phẫn lòng dạ ác độc của phụ vương và sự bạc bẽo của các thành viên hoàng tộc. Họ đã đưa chàng ra làm quân cờ thí mạng, họ không quan tâm đến sự tồn tại của chàng mặc cho chàng mang cùng dòng máu của họ. Họ

không coi chàng là con người!

Một ngày kia bỗng đại tư tế Wasral bước vào căn phòng khổ hạnh của Nep, trông lão vẫn cao ngạo như thế, chứng tỏ cuộc tranh chấp quyền lực vẫn chưa ngã ngũ. Nep chẳng còn chút sức lực nào mà mắng nhiếc kẻ

chàng đã coi là tử thù ấy nữa. Chàng đã quen với các trò hành hạ của lão rồi, nhưng điều kì lạ là lần này Wasral không hành động như thường lệ, lão nói năng khá là nhỏ nhẹ:

-Hôm nay ta đưa người trở lại hoàng cung, có việc rất thú vị đang diễn ra ở đó.

Rõ ràng ý định chẳng tốt lành gì. Nhưng Nep khao khát cái cuộc sống thân quen bên ngoài những hàng rào cấm thạch kia quá, chàng càng mong muốn được trở về Lesbos hơn, về Lesbos để xem phụ vương và cái hoàng tộc thối nát ấy đang sống sung sướng như thế nào. Wasral không khỏi mỉm cười nhiều ẩn ý trước thái độ của vị

hoàng tử non nớt. Bởi vì hơn ai hết, lão biết rõ mình đang tạo ra một con quý, một con quý đủ sức khuấy đảo đế

chế này...

Điện Lesbos, mới xa có một tháng mà Nep tưởng chừng hàng năm dài. Chàng nhìn thấy cảnh quen mà mừng

phát khóc. Nước mắt vỡ oà trên khuôn mặt héo hon. Wasral đi bên cạnh, cất giọng vẻ đạo mạo:

-Chúng ta đến thăm hoàng đế và thái tử trước.

-Không. - Nep đáp kiên quyết - Đến tư dinh của tướng Janximus, ta muốn gặp Luxia hơn.

-Người quên mình đã là giáo sĩ rồi sao? Tình yêu nam nữ không nên nghĩ đến nữa.

-Đừng có nói năng hàm hồ! Ta chưa bao giờ tự nhận mình là giáo sĩ! Đó chỉ là trò tàn ác của lũ súc vật các người! - Nep to tiếng mắng lại. Bình thường thì Wasral còn lâu mới để cho chàng yên ổn vì những lời xúc phạm ấy, song, lúc này hẳn chỉ cười hà hà:

-Không cần đến nhà Janximus. Tiểu thư Luxia cũng đang ở Lesbos.

-Nàng vào đó làm gì?!?

-Kìa, ta đâu phải thánh thần mà chuyện gì cũng biết. Cứ đến sẽ rõ cả thôi.

-Chúng thần đến để chúc mừng hoàng gia. - Wasral nghiêng mình thi lễ với vua Orando. Nhưng lão chỉ là nét chấm phá nhỏ nhoi trong khung cảnh huy hoàng vương giả ấy, bởi lẽ các thành viên hoàng tộc đều đang nhìn hoàng tử Neperus trừng trừng như thấy quỷ sống vừa trỗi lên từ địa ngục, còn bản thân Nep thì ánh nhìn oán hận của chàng không hề rời khuôn mặt thân quen của phụ vương và mẫu hậu. Vua Orando thở dài bi thảm

nhưng hoàng hậu thì ôm mặt và khóc nức nở. Tấm lòng của người mẹ bị buộc phải nhìn con trai ra nông nổi thâm này, có ai lại đứng đưng cho được? Thái tử Sohan biết cha mẹ mình không thể nào đáp lễ trong tâm trạng ấy, chàng đành lên tiếng:

-Tạ ơn đại tư tế đã đến đây chung vui.

Nep không quan tâm đến Sohan, chàng không giận anh trai bằng giận cha mẹ. Vì chàng nghĩ rất đơn giản, có thể với chức thái tử, Sohan không thể cãi lời cha thì làm sao cứu được chàng. Vậy mà trong hoàn cảnh căng thẳng đó, Wasral lại tỏ ra là một kẻ rất biết phải thêm mắm thêm muối vào những chỗ nào mới tạo ra câu chuyện tuyệt vời nhất. Lão nhả nha tiếp:

-Thái tử điện hạ thật là có phúc. Lão già đây mong mỗi lương duyên này sẽ lâu bền như vàng nguyệt kia.

-Mỗi lương duyên? - Nep giật mình nhắc lại - Hoàng huynh, anh đã kết hôn rồi sao? Đó là vị tiểu thư khuê các nào vậy?

-Đó là... là... - Sohan khờ sờ nhìn xuống đất, không đáp.

Đúng lúc ấy, giọng cao chói vói của Wasral lại vang lên dịu ngọt, làm như ẩn chứa bên trong hoàn toàn là thành ý:

-À, mà giáo sĩ Nep cũng biết vị tiểu thư ấy mà.

-Ta biết ?

-Wasral! Ta cảnh cáo ông! - Hoàng đế gầm như sấm rền, mặt thất sắc. Nhưng nếu sợ uy của vua thì Wasral nào dám giở trò với con của ngài, lão vẫn thản nhiên trả lời:

-Tiểu thư Luxia Janximus, à không, giờ đã là thái tử phi Luxia rồi.

-Lux... Luxia?!? - Nep không còn tin nổi điều mình vừa nghe thấy nữa. Niềm hi vọng cuối cùng của chàng đã bị nghiền nát, tình yêu duy nhất của cuộc đời chàng bị phá tan kể từ giây phút cái tên rất đỗi thân thương ấy được thốt ra khỏi miệng đại tư tế Wasral. Chàng giống như một con thú điên cuồng bị tước mất nguồn sống, gầm lên - Tại sao lại là Luxia?!? Wasral, lão dám nói xằng si nhục đức hạnh của nàng thế ư?!?

Nói rồi chàng lao vào xốc áo lão tư tế lên, mắt long sòng sọc. Hoàng hậu từ trên ngai chạy xuống, giơ hai tay lên trời, khóc nức:

-Ôi, con ơi, tha lỗi cho ta... Nhưng phải liên kết với gia tộc Janximus thì nền cai trị của hoàng tộc chúng ta mới vững vàng...!

Một nụ cười ma mãnh loé lên trên khuôn mặt của Wasral khi Nep khiếp hãi rời tay khỏi áo mình. Nep không còn chút lòng tin nào nữa. Phụ vương và mẫu hậu, những người đứt ruột sinh ra chàng đã lừa dối chàng một cách tàn độc. Thái tử Sohan, người anh trai mà chàng hết mực kính yêu đã cướp đi Luxia của chàng! Và...

Luxia, người con gái duy nhất mà chàng yêu thương lại phản bội chàng! Cả thế gian này chống lại Nep! Vì quyền lực mà hi sinh chàng ư? Vậy trong mắt họ, chàng là cái gì!?!?

-Luxia! - Nep điên cuồng lao vào trong hậu điện, rú lên - Luxia! Ta muốn nói chuyện với nàng!

-Không! Nep! - Sohan chạy đến, túm lấy tay em trai, khẩn nài - Đừng làm thế! Luxia không có lỗi gì hết!

Bộp! Chàng bị đánh văng ra xa. Nep đã thả tay không hề thương xót, Máu ứa ra trên khoé miệng thái tử

nhưng ánh nhìn của Nep cũng không lay động, ánh nhìn của loài ác thú!
Chàng rít lên:

-Cút đi! Ta không có thứ anh em như người!!! Cút!

Nói rồi chàng chạy xộc vào bên trong, gào thét điên cuồng. Người hầu hoảng sợ né dạt sang hai bên, lính canh thì không dám chặn lại vì chàng vốn là hoàng tử cao quý. Cuối cùng thì Nep cũng tìm được nơi tân thái tử phi ở

khi thấy công chúa Issara bước ra.

-Luxia! - Nep thét. Issara thất kinh đóng rầm cửa sau lưng mình, giang tay chặn ngang:

-Không! Anh không được vào Nep! Nếu có người đàn ông khác ngoài người chồng bước vào phòng trước thì

mối duyên này sẽ kết thúc oan nghiệt!!!

-Tránh ra! - Nep thét, thẳng tay xô em gái sang một bên - Luxia vốn không phải dành cho hãn, sao dám nói những lời như thế!?!?

-Anh! - Issara khóc thảm thiết nhưng Nep đã đóng sầm cửa lại.

Bên trong trang hoàng rất lộng lẫy, đúng như lời Wasral nói, Luxia đang đứng nép mình trong góc phòng và mặc trang phục truyền thống của một cô dâu mới. Nàng vẫn xinh đẹp như thế, nước mắt ướt đẫm khuôn mặt diễm lệ. Nep ngỡ ngàng quỳ sụp xuống, thốt lên ai oán:

-Đúng là sự thật rồi. Đúng là sự thật.

Luxia ban đầu còn kinh hãi khi nghe tiếng ồn ào nhưng giờ thì nàng đã nhận ra kẻ mặc áo giáo sĩ kia là ai. Cho dù chàng không còn mái tóc tuyệt đẹp nữa, không còn dáng dấp lãng tử nữa nhưng đôi mắt xanh sáng hơn bầu trời ngày nắng trong kia làm sao nàng có thể quên được. Vì thế, nàng thậm chí còn khóc đau đớn hơn, bước đến gần người yêu cũ, loạng choạng như người trong cơn say. Nàng quỳ xuống, vò nát chiếc khăn quàng cổ bằng lụa mỏng, nước mắt tràn khỏi đôi mắt to màu xám bạc chứa chan oán hờn:

-Neperus! Neperus! Ta hận chàng! Ta hận chàng! Sao giờ này chàng mới trở về?!? Tại sao lại bỏ rơi ta?!?

-Nàng nói cái gì ? Ta chưa từng bỏ rơi nàng! Còn nàng, nàng nữ phản bội ta thế hay sao? Cớ gì... - Nep giận dữ

túm lấy bờ vai yếu ớt của người chàng từng yêu giờ đã trở thành chị dâu của chàng. - Cớ gì người nàng phải lấy lại là anh trai của ta!!!

-Không! Chính mẫu hậu đã bảo chàng đã đến tu viện Calmus rồi, chàng đã bỏ rơi ta! Ta hận chàng! Ta phải trả

thù chàng! - Luxia khóc nức, thân người run lên từng hồi.

Nep ngỡ ngàng rời tay ra, nhìn trừng trừng vào người yêu. Rồi bất chợt, chàng hiểu ra mọi chuyện... Tất cả đều có sự sắp đặt, từ việc ép chàng trở thành giáo sĩ cho đến việc lừa dối Luxia... Tại sao lòng người lại có thể tàn nhẫn đến vậy?!? Vì quyền lực ư?

-Nep! - Luxia thét lên, túm lấy làn áo đen tu sĩ của chàng, giật yếu ớt đầy căm giận- Tại sao giờ này chàng mới trở về?!? Ta sẽ hận chàng suốt đời!

-Không! Luxia, nàng phải nghe ta, đây là trò lừa! Tất cả là trò lừa! Ta đã về đây rồi, ta sẽ đưa nàng thoát khỏi nơi đây! Đi với ta, đi với ta. Chúng ta chẳng còn địa vị gì hết. Cuộc đời này ta chỉ có nàng mà thôi! - Nep hấp tấp nói và túm lấy tay thái tử phi, gắng nở nụ cười trấn an - Đi với ta, Luxia!

Hai con người trẻ tuổi quá ngây thơ bởi những tưởng vẫn có thể tìm thấy hạnh phúc trong cuộc đời đầy mưu ma chước quỷ này. Nhưng...

-Luxia! Nàng không thể đi theo Neperus! - Giọng nói trầm như sóng ngầm của thái tử Sohan vang lên uy quyền nơi ngưỡng cửa. Bên cạnh còn có vua, hoàng hậu, Wasral và rất rất nhiều lính ngự lâm hoàng gia.

Luxia kinh hãi ngược nhìn. Nhưng Nep thì không còn là cậu em ngoan ngoãn ngày nào nữa, chàng đứng phắt dậy, đầy thách thức, vung tay chỉ thẳng vào mặt anh trai, quát:

-Câm mồm! Thứ cầm thú như ngươi mà có quyền mở miệng sai khiến chúng ta à?!? Vậy mà ta từng kính phục, yêu thương các người! Tất cả đều là đồ ác quỷ! Các người lừa dối ta, đẩy ta vào chốn địa ngục! Vì quyền lực mà các người chà đạp tình thâm!!! Thật là không có trái tim!

Sohan chẳng thèm bận tâm xem Nep đang quát mắng những gì, chàng chỉ chú ý đến vị thái tử phi của mình mà thôi. Một cách chậm rãi mà mang đậm khí chất đế vương, Sohan nói tiếp:

-Nếu nàng đi theo hắn... nàng sẽ phải ân hận cho đến chết. Ta nghĩ nàng đủ thông minh để hình dung ra lời ta nói. Hoàng tộc và dòng họ Janximus nhất định phải kết hợp.

-Thái tử... - Luxia đưa tay bịt miệng, sợ điếng người.

-Đúng. - Hoàng đế Orando thêm vào - Con đã là vợ của Sohan rồi. Con đừng quên điều ấy. Con muốn phá vỡ

hết những gì cha con và hoàng tộc đã dày công sắp đặt sao?!?

-Ta... - Luxia nghẹn ngào nói, nhìn sang bên chàng trai mình từng yêu thương, lòng đau đớn hơn bị dao cắt.

Nàng hiểu rất rõ chuyện khủng khiếp gì sẽ xảy ra nếu dám ra đi và phá bỏ cuộc hôn nhân chính trị này, hiểu rõ đến mức nàng tưởng như có thể nhìn thấy trước mắt mình tất cả những viễn cảnh đen tối ấy... Sohan không bao giờ để mình bị sỉ nhục. Đó là niềm kiêu hãnh chết chóc của những đấng quân vương...

-Nep... Nep...em rất tiếc...

-Tốt lắm. - Thái tử gật đầu đơn giản. Mắt lạnh băng trước đau khổ của em trai và vợ mình.

-Đừng nghe lời họ! Nàng không thể làm như thế !!! - Nep thét lên. Sohan bình thản phát tay. Một toán lính lao vào phòng, lập tức khống chế hoàng tử lôi đi! Đại tư tế Wasral vờ như rất lấy làm ân hận, cúi mình xin lỗi:

-Tôi chỉ định giúp gia đình hoàng tộc đoàn viên trong ngày vui này. Không ngờ lại khiến xảy ra chuyện lộn xộn không hay. Thật là có lỗi quá.

-Ông giỏi lắm. - Sohan trừng mắt - Kẻ đùa với lửa sẽ có ngày bị chết cháy. Đừng quên lời ta nói.

-Đa tạ thái tử đã quan tâm. Giờ chúng tôi xin trở về Calmus. Nep, chúng ta đi thôi. Ta đã nói người không còn là hoàng tử nữa cơ mà.

Nep gần như kiệt sức. Chàng không thể ngờ mình lại liên tiếp nhận được hai cú sốc lớn như thế chỉ trong một khoảng thời gian ngắn. Cha mẹ, anh em, thậm chí cả người yêu, ai cũng phản bội tình cảm và lòng tin của chàng. Họ liệu có còn coi chàng là người hay không?!? Nep bất ngờ ngược nhìn trời xanh xa xa, rú lên ai oán, man dại như quỷ dữ. Xong, chàng chùng xuống, nói nhẹ nhàng với bọn lính:

-Buông tay ra. Ta có thể tự đi được.

...

-Buông ra!

Những người lính hoảng hốt lùi lại, họ có thể cảm nhận được thật rõ ràng rằng cơn điên đang trào lên trong con người này. Tiếng hét của chàng khiến Luxia giật nảy mình, kinh khiếp. Chính Sohan cũng không ngờ em trai lại phản ứng như thế. Nep từ từ quay sang đối mặt với những người thân, nói thật bình thản:

-Các người hành động rất khớp nhau. Tôi xin khâm phục. Nhưng nếu các người nghĩ chuyện này đến đây đã hết thì hãy chờ đấy. Rồi các người sẽ hứng chịu những điều khủng khiếp nhất... còn tệ hơn thứ các người bắt tôi phải chịu. Cuối cùng... - Chàng mỉm cười dịu dàng, cúi mình đứng nghi lễ các giáo sĩ - Xin chúc mừng ngày vui của thái tử và thái tử phi. Hãy yêu

thương nhau nhanh lên trước khi tai họa giáng xuống bởi sự trả thù của nữ thần Atropos.

-Ôi... - Hoàng hậu hải hùng thốt lên, ngắt lịm trong tay các nữ tì. Sohan nheo mày:

-Em nên nghĩ cho quốc gia. Mọi sự hi sinh đều là vì dân tộc.

-Nói hay lắm, thừa thái tử điện hạ. Nhưng, kẻ bị ép trở thành giáo sĩ, bị tước đoạt cuộc sống tự do, bị cướp mất người yêu không phải ngài, mà... là tôi.

Hai anh em nhìn nhau như những kẻ tử thù. Vậy mà cách đây không lâu họ hãy còn đứng bên nhau thân ái, cùng bàn về tình yêu thương ruột thịt. Thế gian chỉ có một mặt trời. Vì quyền lực mà đánh mất tình thâm, họ

cũng không thoát khỏi cái vòng xoáy ghê gớm ấy.

-Chúng ta trở về Calmus. Tôi đã chấp nhận trở thành giáo sĩ rồi.

Nep nói xong liền chủ động rời Lesbos trước. Wasral bật cười theo sau.

Legend of Porasitus - Chương 58

-Tôi gặp Issara đang đứng chờ ngoài vườn. Chà, nó chờ tôi ra để an ủi cơ đấy. - Giọng lão đại tư tế khàn khàn, đầy niềm vui ác quỷ - Đến bây giờ tôi cũng không quên những lời mình đã nói với con bé hôm ấy... - Lão chậm rãi quay sang nhìn thẳng vào cặp mắt xám bạc giống hệt vương phi Luxia năm xưa của Prang, tiếp - Tôi đã nói :

“Em gái yêu quý, mọi chuyện chỉ mới bắt đầu thôi. Thái tử sẽ chẳng vui được lâu đâu, Luxia cũng sẽ ân hận vì sự lựa chọn này, bởi vì ... còn có em ở đó cơ mà.”

-Trò như bản ấy ông còn nhớ rõ quá. - Prang lạnh lẽo phán - Cho dù ông bị chà đạp cũng không có nghĩa là ông được quyền dùng cái lối trả thù ghê

tỏm đó. Ông đã không hề ngần ngại ra tay với những người mình từng thương yêu.

-Yêu càng nhiều thì hận càng sâu. Tôi đã làm được điều tôi nói. Đó mới là điều quan trọng.

-Chính ông đã giết Wasral sau đó, cũng chính ông hại chết mẹ ta và cô Issara... suýt nữa thì giết luôn Hecates. -

Prang trầm ngâm nhận định - Cũng vì phụ vương quá nương tay.

Nep cười khùng khục:

-Còn ngài thì sao? Ngài không thể nặng tay hơn đâu, bởi vì... ngài biết sự thật của sự thật, ngài biết về Issara, về Jen, về Hec và về mẹ của ngài.

-Có lẽ. Nhưng đó vừa là tấm màn che chắn cũng có thể vừa là con dao giết chết ông đấy, Nep. Ta không bao giờ

là người thích bị đùa bỡn.

-Ngài... đúng là rất giống... Luxia. - Nep nhếch miệng nhận xét trước khi đi khỏi. Đêm tối bao lấy kẻ tội đồ của hoàng tộc Henki. Prang đâm mạnh vào tường như để thoả cơn giận chất chứa trong lòng, môi mím chặt. Chàng làm sao có thể quên được những sự việc khủng khiếp tám năm trước... Tám năm trước... lâu lắm rồi, cái đêm cô tì nữ Jen đưa chàng đến thăm tu viện Calmus để làm lễ tạ ơn cho vương vị thái tử...

-Đại tướng quân! - Lính canh học tốc chạy vào lều nơi Ana nghỉ bên ngoài tu viện Calmus.

Nàng trở mình ngồi dậy, nhận từ tay anh ta một mảnh giấy nhỏ xíu có dính huy hiệu quân đoàn Jua... Thư của Benjin. Người lính lui ra, để mặc vị chỉ

huy cao quý một mình đọc thư. Một bức thư cực ngắn, chỉ vài dòng ngắn ngủi:

“Tôi đã tìm ra nguồn gốc cái tên mà đại tướng quân yêu cầu. “Amaryllis” là... thủ phủ của dân tộc Cursey. -

Benjin”

-Cursey?!? - Ana ngạc nhiên nhắc lại - Quận chúa Hec thì liên quan gì đến dân tộc Cursey?

Bất giác nàng nhớ đến đêm hôm ấy khi phát hiện ra sự theo dõi của Jacken. Anh ta cũng là người Cursey.

Vậy... phải chăng... kẻ đứng đằng sau chính là nàng quận chúa mệnh danh “Người thử thách” đó? Nhưng... cô

ta muốn gì ? Liệu cô ta có thể đoán ra thân phận của nàng không?

-Con đừng bao giờ quên lời ta dặn, không được quên... Đừng đến gần tu viện Calmus! Đó là địa ngục, Erok! -

Tiếng vương phi Luxia vang lên đau xót mà thiết tha. Nét mặt bà tiều tụy tưởng chừng sắp lịm đi trong một nỗi đau khó nói thành lời. Bà xiết chặt hơn bàn tay bé bỏng của đứa con trai yêu dấu. Đôi mắt cậu bé cũng là màu xám bạc như bà, như nhà vua, nhưng sao mà trong quá, trong veo hơn cả thủy tinh. Chính điều ấy khiến vương phi cảm thấy sợ.

-Jen, ta giao Erok lại cho nàng, xin nàng hãy vì gia tộc Janximus mà chăm sóc nó. - Bà trao con trai đang mãi mê chơi đùa cho nàng thì nữ trung thành, nỗi đau đớn tủi nhục như trào ra theo từng lời nói. Jen mím chặt môi, ứa lệ đáp:

-Xin lệnh bà yên lòng, cái ơn cứu mạng của gia tộc Janximus tôi chẳng dám quên. Vì hoàng tử, tôi xin hiến dâng cả sinh mạng của mình.

-Tốt. Thế thì tốt. - Vương phi mỉm cười héo úa tựa ánh hoàng hôn sắp lụi tàn - Dân tộc Pan sắp tràn vào, hoà chung dòng máu chính thống. Gia tộc ta vậy là đã đến lúc diệt vong... Lời nguyện rửa năm xưa...than ôi, giờ đã là hiện thực...

Giọng nói của người phụ nữ quyền quý đượm nỗi oan khốc. Bà lặng người trước những cơn gió lạnh thổi thốc vào từ vịnh Bluebell thân quen báo hiệu trận bão lớn sắp trùm lên Penla xinh đẹp. Hạnh phúc đã vượt trôi khỏi tay bà, không bao giờ quay trở lại, bà cũng khó lòng sống được với mặc cảm tội lỗi đang đè nặng trong tim.

-Mẫu hậu! - Vị hoàng tử bé bỏng mới tròn sáu tuổi ngây thơ níu lấy vạt áo mẹ hiền - Mẫu hậu, có phải đang có tiệc ở Lesbos không?

-Erok, lời ta dặn dò con không được quên. Đừng đến gần Calmus và cẩn trọng với tân hoàng hậu Lensy. Con tuyệt đối phải nghe lời chỉ bảo của dì Jen.

-Còn mẫu hậu thì sao?

-Ta... ta không thể tiếp tục ở bên con nữa, dù ta yêu con còn hơn chính sinh mạng mình.

...

-Mẫu hậu!

Prang thét vang trong đêm tối, giật mình tỉnh giấc sau cơn mê. Chỉ là một giấc mơ... giấc mơ thật sống động về

cái ngày mà mẹ thân yêu của chàng nói lời từ biệt trước lúc gieo mình xuống biển quyên sinh... Mười bốn năm rồi, thế mà tất cả như mới xảy ra ngày hôm qua. Mười bốn năm, chàng vẫn không hề quên bàn tay ấm áp và hơi thơm dịu dịu thân quen toả ra từ người của mẹ... Prang vùi mặt vào hai tay, toàn thân run rẩy vì xúc động. Đây không phải là lần đầu chàng mơ thấy mẹ, nhưng chưa bao giờ giấc mơ lại rõ ràng như thế. Phải chăng vì chàng đang làm trái điều mẹ dặn mà mẹ hiển linh về trách móc?

“Đừng đến gần Calmus!” - Mẹ đã cảnh báo rồi. Thế mà chưa đầy sáu năm sau chàng lại cãi lời đến đây. Thảm kịch tám năm về trước chẳng lẽ mẹ chàng đã cảm nhận được ? Có lẽ nào...

Prang nhìn ra phía chân trời xa xôi, sương giăng như làn mây mỏng phủ xuống những cánh rừng một màu yên bình thăm thẳm. Sắc hồng đã phơn phớt điểm tô trên nền trời tím nhạt đang sáng dần lên. Đêm qua dài quá...

dài đến hãi hùng. Prang bật cười, tiếng cười khô khốc dường như chỉ là một thứ âm thanh khác lạ mà thôi.

Chàng đứng dậy, bước ra ban công bằng đá đen thẫm, khoanh hai tay trước ngực. Thế gian mênh mông quá, con người thì nhỏ bé. Mẫu hậu lẫn phụ vương đều chẳng còn tồn tại và ... một ngày kia chàng cũng thế. Nhưng sau khi lìa trần con người sẽ trôi dạt đến phương nào của cõi thời gian? Liệu ở nơi xa xôi nào đấy mẫu hậu có nhìn thấy rằng chàng đã lớn và trở thành một hoàng đế oai hùng rồi không?

Mẹ... Prang, không, là Erok cơ, Erok thật sự rất nhớ mẹ...

-Hoàng đế đã trở về! - Tiếng thông báo lan truyền khắp điện Lesbos. Hec vẫn bình thản ngồi bên công nương Aur không ra đón, cô bé đang trong quá trình hồi phục. Con cú trắng đậu cạnh giường, mắt màu hổ phách tròn xoe nhìn nàng đầy tò mò.

Chẳng bao lâu sau, Prang và Gensan cũng nghe tin mà vào phòng. Vương tử Serazan tái mặt quỳ sụp xuống bên giường, hãi hùng nắm lấy tay Aur, thốt lên:

-Quận chúa điện hạ, Aur sẽ ổn chứ ?

-Không sao. Cô bé ổn. Chỉ là độc Toxicious thôi. - Hec đáp lời nghe cực kì mỉa mai nhưng Gensan không nhận ra vì mãi lo lắng cho người yêu. Chỉ có Prang là sa sầm nét mặt, hỏi lại:

-Toxicious ư ?

-Đúng. - Hec mỉm cười - Cô bé thật là bất cần. Hoàng huynh, anh nên nghỉ ngơi đi một chút, em có chuyện muốn trao đổi với anh sau.

Dĩ nhiên là Prang hơi ngạc nhiên, tại sao lại phải để sau? Nhưng vốn tinh ý và luôn luôn tôn trọng khả năng của em, chàng mỉm cười buông một lời thăm hỏi xã giao rồi rời khỏi phòng. Hec bấy giờ mới quay lại giường với Aur và Gensan. Thật bất ngờ, chàng vương tử sững sờ cầm lấy quả cầu thủy tinh đang để trên bàn, mắt mở to:

-Đây là ... đây là...

-Này! - Hec quát rồi giật lại - Của ta đấy!

-Nhưng... rõ ràng là quả cầu tôi đánh mất hôm mới đến đây cơ mà! - Gensan bất bình nói. Thật không ngờ báu vật của chàng lại do chính quận chúa Henki lấy. Nàng ta lại còn ngang nhiên nhận nó là của mình!!! Hỏi có tức không cơ chứ !!?

Hec hoảng hốt ôm chặt lấy món đồ trang trí xinh đẹp, nheo mày:

-Không! Quả cầu này có thể mang lại hạnh phúc! Ta sẽ không trả cho ngài!

-Buồn cười quá. Nàng nói cứ như chúng ta đang giành thứ đồ chơi tầm thường vậy!

Gensan không khỏi ngạc nhiên khi Hec cứ khăng khăng vậy.

-Ta muốn hạnh phúc! Ta không bao giờ cho phép ai giành mất hạnh phúc của mình! - Quận chúa kiên quyết tuyên bố. Trông nàng bỗng chốc chẳng khác nào một cô bé con. sự biến chuyển đột ngột đến mức chính Gensan cũng ngỡ người ra vì kinh ngạc. Đây chẳng phải vị quận chúa khôn ngoan rất được Prang tin cậy sao ?

-Hay... hay là ta mua nó? - Hec đề nghị - Ngài ra giá đi, ta sẽ trả!

-Quận chúa xin đừng đùa. Quả cầu này là một trong hai báu vật của Serazan. Đâu thể nói bán là bán được. Xin nàng trả lại cho tôi. - Gensan đưa tay ra, vẻ thiện chí. Nhưng nếu Hec mà ngoan ngoãn làm theo thì có lẽ câu chuyện này sẽ kết thúc luôn tại đây mất và Hec cũng không còn là Hec nữa, một kẻ bướng bỉnh dám chọc giận cả hoàng đế cơ mà!!!

-Báu vật thứ hai là gì?

-Là quyền trượng của anh trai tôi, vương tử Yusan.

-Vậy nó có nhiều phép thuật bằng thứ này không?

-Chẳng lẽ nàng còn muốn lấy cả quyền trượng? Thôi đi, anh Yusan không để chuyện đó xảy ra đâu. Mà đừng có chuyển đề tài, tôi chỉ muốn xin lại vật của mình thôi.

Hec bật cười khanh khách, giơ quả cầu lên cao:

-Ta vô tình nhặt được thứ này, sao ngài lại nhận là của mình? Giờ không phân biệt được đúng sai thôi thì có đập nó ra làm đôi mỗi người nhận một nửa vậy!

-Đừng! - Gensan kinh hoảng thốt lên. Chàng nhận ra nói bằng lời với cô gái ngang ngạnh này thật là khó hơn lên trời, chi bằng dùng kế. Cô ta lại là người hiếu thắng... - Vậy tôi sẽ tặng nó cho nàng, nếu nàng trả lời được câu hỏi sau.

Hec không ngờ Gensan lại dễ mềm lòng như thế, nàng lại vô cùng tự tin vào trí thông minh của mình, nên tức khắc gật đầu.

-Theo nàng thủ đô Kaising của Serazan xa hơn hay mặt trời xa hơn?

-Tất nhiên là mặt trời ! Ta chưa từng nghe ai nói đến được mặt trời, còn Kaising thì... không phải vương tử từ

đó đến đây hay sao?!?

-Sai rồi. - Gensan bình thản phán, nhanh như cắt giật quả cầu lại trước sự ngỡ ngàng của Hec - Cho tôi xin lại thứ này.

Hec cố nén giận, hỏi:

-Thế tại sao Kaising lại xa hơn?

-Nhìn kìa! - Gensan chỉ ra ngoài trời - Mặt trời, nàng có thể nhìn thấy còn Kaising thì không. Vậy rõ ràng là Kaising xa hơn rồi.

-Ngài... ngài dám lừa ta! - Hec suýt nữa là hét lên vì niềm kiêu hãnh hoàng gia bị xúc phạm, đúng lúc ấy, một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên cắt ngang:

-Anh... anh Gensan...

Aur đã tỉnh. Nàng mở đôi mắt to nhìn về phía hai người, thở khó khăn. Gensan lập tức chạy đến, mừng rỡ ra mặt:

-Em làm anh lo quá! Cảm thấy trong người ổn chứ ?

-Vâng. - Aur nhỏ nhẹ đáp, bất chợt quay sang nhìn Hec, đôi mắt chất chứa nỗi niềm biết ơn sâu sắc - Đa tạ quận chúa cứu mạng.

-Ừm. Tình là tốt rồi. - Hec lịch thiệp bước đến bên cạnh Aur - Tôi chỉ muốn biết tại sao nàng lại có mặt trong phòng của hoàng đế mà thôi.

-Cái gì ? - Gensan kinh ngạc vô cùng. Chàng hết quay nhìn Hec rồi lại nhìn Aur.

Nàng công nương Serazan cau mày bực bội, trong khi ánh nhìn của Hec lại lạnh băng không hề khoan nhượng, kiên nhẫn chờ một lời giải thích.

-Tôi... tôi chỉ là đuổi theo con Avista rồi bị lạc. Tôi quả thật không biết đây là phòng của hoàng đế!

Không cần là người thông minh tuyệt đỉnh mới nhận ra đây là một lời nói dối vụng về. Nhưng Hec biết khó lòng khai thác được gì hơn khi Aur nhất quyết không nói thật. Ít ra cô ta cũng là khách từ ngoại quốc đến, dùng biện pháp mạnh e sẽ gây chuyện không hay. Huống chi mối quan hệ với Serazan hiện nay là cực kì cần thiết.

-Tôi không làm phiền hai vị nữa. Nhưng, vương tử Gensan, tôi không bỏ qua chuyện hôm nay đâu. - Hec cáo từ

và quay ngoắt người bỏ đi. Căn phòng trầm xuống khi Gensan cảnh giác nhìn quanh rồi lờm Aur một tia nhìn băng giá chết người:

-Em dám tự tiện hành động...

-Anh không thể trách em. Chúng ta khó lòng ở đây lâu. Nhân lúc Prang vắng mặt em phải cố thu nhặt thông tin chứ.

-Hoang đường. - Gensan cười nhạt - Anh đã nói chúng ta chỉ sang đây thám thính thôi. Cớ sao em cứ khiến mọi chuyện vượt ra ngoài dự kiến thế này

hả? Không hành động thì thôi, nhưng đã làm mà lại để vỡ lở lung tung thì ai đi thu dọn cho em đây, Aur?!?

-Em không cố ý. - Aur cãi - Em không thể ngồi yên mà nhìn được. Em chỉ muốn giúp.

-Anh đưa em theo đâu phải là để em làm những việc mạo hiểm này. Thứ nhất, anh muốn bọn Henki mất cảnh giác khi thấy anh mang cả hôn thê đi cùng, thứ hai, chuyện nguy hiểm em còn non tay lắm, những kẻ chuyên nghiệp sẽ làm tốt hơn. Em có thấy ánh mắt của quận chúa Hecates không? Lời nói dối vụng về ấy có thể làm cô ta tin sao? Từ giờ khó lòng mà hành động được vẹn toàn. Aur, em đã phá hỏng mọi kế hoạch của chúng ta rồi!

-Em được huấn luyện phòng các loại bẫy khác chứ đâu ngờ tên bạo chúa ấy giấu chất độc khắp nơi, thậm chí là bình hoa! Em vô tình làm vỡ nó...- Aur hờn dỗi nói, mắt bắt đầu ứa lệ - Em suýt nữa là chết rồi. Nếu không có Hec...

-Nếu em không vụng về đến mức đánh vỡ nó thì làm gì có chuyện gì xảy ra! - Gensan lạnh nhạt phán. Chàng ngồi chiếm chệ trên ghế, tay xoắn những sợi tóc dài màu hạt dẻ óng ả, khuôn mặt thánh thiện trầm ngâm suy nghĩ. Mọi chuyện thế là tiến triển không hay. Aur đã tạo mối nghi ngờ. Giờ thì chắc Hec đang bàn tính với Prang, tên hoàng đế ấy sẽ không dễ dàng bỏ qua sự việc này. Chàng phải làm gì bây giờ? Đưa Aur theo để đánh lạc hướng mà thành ra phạm sai lầm! Cũng chỉ tại cô bé con này còn nặng tình quá...

-Hec là một người tốt. - Aur chợt xen vào dòng suy nghĩ của Gensan bằng một câu nhận xét lạ lùng, bất giác khiến chàng phải kinh ngạc quay sang nhìn. Từ trước đến giờ chưa khi nào thấy một cô bé bướng bỉnh như Aur chịu phục người nào khác trừ... người đó và chàng. Vậy mà giờ Aur lại đang khen kẻ thù đầy chân thành.

-Tốt à? - Gensan nhắc lại, chỉ sợ mình nghe lầm.

-Ừm. Tốt. Rất tốt. Dù em trúng độc không cử động nổi nhưng mọi giác quan khác lại hoạt động bình thường.

Em đã thấy chính Hecates đã chăm sóc em, nói với em những lời dịu dàng... và còn dùng chính máu của mình cứu để sống em.

-Máu? Em đang đùa phải không?

-Em đã uống máu của cô ta mới qua khỏi đấy! Và lại ... ban này...

Gensan đang chau mày suy nghĩ về chi tiết lạ kì mà Aur nói. Trên đời có sự độc chất quái quỷ nào mà lại có cách giải là dùng máu nhỉ ? Và vì sao phải là máu của Hec? Chắc chắn là có điều đặc biệt, nếu không làm sao đích thân quận chúa phải cho máu trong khi bao lính canh nữ tì khác không cho? Đấy, vấn đề khó hiểu là ở đây.

Giá như chàng có được kiến thức về y học như Yusan thì tốt biết mấy, nhìn qua là biết ngay bệnh tình và cách chữa.

-... anh với Hecates trò chuyện trông rất vui, đúng không?

-Sao? - Chàng giật mình ngỡ ngàng. Aur phụng phịu nhắc lại đầy hờn trách:

-Anh và Hecates ấy... có vẻ rất hợp nhau.

-Đùa. - Gensan bật cười, bất giác đưa tay xoa đầu vị hôn thê của mình một cách vui vẻ - Em đang nghĩ điều ngớ

ngần gì thế? Chẳng qua cô ta lấy quả cầu thủy tinh nên anh bày trò lấy lại thôi.

Gensan nói xong, làm như không còn gì đáng để giải thích nữa nên quay sang chiếc bàn bên cạnh xem xét quả

cầu, chú tâm đặc biệt. Nhưng Aur không dễ bị lừa. Nàng lớn lên trong cung điện Prenhuang cùng hoàng tộc, tính nết của các vị hoàng tử công chúa, nàng thuộc như lòng bàn tay, đặc biệt là Gensan. Nàng dựa lưng vào thành giường vì sức hầy còn khá yếu mặc dù vẫn công nhận cách chữa trị của Hec thật hiệu quả, một cách mệt mỏi, Aur cất giọng ẩn chứa một nỗi buồn sâu thẳm:

-Anh... anh đã dùng câu đố của chị Ilex...

-Có sao đâu. Chỉ là một câu đố thôi mà. - Gensan nói nhanh mà không quay nhìn Aur, tay vẫn không rời quả

cầu. Khuôn mặt chàng khuất sau những sợi tóc hạt dẻ dài mượt mà rũ qua vai, giống như đang cố che giấu tình cảm thật của mình.

-Nhưng nó thuộc về chị Ilex, từ ngày đó... anh không hề nhắc đến thứ gì liên quan tới Ilex. Thế mà hôm nay...

đó mới là điều kì lạ.

-Giá như chuyện quốc gia em cũng nhanh trí như thế nhỉ Aur.

-Anh nói thế là đã thừa nhận.

Gensan nhún vai vô thưởng vô phạt, mắt dụi xuống bởi một kỉ niệm mơ màng nào đấy trong quá khứ vừa ủa về.

Chàng dụi dằm đáp sau một khoảng lặng dài như cân nhắc:

-Thừa nhận cái gì nào, đơn giản vì anh thấy cô nàng quận chúa ấy có nét gì đó hao hao Ilex nên hơi vui miệng một chút. Chẳng lẽ vì thế mà em để tâm? Lo tỉnh dưỡng đi, cô bé. Chuyển đi này không khéo công cốc rồi.

Chàng nói xong liền đứng dậy, một tay xoa vai Aur hờ hững thay một lời chào, tay còn lại đưa ra cho con cú Avista đậu lên và nhanh nhẹn rời khỏi

phòng, cung cách như thể sợ sẽ bị tra hỏi thêm nữa về Hec, điều mà chàng thật sự không coi trọng đến mức như Aur đang tưởng tượng. Hec không phải là Ilex. Gensan âm thầm cười lặng một mình. Đúng, Hec không phải là Ilex.

Còn lại một mình, Aur nhắm mắt lại, hít thở nhẹ nhàng thứ không khí đậm hương hoa hồng buổi sớm mai xung quanh, cảm nhận một nỗi lo sợ mơ hồ kì lạ đang len lỏi dần trong tim mình.

“Chỉ là sự vô tình ngẫu nhiên thôi sao, Gensan?”- Aur thầm nghĩ - “Giá như anh cũng từng vui miệng như thế

với em một lần.”

Hec đến thẳng điện Luxia. Quả nhiên như nàng đoán, Prang đang ngồi chờ ngay trong đại sảnh, ánh mắt chàng chứa đựng sự lo âu mệt mỏi hiểm thấy.

-Anh! - Hec lên tiếng chào nhưng không thi lễ. Prang gạt đầu và phất tay cho người hầu lui ra ngoài hết, phút chốc chỉ còn hai anh em. Bây giờ Hec mới cất giọng rất nhỏ mà khá là rõ ràng:

-Chuyến đi vừa rồi không có gì nghiêm trọng xảy ra chứ?

Vị hoàng đế cười hóm hỉnh:

-Nếu em cho rằng sự điên khùng của lão Nep cũng đáng gọi là nghiêm trọng. Nhưng công nương Aur làm sao lại nhiễm độc Toxicious? Chuyện này liên quan đến phòng làm việc của anh phải không?!?

-À, đúng, sau khi phát hiện cô ta ở đó em đã lập tức cho niêm phong, anh đến coi rồi chứ ?

-Ngay sau lúc nghe chữ Toxicious. Không mất gì cả, ngoài ... tất nhiên là ngoài chiếc bình đưa đến từ Doxlisis và mấy đoá hoa dễ thương của anh.

Hec chống tay lên cằm, mắt hoang mang suy nghĩ. Prang tiếp ngay:

-Cô ta giải thích thế nào?

-Aur ấy à? Em cố nán lại chờ cô ta tỉnh và hỏi liền để cô ta khỏi có thời gian hội ý với Gensan vì thế chỉ nhận được một lời nói dối vụng về thôi. - Hec cười tinh nghịch - Làm em hơi thất vọng một chút.

-Dù không mất thứ gì nhưng phòng anh có dấu hiệu của sự lục soát. Đặc biệt là việc cửa thoáng khí bị nạy ra bởi một thứ khác thường... dấu vết của một lưỡi dao nhỏ, nhọn và gợn sóng.

Prang còn chưa kịp mô tả hết Hec đã gần như nhảy cẫng lên vì kinh ngạc, nàng mở to đôi mắt tròn xoe nhìn anh, hồi hộp nói gấp gáp:

-Để em đoán, chẳng lẽ là Amans, vũ khí nổi tiếng của gia tộc sát thủ Czardas xứ Serazan?

-Chính xác. - Đôi môi mỏng của Prang giãn ra thành một nụ cười hài lòng - Là Amans, dấu vết rất rõ ràng, chứng tỏ Aur chỉ là một tay mơ chưa rành nghề.

Nhưng niềm thích thú vì đoán đúng của Hec chợt tan biến khi nhận ra mặt sau của vấn đề này, nàng kinh hãi quay sang nhìn anh lo lắng:

-Nếu Aur đã được phái sang đây như thế thì... mục tiêu của cô ta chưa chắc chỉ đơn giản là tìm thứ gì đó trong phòng làm việc không. Có khi cái cô ta cần lại chính là...

-Sinh mạng của anh. - Prang tiếp lời, vẫn cười tự tin đến đáng ngạc nhiên - Em đừng lo. Gensan chắc cũng đã đoán được sự nghi ngờ của chúng ta. Cậu ta không ngu ngốc đến mức rút dây động rừng lần nữa đâu. Anh càng không nghĩ lần ra tay này của Aur là do Gensan yêu cầu. Một thái tử, cậu ta

hắn phải hiểu mức quan trọng và nguy hiểm của công việc, không lí gì lại tùy tiện giao nhiệm vụ cho một kẻ thiếu kinh nghiệm như Aur.

-Có lẽ. - Hec ậm ừ nhưng chưa tin hẳn vào những phân tích của anh trai. Nàng cứ suy nghĩ miên man mãi về

mục đích sâu xa của chuyến viếng thăm này, đến giờ thì đã rõ. Chẳng tốt lành gì, Gensan và Aur thật ra chỉ

muốn hại những nhân vật cấp cao của vương triều Henki không hơn, như Prang, như Reven hoặc thậm chí là nàng không biết chừng! Vậy chẳng lẽ đều là dối trá?

-Em còn thấy một điều lạ. Aur trúng độc nặng như thế mà khi biết chuyện, Gensan chỉ hỏi han vài câu rồi thôi, trông anh ta thậm chí quan tâm đến quá cầu thủy tinh còn nhiều hơn là đến vị hôn thê đang thập tử nhất sinh của mình.

Prang nghiêng đầu, đưa bình thân tay ngắt một cánh hoa mềm mại của đoá hoa hồng đỏ thắm đang chớm trong chiếc bình pha lê trên bàn, mắt chàng sáng lấp lánh tia nhìn bá chủ. Nghe lời em nói, chàng mỉm cười đùa giỡn:

-Biết đâu anh ta cũng tinh thông thuật tiên tri như ông anh trai, nên ngay từ đầu đã biết hôn thê sẽ khoẻ mạnh?

Biết rồi thì chẳng cần lo lắng nữa.

-Anh thực sự nghĩ thế à?

-Anh chẳng nghĩ gì cả mà chỉ thấy buồn cười thôi. Lí gì mà cô bé ấy lại chỉ nghĩ đơn giản là thứ đó anh để hớ

hênh trong căn phòng dành cho hoàng đế nhỉ ? Đúng là ngây thơ thật.

-Thứ đó?

-Ừm. Thứ đó... ấn tín thống lĩnh đại quân Henki. - Prang ung dung đứng dậy, hướng đôi mắt xám ánh bạc về

phía mặt trời sáng rực đang chiếu rọi muôn dải lụa hồng khắp vườn hoa thơm ngát. Chẳng khác nào con chim ưng dũng mãnh đang thèm khát thứ quyền uy tối thượng xa xăm. Prang xiết mạnh tay, cánh hoa hồng dập nát, rồi chàng khẽ nhếch miệng cười khinh thị - Hec à, vậy coi như Serazan đã tự khiêu chiến phải không?

-Ý anh là... - Hec bàng hoàng thốt lên - Anh không còn muốn giữ mối quan hệ giao hảo bấy lâu với Serazan ư ?

-Đế quốc không giữ mối quan hệ ngang hàng với thuộc địa. Anh chưa dạy em điều đó sao? Thật sơ suất quá!

-Anh... - Hec không thể nói hết câu, lời lẽ như nghẹn lại trong cổ họng. Tham lam quá sẽ dẫn đến kết cục không hay. Nàng luôn lo lắng vì điều đó. Prang không phải là người kém thông minh nhưng điều nàng sợ là cái khát vọng bá chủ mãnh liệt vốn là thế mạnh của hoàng đế, một ngày kia sẽ trở thành nguyên nhân chính dẫn đến thảm cảnh điêu tàn. Con dao hai lưỡi ấy, Prang và Reven thật sự đã biết cách khống chế chưa? Nhưng Hec còn hiểu rõ hơn rằng... khi Prang đã kết án tử cho vùng đất nào thì trừ phi chàng không còn tồn tại, nơi ấy mới có được yên bình...

-Lính! - Prang quát. Cánh cửa bật mở, một lính ngự lâm vội vã chạy vào, thủ phục chờ lệnh. Nụ cười trên môi vị độc tài trẻ tuổi đã tắt, chàng nói thật nhẹ nhàng - Truyền Reven Ping cho ta. Ngay lập tức.

Legend of Porasitus - Chương 59

-Amaryllis thực sự là thủ phủ của dân tộc Cursey? - Ana nhắc lại nội dung bức thư Benjin đã gửi cho mình khi còn ở tu viện Calmus. Chàng cận tướng ấy đang ngồi trước mặt nàng trong phòng làm việc thuộc cung điện Camellia. Ánh sáng mặt trời bên ngoài đang dần hâm nóng bầu không khí

vốn đã rất căng thẳng giữa họ. Đôi mày của Ana nhíu lại thành một rãnh sâu giữa vầng trán cao, mắt nàng chỉ tuyền một màu nghi hoặc.

-Chính xác thì đó là một ngôi đền dành cho những người thuộc trường hợp đặc biệt của dân tộc ấy. - Benjin kể

kĩ càng hơn - Ví dụ những người phạm tội chẳng hạn. Họ bị đày vào sống trong đền Amaryllis giống như một hình thức giam lỏng và hành hạ về mặt tinh thần.

-Nhưng Hec thì có liên quan gì đến Amaryllis? - Ana vượt miệng thốt lên thắc mắc trong lòng. Benjin hơi nhăn mặt khó hiểu, rõ ràng có khá nhiều chuyện Reven không tin tưởng chàng đến mức kể ra hết. Hec ư? Tại sao Reven lại nghĩ vị quận chúa uy quyền đó có liên quan tới ngôi đền đáng bị nguyên rủa này? Huống chi cô ta lại là người thuộc hoàng tộc Henki cao quý, chẳng có lí do gì lại dính dáng đến dân tộc Cursey cả. Ít ra đó là dành cho những người không biết chuyện như Reven. Một người bình thường thì khó lòng đoán ra mối liên quan éo le này. Hay là ... Benjin hơi cân nhắc chuyện có nên kể những gì mình biết cho đại tướng quân nghe hay không.

Nhưng chàng không ghét quận chúa Hecates nhiều như những người Henki khác. Có lẽ không cần có thêm một người ghét Hec nữa.

-Ngài nên hỏi thử Jacken, cậu ta cũng là người Cursey mà. - Chàng đề nghị, cố giúp đỡ Reven giải đáp cái khúc mắc bí ẩn kia mà không cần trực tiếp tham gia. Đang cúi đầu suy nghĩ, Ana chợt ngược lên nhìn, hơi ngơ ngác:

-Jacken à? Chàng biết Jacken bao lâu rồi ?

-Từ năm cậu ta mười hai tuổi.

-Tức là tám năm trước? - Reven suy luận - Cũng chưa phải là lâu lắm. Trong trường hợp nào vậy?

-À...để tôi nhớ. - Benjin day day thái dương, mắt nhắm lại - Hình như... đúng rồi, hôm ấy cậu ta theo đoàn người Cursey hộ tống cố công chúa Issara ...

Chàng vội im bật, ân hận khôn cùng vì vô tình đã để lộ phần nào câu chuyện tám năm trước từng gây chấn động hoàng cung Henki ấy.

-Cố công chúa? Là chị của hoàng đế à?

-Không... không hẳn... - Benjin bối rối lắc đầu, vẻ lúng túng lộ rõ trên nét mặt của chàng. Điều đó càng khiến Ana tò mò hơn, nàng bực bội hỏi tiếp:

-Vậy thì là ai? Mà tại sao vị công chúa đó lại ở trong đoàn người Cursey?

-...

-Chàng hiểu chuyện này quan trọng như thế nào với ta mà...

-Thôi được. Nếu ngài thực sự quan tâm đến chuyện này thì tôi sẽ kể vài điều mình biết. - Benjin tỏ vẻ đã đầu hàng. Chàng có thể là một người rất can đảm không hé răng nửa lời về thông tin quân sự cho kẻ thù nhưng trước người con gái mình yêu, chàng không có thứ dũng khí ấy. Ana nhoẻn miệng cười rất tự nhiên, ngồi dựa lưng vào ghế để chuẩn bị thưởng thức một câu chuyện hay. Dĩ nhiên trực cảm của nàng khá tốt, chỉ có điều lần này Ana đã đoán sai. Đôi mắt nâu ấm của Benjin giờ đây đang dấy lên nỗi phiền muộn sâu thẳm không tả hết, chàng lặng lẽ thở dài rồi mới bắt đầu cất giọng:

-Đáng lẽ ngài không nên biết điều tôi sắp kể, thưa đại tướng quân. Tôi cũng không biết ngài sẽ cảm thấy như

thế nào sau khi nghe xong. Cũng có thể là ngài sẽ chẳng cảm thấy gì hết vì ngài ít nhiều cũng là một con người lạnh lùng. Song, đã có rất, rất nhiều người khác chẳng thấy vui vẻ gì. Tôi thật lòng không muốn gieo thêm một vết ố trong tâm hồn ấm đạm của ngài đâu.

-Ta muốn nghe câu chuyện. Chàng làm ta thấy hứng thú hơn rồi đấy. - Ana không hề suy chuyển trước tia nhìn van nài tha thiết gần như tuyệt vọng của Benjin - Hãy kể cho ta nghe về công chúa Issara, quận chúa Hec và dân tộc Cursey của Jacken. Tất cả những gì chàng biết.

-Vậy thì... câu chuyện này tôi cũng chỉ nghe đồn mà thôi, nên thực hư không hẳn là như thế. Tiên đế Sohan có một cô em gái vô cùng xinh đẹp là công chúa Issara. Công chúa là con của vua Orando với một tì thiếp thấp kém, người này chết ngay khi sinh con. Vì thế công chúa lớn lên dưới sự chăm sóc của hoàng hậu mẹ của tiên đế. Nghe nói hai người thuở nhỏ thân thiết vô cùng, nảy sinh rất nhiều lưu luyến. Nhưng khi công chúa vừa tròn mười lăm tuổi đã được đưa sang làm vợ của thủ lĩnh dân tộc Cursey, trở thành quân cờ chính trị của hoàng tộc Henki. Tiên đế nổi ngôi rất yêu thương vương phi Luxia nhưng chưa bao giờ quên hình bóng em gái mình. Bấy giờ có lời tuyên bố chính thức từ một giáo sĩ của Calmus rằng người tì thiếp năm xưa đã mang thai trước khi nhập cung nên công chúa Issara không phải là huyết thống hoàng gia. Vừa hợp lúc thủ lĩnh Cursey qua đời, tiên đế đã vội viện cớ đón em về Lesbos... Trong một phút ngã lòng họ đã sinh ra một người con. Tiên đế vô cùng vui mừng và phong cho đứa bé làm công chúa, theo tiếng Henki cổ có nghĩa là “Đoá hồng bạch được ban phép

lành”. Đúng lúc ấy, đại tư tế của tu viện Calmus bất ngờ cho chém đầu người đã loan tin trước đây và đính chính rằng công chúa Issara quả thật là con gái của vua Orando...

Đến đây, giọng Benjin thoáng chút ngập ngừng tỏ vẻ không muốn kể tiếp vì chàng nhận thấy nét kinh hãi đang loang dần trong đôi mắt xanh của vị thánh giả bất đắc dĩ. Ana không bình luận gì chỉ khẽ ra hiệu cho chàng kể

tiếp. Mặc dù trông nàng có vẻ như đang ghê tởm chính điều mình muốn nghe.

-...Đại tư tế toan đem xử tử cả công chúa Issara vì làm ô nhục hoàng tộc. Thì người ta cũng cần tìm một ai đó để đổ lỗi chứ. Vì thế, nàng công chúa bơ vơ là lựa chọn duy nhất. Tiên đế liền tìm cách bí mật đưa mẹ con công chúa trở về lãnh địa dân tộc Cursey và phần nào cố thuyết phục giáo hội. Thời gian thấm thoát trôi đi, mười năm sau không biết vì lí do gì họ quay lại Penla và lần này đại tư tế không để bị qua mặt nữa. Công chúa Issara bị giải đến tu viện Calmus ngay tức khắc và đúng một tuần sau thì bà ấy qua đời mà không rõ nguyên nhân. Cả

xác cũng không được trao trả cho hoàng tộc. Các giáo sĩ nói rằng bà ta là con quỷ đã hủy hoại phúc lành của vương quốc.

-Đó là Neperus ư ? - Ana hỏi khô khốc - Lão ta dám làm thế cơ à? Đại tư tế nhiều uy quyền đến vậy ư ? Dám hạ

sát công chúa, đồng thời là vợ thủ lĩnh Cursey sao? Lí gì mà tiên đế lại nương tay thế?

Benjin mỉm cười, thật là buồn:

-Được chứ. Tu viện Calmus có ảnh hưởng rất lớn đến đời sống tinh thần của dân chúng. Và... Neperus cũng đâu phải tầm thường, ông ta chính là em trai duy nhất của tiên đế, tức là hoàng tử chính thống hoàng gia.

Ana đang đưa tay chà chà vào nhau một cách mệt mỏi, mắt lạnh băng chợt bùng lên tia nhìn phản nộ:

-Nói thế thì ông ta là anh ruột của Issara?

-Đúng vậy.

-Thế thì tại sao... - Ana toan cất giọng thắc mắc nhưng ba năm trời lăn lộn đã giúp nàng nhìn thấy ngay câu trả

lời. Thật đơn giản. Quyền lực, ganh ghét và đố kỵ... Neperus rõ ràng có mối quan hệ không tốt đẹp với các anh chị em của mình. Lão già ấy chẳng khác nào một con quỷ... giết em gái mình và... - Chẳng biết chừng tin đồn năm ấy cũng do chính Nep loan ra để gài tiên đế và công chúa vào bẫy vì hơn ai hết, lão hiểu rõ tình cảm của họ.

Benjin gật đầu, lấy làm mệt mỏi lắm vì phải nhắc lại câu chuyện đau buồn ấy một lần nữa. Tất cả không gian hoà vào sắc buồn của sự tĩnh lặng. Suy nghĩ ngập tràn tâm hồn của Ana. Nàng không phải một kẻ dễ xúc động nhưng bi kịch của vua Sohan và công chúa Issara thực sự khiến nàng phải băn khoăn. Họ dường như đã quá mất cảnh giác... nhưng họ nào đâu đáng để bị trừng phạt vì tình yêu. Tình yêu thì không có tội. Song vì sao biết có nguy hiểm mà tám năm trước công chúa Issara lại liều lĩnh dẫn con gái trở về Penla nộp mạng? Có điều gì uẩn khúc chẳng? Và...

-Còn công chúa Holiserus thì sao? - Nàng hỏi. Benjin gật mình nhìn ra phía cửa.

Một lính ngự lâm vừa chạy vào báo:

-Bệ hạ triệu kiến, đại tướng quân xin vào điện Lesbos ngay.

-Ừm. - Ana gật đầu và đứng dậy, khoác áo choàng lên vai đầy duyên dáng. Nàng hơi tò mò khi được gọi đến vào lúc này. Prang lại có ý tưởng điên rồ nào nữa sao? Thật không đúng lúc chút nào. Nàng quay sang Benjin, bảo nhẹ nhàng - Đưa Elysium theo, nhân tiện chúng ta sẽ bàn chuyện này luôn. Để lâu e sinh chuyện.

Vừa bước vào phòng hoàng đế, điều đầu tiên đập vào mắt Ana chính là vị trí của tấm bản đồ Dahlia treo trên tường đã được thay thế bằng một cái khác. Đó là một vùng đất nhìn như vầng trăng khuyết ôm vừa vặn vào khu lục địa... một bán đảo: Serazan.

-Đó là một nơi rất đẹp. - Prang cười, tay nhịp nhịp lên bàn. Ana hiểu lòng tham của con người này là không đáy.

Thế nhưng... thật khó tin là Prang dám khiêu chiến với vùng thánh địa Serazan.

-Sao người im lặng thế Reven? - Hoàng đế dò hỏi. Thực ra chàng đã rõ câu trả lời nhưng nét mặt khó chịu của viên cận tướng điển trai vẫn khiến cho chàng thích thú. Ana bấy giờ mới đáp:

-Ngài quả thật muốn Đông chinh?

-Không những thế ta còn muốn tự mình cầm quân và người là phó tướng hỗ trợ.

-Ngài quên tôi từ đâu đến hay sao? - Ana mỉa mai nói - Từ bao giờ ngài bỏ qua quy tắc không dùng người thuộc nước sắp tiến đánh vậy, bệ hạ?

-Đã không tin thì không dùng. Người là người Serazan nhưng lại sống và phục vụ cho Henki này. Chắc phải có lí do gì đó mới khiến người quay lưng lại với quê hương xinh đẹp ấy chứ, đúng không?

-Tôi chỉ muốn theo kẻ mạnh. - Ana đáp cộc lốc. Prang vẫn giữ nguyên nụ cười vương giả trên môi, gật gù:

-Thế thì tốt. Henki mạnh hơn Serazan mà, vì thế không lí nào Serazan lại được xếp ngang hàng cả. Đông chinh?

Nghe hay đấy. Ta chỉ mới đến thánh địa có một lần năm năm trước, có lẽ cũng đã đến lúc thăm lần nữa rồi.

-Vương tử Gensan vẫn còn ở đây. Chẳng lẽ bệ hạ muốn đối phó với người này như nữ hoàng Snaki ư ?

-Dĩ nhiên là không. Gensan chỉ là thái tử, thái tử thì có thể thay thế được. Bắt hãm ta lại thì chẳng đem đến lợi ích gì nhiều, mà còn đánh động sự cảnh giác từ triều đình Serazan nữa. Chuyện đối phó với người này ta cũng đã có cách.

Prang sẽ không tha cho Gensan. Ana dễ dàng hiểu được sự việc. Chỉ có điều nàng vẫn không khỏi thắc mắc, đêm đó kẻ phóng phi tiêu vào nàng có thật là Gensan không? Và thế thì tại sao mới được, hay là vì đã phát hiện điều gì đó về nàng thông qua Yusan? Thật là khó giải thích.

-Vậy ngài muốn tôi phải làm gì đầu tiên, chuẩn bị quân à? - Ana tự ép mình quay lại vấn đề chính. Prang vẫn bình thản nhíp tay:

-Chuyện đó hiển nhiên không cần phải bàn. Thực sự thì ta muốn người trở thành gián điệp.

Ana kinh ngạc nhìn Prang trừng trừng. Phái đại tướng quân đi làm gián điệp! Ở đâu ra thói dùng binh xa xỉ vậy chứ ?

-Đừng nóng. Ta có lí do của mình mà. Thứ nhất, người là người Serazan, dễ trà trộn hơn. Thứ hai, người có thể

giả trang làm nữ nhi, rất khó bị phát hiện. Thứ ba, người... thường hành động theo đúng ý ta... đó cũng là một lí do quan trọng.

-Thôi được. Cứ cho là ngài đúng đi, nhưng làm sao tôi lọt vào trong Serazan được khi giờ đây nơi đó chắc chắn đã tăng cường kiểm soát vùng biên giới ?

Prang chỉ tay lên bản đồ theo một đường đã được chàng vẽ sẵn, nói nhẩn nha:

-Vì thế người sẽ theo đường từ Porasitus chứ không phải Henki. Dù sao Serazan cũng không chú trọng vùng này lắm vì cánh rừng Holius đã là lá

chấn tự nhiên rồi. Thêm vào đó, Porasitus giúp Serazan ở thành Adagio hẻo lánh cho dù không xa thủ phủ Kaising, vua Serazan rất mất cảnh giác.

-Còn vương tử Yusan? Chắc người này không hồ đồ như cha mình đâu.

-Đúng. Nhưng hiện nay Yusan đang thực thi án phạt trong khách quán của mình mà không tham gia triều chính.

Cơ hội trời ban chúng ta không nên bỏ lỡ.

-Nghe nói Serazan vừa xảy ra biến loạn. - Ana thêm vào - Vương tử Yusan liên quan đến ư ?

Prang hấp háy tia nhìn màu xám nhạt, đầy thú vị, chàng chậm rãi đáp:

-Đúng vậy. Một biến loạn lớn đấy nhưng đã được che giấu khá công phu nên ngay cả các gián điệp kì cựu nhất của ta ở Kaising cũng không nắm rõ lắm. Có điều sau khi nó xảy ra thì cả thái tử Hasan và nhị hoàng tử Chisan đều không thấy xuất hiện nữa. Còn tam hoàng tử Yusan thì tự giam mình trong khách quán. Trong khi tứ hoàng tử Gensan lại được chọn là người kế vị ngai vàng. Ta cũng muốn người trực tiếp điều tra sự việc này. Có khi nó sẽ giúp chúng ta tiến vào Serazan dễ dàng hơn không biết chừng.

Ra thế. Prang đều đã tính toán cả rồi. Muốn nàng thâm nhập Serazan ư ? Hẳn không nghĩ thế là quá mạo hiểm sao?

-Tôi sẽ chuẩn bị ngay, thưa bệ hạ. - Ana nghiêng mình cung kính, tỏ thái độ phục tùng - Ngoài ra, tôi cũng có việc cần bẩm báo. Đó là việc liên quan đến người này.

Theo lệnh của nàng, Benjin cùng hai lính ngự lâm giải Elysium vào trước mặt Prang rồi họ lui ra. Elysium ngược cao đầu nhìn thẳng vào khuôn mặt lạnh lẽo uy quyền của hoàng đế, đầy thách thức. Prang im lặng đầu nhăn hồi lâu rồi mới cất giọng thận trọng:

-Một người Gladiolus? Người có ý gì vậy Reven?

-Đây không phải một người Gladiolus bình thường, tên của anh ta chắc từng có lần khiến bệ hạ mất ăn mất ngủ

đấy ạ. - Ana nhún nhường rào đón. Prang chau mày suy nghĩ nhưng không đáp. Có lẽ chàng đã thực sự quên mất rồi.

-Tên của ta là... Elysium. - Hoàng tử Gladiolus kiêu hãnh xưng danh. Cái tên mang nhiều ý nghĩa ấy chẳng khác nào một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt hoàng đế Henki, chàng lập tức bật dậy khỏi ghế ngồi, mắt long lên trong cơn tức giận lôi đình, hét vang:

-Tại sao người dám thả hãn, Reven Ping?!? Người biết kẻ này là hoàng tử cuối cùng của Gladiolus không?!?

Nếu hãn trốn thoát thì hậu hoạ khôn lường!

Trước cơn thịnh nộ ấy, sắc mặt Ana vẫn không biến chuyển, nàng nhỏ nhẹ tiếp:

-Hãn nguy hiểm đến thế mà bệ hạ vẫn không giết đi, thế chắc là có ẩn ý gì khác chẳng?

Prang sững người trước cách phán đoán của Reven, phải mất mấy giây sau chàng mới có thể nở nụ cười điềm tĩnh trở lại :

-Xem ra người rõ ràng đã có kế hoạch rồi. Ta đang nghe đây.

-Tổng đốc Mellinda đã qua đời. Vì thế tôi đề cử một tổng đốc mới.

-Người không có ý trao quyền cho một kẻ ngoại tộc đấy chứ ?

-Có chứ, thưa ngài. Tôi muốn đề cử Elysium làm tổng đốc của Porasitus!

Ana nói rành mạch. Mắt nàng rực sáng quyết tâm. Elysium lẫn Prang đều bất ngờ đến nỗi không thốt nên lời.

Reven muốn trao quyền cai trị một vùng trù phú như Porasitus vào tay một hoàng tử Gladiolus! Thật là không tưởng tượng nổi!

Prang loạng choạng ngồi xuống, tay phát nhè nhẹ :

-Một câu đùa hay đấy.

-Người định làm gì vậy? - Elysium rít lên khe khẽ với Reven Ping. Nhưng đáp lại chàng chỉ là một nụ cười nhiều ẩn ý. Reven thật ra đang toan tính điều gì ? Trao quyền cho chàng, Reven quả thật muốn vậy sao? Hay tất cả chỉ là một cái bẫy tinh vi mà thôi?

Prang dường như có ý chờ Reven rút lại lời vừa nói và cho qua mọi chuyện, thế nhưng chàng trai Serazan ấy vẫn thản nhiên nhìn chàng mà không mấy may xao động. Bất đắc dĩ chàng phải nghiêm túc lắng nghe.

-Reven, vậy là người nói thật? Tổng đốc Porasitus ư ? Cũng là một chức lớn đấy. Elysium, người hãy tạm lui ra đã. Ta cần bàn bạc riêng với đại tướng quân.

Dù chẳng muốn chút nào khi bị đẩy ra thành kẻ ngoài cuộc nhưng Elysium cũng đành nghe theo lệnh. Reven có vẻ rất tự tin. Hẳn liệu có ám hại chàng không? Không thể đoán được suy nghĩ của con người này.

-Bây giờ thì chỉ còn ta và người. - Prang bước đến gần Reven, mắt lạnh buốt thấu xương gần như là đe dọa -

Hãy nói lí do giải thích hành động điên rồ hôm nay đi trước khi ta trừng phạt người vì dám tùy tiện thả trọng phạm của triều đình.

Ana nghiêng mình cung kính, mắt loé lên tia nhìn ma mãnh kì quái:

-Bệ hạ tôn quý, ngài biết là tôi rất ít khi làm điều gì mà không cân nhắc mà. Chuyện lần này cũng thế. Elysium quả thật là sự lựa chọn tốt nhất cho chức tổng đốc ấy. Hãn ta là hoàng tử Gladiolus nhưng có thực tài và yêu thương dân chúng hết lòng, nhất định sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ. Dưới thời Mellinda, dân vùng thuộc địa đó đã chịu không ít khổ cực, đem lòng oán hận triều đình Henki ngút trời. Các cuộc nổi dậy sủi dãi cũng xuất phát từ

nguyên nhân này. Nay đưa Elysium lên sẽ giúp ngài lấy lại hình ảnh trong mắt dân chúng. Bệ hạ, Porasitus giáp với Serazan, nếu không có sự ủng hộ của nhân dân chúng ta khó lòng thực hiện kế hoạch được.

-Nghe cũng có lí. Nhưng... - Prang thoáng cau mày gần như là bõn cợt -... nếu hãn lợi dụng quyền lực mà

thống lĩnh dân Porasitus nổi loạn thì sao? Thật chẳng khác nào nổi giáo cho giặc. Chỉ sợ lúc ấy ta có phái mười Reven đi ngăn cũng không đủ. Còn thêm việc nếu làm thế thì thế nào cũng vấp phải sự chống đối từ những gia đình quý tộc Henki đang sống ở Porasitus. Không đời nào họ để một hoàng tử ngoại tộc cai trị mình.

-Thế thì ngài chỉ cần khống chế chỗ yếu của hãn là xong ngay thôi. Tôi nhớ là tổng đốc Mellinda Ganles còn có một con gái là tiểu thư Olena. Hãy biến cô ta thành điểm yếu của Elysium, vì hãn rất dễ mềm lòng trước nữ nhi.

- Ana nói tiếp kế hoạch của mình, tất cả đều đã được nàng cân nhắc từ trước.

-Olena? Người muốn ta tác thành tiểu thư Olena cho Elysium để hợp thức hoá vị trí hiển nhiên của hãn sao? -

Hoàng đế chống cằm trầm ngâm suy xét. Bây giờ giọng của Reven đã sôi nổi vô cùng, không hề che giấu niềm hứng khởi của bản thân:

-Chính xác thừa bộ hạ. Chỉ cần Olena trở thành vợ của Elysium thì hẳn nhiên có quyền kế thừa chức tổng đốc mà không ai có thể phản đối được. Đã thế chúng ta còn có thể thông qua Olena khống chế, khiến hẳn không thể chống lại triều đình Henki. Thật là nhất cử lưỡng tiện.

-Chà... xem ra người ra tính toán trước mọi đường đi nước bước rồi. Ta khó lòng mà từ chối được. Đồng ý. Ta sẽ phong Elysium làm tổng đốc Porasitus và chủ hôn cho hẳn với tiểu thư Olena. Còn người, hãy chuẩn bị đi.

Ngày Elysium đến Porasitus nhận chức người sẽ theo rồi nhân đó qua biên giới Serazan luôn.

-Đa tạ bộ hạ. - Ana quý xuống thi lễ và bởi vì thế nàng không nhìn thấy một nụ cười lạ lùng thoáng qua trên nét mặt uy quyền của hoàng đế.

Dĩ nhiên cho dù cùng đồng ý về kế hoạch này nhưng cả hai con người vương giả ấy đều đang theo đuổi những mục đích khác hẳn nhau, những mục đích mà người còn lại không thể nào ngờ tới được. Niềm tin mù quáng vào khát vọng bá chủ thiên hạ cũng không còn đủ sức để gắn kết đôi đại bàng dũng mãnh ấy... có lẽ vì ước mơ của họ không hẳn là giống nhau như chúng ta vẫn tưởng.

-Giờ tôi xin cáo lui để truyền lệnh của ngài cho Elysium. - Ana nói xong toan quay ra cửa. Nhưng nàng còn chưa bước ra khỏi phòng đã nghe giọng nói lạnh ngắt của hoàng đế vang lên vờ như vô tình:

-Ở cạnh xác Mellinda Ganles ấy mà, người ta tìm thấy những sợi tóc nâu. Không hiểu người Serazan ám sát bà ta vì mục đích gì nhỉ, Reven?

Ana đứng sững lại. Bất ngờ đến độ không kịp thốt ra lời bào chữa nào trước tia nhìn áp đảo từ Prang. Song, chàng hoàng đế ấy chỉ cười nửa miệng đầy bí ẩn, lắc đầu khe khẽ:

-Thôi, người đầu có mặt ở hiện trường lúc ấy mà ta hỏi. Hồ đồ quá. Xin lỗi nhé, cứ nghĩ đến Serazan là ta lại liên tưởng đến người. Lui ra đi.

-Vâng... - Ana ngật ngừng đáp rồi quay lưng đi một mạch ra khỏi cung điện mà không nhìn lại lần nào. Prang đã nghi ngờ. Hoặc đã biết...? Nhưng hẳn nói thế là để làm gì? Cảnh báo nàng trước một sự trừng phạt nào ư ?

Mồ hôi lạnh túa ra trên vầng trán cao của Ana. Hơi lạnh từ đôi mắt xám ấy dường như vẫn còn đang quỳện lấy người nàng...

Mọi suy đoán của nàng đã bắt đầu trở thành hiện thực rồi...

Rất chậm, nhưng cũng rất rõ ràng.

Legend of Porasitus - Chương 60

-Vương tử, ngài đang lo lắng sao?

Một thiếu phụ đã luống tuổi ngược nhìn Yusan một cách quan tâm chân thật. Dù tóc bà đã bạc trắng nhưng trên khuôn mặt nhăn nheo vẫn phảng phất vài nét diễm lệ của một nhan sắc khuynh thành xưa cũ. Yusan dứt mắt khỏi khung cảnh thần tiên mờ ảo dưới vầng trăng khuyết bên ngoài ô cửa sổ xinh xắn, quay lại đối mặt với bà, cười dịu dàng:

-Phu nhân Lamia, sao người không đi nghỉ ? Trời cũng đã khuya lắm rồi.

-Ta chỉ sợ là ngài vì quá lo lắng mà sinh bệnh. - Phu nhân Lamia thành thật đáp - Thái tử đã đi sang địch quốc thay ngài, có lẽ ngài khó lòng yên tâm được.

-Đúng vậy. - Yusan đỡ phu nhân ngồi xuống thật ân cần. Nỗi buồn hiện rõ trong đáy mắt xanh lục tuyệt đẹp, chàng nghiêng mình dựa vào ghế, thở dài:

-Ở Henki có một người rất quan trọng đối với ta, nhưng cả phụ vương lẫn Gensan đều muốn hại người đó. Ta không thể tự mình thi lệnh, càng không

thể ngăn Gensan vì thế là có tội với quốc gia... Đành để mặc cho số

phận vậy...Nhiều lúc nữ thần Lachesis còn nhân tâm hơn cả nữ thần Atropos.

-Người nào mà có thể khiến cho đệ nhất vương tử của dân tộc Bạch nguyệt Serazan phải đau lòng đến thế? - Vị

phu nhân nọ tò mò hỏi - Phải chăng là một trang mỹ nhân tuyệt sắc...?

Yusan mỉm cười rất mỏng lung:

-Một người con gái, đúng là rất xinh đẹp.

-Tại sao ngài không đón nàng ấy về đây? Thế thì chuyện chiến tranh giữa Henki lẫn Serazan đều không còn liên quan nữa.

-Nàng không thể rời Penla được đâu phu nhân à, đối với Henki nói chung và hoàng đế Prang Erokin nói riêng, nàng là một nhân vật không thể thiếu được.

-Chẳng lẽ... ngài đang nói đến một vị vương phi nào đó của hoàng đế Henki? - Mắt phu nhân bùng lên một tia nhìn kinh hoàng, xiết chặt tay Yusan, khẩn khoản khuyên ngăn - Đừng, ta xin ngài hãy quên cô gái ấy đi. Đã là người của Prang thì không thể là người xứng đáng với ngài. Ngài là viên ngọc quý nhất, thanh khiết nhất...

đừng để bị lôi kéo vào vòng ô uế của thế gian ngoài kia, vương tử Yusan...!

Thấy vậy Yusan đành chuyển giọng vỗ về nhẹ nhàng:

-Không đâu. Chuyện giữa ta và nàng ấy đã chấm dứt rồi. Chẳng còn gì cả. Phu nhân đừng quá lo lắng. Người đi nghỉ đi, đừng suy nghĩ nhiều không thì bệnh tình sẽ càng nặng thêm đấy.

-Để tôi đưa phu nhân về nghỉ. - Một cô gái trong trang phục màu kem nhạt xuất hiện nơi ngưỡng cửa, đỡ lấy phu nhân Lamia thật trù mến. Bấy giờ bà ta mới chịu rời khỏi đó.

Yusan vẫn ngồi bất động trên ghế, mái tóc dài màu nâu hạt dẻ buông thõng trên vai dường như không còn sức sống. Nỗi buồn đè nặng tâm hồn đa cảm của chàng. Chàng vừa lo cho Ana, vừa lo cho Gensan và Serazan

này... Làm sao đây, chàng phải làm sao nếu chiến tranh nổ ra? Chẳng lẽ nữ thần Lachesis thật sự muốn ném chàng vào giữa thế gian hỗn loạn kia để thử thách ư? Chàng có thể tránh chuyển đi sứ này sang Henki, nhưng làm sao có thể làm ngơ khi Serazan bị tấn công? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu buộc phải đối mặt với Ana trên chiến trường khốc liệt? Không, không thể nào... Lúc ấy chàng nhất định phải ra tay với Reven Ping, cũng là

Anastasia yếu thương của mình... Chàng biết phải làm gì? Giết người mà chàng có nhiệm vụ bảo vệ sao?

Vô vàn những suy nghĩ trái ngược nhau cứ loạn lên trong đầu Yusan. Chàng không phải là một vị thánh, chàng có trái tim biết yêu thương và đau khổ. Thế mà...

-Vương tử, xin tha lỗi vì tôi đã nghe trộm cuộc nói chuyện giữa ngài và phu nhân Lamia. - Cô gái lúc nãy lại bước vào phòng, đến bên cạnh Yusan. Chàng lắc đầu bao dung:

-Không sao. Chỉ là một câu chuyện phiếm.

-Nhưng về cô gái ở Penla là sự thật, phải không?

-Syringa, nàng có ý gì vậy?

-Ngài... ngài thực sự yêu cô gái ấy sao? Yêu một vương phi của Prang?!?

-Syrin à... - Yusan ngạc nhiên nhìn những giọt nước mắt đang lăn tròn trên khuôn mặt của cô gái tên Syringa -

Ta biết là nàng căm hận Henki nhưng...

-Tại sao người ngài yêu lại là một cô gái Henki cơ chứ ? Ai cũng được trừ dân tộc tàn ác đó. Ngày tôi đến đây, tôi đã nghĩ mình đã tìm đúng chỗ. Tôi đã nhìn thấy sự thanh khiết và trong sáng nơi ngài, thừa vương tử cao quý. Vậy mà nay ngài lại nói rằng ngài yêu một người thuộc về bạo chúa Prang sao?!? Phu nhân Lamia nói đúng! Ngài là người thuần khiết nhất, không thể có chút liên quan gì đến dân tộc Henki!

Yusan im lặng trước những lời nói đầy xúc động đó. Chàng còn biết nói gì đây? Syringa và phu nhân Lamia chỉ

là số ít, rồi đây nếu có thêm ai đó biết, họ cũng sẽ không bao giờ chấp nhận... và họ sẽ còn phản đối đến mức nào khi biết người con gái ấy không phải một vương phi chân yếu tay mềm nào đấy mà chính là Reven Ping nổi tiếng tàn nhẫn kia? Tình yêu có tội sao? Chàng biết không được phép lãng quên trách nhiệm của mình nhưng buộc chàng phải ra tay với Ana thì...Ánh nhìn phiền muộn của Yusan chùng xuống mệt mỏi.

-Syringa, nàng biết ý nghĩa của từ “nhất” không? “Nhất” là luôn luôn chỉ có một mình, luôn luôn cô đơn, luôn luôn như thế. Giống như đang đứng trên đỉnh núi cao vậy, cao chót vót, tách biệt hẳn với xung quanh. Ta chính là như vậy đấy. Mà trên núi cao thì... lạnh lắm.

-Vương tử...

-Nàng không cần nói thêm gì cả. Ta hiểu nàng đang nghĩ gì mà. Ta là tam hoàng tử Yusan của Serazan, ta chưa bao giờ quên điều đó. Vì thế nàng đừng lo.

Syrin không nói nữa, nàng gằn như sụp xuống vì thất vọng. Người con gái Henki nào đã biến Yusan của nàng trở thành như thế? Làm sao cô ta có đủ sức mạnh ấy khi có xuất thân từ một dân tộc tàn ác?

-Còn nàng, Syrin, nàng đâu có ghét Henki đến mức ấy. Ở đó có một người mà nàng cũng từng có chút yêu

thương cơ mà. - Yusan lặng lẽ tiếp, thật nhỏ nhẹ, như cố che giấu nỗi đau buồn đang nghiền nát tâm hồn mình.

Syrin giật mình thốt ra một cái tên:

-...Reven ?!?

-Reven Ping. - Yusan gật đầu, thở dài như muốn trút hết những phiền muộn về trách nhiệm và nghĩa vụ đang đè nặng trên vai mình trong vô vọng.

Thật ra các vị nữ thần số mệnh đang muốn Prang, Ana và chàng tham gia trò chơi nào đây? Và kết quả đen tối đã định trước kia liệu có thể thay đổi được chăng?

-Công nương Aur, nàng đã khoẻ hơn rồi à?

Câu hỏi bất ngờ của Hec là Aur phải giết mình quay lại, dứt mắt khỏi cảnh đẹp trong khu vườn thượng uyển.

Quận chúa Hec đang chạy đến, vẫn mặc bộ quân phục đen có khăn quàng cổ xanh lục dài tha thướt. Thật là kì lạ.

-Đã tạ quận chúa quan tâm, tôi đã đỡ nhiều. - Aur cung kính thi lễ. Hec gạt đi:

-Tôi mới là người phải cảm ơn nàng vì đã bỏ qua chuyện này. Triều đình chúng tôi quả thật đã có rất nhiều sai sót. Mà nàng đang làm gì vậy?

-Tôi chỉ ngắm quang cảnh Penla và khu vườn hoàng gia thôi. Nơi này thật là một vùng đất giàu có. - Aur mở

màng nhìn ra xa, nét ngây thơ trong sáng trên khuôn mặt dễ thương càng lộ rõ - Bầu trời cũng xanh quá, như là Serazan ấy.

-Serazan? - Hec nhắc lại - Nàng nhớ quê hương rồi sao? Có phải nàng muốn quay về không?

Aur khẽ cúi mặt, cố giấu đi đôi mắt buồn ẩn chứa thật nhiều những phiền muộn thầm kín, nàng đáp bằng giọng nói chào hỏi của một người vừa ốm dậy:

-Đã hai ngày qua từ lúc Gensan cùng hoàng đế trở về từ Calmus nhưng... anh ấy cứ nhốt mình trong phòng

riêng. Tôi thực sự rất lo lắng cho sức khoẻ của anh ấy. Khí hậu nơi này không thích hợp lắm với thể trạng người Serazan.

Hec chống tay lên cằm, môi khẽ dần ra thành một nụ cười độ lượng, nàng không nói gì mà chỉ vỗ lên vai công nương Aur thay lời chào rồi quay lưng bỏ đi. Aur hơi nhúu mày trước thái độ lạ lùng ấy. Nàng đang ở giữa Penla

của Henki thù địch, nguy hiểm chập chờn như bóng ma vô hình. Thế mà nàng lại chẳng giúp gì được cho Gensan yêu quý, thậm chí còn gây thêm rắc rối nữa. Từ trước đến nay, cả Gensan lẫn ba vị hoàng tử kia cũng đều coi Aur là một cô bé con nghịch ngợm. Giờ đâu phải thế, nàng đã là một thiếu nữ, lại còn là thái tử phi của Gensan, thế mà chàng vẫn không hề thay đổi cách nghĩ. Nàng đã cố gắng hết sức nhưng kết quả vẫn chỉ là những cái nhìn trách móc mà thôi. Nàng không phải là chị Ilex, không bao giờ bằng được vì... Ilex luôn biết làm thế nào để giúp đỡ và làm hài lòng mọi người...

Có tiếng gõ cửa. Gensan quay ra vừa kịp lúc thấy quận chúa Hecates xăm xăm bước vào mà không cần sự chấp thuận của chủ nhân. Cô gái ấy nhoẻn cười lém lỉnh:

-Không làm phiền vương tử chứ ?

-Quận chúa, nếu nàng biết là phiền thì cũng có rời khỏi đây đâu. - Gensan cười xoa, quay trở lại bàn làm việc của mình - Chẳng hay là đã xảy ra chuyện gì thế ạ ?

Có thể đây là một thái độ rất vô lễ nhưng không hiểu sao dù là thành viên hoàng tộc Henki, sự hiện diện của Hec không hề đem đến cho chàng những bất an mà tất cả chỉ là cảm giác dễ chịu như đang gặp gỡ một người thân quen vậy. Lễ nào vì Hec có tính tình khá giống Ilex? Gensan khó lòng mà tỏ ra quá cảnh giác với con người này.

-Nếu không có chuyện thì không được đến thăm ngài hay sao? - Hec nói, tay lập tức nhào đến nâng lấy quả cầu thủy tinh xinh đẹp đang đặt trên chiếc bệ cạnh giường ngủ - Càng nhìn càng thấy món đồ này thật là xinh xắn.

-Chắc quận chúa không thân chinh đến đây chỉ để ngắm nghía món đồ chơi ấy chứ ?

-Tất nhiên. - Hec bắt đầu tung hứng quả cầu như thể đang chơi với một trái banh vải bình thường - Vì có người đang lo lắng cho ngài nên ta thay mặt đến thăm thử coi có chuyện gì hay không.

Gensan nhướn mày về đùa cợt:

-Chà, ai lại lo lắng cho kẻ hèn mọn như ta thế ?

-Aur! - Hec nói thật hào hứng rồi đặt quả cầu xuống bàn làm việc của Gensan, mắt sáng hấp háy tia nhìn tinh quái - Cô bé lo cho ngài lắm đấy. Còn ngài sao lại tự nhốt mình trong phòng vậy? Thật không hay chút nào.

-Rốt cuộc thì nàng muốn gì? - Gensan đặt cây bút lông ngỗng xuống, chàng hiểu khi có mặt Hec ở bên cạnh thì khó lòng mà suy nghĩ chuyện gì được. Hec nhún vai, cười khúc khích, giọng trong veo:

-Sự lo lắng đó gọi là tình yêu à, vương tử ? Thú vị thật. Ta chỉ tự hỏi tại sao hai người đã đính ước mà hình như

tình cảm chỉ đến từ một phía là sao?

Gensan dễ dàng nhận ra mình đang bị thăm dò, chàng không cười nhưng nét mặt thì chẳng hề nao núng:

-Nàng thừa biết nhiều cuộc hôn nhân chính trị không hề quan tâm đến tình cảm của những người trong cuộc cơ

mà.

-Nói thế là ngài thừa nhận rằng mình không có tình cảm với công nương Aur sao?

-Nàng hỏi làm gì vậy? Chẳng lẽ muốn trở thành thái tử phi của ta à ? - Gensan đùa cợt nói. Mặt Hec chợt tối sầm lại, nàng nghiêng răng:

-Thật vô lễ! Không ai được phép nói năng kiêu ấy với ta!

Rồi chợt nhận ra mình đột ngột tức giận như thế là hơi quá đáng khi nhìn thấy nét ngờ ngàng bùng lên trong mắt thái tử Serazan, nàng liền hạ giọng ngay:

-Ta... không tin vào tình yêu. Ta không muốn vướng vào thứ tình cảm góm ghiếc ấy. Thế thôi.

-Góm ghiếc? - Gensan nhìn Hec, có vẻ rất thú vị - Ta chưa từng nghe ai nhận xét tình yêu như vậy cả. Chẳng lẽ

nàng từng yêu một người rồi bị phản bội nên mới có cái nhìn tiêu cực thế ?

-Ha ha ha! - Hec phá ra cười ngặt nghẽo. Một phản ứng kì lạ đến độ Gensan cũng phải sửng sốt vì không lường trước được. Quận chúa hất mái tóc đen ra sau lưng đầy nghịch ngợm, mắt sáng bừng như hai đốm lửa nhỏ trong đêm, tiếp - Vương tử, ngài khéo nói đùa. Ta chưa từng yêu một kẻ nào cả vì ta hiểu quá rõ, tình yêu chỉ là một chuỗi những bất hạnh nối tiếp nhau mà thôi. Có gì phải đau khổ và hi sinh vì một kẻ xa lạ không chung huyết thống với mình chứ ? Tình yêu là tên hướng đạo mù quáng, ai đã theo nó thì thường bị lạc đường. Một người khôn ngoan thì nên dừng trước ngưỡng cửa tử thần này.

-Nàng không thấy mình đã dùng những từ quá cay độc sao? Tình yêu? Nàng chưa yêu ai thì làm sao có đủ tư

cách phê phán nó. Tất nhiên là mọi người đang yêu đều mù quáng nhưng thật sự thì theo ta biết, nó cũng khá ngọt ngào.

Hec không cảm thấy phật lòng vì bị bác bỏ ý kiến, nàng chỉ thấy tò mò về chàng trai tóc nâu này thôi. Rõ ràng Gensan chẳng rảnh rỗi gì vậy mà vẫn chiều lòng ngời tán gẫu với nàng. Không thể là vì mục tiêu chính trị vì chính trị thì liên quan gì tới “tình yêu” nhằm nhí ? Gensan giống như dòng

nước vậy, trong sáng và mềm mại nương theo mọi địa hình dù là núi cao hay vực thẳm...

-Theo ngài biết? - Hec tỏ ra là một kẻ tinh quái có thừa - Chẳng lẽ bản thân ngài chưa từng yêu ai?

Gensan không đáp và hiển nhiên nàng coi đó là một lời xác nhận.

-Ta không bao giờ tin vào tình yêu, đơn giản vì ta chính là kết quả của một bi kịch. Cả hai đấng thân sinh của ta đều đã yêu nhau rất thực lòng nhưng kết cục chẳng tốt đẹp gì nếu không nói là quá tồi tệ. - Hec cay đắng nói, mắt dán chặt vào quả cầu xinh đẹp, chứng tỏ nàng đang bị dày vò dữ dội lắm vì một quá khứ đã qua. Gensan khá chú ý điều này, chàng hơi đắn đo một chút nhưng cuối cùng cũng quyết định nói thẳng:

-Chẳng lẽ lời đồn đại là thật?

-...?

-Bọn nô tì đồn rằng, quận chúa, xin miễn tội, chúng bảo nàng là con của tiên đế và...em gái là cố công chúa Issara?

-...Ngài cũng đã biết rồi ư? - Quận chúa chẳng tỏ vẻ gì là bất ngờ hay tức giận chút nào trước việc bí mật của bản thân bị lộ, nàng chỉ đáp lại cái nhìn lạ lẫm của Gensan bằng một nụ cười nhẹ hơn làn gió mùa đông lạnh giá rồi thở hắt ra - Không cần thương hại ta. Ta cũng tự biết là mình đáng bị ghê tởm... Ừm, xem ra ngài thu thập thông tin cũng nhanh quá nhỉ?

-Quận chúa quá khen. - Gensan gật đầu, mắt mông lung. Hecates là sự kết hợp đáng nguyền rủa của hai anh em ruột hoàng tộc Henki thế hệ trước... tin này thật ra chàng cũng chỉ mới biết qua mạng lưới tình báo vì nàng quận chúa đây xuất hiện quá đột ngột, ngoài dự tính của chàng. Chàng có ghét người con gái này không?

Không, rõ ràng là thế, Gensan đâu phải là loại người chỉ biết chăm chăm nhìn về quá khứ để đánh giá con người hiện tại. Kể cũng lạ. Chịu nổi bất hạnh lớn lao như vậy mà cô ta vẫn cứng cỏi chống chọi đến hôm nay, mặc cho sự khinh thị và đàm tiếu của toàn dân tộc. Ý chí kể ra cũng mạnh mẽ lắm. Dám đối mặt với số phận bi kịch của mình, về điểm này, Hecates thật sự giống Ilex. Rất kiên cường.

-Ta biết là nàng không mong chờ một sự cảm thông hay an ủi. Và ta cũng không có thói quen làm việc ấy. Ta chỉ nghĩ đơn giản thế này: Tất cả chúng ta đều được yêu. Đó là nguyên lí của cuộc sinh tồn và cũng là cứu cánh duy nhất.

-Tất cả? Nhưng ta đâu có được coi là người. - Hec cười nhạt nhẽo - Vợ vẫn thật. Ta định đến đây là để nói về

công nương Aur, thế mà quanh đi quẩn lại toàn là chuyện tình yêu vô bổ. Chắc hẳn vương tử sẽ cảm thấy ta là một con người phiền phức.

-Ồ không, chuyện quận chúa cứu Aur ta còn chưa có dịp cảm tạ. Được nàng thân chinh ghé thăm thật lấy làm vinh hạnh lắm. - Gensan bối rối thi lễ. Hec thẳng tay gạt đi:

-Trên đời ta ghét nhất là phải tuân theo đúng lễ giáo. Ngài muốn cảm tạ ta ư ? Thế thì đừng có coi ta như một quận chúa lá ngọc cành vàng nữa. Ngài biết đấy, ta đâu xứng được như thế. Từ nay khi không có người ngoài cứ gọi ta là “Hec” được rồi.

Gensan ngạc nhiên ngược nhìn. Sự bướng bỉnh cố hữu toả khắp khuôn mặt thanh tú của Hec, cứ như một tường thành không gì lay chuyển nổi.

-Vậy thì đa tạ quận chúa đã ban ơn.

-Đã bảo... Thôi, ta không cãi với ngài nữa. Nhưng ta cũng có thể cư xử thế với ngài chứ, vương tử ?

-Là...?

-Ta sẽ gọi ngài đơn giản là Gens thôi.

-Hoàng đế sẽ không vui đâu. - Gensan ơ hờ bảo, không hẳn là một lời chối từ. Song Hec thật là một cô gái ngang ngạnh, nàng hất hàm đầy cao ngạo:

-Thì sao? Ta là ta, anh ấy là anh ấy, liên quan gì. Sẽ chẳng sao đâu. Ta cam đoan.

-Nàng quả thực rất giống một người mà ta quen. - Gensan bật cười, có lẽ là nụ cười thật nhất của chàng từ lúc đặt chân đến Henki này. Trước đây chàng nghĩ Hec chắc chắn cũng là một người vừa thông minh, biết tính toán lại xảo quyệt chẳng khác gì anh trai là Prang. Nhưng chỉ qua vài lần tiếp xúc chàng nhận ra mình đã có hơi thiếu công bằng khi chỉ nhìn vào môi trường mà phán đoán con người. Hec đúng là rất giống anh, hiếu thắng, độc đoán, bướng bỉnh nhưng bản tính thì lại vô cùng ngây thơ, thích gì làm nấy. Rõ ràng vẫn còn là một cô bé cho dù trong chính trị cũng có thể là một nhà quân sự đáng gờm.

-Giống? Một cô gái chứ gì? - Hec biểu lộ một sự tò mò rất tự nhiên.

-Tại sao nàng biết ?

-Chứ chẳng lẽ ta lại giống một tên con trai ư ? Đâu có tệ đến mức ấy. - Hec cười khanh khách, tay nhẹ nhàng đặt quả cầu trở về vị trí ban đầu, thật cẩn thận.

-Đúng thế. - Chính Gensan cũng phải mỉm cười vì câu đùa này, chàng chấp hai tay lại trước ngực, tha thiết nói -

Một cô gái rất trẻ... chắc bây giờ vẫn còn rất trẻ. Người ấy và nàng có khá nhiều nét tương đồng. Chắc số trời đã định, ta lại gặp một người giống thế.

-Chàng làm ta thấy thú vị rồi đấy, Gens! Ai vậy?

-Ilex. Đó là Ilex. - Giọng nói vốn rất mềm mỏng của công nương Aur giờ đây vang lên chứa chan sự bức dọc khó chịu rất lộ liễu. Nàng đứng ngay ngưỡng cửa tự lúc nào, có lẽ vì cả Hec lẫn Gensan đều quá mải mê trong cuộc trò chuyện mà không để ý. Aur nắm chặt gấu áo, mắt sáng long lanh như ngấn nước, nhìn Hec chăm chăm khiến nàng bất giác ớn lạnh. Gensan nhả nhận đứng dậy, tỏ ý vui mừng đầy khách sáo:

-Aur, em đến sao không báo trước để anh ra đón. Em còn yếu mà.

-Công nương Aur. - Hec chào hỏi hơi kiểu cách. Aur mím chặt môi, cúi đầu đáp lễ nhưng thái độ thì chẳng có vẻ gì là vui mừng cả. Nàng lướt qua Hec giống như một cơn gió lạnh, sát khí bùng bùng bủa lấy xung quanh thật dễ sợ. Ánh mắt Aur chỉ hơi dịu lại khi nhìn sang vị hôn phu của mình, cất giọng êm ái:

-Em lo cho anh, Gensan.

-Anh đã khiến em lo nghĩ mất rồi. - Gensan thốt ra một lời cảm tạ khô khốc nghe cứ như đọc thuộc lời thoại sáo rỗng trong một vở kịch chán phèo nào đó vậy. Hec nhún vai:

-Hình như công nương vẫn chưa khoẻ. Ta không làm phiền hai người nữa. Gens, cáo từ.

Hec bỏ đi ngay mà không chờ phản ứng của Gensan. Chàng nhìn theo cho đến khi bóng nàng khuất sau khúc quanh cuối hành lang mới quay vào phòng, ngồi xuống đối diện với hôn thê Aureola. Cô bé ấy đang nhìn chàng đầy giận dữ, cứ như mọi tội lỗi trên thế gian này đều có nguồn gốc từ cuộc chuyện trò giữa chàng và quận chúa Henki vậy. Cả hai cùng im lặng. Aur không nói gì. Cơn giận dữ vô hình bóp nghẹt lấy cổ nàng, đập vỡ mọi từ

ngữ nàng định thốt ra. Nét mặt bình thản của Gensan chỉ khiến nàng thêm phát cáu. Bầu không khí càng lúc càng nặng nề, dường như chỉ còn tiếng thở gấp gáp của nàng và tiếng con cú Avista đôi lúc nghiêng đầu rĩa lông giữa chừng giấc ngủ ngày mà thôi. Gensan cũng chẳng tỏ vẻ gì vội vã, chàng im lặng nhìn Aur chờ đợi, cho đến khi chàng nghĩ nếu mình không mở lời trước thì Aur sẽ vì tức mà oà lên khóc thực sự mất.

-Em đang giận lắm hả ? - Gensan nhỏ nhẹ bảo. Cứ như châm ngòi cho quả bom tức giận bùng lên trong Aur vậy, nàng nghẹn ngào quát:

-Anh... em lo cho anh vậy mà anh lại bình thản ở đây nói chuyện phiếm với cô ta. Em đến tìm thì anh bảo là mệt, đóng cửa không cho vào, còn với cô ta thì...

-Rốt cuộc thì em đã đứng nghe trộm được bao lâu rồi Aur? - Gensan lạnh nhạt xen ngang. Aur giật mình thảng thốt:

-... từ chỗ Hecates là con của vua Sohan và công chúa Issara. Nhưng không quan trọng, đúng, em có lỗi khi nghe trộm nhưng... nhưng cái em muốn nói là em đã thấy anh trò chuyện với cô ta rất vui vẻ !!!

-Chứ em muốn anh phải làm thế nào? Vừa mắng vừa đuổi Hec đi khỏi ư ?

-Hec? Anh gọi thân mật quá. - Aur mĩa mai nhắc lại, trái tim nàng như có ngàn lưỡi dao rạch nát - Và cô ta gọi anh là Gens đúng không? Cô ta đã cứu mạng em nhưng đâu có nghĩa là được quyền...

-Em nghĩ cô ta thích anh thật à ? - Gensan bất giác nở một nụ cười chẳng ăn nhập gì với tình cảm hiện tại, buông một câu hỏi ngớ ngẩn không khác nào đổ thêm dầu vào lửa. Aur tức tím mặt, cảm thấy như vừa bị tát một cú chí mạng đến nỗi không định thần nổi, nàng vung tay toan hất mọi thứ trên bàn xuống nhưng Gensan đã ngăn kịp. Chàng vẫn tùm tùm cười như thế, thì thầm khe khẽ:

-Em nghĩ sao về một trò chơi chính trị, Aur?

-Anh... anh nói vậy là thế nào? - Aur kinh ngạc giăng tay ra.

Gensan điềm đạm ngồi trở lại ghế, các ngón tay mảnh khảnh đan chéo vào nhau:

-Một trò chơi thú vị. Ai biết rõ về tình hình của Henki nữa ngoài hoàng đế và Reven? Hecates. Chính là cô ta.

Thử thôi, có lẽ anh sẽ tìm được nhiều thông tin quan trọng hơn gấp nhiều lần so với việc ru rú tối ngày ở mảnh đất đáng nguyên rủa này đây.

-Anh... ý anh là ... anh lợi dụng tình cảm của Hecates sao? - Aur cố thờ đốc, cố kìm nén sự bất bình trong giọng nói. Ghen với Hec không có nghĩa là nàng mong chuyện như lời Gensan nói xảy đến với cô ta.

-Trong một bàn cờ, mọi quân cờ đều được tính đến hòng giành được chiến thắng. Và lại cô ta có thích anh hay không cũng chưa rõ. Em nghe rồi thì biết, loại con gái như Hec không dễ bị chinh phục đâu. Cô ta đã bị tổn thương một thời gian quá dài, không tin vào tình yêu... Lần này em phải chịu thiệt thòi một chút Aur à.

-Em không nghĩ đó là cách hay. - Aur lo lắng nắm lấy tay Gensan - Anh đang đùa với lửa đó, Gensan!

-Lửa? Em sợ anh bị bỏng ư ? Đừng lo, cùng lắm là chết thôi mà. Em nghĩ chúng ta đến Henki lần này lại chưa chuẩn bị tâm lí cho cái chết sao?

-Không... không phải... - Aur muốn nói rõ hơn song nhìn vẻ hào hứng của Gensan, nàng hiểu mọi lời khuyên

can lúc này là vô dụng. Tất nhiên đó không phải là vì nàng lo cái chết. Chết? Nhiều lúc còn có thứ tệ hơn nữa kìa. Nàng ghen vì Hec ư ? Không

phải vì sợ mất Gensan mà là sợ một khi chàng vướng vào mối tình nguy hiểm trái ngang đó sẽ dẫn đến kết cuộc không ra gì. Vậy mà lúc này Gensan lại chủ động lao vào chiếc vòng lửa ấy?

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chính chàng chứ không phải Hec mắc bẫy? Trực cảm báo cho Aur biết một tương lai rất xấu... có lẽ cảm giác bất an này cũng không phải là vô lí, vì vừa đây thôi, lúc đứng bên ngoài nàng đã nhận ra ánh mắt của Gensan khi nhìn quận chúa Hec... đầy tình cảm, thú vị, hào hứng, thích thú... hết như đang nhìn chị Ilex...thậm chí còn thiết tha hơn.

Không phải là một dấu hiệu tốt. Chắc chắn là thế.

Legend of Porasitus - Chương 61

-Anh đang làm gì thế ? - Hec hơi to tiếng khi xăm xăm tiến vào cung điện Luxia mà không báo trước. Prang đang đọc sách trong thư viện, bên cạnh là Iris chăm chú theo dõi gì đó cùng một vài nữ tì. Phong thái họ ung dung cứ như cuộc sống bên ngoài vô cùng yên bình vậy.

-Chị Hec! - Iris mừng rỡ reo lên cứ như một đứa trẻ trong khi Prang chỉ hơi nhếch ánh mắt lạnh lẽo khỏi trang sách chút ít để nhìn nàng mà thôi.

-Có chuyện gì mà trông em cau gắt thế ? - Prang hỏi nhẹ nhàng. Hec ngồi phịch xuống bên cạnh Iris, mặt mày càng lúc càng cau có hơn. Thật khác với nàng lúc bình thường.

-Chính anh làm em cau gắt đấy. - Hec lầm bầm trong miệng. Prang a hà một tiếng như hiểu chuyện trước sự ngỡ

ngàng của Iris đang rất lo lắng cho chị.

-Iris, em ra ngoài đi. Anh có chuyện nói riêng với Hecates.

-Vâng.

Khi chỉ còn hai người, bấy giờ hoàng đế mới bình thân đặt quyển sách cũ kĩ xuống bàn đọc, kéo sát hơn chiếc áo khoác lên vai, thật chậm rãi chàng bắt đầu câu chuyện về thoả thuận bí mật cùng Hec:

-Sao, em bực bội vì chuyện ấy à ?

-Em không thích đâu, Prang. - Hec xụ xuống nhưng chẳng còn chút sức lực nào, mắt nàng buồn rười rượi dù vẫn ẩn chứa chút gì đó khó chịu của sự ngang ngạnh cố hữu - Em không nghĩ đó là ý định hay.

-Em đã thăm dò thử rồi sao?

-Anh không hiểu à, em nói là chuyện này đem đến cho em linh cảm xấu lắm. Em ghét tình yêu nhưng đâu có nghĩa là em muốn huỷ diệt nó. Chúng ta có thể ngừng kế hoạch ấy lại không? Coi như em van xin anh đi, hoàng huynh.

Prang búng tay thật khẽ, môi nhoẻn cười lạnh giá, không có tí xúc động nào hết trong giọng nói:

-Em biết mình đang yêu cầu anh làm điều gì không hả, Hec yêu quý? Tình yêu chân chính à ? Từ bao giờ em có lòng thương xót với người ngoài hoàng tộc chúng ta vậy? Hãy nhìn vào mục đích tất cả chúng ta đã đề ra mà suy nghĩ chín chắn lại đi. Anh hiểu là em đã thử và đã cảm thấy tội lỗi. Đừng nói với anh em thấy xiêu lòng đấy. Em có thể giết người, có thể gián tiếp đẩy kẻ khác vào chỗ chết mà không run tay. Lần này em có phải hạ

sát ai đâu mà lại tỏ ra nặng nề thế. Bình tĩnh đi nào, mọi chuyện sẽ ổn thôi, nếu như em nghĩ rằng mình hành động chỉ vì Henki. Nếu là vì quê hương thì không có bất cứ hành động nào bị gọi là phi nghĩa cả.

Hec im lặng. Trên đường đến đây nàng đã suy nghĩ nhiều lắm, nhiều lắm những lời phản bác lại Prang thế mà...

Prang luôn luôn áp đảo tinh thần người khác. Vì Henki ư ? Vì cái mảnh đất đã đầy đoạ, chà đạp số phận nàng ư

? Không, nàng không bao giờ vì Henki cả. Hec biết rất rõ ràng điều này. Trong nàng, Henki không tồn tại, đúng hơn là chưa bao giờ tồn tại. Quá khứ mờ mịt xa xưa kia chỉ có hình ảnh của Amarylis dấu yêu và khuôn mặt hiền từ của ông nội...

-Thế nào? Chẳng lẽ em thật sự định bỏ cuộc? - Prang ướm lời.

-Thôi được. Em sẽ tiếp tục nhiệm vụ này. - Hec rút cuộc cũng chỉ có thể buông một câu cam chịu như thế.

Prang có thể nhún mình nhường nàng trong bất cứ cuộc tranh luận nào, trừ chuyện quốc gia đại sự. Mọi sự bất kính, thách thức, ngang ngạnh của nàng đều có thể được tha thứ dễ dàng, trừ việc phản bội lại niềm tin của Prang. Phản bội Prang ư ? Đến trong mơ, Hec cũng không bao giờ có đủ can đảm nghĩ đến chuyện này chứ

đừng nói là thực hiện chúng.

Nàng đứng dậy, lòng đau nhói một nỗi đau lạ lùng. Prang đang nhìn ra cửa sổ hướng về phía khu vườn hoa hồng xinh đẹp, đáy mắt trong veo, lãnh đạm như một nhà tiên tri đã nắm rõ tương lai cuộc đời mình vậy. Prang thật khó thấu hiểu, lúc ân cần, lúc xa cách... bao giờ mới có người làm tan băng giá đang bao quanh tâm hồn sâu thẳm của chàng? Hec không phải là người đó, nàng chỉ âm thầm mong sẽ có một bàn tay dịu dàng xuất hiện, cứu vớt người anh trai rất đỗi yêu quý của nàng thôi.

-Anh... em sẽ làm chuyện dơ bẩn này... - Hec tiếp tục nói nhưng Prang không có dấu hiệu nào là sẽ rời mắt khỏi khung cảnh bên ngoài để đáp lại lời nàng. -... không phải vì Henki... mà là vì anh. Tất cả cuộc đời của em cũng chỉ là để dành cho việc thực hiện mọi ý muốn của anh, Prang ạ.

-Vì anh? Cũng giống như vì Henki thôi. Có gì khác nhau đâu. - Prang lạnh nhạt nói, xa vắng đến nao lòng.

Hec đứng lặng hồi lâu, đôi mắt xám bạc dán vào bóng hình thân quen của vị quân vương trẻ tuổi đang tựa mình vào thành cửa sổ. Ánh nắng buổi chiều tà gay gắt phả lên từng đường nét trên khuôn mặt sắc cạnh của Prang, giống như một bức tượng nạm vàng lộng lẫy, oai nghiêm. Nét đẹp ở một con người có thể không nhìn thấy được ở hình thức mà là tận đáy sâu tâm hồn. Vậy mà sao bao quanh con người uy quyền bậc nhất, tràn đầy tham vọng này, Hec chỉ thấy tuyền một màu xanh nhàn nhạt rất đẹp, nhưng đó là cái đẹp của nỗi buồn, của sự cô độc hiu quạnh có thể khiến người bình thường trào nước mắt thương cảm.

“Vì anh và vì Henki khác nhau chứ Prang. Vì anh, em có thể phản bội lại cả Henki. Nhưng vì Henki, thà chết còn hơn em phải làm tổn thương anh.” - Hec thầm nghĩ, song suy nghĩ đó chẳng thể cất nên lời vì giữa Prang và những người khác, kể cả nàng, luôn có một bức tường băng vô hình ngăn cách. Không ai có thể vượt qua và bước vào thế giới của chàng. Giống như một con sư tử, nó có thể rất hùng mạnh, rất hung dữ nhưng... cũng chỉ

là một vị chúa tể cô độc mà thôi. Nhiều lúc Hec tự hỏi Prang sẽ làm gì sau khi chinh phục thiên hạ? Prang cần gì một chiếc ngai vàng thấm máu lạnh buốt hơn thép kia để phí hoài trái tim mình trong chiến tranh và nước mắt chứ? Không, có thể nàng không hiểu, hoặc không bao giờ hiểu. Nàng chỉ biết dốc sức vì Prang mà thôi, vì Prang...

Hec sống cũng vì Prang và biết đâu chết cũng sẽ vì Prang, không bao giờ hối tiếc, không bao giờ ân hận.

Mặt trời đang chìm dần xuống vịnh Bluebell xinh đẹp, trở về nhà, mặt trời đang trở về nhà. Đại dương bao la khẽ uốn mình, dang tay chào đón đứa con rực rỡ trở về, sắc đỏ hoà trong nước xanh mát dịu dàng. Hoàng hôn giống như là sự đoàn tụ.

Prang bật cười trước những suy nghĩ tưởng tượng ngộ nghĩnh vừa nảy ra của mình. Trên đời này chàng yêu Henki hơn bất cứ điều gì. Henki vừa là người mẹ dịu hiền, vừa là người bạn chân thành. Henki không bao giờ

thắc mắc hay phản đối những quyết định của chàng. Henki cũng rất giống chàng, sôi sục sức sống, khát vọng dạt dào dù quá khứ ít ai biết đến lại rất tang thương...

Một vị quân vương phải yêu đất nước mình, nhưng... nhưng sao lúc này đây, từ hoàng cung lộng lẫy, chàng chỉ

có một mình ngắm nhìn hoàng hôn đỏ rực? Sự cô đơn thường dấy lên khi đêm đến, và đáng sợ hơn, nó vọng ra từ chính trái tim chàng.

Prang thở dài nhẹ nhõm, toan quay đi thì vô tình nhìn thấy một bóng người thấp thoáng trong khu vườn đằng xa...

Rất xinh đẹp, giống như một thiên thần vừa lạc bước chân trốn khỏi chốn địa đàng, người ấy đang bình thản dạo bước giữa những luống hoa rực rỡ vô ngần trong màn nắng cuối ngày. Tà áo choàng đen thẫm mà toát lên sự kì bí lạ lùng...

Reven Ping.

Anastasia...

Prang lắc đầu ngao ngán. Đem hoa hồng “Hoàng đế” vượt đường xa đến tận Penla này, chàng dường như chỉ

muốn giữ lại chút gì đó hình bóng người xưa nhưng... tại sao Reven lại giống Anastasia đến nhường ấy? Cứ

như là một cặp song sinh nam nữ vậy. Nếu ngay từ đầu không biết Reven là người Serazan có lẽ chàng đã nghĩ

thế thật rồi. Từ bao giờ trong mắt chàng, khuôn mặt công chúa Porasitus đã chính là khuôn mặt của Reven? Vậy rốt cuộc, Reven giống nàng ấy hay là ngược lại đây? Prang không thể tưởng tượng nổi một Anastasia tóc vàng thì trông như thế nào...

Giờ này Anastasia đang ở đâu? Nàng công chúa của lòng chàng đang lưu lạc nơi nào giữa cõi âm dương vô định kia? Chẳng lẽ nàng đã chết thật rồi sao? Đúng, Anastasia chết thật rồi. Reven nói vậy. Hec nói vậy. Ai cũng nói vậy. Họ nói nhẹ lăm, công chúa cuối cùng Porasitus đã chết, thế thôi. Và họ còn cười vui mừng vì giọt máu duy nhất còn sót lại của xứ sở hoa hồng ấy đã bị tiêu diệt, sẽ không còn hậu hoạ. Đáng lẽ chàng cũng nên cười, Prang hiểu, nhưng nụ cười đó còn đắng hơn liều thuốc đắng nhất thế gian. Chàng trách Reven đã vội giết Anastasia... Để nàng sống lâu hơn để làm gì? Đưa về Penla cho chàng xử rồi giết ư? Liệu chàng có đủ can đảm giết nàng không? Có lẽ chàng nên cảm ơn Reven vì đã thay chàng làm chuyện khủng khiếp ấy.

Anastasia, vì sao chàng không thể xoá bỏ hình ảnh người con gái ấy khỏi tâm trí mình? Cho dù chàng có lao vào công việc, cho dù đầu luôn chứa đầy những kế hoạch chinh phạt xâm chiếm nhưng vẫn luôn có một vị trí đặc biệt dành riêng cho hình ảnh nàng tồn tại. Nhiều lúc Prang muốn hét lên như con thú hoang để trút hết phiền muộn trong lòng. Phụ vương đã nói gì, tình yêu quan trọng hơn đất nước à? Không, Prang không tin vào bất cứ tình yêu nào. Chàng không tin trên đời có cái gọi là tình yêu chân chính. Rõ ràng người phụ vương yêu là công chúa Issara nhưng vì những quy luật đạo đức, những rào cản suy nghĩ mà ngài tự ép mình nói về mẹ

chàng, vương phi Luxia.

Còn chàng? Chàng yêu Anastasia hay chỉ là thứ tình cảm tưởng tượng trước một thiếu nữ lạ lùng không hơn.

Nhưng chàng, chàng đã từng khẳng định sẽ yêu khác cái cách phụ vương, mẫu hậu và Neperus từng yêu. Chàng sẽ không đời nào hành hạ mình bởi những cuộc hôn nhân chính trị không tình yêu... Vậy mà hãy xem, chàng đã làm gì Anastasia? Chàng không những không bảo vệ được nàng mà còn đem đến bất hạnh cho nàng. Vì quê

hương sao? Trước cái chung, cái riêng không được phép tồn tại.

Cuối cùng thì chàng đã yêu như thế nào vậy?

Chàng có thể là một hoàng đế tài năng, nhưng lại là một kẻ thật tồi tệ trong tình yêu...

Có lẽ dành cho một kẻ như chàng chỉ có tình yêu đau khổ với một hình bóng mơ hồ trong kí ức mà thôi. Đó là sự trừng phạt chăng?...

Prang không nghĩ nữa, chàng quay vào trong, ngồi trở lại ghế và cầm lấy quyển sách đang đọc dở. Nhưng chẳng chữ nào lọt nổi vào đầu. Chàng còn có thể gắng gượng bao lâu nữa đây trong cuộc đời đau buồn này?

-Holiserus là Hecates. - Benjin đã trả lời câu hỏi của Ana như vậy, rất ngắn gọn.

Holiserus là quận chúa Hecates.

Hecates là con của hai anh em vua Sohan và công chúa Issara.

Hecates là kẻ bị dân tộc Henki nguyện rửa.

Những suy nghĩ kinh hoàng đó khiến Ana bất chợt thấy thương cảm người con gái ấy. Nếu là nàng, nàng thật không thể tưởng tượng là sẽ phải sống như thế nào khi mình lâm vào hoàn cảnh bi đát ấy. Ồ không, nàng cũng không dám tưởng tượng nữa kia. Có cái gì đó gần như là sự ghê tởm... Thế mà Hec đã chung sống với cái số

phận khủng khiếp ấy từ khi mới sinh ra. Một cơn ác mộng...

Sao lão tư tế ấy có thể làm như vậy? Tại sao đang tâm vui đập một đoá hồng bạch tinh khiết trở thành con người mang dòng máu ác quỷ nhanh đến thế? Hec vô tội. Tình yêu của cha mẹ cô ta cũng vậy. Quyền lực là nấc thang dẫn đến hạnh phúc hay là vực sâu đẩy con người xuống tận cùng địa ngục đau khổ? Sống không bằng chết, câu nói này có lẽ dành riêng cho Hec. Nhưng cô ta đã vượt qua bất hạnh ấy bằng cách nào? Ai đã cho cô ta sức mạnh diệu kì đó để có thể tiếp tục sống, tiếp tục ngẩng cao đầu trước sự khinh miệt của cả thế gian?

Bốp!

-Á! - Có tiếng ré lên trong trẻo, khiến Ana giật mình lùi lại. Trên nền cỏ, núp trong một bụi hoa là một người mặc áo choàng lung tung, vóc dáng thanh mảnh. Nàng đã vô tình đá phải hấn khi bước đi. Khuôn mặt hấn ta bị

che kín chỉ chừa một đôi mắt xanh biếc, trong veo như nền trời. Và đôi mắt ấy đang ngơ ngác ngược nhìn nàng đầy tò mò pha lẫn sợ hãi. Đôi mắt ấy thật là quen thuộc nhưng Ana không tài nào nhớ nổi là đã nhìn thấy ở đâu.

-Người là ai? - Ana thận trọng hỏi. Đột ngột tiếng lính canh vang lên dồn dập đằng xa:

-Bắt lấy nó! Bắt lấy nó! Con bé nô lệ!

Kẻ bí ẩn kia toan chạy trốn nhưng loay hoay thế nào lại khiến tà áo bị mắc vào gai hoa hồng. Ana hơi ngạc nhiên:

-Nô lệ? Cô là nô lệ à?

-Không! Ta không phải nô lệ! - Cô gái ấy gắt gỏng, hấp tấp gỡ gai nhọn ra, càng lúc càng rối. Trong khi lính ngự lâm đang ào ào chạy tới rất hùng hổ. Trông cô bé tuyệt vọng thật tội nghiệp, bất ngờ cô ta quay sang Ana, quát:

-Người có gương hã? Chặt mớ cây này cho ta! Sau này ta sẽ hậu tạ!

-Cái gì? - Ana suýt nữa thì phá ra cười trước lời ra lệnh ngây ngô của cô bé con.

Chớp mắt lính đã ập đến nơi. Hai người túm lấy cô bé nô lệ và nhanh tay trói nghiêng cô ta lại.

-Con bé quý này, mới lơi là một chút là đã lẩn ngay đi! Thật là...nào, đi mau! Không thì đừng trách bọn ta nặng tay!

-Đồ tồi! Đồ độc ác! - Cô bé ứa nước mắt vì uất giận, cầm hờn nhìn xoáy vào Ana, hét lên - Người mà giúp thì ta đã thoát rồi ! Nhớ đấy, oán báo oán! Ta không quên món nợ hôm nay đâu, đồ lính kiếng!

-Người dám xúc phạm đại... - Một người lính toan vung tay tát cô ta vì tội vô lễ, nhưng Ana đã nhẹ nhàng gạt đi:

-Cô ta còn bé mà...

-Ta không bé! Đồ ngốc kia!

Và cô bé mắt xanh ấy vẫn rú rít mãi cho đến tận lúc bị lôi đi.

Nhưng một nô lệ chưa được huấn luyện như thế được đưa vào hoàng cung để làm gì? Ana chỉ thắc mắc chi tiết này.

-Lâu quá không được gặp ngài, đại tướng quân.

Gensan xuất hiện sau lưng nàng từ lúc nào không biết, giọng nói nhỏ nhẹ và trầm tĩnh, thật là giống Yusan, giống đến nỗi suýt nữa khiến Ana lỡ miệng thốt ra cái tên thân thương ấy.

-Tôi không làm ngài sợ đấy chứ. - Gensan mỉm cười - Sao mấy hôm nay tôi không thấy ngài vào Lesbos?

-À, vì tôi bận giải quyết vài việc. - Ana đáp đầy lễ độ và ánh mắt thì hoàn toàn dán vào khuôn mặt giống hệt Yusan ấy. Thật lạ lùng. Trong nàng, không hẳn là cảm giác xốn xang xao động, mà chỉ đơn giản là thích thú và tò mò.

-Vậy mà giờ ngài lại có thời gian rảnh rỗi để đi dạo trong vườn hồng à ?

-Công việc thì cũng phải có lúc kết thúc chứ, vương tử cao quý.

-Đúng vậy. Tôi lại nói sai rồi. Xin ngài tha lỗi cho. - Gensan nói trong tiếng cười, chàng liền chuyển đề tài câu chuyện - Khung cảnh nơi này thật chẳng khác gì chốn thần tiên. Trời mây êm đềm quang đãng, hoa rực rỡ và mĩ

nhân thì diễm lệ như vừa bước từ trong tranh ra.

-Hai vẽ đầu thì tôi hiểu, nhưng xin vương tử chỉ bảo cho kẻ võ biền này biết, mĩ nhân ngài đang nói đến là ai vậy ? Một tiểu thư nào ư ? Hay là ai đó trong hai vị quận chúa của nước tôi?

Gensan đưa tay che một nụ cười nhiều ẩn ý đang nở trên môi theo phép lịch sự, vẫn không hề rời mắt khỏi những đoá hồng lộng lẫy, chàng cất lời :

-Người ấy là người đẹp nhất tôi từng thấy trên đời. Sắc đẹp thật có nhiều uy lực, ngài có nghĩ vậy không, tướng quân?

-Có lẽ... nhưng ngài chưa trả lời câu hỏi của tôi.

-Phải rồi. Thế này, mĩ nhân nhiều lúc đâu nhất thiết cứ phải là một thiếu nữ...

-Ý ngài tôi chưa hiểu lắm. Chẳng lẽ mĩ nhân lại có thể là một đấng nam nhi hay sao?

-Ừm, mĩ nhân vừa có nét đẹp yếu điệu của thiếu nữ tuổi thanh xuân, lại tràn đầy khí khái oai phong lẫm liệt của phái nam. Một sự kết hợp hoàn hảo giữa

sức mạnh và vẻ đẹp, giữa mái tóc nâu óng mượt và đôi mắt xanh thắm huyền hoặc... thật là quà tặng của Thượng đế dành cho cuộc đời... hoặc, là lọ chứa độc chất.

Giọng Gensan chậm rãi vậy mà còn nhọn hơn thanh gươm đâm xuyên tim Ana. Nàng suýt nữa thì kinh hãi lùi lại, khó khăn lắm mới giữ được nét bình tĩnh trên mặt. Nàng gượng cười :

-Vương tử thật hay đùa. Nam nhi ai mà lại có dung mạo thần tiên như vậy được.

Gensan bấy giờ mới từ từ chuyển ánh mắt xanh lục giống hệt Yusan sang khuôn mặt tái nhợt của Ana, bất giác đưa tay vỗ đầu mấy cái, a hà như vừa nhận ra sự thật quan trọng nào đó:

-Phải, phải, ngài nói đúng. Tôi cũng không nghĩ đó là nam nhi, bông hồng nhưng kiều diễm ấy ấy mà. Thật là có lỗi khi làm phiền thời gian nghỉ ngơi quý báu của đại tướng quân Ping bằng những lời lẽ vô nghĩa của mình, tôi xin cáo từ. Lần sau chúng ta lại cùng bàn luận về mỹ nhân và hoa hồng, có được không?

Chưa dứt lời, vị thái tử Serazan kì lạ đó đã vội vã đi khỏi, không kịp để cho Ana chất vấn điều gì. Và chính nàng, nàng cũng không thể hiểu nổi Gensan muốn ám chỉ điều gì trong câu chuyện tưởng chừng vô vị vừa qua.

Mỹ nhân và hoa hồng... Chẳng lẽ người này đã biết thân phận thật sự của nàng sao? Không, không thể nào, vì nếu đã biết, Gensan không có lí do nào mà lại không dùng thông tin ấy để làm tan rã nội bộ Henki, từ đó bảo vệ

quê hương mình trước quân chinh phạt. Con người đó sẽ chẳng để cho nàng yên... Mà cũng có thể lí do cho sự

im lặng kia chỉ đơn giản vì người tiến cử và bảo đảm cho nàng chính là Yusan, nên Gensan không muốn trong cơn thịnh nộ, Prang càng thêm điên

cuồng muốn dồn quân trừng phạt Serazan cho hả giận, thậm chí, có khi Prang sẽ có cơ hợp lí là Serazan cài gián điệp, hỗ trợ Porasitus chống Henki nữa kia.

Song, làm sao Gensan biết được chuyện này?

Đêm ấy, phải chăng là từ đêm ấy khi Gensan lên vào điện Camellia? Hay... hay là từ Yusan? Lẽ nào vì muốn bảo vệ quê hương, chàng đã nở lòng bán đứng nàng?!?

“Không! Không! Yusan không phải loại người đó!” - Ana thấy tự tức giận chính bản thân vì đã có suy nghĩ tồi tệ như thế. Nàng thật là... Ờ nghĩa Yusan cho nàng còn chưa kể hết, làm sao có chuyện này... Nàng thực sự nghĩ chàng là loại người ra sao mà...

...

...mà quên đi quê hương mình mà chỉ chăm chăm lo lắng cho tình yêu riêng tư... hướng hồ tình yêu ấy cũng

không được đáp lại...

... gạt bỏ lợi ích chung chỉ vì chút yếu lòng trước chút vương vấn nhỏ nhoi...

Một Yusan đầy nhân nghĩa, thánh thiện mà là loại nam nhi hành xử thế sao? Ana lặng đi trước dòng suy nghĩ

mới...

Cứ cho là chính chàng đã nói cho Gensan biết mọi chuyện về nàng đi thì sao? Thì sao nào? Nàng có quyền gì mà trách móc cơ chứ? Chàng làm thế là vì Serazan, cũng giống như việc trước sau gì nàng cũng sẽ hạ sát Prang vì Porasitus thôi. Yusan đã cho nàng quá nhiều, quá nhiều...và tự bao giờ

nàng đã cho rằng sự giúp đỡ ấy là hiển nhiên mà quên đi việc con người ấy cũng có một quê hương, một dân tộc, một gia đình để yêu thương, để

hi sinh và bảo vệ ngoài việc chăm lo cho mỗi mình nàng, một kẻ ngoại tộc tàn ác.

Có phải Ana đã quá ích kỉ rồi không?

Chính nàng còn theo Prang lên kế hoạch tấn công Serazan cơ mà. Vậy thì nàng còn tư cách gì nữa mà bắt Yusan phải thế này, phải thế kia? Nàng đã từng hận cuộc đời sao ngăn ngui và độc đoán đến mức khiến nàng chỉ có thể

sống vì hai mục đích duy nhất: trả thù và... Prang, chứ không thể vì Yusan...

Lần đầu tiên Ana cảm nhận được rõ ràng mùi vị chua chát khi buộc phải đối đầu một mất một còn với người mình đã và đang rất yêu thương, kính phục. Cũng là lần đầu tiên, Ana nếm thử kết quả từ cuộc lựa chọn trước đây của mình: chọn Prang, cũng có nghĩa là phải vì Prang mà... tiêu diệt bất cứ ai, kể cả Yusan. Đau đớn đến tưởng chừng có thể ngất lịm đi trong cơn mê sáng.

Legend of Porasitus - Chương 62

-Bệ hạ. Bệ hạ!

Tiếng gọi của tên lính hầu kéo Prang ra khỏi giấc ngủ chập chờn thư giãn cạnh bàn làm việc, chàng rùng mình ngược lên nhìn, hơi cúi gắt một chút:

-Chuyện gì ?

-Xin bệ hạ tha tội mạo phạm nhưng tể tướng Vamus có chuyện gấp muốn trình tấu.

Bằng một cái ngáp dài đầy khinh thị, hoàng đế trẻ chán chường cười nhạt:

-Ông ta mà cũng biết trình với tấu à? Lại còn gấp nữa cơ đấy! Thật là chuyện hiếm có đây.

-Bệ hạ, có cho vào không ạ?

-Được. Tất nhiên. - Prang cầu nhàu, bị làm phiền lúc đang nghỉ ngơi chỉ vì mấy chuyện vợ vãn của một lão già xu nịnh thật chẳng hay ho gì.

Lát sau, Vamus lập cập xuất hiện trước mặt chàng, sau khi thi lễ và nhìn lên thì thấy hoàng đế đang gà gật rất mơ hồ, chẳng có vẻ gì là đã sẵn sàng lắng nghe cả, lão liền dang hăng vài tiếng vừa để lấy giọng, vừa là để thu hút sự chú ý về phía mình:

-Bệ hạ tôn kính!

-Câu đó người đâu cần hét to như thế. - Prang đã mở mắt ra nhưng không phải vì hứng thú mà là do nổi cáu, chàng quắc mắt nhìn trừng trừng vào lão già ưa nịnh bợ ấy. Vamus thì vẫn lom khom trong dáng đứng bề tôi như thường lệ, cười ngọt ngào cất giọng:

-Thần có một món hàng rất thú vị, muốn lấy làm quà dâng lên cho bệ hạ ngự lãm.

-Quà à? - Prang thờ hắt ra như vừa trút gánh nặng - Có thứ quý giá nào mà ta không có? Mà cứ cho là ta không có đi, thì đó chắc chắn cũng là vì thứ ấy ta không cần. Ngay từ đầu ta đã biết người lúc nào cũng chỉ mang đến những tin vợ vãn. Lui đi! Giấc ngủ của ta có khi còn quan trọng hơn đấy!

-Bệ hạ, thần...

-Được, được. Ta nhận, cứ để đó, giờ thì ta đã có thể yên được chưa? - Prang uể oải phát tay. Tất nhiên là tế

tướng Vamus giận không tả hết, lão vừa bị sỉ nhục nặng nề và đây cũng không phải lần đầu tiên thằng nhóc hoàng đế miệng còn hôi sữa mẹ kia coi khinh đại thần như lão ra mặt. Nhưng cái bản chất nịnh hót đã thấm vào từng thớ thịt đã giúp lão vẫn giữ được nụ cười cầu an trên môi trong lúc lui ra khỏi phòng. Món hàng thế là đành bỏ lại để hoàng đế xem sau.

Vamus vừa khuất bóng là Prang lại gục xuống, ngủ thiếp đi ngay. Chàng đã mệt mỏi quá rồi sau nhiều đêm liên tiếp thức trắng tìm chiến lược đánh Serazan...

"...hôn lễ đã được ấn định là sẽ cử hành vào buổi bình minh ngày mai..."

Giọng phụ vương mơ hồ trong khoảng không gian màu hồng nhạt đáng yêu. Prang ngơ ngác nhìn quanh. Trống rỗng. Đây là đâu?

Một bóng đen đang chậm rãi tiến về phía chàng.

... Tượng nữ thần Hoà bình Yinju ư ? Prang ngơ ngác ngẩng nhìn khuôn mặt đá với đôi mắt vô hồn của tượng, đẹp tuyệt vời. Bất giác, đôi mắt chớp nhẹ và thoắt cái đã trở thành người thật. Không phải thần Yinju nữa, mà...

mà chính là ...

-Anastasia! - Prang sững sờ thốt lên. Đứng ngay trước mặt chàng chính là nàng công chúa kiều diễm đó, ánh nhìn lam biếc vẫn toả ra khí chất đế vương oai phong lẫm liệt, xoáy vào chàng, xoáy vào trái tim chàng.

-Ana, là nàng thật sao? Nàng còn sống?!? - Prang toan đưa tay lên chạm thử vào hình bóng yêu thương nhưng bất giác rụt tay lại khi thấy một dòng máu thấm từ từ chảy ra khỏi khoé môi xinh đẹp của người con gái ấy... -

Nàng...

Những ngón tay nàng từ từ thâm đen ...

-Muộn rồi, muộn rồi. Ngài nói lời vĩnh biệt cô ta đi thôi. - Neperus từ đâu xuất hiện, nụ cười quỷ quái bao trùm lên tất cả, lão vươn đôi tay gầy guộc gớm ghiếc ra tóm lấy bàn tay của Ana giờ đã ứa đầy nước vàng sền sệt, tiếp tục cười man dại - Chất độc Toxicious... không kịp rồi, bệ hạ tôn kính của tôi.

-Lão dám... dám ra tay lần nữa ư ??? - Prang gầm lên, tuốt gươm ra - Ta không cho phép bất cứ ai cướp nàng khỏi tay ta nữa đâu! Nhất là thứ ác ma như lão, Nep! Ta sẽ cứu được nàng bằng máu của ta!

Vừa nói, chàng vừa hấp tấp đưa lưỡi gươm cửa vào tay mình để dòng máu thần diệu có thể giải độc cứu được Anastasia...Không! Chàng không thể chịu thua... không...

-Trời ơi, bệ hạ! Xin dừng tay!

Tiếng ai đó thét lên kinh khiếp làm Prang choàng tỉnh. Cây bút có đầu nhọn hoắt rơi khỏi tay chàng, văng ra bàn, mực văng tung toé... Mơ ư ? Đó là điều đầu tiên Prang nghĩ đến! Chỉ là mơ! Cả Ana, cả Nep... Những

giọt mồ hôi lạnh toát như băng tan nhỏ xuống mặt chàng là tất cả những gì còn lại sau giấc mơ ngắn ngủi ấy...Thật khủng khiếp...

-Bệ hạ, ngài không sao chứ ? - Giọng nói trong trẻo vừa ngân chàng trong cơn mê toan lấy ngòi bút đâm vào tay kia giờ lại cất lên, sốt sắng.

-Người là... - Prang còn chưa kịp hỏi hết câu đã phải ngừng lại. Hình ảnh giấc mơ ban nãy như đang quay về

bủa vây lấy chàng... bởi vì người đang đứng ngay cạnh chàng lúc này đây... chính là Anastasia!

Căn phòng sáng lờ mờ do các cửa đều được đóng kín, hai người đang ngồi bên chiếc bàn sắt sọc nơi quán rượu tối tăm ế ẩm để bàn một chuyện gì đó

có vẻ rất bí mật. Ông chủ quán ở hờ lau những chiếc ly bám đầy bụi trên kệ, lâu lâu liếc sang hai vị khách hiếm hoi ấy bằng ánh nhìn tò mò. Chà, hẳn sẽ ông ta sẽ còn tò mò hơn khi biết một trong hai người họ chính là tể tướng đương triều, Vamus. Chẳng có lí gì một bậc quyền quý như Vamus lại đến thưởng thức thứ nước uống nhạt nhẽo trong cái quán nhỏ nghèo hèn này. Vậy vấn đề chắc chắn chỉ có thể là vì kẻ mà lão ta cần gặp...: một kẻ mặc áo trùm hết bóng ma huyền bí... Từ dưới chiếc mũ vải che kín khuôn mặt ấy, một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên trước cái nhìn đăm chiêu của tể tướng:

-Ngài không nên tỏ ra lo lắng như thế. Ở đây không thể có ai nhận ra ngài đâu.

-Abalone, tất nhiên người sẽ nói vậy. Người thì lo gì. - Vamus nghiêng răng rít lên ken két - Tại sao ta lại để bị

kéo vào chuyện này nhỉ ? Mất mạng như chơi. Prang dù sao cũng không hẳn là kẻ dễ bị phỉnh lừa. Ta thật không muốn có kết cục như hoàng hậu Lensy hay tên Golem ngu ngốc ...

Người bí ẩn tên Abalone cười khúc khích chế giễu:

-Muốn có thì phải giành lấy chứ. Mà đã tham gia trò chơi này thì ngay từ đầu chắc ngài đã phải lường trước mọi chuyện không hay. Nếu ngài không tham lam thì liệu có bị lôi vào cuộc chằng? Thôi, xin ngài đừng nói những lời vô nghĩa như vậy với chúng tôi nữa.

-Người... người bắt đầu lật giọng phải không? Ta hết giá trị với bọn mi rồi à? Cũng phải, cái đó đã được đưa vào Lesbos còn gì.

-Nào nào, ngài đừng nặng lời như thế. Chúng ta còn phải hợp tác lâu dài. Ngài muốn quyền lực, chúng tôi muốn sự an toàn, có qua có lại. Vì dù mục đích khác nhau nhưng chúng ta lại có cùng cách thức tiến hành. Và lại, tất cả chúng ta đều... muốn Prang Erokin bị hủy diệt, đúng không nào?

-VẬY... bước tiếp theo của kế hoạch là gì ?

-“Tô điếm cho món quà”. Đó là lời của Abele. - Vừa dứt câu, Abalone liền đứng dậy, tà áo choàng dát kim tuyến điệu dàng lướt qua mặt ghế, quét đi lớp bụi mỏng. Vamus ngồi bất động, mặt lão nhăn nhúm như một tấm giẻ rách. Hơn ai hết lão hiểu mình đang bị cuốn vào cái vòng xoáy tồi tệ đến nhường nào nhưng không đủ sức cưỡng ra. Đâm lao thì phải theo lao.

-... Anastasia?!? - Prang bật dậy, kinh ngạc đến tột độ. Đúng là Ana rồi, nàng mặc một bộ váy mỏng tím nhạt, mái tóc dài cuốn thành từng lọn mềm mại, tia nhìn quyết liệt...

-Bệ hạ. - Người con gái ấy nghiêng mình cúi chào theo lễ nghi. Prang bối rối xốc tay nàng lên, hỏi như quát:

-Nàng quả thật còn sống sao, Ana?

-Bệ hạ, ngài...

-Ta... - Sau cơn vui mừng Prang chợt nhớ ra vị trí khác biệt của hai người. Đến chàng còn chưa quên hình ảnh bi thương của Porasitus năm xưa thì không lí nào công chúa Anastasia lại quên được. Vậy... Prang lùi lại, tay bất giác đặt lên chuôi gươm. Làm sao Ana lọt vào tận đây được? Lính canh đâu?

-Lính! - Chàng gầm lên. Cửa bật mở. Cypress cùng thuộc hạ xồng xộc chạy vào, hoảng hốt:

-Có chuyện gì vậy, thưa bệ hạ ?

-Tại sao cô gái này lại ở đây? Các người canh gác kiểu gì vậy?!? - Prang không nén nổi cơn giận dữ. Phải, nếu Ana có ý định ám sát chàng từ lúc chàng vẫn đang say ngủ thì sao? Trời, thật không tưởng tượng nổi cấm quân canh phòng lơ là đến thế!

Cyp ngấn người ra như vừa nghe mệnh lệnh kì quái lắm, hết nhìn hoàng đế lại quay sang nhìn người thiếu nữ

diễm lệ kia, chàng lắp bắp:

-Nhưng... nhưng cô ta là...

-Dĩ nhiên là ta biết nàng ấy là ai. - Prang nện tay xuống bàn thị uy, nộ khí bừng bừng như lửa làm bọn lính hầu kinh hãi phải lùi mấy bước để tránh.

-Không ngờ các người cũng dám đùa cợt sinh mạng vua của mình như thế. Được lắm. Vì ta đã biết thân phận nàng ấy nên tội các người càng không thể tha... Ana, để nàng đột nhập vào đây dễ dàng như thế, ta quả là có lỗi. - Prang quay về phía người con gái Porasitus nọ, ánh mắt giờ đây đã hấp háy tia cười. Chàng rất hào hứng việc được gặp lại cố nhân. Nhưng nàng công chúa ấy tỏ ra rất ngạc nhiên, nàng nhíu mày cau có:

-Ngài ... đang nói đến Anastasia nào vậy?

-Cái gì ? Đó không phải tên của nàng sao?

-Tất nhiên rồi. - Cô gái cười khúc khích - Thì ra ngài lầm ta với Anastasia nào đấy nên cứ gọi cái tên ấy suốt...

Bây giờ đến lượt Prang sửng người như vừa bị sét đánh. Lầm ư ? Lại là lầm? Sao trên đời có người giống Ana đến thế? Trừ... đến lúc này chàng mới chợt nhận ra dù dung mạo có vẻ rất giống nhưng cô gái này có vẻ mặt còn khá non nớt, chỉ độ chừng mười sáu, mười bảy tuổi, Anastasia thật sự nếu còn sống thì cũng đã mười chín tuổi rồi. Và chắc chắn sau ba năm lăn lộn giữa cuộc đời nàng cũng không thể giữ nguyên nét ngây thơ như thế

trong ánh mắt... Prang ngậm ngùi nghĩ. Thế đấy, vậy là chàng hoang tưởng thêm một lần nữa.

-Cô gái này là ai?

-Thưa, đây chính là món quà mà tế tướng đã dâng lên cho ngài đấy ạ. - Cyp cung kính đáp lời. Prang ậm ừ như

một kẻ đã kiệt sức sau khi chạy hụt hơi đuổi theo giấc mơ của mình. Chàng phất tay cho lính lui. Trong phòng chỉ còn cô gái tóc vàng xinh đẹp kia. Nàng đang nhìn hoàng đế với vẻ tinh nghịch rất trẻ con:

-Bệ hạ, rốt cuộc thì Anastasia là tên của ai thế? Bộ cô ta giống tôi lắm sao?

Nhưng Prang không đáp, chàng nghiêng rặng tự trách mình vì đã quá hồ đồ trong cư xử. Không hay ho chút nào.

Sức khoẻ yếu kém lại thêm mấy đêm liên thức trắng, suy nghĩ căng thẳng khiến chàng trở nên hấp tấp như

vậy...

-Bệ hạ! Ngài có nghe tôi nói không?

-Gì nữa? - Prang hậm hực trở về bàn làm việc, đặt cây bút trở lại bình mực. Sự buốt giá đã quay về ngự trị trên khuôn mặt nghiêm nghị của chàng. Cảm xúc đã được làm chủ bằng lí trí. Giả dụ giờ Anastasia thật có sống dậy đi chăng nữa cũng đừng mong nhìn thấy vẻ hoảng hốt như vừa rời của hoàng đế Henki. Bình thường, chàng sẽ

đuổi ngay một thiếu nữ tầm thường nếu cứ léo nhéo mãi bên tai mình làm phiền. Có điều không những cô gái này giống Ana, là món quà Vamus dâng tặng, đồng thời vừa cứu mạng chàng trong cơn mê sáng, không thể

nặng lời quá.

-Tôi muốn biết về người tên là Anastasia!

-Để làm gì ?

-Để biết! Tại sao không? Tôi cũng muốn biết về người nào giống mình chứ ?!?

Prang bất giác bật cười trước lí luận ngây ngô ấy. Cô bé con này thật là ngang ngạnh, dám mở miệng chất vấn một hoàng đế hùng mạnh như chàng cơ đấy...

-Anastasia là một nàng công chúa mà ta quen. Đơn giản thế thôi.

-Nếu mối quan hệ chỉ đơn giản như thế thì trong giấc ngủ ngài đâu có cần gọi tên nàng ta thăm thiết vậy! Ngài yêu vị công chúa ấy đúng không? Chà... vậy tại sao ngài không lập cô ta làm vương phi ?

-... việc đó không thể được. Mà nàng tên là gì?

-Almah. Nhưng tại sao không được?

-Một cái tên hay đấy. Còn nói về chuyện người nào đó giống nàng thì...

-Bệ hạ, ngài Reven xin cầu kiến. - Lính hầu vào báo. Prang gạt gù hài lòng trước sự khó hiểu của Almah:

-Mới nhắc là đã xuất hiện ngay. Thật là đúng lúc quá.

-Ai vậy? - Almah nhăn nhó hỏi. Trông nàng chẳng có chút gì là hài lòng khi sự chú ý này giờ của hoàng đế

dành cho mình giờ đã chuyển sang đối tượng khác. Nhưng tất cả những gì Prang để lộ ra chỉ là một nụ cười lấp lửng.

Chỉ lát sau, tiếng bước chân quen thuộc của Reven đã vang lên dọc hành lang bên ngoài, và khi cánh cửa bật mở, người bước vào không phải là một tướng quân giáp trụ uy nghi mà là một Reven phong nhã, lịch thiệp chẳng

khác chi một vị công tử nhà trâm anh thế gia. Almah đang đứng cạnh hoàng đế kinh ngạc, mở to mắt nhìn người vừa xuất hiện.

Còn Ana thì không thể tin nổi vào mắt mình. Prang không ở một mình như thường lệ. Sát bên chàng là một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, ăn mặc quyền quý và... giống hệt nàng!

Almah cứ như một quả bom bị châm ngòi khi nhìn thấy Reven, nàng nắm chặt tay lại, chỉ trở loạn xạ:

-Người... tên lính quèn! Cuối cùng ta cũng không cần tìm người để tính sổ nữa rồi! Dám dẫn xác đến trước mặt ta, kể ra người cũng gan lắm đấy!

-Chuyện gì... ?

-Chết đi! - Nhanh như một con sóc, Almah xoay người giật lấy thanh gươm Prang vẫn để hờ hững trên bàn này giờ và xông đến, nhằm thẳng Ana mà chém! Theo phản xạ tự nhiên, Ana lập tức lách người tránh nhưng không thể rút gươm vì theo quy định, không được rút gươm trước mặt hoàng đế, nếu không thì sẽ bị ghép tội phản nghịch. Thế mà... Căn phòng quá hẹp cho một trận đấu tay đôi, thêm nữa Ana hoàn toàn không chuẩn bị trước việc sẽ vướng vào rắc rối này: đấu gươm với một cung nữ của Prang! Làm sao có thể thắng tay chứ !

Xoẹt! Lưỡi gươm sượt ngang, khiến vài sợi tóc của Ana đứt lìa, bay lá tả... Chẳng lẽ nàng buộc phải rút gươm tự vệ sao?!?

Có cái gì đó giống như một chớp sáng, món vũ khí trên tay Almah bị hất văng ra xa và giọng Prang vang lên như sấm dậy:

-Almah! Ngừng ngay!

-Bê hạ... - Almah hãi hùng lùi lại. Nét mặt nàng nhợt nhạt trong sự bất bình chứ không phải hoảng sợ - Sao...

sao ngài lại bênh vực một tên lính quèn!?

-Lính quèn à? - Ánh mắt Prang đã dịu lại đôi chút, thậm chí còn vẻ ngạc nhiên đùa cợt, chàng chỉ tay vào Reven đang đứng bên cạnh - Nàng gọi người này là “lính quèn” sao?

-Chứ còn gì nữa. Lúc bị đưa vào đây tôi đã gặp hẳn thơ thân giữa vườn hoa cứ như một tên ngốc, vậy mà hẳn dám từ chối giúp đỡ tôi!

-Tôi phải giúp nàng trốn khỏi hoàng cung sao? - Bấy giờ Ana mới cất giọng, nàng có vẻ hơi khó hiểu câu chuyện - Theo tôi đoán thì chắc nàng là cung nữ mới của bộ hạ?

-Nàng định trốn? - Prang lặp lại, đầy nghi ngờ.

-Tôi đâu có muốn phải vào hầu hạ một kẻ không quen biết. - Almah ngang ngạnh đáp lời, không hề tỏ ra sợ sệt gì hết - Mà một kẻ hạ cấp như người sao có quyền chất vấn ta chứ, đồ lính kiểng!

Prang đã lấy lại nụ cười mềm mỏng quen thuộc, ngồi xuống ghế và thích thú ngắm nhìn hai người đang đứng trước mặt mình. Họ giống nhau đến kinh ngạc, cứ như anh em sinh đôi, chỉ khác ở chỗ một người tóc vàng, một người tóc nâu mà thôi. Almah vẫn nhìn Reven gườm gườm đầy khinh thị, dù vậy, Reven lại chẳng có vẻ gì quan tâm đến lối cư xử trẻ con ấy, lập tức vào chuyện ngay:

-Bộ hạ, chuyện ngài giao cho tôi đã xem xét rồi ... giờ có thể cho cô gái này lui ra ngoài không ạ ?

-Người... người nghĩ mình là ai mà dám đuổi ta hả?!?

-Almah, nàng thật sự chưa từng nghe đến tên Reven sao? - Prang chậm rãi xen ngang.

-Chưa từng.

-Vậy nàng có biết Gladiolus và Dahlia là do ai mang về cho Henki không?

-Đại tướng quân Ping, chuyện đó thì ai sống dưới gầm trời này không biết. Chỉ có điều tôi chưa có dịp được gặp người ấy, nghe nói dung mạo cũng phi phàm chẳng kém gì tài năng cả.

Đến đây thì Ana che miệng giấu một nụ cười kín đáo.

-Ê, người cười cái gì ??? - Almah tức khí gắt âm lên, chẳng kiêng dè chút nào. Prang nhịp nhịp các ngón tay trên đầu gối, nói băng quơ:

-Reven, hôm nay người hiền quá nhỉ. Thật là may cho nàng đó Almah, bình thường thì cậu ta đã rút gươm cho nàng một nhát vì tội vô lễ rồi. Chà, nói cho cùng thì nàng cũng khá là bướng bỉnh đấy, nhưng chắc không bằng được nữ hoàng Snaki của Dahlia đâu.

-Nữ hoàng Dahlia? Vậy... chẳng lẽ bệ hạ muốn nói, vị đại tướng lừng lẫy kia chính là cái tên lính kiểng yếu ớt này sao?

Almah nhìn Ana chăm chăm như đang nhìn một điều hi hữu nhất trên đời, nhìn vào một sự thật mà nàng không bao giờ tin chính là sự thật!

-Cô gái, tôi quả thật tên là Reven Ping, bộ nhìn tôi không giống một đại tướng chút gì ư ? - Ana nhỏ nhẹ hỏi, phong thái đĩnh đạc của một người bề trên.

-Không thể nào! Vậy mà trước khi ta nhập cung, bà chị ta còn cố nài bảo nhớ tìm cách biết mặt người! Tưởng đẹp đẽ lắm, nếu biết trước thì ta tự ngấm mình trong gương cho rồi!

-Nàng lui ra đi. Ta phải bàn chuyện với Reven. - Prang đột ngột hạ lệnh, chàng nghĩ màn hài kịch này nên kết thúc là được rồi.

Almah ngúng nguẩy rời khỏi tức thì. Điều bộ của nàng khiến vua tôi Henki đều nghĩ nàng dường như đã chờ cả

thế kỉ rồi để được đi ra ngoài.

Bầu không gian lập tức yên tĩnh như đúng về ban đầu. Prang tỏ vẻ mệt mỏi trong một nụ cười thích thú:

-Thấy cô gái ấy thế nào hả? Món quà Vamus vừa dâng lên đấy.

-Ừm, rất giống tôi. - Ana thật thà nhận xét, điều đó cũng có nghĩa là cô gái có cái tên đẹp dễ Almah ấy rất giống công chúa Anastasia, người mà Prang yêu... Xem ra lần này Vamus đã lựa chọn được món quà ưng ý vị chúa tể

khó tính của mình. Chắc chắn Prang sẽ rất yêu chiều nàng ta, Ana không khó khăn gì để đoán trước tương lai như vậy. Nhưng lạ lùng ở chỗ nàng tuyệt nhiên không hề nảy sinh chút ganh ghét nào giống trước đây với nữ

hoàng Snaki. Vì sao có sự kì lạ này ư ? Almah rất giống nàng. Nếu Prang yêu thích nàng ta thì cũng chỉ vì chàng yêu thích cái sự giống nhau ấy thôi. Cho dù Almah có thể nào đi nữa thì người Prang yêu mãi mãi không phải nàng ấy mà là cái bóng của Anastasia trên khuôn mặt kia. Tại sao nàng lại phải ghét kẻ đã vô tình giúp nàng nuôi dưỡng tình yêu trong trái tim giá băng của hoàng đế chứ?

-Nhưng hãy còn trẻ con quá. - Prang gật gù tán thành.

Ana chột mím cười hàm ý:

-Thế thì chưa đủ kinh nghiệm trở thành vương phi của đế chế rồi.

-Sao người nghĩ ta sẽ lập cô bé ấy làm vương phi nào? Ta chỉ mới biết nàng ta thôi mà.

-Nhưng khuôn mặt của Almah thì ngài đã nhớ nhung từ lâu, phải không?

Trước lời nhận xét tinh tế của Reven, Prang chỉ đáp bằng một cái nhún vai mơ hồ:

-Có lẽ. Almah vừa giống Ana, vừa giống người, là hai người mà ta yêu mến cũng như tin tưởng. Ta đã nói rồi, nếu người là nữ nhi thì vẫn là ứng viên thích hợp nhất cho ngôi vị vương phi.

-Bệ hạ, ngài cứ thích nói đùa. - Ana nhoẻn cười - Việc ngài giao tôi đã chuẩn bị gần xong rồi.

-Gần xong? Nghĩa là vẫn chưa xong?

-Tôi chỉ đang cân nhắc không biết có nên triệu hồi các vị tướng quân đang ở các vùng biên giới trở về Penla để

chuẩn bị cho chiến dịch này không. Chúng ta cần tập hợp đủ để cùng bàn tính kế hoạch tác chiến nhưng ngặt nỗi việc canh gác cũng rất quan trọng nên...

-Nên người muốn nhờ ta hạ lệnh trực tiếp chứ gì ? Được, thế người muốn gọi những tướng nào trở về?

-Cinnamon vùng Gladiolus, Canary vùng Doxlisis và Tornado vùng Ohlan.

-Cinnamon... chà... - Prang nhíu mày ra chiều đang nhớ đến điều gì đó quan trọng lắm.

-Có vấn đề gì sao?

-À, không. Ta chỉ nghĩ chuyện triệu tướng dưới quyền, người có thể làm được. - Prang nhận xét - Thế mà cũng đẩy sang cho ta. Người muốn lấy lòng Cinnamon à ?

-Xin bệ hạ giúp đỡ. Lão tướng Cinnamon là một con người ngang tàng, nhất định sẽ không làm theo lời một đại tướng trẻ như tôi, nhưng tuyệt

nhiên không thể trái lệnh của ngài. Chỉ cần có ba người họ hỗ trợ, chúng ta đã có thể lên đường ngay lập tức.

-Còn Elysium?

-Hắn ta khá thận trọng, tuy nhiên cũng đã đồng ý rồi. Nếu mọi chuyện như dự tính, chúng ta chỉ cần chờ ba vị

tướng quân kia trở về là xuất phát. Xét về địa lí thì Ohlan xa nhất, tướng Tornado đi nhanh cũng mất ít nhất một tuần, theo bộ hạ có phải là hơi trễ không?

-Không đâu. Chắc là vừa đủ đấy. Kế hoạch thứ hai của ta cũng đang tiến triển khá tốt đẹp. - Prang âm ừ đầy bí mật - Cứ bảo mọi người trong tư thế sẵn sàng. Nhưng phải tuyệt đối giữ bí mật vì hiện nay gián điệp Serazan có lẽ đang lúc nhúc khắp ngõ ngách ở Penla này để thám thính tình hình, rất nguy hiểm.

-Tôi hiểu, vì thế quân chúng ta không tập trung ở thủ đô mà là thành Beluga chờ lệnh. Giờ tôi sẽ trở về đó ngay để tiếp tục xúc tiến công việc. - Ana vừa nói xong là toan thi lễ chào để đi ra. Prang liền lớn tiếng ngăn cản :

-Người hãy ở lại Penla.

-VẬY còn...

-Việc ở Beluga giao cho một người nào khác mà người tin cậy là được. Hiện nay Gensan chắc chắn đang quan sát tình hình, nếu người vắng mặt một thời gian dài thế nào cũng hấn nghi ngờ, cảnh giác. Thật là không hay nếu mọi chuyện bị lộ ra trước thời điểm nhất định. Hãy tìm cách đánh lạc hướng sự chú ý của Gensan bằng lối sống buông thả một chút. Hãy để cho hấn nghĩ rằng người đã quá chìm đắm trong hào quang chiến thắng đến mức không muốn đem gươm đi chinh chiến nữa. Tất cả chỉ là sự hưởng thụ

thành quả thông thường thôi. Ngay hôm nay hãy bắt đầu vở kịch của mình, Reven ạ.

Legend of Porasitus - Chương 63

Đêm đã bắt đầu buông xuống như một làn hơi đen ngòm lan khắp nền trời đang rực sáng xanh trong. Đường phố ở thủ đô Penla vẫn còn rất náo nhiệt. Thật xứng đáng với sự sầm uất, giàu có của toàn đế chế này.

-Nơi này thú vị quá! - Tiếng nói trong trẻo vang lên, rất quen thuộc. Vẫn là tà áo dát kim tuyến nổi bật, người tên Abalone đang ôm một bó hoa rực rỡ trên tay trong lúc cùng rảo bước bên cạnh một người khác dáng to lớn lạ lùng, cũng vận thứ trang phục kì quái như thế. Chẳng ai có thể nhìn rõ khuôn mặt của họ trong lúc cả hai thong dong đi dạo giữa đường phố nhộn nhịp.

-Chuyện về “món quà” đến đâu rồi ? - Người kia giờ mới chịu mở miệng, giọng nói khá ấm áp và dễ nghe.

-Abele à, anh cứng nhắc thế. Chúng ta đang đi dạo thoải mái thế này mà sao chỉ toàn nói chuyện về món quà vậy? Em giận đấy nhé!

-Anh chỉ e có người ngoài miệng bảo ghét mà đêm hôm lén đột nhập Lesbos vì quá lo lắng cho “món quà” thôi.

-Úi chà, thật ghét anh quá đi, cái gì cũng nhìn ra hết vậy, coi sao được. - Abalone vẫn ríu rít như một chú chim non, điệu bộ vui vẻ vô cùng - “Món quà” khắc biết tự lo liệu. Nó cũng không còn bé nữa mà. Thêm nữa chắc kẻ đó không nỡ nặng tay với nó đâu. Chủ nhân đã cam đoan như thế.

-Chủ nhân có bảo bao giờ chúng ta hành động không? - Người con trai tên Abele đột ngột chuyển đề tài.

Abalone vung vẩy một bông hoa theo nhịp một bài hát đang lấm nhấm trong đầu bất ngờ cười khanh khách giòn tan:

-Sao anh nóng nảy quá vậy? Chuyện ấy chủ nhân chưa đả động gì đến hết. Mà quả thật em cũng hơi nghi ngờ, dạo này không thường thấy Reven xuất hiện ở Penla, có khi nào...

-Nếu chủ nhân đã bảo án binh bất động thì chúng ta không thể làm trái. - Abele trầm tĩnh đáp - Mà Abalone, nên ngừng mấy trò quậy lại đi, đừng gây sự chú ý của lính Henki, không tốt cho công việc của chúng ta đâu.

-Em có thể coi đó như là một mệnh lệnh từ thượng cấp không? Nếu đúng thế thì được... tất nhiên là sẽ buồn lắm đây.

-Im lặng nào. - Abele rít lên khe khẽ - Chúng ta đang bị theo đuôi.

Tiếng cười đáng yêu của Abalone lập tức tắt ngay, thay vào đó là những tràng vỗ tay mừng rỡ:

-Tuyệt! Tuyệt! Thật là thú vị! Để em lo vụ này cho!

-Abalone à, anh vừa bảo đừng có quậy cơ mà!

-Cái này đâu phải là quậy, chỉ là tự vệ chính đáng thôi mà. Nào, rẽ vào con phố vắng vẻ ấy đi, em không muốn gây sự chú ý quá nhiều khi trình diễn...

Không đợi cho Abele đáp lời, Abalone liền tự lao đi bằng thân thủ cực kì nhanh nhẹn, thoắt cái đã đứng giữa khu phố vắng tanh không bóng người. Abele không thấy đâu. Có tiếng chạy, bất ngờ hai người đàn ông xuất hiện, họ dao dác ngó quanh cần trọng...

-Khi tìm người thì đừng chỉ có nhìn ngang, phải nhìn lên trời nữa chứ! - Abalone đang ngồi vắt vẻo trên một mái hiên gần đó, tay vẫn ôm bó hoa đầy nâng niu. Trăng trên trời đã lên cao, rọi xuống càng làm tăng thêm sự

huyền diệu của bộ quần áo sắc sỡ ánh bạc. Chẳng khác gì một vũ công.

-Huyền vũ Abalone! - Một trong hai vị nam nhân kia quát, mặt không giấu nổi sự kinh sợ dù đã cố tỏ vẻ uy phong - Thanh long đâu?!?

-Đâu cần đến anh ấy phải lộ diện, mình ta nhảy múa thôi mà cũng không đủ làm vừa lòng các ngài hay sao?!?

Chê loại vũ công như ta không xứng để hầu hạ các ngài chứ gì?- Abalone đưa bông hoa trắng muốt lên mũi hít một hơi sâu thẳm, cất giọng xót xa - Phận nữ nhi bị đối xử bạc bẽo thế này, giờ ta mới hiểu “hồng nhan bạc mệnh” có nghĩa là gì.

-Đừng nhiều lời. Mau cùng bọn ta về yết kiến vương tử. Bọn mi đã quá lộng hành rồi. - Hai người kia rút kiếm dài ra, lớn tiếng ra lệnh. Abalone bung mình nhảy xuống đối diện với họ, thân pháp nhẹ như cánh hoa rơi trong làn gió thoảng đầu đông, cực kì yếu diệu, rất dịu dàng đáp lời:

-Thì ra là người của vương tử. Ta thật không muốn đắc tội với vương tử chút nào nhưng ... biết làm sao được.

Thế này nhé, trước khi tiễn các ngài về cõi âm ta sẽ cho các ngài nhìn dung mạo...

Nói xong liền hất chiếc mũ trùm ra... phải nói con người ấy có khuôn mặt quả thật rất xứng với cái tên đẹp đẽ: những đường nét thanh tú, yêu kiều, không sắc sảo như Ana nhưng cũng không thuần hậu như Iris. Người ta chỉ

có thể nói đơn giản: Abalone là một người con gái đẹp, còn cụ thể đẹp ở điểm nào thì khó lòng xác định cụ thể

được. Có lẽ vì cái đẹp trong mắt thế gian chẳng bao giờ có lí do chính đáng.

-Không... - Hai người đàn ông kia hãi hùng lùi lại trước nụ cười mềm mỏng ghê rợn của Abalone - Người

dám... dám ra tay với sứ giả của vương tử ư ?!?

-Có gì đâu mà sợ. - Abalone một tay ôm bó hoa, một tay chỉ cầm độc một bông riêng lẻ, đặt lên môi e then - Đã làm cái nghề này mà còn sợ chết đến thế cơ à ? Vương tử lại quá coi trọng lũ vô dụng các người rồi. Chà, lần sau gặp mặt ta phải cúi xin ngài thay đổi suy nghĩ thôi.

Vút! Nàng còn chưa nói dứt lời đã tấn công rồi. Mà không nên gọi là “tấn công”, vì đòn thế của Abalone tung ra duyên dáng đến nỗi người ta cứ ngỡ đây là một điệu múa nghệ thuật kì diệu, mê đắm thế gian chứ chẳng thể

hạ sát bất kì sinh vật nào, thậm chí là con kiến.

Điệu múa bất ngờ dừng lại, Abalone giờ đây đã đứng sang phía bên kia con đường, sau lưng nàng là hai xác chết bất động, đẫm máu, mắt hãy còn mở to trong cơn kinh khiếp tột cùng. Những bông hoa vẫn trong vòng tay nàng, duy có điều, những cánh hoa mềm mại lúc này vương vãi đốm máu lấm tẩm như sương đọng. Giọng sang sảng của Abele bỗng bất ngờ vang lên cuối con đường, tỏ ra không hài lòng chút nào:

-Abalone! Em lại hành động bừa bãi!

Chàng hậm hực quỳ xuống xem xét hai xác chết. Abalone đưa tay lên che miệng, ra vẻ hốt hoảng:

-Chết, em lỡ tay thôi mà. Trời, sao họ yếu quá vậy? Chỉ bị mấy bông hoa lướt nhẹ qua mà đã chết thật à?!?

Abele thở hắt ra:

-Bị em dùng hoa điểm huyết đến mức các mạch máu tắc nghẽn phải vỡ tung ra mà còn sống được mới là lạ đó.

Sao em dám dùng tuyệt chiêu bừa bãi vậy hả ? Vương tử sẽ không vui đâu.

-Anh nói hay lắm. - Abalone kéo chiếc mũ trùm lên đầu, che đi nhan sắc mê hồn, vẫn cười vui vẻ - Thế lúc này sao anh không can thiệp? Anh cũng muốn vậy mà, phải không? Yên tâm đi, chẳng ai có thể phát hiện ra chúng ta ở nơi này. Ôi, thật là màn trình diễn tuyệt vời. Đáng lẽ chúng ta không nên gây chú ý như vậy.

Abele sóng đôi cùng Abalone rời khỏi nơi ấy, bất giác cười khan:

-Thế ai đề nghị mặc mấy bộ trang phục loè loẹt này thế? Em cứ thích chơi đùa kiểu đó, không sớm thì muộn sẽ

bị phát hiện cho mà xem.

-Đừng lo mà. - Abalone ríu rít nói, chạy nhảy tung tăng giữa dòng người - Ôi, nơi này thật là thú vị!!!

-Em cố tình tha cho người còn lại à ? - Abele đột ngột ngắt lời. Abalone tỏ ra ngơ ngác :

-Anh nói người nào?

-Em biết là vương tử không bao giờ chỉ phái hai người bất tài như thế đi đối phó với chúng ta mà. Người thứ ba đứng đằng sau quan sát có lẽ là... cô gái ấy.

-Abele à, anh cũng bằng lòng tha cho cô ta mà. Chúng ta chẳng phải đều muốn tha cho cô ta trở về báo cho vương tử biết không nên phí công kiểm chế chúng ta nữa hay sao? Đáng lẽ vương tử nên hiểu rằng đối với chúng ta,

ngài cũng rất đáng kính nhưng chỉ có mệnh lệnh từ chủ nhân là tuyệt đối thôi.

-Em thật là đáng sợ đấy, Abalone. - Abele cười khùng khục - Tất cả chúng ta sẽ cùng nhau cố gắng vì chủ nhân, dù có trở thành ác quỷ trong mắt mọi người cũng không sao.

Ana trở về Camellia khi đã rất, rất khuya. Thật ra nàng có thể trở về sớm hơn nhưng vì tiện đường ghé qua thăm quận chúa Iris một chút. Đạo này bận rộn quá thành ra chẳng quan tâm nhiều đến cô bé được. Aeon đã bỏ đi, trong cung điện ấy, chắc chắn Iris rất cô đơn. Giá như người nàng ấy yêu là một ai đó thì chắc chắn nàng sẽ là người đầu tiên giúp cử hành hôn lễ giữa họ. Tuy nhiên nếu là nàng thì... tại sao Iris lại vướng vào tình yêu lầm lẫn với nàng chứ ? Đến tận lúc này Ana cũng không thể cảm thấy bình thường được mỗi khi nghĩ đến chuyện ấy.

Từ xa, Ana đã nhìn thấy dáng người quen thuộc của Benjin đứng trước cung điện chờ đợi. Nhưng... dường như

không phải là chờ nàng, viên tướng ấy đang trao đổi gì đó với một người lạ hoặc có mái tóc bạch kim đặc trưng của dân tộc Ohlan. Người Ohlan ư ? Đến tìm Benjin có chuyện gì vậy? Một cách khéo léo, Ana nương theo những khóm hoa để âm thầm áp sát phía sau hai người đó, nghe trộm câu chuyện. Tuy nhiên, cho dù xuất chúng đến đâu thì nàng cũng không thể tiếp cận đủ gần để nghe rõ mà không bị phát hiện, vì thế nàng chỉ có thể giữ

một khoảng cách an toàn vừa đủ mà thôi.

-Không... không... - Tiếng Benjin nghe thật mơ hồ, hình như chàng đang cố từ chối lời đề nghị nào đó từ người đồng hương kia

-Ngài dám... không, ngài đã sai...

-Đi đi, câu chuyện kết thúc...

-Sao ngài cứ...

Tất cả chỉ là những mẩu đối thoại rời rạc, khó hiểu. Kết thúc câu chuyện, Benjin với đôi mắt chứa đầy phiền não tiễn vị khách đến tận cửa cung điện, chờ người đó đi khuất mới quay trở vào, thơ thẩn như kẻ mất hồn.

-Benjin. - Ana chột cất giọng, chàng trai người Ohlan giật bản mình, thờ hốt hốt dù cố mỉm cười nhạt nhẽo:

-Ngài... ngài đã về rồi ư ? Từ lúc nào vậy?

-Trông chàng không khoẻ, có chuyện không hay xảy ra khi ta vào Lesbos à?

-Không. Không có. - Benjin lắc đầu ủ rũ. Cho dù bị bác bỏ, với trực cảm nhạy bén của mình, Ana vẫn cảm thấy sự bất ổn sâu sắc trong từng cử chỉ của Benjin. Chàng đang giấu giếm điều gì đó và điều đó chắc chắn liên quan đến gã Ohlan vừa đến đây. Nhưng rốt cuộc là chuyện gì ? Từ trước đến giờ, nàng luôn tin tưởng tuyệt đối vào con người này, vậy vì lẽ gì chàng lại nói dối nếu vừa rồi chỉ là một cuộc viếng thăm bình thường giữa các đồng hương?

Bao câu hỏi nghi ngờ bùng lên trong tâm trí Ana khi bước theo Benjin vào phòng làm việc, kéo theo là một cảm giác bất an cực kì khó chịu, mặc dù thật tâm thì nàng vẫn cực kì tin tưởng Benjin.

-Bệ hạ đã đồng ý rồi sao? - Benjin ráng tỏ vẻ bình thường khi đề cập đến vấn đề chính sự. Ana hờ hững mặc áo khoác lên tường, gật đầu:

-Ừ.

-Vậy ngày mai ngài sẽ lên đường trở lại Beluga?

-Không. Lần này ta sẽ ở Penla để đánh lạc hướng sự chú ý của Gensan. - Ana tự rót cho mình một tách trà nóng, khẽ nhấp môi rồi ngược lên nhìn

thẳng vào đáy mắt nâu ấm áp của Benjin - Nên ta muốn chàng thay ta đến Beluga chuẩn bị đại quân.

-Sao?!? Tôi ư ?

-Chẳng lẽ không được? Ta chỉ tin chàng thôi, Benjin. Hãy đến Beluga vì ta.
- Ana nhấn giọng, khá nhẹ nhàng nhưng còn đanh thép hơn mệnh lệnh quân đội.

Benjin đành phải nhận lời. Chàng không thể để Reven thất vọng. Tuy vậy, khi Reven nói “vì ta” trong thâm tâm chàng dậy lên câu hỏi chua chát: “Vì nàng hay là vì hoàng đế của nàng?”. Dù Reven không khi nào chịu thừa nhận nhưng thật dễ dàng để nhận ra lí do bấy lâu nay nàng vào sinh ra tử, dốc tâm tận tụy với triều đình Henki: tất cả là vì hoàng đế thân yêu của nàng. Đó không đơn giản là lòng trung thành, mà chính là... tình yêu.

-Ngài thật sự muốn đem quân đánh Serazan ư ? - Chàng hỏi thật điềm đậm.
Ana tỏ vẻ rất ngạc nhiên:

-Tất nhiên. Ta sẽ chinh phạt Serazan. Tại lại hỏi một câu hỏi ngớ ngẩn vậy?

-Trong mắt ngài, chẳng lẽ Serazan cũng không khác gì Gladiolus hay Dahlia?

-Nói thẳng ra điều làm chàng thắc mắc đi. - Ana đặt tách trà xuống, nàng hiểu rõ thời điểm đã đến rồi đây.

-Đó ... đó là quê hương của ngài đúng không?

-Ra thế. - Ana khẽ đung đưa người ra vẻ đã hiểu suy nghĩ của Benjin, nàng đưa tay vuốt mái tóc nâu của mình, tiếp ngay - Ta chưa nói cho chàng biết mà, cũng phải thôi. Bí mật của ta không hề đơn giản như chàng từng nghĩ.

Benjin nheo mày:

-Ý ngài là...

-Ta... - Ana soi khuôn mặt xinh đẹp vào gương, mỉm cười trước khi thốt ra điều trọng đại sống còn - Ta không phải là người Serazan.

-Ngài sao có thể đùa như vậy? Tóc của ngài mang màu nâu cơ mà!

-Đúng. Đến tận bây giờ ta cũng không thể khẳng định sự khác biệt này là may hay là rủi. Nếu màu tóc của ta cũng bình thường như dân tộc mình thì có lẽ hơn ba năm trước ta đã được chết cùng gia đình mà không cần sống cuộc đời bi kịch như hiện nay. Nhưng nếu không có mái tóc kì lạ này thì ta không thể có vỏ bọc tốt để mà trả thù cho dân tộc. - Ana vừa nói vừa cười thật buồn, nỗi đau qua năm tháng tưởng chừng chai sạn giờ lại hiện lên ngời nát tâm hồn nàng. Nhưng Benjin thì đang trợn trừng mắt nhìn vị chỉ huy trẻ mà không thốt nên lời.

Vẻ mặt chàng dường như vẫn chưa hiểu mọi chuyện, hoặc, chí ít là chàng không cho phép mình hiểu. Benjin chợt phát hiện ra rằng, người con gái đang đứng trước mặt mình không đơn giản là một kẻ đầy tham vọng, tàn nhẫn mà còn có cái gì đó ẩn chứa bên trong tim nàng đáng sợ hơn nhiều. Nàng xinh đẹp đến thế nhưng dường như nàng đi đến đâu bóng tối theo bên gót...

-Ba năm trước... - Benjin nghe giọng mình vang lên mờ nhạt - ... là... Porasitus?!? Ngài muốn nói ngài là

người Porasitus?!?

-Chưa đúng. - Ana bình thản bác bỏ. Benjin lập tức thở phào nhẹ nhõm:

-Tôi biết ngài chỉ đùa thôi. Ngài không thể nào là...

Song Ana không để cho chàng mừng lâu, nàng lập tức nói ngay:

-Ta không phải là người Porasitus bình thường. Ta là cận vệ của công chúa Porasitus, tên thật của ta là Enyo Camphoree. Ta sở dĩ đến Henki này cũng là vì trả thù theo lệnh công chúa cho dân tộc.

Đó không phải là một câu nói phức tạp mà người nghe phải mất thời gian lâu để hiểu rõ các ẩn ý bên trong. Đó chỉ là một lời kể, một lời tự giới thiệu hay đơn giản là một lời xác nhận bình thường. Ấy vậy mà Benjin phải mất một khoảng thời gian khá lâu mới có thể phản ứng lại câu nói bằng một tiếng ho khan khùng khục. Chàng không thể tin vào điều mình vừa nghe được. Ai cũng có thể liên quan đến Anatasia nhưng tuyệt đối không thể là Reven. Có cái gì đó không đúng, không hợp lí... không thể là Reven được. Benin tin chắc là như thế, thành ra chàng tìm mọi cách để bác bỏ lời khẳng định ngớ ngẩn kia:

-Reven, ngài làm sao vậy? Anatasia đã chết dưới tay ngài ở Porasitus rồi. Chẳng lẽ ngài giết công chúa của mình sao?!? Vì thế ngài không thể lên quan đến cô ta được! Chính tôi đã giám sát việc chôn cất nàng công chúa ấy trong khu mộ hoàng gia cung điện Selena cơ mà...đúng không?

-Chàng chờ đợi ở ta một lời xác nhận ư ? - Ana cười như thương hại, nàng gạt đầu - Đúng là chàng đã chôn cất một cô gái Porasitus vào ngày ấy... Nhưng đáng tiếc ta không thể bảo đó là công chúa Anatasia, đó là Henna, một cô gái nô lệ bình thường mà thôi. Công chúa chưa chết, và ngài đang chờ ta hoàn thành nhiệm vụ.... Giờ

thì chàng đã biết mọi chuyện, chàng đã hiểu vì sao ta không hề ngần ngại tấn công Serazan chưa?

Song Benjin trông chẳng có vẻ gì là đã trấn tĩnh được trước cái tin sét đánh này. Chàng loạng choạng ngồi xuống ghế, đưa tay gạt mồ hôi lạnh đang nhỏ xuống trán một cách nặng nề. Ana cũng không hối thúc, nàng bình thản thưởng thức hương vị thanh đậm của trà nóng trong khi chờ nội dung câu chuyện dần ngấm vào

Benjin.

Phải một lúc rất lâu Benjin mới đủ bình tĩnh để ngược lên nhìn Ana, chàng nói khô khốc:

-Tại sao tôi không nghĩ ra ngay từ đầu cơ chứ ? Một cô gái bình thường khó mà chịu mạo hiểm chỉ vì chút tham vọng con con được. Đáng lẽ tôi nên đoán ra câu chuyện về nàng không đơn giản như đen và trắng.

-Đúng. - Ana xác nhận - Chàng ân hận vì đã giúp đỡ ta phải không? Không sao, ta hiểu. Chàng có thể đi và báo với hoàng đế để nhận công. Ta sẽ không giết chàng đâu. Ta đã nói rồi mà, nếu không có chàng bên cạnh ta sẽ rất cô độc. Nào, đi đi. Hãy hành động đúng với quê hương mình.

Benjin vò đầu trong hai tay, toàn thân chàng run lên từng hồi khổ sở. Enyo... sao Reven lại có thể bỗng chốc trở thành Enyo nào đó cơ chứ?!? Chàng nên làm gì đây? Rời bỏ Reven ư ? Rời bỏ cô gái tội nghiệp này ư ? Để

mình nàng ở lại giữa muôn vàn nguy hiểm vây quanh ư ? Nhưng chẳng lẽ chàng tiếp tục trò chơi nguy hiểm này? Còn... Ohlan thì sao?!?

Nghĩ rất kỹ, Benjin rồi cũng chậm rãi đứng dậy, tiến ra cửa, không nói lời nào mà lặng lẽ đi thẳng khỏi Camellia. Ana không hề nhìn theo, tay nàng vẫn nâng tách trà giờ đã cạn. Ánh mắt không xao động, không phải là sự điềm đạm thông thường. Dường như khi Benjin lạnh lùng bước ngang qua nàng để ra đi, tất cả cảm xúc trong tim nàng đã hoá thành băng, đến nỗi hơi lạnh tràn ra cả ánh mắt. Benjin đã lựa chọn. Nàng mong muốn điều ngu ngốc gì ở chàng trai ấy? Một sự trung thành đến mù quáng sao? Vậy tại sao lại kể quá nhiều cho Benjin nghe?

-Ngu ngốc! - Ana đột ngột thét lên, ném tách tách trà vào tường. Không gian tĩnh lặng vang lên tiếng vỡ giòn của thứ đồ sứ quý giá.

Trống rỗng.

Mọi thứ như mờ đi trước sự thất vọng tột cùng.

Ngu ngốc!

Nàng thật ngây thơ khi tin vào con người ấy! Benjin không phải Yusan, chàng sẽ không hi sinh tất cả vì nàng, một kẻ tội đồ! Giữa Benjin và nàng không có chút liên hệ nào của số mệnh như đối với Yusan hay Prang...vậy nàng hi vọng một phép màu nào nữa? Ana đã phạm sai lầm khủng khiếp. Một nước đi sai có nguy cơ khiến cả

ván cờ rỗng rã ba năm qua thua ngay lập tức ở nước tiếp theo. Liệu Benjin có báo sự thật này lên Prang? Có lẽ

là không. Benjin không phải loại người ấy. Song quan trọng là chàng đã rời bỏ nàng trong lúc quan trọng này.

Ana bóp chặt mảnh sứ vỡ trong tay, máu nhỏ xuống thành từng giọt xót xa vậy mà cũng không làm vơi nỗi đau trong lòng. Nàng gục xuống sàn lạnh ngắt, toàn thân rã rời. Yusan ra đi, Benjin ra đi... mà Prang thì quá xa vời, nàng chỉ còn lại một mình trên đỉnh núi trả thù lạnh thấu xương.

-Không... - Ana khẽ thầm thì với bóng ma vô hình nào đó đang bao lấy nàng trong vòng tay lạnh lẽo của nó -

Có phải ta sẽ khóc, sẽ gục ngã như một kẻ vô dụng không? Không... ta luôn luôn là kẻ cô độc, ta cần gì phải có ai đó nâng đỡ cơ chứ? Nào, anh Leon, anh Gan, em mạnh mẽ hơn mà, đừng lo, em không sao... không sao...

Nước mắt chảy vòng quanh trong khoé mắt sâu thẳm của nàng... Nàng không sao cả, cho dù nàng đang khóc...

Nước mắt không khiến con người ta mạnh mẽ nhưng có thể giúp họ một sức mạnh diệu kì để vượt qua những phút yếu lòng.

Legend of Parasitus - Chương 64

-Đại tướng quân, ngài tỉnh rồi.

Ana choàng mở mắt. Ánh nắng chói khiến nàng không tài nào nhìn rõ người vừa cất giọng trong vài giây đầu.

Khuôn mặt ấy dần hiện rõ ra và làm nàng kinh hoàng thật sự:

-Jacken!

Chính là Jacken, chàng đang ngồi ngay bên cạnh giường Ana nằm, không mặc quân phục như thường lệ. Trước sự hãi hùng của nàng, chàng chỉ mỉm cười gật đầu:

-Tôi đây mà. Chẳng lẽ ngài quên rồi sao?!?

Không chờ lâu hơn, Ana bật dậy tức thì, đảo mắt nhìn quanh, vẫn ở trong điện Camellia. Đêm qua nàng thiếp đi lúc nào không biết nhưng...

-Người sao lại ở đây?!? - Nàng găm gờ trong miệng, đồng thời liếc nhìn quanh dò xét tình hình. Phải thật cảnh giác.

Vậy mà Jacken vẫn chẳng có vẻ gì là nghiêm túc hơn bình thường, chàng đứng dậy vươn vai rồi đáp:

-Tôi đến từ sớm để truyền lệnh của bệ hạ. Vào thì gặp ngài đang nằm dưới đất cứ như đã chết rồi.

-Người... đã đưa ta lên giường ư ?

-Chứ sao. Đại tướng của tôi à, ngài cũng nên giữ gìn sức khỏe. Chuyện đau buồn gì thì cứ để sau hãy tính, được không?

Ana vớ lấy gương, quát:

-Người nghe thấy hết rồi phải không!?

Jacken thôi cười, quay sang điềm tĩnh nhìn nàng, khoanh tay đầy tự tin:

-Đúng. Và ngài muốn làm gì tôi? Giết tôi à? Không có cửa đâu, ngài biết mà. Tôi không phải Benjin, tôi sẽ

không nương tay nếu giao chiến. Ngài đang gặp bất lợi, tôi là kẻ nắm đằng chuôi. Hãy bình tĩnh, chúng ta sẽ

cùng nhau nói chuyện thật thẳng thắn.

-Người đã báo lên tên bạo chúa ấy rồi hả? - Ana vừa quát vừa căng thẳng nhìn như thể muốn xuyên cả tường coi có quân lính bao vây bên ngoài không. Mồ hôi lạnh chảy ướt đầm người, trong khi cơn giận dữ bùng bùng chẳng khác lửa đốt. Jacken đã biết gần hết. Mà đến giờ nàng còn chưa xác định được mối quan hệ giữa Hecates và Jacken là gì... thật là...

-Nào, nếu tôi định giết ngài thì đã ra tay từ lúc này, cần chờ ngài thức làm gì để thêm khó khăn nhỉ?

Ana cố nén giận, đặt gương xuống, lừ mắt:

-Người muốn gì, Jacken?

Jacken bấy giờ cũng ngồi xuống trở lại, lăm lăm:

-Enyo, một cái tên thật là đẹp... Ừm, chúng ta vào đề thôi. Đầu tiên, ngài không nên lo lắng. Tôi không có ý định tiết lộ bí mật thú vị này. Đừng

nóng, tôi nói thật mà. Cuộc nói chuyện này sẽ không bị nghe trộm, tôi đã cài lính canh bên ngoài rồi. Đổi lại tôi muốn ngài hứa một điều...

Ana chống cằm, mắt sáng loé ghê rợn:

-Để ta đoán, người không phải là muốn ta hợp tác gì đó với Hecates đấy chứ ?!?

-Thông minh thật, đại tướng quân. - Jacken dài giọng như mìa mai - Tôi không quan tâm ngài định làm gì cái đất nước chết tiệt này lẫn chuyện ân oán của hoàng đế. Tôi chỉ muốn sự an toàn tuyệt đối cho công nương Holiserus, tuyệt đối, ngài hiểu không, Enyo?

Ana bất giác bật cười chế nhạo:

-Người nghĩ ta sẽ làm gì nàng quận chúa ấy hả Jacken?

-Tôi sẽ không nghĩ và ngài cũng không nên nghĩ. Điều duy nhất ngài nên nghĩ lúc này là việc ... tôi đang giữ bí mật của ngài.

-Ta thật không ngờ người biết ăn nói sắc bén như vậy. Người muốn ta bảo vệ Hecates bằng mọi giá sao? Thế

sao người không làm?

-Ngài biết là tôi không đủ sức. - Jacken bình thản đáp, không hề e ngại chút nào.

-Làm sao ta tin là người không lật giọng cơ chứ ? - Ana dần hiểu ra mọi chuyện không đến nỗi bi đát như nàng tưởng. Chàng trai này chỉ quan tâm đến Hecates, còn vận mệnh quốc gia không quan trọng. Mà nàng thì đâu có ý định ám hại thêm ai khác ngoài Prang, tất nhiên là nếu mọi thứ đều đi đúng hướng.

Trước sự ngờ vực chính đáng của Ana, Jacken nhún vai:

-Tôi nhớ ở đây mình là người duy nhất được ra điều kiện.

-Ta lại nhớ người vừa đồng ý với chữ “hợp tác” vậy mà người xử sự không giống lời nói chút nào. Hãy cho ta một thứ đảm bảo rằng ta sẽ an toàn khi ra sức tuân theo lệnh từ quận chúa tôn quý.

-Ngài ám chỉ điều gì?

-Bí mật của người. - Ana nhón miệng cười tinh quái - Tại sao người lại phản bội Prang và chỉ tuân phục một mình Hecates?

Jacken nheo mắt biểu thị một thái độ cẩn trọng hết mức trước những lời sắp thốt ra. Cô gái đối diện chàng không phải là người tầm thường, quân hàm cao nhất trên cầu vai của quân phục chứng minh tất cả sự nguy hiểm ẩn chứa bên trong con người này. Jacken cũng không có sự thông minh, nhạy bén cần thiết để đối phó với mọi tình huống như Benjin, vì thế, chàng hiểu rõ nếu kì kèo mãi mình sẽ gặp bất lợi trong cuộc thương lượng gay go này.

-Chẳng lẽ vì... - Ana hấp háy ánh mắt lướt qua khuôn mặt chai sạn của vị tướng dưới quyền như một làn gió lạnh - ... tình yêu?

-Không đúng. - Jacken bác bỏ tức thì, và nếu có ai bảo chàng nói dối thì chắc chắn sẽ phải thay đổi ý kiến ngay khi nhìn thấy ngọn lửa bùng bùng giận dữ loé lên trong đáy mắt nâu sẫm thẳm kia.

Nhưng Ana không phải là người dễ bị áp đảo, nàng vẫn tỏ vẻ mềm mỏng:

-Vậy thì vì sao?

Một cách khó khăn, Jacken gằn giọng:

-Lòng trung thành.

-Một con người không thể tự nhiên trở nên trung thành với ai khác.

-Nói hay lắm. Tôi đã thề cả đời phục vụ công nương Holiserus, đó cũng là lời trăn trối cuối cùng của chúa tế vĩ

đại.

-Ai?

-Thủ lĩnh Lanner của dân tộc Cursey. Theo đúng thứ tự thì chúa tế là ông nội của công nương Holiserus. Chính ông đã che chở cho mẹ con lệnh bà Issara trước sự độc ác của thế gian sau khi bà trở về từ Penla với bao nhục nhã ê chề. Ông của đã nuôi nấng công nương như cháu ruột cho đến tận lúc nhắm mắt xuôi tay. - Jacken nói rất đều, không biểu lộ nhiều cảm xúc nhưng sự thật là lòng chàng đau khổ lắm khi phải nhắc lại tên vị chủ nhân tốt bụng năm xưa. Giá mà chúa tế Lanner đừng qua đời sớm như vậy thì mẹ con công nương đâu hứng chịu quá

nhiều bất hạnh thế...

Ana im lặng suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu đầy thông cảm:

-Ta hiểu. Ông ấy đã giao trách nhiệm bảo vệ mẹ con Hecates cho người. Nhưng... công chúa Issara đã chết.

-Vì vậy tôi mới bảo mình không đủ sức.

Ana rời khỏi giường trong lúc ánh mắt của Jacken bám theo sát phòng khi nàng bỏ trốn. Mặt trời đã dần hiện rõ.

Một ngày mới lại bắt đầu.

-Ta đồng ý với thoả thuận này. Hecates thực sự khiến người khác phải khâm phục. Nhưng Jacken, chúng ta đã từng vào sinh ra tử cùng nhau nên ta cũng nói thẳng, muốn Hecates an toàn thì hãy mau đưa cô ta rời xa Prang càng nhanh càng tốt. Đáng lẽ cô ta không nên về Penla này nữa mới phải.

-Đại tướng quân, nếu đối với tôi, công nương là tất cả thì tương tự, đối với công nương, hoàng huynh Prang cũng là như vậy. Giả dụ trên đời có ai tranh chấp được vị trí độc tôn ấy của hoàng đế trong tim công nương thì chỉ có thể là phu quân tương lai của nàng mà thôi. Nhưng tôi chắc là ngài đã biết mối tình oan nghiệt của hai đấng sinh thành đã để lại ấn tượng khủng khiếp thế nào cho công nương Holiserus. Nàng không tin vào tình yêu giống như chú thỏ non nhát bấy thợ săn. Nàng mạo hiểm trở về Penla một lần nữa cũng chỉ vì muốn gần hoàng đế, thử hỏi ngay sinh mạng nàng còn không màng thì làm sao tôi đủ sức thay đổi điều gì chứ ?

Trước lí lẽ ấy Ana chỉ còn biết lắc đầu bất lực. Không khéo một ngày u ám nào đó cô gái ấy sẽ lại phạm phải sai lầm chết người của mẹ không biết chừng. Một kẻ ác quỷ như Prang mà cũng được yêu thương đến vậy...

-Đại tướng quân, tôi cũng không muốn hại ngài. Nhưng nếu ngài phản bội thoả thuận hôm nay... - Jacken đe dọa và chắc chắn chàng sẽ làm theo lời nói mà không ngần ngại, Ana hiểu rõ. Nàng mỉm cười trấn an:

-Nào, ta đâu có ngốc. Người và quận chúa của người cũng vậy. Bởi một lí do đơn giản là nếu một trong hai chúng ta tố cáo những bí mật này lên Prang thì hẳn ta sẽ giết tất cả chúng ta để phòng hậu họa. Giết lầm còn hơn bỏ sót. Prang là kẻ không nể tình riêng đâu. Điều này chắc người hiểu hơn ta. Giờ thì ta đã có thể tự do chưa?

Jacken gật đầu cộc lốc. Nàng liền nhấc áo choàng lên, đưa tay day day hai bên thái dương, cười khanh khách:

-Thật là một cuộc nói chuyện thú vị.

-Nhưng Enyo, ngài thậm chí còn hành động mạo hiểm hơn công nương Holiserus nữa. - Jacken chột cất giọng ái ngại. Ana vui vẻ đáp:

-Ta tự biết lo cho mình. Người đâu thể cùng lúc bảo vệ cả hai cô gái đúng không?

Họ cùng rời khỏi phòng sau khi Jacken nhận lời mời dùng bữa điểm tâm cùng với Ana một cách cởi mở. Song họ vừa bước ra hành lang đã nghe một tiếng quát rợn người và nhanh như chớp, một bóng đen lao đến quật Jacken ngã lăn ra sàn thật thô bạo. Ana còn chưa kịp phản ứng gì thì đã thấy mũi gươm nhọn hoắt chĩa thẳng vào cổ họng Jacken... Khuất sau cửa là thi thể hai tên lính canh bất động...

-Người... - Jacken phần uất thật sự. Nhưng... phút chốc họ cùng nhận ra người đó. Ana không kiềm chế nổi

xúc động, reo lên:

-Benjin! Là chàng sao?!?

Đúng là chàng trai tóc bạch kim có đôi mắt buồn thăm thăm ấy. Nhưng nếu dùng từ “buồn thăm thăm” để chỉ

ánh mắt lúc này của Benjin thì thật là thiếu chính xác, phải gọi là sôi sục giận dữ mới đúng. Một ánh nhìn tàn nhẫn dán chặt vào người đồng đội Jacken, thanh gươm trên tay chàng không hề run rẩy. Không để tâm đến Ana, Benjin nghiến răng:

-Jacken, cậu đã đi quá xa rồi đấy. Cậu dám đe dọa đại tướng quân sao?!?

Hiểu tâm lí của bạn, vị cận vệ trung thành của Hecates bất giác cười ha hả đầy giễu cợt:

-Ôi, Benjin, cậu làm tôi buồn cười quá. Đúng, tôi đã biết mọi chuyện, vậy cậu muốn làm gì tôi nào?

-Để bảo vệ Hecates, dù có biến thành ác quỷ cậu cũng không quan tâm, đúng không? - Benjin lạnh lẽo nói, thật khó tưởng tượng con người đang đứng đó là chàng trai dịu dàng, trầm tĩnh mà Ana từng biết - Thế thì nghe

đây, tôi cũng vậy. Nếu có ai xúc phạm đại tướng quân, tôi sẽ không ngần ngại ra tay đâu.

Đến chính Ana còn phải sửng người trước lời khẳng định đanh thép ấy. Jacken thôi quắc mắt nhìn Benjin thách thức, chàng ngồi bệt xuống đầy cam chịu:

-Được, được, tôi hiểu. Tôi có thể trở thành ác quỷ, nhưng tôi không thể chết trước khi nhìn thấy công nương hạnh phúc. Cậu cũng đừng cản tôi.

-Dừng lại, Benjin. -Ana nhận ra đã đến lúc mình nên can thiệp. Benjin bấy giờ mới quay sang nhìn nàng đầy lo lắng:

-Ngài không sao chứ ?

-Ta ổn. Jacken không đáng để bị giết chỉ vì muốn bảo vệ ai khác.

-Còn bí mật...

-Ta cũng có bí mật của anh ta. - Ana nói. Chần chừ một lát Benjin mới chịu thu gươm lại, Jacken đứng dậy, phủi quần áo với điệu bộ nhăn nhó cực kì khó coi:

-Aida, Benjin à, cậu làm hư hết y phục của tôi rồi. Thật là không lịch sự chút nào.

Phút chốc, Jacken dường như trở lại là anh chàng vui vẻ mà Ana vẫn biết trong cuộc viễn chinh đến Dahlia hồi trước. Mới có một thời gian trôi qua thôi mà sao nhiều chuyện xảy ra dồn dập quá.

-Chúng ta cùng đi dùng bữa. - Ana đề nghị rồi mỉm cười nhìn Benjin - Tại sao chàng không ra đi? Ta tưởng chàng đã chuẩn bị hành lí từ đêm qua.

-Đúng vậy. - Benjin xác nhận - Chẳng phải ngài bảo tôi đến Beluga thay ngài sao? Vả lại, Henki không phải quê hương tôi.

Chàng cũng không nhắc gì thêm đến chuyện hôm qua mà bắt đầu quay sang căn nhắc với Jacken về vụ vừa rồi.

Một cách che giấu tình cảm? Ana không rõ. Ngay tình cảm của mình nàng còn mập mờ nữa cơ mà. Nhưng

chuyện ấy có gì quan trọng. Benjin đã ở lại, vì nàng. Đơn giản thế thôi. Nàng đã không tin lầm người. Rốt cuộc thì nàng cũng không cần ghen tị với Hecates nữa. Nàng ta có Jacken, còn nàng thì có Benjin. Họ đều là những người rất, rất trung thành.

-Cậu đã gặp cô tì nữ mới nhập cung đang hầu hạ hoàng đế chưa? Nghe nói cô ta rất giống đại tướng của chúng ta đấy. - Jacken gợi chuyện. Ana thầm nghĩ, nếu không phạm đến Hec thì con người này cũng không có gì nguy hiểm cho nàng.

Benjin vẫn như bình thường, chẳng có vẻ gì là hứng thú với các cô gái:

-Cậu nói gì vậy? Nam và nữ sao có thể giống nhau.

-Nam? À à, đúng. Nhưng tôi vẫn thấy rất là giống. Đáng lẽ cậu nên gặp...

Những câu luyên thuyên của Jacken về Almah bất ngờ bị lạc đi do những tiếng đàn ca rộn ràng vọng đến từ khu vườn hoa hồng. Còn có cả tiếng cười nói xôn xao nữa.

-Chuyện gì thế này?! - Ana kinh ngạc hỏi khi đập vào mắt họ lúc này là một quang cảnh xa hoa vô cùng. Giữa khoảng sân lát gạch cầu kì có rất nhiều người đang hào hứng xem một màn ca vũ đặc sắc: một vũ nữ ăn mặc diêm dúa với y phục dát kim tuyến rực rỡ dưới ánh nắng và chiếc mạng che mặt chỉ để lộ đôi mắt huyền bí màu lam ngọc, thêm một con rắn đen tuyền quấn trên cánh tay phải cô gái nhìn rất thú vị. Đệm đàn cho điệu múa của thiếu nữ là một nhạc công vóc dáng to lớn đáng ngạc nhiên. Những ngón tay của anh ta dạo trên dây đàn mảnh cũng điêu luyện chẳng kém gì những bước

nhảy hoàn hảo của người bạn diễn. Đám khán giả đa số là lính, hò reo vang dội mỗi khi cô gái có một động tác tuyệt mỹ nào đó. Tiếng nhạc rộn ràng khắp khuôn viên cung điện Camellia, thật là hiếm có, nhất là đối với một vị chủ nhân nghiêm túc như Ana.

-Á, chết rồi. - Jacken vỗ tay đánh bốp, cười xởi lởi đúng kiểu một kẻ làm sai chuyện gì giờ đang cố cầu hoà -

Tôi quên khuấy lệnh của hoàng đế. Ngài bảo tôi đem hai người này đến giúp vui cho đại tướng quân. Ngài còn bảo lựa vũ công Serazan để không gây nghi ngờ.

-Chuyện đó thì ta có thể hiểu. Nhưng... đám lính ô hợp này cũng là bộ hạ sai người mang đến phá nhà ta à?!?

-Làm gì có chuyện đó! Chỉ là... tiện thì cho vui vui một chút thôi.

-Chẳng khác gì cái rạp hát. -Benjin đột ngột buông một lời nhận xét chẳng khác nào thêm dầu vào ngọn lửa giận đang bùng bùng trong đầu Ana.

-Im cái mồm xui xẻo của cậu lại. - Jacken quát rồi cười ngay- Đại tướng quân, chỉ là chút lính thôi mà.

-Nếu người mang nhiều hơn thì chắc ta không còn chỗ mà đứng nữa. - Ana cúi kính nói nhưng nàng cũng

không muốn làm to chuyện. Không trút giận được vào Jacken? Điều đó đồng nghĩa là phải trút giận vào nơi khác, nơi nào đó ví dụ như... đám quân lộn xộn dưới kia chẳng hạn.

Bỏ mặc Benjin và Jacken đứng trên thềm chính cung, nàng một mình len lỏi vào đám đông ồn ào kia. Màn ca múa càng lúc càng náo nhiệt, chẳng ai thèm để ý đến xung quanh nữa.

-Hay không hả? - Ana vờ hồ hởi hỏi một tên lính trẻ măng đang hò hét hăng say đến nỗi quân hàm trên áo lệch cả đi. Không quay sang nhìn nàng chỉ cho phí thời gian, anh chàng đó đáp liền:

-Tuyệt vời. Đại tướng quân hôm nay rộng lòng quá, đem vũ công về tận nhà còn cho chúng ta vào xem...Aaaa!

Tuyệt!

Đám đông rộ lên khi cô gái Serazan vừa bung mình xoay như một bông vụ sáng lấp lánh tuyệt đẹp. Ana đã tức đến sôi máu nhưng vẫn cố bình thần tiếp:

-Thú vị nhỉ. Nhưng giá có thêm một người nữa cùng múa đôi thì còn hay hơn nhiều. Người thấy ta múa cùng cô nàng ấy có xứng đôi không?

-Đừng có lèo nhèo nữa. - Anh lính gắt - Thứ lính suốt ngày vục mặt vào máu như chúng ta thì múa may cái gì?

Vả lại nhìn người thì... - Anh ta giờ mới chịu bỏ chút thời gian quý báu để quay sang ngó kẻ cứ làm phiền mình này giờ và hầu như ngay lập tức, những lời sắp thốt ra bị nuốt ngược vào.

-Thế nào? - Ana cười nhẹ..

-Đại tướng ... quân... - Anh ta suýt nữa là nhảy dựng lên - Ê ê, ngừng lại! Đại tướng quân... !

Xem ra anh chàng tội nghiệp đang cố báo động cho bằng hữu nhưng phải mất khá nhiều công sức mới có thể

khiến mấy tay kia chú ý đến lời mình. Đám lính chạy dạt cả ra khi nhận ra sự xuất hiện đột ngột của chỉ huy.

Hai nghệ sĩ kia cũng ngừng màn biểu diễn lại, có thể là họ thấy ngạc nhiên khi cả một lô các chàng trai vừa nãy còn mê mải xem giờ tái xám mặt mày chỉ vì một thanh niên vóc dáng nhỏ nhắn có khuôn mặt thanh tú như nữ

nhi.

-Đại tướng quân, ngài bớt nóng. - Jacken hấp tấp xen vào - Chỉ là chút sai sót nho nhỏ.

-Này, lại đây xem. - Ana gọi hai người Serazan kia sau khi hừ một tiếng bực tức với đám quân ô hợp đang co rúm ở phía xa.

Chàng thanh niên cao lớn không động đậy nhưng cô gái thì nhún mình cúi chào rất cung kính:

-Chẳng hay ngài đây là bậc quyền quý nào mà oai phong lừng lẫy vậy?

-Nếu ta đã bảo là đến đây thì đừng có đứng một chỗ mà nói linh tinh. - Vốn đang cáu, Ana không giữ được vẻ

lịch thiệp thường ngày. Cô gái khẽ liếc nhìn, thăm dò ý của bạn diễn rồi họ mới khẽ khàng tiến lại gần. Benjin cũng đã chạy xuống, đứng bên cạnh Ana, cứ như một lính hộ vệ thực thụ.

-Bỏ mạng che mặt ra.

Thật chậm, nàng ta làm theo lệnh. Một khuôn mặt đẹp, mặc dù không có nét nào nổi bật nếu đánh giá theo từng khía cạnh nhưng có thể nhận xét thế này, với cùng mái tóc nâu óng ánh ấy, đôi mắt lam linh hoạt ấy, hai gò má bầu bĩnh phơn phớt sắc hồng ấy thì Thượng đế không thể kết hợp lại thành một khuôn mặt nào ưa nhìn hơn khuôn mặt này.

-Nàng tên là gì ?

-Tên của phận hèn mọn này quý ngài không cần nghe chi cho bản tai ạ. Nhưng nếu quý ngài đã hỏi thì tiện danh của thiếp là ... Abalone.

-Còn kia là gì của nàng? - Ana hướng mắt về phía người nhạc công. Abalone nghiêng mình nhìn theo rồi nở nụ

cười điệu luyện chẳng kém gì những động tác múa uyển chuyển ban nãy, đáp:

-Đó là anh trai của thiếp, tên là Abele.

-... - Ana còn muốn nói gì nữa nhưng cuối cùng nàng chỉ nói rất nhẹ - Múa đẹp lắm. Mà các anh em chiến đấu cũng vất vả rồi, nghỉ xả hơi một thời gian cũng không sao.

Khỏi phải nói cảnh hỗn loạn vui mừng của binh lính từng bừng như thế nào khi màn ca vũ được tiếp tục trong sự cho phép chính thức của chủ nhân cung điện Camellia. Jacken cười hể hả, nhìn chàng chẳng ai đoán nổi đây chính là người ban nãy dám cất giọng mặc cả với một kẻ bản lĩnh như Ana.

Trời trên cao bừng sáng quang đãng, mặc cho mây hồng ung dung trôi hạnh phúc, nhưng mây sẽ trôi về phương nào của thế gian rộng lớn? Không ai có thể đoán trước được, chỉ biết rằng, mây nương theo cơn gió thu.

Legend of Parasitus - Chương 65

-Hai người đó đã đến Camellia rồi. - Gensan nói, biểu lộ chút lo lắng trong đáy mắt khi gỡ mẫu thư ra khỏi chân con cú trắng đang rúc lên từng hồi bên cạnh. Công nương Aureola nheo mày hỏi trong lúc đang chải mái tóc óng ả trước gương:

-Anh nói đến Abele và Abalone?

-Đúng. Có hơi nguy hiểm đấy... nhưng em không nên quá lo lắng, Aur à, họ đâu phải hạng xoàng.

-Bởi vì họ giỏi nên em mới lo họ bất cẩn.

-Đặc biệt là Abalone... - Gensan nhăn mày, thoáng một sự khó chịu - Dám ra tay với hai cận vệ hoàng gia ngay giữa Penla. Không coi ai ra gì nữa... Còn chất độc Toxicious trong người em đã hoàn toàn tan hết chưa?

-Tại sao anh đột nhiên quan tâm quá vậy? - Aur không giấu nổi sự hờn dỗi trong giọng nói. Gensan mỉm cười :

-Đâu có. Anh chỉ sợ nhắc nhiều khiến em buồn thôi. Nhưng đã hết chưa ?

-Em thấy khoẻ hơn nhiều rồi.

-Vậy thì em hãy cố giả vờ hãy còn yếu nhé. Chúng ta cần lưu lại đây một thời gian nữa, cũng cần có lí do hợp lí chứ.

-Anh lúc nào cũng thế, chỉ muốn lợi dụng em thôi! - Aur phẫn uất gất lên. Gensan vẫn không có gì là có vẻ ăn năn vì thái độ hững hờ của mình, một tay nâng lấy quả cầu thủy tinh trên kệ, tay còn lại chàng vuốt nhẹ những lọn tóc nâu mềm mại của Aur, cười xoà:

-Em luôn là Aur dễ thương nhất của anh mà. Thôi, anh đi đây.

-Đến chỗ Hecates chứ gì !?! - Nước mắt tủi thân bắt đầu lăn tròn trên má cô bé Serazan tội nghiệp, vậy mà Gensan chẳng hề mềm lòng chút nào, chàng vẫn tươi cười vô cảm như thường:

-Đừng nói với anh là em ghen đấy.

Cho đến khi chàng đi khuất Aur mới giận dữ ném chiếc lược ngà đang cầm trong tay vào gương, đánh xoàng một tiếng, chiếc gương vỡ tan làm con cú

Avista hốt hoảng tỉnh khỏi giấc ngủ ngày, đảo dác ngó nghiêng xung quanh, không hiểu chuyện gì.

Ôi, giá mà nó hiểu, giá mà nó có thể chia sẻ nỗi đau khổ trong tâm hồn nữ chủ nhân nó lúc này. Đó là sự thất vọng tràn trề trước sự lạnh lùng vô tình đến tàn nhẫn của hôn phu. Nhưng nếu Gensan chỉ lạnh nhạt không thì Aur cũng không tức tưởi uất hận nhường ấy vì trước giờ đã vậy. Nàng vẫn hi vọng một ngày kia khi đã chính thức trở thành thái tử phi có thể đủ sức xoá bỏ hình ảnh một Aur bé bỏng trong mắt chàng. Vậy mà... giờ tất cả

thành công cốc. Gensan không những không có tình cảm gì với nàng mà còn đang xao động trước một người con gái khác, dù ngoài miệng chàng vẫn một mực khẳng định chỉ vì quốc gia. Hơn ai hết Aur cảm nhận được sự

ghen tuông đau đớn cùng cực đang cào xé trái tim mình khi thấy hạnh phúc dần tuột khỏi tầm tay.

Ví thử nếu Aur là người khác, một người mạnh mẽ và quyết đoán, như Hecates chẳng hạn thì nàng sẽ chẳng cam chịu ngồi yên thế này mà không hành động gì. Song, Aur là Aur, nếu nàng là Hec thì đã không bị Gensan áp đảo. Nàng không có cái can đảm chống lại ý muốn của người yêu, chỉ biết lặng khóc một mình mong chờ

vào phép lạ mà thôi. Nói qua nói lại, nàng cũng chỉ là một thiếu nữ phương Đông nặng nề lễ giáo, bị khuất phục hoàn toàn trước cái uy của Gensan. Thêm nữa, nếu Gensan đúng là đang hành động vì quốc gia thì sao? Nàng vì chút tư lợi mà can thiệp vào không khéo đổ vỡ hết mọi chuyện. Vì vậy, lòng Aur mâu thuẫn lắm...

Nhìn mặt này rồi lại phải nhìn sang mặt kia của vấn đề. Aur đau khổ đến thế có phải tất cả là lỗi của Gensan?

Nào là do chàng phong lưu quá, vô tình quá và sắt đá quá chăng? Không. Hãy nhìn dáng đường hoàng của

chàng vương tử ấy khi đang tiến sâu vào điện Lesbos, hãy nhìn vào khuôn mặt thánh thiện hết Yusan kia...

chẳng nhẽ Gensan lại là loại người tồi tệ vậy?

Gensan gặp quận chúa Hecates ngay vườn thượng uyển. Nàng ngồi lặng trên bậc thềm cẩm thạch bao quanh hồ, sau lưng là đài phun nước lấp lánh ánh nắng hết dát vàng. Trông Hec thật là buồn, không giống gì cô gái vui vẻ

hàng ngày. Mái tóc đen thường búi cao giờ bay loà xoà thành từng đợt sóng mềm mại lướt nhẹ trên bờ vai gầy mỗi khi gió vô tình thoảng qua.

-Nàng gặp chuyện không vui à, Hec? - Gensan tỏ vẻ quan tâm, chẳng khó khăn mấy, không hẳn là vì chàng giỏi đóng kịch mà đơn giản là chàng để mặc bản thân làm điều mình thích thôi.

Hec đã nhận ra ai đang đứng cạnh mình nhưng nàng không ngược lên nhìn, vẫn cúi gằm mặt sàu sảo, nhìn

chăm chăm xuống làn nước trong veo như thể dưới ấy có thứ gì cuốn hút lắm vậy. Gensan bật cười rồi cũng ngồi xuống ngay bên cạnh, ngắm nhìn Hec thật chăm chú, chăm chú đến nỗi khiến nàng khó chịu quắc mắt, nhăn nhó gắt:

-Thái tử Serazan mà có cách nhìn bất lịch sự thế à?

-Cuối cùng thì ta cũng khiến nàng chịu mở miệng rồi.

-Chàng... - Hec biết mình đã bị lừa, tức tím mặt, lập tức quay đi chỗ khác không nhìn Gensan nữa, các ngón tay nắm chặt lại. Gensan vẫn không hề phật ý, chàng đặt quả cầu sáng rực rỡ xuống, cười :

-Trời đẹp thế này mà lại có đám mây u ám nào khiến người đẹp kiêu hãnh đây ủ dột như ... chuột nhúng nước vậy nhỉ ?

-Ta không phải là chuột! - Một lần nữa Hec gất toáng lên, mắt trừng trừng giận dữ.

-À, tất nhiên rồi, ta cũng đâu có nói nàng là chuột. Chứ chẳng lẽ nàng nhận mình là người ta đang nói sao?Ồ, vậy nàng thừa nhận là nàng gặp chuyện buồn ? - Gensan hóm hỉnh nói. Còn người Hec như bốc hỏa vì bị khiêu khích quá nhiều, nàng bỗng vùng mạnh tay như định đánh anh chàng thông minh trước mặt nhưng Gensan

nhANH hơn hản, lách người tránh nhẹ nhàng khiến Hec mất đà, ngã chúi xuống hồ. May mà hồ rất cạn nên nàng lồm cồm bò dậy được ngay, chỉ có điều quần áo, tóc tai đều ướt sũng. Nàng đập tay thật mạnh vào mặt nước làm nước bắn lên tung toé, quất:

-Đáng lẽ chàng cũng nên đỡ ta chứ !!?

-Đáng lẽ nàng không nên tùy tiện đánh người khác. - Gensan nhại lại theo đúng ngữ điệu của nàng quận chúa đang cúi kia - Mà nàng cũng không nên mong ta sẽ đưa tay ra đỡ như những quý ngài lịch sự, bởi vì ta biết hơn ai hết nàng sẽ lôi ta xuống dưới ngay.

-Đoán giỏi đấy. - Hec càu nhàu tự mình bò lên, nhảy phóc một cái qua thành hồ, chiếc khăn choàng xanh lục giờ đã mất đi vẻ thướt tha mà dính bết vào bộ quân phục nhìn rất ngộ. Hec vừa rũ tóc vừa hất hàm hỏi :

-Lần này là chàng đến tìm ta. Thật là đáng ngạc nhiên.

-Quận chúa quá lời. Được đến thăm một mỹ nhân như nàng luôn luôn là vinh hạnh của bất cứ ai.

Một tia nhìn tinh quái loé lên trong mắt Hec, nàng nhăn mặt:

-Tại sao chàng không làm diễn viên kịch nhỉ ? Những lời sáo rỗng đó mà cũng mở miệng nói được sao, thái tử

điên hạ?

-Có lẽ. Vì ta quen rồi, ở Serazan, các thiếu nữ rất thích nghe tán dương như thế. Hôm nay ta đến là để thăm nàng một lát rồi hỏi luôn vị thuốc thần diệu đã chữa cho hôn thê mình.

-Để làm gì? Chẳng lẽ bệnh tình của công nương bé con lại tái phát ư ?

-Đúng thế. Aur cảm thấy khá mệt nên có làm ta lo lắng đôi chút. - Gensan tỏ vẻ chân thành. Hec không giấu nổi sự kinh ngạc bùng lên trong giọng nói:

-Sao lạ vậy? Chẳng lẽ lần ấy chưa đủ liều sao? Hay là lão ngự y đó không chuẩn đoán đúng lượng độc chất trong người công nương?

-Ta cũng không biết. Nhưng liệu nàng có thể cho xin thêm chút dược liệu ấy chẳng? Hoặc công thức bào chế

thôi cũng được, ta sẽ sai thuộc hạ tự làm lấy.

Đến đây thì Hec không giấu được tiếng cười khanh khách đặc trưng, nàng cười đến nỗi cả thân mình nghiêng ngả theo từng nhịp thở. Cái kiểu giễu cợt đó thật khó lòng khiến con người ta không bực tức. Gensan thoáng cau mày khó chịu mặc dù chàng không nói ra. Hec cười xong cũng chẳng nói gì, rút ra một con dao găm sáng loáng giấu trong áo, mắt nàng sáng lấp lánh.

-Nàng định làm gì ?

-Cho chàng thuốc. - Hec thản nhiên đáp rồi vung lưỡi dao lên, nhắm thẳng cánh tay mình mà đâm xuống, nhanh đến nỗi Gensan không kịp can thiệp. Khi chàng giật được con dao ra khỏi tay nàng thì máu từ vết thương đã phun trào như suối, bắn tung toé ra khắp mình quận chúa! Nhìn cực kì kinh khiếp!

-Nàng làm điều gì mà điên rồ thế hả ? - Gensan quát to đầy giận dữ, ném mạnh con dao ra xa, quay sang túm lấy cánh tay bị thương của Hec tìm cách cầm máu. Nhưng mặt Gensan tái nhợt vì lo lắng bao nhiêu thì mặt Hec lại càng tỏ vẻ sung sướng bấy nhiêu. Nàng giăng cánh tay đầy máu của mình ra, cười vang:

-Mặc cho máu nó chảy. Chính thứ máu dơ bẩn này đã đày đoạ cuộc đời ta! Ta chỉ mong có thể trút hết máu trong người mình ra thôi!

-Nhưng mất quá nhiều máu nàng sẽ chết đấy!

-Ta cũng không muốn sống như thế này! - Hec ngưng cười mà gào lên. Nước mắt của nàng bắt đầu ứa ra thật bi thảm. Nàng run rẩy đưa hai tay lên

ôm mặt, quỳ xuống sàn, khóc nức lên từng cơn - Ta không muốn... ta thật sự

không muốn...

Phản ứng lạ lùng của Hec thật sự khiến Gensan bối rối, chẳng giống nàng lúc bình thường chút nào. Dường như

nàng vừa hứng chịu một cú sốc tinh thần rất lớn.

-Quận chúa. - Gensan cũng quỳ xuống, khẽ nói. Máu trên tay Hec đã dần dần đông lại. Nhưng nàng vẫn không kiềm được nước mắt tuôn trào.

-Có chuyện gì nghiêm trọng đã xảy ra ư ? Hay là nàng phật ý vì lời ta nói lúc nãy. Ta vô ý quá. Đáng lẽ không nên hỏi xin thuốc...

-Không. - Hec ngược lên nhìn thẳng vào mắt vương tử, nom nàng thật tội nghiệp - Không phải lỗi của chàng. Ta chỉ hận chính bản thân mình mà thôi.

-Tại sao? Ta những tưởng nàng đã vượt qua số phận của mình rồi chứ ? Nàng vốn rất can trường cơ mà.

-Không. Không đúng. - Hec lắc đầu nguầy nguậy - Ta là một con ngốc. Chàng cũng đừng đến tìm ta nữa, Gens ạ.

-Vì sao? - Gensan bất giác thấy hoảng hốt, không biết vì lo cho công việc quốc gia chậm trễ hay là đơn giản chỉ

vì lo không được gặp cô gái này nữa. Mà dù cảm giác hoảng hốt này bắt nguồn từ đâu thì nó khiến chàng khó chịu lắm - Ta đã làm sai điều gì rồi đúng không, Hec?

-Đừng hỏi ta! - Hec hất tay Gens ra, gần như là cự tuyệt, nàng gạt nước mắt đứng phắt dậy, cố gắng nói đồng dục và dứt khoát - Nếu chàng còn quý bản

thân mình thì đừng quan tâm đến ta! Về Serazan đi, đất Henki này không tốt lành gì đâu.

Nói dứt lời nàng bỏ chạy vào trong cung điện, không để Gensan thắc mắc thêm điều gì. Nhưng Gensan có định thắc mắc không? Chắc là có, mặc dù lúc này, thái độ của Hec khiến chàng chẳng còn chút tinh thần nào mà mở miệng nữa.

Thế nào là “quý bản thân”? Thế nào là “đừng quan tâm”? Chẳng lẽ Hec thật sự muốn chàng trở về Serazan hay sao? Đã có chuyện gì xảy ra trong mấy ngày qua? Tại sao lần trước còn vui vẻ mà giờ lại... Nước trong hồ vẫn phun lên đều đặn nhưng khu vườn chẳng có một ai. Bất giác Gensan cảm thấy cô đơn...

-Trời ơi, anh bị thương sao? - Aur kinh hoàng thốt lên khi thấy Gensan lê bước vào phòng, chiếc áo trắng loang lổ máu thẫm. Trông chàng giống như một kẻ mất hồn.

-Gensan! Anh có nghe em nói không? Anh làm sao vậy?!? - Aur lay vai chàng thật mạnh, lúc ấy Gensan mới đột ngột tỉnh ra. Chàng ngỡ ngàng nhìn hôn thê bé nhỏ:

-Sao? Có chuyện gì ?

-Anh có bị thương không?

-À, không.

-Nhưng máu kìa.

Chàng cúi nhìn áo mình. Máu... à, máu của Hec khi nãy. Khuôn mặt đầm nước mắt của nàng quận chúa ấy chợt hiện lên trong tâm trí chàng, đầy đau khổ... rồi cuộc thì đã có chuyện gì?!?

-Gensan! - Một lần nữa Aur phải thét lên - Anh làm sao thế hả !!?

-Không. Anh ổn, chỉ thấy hơi chóng mặt. Có lẽ là say nắng rồi. - Gensan loạng choạng đi đến chiếc ghế quen thuộc, buông mình nặng nề xuống, chẳng còn chút sinh khí nào. Aur lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh, quan sát thái độ của hôn phu.

Chàng không nói gì thêm, tĩnh như một pho tượng, mắt nhìn xa xăm vào khoảng không trước mặt. Trông thật là cô đơn.

Aur đã từng không ít lần nhìn thấy hình ảnh buồn thảm này ở Gensan, chàng đang sống trong thế giới riêng của mình, nơi một kẻ được coi là xa lạ như Aur không thể nào đặt chân vào được. Y như hồi ấy, khi mà Ilex rời khỏi Kaising.

Aur thậm chí còn không quên được hình ảnh của Ilex thì hỏi làm sao Gensan quên được?

Ngày ấy...

Ilex không đẹp nhưng rất có cá tính. Vốn là tiểu nữ của gia tộc Czardas lừng lẫy chiến công, Aur được sống trong cung Amarachi từ nhỏ. Aur không biết Ilex thực sự có thân phận thế nào, chỉ nhớ khi nhận thức được mọi chuyện xung quanh mình thì đã thấy có chị và các hoàng tử Serazan bên cạnh rồi. Đối với ai Ilex đều rất tốt nhưng mọi người cũng nhận thấy rõ tình cảm đặc biệt thì chị chỉ dành riêng cho hai anh em vương tử Yusan và Gensan mà thôi. Ba người lúc nào cũng quấn quít bên nhau trong thế giới yên bình giữa Serazan thần thánh, dường như bao quanh họ là những giấc mơ màu hồng dịu ngọt mà người nào nhìn vào cũng phải mong ước. Hai anh em vương tử con của hoàng hậu Nereid giống nhau tựa một cặp song sinh, cùng mang vẻ thánh thiện tuyệt đối của thiên thần trong từng ánh mắt. Còn Ilex, Aur còn nhớ rất rõ những lúc mình đứng lấp ló sau những bụi hoa xem trộm họ chơi đùa và đã thấy chị ấy dễ thương đến mức nào. Ilex dịu

dàng, thông minh mà cũng rất quyết đoán. Vài người bảo Ilex cũng có dòng dõi quý tộc xa xưa, thân phận cao sang chẳng kém gì công chúa.

Vài người khác còn cam đoan chị trong tương lai sẽ là phu nhân của một trong bốn vị hoàng tử Serazan, còn cụ

thể là ai thì chưa rõ... Họ còn nói nhiều, nhiều lắm về quá khứ và tương lai của Ilex. Rồi bỗng một ngày kia, tất cả những lời bàn tán ấy trở nên vô nghĩa khi Ilex bất ngờ theo một sứ giả ngoại bang đến nước khác, đảm đương một cuộc hôn nhân chính trị với vị quân vương xa lạ nào đó, chứ không phải se mối lương duyên với Hasan, Chisan, Yusan hay thậm chí là Gensan.

Chị Ilex đã rời Serazan được năm năm rồi nhưng chẳng có tin tức gì về, hoặc theo cách người ta vẫn nói, phụ

nữ đã được gả đi thì không bao giờ quay đầu nhìn lại quê hương. Ngày ấy Gensan cũng ngồi lặng như vậy, chẳng nói năng gì nhưng Aur hiểu rất rõ, đối với chàng, khuôn mặt tươi cười của Ilex là tất cả vui buồn của một tuổi thơ đẹp đẽ. Hai năm, những tưởng Gensan quên được kí ức hụt hẫng ấy...

Aur thở dài mệt mỏi, cùng nhìn theo ánh mắt vô hồn của Gensan ra bầu trời xanh rộng lớn bên ngoài. Liệu chị

Ilex có còn nhớ đến Serazan như những người Serazan đang nhớ đến chị không? Và... chị có hạnh phúc với vị

phu quân xa lạ nào đó chẳng?

Legend of Porasitus - Chương 66

-Benjin? - Prang nhướn mày biểu lộ một sự ngạc nhiên thật sự - Người phái Benjin đến Beluga thay mình ư ?

-Đúng, thưa bệ hạ. Nhưng chuyện này có gì không ổn sao? Hay ngài không tin tưởng khả năng của người này? -

Ana càng tỏ vẻ ngạc nhiên hơn trước phản ứng của hoàng đế.

Prang đặt chiếc bút lông ngỗng xuống bàn, chậm rãi lắc đầu:

-Không. Tất nhiên là không. Chỉ là vấn đề về nhân sự chút thôi.

-Là sao ạ?

-Benjin không thể đến Beluga được. Thế thôi.

-Tôi không hiểu.

-Nhìn thì thấy rõ ràng người không hiểu rồi. - Hoàng đế tỏ vẻ thông cảm - Hôm qua sứ giả Ohlan đã đến diện kiến ta ở chính cung Lesbos. Ohlan muốn Benjin trở về.

Ana như chết đứng. Nàng cố gắng lắm mới không loạng choạng.

-Trở... trở về ? Tôi nghĩ Benjin đã lớn lên ở Henki thì thành người Henki rồi chứ. Chẳng lẽ có chuyện gì nghiêm trọng đến mức sứ giả của Ohlan phải đến tìm một người dân lưu lạc hay sao?

-À, chuyện đó... hơi khó đấy. Mà hình như người không biết à, Reven?

Ana nheo mày khó hiểu:

-Biết chuyện gì ?

-Ta không giữ Benjin được nữa. Muốn Benjin trở về là đòi hỏi chính đáng của một vùng thuộc địa. Ta không muốn khi đang chuẩn bị đánh Serazan mà xảy ra bất hoà trong nội bộ.

-Bệ hạ, ngài có thể giữ Benjin lại. Hiện nay chúng ta cần càng nhiều người càng tốt. Benjin là dân Ohlan thật nhưng quan trọng hơn anh ta là một trong các tướng quân ưu tú nhất của Henki ta.

-Đáng tiếc, đối với Ohlan, Benjin còn quan trọng hơn vị trí một tướng quân.
- Prang mỉm cười - Bởi vì anh ta là người kế vị ngai vàng của dân tộc đó. Người không biết điều này đúng không?

-Sao? - Ana không kịp ngăn tiếng hét hãi hùng bật ra khỏi miệng - Thái... thái tử Ohlan?!?

-Phải. Vua Ohlan tức là chú ruột của Benjin vừa băng hà vài ngày trước. Sứ giả đã lập tức đến xin đón thái tử

trở về kế vị ngay. Người không biết cũng phải, từ nhỏ Benjin đã được đưa sang Penla sống để tương lai sẽ thành một vị vua trung thành tuyệt đối với đế quốc này. Giờ đã đến lúc anh ta thực hiện những điều được dạy dỗ rồi.

...

Ana lao đảo trở về Camellia. Nàng không hẳn là thất vọng mà là tức giận! Benjin dám bỏ nàng ra đi khi tình thế

nguy ngập thế này! Không thể tha thứ được!

-Tướng quân Benjin đâu? - Ana quát vào mặt người hầu.

-Ngài vừa ra ngoài rồi ạ.

-Cái gì?!? Còn chưa đi Beluga sao?

-Tôi không biết...

Nổi giận lôi đình, Ana quay ngoắt ra cửa, lập tức đùng mặt cô nàng vũ công Abalone đang đứng dựa vào cột đá lớn, nhìn nàng ra vẻ tò mò lắm.

-Anh trai nàng đâu mà nàng đứng một mình thế này? - Ana cố dịu giọng. Vỡ kịch vẫn đang tiếp tục cơ mà. Dù gì cô gái này cũng là người Serazan.

-Anh ấy muốn mua chút vật dụng gì đó nên cũng đã đi rồi.

-Cũng? Là sao?

-Chẳng phải tướng quân Benjin ngài muốn tìm cũng đã đi sao?

-Ừm... Nói vậy nàng biết Benjin đi lúc nào à?

Abalone nhón cười :

-Vâng ạ. Hình như có một người đến mời. Chắc là người Ohlan vì tôi thấy tóc ông ta màu bạch kim.

Sứ giả! Ana lập tức hiểu ngay. chắc sứ giả lại đến rồi. Thật không tưởng tượng nổi. Benjin cải lệnh đến Beluga...

-Đại tướng quân có định đi tìm không ạ?

Ana giật mình nhận ra Abalone vẫn đang đứng bên cạnh mình, ngơ ngác, dò hỏi.

-Không. Ta mệt. - Ana đáp gọn rồi đi sâu vào cung điện, bỏ Abalone một mình lại tiền sảnh. Nhìn theo bóng vị

thủ lĩnh trẻ tuổi của quân đoàn Jua hùng mạnh đang chậm rãi bước trên hành lang đá hoa cương, người vũ công tài hoa Serazan khẽ giật mình khi thấy từ tay áo rộng thùng thình của mình, con rắn đen tuyền như dòng nước từ

từ trườn ra, ngược nhìn chủ nhân bằng đôi mắt ươn ướt tò mò. Abalone cười khúc khích, đưa tay vuốt ve cái đầu dẹp láng mượt của con thú cưng nguy hiểm, thì thào:

-Sao, đẹp không Das? Người cũng thích người đó như ta phải không? Thật là đáng yêu quá chừng. Ôi, Reven Ping, sao trên đời lại có người thú vị đến thế nhỉ?

Gensan thong dong dạo bước trên phố phường Penla, dường như là để giải toả nỗi buồn kì lạ đang xâm chiếm lòng chàng. Theo Gensan có vài tùy tùng thân cận và con cú trắng hay ngủ gật, mặc dù vậy Aur viện cố mệt nên xin nghỉ lại hoàng cung.

Hecates xua đuổi chàng như thế, xem ra không có cơ hội tiếp cận để thực hiện kế hoạch rồi. Vậy chàng còn ở

lại Henki làm gì ? Thật là phí thời gian. Mọi chuyện càng lúc càng rắc rối. Prang phòng bị chặt chẽ, chẳng để lộ

chút sơ hở nào. Đáng lẽ chàng đâu cần nhọc công đến vậy, chỉ việc dùng quân bài đã có sẵn là được. Thế mà...

Tại sao hình ảnh Yusan cứ hiện ra vào những lúc như thế này vậy chứ !!?

-Vương tử! - Một cận thần đẩy Gensan ra vừa kịp lúc một đoàn kiệu hấp tấp băng qua, suýt nữa tông trúng anh chàng Serazan đang mãi mê suy nghĩ này. Chiếc kiệu nạm ngà voi lướt qua nhanh đến nỗi Gensan chỉ kịp thấy mờ mờ bóng người ngồi phía sau lớp màn lụa mỏng... nhưng một giây thôi đã đủ để chàng lờ mờ nhận ra đó là ai... Đoàn kiệu đã khuất dạng vậy mà Gensan vẫn đứng sững như mất hồn... miệng chàng lắp bắp những lời

khó hiểu:

-Chẳng lẽ...

-Vương tử, ngài không bị sao chứ ? - Các viên quan hầu lo lắng hỏi làm vương tử bưng tỉnh, chàng quay ngoắt lại, hạ lệnh - Tìm hiểu xem chiếc kiệu vừa rồi là của ai! Ta muốn biết điều đó càng sớm càng tốt.

-Vâng... - Mặc dù rất ngạc nhiên nhưng bọn bề tôi vẫn vội vã chạy đi thi hành lệnh.

Đúng. Gensan bắn tia nhìn quyết liệt về hướng chiếc kiệu vừa đi. Chàng thật sự muốn biết.

Cung điện mùa hè Erista nằm phía Nam Penla là một nơi dành riêng cho quý tộc nghỉ ngơi nếu muốn tránh cái ồn ào náo nhiệt nơi thủ đô đông đúc. Chiếc kiệu bằng ngà dừng trước tiền sảnh và con người bí ẩn bên trong bước xuống, theo vóc dáng thì có thể đoán đây là một cô gái nhưng chàng mạng che mặt lại chẳng hé lộ điều gì nhiều hơn. Bọn người hầu đỡ nữ chủ nhân xong liền lùi lại để một mình cô gái tiến vào cung điện Erista.

Nàng đi thẳng đến vườn hoa của cung điện, nơi có trồng rất nhiều loài thảo mộc quý hiếm, được xây dựng trên ngọn đồi nhô ra bên trên thành phố. Từ đây có thể nhìn thấy vịnh Bulebell toả sáng lấp lánh như một chiếc gương khổng lồ tuyệt đẹp. Nhưng người con gái mặc y phục trắng tinh này không quan tâm đến bất cứ thứ gì xung quanh ngoại trừ chàng trai đang đứng trên mỏn đá, hướng ánh nhìn xa xăm về chân trời rộng lớn.

-Điện hạ. - Cô gái khẽ cất giọng, một giọng nói trầm buồn và hơi khuyu người chào hỏi. Chàng trai quay lại, mái tóc bạch kim buông rũ trên vai và đôi mắt nhuốm màu mệt mỏi, không nói gì. Cô gái lại nói:

-Điện hạ, ngài không vui khi thấy thần thiếp sao?

-Zinnia... - Benjin, vâng chính là Benjin, bấy giờ mới chịu mở miệng, hai tay chàng nắm chặt lại thể hiện sự

đần đờ dử dộ đang diễn ra trong lòng - Tại sao nàng lại đến tận đây?

-Điện hạ biết vì sao mà. - Zinnia đáp nhỏ nhẹ - Nhà vua đã băng hà, không còn lí do gì khiến ngài cần phải ở

Penla lâu thêm nữa. Vì điện hạ, thần thiếp không quản đường xá xa xôi cũng xin liều mình đến đây cầu khẩn.

-Ta không thể về Ohlan vào lúc này. Henki sắp tiến đánh Serazan.

-Vì vậy ngài càng nên lo cho sinh mạng của bản thân. Nếu ngài chết, Ohlan sẽ ra sao?

-Vẫn còn anh trai ta đó.

-Nhưng ngài là người kế vị chính thức. - Zinnia kiên quyết khẳng định, mắt nàng sáng rực lên áp đảo. Một lần nữa phản ứng của Benjin chỉ là sự im lặng nặng nề. Lòng chàng trĩu nặng nghìn cân. Chọn Ohlan hay Reven?

Không biết được. Thật đau đớn. Có lẽ vì thời gian sống ở Penla quá lâu khiến chàng đã dần quên rằng mình mang dòng máu hoàng gia của dân tộc thuộc địa Ohlan vùng núi Magenta xa xôi.

Cô gái tên Zinnia dễ dàng nhận ra không thể chỉ dùng lí trí mà thuyết phục thái tử, nàng bất ngờ rập mình xuống thủ phục, gương mặt áp sát những lá cỏ sắc, khẩn nài tha thiết:

-Nếu ngài không thể vì Ohlan thì xin vì thiếp... Thiếp đã chờ đợi suốt năm năm ròng dài đằng đẵng. Ngài còn muốn thử thách lòng tin của thiếp đến bao giờ, hỡi hoàng đế tương lai?

Sắc mặt Benjin chuyển biến dữ dội, không chỉ đau buồn mà còn là tức giận. Chàng đang giận chính bản thân mình và có cảm giác không xứng được nhận lời cầu khẩn chân thành ấy từ người thiếu nữ đang quỳ gối trước mặt chàng đây. Đôi vai nhỏ bé của nàng run rẩy do cố che giấu làn nước mắt bất hạnh. Sự im lặng cùng những giọt lệ nhiều lúc còn có tác dụng gấp nhiều lần những lời van xin vô nghĩa. Benjin không phải là người quen với việc mình khiến người khác đau khổ, chàng đỡ Zinnia lên, gằn giọng:

-Tại sao... nàng lại phải quy lụy như vậy?!? Ta không xứng đáng, cả với nàng lẫn ngai vàng.

-Điện hạ, ngài nói gì thế? Dù Ohlan chỉ là một vùng đất nhỏ bé nghèo khổ nhưng thiếp đã trở thành người của dân tộc này, đã đổi tên tuân theo tục lệ nơi này, đối với thiếp không có gì cao quý hơn lòng chung thủy. Và ngài là đấng phu quân duy nhất mà thiếp được dạy là phải tôn thờ. Năm năm qua thiếp sống bằng hy vọng trong những lời hứa hạn mong manh nhất, bởi thiếp tin một ngày kia chàng sẽ quay về Ohlan quê hương. Giờ đây ngài muốn giết chết thiếp bằng sự bội ước này sao?

Giọng Zinnia vừa tha thiết yêu thương lại đầy trách móc oán hận. Nàng ngược nhìn Benjin bằng đôi mắt xanh lục sâu thẳm, giống như một thiếu phụ vừa mất đi người chồng yêu dấu. Nước mắt nàng trong veo như thủy tinh, chảy lên chiếc mạng che bằng lụa. Trông cô gái trẻ đáng thương không lời nào tả xiết. Benjin nghiêng rặng, buông nàng ra, đứng phắt dậy. Dường như chàng sợ sẽ bị nhìn thấy những tình cảm mâu thuẫn đang trào dâng trong lòng mình. Trời sinh Benjin đã là người đa cảm. Chàng làm sao không đau lòng khi nhìn thấy Zinnia vật vã đến vậy. Nhưng hình ảnh của Reven nơi tim chàng vẫn còn sâu đậm quá. Thật tình chàng không nỡ bỏ người con gái ấy lại một mình nơi Henki đẫm máu này khi cuộc đại chiến ác liệt với Serazan sắp bùng nổ. Lại thêm Jacken và quận chúa Hecates cũng đã biết chuyện nữa. Điều khủng khiếp gì sẽ xảy ra nếu hoàng đế Prang biết Reven chính là sứ giả báo thù của công chúa Porasitus? Chàng thật tình không dám tưởng tượng tiếp nữa.

Zinnia hiểu những giọt nước mắt thôi cũng không đủ kéo tâm hồn Benjin về với Ohlan. Nàng tự mình đứng dậy, nói tiếp:

-Ngài còn nhớ lời ước hẹn năm năm trước không?

-Ta...

-Ngài đã nói cho đến khi nào chưa kể vị, ngài hãy còn tự do ở Henki. Thiếp đã đồng ý chờ, mặc dù ngay lúc ấy thiếp có thể buộc tiên đế bắt ngài làm hôn lễ. Nhưng năm năm rồi, trái tim ngài vẫn yêu thích chinh chiến lãng du hơn là đoái hoài đến cô gái bất hạnh một lòng chung thủy với mình. Ngài không thấy vậy là quá tàn nhẫn ư ?

Sự thật không hẳn như lời buộc tội cay nghiệt của Zinnia, Benjin giờ chẳng còn vui thú lắm với binh đao. Điều duy nhất níu kéo chàng ở lại Penla chỉ là vì sự an nguy của Reven mà thôi. Nếu không có Reven thì chàng đã bằng lòng về Ohlan từ lâu rồi. Vậy mà Zinnia...Benjin cố nghĩ cách làm nàng thôi nài nỉ.

-Zinnia... ta nghĩ nên nói cho nàng biết sự thật. Ở Penla này... ta đã có...

-Một hồng nhan tri kỉ ? - Cô gái quý tộc Ohlan bất ngờ ngắt lời, giọng nàng bình thản đến mức chính Benjin còn phải kinh ngạc, mãi chàng mới định thần lại được, chàng gật đầu:

-Đúng.

-Không sao. Một tướng quân chinh chiến có vài mối tình qua đường cũng là chuyện thường. Thiếp không bận tâm. Nhưng thiếp không nghĩ một cô gái dân thường nào đó có thể đủ sức làm chàng quay lưng với quê hương mình.
- Zinnia tỏ ra khá bình tĩnh và biết cách xử sự.

-Nàng lầm rồi. Người ấy không phải là mối tình qua đường, người ấy không hề yêu ta. Chỉ có ta là... vì thế

nàng đừng van nài làm gì để chỉ tự chuốc lấy đau khổ vào mình. Hãy quay về Ohlan và kết hôn cùng anh trai ta.

Nàng sẽ vẫn là vương phi Ohlan, giao ước không hề thay đổi. Xem như ta đã tử trận ở Henki, không thể quay về... - Mấy tiếng cuối cùng Benjin thốt ra rời rạc gần như đứt quãng vì đau khổ. Chỉ có ai bị buộc phải rời xa đất

nước mới có thể hiểu được tâm trạng của chàng lúc này. Chàng đã chọn trở thành kẻ phản quốc vì tình yêu vô vọng với một cô gái mang trái tim lạnh lẽo hơn băng tuyết.

Thốt ra những lời tàn nhẫn đó Benjin những tưởng sẽ khiến Zinnia vì quá uất hận và bị xúc phạm sẽ lập tức trở

về Ohlan. Song đáng tiếc, đây là vì chàng chưa hiểu bản lĩnh của cô gái này giờ vẫn giấu dung nhan sau mạng che mặt kia. Tức giận? Chắc chắn là có rồi. Nàng dù gì cũng là một tiểu thư danh giá và kiêu hãnh là bệnh chung của bất cứ ai thuộc tầng lớp này. Zinnia tiến lại gần ban công, nhìn xuống thành phố bên dưới bằng ánh mắt bình thản:

-Ra vậy. Ngài đã có hồng nhan tri kỉ, mặc cho người đó không coi ngài ra gì. Thiếp chẳng phải cũng đang cư xử

ngốc nghếch như ngài đấy sao. Chỉ vì cái dây đi với cái cung nên người phụ nữ mới đi cạnh người đàn ông của mình. Dù nàng uốn cong chàng nhưng nàng vâng lời chàng. Dù nàng kéo chàng nhưng nàng luôn luôn đi theo chàng. Nếu người này không có người kia thì cuộc sống chẳng phải vô vị lắm ư? Vì thế...

Nhanh như một con sóc, Zinnia đã leo lên đứng trên thanh lan can mỏng mảnh không để Benjin kịp ngăn. Phía dưới nàng rất xa là thành phố nhộn nhịp.

-Zinnia! - Benjin hét lên.

-Điện hạ, xin đừng đến gần! Thiếp chẳng còn chỗ nào để trở về trên cõi đời này nữa. Nếu hôm nay ngài quả thật nhất quyết không theo thiếp trở về Ohlan thì chẳng thà thiếp bỏ mạng nơi đây. Thật cảm ơn nhà kiến trúc sư nào đã xây cho cung điện Erista cao vợi vợi so với mặt đất bên dưới, để khi thiếp gieo mình xuống thì chắc chắn không thể nào sống nổi và khỏi phải thấy thế gian bạc bẽo với mình đến nhường nào.

-Zinnia, xin nàng đừng làm điều dại dột và cũng đừng nói những lời đau đớn ấy. - Benjin tái xám mặt mày vì kinh hãi, không ngờ nổi cô gái này dám liều mình chỉ vì tình yêu không được đáp lại - Ta không muốn nàng chết!

-Thì sao, thưa điện hạ ? Thiếp đã chờ ngài suốt năm năm ròng rã và kết quả là hôm nay đây, chỉ có thể đủ tư

cách để biết rằng ngài yêu một kẻ khác. Ngài không cần thiếp nữa, Serazan cũng đã suy yếu rồi. Rốt cuộc thì cái chết của thiếp đâu ảnh hưởng đến ai. Năm năm qua thiếp chỉ mặc y phục màu trắng, thì ra số mệnh sắp đặt nó đã là áo tang của thiếp kể từ ngày đặt chân lên đất Ohlan. Không ai chào đón thiếp nữa... Điện hạ, cầu thần linh ban phúc lành cho tình yêu của ngài dù ngài làm thiếp thất vọng quá... - Zinnia đưa tay lên cao, hướng về bầu trời rộng lớn như cố cầu xin chút xót thương của Thượng đế sau khi nhận ra nhân gian đã không cho được nàng điều đó.

Câu chuyện bi thảm này có lẽ sẽ phải chứng kiến thêm một cái chết đau khổ nữa nếu như đúng lúc ấy không có một giọng nói vang lên gần như tiếng thét thất thần:

-Chị ơi! Chị !!!

Cả Zinnia cùng Benjin đều quay lại, nơi thềm tam cấp, một bóng người vạm vỡ đang hấp tấp chạy đến, tà áo mướt như mây bay theo từng bước chân nhìn rất đẹp. Tiếng người ấy kêu thật náo lòng:

-Đừng! Đừng nhảy xuống!

Chàng trai ấy chạy chậm dần khi chỉ còn cách hai người kia vài mét, mồ hôi nhỏ ròn ròn trên khuôn mặt mang vẻ đẹp thuần khiết của thiên sứ nhà trời. Zinnia nheo mày, cố nhận ra đây là ai và dần dần, sự ghen ngào dâng lên thành tiếng khóc nức:

-Ngài...

-Em đây, là em... chị không còn nhận ra Gensan của chị nữa sao, Ilex?

Legend of Porasitus - Chương 67

Prang đang làm việc trong phòng riêng, những lúc như thế không ai được quấy rầy. Tiếc thay, chữ “không ai”

dường như không bao gồm cô tiểu thư mới nhập cung: Almah. Giữa nơi phần hoa này nàng chẳng quen ai ngoài hoàng đế, dĩ nhiên nàng muốn ngài cùng mình chơi đùa và chẳng ngần ngại gì mà không làm phiền nếu cần.

-Tiểu thư, nàng không thể vào điện Luxia được. - Các cô tì nữ ra sức can ngăn - Bệ hạ sẽ nổi giận mất!

-Để ta vào, ngài sẽ chẳng trừng phạt gì bọn người hết. - Almah bướng bỉnh cố hất bọn tì nữ ra.

Ngoài mặt những cô gái kia cố dùng lời dịu ngọt dỗ dành nhưng trong đầu họ toàn là những ý nghĩ độc địa -

“Phải rồi, cô thì lo gì, chỉ có chúng tôi là sẽ bay đầu chỉ vì cô muốn chơi đùa chút thôi.”

-Làm gì mà ồn ào vậy? - Cửa phòng đột ngột bật mở, Hec bước ra, bắn tia nhìn bùng bùng sát khí vào cái đám lộn xộn kia, giọng nàng sắc lạnh - Các người không còn chỗ nào để chơi nữa hay sao mà kéo đến đây? Đi mau, không là...

Bọn tì nữ chắc chắn là chẳng điên khùng gì mà qua mặt Hec vốn đang giận sẵn, song, Almah không biết điều đó, nàng quát trả:

-Người nghĩ người là ai mà dám to tiếng với sủng phi của hoàng đế hả?

-Sủng phi?!? - Hec lặp lại, tỏ vẻ hơi bất ngờ. Trong lúc ấy Almah quay sang nạt bọn người hầu:

-Sao các người nói là không ai được vào trong đó? Ra hoàng đế còn yêu thích thứ gì nữ tỳ thường kia hơn ta ư

?

-Tiểu thư, đó không...

Hec chẳng để cho nữ tỳ nói hết câu đã ngắt ngang:

-Cô tên là gì ?

-Almah, mặc dù ta không nghĩ người đủ tư cách hỏi tên ta.

Cơn giận dữ của Hec đã sôi sùng sục và toả ra xung quanh hơi lạnh chết người mà ai cảm nhận được chắc sẽ

phải đóng băng vì sợ hãi. Dù vậy, ngoài mặt, nàng vẫn đeo một nụ cười vương giả cay nghiệt:

-Almah? Buồn cười thật, hoàng đế yêu thích cô chắc chỉ vì cái mặt của cô thôi.

-Người nói cái gì ??? - Almah gầm lên.

-Đúng thế, người hoàng đế thực sự yêu là vị công chúa mà cô may mắn có khuôn mặt giống nàng! Vậy mà dám mở miệng quát nạt ta sao?

Hec đang rất muốn tìm ai đó để trút giận sau Gensan, tự nhiên cô bé con tóc vàng này lại lao đầu ra lãnh.

-Ý người là người được yêu hơn ta vì bản thân người đẹp hả! Hồn xược! - Almah quả nhiên đã bị chọc tức, nàng quay ngoắt người giật lấy mũi thương từ tay lính cảnh vệ, đâm thẳng về phía Hec. Nàng quận chúa may mà có phản ứng kịp thời nên đã tránh được và mũi thương chỉ đâm toạc một lỗ to trên chiếc khăn quần cổ màu xanh lục đang bay phất phơ. Nói qua nói

lại thì cũng nên công nhận về khoản đánh nhau Almah tỏ ra chẳng kém mặt bất cứ trang anh thư nào. Thật tình cô nàng này khá giống Ana, không chỉ là ở vẻ ngoài.

-Trời ơi, tiểu thư! - Thị nữ hét lên kinh hoàng trong lúc lính cảnh vệ vội vã lao đến khống chế Almah. Sắc mặt Hec tối sầm lại, có chết nàng cũng không tin một phi tần còn con dám thẳng tay với mình đến vậy. Lòng kiêu hãnh bị xúc phạm, trông Hec giống hệt một núi lửa đang phun trào dữ dội. Nàng rút vũ khí, một thanh đoản kiếm sắc nhọn, ra nghênh chiến, rít ken két:

-Người dám...

-Buông ta ra! - Almah đang cố chống cự với hai lính ngự lâm, cực kì hung hăng. Những tì nữ xung quanh thì sợ

đến đờ người. Hec rõ ràng toan vung kiếm chém một nhát lên khuôn mặt kênh kiệu kia nhưng không hiểu sao khi thấy bọn người hầu đang nhìn mình như nhìn quý tử thì nàng lại tự ngăn mình lại. Một cách hết sức nỗ lực, Hec nén cơn tức giận mà lệnh cho lính thả Almah ra.

-Almah, trong hoàng cung mà ngang ngạnh như thế là cô tự chuốc vạ vào mình đấy.

-Người ý mình được bề hạ yêu thương hơn nên dùng quân lính ép buộc ta chứ gì! - Cô gái tóc vàng tỏ ra vô cùng phẫn uất vì yếu thế - Thử xem đấu tay đôi ta và người ai hơn ai!

Thiện chí của Hec hoàn toàn bị coi thường, nàng cảm thấy chẳng có lí gì phải tiếp tục cư xử cao thượng với một kẻ hiếu thắng như cô gái này.

-Được, lần này ta không tha cho người nữa.

Nhưng cả hai còn chưa kịp tung ra đòn sát thủ nào thì giọng hoàng đế đã vang lên tựa sấm rền:

-Ngừng lại!

-Bệ hạ! - Almah mừng rỡ thật sự trong khi nét mặt Hec chỉ càng thêm sa sầm - Cung nữ trong điện Luxia thật là hỗn xược quá, dám thách thức tôi.

Mặt Prang chỉ tuyền một màu băng giá, chàng bước vội vã xuống bậc tam cấp nhưng thay vì tiến đến cô cung nữ đang háo hức kia thì chàng lại chạy ngay đến bên cạnh Hec, lo lắng hỏi :

-Không sao chứ ?

-Chỉ rách khăn thôi. Chút nữa là cô súng phi quý giá của anh tiền em theo hầu nữ thần Atropos rồi. - Hec mỉa mai đáp - Đa tạ ân huệ ấy lắm lắm.

-Kìa, cô ta hãy còn là một đứa con nít, em chấp làm gì. - Prang gượng cười, xong, chàng quay sang Almah đang rất ngỡ ngàng, đôi giọng đầy nghiến - Giỏi thật đấy, ta cho nàng tự do quá rồi. Có phải nàng muốn bị trừng phạt không? Đừng có nghĩ là dựa vào Vamus là có thể làm gì tùy thích ở nơi này.

Almah thật sự không ngờ mình lại bị trách mắng và đe dọa đến thế, nàng ném mũi thương đi đầy bất bình, nói:

-Vì một cung nữ tầm thường mà ngài nở nặng lời với tôi thế ư ? Ngài thật... quá đáng lắm. Theo đúng lý ngài phải xử tội nó chứ!

Ngón tay thanh mảnh của nàng chỉ thẳng vào cô gái có đôi mắt xám bạc đang ung dung đứng cạnh hoàng đế.

Hec cười nhạt:

-Vậy cô muốn đấu với ta nữa à !?!

-Không được. - Prang nạt to - Sức khoẻ của em không được tốt, quá sức là điều không nên!

-Bệ hạ, ngài lo cho nó thế sao?!?

-Im đi, Almah! Nàng có biết đây là ai không? Mươi mạng của nàng còn không bằng cô gái này chứ đừng nói là một! - Prang rất giận dữ - Hec, em vào trong đi, chúng ta sẽ bàn tiếp công việc. Còn các người, đưa tiểu thư

Almah về tiểu điện Fleri, không đi lung tung gây thêm chuyện phiền phức. Ta không muốn bị làm phiền vì những chuyện nhỏ nhặt thế này thêm bất cứ lần nào nữa, rõ chưa?!?

-Vâng, thưa bệ hạ.

Nói rồi hai anh em hoàng tộc lại biến mất sau cánh cửa, bỏ mặc Almah đang tức điên người bên ngoài.

-Hec? Cô ta tên là Hec hả?!? - Nàng quát hỏi thị tì - Ta không quên chuyện hôm nay đâu.

-Tiểu thư, nàng ghen tức làm gì, đó chẳng phải vị phi tần nào đâu. Cô gái ấy là quận chúa Hecates, có quyền lực rất lớn, đến hoàng đế còn phải kính nể. Và lại họ là anh em cùng dòng máu, người ngoài như nàng làm sao xen vào nổi. Từ trước đến giờ người bệ hạ yêu thương nhất là vị quận chúa ấy đấy.

-Quận chúa? - Nét tức giận dịu bớt trong ánh mắt trong xanh của Almah, nàng tò mò hỏi tiếp - Thế sao bảo bệ

hạ yêu một công chúa nào khác? Người yêu thì phải hơn chị em gái chứ.

-Đành là vậy. Nhưng vị công chúa kia đã mất tích suốt mấy năm nay, rồi gần đây thì nghe đâu đã chết ở

Porasitus...à mà nàng chẳng phải là người Porasitus đó sao, chẳng lẽ nàng không biết đến công chúa Anatasia ư

?

-Không. Từ nhỏ ta đã theo gia đình sang Serazan sống. - Almah đáp - Vậy ra đó chính là quận chúa Hecates ?

Ừm... gặp thứ dữ ta cũng chẳng lao đầu vào chi cho thiệt, nhưng nghĩ lại thật là tức...chứ ta ghen ghét gì chuyện hoàng đế. Ngay từ đầu ta đâu có ham nhập cung.

-Ấy chết, tiểu thư. - Một tì nữ lấm lét nhìn quanh đầy sợ hãi - Nói vậy mà có người ngoài nghe là không hay đâu.

-Chuyện này hoàng đế là người biết đầu tiên đó. Lo gì. Người mà ta yêu thương có đến hai lặn. Một người ung dung, đường hoàng, một người vui vẻ, tài nghệ thần sầu...

-Ở đây không ai nghe thấy đâu. Anh nói xem mọi chuyện thế nào? - Abalone háo hức hỏi khi Abele trở về

Camellia. Anh chàng Serazan cao lớn ngồi xuống chiếc ghế trong phòng bếp vắng vẻ, quệt mồ hôi:

-Hắn đi nhanh lắm và xa nữa, đến tận Erista.

-Làm gì ?

-Em không đoán nổi đâu. - Abele ra vẻ bí mật, cười tủm tỉm sau khi nhấp một hớp rượu - Để gặp một vị tiểu thư

rất can trường. Này, đừng có cười, anh không đùa. Benjin đi gặp một cô gái đến từ Ohlan, hình như là hôn thê của hắn. Hắn ta định bội ước gì gì đó nhưng cô gái ấy lại toan tự sát để không bị sỉ nhục.

-Trời ơi, tội nghiệp quá. - Abalone đưa tay che miệng, nước mắt đã lưng tròng. Thật là dễ xúc động.

-Sao nữa, anh có cứu cô ấy không?

-Không cần.

-Vậy là cô ấy chết rồi ư ? Anh cứu không kịp hả ?!?

-Em biết là không có lệnh từ chủ nhân chúng ta không được phép hành động tùy tiện cơ mà. - Abele lên mặt giáo huấn đầy hóm hỉnh - Nhưng sự thật là...

Theo từng chi tiết trong lời kể, Abele cũng bắt đầu hình dung lại câu chuyện trùng phùng lạ kì ấy nơi cung điện mùa hè Erista thoáng đãng...

-...Gensan... - Zinnia sững sờ tột độ, trông nàng đứng trên cao như một nữ thánh, tà áo trắng tung bay trong gió còn nước mắt vừa đau khổ vừa vui mừng thì hoà lẫn trên khuôn mặt.

-Vương tử Gensan?!? - Benjin cũng ngạc nhiên không kém.

-Chị... - Gensan đưa hai tay về phía Zinnia, kinh hãi - Chị làm ơn xuống đi, làm ơn... Đừng bắt em phải chứng kiến cảnh đau lòng này, Ilex.

-Vương tử, ngài làm gì ở đây?!? - Benjin cảnh giác hỏi, bấy giờ Gensan mới chợt nhận ra sự có mặt này, chàng trừng mắt nhìn Benjin, biểu lộ một sự tức giận chưa từng thấy, quát to:

-Người... người dám đẩy chị Ilex vào chỗ chết ư ? Sao người nữ đối xử với một cô gái như vậy, Benjin! Đừng giải thích, ta không muốn nghe bất cứ lời biện hộ nào.

Xoẹt một cái thanh trường kiếm của Gensan đã vung về phía Benjin, bừa bừa sát khí. Lạ lùng là Benjin không tránh, chàng đáp lại bằng một ánh

mắt kiên định:

-Thì ra hai người có mối quan hệ thân thiết. Vậy cũng tốt. Vương tử, ngài biết nếu giết tôi, triều đình Henki và Ohlan sẽ không tha cho ngài. Còn nếu ngài vẫn cứ một hành động liều lĩnh thì thú thực, lòng tôi đã chết rồi. Tôi không muốn nhìn người tôi yêu đau khổ, tôi cũng không muốn nhìn Zinnia phải chết. Nếu ngài yêu mến Zinnia thì hãy đưa nàng về Serazan đi, sau đó hãy gả nàng cho một đấng phu quân tốt hơn, tôi tuyệt đối không ngăn cản.

-Người... dám đuổi Ilex về hay sao? Sau khi chị ấy đã đổi tên theo tục lệ Ohlan?!? - Gensan giận dữ nói -

Người coi người Serazan chúng ta là cái gì mà một cô gái đã gả đi năm năm trước giờ trở về một mình? Ilex đáng bị đối xử như thế à?!?

Lưỡi kiếm đưa mạnh. Zinnia từ trên ban công nhảy xuống, thất thần hét:

-Không, Gens! Ngừng tay!

-Cái gì?! Chị quên hẳn đã đối xử thế nào với chị ư ?

Zinnia, hay chính xác hơn là Ilex, giờ đứng chắn giữa lưỡi kiếm và Benjin, nàng dùng cả thân mình che chắn cho người vừa tàn nhẫn cự tuyệt lời khẩn cầu của mình. Sự bất bình của Gensan bùng lên như bão lửa, chàng chống kiếm xuống đất thật mạnh, gằn giọng:

-Em đang tìm sự công bằng cho chị đó, chị không biết sao?

-Em không được giết người này.

-Vì sao? Vì chị yêu hẳn ư ?

Mặt Benjin biến sắc, rõ ràng đề tài này không phải là thứ khiến chàng dễ chịu. Song Zinnia tỏ ra là một người rất bản lĩnh và đủ sức dập tắt sự giận dữ của Gensan, nàng nghiêm nghị đáp:

-Không. Chị không yêu anh ta.

Thanh kiếm rơi khỏi tay Gensan trong một phút kinh ngạc. Chính Benjin cũng không làm chủ được tâm trạng mình, chàng sững sờ nhìn Zinnia như đang nhìn một dấu chấm hỏi khổng lồ.

-Gens, đáng lẽ em phải rõ là chị không bao giờ chết vô nghĩa vì tình yêu.

-Vậy... này giờ nàng chỉ muốn giả vờ để gây áp lực buộc ta về Ohlan sao?!? - Bây giờ sự tức giận đã chuyển sang Benjin...

Chậm rãi, đĩnh đạc, Zinnia quay lại đối mặt với hôn phu, nhỏ nhẹ nói:

-Điên hạ, thiếp không bao giờ quyên sinh chỉ vì tình yêu. Nhưng, thiếp có thể chết để bảo toàn danh dự của một công nương cao quý. Tình yêu của ngài đối với thiếp không quan trọng bằng chữ tín của hôn ước. Ngài đã sỉ

nhục thiếp. Thiếp là kẻ không tin vào tình yêu, như đã nói, điều duy nhất thiếp tôn trọng là lòng chung thủy, tức là chữ tín. Thà hôm nay thiếp tan xương nát thịt ở đây còn hơn phải thừa nhận là kẻ bị phản bội.

Phong thái đường hoàng ấy đủ sức thuyết phục bất cứ ai tin là nếu có kẻ nào tỏ ý nghi ngờ lòng tự trọng và sự

chân thật của nàng thì nàng sẵn sàng gieo mình ngay mà không hề chùn bước lấy một giây chỉ để khẳng định điều đó. Sau Prang và Ana thì có lẽ cô gái Serazan này là người có khí chất đế vương mãnh liệt nhất, hơn cả các bậc vương tử như Gensan hay Benjin.

Zinnia ngừng một lát chờ lời nói của mình thấm vào Benjin rồi tiếp:

-Thôi, nếu ngài không muốn thì thiếp cũng chẳng van nài làm gì cho thêm khó xử. Lấy cái chết ra ép buộc không phải là việc một con người chân chính nên làm. Thiếp đủ thông minh để biết dù có là tất cả nước mắt trên

thế gian này cũng khó lòng thuyết phục được ngài thay đổi quyết định. Vậy thì thiếp đành chúc phúc cho ngài bằng một nụ cười. Nhưng ngài hãy nghĩ cho kĩ, vì tình yêu, ngài đã bỏ lại đằng sau những gì. Rốt cuộc thì cuộc sống đâu phải chỉ có tình yêu đôi lứa, đúng không? Làm thân nam tử mà chỉ biết nhìn một hướng về phía người con gái mình yêu ... thật không đáng. Gens, cho dù chị có yêu con người này thì anh ta cũng đã phụ lòng chị

lắm rồi.

Đoạn nàng chủ động rời khỏi Erista cùng Gensan... Có thể là không hề có sự ép buộc hay trách móc nặng nề

nào trong lời nói nhưng nàng đã gieo vào lòng Benjin rất nhiều suy nghĩ ngổn ngang...

-Công nương Ilex ư ? Là hôn thê của Benjin? - Abalone xuýt xoa nước nỡ - Chuyện hay như thế mà em lại phải ở

nhà không được tận mắt thấy.

-Cũng phải. Anh không ngờ năm năm trước công nương được gả đến tận Ohlan xa xôi. Xem ra bộ hạ không hẳn là thánh nhân đức độ đâu... chuyện đời trước sao cứ để tận đời sau mới đòi.

Giọng Abele buồn man mác, chứng tỏ bi kịch đắng cay không phải chỉ có ở một triều đình, một đất nước. Và, giống như Hec, Ilex thực ra cũng chỉ là một nạn nhân tội nghiệp.

Legend of Porasitus - Chương 68

Quay lại cuộc trùng phùng của Gensan và Zinnia, tức Ilex ở khách quán ngoại thành Penla, nơi đoàn tùy tùng Ohlan nghỉ ngơi.

Họ ngồi bên cạnh nhau trên mỏm đá nhìn ra biển xanh rì rào, ngắm mặt trời lặn, sáng lấp lánh ánh vàng như

viên hồng ngọc kết tinh của trời đất.

-Ilex à... - Gensan cất giọng trước, nhìn chàng vừa vui sướng vừa man mác một nỗi buồn khó tả-... phụ vương đưa chị đến một nơi xa xôi thế ư ?

-Ừm... nhưng chị ổn, Ohlan không tệ như mọi người vẫn nghĩ đâu. Em cũng đừng gọi chị là Ilex nữa, giờ chị là Zinnia.

-Không! – Gensan quắc mắt giận dữ - Em chẳng biết Zinnia nào hết. Mới chỉ năm năm thôi mà chị đã quên Serazan rồi sao?

Zinnia mỉm cười êm dịu sau chàng mạng che mặt, nghiêng đầu dõi theo từng cuộn sóng vội vã xô trên cát, mãi một lúc sau mới mở lời :

-Người ấy... vẫn khoẻ chứ ?

Gensan bật ra tiếng cười khan:

-VẬY ĐẤY, NĂM NĂM ĐÃ QUA, VÀ NGƯỜI ĐANG NGỒI ĐÂY BÊN CHỊ LÀ EM, THẾ MÀ NGƯỜI CHỊ QUAN TÂM VẪN LÀ YUSAN.

Nói cho cùng, chị tàn nhẫn cũng đâu kém gì anh chàng thái tử Ohlan đó nhỉ. Thôi được, em không ganh tị nữa, Yusan là đệ nhất vương tử mà... anh ấy khoẻ, nhìn chung là thế.

-Nhìn chung?

-Phải. Tình yêu cuối cùng cũng chạm được đến tà áo thanh khiết của anh ấy rồi. Ma lực của nó ghê gớm thật, có thể biến một người lãnh đạm như Yusan trở thành một kẻ thất tình vô cùng đau khổ.

Dù vẫn cố giữ điềm tĩnh, Zinnia không giấu nổi vẻ lo lắng pha trong giọng nói:

-Cô gái nào nữ làm Yusan đau khổ chứ ?

-Nữ ? Chỉ là chị nghĩ thế thôi chứ cô ta thẳng tay đấy... Tình yêu vốn chẳng bao giờ nương nhẹ cho ai mà. -

Gensan đáp lấp lửng, tiện tay ném một viên sỏi xuống biển bao la, mắt chàng dấy lên nỗi buồn xốn xang khó tả

nên lời.

-Gens à, em cũng đã tìm được người con gái của trái tim mình rồi ư ?

-Không hẳn... trừ phi chị nghĩ Aureola giữ vị trí cao đến vậy. - Giọng chàng vương tử tóc nâu có phần chua chát - Hồi ấy, chị có biết không, cả em lẫn Yusan đều từng nghĩ suốt cuộc đời này chỉ yêu duy nhất một mình chị mà thôi. Đó quả thật là một giấc mơ.

Quá khứ tươi đẹp vẫn còn đậm nét trong tâm hồn cả hai con người trẻ tuổi. Tiếc là họ đang sống giữa hiện tại.

-Giấc mơ thần tiên. – Zinnia tán thành – Yusan thì chị biết rồi. Còn em, em vẫn yêu chị chứ, Gens bé bỏng?

-Cho đến cách đây không lâu... có một người rất lạ đã xuất hiện. Nhưng em không dám, em sợ. Nhờ đâu kết cục bất hạnh thì sao? Chắc em sẽ để người đó đi qua dừng đứng vậy thôi. Yêu kí ức về chị vẫn an toàn hơn, nhỉ

? – Gensan bật cười buồn bã.

-Em đúng là không còn bé bỏng nữa. Cả em và Yusan đều đã trở thành những chàng trai hào hoa phong nhã.

Em không giống Yusan đâu Gens ạ, hãy nắm bắt lấy cơ hội của cuộc đời mình. Không thử thì làm sao biết. Nói Yusan lạnh lùng chứ thực sự em mới là tượng đá tạc từ băng đấy... Chị thật tò mò không biết ai có thể làm Gens hay đùa trở nên nghiêm túc thế này.

Một khoảng lặng nữa lại dâng lên nhường chỗ cho hồi ức.

Tuổi thơ ngọt ngào đã xa lắm rồi. Gensan đã cao hơn chị Ilex rất nhiều, cũng không còn phải khấp nép sợ sệt nép sau tà áo của nàng như thuở bé nữa.

-Chị thì sao? Giờ chị định về Ohlan ư ? Hay theo em về Serazan?

-Về Ohlan. – Zinnia đáp rất dứt khoát - Chỗ của chị là ở đó, em biết mà.

-Ngay cả khi Benjin nhất quyết ở lại Penla?

-Tất nhiên. Chị không thể dễ dàng chịu thua như vậy...Chị là thái tử phi của Ohlan, không ai được phép tước đi vị trí đó của chị.

Zinnia tỏ rõ quyết tâm khiến Gensan thoáng mỉm cười:

-Chị... quả thực không còn là Ilex, Zinnia ạ.

-Cuộc sống luôn đòi hỏi sự thay đổi...

Zinnia có thể kiên cường như vậy, chẳng lẽ thân nam nhi như chàng lại toan dùng mưu kế hèn hạ để đối phó với Henki ư ?

Hec đang trên đường đến cung điện Camellia dự tiệc, Reven lại tổ chức một buổi vũ hội linh đình nào đó dường như chỉ để chứng tỏ sự giàu có và quyền uy của mình. Dĩ nhiên là nàng chẳng lạ gì cái kiểu phô trương ấy của những tên tướng quân sớm có chút địa vị và thật tình nàng không định đến dự nhưng ngay cả Prang còn đích thân đi thì...

“Chỉ bực mình là con nhỏ Almah kia cũng được theo cùng.” – Hec lẩm bẩm cáu gắt, nàng vẫn chưa nguôi cơn giận ngày hôm qua cho dù hoàng đế đã dỗ dành rằng cô gái ấy tính tình khó chịu như vậy càng chứng tỏ cô ta chẳng biết gì nhiều hơn chuyện ganh ghét nhỏ nhặt. Theo cách nói ấy thì Prang chỉ xem Almah như một món đồ

chơi và chàng tỏ ra rất hài lòng khi món đồ chơi ấy không biểu hiện một mối nguy hại nào...

-Quận chúa, chúng ta có thể nói chuyện một chút không? – Vương tử Gensan đột ngột chặn ngang đường đi của Hec, có vẻ rất nghiêm túc.

-Ta...ta đang bận. – Hec e dè nói.

-Đến Camellia? – Gensan đoán rồi tự chàng đáp trong khi mân mê quả cầu trên tay – À phải, đối với nàng thì một bữa tiệc rượu cũng quan trọng hơn...

- Chàng bỏ lưng về sau câu so sánh trước ánh nhìn phẫn nộ của Hec –

Thôi, không cần thiết, tôi chỉ đến để trao cho nàng thứ này.

Gensan đặt quả cầu xinh đẹp vào tay Hec. Giờ đây sự kinh ngạc không cho phép nàng im lặng nữa :

-Tại sao? Ta tưởng chàng quý nó lắm cơ mà.

-Quý chứ...nhưng nàng cứ giữ lấy.

-Có chuyện gì không ổn đúng không? - Sự lo lắng lộ rõ trên mặt nàng quận chúa kiêu hãnh, nàng quên khuấy mất việc mình đang giận người con trai này. Có lẽ cũng bởi vì trông Gensan có vẻ khác thường quá.

-Tôi chỉ cảm thấy có lỗi với nàng thôi. Món quà nhỏ mọn xin quận chúa tôn quý hãy nhận cho. – Gensan cúi mình cung kính, dường như chàng đã cư

xử nhún nhường quá mức. Không kịp để Hec thắc mắc thêm lời nào, chàng vương tử quay lưng rời khỏi đó ngay.

Gensan rời Lesbos vừa tròn một ngày một đêm, chẳng biết để làm gì, chỉ thấy đôi mắt đẹp kia thâm quầng, chứng tỏ Gensan đã thức trắng suốt đêm qua.

Nỗi buồn tràn ngập trong từng cử chỉ của chàng bám theo tâm trí Hec đến tận buổi tiệc. Ngồi bên anh trai mà lòng nàng ngổn ngang. Quả cầu thủy tinh càng toả sáng bao nhiêu thì sự lạ lùng của Gensan càng khiến nàng thắc mắc bấy nhiêu...

-Quận chúa, ngài không hứng thú chút nào ư? – Reven tỏ vẻ quan tâm.

Hec giật mình ngó xung quanh, nữ vũ công Serazan đang biểu diễn những màn múa tuyệt diệu vậy mà chẳng gây ấn tượng gì nhiều cho nàng, vì nàng mãi nghĩ đến chuyện khác hoải chẳng?

-Lính kiếng à, bộ muốn thành em rể của bộ hạ hay sao mà để tâm đến quận chúa điện hạ nhiều vậy. – Almah xen ngang vào bằng cái giọng giễu cợt. Trong khi Hec tức sôi máu thì Ana chủ động đáp lời :

-Quý tiểu thư quá coi trọng khả năng ... tán tỉnh người khác của tôi rồi. Chuyện đó thật tình phải nhờ tiểu thư

chỉ bảo thêm nhiều.

-Người...

-Thôi nào Almah. – Prang đặt cốc rượu xuống, nói nhỏ nhẹ - Có cãi đến ngày mai nàng cũng không thắng được hai người ấy đâu. Nhưng chuyện em rể thì... có lẽ đúng đấy. Reven đã có ý trung nhân rồi, may mắn đó cũng là một cô em gái đáng yêu của ta, Iris.

-Quận chúa Iris? Sao thiệp chưa từng gặp? – Almah tỏ ý nghi ngờ. Hec được dịp lên mặt, cười sắc lạnh:

-Thứ như cô cũng xứng để diện kiến em gái dễ thương của ta sao chứ ?

-Tôi chẳng biết quận chúa Iris ra làm sao nhưng nếu cũng như quận chúa thì tôi không muốn gặp đâu. – Almah phản pháo tức thì, quay ngoắt sang nhìn Ana đang chống cằm thưởng thức màn biểu diễn – Còn ngài thì sao hả, đại tướng quân? Quận chúa Iris có phép màu nào mà làm tan giá băng trong ánh mắt ngài thế?

-À... - Ana mỉm cười lịch thiệp – Tiểu thư quan tâm làm tôi thấy mình vinh hạnh quá. Nhưng chuyện riêng tư

của mình tôi có thể từ chối trả lời không?

Almah sắp hét lên: “Không!” thì Hec đã lại tìm được cơ hội đáp lễ:

-Nếu muốn Reven nói thì sao cô không thử kể xem làm thế nào cô lại được anh trai ta yêu thích vậy? Sao, không trả lời được chứ gì. Thế thì bớt bàn linh tinh đi. Chỗ này thứ cung nữ như cô xứng được mở miệng đấy à?

Almah tức nghẹn họng. Prang cũng chẳng tỏ ý gì bên vực cho nàng, chứ còn gì, chàng đâu ngốc đến mức gây mất lòng em gái và cận tướng chỉ vì một món đồ chơi, cho dù nhìn nó có đẹp đẽ đi chăng nữa.

Khi Almah đã thôi gây sự thì Hec cũng chẳng hứng thú gì thêm. Nàng thờ dài rũ người nhìn rất phiến muộn.

Ana ngồi ngay bên cạnh cũng bất an không kém. Benjin đã trở về nhưng hình như không vui vẻ lắm, còn Jacken nữa chứ, có vẻ chưa nói bí mật của nàng cho Hec biết. Dòng suy nghĩ của Ana đứt ngang khi nàng quận chúa ấy đột ngột rời khỏi bàn tiệc.

...

Hec lạng người dựa vào cột đá, lòng dạ rối bời. Càng lúc càng thấy lo lắng trước một điều gì đó mơ hồ, nàng ngược lên nhìn bầu trời tím thẫm dịu dàng toan tìm kiếm chốn bình yên để trấn an bản thân, nhưng điều nàng thấy còn kì lạ hơn, hai chòm sao cuối đường chân trời có vẻ như đang chậm chạp xích lại gần nhau làm thành một vòng cung kim tuyết óng ánh ngộ nghĩnh.

-Giống như một nửa của trái tim...- Hec vô tình buông lời, chắc là do quá kinh ngạc.

-Cũng giống như một cánh chim hi vọng. – Ana bất ngờ xuất hiện ngay sau lưng quận chúa, bước chân nàng hơi lảo đảo vì men rượu. Hec giật mình quay lại :

-Sao ngài lại ra đây? Tiệc đang vui.

-Vì tôi hơi thắc mắc trước cách xử sự lạ kì của quận chúa lạnh lùng Hecates. – Nàng hóm hỉnh đáp. Ana nghĩ

nên tạo ấn tượng tốt vì sớm muộn gì người con gái hoàng tộc này cũng có nhiều khả năng sẽ trở thành đồng minh quan trọng của nàng, dù cô ta là người Henki tóc đen.

-Quả cầu đó... hình như là của vương tử Gensan?

-À, phải. Gens đã tặng cho ta. Có lẽ vì ta thích nó quá. – Hec vuốt ve món đồ nhẫn bóng trên tay, một cảm giác yên bình dễ chịu chợt lan toả khắp tâm trí làm nàng nhoèn một nụ cười xinh xắn – Hình như nó có phép thuật thật. Nó làm người ta cảm thấy vui vẻ...

-Tôi không nghĩ thế. Sự vui vẻ quận chúa cảm nhận được phải chăng là do nhớ đến vị chủ nhân của món quà?

Ngay lập tức, Hec giật mình rụt tay lại hết như vừa bị bắt quả tang đang làm việc nào đó xấu xa lắm, mặt nàng đỏ bừng lên xua tan hết mọi nét giá băng cho dù nó có nằm tận cùng đáy mắt. Nàng lúng túng đáp khi thấy Reven đang nghiêng đầu nhìn mình chờ đợi :

-Không... không hẳn.

-Đâu có sao, ngài là một cô gái trẻ, mơ tưởng đến một chàng trai tuyệt vời như Gensan cũng là điều bình thường mà. Tại sao lại xấu hổ chứ ? – Ana vỗ về bằng một chất giọng êm ái ru ngủ. Nếu tinh ý, ai cũng có thể phát hiện ra lúc này đại tướng Reven Ping vốn lạnh giá, tàn ác, đang dịu dàng chẳng kém gì một thiếu nữ với tâm hồn lãng mạn mộng mơ.

Nếu là Hec tỉnh táo thì có lẽ nàng đã thấy ngay sự khác thường trên, nhưng “nếu” là để ám chỉ chuyện không xảy ra ở hiện thực, vì lúc này, nàng quận chúa mười bảy tuổi đầy kiêu ngạo kia đang chìm đắm trong thế giới của những suy nghĩ rất kì khôi. Suốt buổi tối nay, quanh quẩn trong đầu nàng chỉ toàn là hình ảnh phiền muộn của vị vương tử Serazan xa xôi, người vẫn ân cần với nàng mặc dù đã biết những bí mật ghê tởm năm xưa.

Hàng ngàn, à không, có khi có đến hàng triệu câu hỏi đang lùng bùng bên tai nàng.

Tại sao Gens lại tặng nàng món quà vốn là một bảo vật rất quý giá?

Tại sao lại là cảm thấy có lỗi ?

Lỗi gì?

Mà nàng làm sao thế này?

Hecates bình thường đâu có lúng ta lúng túng chỉ vì bị Reven nói vài câu bóng gió...

Nàng sợ Reven nhận ra điều gì khác thường khi nàng nghĩ đến Gens sao?

Khoan, vậy là nàng có nghĩ đến Gens à?

Vì sao nàng lại sợ người khác biết điều đó?

Kể cả khi đứng trước người con trai nàng yêu quý nhất là Prang, Hec cũng không có cảm giác như hiện tại.

Vậy... Hec chợt phát hiện ra một điều tưởng chừng là chân lí vô cùng vĩ đại : chữ “nhất” không còn chính xác nữa.

Nói thế thì... tình cảm nàng dành cho Gens còn cao hơn dành cho Prang, còn cao hơn chữ “nhất” ư ? Có đúng vậy không? Tại sao chứ ?

-Ôi không... - Hec đưa tay bịt miệng, không biết nên mừng hay nên lo vì phát hiện “đáng sợ” của mình.

Ana nãy giờ đứng bên cạnh quan sát rất rõ khuôn mặt của Hec thay đổi theo từng giây, lúc xanh tái vì lo lắng, rồi bất ngờ chuyển sang sắc hồng nhạt ẩn chứa một niềm hạnh phúc thầm kín... cuối cùng, sắc hồng cũng chẳng trụ được lâu, nước da nàng dần trở nên trắng bệch, không còn là chút lo lắng thông thường, đó là biểu hiện của sự sợ hãi. Sự chuyển biến ấy khiến cho không chỉ Ana mà còn cả những người khác nếu có cơ hội nhìn thấy sẽ

có cảm giác như Hec đang sợ hãi chính điều gì đó sâu tận trong trái tim mình.

-Quận chúa, ngài không khoẻ sao? – Ana chợt thấy hơi lo khi Hec bỗng ngồi sụp xuống, vùi mặt vào hai tay, mặc cho quả cầu nằm lăn dưới chân.

-Ta biết làm gì bây giờ ? – Lúc cô gái tóc đen chịu ngược lên thì khuôn mặt đã đầm đìa nước mắt, nàng run rẩy tiếp – Ta phải làm gì để mọi chuyện đều sẽ diễn ra tốt đẹp hả Reven Ping? Xin hãy chỉ cho ta biết!

-Quận chúa... chuyện gì mà làm ngài hoảng sợ như thế chứ ? – Ana cũng đã bắt đầu mềm lòng trước nỗi đau của cô gái nhỏ.

-Ta sợ lắm... nếu...nếu ta yêu Gens thì sao?!?

-Sao? – Dù đã chuẩn bị tinh thần Ana cũng khó lòng tin nổi Hec thốt ra những từ ấy giữa hai hàng nước mắt ướt đẫm thế này. Trông nàng đáng thương và khổ sở chẳng khác nào tên tử tù vừa thú tội trước quan toà.

-Nếu Prang biết...mọi chuyện sẽ ra sao? Không. Ta không muốn tiếp tục nỗi bất hạnh của mẹ ta... Ta... ta sẽ

không yêu Gens, và tất cả thế là ổn...

Nỗ lực tự dối mình chỉ khiến Hec khóc to hơn. Vậy đấy, nàng chợt nhận ra tình cảm của mình dành cho

Gensan, dù hãy còn mỏng manh, song tình yêu chưa trọn thì đã thấy trước kết cục bi thảm giữa một thái tử

Serazan và một quận chúa Henki.

Đế quốc không giữ mối quan hệ ngang hàng với thuộc địa. Prang đã khẳng định điều này. Hec run rẩy khi nghĩ

tới ánh mắt thấu xương đầy dã tâm của anh trai. Nàng không có can đảm chống lại tia nhìn uy lực ấy...

Nhìn Hec, Ana dường như thấy một phần cuộc đời mình trong đó. Một người có quyền uy tối thượng mà cũng có lúc kinh hãi đến vậy ư ? “Người thử thách”? Chẳng là gì với Prang.

Prang muốn xâm chiếm Serazan, lí nào lại mạo hiểm nuôi ong tay áo? Khuyên Hec từ bỏ tình yêu vừa tìm thấy chẳng? Dù gì Gensan cũng đã có Aur rồi mà. Nhưng... từ bỏ một tình yêu đâu có dễ, vả lại tình yêu của một

người không tin vào tình yêu thì càng đáng quý. Nàng không đủ dũng khí chống lại số mệnh bi thảm của mình, nhờ đâu Hec làm được thì sao?

-Nếu ngài nghĩ mình thật sự yêu vương tử Gensan thì hãy nắm lấy cơ hội của mình. – Ana chậm rãi nói - Chẳng ai biết chuyện sau này sẽ thế nào, vậy nên cứ cố gắng hết sức là được. Nuối tiếc chỉ khiến con người ta thêm đau đớn mà thôi.

-Còn... anh trai ta?

-Bệ hạ cũng là con người, là con người mà không thấu hiểu nỗi đau tình yêu ư ? Chẳng phải suốt bao năm qua bệ hạ vẫn vô vọng yêu một nàng công chúa thù địch đó sao. Đó là niềm tin.

-Còn Gens? Nếu chàng không yêu ta thì...

-Bệ hạ có bao giờ vì nghĩ công chúa Anatasia sẽ thù ghét mình mà thôi yêu nàng không? Yêu chỉ là chuyện của một người, còn hạnh phúc mới là chuyện của hai người. Hạnh phúc nào mà chẳng phải mua với ít hay nhiều đau khổ. Coi khó khăn là thử thách thì quận chúa sẽ vượt qua. Trong một đời, ta hẳn phải nói tiếng “yêu” rất nhiều lần, nhưng khi nghĩ đến người yêu, có thể ta chỉ nghĩ đến duy nhất một người mà thôi.

Những lời từ đáy sâu tâm hồn của Ana được bộc bạch giúp Hec nguôi ngoai nỗi tuyệt vọng chút ít. Phút chốc nàng quên đi niềm riêng mà quay sang nhìn viên tướng tối cao đầy quyền lực.

Reven ngồi ngay cạnh chiếc cột, vai rũ xuống ra chiều mệt mỏi nhưng sắc xanh của đôi mắt đẹp bừng sáng hơn bao giờ hết. Khi nhìn thấy sự ấm áp ấy bất cứ ai chắc chắn cũng phải quả quyết rằng chỉ có tình yêu mới có đủ

khả năng nhiệm màu để thắp lên ngọn lửa mãnh liệt như thế.

-Reven... - Hec thì thào khe khẽ - Giờ thì ta hiểu tại sao không chỉ Iris mà ngay cả hoàng đế cũng yêu mến ngài. Ngài đẹp lắm, thực sự rất đẹp. Ta nhìn ngài mà cảm thấy như đang nhìn một ngôi sao sáng chói. Ngài yêu Iris đến thế sao?

-Iris? Sao ngài lại ... – Ana thoáng sửng sốt, rồi nàng nhận ra mình đã quá sơ suất liền bối rối níu lại vẻ lạnh lùng giả tạo của mình và chuyển đề tài – Mà ngài định làm gì bây giờ hả quân chúa? Từ bỏ ?

-Ta sẽ thử. Ta không bao giờ cho phép ai giành mất hạnh phúc của mình. Thử thì mới biết được chứ. – Hec đứng dậy, ôm quả cầu thật chặt, trước khi chạy khỏi Camellia để về Lesbos, nàng vẫy tay rồi rít với Ana hết một cô bé con vô tư - Thật tình ta có ghen tị với người trong trái tim ngài đấy, tướng quân. Nhưng ta nghĩ Gens không kém gì ngài đâu.

Ana nhìn theo dáng cô gái cho đến khi khuất bóng, nàng mỉm cười :

-Đó là niềm tin.

Legend of Porasitus - Chương 69

-Cả Reven và Hec đều đi rồi à? ...Thật kì lạ.

-Chuyện gì thừa bề hạ? – Almah nhìn Prang bằng ánh mắt trong veo. Vị hoàng đế đã ngà ngà say nghiêng đầu ra vẻ tò mò lắm:

-Trên đời lại có chuyện trùng hợp thế này sao? Đến tận ba người giống hệt nhau...chà, thật kì lạ. Ta đang nói đến nàng, Reven và ... công chúa Anatasia ấy. Sao lại giống nhau như sinh ba vậy nhỉ ?

-Phải nói là sinh tư mới đúng. - Từ bàn dưới tế tướng Vamus chột xen vào – Hình như bề hạ quên còn một người nữa rất giống Reven đại tướng quân.

-Ai?

-Công nương Marigold, em gái của ngài Reven đấy ạ. Người mà bệ hạ đã giới thiệu là hôn thê của mình trước mặt nữ hoàng Dahlia ấy. – Vamus vẫn chưa quên mỗi hận nửa năm trước – Đó cũng là một giai nhân tuyệt sắc, nhưng dạo này không thấy đâu. Chẳng hay bao giờ bệ hạ mới công bố chính thức trước toàn vương quốc?

Prang bật cười ha hả, nhịp tay xuống bàn theo tiếng nhạc, chàng gật gù:

-À, Marigold. Thật ra là Reven đấy chứ, ta bảo hẳn cái trang đánh lừa Snaki thôi chứ em gái nào đâu. Nếu mà hẳn có em gái thật thì thật là may mắn cho ngôi vị hoàng phi bên cạnh ta quá.

-Vậy bệ hạ coi thiếp là gì? – Almah giận dỗi lay vai Prang.

-Nàng? Giống Anatasia thật, nhưng không bằng Reven.

-Không lẽ suốt đời ngài cứ mãi miết đi tìm bóng người đã chết sao? - Tế tướng nói khá cay nghiệt, lão rất giận dữ vì phát hiện mình bị lừa hồi trước. Prang không đáp, chàng dựa lưng vào ghế và ngắm nhìn màn biểu diễn điêu luyện của các vũ công Serazan, làm như không nghe thấy lời chất vấn của Vamus. Đúng lúc này giọng Almal lại vang lên thánh thót:

-Nếu nói Reven giống vị công chúa Anatasia đó thì ... chẳng phải Reven rất giống nữ nhi sao?

Giống như bị sét đánh, Prang tỉnh rượu tức khắc, chàng nhìn trừng trừng vào cô gái nhỏ bên cạnh đang tỏ ra rất suy tư:

-Và... công chúa cũng hao hao nam nhi... đúng không bệ hạ?

-Reven giống nữ nhi? Anatasia giống nam nhi? – Prang lập lại bằng giọng rất trầm, sự ngỡ ngàng loang dần trong mắt – Đúng là vẻ đẹp ấy mang những điểm chung của cả hai giới...

Hàng loạt hình ảnh lướt qua tâm trí chàng chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi. Lúc công chúa Anatasia mặc lễ

phục đón phái đoàn Henki lần đầu, nàng nhìn vô cùng yếu điệu, vậy mà ở lần thứ hai, với áo giáp bạc... lúc ấy quả thật nàng rất giống Reven Ping! Giống đến kinh ngạc. Từ đôi mắt sục sôi nhiệt huyết đến phong thái đĩnh đạc tự tin, có khác chẳng chỉ là chút lạnh lẽo cay độc phảng phất ở Reven mà thôi... Vì sao nhỉ ? Vì sao đến hôm nay chàng mới nhận ra sự kì lạ này?

-Bệ hạ... nói thế thì thiếp cũng giống con trai ư ? – Sau vài câu có vẻ rất thông minh, Almah bất ngờ lộ rõ bản chất trẻ con – Ôi, không...

Prang chăm chú quan sát. So với Almah thì Reven giống Anatasia hơn, lông mày đậm và sắc chứ không phải lá liễu mỏng manh, dáng lại cao mà thanh mảnh. Rốt cuộc thì do Anatasia giống nam hay là bởi Reven giống nữ ?

Prang cảm thấy mơ hồ rằng mình đang ở rất gần một sự thật khủng khiếp nào đó. Nhưng một màn sương mờ ảo lại che khuất tầm mắt khát khao của chàng, ngăn cách chàng với điều ấy. Và tất nhiên, nó khiến chàng bỗng chốc nổi nóng.

Reven và Anatasia, liệu giữa hai người này có quan hệ đặc biệt nào không?

-Bệ hạ, ngài không hứng thú với bữa tiệc của tôi nữa sao?

Giọng nói trong trẻo quen thuộc của Reven vang lên đột ngột khiến Prang giật mình hất đổ cốc rượu vào người tướng quân.

-Hình như tôi vừa đánh thức giấc mộng đẹp nào của ngài rồi đúng không? – Ana ra vẻ bao dung đưa tay đỡ

chiếc cốc và đặt trở lại lên bàn. Một góc áo nàng ướt sũng. Prang thoáng lúng túng:

-Không...ta lỡ làm rơi cốc của người rồi. Thật là...

-Để thiếp đi lấy cốc khác cho. – Almah lảng xãng đứng dậy. Ana bật cười :

-Đa tạ tiểu thư quá!

Nói đoạn nàng ngồi trở lại chỗ của mình. Bầu không khí bớt sôi động khi Abanlone chuyển qua tiết mục múa răn yếu điệu. Những vì sao lên cao, phủ xuống Camellia sắc bạc mờ hồ càng tăng thêm sự kì bí của điệu múa.

Abele thì tỏ ra là một nhạc công tài năng cho dù vóc dáng to lớn khiến người ta dễ tưởng lầm chàng là một võ sĩ

chính hiệu. Chỉ có hai nhân vật này mà đủ sức đảm đương hết buổi tiệc, kể ra cũng tháo vát lắm.

-Thật tạ ơn bệ hạ đã ban hai nghệ sĩ Serazan này, họ quả là rất giỏi. – Ana bắt chuyện, quay sang bên cạnh và bất ngờ nhận thấy Prang đang nhìn nàng chăm chăm soi mói. Ánh nhìn của hoàng đế xoáy vào như một lưỡi dao sắc lẹm...

-Có chuyện gì vậy ạ ? Bệ hạ!

-Trước đây ta luôn luôn nghĩ người là nam nên thấy giống nam. Không hiểu sao hôm nay thử nghĩ người là nữ, lại thấy cũng rất giống nữ. – Prang thành thật trả lời – Có vẻ đẹp kì lạ như thế mà người không để tâm sao?

-Bệ hạ, chuyện này ngài từng đề cập đến rồi. Chẳng phải tôi sang Serazan cũng vì có thể cải trang thành nữ đấy ư ? – Ana làm như lời nhận xét ấy chẳng có gì quan trọng nhưng sự thật là thần kinh nàng đang rất căng thẳng.

Không hiểu vì lí do gì Prang đột ngột thay đổi thái độ kì quặc vậy.

Prang vẫn không rời mắt khỏi Ana, tiếp:

-Ta không nói đến chuyện một chàng trai giống một cô gái. Ý ta là, trông người cứ y như là... gái giả trai vậy.

-A!A! Tuyệt! - Tiếng đám đông hò reo sau tiết mục múa của Abalone đã kịp át đi thứ âm thanh hoảng hốt vừa bật ra khỏi miệng Ana. May sao nó cũng thu hút luôn sự chú ý của Prang làm chàng xao nhãng việc quan sát Reven trong vài phút, khoảng thời gian vừa đủ để nàng lấy lại bình tĩnh và chậm rãi mỉm cười :

-Tôi nên coi đó là một lời khen hay một sự giễu cợt đây?

-Tùy. Ta chỉ muốn nói, nếu là nữ nhi thật thì còn tốt hơn là đóng giả trai để giữ một chức đại tướng quân bội phần nguy hiểm.

-Vậy... giả dụ tôi là nữ thật thì sao? Nguy hiểm nhưng có quyền lực. Nếu là nữ, tôi chẳng hơn gì một tiện dân bình thường vì làm gì có chế độ nữ tướng ở Serazan lẫn Henki.

Ánh mắt Prang sáng bừng lên quyết liệt, chàng bác bỏ ngay:

-Người như người có thể trở thành hoàng hậu của cả một đế quốc lớn. Chẳng phải hơn hẳn chức tướng quân con con không chắc chắn ư ?

-Hoàng hậu? Hoàng hậu của ai? – Ana hỏi hơi mĩa mai. Mặc dù cuộc trò chuyện nguy hiểm này mang đến cho nàng cảm giác rất thú vị, cứ như đang đối mặt với Prang ngay trong thân phận thật sự của chính mình.

-Ai đó như... ta chẳng hạn. – Prang đáp, rõ ràng chỉ là một câu nói đùa thể mà chẳng hiểu sao chàng thấy lạ

lùng hệt như đang cầu hôn một cô gái thực sự vậy.

Ana bật cười khanh khách, nàng phất tay ra ý phủ nhận:

-Bệ hạ thật hay thích nói đùa. Nếu tôi là nữ thật thì chẳng đời nào ngài cho tôi chức hoàng hậu, có khi còn nhốt tôi vào tử ngục cũng nên.

-Tại sao?

Lần này là Ana chủ động nhìn thẳng vào Prang, khuôn mặt nàng toát ra một vẻ đẹp thần thánh.

-Ngài quên tôi giống ai rồi sao?

-...Anatasia thì có liên quan gì?

-Nếu tôi là nữ, tất khiến ngài nghĩ tôi chính là Anatasia. Liệu ngài có đủ can đảm để lập một người nhiều khả

năng chính là kẻ tử thù của mình lên ngôi hoàng hậu không? Không. Và chẳng vì chút tình yêu kia ngài sẽ

khoan hồng đem tôi nhốt vào ngục để mỗi khi nhớ đến thì có thể gặp mặt mà thôi. Nói vậy tôi há chẳng phải chịu bất hạnh gấp vạn lần chuyện đem gươm chinh chiến kiêu hùng ư ?

Lời nhận xét thấu đáo của Reven làm Prang toát mồ hôi lạnh. Sao con người này có thể nhìn thấy rõ những góc tối trong tâm hồn chàng đến thế?

-Vậy tại sao ta không làm thế với Almah? Xét về ngoại hình, Almah giống Anatasia hơn người nhiều.

-Nhưng theo tôi biết thì ngài không hề yêu công chúa Porasitus vì ngoại hình, lẽ đương nhiên khi tìm người ngài cũng không dựa theo tiêu chuẩn này. Về bản chất, theo lời ngài kể, có lẽ tôi và vị công chúa kia giống nhau nhất. Vì thế Almah với ngài chỉ là món đồ chơi không hơn, không kém.

-Nói hay lắm. – Prang vỗ tay tán thưởng – Người quả thực xứng với chức đại tướng quân. Đáng lẽ Anatasia cũng nên là một đấng nam nhi như người,

thế thì cả ta lẫn nàng ấy sẽ chẳng đau khổ như vậy. Sao lại nhìn ta như thế? Nếu Anatasia cũng là một hoàng tử Parasitus giống Leon hay Gan thì ta sẽ chẳng thả nàng ấy đi khỏi Parasitus mà sống tiếp cuộc đời cô độc. Cái chết vốn là sự giải thoát mà.

-Làm sao ngài biết công chúa ao ước được giải thoát ? – Ana thoáng run giọng.

-Bất cứ ai sống quá lâu với những thứ như quyền lực và thù hận thì đều có cảm giác đó. – Prang bình thản nhận xét, chứng tỏ bản thân chàng cũng đã chiêm nghiệm qua câu nói này nhiều lần rồi. Đúng lúc đó Almah quay về

với một chiếc cốc mới trên tay, nàng nhanh nhẹn rót rượu vào và mời Ana. Đoạn mọi người cùng nâng cốc chúc tụng cho sự hưng thịnh đời đời của đế chế Henki...

Hương rượu thơm nồng.

Tiếng nói cười rôm rả.

Điện Camellia như đang trải qua đêm thần tiên...

Hai con người trẻ tuổi đại diện cho hai dân tộc thù địch tạm gác mối oán thù mà cùng hưởng niềm vui chung.

Tâm hồn họ là một, không khát vọng, không toan tính. Có ai hỏi tại sao Ana và Prang lại hiểu nhau đến vậy?

Đó là tình yêu, cho dù tình yêu ấy có bị hoà tan trong máu tanh thù hận.

Hec chạy hộc tốc đến khu phía Tây cung điện Lesbos, nơi dành riêng cho phái đoàn Serazan. Cuối cùng cửa phòng Gensan cũng hiện ra, sáng ánh đèn!

-Gens, ta có chuyện muốn nói với chàng! Ta... - Lời Hec bị chặn ngang khi quang cảnh trải ra trước mắt nàng là một căn phòng hoàn toàn trống vắng, không có Gens lẫn hành lí ! Chỉ có vài thị nữ đang cúi cúi sắp xếp các tấm rèm vừa được tháo xuống! Họ ngơ ngác ngược lên nhìn Hec rồi hoảng hốt quỳ xuống thi lễ:

-Quận chúa điện hạ!

-Chuyện gì vậy? – Hec từ ngỡ ngàng chuyển sang giận dữ - Vương tử Gensan đâu?!?

-Vương tử và cả phái đoàn Serazan đều đã rời khỏi Lesbos rồi ạ.

Câu trả lời hết một cú đấm làm Hec choáng váng, khó khăn lắm nàng mới trấn tĩnh được:

-Tại sao lại đi không lời từ biệt chứ? Các người nói bừa đấy hả?!?

-Quận chúa bớt giận, vương tử đã đi được hơn hai giờ rồi. Ngài nói là chuyển hành lí ra ngoại thành Penla để

tiện lên đường. Sáng mai ngài sẽ đến chào rồi khởi hành ngay, không chậm trễ...

Hec chẳng chờ cho cô tì nữ nói hết câu đã bỏ nhào chạy đi.

Gens về Serazan! Thế nào chàng mới có thái độ như vậy! Lại còn tặng nàng quả cầu này... Tại sao phải ra đi gấp gáp đến thế? Tại sao nhắm ngay lúc này mà rời bỏ nàng?!?

Hec chạy như điên, chẳng còn biết xung quanh đang diễn ra chuyện gì, đến lúc đuối sức phải dừng lại thì nàng nhận ra mình đã ở giữa phố phường Penla nhộn nhịp tự bao giờ. Đông vui, náo nhiệt nhưng đối với nàng tất cả

là vô nghĩa vì bóng dáng Gensan vẫn chẳng thấy đâu.

-Gens... - Hec bật khóc, quỳ sụp xuống vệ đường, cảm thấy trái tim mình đau buốt từng cơn. Cảm giác thiếu vắng tuyệt vọng bùng lên làm tinh thần nàng kiệt quệ cùng cực – Gens...

Biết tìm Gens ở đâu? Penla rộng đến thế... Nàng không thể chờ đến sáng mai vì nàng biết chắc rằng các nghi lễ

long trọng sẽ không cho mình cơ hội nói chuyện riêng với chàng, nhất là khi ấy, thế nào cũng có Aur kè kè bên cạnh không rời. Biết làm sao? Nàng biết làm sao bây giờ? Để mọi thứ trôi qua tất nhiên sẽ tốt hơn nhưng...

không hiểu sao giờ nàng khao khát có thể xoay ngược vòng thời gian, nàng cũng chẳng quan tâm đến Prang nữa... chỉ cần gặp lại Gens một lần mà thôi...

-Tiểu thư đáng yêu, đi đâu vào giờ này thế?

-Gens! – Hec mừng rỡ ngược lên. Ba tên thanh niên lạ mặt đang bao quanh nàng, nồng nặc mùi rượu, cười nói cợt nhả:

-Tiểu thư à, đi chơi một chút đi, làm gì phải khóc lóc sầu thảm vậy?

-Gens là bạn trai em hả? Nó làm em khóc thế cơ mà. Ôi chao, tội nghiệp quá...

-Nào, đi. - Một gã nắm lấy tay Hec, kéo giật lên.

-Buông ta ra! – Hec giằng mạnh, thoát được nhưng đồng thời lực kéo cũng khiến nàng bật ra sau ngã sõng soài.

Theo phản xạ, Hec lập tức rút đoản kiếm tự vệ - Cút ngay! Không được đụng vào ta!

-Aha, cô em này còn có cả kiếm nữa đấy! - Bọn mặt hạng kia cười vang, cùng rút vũ khí ra – Nào, xem cô em làm gì được.

Việc chạy như điên này giờ đã làm Hec đuối sức lắm rồi, vả lại vì là con của hai người quá gần huyết thống nên sức khoẻ của nàng vốn bị thái hoá, rất yếu ớt. Thật là không đúng lúc để đánh nhau một trận chút nào.

Ba tên kia ép dần, Hec vùng kiếm loạn xạ, dù gì cũng khiến bọn chúng khâm dám tiến gần. Choang! Vũ khí va nhau toé lửa xanh. Hec loạng choạng lùi lại, suýt nữa là trúng một gươm vào người. Tình thế đang nguy cấp thì đột ngột một tiếng kêu ngạc nhiên vang lên:

-Quận chúa Hecates?!?

Hai chữ “quận chúa” làm bọn thanh niên kia sững lại, phía bên kia con đường là công nương Aur cùng một nhóm binh lính hộ vệ Serazan.

-Aur! – Hec quên cả nguy hiểm, mừng rỡ reo lên.

-Quận chúa? - Một trong ba tên kia nhắc lại, hết nhìn Aur trừng trừng rồi quay sang nhìn cô gái mặc quân phục không quân hàm kì lạ.

Aur nhăn mặt tức giận:

-Bọn các người dám mạo phạm quận chúa Henki sao?!? Bắt chúng!

Lính ào đến xua bọn du đảng chạy bán sống bán chết. Có lẽ từ nay chúng sẽ chẳng bao giờ dám giở trò với các cô gái nữa, không khéo đụng ngay một vị quận chúa nào nữa thì khốn. Aur đỡ lấy Hec, tỏ vẻ lo lắng chân thành:

-Ngài không sao chứ? Sao đêm hôm khuya khoắt ngài lại một thân một mình đi khỏi hoàng cung thế này?

-Sao lại .. đi vội thế? Tôi... tôi...- Hec vừa thở vừa nói – Tôi... đi tìm Gens!

Aur giật mình buông tay ra, mặt nàng tái nhợt đi tức thì, khó khăn lắm mới nói tiếp được:

-Tìm... anh ấy có việc gì? Thế nào mà sáng mai chúng tôi chẳng quay lại Lesbos chào từ biệt...

-Chuyện này không thể chờ đến sáng mai. - Biết sắp tìm được Gens, Hec như quên hết mệt mỏi, hăng hái hẳn lên – Tôi tìm Gens vì...

Khi nhớ đến lí do Hec bất chợt hiểu được vì sao công nương Aur nhìn có vẻ bất an và kinh hoàng đến vậy. Rõ ràng cô ấy đang lo lắng mà có thể còn hơi tò mò nữa...

Hec hít một hơi sâu lấy can đảm rồi bình tĩnh đáp:

-Tôi nghĩ là nên nói nghiêm túc trước với nàng, Aureola ạ. Chuyện này không nên quanh co.

Aur nín thở, nửa muốn ngăn Hec đừng nói tiếp cái điều nàng đang lo sợ, nửa muốn mọi chuyện lộ rõ hết ra cho đỡ ngày đêm thấp thỏm.

-Tôi... yêu Gens. – Hec nói rành mạch- Giờ tôi tìm Gens là để hỏi anh ấy có yêu tôi không.

-Ngài... - Aur đau đớn nhìn Hec, tưởng như sắp bật khóc nhưng trong một giây quyết định, nàng đã kịp dẫn lòng lại, đành thay những giọt nước mắt bằng một tiếng thở dài nãy nẽ an phận- Ngày này đến nhanh hơn tôi tưởng. Không ngờ quận chúa thẳng thắn như vậy, tôi còn biết nói gì hơn khi vốn không đủ tư cách giữ chân anh ấy.

Aur nói trong lúc mắt dán vào quả cầu thủy tinh đang được Hec ôm chặt trong tay... quả cầu này chứng minh mọi dự đoán của nàng đều đã thành sự thật.

-Nàng là hôn thê của Gens, chuyện này tôi là kẻ thứ ba, là kẻ có lỗi. Nàng nói như vậy là có ý gì, Aur? Đáng lẽ

nàng có thể mắng tôi thật nặng cũng không sao...

-Quận chúa đừng nói nữa. Tôi sẽ đưa ngài... đến chỗ của Gensan. Số trời đã sắp đặt, chống cự cũng chẳng thể

đạt được gì.

Legend of Porasitus - Chương 70

Nơi đoàn Serazan ở là một khu dinh thự được thuê nhìn cũng khá tươm tất. Dù gì họ cũng chỉ ở đây một đêm thôi mà. Thêm nữa nó ở gần nơi Zinnia ở.

Với sự lựa chọn này, Gensan cho ta cảm giác như thể chàng đang cố ép mình nghĩ về Zinnia để khỏi phải nhớ

đến ... một ai khác...

Biển đêm đen thẫm, không trăng, chỉ phản chiếu vài ánh sao thưa thớt trong hai chòm sao lạ lùng kia. Gensan ngồi cheo leo trên mỏm đá, nhìn ra biển bao la, mắt buồn thăm thẳm. Hơn ai hết, chàng biết mình đang chạy trốn.

Nhưng ... còn cách nào khác nữa đâu? Nếu chần chừ ở lại Henki mãi thì không những chẳng làm gì được cho Serazan mà còn tự rước họa vào thân lúc nào không biết. Chuyện phiêu lưu tình cảm này nên dừng ở đây là được, huống hồ người đó cũng chẳng muốn nhìn thấy chàng thêm chi cho bực bội.

-Nếu sáng mai định lên đường sớm như đáng lẽ em nên đi nghỉ từ lâu mới phải. – Zinnia bất ngờ xuất hiện, tà áo và chàng mạng bằng lụa tung bay trong gió, trông nàng như một tiên nữ vừa giáng trần... Gensan không quay lại nhìn chị, chỉ nói mơ hồ:

-Em thực sự quên mất rồi chị ạ.

-Điều gì?

-Cảm giác khi vẫn còn yêu chị.

Zinnia đưa tay che miệng cười khúc khích, nàng ngồi xuống cạnh cậu em trai bé bỏng, vỗ về dịu dàng:

-Chuyện tình cảm nếu có thể chiều theo ý mình thì còn gì để nói. Sao em lại về Serazan đột ngột vậy? Hi vọng đây không phải một cuộc chạy trốn đấy chứ, Gens?

Gensan nhún vai vô thường vô phạt:

-Chị cứ thích đoán mò, việc gì em phải trốn. Chẳng lẽ hoàng đế Prang muốn bắt giam em như từng làm với nữ

hoàng Snaki trước khi đánh Dahlia à? Chắc là không. Prang hiểu ở Serazan vị trí của em không quan trọng đến mức ấy đâu. Nếu muốn bắt thì nên bắt anh Yusan cơ. Anh ấy mới thực sự là trụ cột của Serazan. Cũng vì thế mà em ghét Yusan nhất trên đời. Em mãi mãi là cái bóng của anh ấy...

-Thế thì sao em về Serazan khi chưa làm được gì hết?

-Chính là vì chưa làm được gì nên mới cần về sớm, càng lúc em càng cảm thấy mình thật vô dụng. Lần này đi chẳng kiếm được mấy điều có ích... - Gensan nhăn mặt, nghiêng răng nói.

-Chuyện này không trách em được. Prang quả là một con cáo già, hăn quá kín kẽ, chẳng để lộ chút sơ hở nào.

Suốt năm năm qua, Ohlan mang tiếng là thuộc Henki nhưng Prang chưa bao giờ tiếp xúc quá gần với triều đình phụ cận. Em làm hăn lo lắng cũng đã là quá tốt rồi.

-Prang đóng cửa phòng làm việc riêng suốt ngày, lâu lâu mới tiếp kiến vài cận thần. Còn Reven Ping thì ở lì trong Camellia ăn chơi trác táng. Rốt cuộc

nhiều lúc em chẳng hiểu bọn người này có định xâm chiếm Serazan không nữa... Lại còn thêm việc Prang phái một quận chúa lúc nào cũng quấy nhiễu em, chắc là chỉ để thăm dò động tĩnh. – Gensan cố nói nặng, tự bôi xấu hình ảnh người trong trái tim mình, dường như chàng hi vọng thế

thì sẽ dễ quên nàng hơn vậy.

-Quận chúa?

-Đúng. Một cô nàng chua ngoa, ngang bướng và rắc rối. Sở thích của cô ta là làm phiền người khác. Em đâu phải rảnh rang gì thế mà cô ta chỉ ưa sinh sự để phá thôi. Prang cài một người như thế để thăm dò em, thật là không tự lượng sức mình... Cô ta làm em phát cáu lên được...

-Xem ra em rất ghét cô quận chúa ấy. – Zinnia nhấn nha nói - Chị cứ tưởng là em gái của Prang, quận chúa Henki nhất định cũng phải là một người thông minh chứ...

-Chẳng qua chỉ là chiếc mũ quận chúa đội lên đầu là thành ra khác người thôi. – Gensan cười nhạt – Em chưa từng gặp ai đáng ghét như vậy, Ilex ạ...

-Gensan... - Tiếng gọi nghẹn ngào vang lên khiến cả hai người giật mình quay lại. Người vừa cất giọng là công nương Aur, mặt nàng tái nhợt và... tồi tệ hơn bao giờ hết, đứng lặng bên cạnh nàng là Hec! Cô gái tóc đen sững sờ không tin nổi vào những điều mình vừa nghe được, mắt mở to nhìn xoáy vào Gensan, đầy thất vọng...

-Hec?!? – Gensan đứng dậy, kinh ngạc vô cùng – Nàng... nàng làm gì ở đây?

Nhưng Hec không đáp, nàng vẫn chỉ nhìn chàng đau đớn như thế thôi. Aur nhăn mặt, lắc đầu:

-Anh đã nói những thứ ngốc nghếch gì vậy?

-Thì ra đây chính là... - Zinnia từ từ hiểu chuyện, nàng lập tức nghiêng mình cung kính – Xin chào quận chúa điện hạ!

Nàng cố ý to tiếng khiến Hec tỉnh ra mà quay sang đáp lễ với sự bình tĩnh phi thường:

-Công nương Ilex, thật hân hạnh. Tôi đã từng nghe danh nàng từ trước.

Chỉ qua một câu đối đáp ngắn, Zinnia cũng dễ dàng nhận ra nàng quận chúa này không hề giống như lời Gensan vừa nói, thêm nữa thái độ bối rối của chàng trai Serazan càng khiến nàng hiểu ... cô gái trong tim chàng là ai.

-Tôi biết công nương là thanh mai trúc mã với vương tử Gensan nhưng giờ tôi có chuyện muốn nói riêng, liệu có thể phiền nàng tránh mặt một chút không ạ? – Hec tỏ ra kính cẩn song vẫn pha chút gì đó cay nghiệt.

Zinnia gật đầu:

-Dĩ nhiên là được, thưa quận chúa. Hình như ở đây đang có sự hiểu lầm gì đó, hi vọng Gens sẽ giải thích cho nàng hiểu. Aur, chúng ta đi nào.

Cả hai cô gái Serazan ấy cùng đi khỏi đó. Giữa không gian bao la cuối cùng chỉ còn lại Hec và Gensan. Có cái gì đó uất nghẹn dâng lên trong từng hơi thở. Gensan là người phá vỡ trạng thái căng thẳng đó trước tiên. Chàng ngồi trở lại móm đá, tránh nhìn Hec khi nói:

-Nàng chắc không định đêm hôm khuya khoắt một mình đến đây chỉ để nhìn ta như vậy.

-Đúng là ta không có thời gian rảnh như chàng để ung dung, thư thái cùng người yêu ngắm cảnh biển đêm. –

Hec mỉm cười lạnh lẽo. Câu nói ấy như một mũi dao nhọn hoắt làm ánh mắt Gensan loé lên một tia nhìn phần nộ mà khó khăn lắm chàng mới có thể dằn

lòng xuống được.

-Sao? Không phản đối gì tức là ta nói đúng phải không?

-Ta không nghĩ mình buộc phải trả lời câu hỏi này. – Gensan trầm ngâm đáp
- Vậy rốt cuộc quận chúa cao quý đến tận đây để trách mắng ta vì một chuyện riêng tư thế sao?

Thái độ lãnh đạm của chàng chẳng khác nào một gáo nước lạnh tạt vào ngọn lửa kiêu hãnh của Hec. Chưa khi nào Hec cảm thấy mình ngu ngốc như lúc này, gạt bỏ mọi thứ chạy đến đây chỉ để thấy giấc mộng của mình tan vỡ. Giá mà cứ sống trong mộng tưởng mãi thì có lẽ còn tốt hơn.

-...nhưng nếu rõ ràng một lần cũng không phải là dở...

-Nàng đang nói gì vậy?

Hec ngưng lăm bắm một mình và dồn hết can đảm để nhìn thẳng vào Gensan bằng đôi mắt xám quyet liệt của mình, nàng cố giữ giọng nói thật điềm đạm:

-Ta đến để hỏi chàng một điều. Xin chàng hãy thành thật trả lời, cho dù nó có khó nói thế nào đi chăng nữa.

Gensan nheo mày chờ đợi. Hec nắm chặt tay lại tự trấn tĩnh rồi tiếp:

-Chàng có yêu ta không?

-Cái gì?! – Gensan buông ra một tiếng bất kính, trông chàng kinh ngạc đến độ ngẩn người ra. Hec vẫn ngẩng cao đầu đầy bản lĩnh:

-Ta biết chàng sẽ về Serazan với Ilex, thậm chí cả quả cầu thủy tinh này cũng không cần nữa. Nhưng ta vẫn muốn nghe câu trả lời rõ ràng từ chính miệng chàng, Gens. Hãy nói sự thật, dù nó có làm ta tổn thương cũng không sao. Xin hãy quên việc ta là một quận chúa gì gì đó đi.

Sau đó là cả một khoảng thời gian chờ đợi dài đằng đẵng.

Hec cứ nhìn Gensan nghiêm túc còn Gensan thì ngồi bất động trên móm đá. Chàng không thể tin nổi câu hỏi cô gái Henki kia vừa đặt ra để mình giải đáp. Chàng nghe lầm chẳng? Hay là một trò đùa? Hec có thể đùa như vậy ư? Còn nếu đúng là thật thì chàng nên trả lời thế nào? Hec đã nghĩ Ilex chính là người chàng yêu ... có nên để

nàng nghĩ như thế luôn không?

Sự im lặng của Gensan thật ra là vì chàng đắn đo mãi không biết nên đáp thế nào cho phải. Tiếc là Hec hiểu theo một nghĩa hoàn toàn khác, nàng cho rằng mình đang chờ một câu trả lời hiển nhiên đến độ Gensan cũng chẳng muốn phải lặp lại chi cho dài dòng. Thế đấy, lòng kiêu hãnh của nàng vơi đi theo từng giây một.

Cớ gì nàng phải chôn chân đứng đây để gặng hỏi một điều cả hai đều đã biết?

-Hỏi một câu như vậy không phải là việc một quận chúa nên làm. – Gensan nhận xét một cách hờ hững, thực ra là do cố che giấu cảm xúc bên trong. Cuối cùng thì chàng vẫn nghĩ việc chấm dứt tất cả ở đây là thứ cần phải cần răng mà làm. Chàng còn sợ bị mắc bẫy hơn nữa.

Serazan và Henki, hai từ này chỉ có thể kết hợp trong máu chiến tranh mà thôi.

-Ta đã nói với chàng vào lúc này ta không phải là quận chúa gì hết. Vứt bỏ tất cả kiêu hãnh sang một bên, ta chỉ

đơn giản là một cô gái đang cầu xin tình yêu. Tất nhiên nếu chàng không ban ơn thì ta cũng đành chịu. – Hec thở dài đau khổ, lòng nàng hụt hẫng vô cùng. Khó mà nói hết cảm giác trong tim nàng lúc này, vừa là tình yêu nhưng cũng tràn đầy sự tức giận cố kìm nén.

-Đùa như vậy đã là quá trốn rồi, Hec. Nếu nàng muốn thay hoàng huynh níu kéo ta ở lại Penla thì hãy nghĩ ra lí do gì đó nghe lọt tai hơn một chút đi.- Giọng Gensan trầm trầm, chẳng lộ ra nhiều cảm xúc. Chàng quay mặt ra phía biển, làm như muốn nhờ những cơn gió mặn nồng kia xua tan mọi điều bức bối đang ngự trị trong lòng.

-Đùa? – Hec lập lại – Chàng cho rằng sự cầu xin này là đùa sao?!?... Ta ... ta nhìn lầm con người chàng rồi!

Cuối cùng thì nước mắt cũng tuôn ra đầm đìa trên mặt cô gái trẻ.

Sự tức giận ấy bất ngờ bùng lên làm Gensan phải kinh ngạc ngẩng lên nhìn Hec, hàng ngàn câu hỏi ngập trong ánh mắt xanh lục của chàng. Toàn thân Hec run lên dữ dội, nàng chẳng cần phải cố nín nhịn chi nữa khi tất cả

nỗ lực ấy bị chính con người mà nàng yêu thương xem thường. Đó là điều mà Hec không thể chịu đựng nổi.

-Nếu chàng nghĩ vì muốn giữ chàng lại Penla như hoàng huynh ta đã làm với Snaki thì nghe đây, Gens, ta muốn chàng nhanh rời Penla hơn bất cứ ai! Hoàng huynh quả thực muốn dùng ta để làm bẫy giữ chân chàng nhưng ta không thể! Bởi vì ta thực sự ... rất yêu chàng! Giờ thì mọi nghi ngờ của chàng đã được giải đáp hết rồi chứ ?

Không ngờ trong mắt chàng ta là loại người thủ đoạn đến thế! Ta...

Đến đây, Hec thở dốc hồi lâu để lấy hơi rồi nhìn quanh như tìm kiếm thứ gì đó. Những lời nói không cũng chẳng đủ thoát hết sự bức tức tột cùng của nàng, phải giải quyết bằng hành động. Hec mím chặt môi đưa quả

cầu lên cao bằng cả hai tay, toan ném nó xuống nền đá cứng, không chút do dự.

Nàng muốn nó cũng phải tan vỡ theo trái tim nàng!

-Hec! Nàng làm gì thế?!? - Đến lúc này Gensan không thể bình thản mà ngồi yên nhìn mọi chuyện chuyển biến ngày càng tồi tệ hơn nữa, chàng lao tới, nắm chặt lấy tay nàng – Sao lại ném nó hả?!?

-Không có tình yêu cũng không sao. Nhưng ngay cả lòng tin của chàng ta cũng không có được thì giữ món quà này thêm làm gì cho mĩa mai nhau ? – Hec quát to, cổ vùng ra, dữ dội không ngờ.

Bộp! Gensan thẳng tay tát Hec một cái trời giáng, cơn đau rát buốt làm Hec ngã ngàng ngừng vùng vẫy. Chàng đưa tay ôm đầu, thở dốc mệt mỏi :

-Giờ thì nàng tỉnh ra chưa? Cô gái ngốc này... thật là...Nàng làm ta phát điên lên được! Nàng nghĩ ở đây chỉ có một mình nàng biết quát tháo thối đấy chắc?!? Thử soi vào gương xem lúc này nàng giống loại người nào! Bù lu bù loa cả lên! Ổn ào quá!

Chưa có ai nhìn thấy Gensan tức giận như lúc này vì chàng vốn rất điềm tĩnh. Mồ hôi nhỏ ra chảy ròng ròng xuống khuôn mặt thuần khiết của thiên thần đang đỏ rực lên do tức giận. Ngay đến Hec cũng sợ hãi đến độ bất giác lùi lại và ngừng nói tự bao giờ, chỉ còn nước mắt là vẫn cứ lặng lẽ lăn tròn trên má...

Vài phút sau Gensan mới trấn tĩnh được, chàng quay sang nhìn Hec, phát tay áo thật mạnh, lấm bẫm:

-Thật là ngốc mà. Nàng có sao không? Ta hơi nặng tay...

Chàng dùng một chiếc khăn lụa mỏng lau vết máu trên môi Hec, thật dịu dàng. Cử chỉ thân thiết ấy chỉ khiến nàng thêm tủi thân. Tại sao chàng trai tuyệt vời này không thuộc về nàng có chứ? Cơn thổn thức bật ra thành tiếng khóc nức:

-Tại sao chàng vẫn đối xử tốt với ta như vậy?

-Ngốc! – Gensan cốc nhẹ vào đầu quận chúa - Nếu ngay từ đầu ta biết nàng tỏ thái độ lạnh nhạt như thế vì muốn bảo vệ ta thì đã chẳng có chuyện này. Sao nữ ném vỡ quả cầu đó chứ. Ngay cả quà ta tặng mà nàng còn đối xử tàn nhẫn thế mà dám nói thật lòng yêu thương ta ư ? Đừng có nhìn ta như thế, ta đang nghiêm túc đấy, đáng lẽ nàng không nên đuổi theo đến đây. Nếu hoàng đế mà biết được...

-Chàng... - Hec vẫn tiếp tục khóc, nhưng lần này là nước mắt sung sướng. Nàng hiểu cuối cùng thì Chúa trời cũng đã ban cho mình món quà kì diệu quý giá nhất trong một đời người, đó chính là chàng trai Serazan đang đứng ngay trước mặt nàng đây.

Còn Gensan? Tất nhiên giờ đây khi mọi chuyện đã rõ ràng chàng chẳng thể quay về Serazan bỏ mặc Hec một mình ở lại đối mặt với một hoàng đế tàn nhẫn như Prang. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Prang biết kế hoạch của mình đã bị Hec tiết lộ vì tình yêu với Gensan? Thật dễ dàng để có câu trả lời.

-Ta phải ở lại Penla thêm một thời gian nữa rồi. – Gensan khẳng định. Hec bừng tỉnh khỏi mộng, nàng nắm chặt lấy tay người yêu dấu, lắc đầu nguầy nguậy:

-Không được. Thế này chẳng phải chính em đã khiến chàng phải mạo hiểm ở lại đây sao!?! Chàng phải rời khỏi đây càng nhanh càng tốt. Em rất hiểu anh trai mình, anh ấy nhất định sẽ không bỏ qua việc này. Hãy về

Serazan, ở đây cứ mặc em giải quyết.

-Nàng định để ta phải mắng nàng ngốc thêm bao nhiêu lần nữa mới đủ đây hả Hec? – Gensan vòng tay ôm lấy đôi vai gầy yếu của nàng quận chúa, vỗ về - Ta làm sao bỏ mặc nàng được...Đừng lo. Nếu không ai nói thì anh trai nàng sẽ không biết gì hết. Cứ xem như kế hoạch của Prang đã thành công và ta mắc lừa vào bẫy của nàng rồi đi, thế thì chúng ta sẽ yên ổn trong một khoảng thời gian đủ để có thể thu xếp đưa nàng cùng về Serazan.

-Serazan?

-Chẳng lẽ nàng muốn ở lại Penla này thêm ư ?

-Nhưng... - Hec phân vân ra mặt. Nàng không hề chuẩn bị trước việc sẽ dẫn đến kết cục như thế. Yêu Gensan đâu có nghĩa là nàng muốn phản bội lại niềm tin của Prang, dù gì đó cũng là hoàng huynh của nàng... làm sao có thể quay lưng với Prang mà đến Serazan chứ.

Gensan xem ra cũng đã hiểu tâm trạng này, chàng mỉm cười ra chiều độ lượng:

-... và khoảng thời gian ấy chắc cũng đủ để nàng lựa chọn xem nên theo ta hay anh trai nàng, Hec ạ. Chắc nàng hiểu Henki và Serazan không thể giữ vững hiệp ước hoà bình lâu dài. Hãy suy nghĩ thật kĩ. Dù nàng lựa chọn thế nào thì đó cũng là quyết định của nàng và ta không bao giờ phản đối.

Lại một lần nữa cuộc chiến tương lai giữa Henki và Serazan gây khó xử cho một đôi tình nhân, trước đây là Yusan và Ana, còn giờ là Gensan và Hecates. Họ buộc phải ở hai đầu chiến tuyến kẻ mất người còn, trừ phi Hec chọn việc từ bỏ lòng trung thành với người mà nàng hết mực tôn thờ: Prang Erokin.

-Chúng ta trở về Lesbos thôi, hi vọng hoàng đế vẫn chưa về từ Camellia. – Gensan cười vui vẻ - Nói cho nàng biết nhé, Ilex không thể là người ta yêu được nữa. Chị ấy đã lập gia thất rồi.

-Gia thất?

-Đúng. – Zinnia và Aur xuất hiện trở lại rất đúng lúc – Tôi đã được gả cho Ohlan từ năm năm trước.

-Cái gì? Tại sao chàng không nói ngay từ đầu cho em biết hả Gens?

Gensan khoanh tay lại, làm ra vẻ điềm nhiên:

-Có thể mới thấy khi ghen nàng cũng khủng khiếp chẳng kém ai.

-Chàng thật là quá quắt! – Hec đỏ bừng mặt lên nhưng khi ấy, ánh mắt nàng chột va phải tia nhìn sâu thẳm của công nương Aur. Người thiếu nữ Serazan ấy đứng lặng đờ đẫn khiêm tốn sau lưng Zinnia, buồn rười rượi. Mắt trũng sâu như thể nàng đã thức trắng suốt nhiều đêm chỉ để đau khổ vì sự thật này. Thế nhưng khi nó thực sự

xảy ra thì không hiểu sao Aur có thể đối mặt bình tĩnh đến vậy, không khóc lóc, không gào thét, cũng không van xin.

-Aur... - Gensan cảm thấy mình là người nên lên tiếng thay vì Hec. Chàng bước đến gần vị hôn thê chính thức của mình và mở đầu lời xin lỗi bằng một nụ cười rất nhẹ - Em nói đúng. Anh đã bị bỏng mất rồi. Anh... rất tiếc...

-Đối với anh, em là gì ? – Aur ngẩng lên nhìn Gensan, hỏi – Em có thể biết được không?

Đặt bàn tay ấm áp lên vai Aur, chàng vương tử vẫn giữ nguyên nụ cười thật buồn:

-...luôn luôn là một cô em gái tốt. Nhất định một ngày kia em sẽ tìm thấy được người thích hợp hơn anh.

-Chuyện hôm nay chẳng có gì đáng phải bất ngờ. - Giờ thì nụ cười cũng đã lan sang khuôn mặt héo hon của Aur, nàng chuyển sang nhìn Hec, nghiêng đầu nói tiếp – Em từng nghĩ nếu chuyện này xảy ra mình nên hành động thế nào. Em đã nghĩ được rất nhiều, ví dụ như tát anh một cái chẳng hạn, hay là mắng cô gái Henki kia vì đã nhẫn tâm trở thành kẻ thứ ba giành mất anh của em. Nhưng em có thể cam đoan là trong số đó, không hề có việc em mỉm cười và nói năng điềm đạm thế này. Có lẽ bởi vì trong tận đáy lòng mình, em không yêu anh nhiều như em vẫn tưởng.

-Em đã trưởng thành rồi, Aur. – Zinnia xen vào, rất ra dáng một người chị gái dịu dàng.

Hec thở phào nhẹ nhõm. Không ngờ phản ứng của Aur lại nhẹ nhàng đến thế. Chỉ có Gensan là bất ngờ buông một câu hỏi lạ lùng:

-Aur à, em thật sự tin là mình không muốn tát anh cho hả giận đấy chứ ?

-Để hỏi câu đó không thôi thì xem ra gan em cũng không nhỏ đâu Gens nhỉ.
– Zinnia giải toả không khí căng thẳng bằng một câu nói đùa.

-Không đâu. Tát còn đỡ hơn là việc thức ăn cho em bị cô bé này bỏ thuốc độc vào ...

-Gensan, từ nay nếu anh còn bắt nạt em thì em nhất định sẽ kể hết cho chị Hec nghe...

Sự kết hợp của Hec và Gensan chưa hẳn là một điều hay nhưng phần nào đó cũng có thể làm tấm bi kịch này sáng hơn một chút. Tình yêu bao giờ cũng đẹp. Cầu trời cho vẻ đẹp ấy được bền lâu giữa cái thế giới quá ư

khủng khiếp đang tồn tại xung quanh, mặc dù dường như, đó là điều không tưởng bởi vì giữa niềm hạnh phúc tuyệt vời trên, không hiểu sao trong mắt nàng quận chúa Hecates vẫn phảng phất một nỗi buồn sâu vô đáy của sự bất an...

Bí mật vẫn còn chưa hoàn toàn hé lộ.

Legend of Parasitus - Chương 61

-Anh đang làm gì thế ? - Hec hơi to tiếng khi xăm xăm tiến vào cung điện Luxia mà không báo trước. Prang đang đọc sách trong thư viện, bên cạnh là Iris chăm chú theo dõi gì đó cùng một vài nữ tì. Phong thái họ ung dung cứ như cuộc sống bên ngoài vô cùng yên bình vậy.

-Chị Hec! - Iris mừng rỡ reo lên cứ như một đứa trẻ trong khi Prang chỉ hơi nhếch ánh mắt lạnh lẽo khỏi trang sách chút ít để nhìn nàng mà thôi.

-Có chuyện gì mà trông em cái gắt thế ? - Prang hỏi nhẹ nhàng. Hec ngồi phịch xuống bên cạnh Iris, mặt mày càng lúc càng cau có hơn. Thật khác với nàng lúc bình thường.

-Chính anh làm em cái đấy. - Hec lầm bầm trong miệng. Prang a hà một tiếng như hiểu chuyện trước sự ngỡ

ngàng của Iris đang rất lo lắng cho chị.

-Iris, em ra ngoài đi. Anh có chuyện nói riêng với Hecates.

-Vâng.

Khi chỉ còn hai người, bấy giờ hoàng đế mới bình thân đặt quyển sách cũ kỹ xuống bàn đọc, kéo sát hơn chiếc áo khoác lên vai, thật chậm rãi chàng bắt đầu câu chuyện về thoả thuận bí mật cùng Hec:

-Sao, em bực bội vì chuyện ấy à ?

-Em không thích đâu, Prang. - Hec xụ xuống nhưng chẳng còn chút sức lực nào, mắt nàng buồn rười rượi dù vẫn ẩn chứa chút gì đó khó chịu của sự ngang ngạnh cố hữu - Em không nghĩ đó là ý định hay.

-Em đã thăm dò thử rồi sao?

-Anh không hiểu à, em nói là chuyện này đem đến cho em linh cảm xấu lắm. Em ghét tình yêu nhưng đâu có nghĩa là em muốn huỷ diệt nó. Chúng ta có thể ngừng kế hoạch ấy lại không? Coi như em van xin anh đi, hoàng huynh.

Prang búng tay thật khẽ, môi nhợt cười lạnh giá, không có tí xúc động nào hết trong giọng nói:

-Em biết mình đang yêu cầu anh làm điều gì không hả, Hec yêu quý? Tình yêu chân chính à ? Từ bao giờ em có lòng thương xót với người ngoài

hoàng tộc chúng ta vậy? Hãy nhìn vào mục đích tất cả chúng ta đã đề ra mà suy nghĩ chín chắn lại đi. Anh hiểu là em đã thử và đã cảm thấy tội lỗi. Đừng nói với anh em thấy xiêu lòng đấy. Em có thể giết người, có thể gián tiếp đẩy kẻ khác vào chỗ chết mà không run tay. Lần này em có phải hạ

sát ai đâu mà lại tỏ ra nặng nề thế. Bình tĩnh đi nào, mọi chuyện sẽ ổn thôi, nếu như em nghĩ rằng mình hành động chỉ vì Henki. Nếu là vì quê hương thì không có bất cứ hành động nào bị gọi là phi nghĩa cả.

Hec im lặng. Trên đường đến đây nàng đã suy nghĩ nhiều lắm, nhiều lắm những lời phản bác lại Prang thế mà...

Prang luôn luôn áp đảo tinh thần người khác. Vì Henki ư? Vì cái mảnh đất đã đầy đoạ, chà đạp số phận nàng ư

? Không, nàng không bao giờ vì Henki cả. Hec biết rất rõ ràng điều này. Trong nàng, Henki không tồn tại, đúng hơn là chưa bao giờ tồn tại. Quá khứ mờ mịt xa xưa kia chỉ có hình ảnh của Amarylis dấu yêu và khuôn mặt hiền từ của ông nội...

-Thế nào? Chẳng lẽ em thật sự định bỏ cuộc? - Prang ướm lời.

-Thôi được. Em sẽ tiếp tục nhiệm vụ này. - Hec rút cuộc cũng chỉ có thể buông một câu cam chịu như thế.

Prang có thể nhún mình nhường nàng trong bất cứ cuộc tranh luận nào, trừ chuyện quốc gia đại sự. Mọi sự bất kính, thách thức, ngang ngạnh của nàng đều có thể được tha thứ dễ dàng, trừ việc phản bội lại niềm tin của Prang. Phản bội Prang ư? Đến trong mơ, Hec cũng không bao giờ có đủ can đảm nghĩ đến chuyện này chứ

đừng nói là thực hiện chúng.

Nàng đứng dậy, lòng đau nhói một nỗi đau lạ lùng. Prang đang nhìn ra cửa sổ hướng về phía khu vườn hoa hồng xinh đẹp, đáy mắt trong veo, lãnh đạm như một nhà tiên tri đã nắm rõ tương lai cuộc đời mình vậy. Prang thật khó thấu hiểu, lúc ân cần, lúc xa cách... bao giờ mới có người làm tan băng giá đang bao quanh tâm hồn sâu thẳm của chàng? Hec không phải là người đó, nàng chỉ âm thầm mong sẽ có một bàn tay dịu dàng xuất hiện, cứu vớt người anh trai rất đỗi yêu quý của nàng thôi.

-Anh... em sẽ làm chuyện dơ bẩn này... - Hec tiếp tục nói nhưng Prang không có dấu hiệu nào là sẽ rời mắt khỏi khung cảnh bên ngoài để đáp lại lời nàng. -... không phải vì Henki... mà là vì anh. Tất cả cuộc đời của em cũng chỉ là để dành cho việc thực hiện mọi ý muốn của anh, Prang ạ.

-Vì anh? Cũng giống như vì Henki thôi. Có gì khác nhau đâu. - Prang lạnh nhạt nói, xa vắng đến nao lòng.

Hec đứng lặng hồi lâu, đôi mắt xám bạc dán vào bóng hình thân quen của vị quân vương trẻ tuổi đang tựa mình vào thành cửa sổ. Ánh nắng buổi chiều tà gay gắt phả lên từng đường nét trên khuôn mặt sắc cạnh của Prang, giống như một bức tượng nạm vàng lỏng lẫ, oai nghiêm. Nét đẹp ở một con người có thể không nhìn thấy được ở hình thức mà là tận đáy sâu tâm hồn. Vậy mà sao bao quanh con người uy quyền bậc nhất, tràn đầy tham vọng này, Hec chỉ thấy tuyền một màu xanh nhàn nhạt rất đẹp, nhưng đó là cái đẹp của nỗi buồn, của sự cô độc hiu quạnh có thể khiến người bình thường trào nước mắt thương cảm.

“Vì anh và vì Henki khác nhau chứ Prang. Vì anh, em có thể phản bội lại cả Henki. Nhưng vì Henki, thà chết còn hơn em phải làm tổn thương anh.” - Hec thầm nghĩ, song suy nghĩ đó chẳng thể cất nên lời vì giữa Prang và những người khác, kể cả nàng, luôn có một bức tường băng vô hình ngăn cách. Không ai có thể vượt qua và bước vào thế giới của chàng. Giống như một con sư tử, nó có thể rất hùng mạnh, rất hung dữ nhưng... cũng chỉ

là một vị chúa tể cô độc mà thôi. Nhiều lúc Hec tự hỏi Prang sẽ làm gì sau khi chinh phục thiên hạ? Prang cần gì một chiếc ngai vàng thẫm máu lạnh buốt hơn thép kia để phí hoài trái tim mình trong chiến tranh và nước mắt chứ? Không, có thể nàng không hiểu, hoặc không bao giờ hiểu. Nàng chỉ biết dốc sức vì Prang mà thôi, vì Prang...

Hec sống cũng vì Prang và biết đâu chết cũng sẽ vì Prang, không bao giờ hối tiếc, không bao giờ ân hận.

Mặt trời đang chìm dần xuống vịnh Bluebell xinh đẹp, trở về nhà, mặt trời đang trở về nhà. Đại dương bao la khẽ uốn mình, dang tay chào đón đứa con rục rờ trở về, sắc đỏ hoà trong nước xanh mát dịu dàng. Hoàng hôn giống như là sự đoàn tụ.

Prang bật cười trước những suy nghĩ tưởng tượng ngộ nghĩnh vừa nảy ra của mình. Trên đời này chàng yêu Henki hơn bất cứ điều gì. Henki vừa là người mẹ dịu hiền, vừa là người bạn chân thành. Henki không bao giờ

thắc mắc hay phản đối những quyết định của chàng. Henki cũng rất giống chàng, sôi sục sức sống, khát vọng dạt dào dù quá khứ ít ai biết đến lại rất tang thương...

Một vị quân vương phải yêu đất nước mình, nhưng... nhưng sao lúc này đây, từ hoàng cung lộng lẫy, chàng chỉ

có một mình ngắm nhìn hoàng hôn đỏ rực? Sự cô đơn thường dấy lên khi đêm đến, và đáng sợ hơn, nó vọng ra từ chính trái tim chàng.

Prang thở dài nhẹ nhõm, toan quay đi thì vô tình nhìn thấy một bóng người thấp thoáng trong khu vườn đằng xa...

Rất xinh đẹp, giống như một thiên thần vừa lạc bước chân trốn khỏi chốn địa đàng, người ấy đang bình thản dạo bước giữa những luống hoa rục rờ

vô ngần trong màn nắng cuối ngày. Tà áo choàng đen thẫm mà toát lên sự kì bí lạ lùng...

Reven Ping.

Anastasia...

Prang lắc đầu ngao ngán. Đem hoa hồng “Hoàng đế” vượt đường xa đến tận Penla này, chàng dường như chỉ

muốn giữ lại chút gì đó hình bóng người xưa nhưng... tại sao Reven lại giống Anastasia đến nhường ấy? Cứ

như là một cặp song sinh nam nữ vậy. Nếu ngay từ đầu không biết Reven là người Serazan có lẽ chàng đã nghĩ

thế thật rồi. Từ bao giờ trong mắt chàng, khuôn mặt công chúa Porasitus đã chính là khuôn mặt của Reven? Vậy rồi cuộc, Reven giống nàng ấy hay là ngược lại đây? Prang không thể tưởng tượng nổi một Anastasia tóc vàng thì trông như thế nào...

Giờ này Anastasia đang ở đâu? Nàng công chúa của lòng chàng đang lưu lạc nơi nào giữa cõi âm dương vô định kia? Chẳng lẽ nàng đã chết thật rồi sao? Đúng, Anastasia chết thật rồi. Reven nói vậy. Hec nói vậy. Ai cũng nói vậy. Họ nói nhẹ lắm, công chúa cuối cùng Porasitus đã chết, thế thôi. Và họ còn cười vui mừng vì giọt máu duy nhất còn sót lại của xứ sở hoa hồng ấy đã bị tiêu diệt, sẽ không còn hậu hoạ. Đáng lẽ chàng cũng nên cười, Prang hiểu, nhưng nụ cười đó còn đắng hơn liều thuốc đắng nhất thế gian. Chàng trách Reven đã vội giết Anastasia... Để nàng sống lâu hơn để làm gì? Đưa về Penla cho chàng xử rồi giết ư? Liệu chàng có đủ can đảm giết nàng không? Có lẽ chàng nên cảm ơn Reven vì đã thay chàng làm chuyện khủng khiếp ấy.

Anastasia, vì sao chàng không thể xoá bỏ hình ảnh người con gái ấy khỏi tâm trí mình? Cho dù chàng có lao vào công việc, cho dù đầu luôn chứa đầy những kế hoạch chinh phạt xâm chiếm nhưng vẫn luôn có một vị trí đặc biệt dành riêng cho hình ảnh nàng tồn tại. Nhiều lúc Prang muốn hét lên như con thú hoang để trút hết phiền muộn trong lòng. Phụ vương đã nói gì, tình yêu quan trọng hơn đất nước à ? Không, Prang không tin vào bất cứ tình yêu nào. Chàng không tin trên đời có cái gọi là tình yêu chân chính. Rõ ràng người phụ vương yêu là công chúa Issara nhưng vì những quy luật đạo đức, những rào cản suy nghĩ mà ngài tự ép mình nói về mẹ

chàng, vương phi Luxia.

Còn chàng? Chàng yêu Anastasia hay chỉ là thứ tình cảm tưởng tượng trước một thiếu nữ lạ lùng không hơn.

Nhưng chàng, chàng đã từng khẳng định sẽ yêu khác cái cách phụ vương, mẫu hậu và Neperus từng yêu. Chàng sẽ không đời nào hành hạ mình bởi những cuộc hôn nhân chính trị không tình yêu... Vậy mà hãy xem, chàng đã làm gì Anastasia? Chàng không những không bảo vệ được nàng mà còn đem đến bất hạnh cho nàng. Vì quê

hương sao? Trước cái chung, cái riêng không được phép tồn tại.

Cuối cùng thì chàng đã yêu như thế nào vậy?

Chàng có thể là một hoàng đế tài năng, nhưng lại là một kẻ thật tồi tệ trong tình yêu...

Có lẽ dành cho một kẻ như chàng chỉ có tình yêu đau khổ với một hình bóng mơ hồ trong kí ức mà thôi. Đó là sự trừng phạt chăng?...

Prang không nghĩ nữa, chàng quay vào trong, ngồi trở lại ghế và cầm lấy quyển sách đang đọc dở. Nhưng chẳng chữ nào lọt nổi vào đầu. Chàng còn có thể gắng gượng bao lâu nữa đây trong cuộc đời đau buồn này?

-Holiserus là Hecates. - Benjin đã trả lời câu hỏi của Ana như vậy, rất ngắn gọn.

Holiserus là quận chúa Hecates.

Hecates là con của hai anh em vua Sohan và công chúa Issara.

Hecates là kẻ bị dân tộc Henki nguyên rủa.

Những suy nghĩ kinh hoàng đó khiến Ana bất chợt thấy thương cảm người con gái ấy. Nếu là nàng, nàng thật không thể tưởng tượng là sẽ phải sống như thế nào khi mình lâm vào hoàn cảnh bi đát ấy. Ồ không, nàng cũng không dám tưởng tượng nữa kia. Có cái gì đó gần như là sự ghê tởm... Thế mà Hec đã chung sống với cái số

phận khùng khiếm ấy từ khi mới sinh ra. Một cơn ác mộng...

Sao lão tư tế ấy có thể làm như vậy? Tại sao đang tâm vui đập một đoá hồng bạch tinh khiết trở thành con người mang dòng máu ác quỷ nhanh đến thế? Hec vô tội. Tình yêu của cha mẹ cô ta cũng vậy. Quyền lực là nấc thang dẫn đến hạnh phúc hay là vực sâu đẩy con người xuống tận cùng địa ngục đau khổ? Sống không bằng chết, câu nói này có lẽ dành riêng cho Hec. Nhưng cô ta đã vượt qua bất hạnh ấy bằng cách nào? Ai đã cho cô ta sức mạnh diệu kì đó để có thể tiếp tục sống, tiếp tục ngẩng cao đầu trước sự khinh miệt của cả thế gian?

Bốp!

-Á! - Có tiếng ré lên trong trẻo, khiến Ana giật mình lùi lại. Trên nền cỏ, núp trong một bụi hoa là một người mặc áo choàng lung tung, vóc dáng thanh mảnh. Nàng đã vô tình đá phải hân khi bước đi. Khuôn mặt hân ta bị

che kín chỉ chừa một đôi mắt xanh biếc, trong veo như nền trời. Và đôi mắt ấy đang ngơ ngác ngược nhìn nàng đầy tò mò pha lẫn sợ hãi. Đôi mắt ấy

thật là quen thuộc nhưng Ana không tài nào nhớ nổi là đã nhìn thấy ở đâu.

-Người là ai? - Ana thận trọng hỏi. Đột ngột tiếng lính canh vang lên dồn dập đằng xa:

-Bắt lấy nó! Bắt lấy nó! Con bé nô lệ!

Kẻ bí ẩn kia toan chạy trốn nhưng loay hoay thế nào lại khiến tà áo bị mắc vào gai hoa hồng. Ana hơi ngạc nhiên:

-Nô lệ? Cô là nô lệ à?

-Không! Ta không phải nô lệ! - Cô gái ấy gắt gỏng, hấp tấp gỡ gai nhọn ra, càng lúc càng rối. Trong khi lính ngự lâm đang ào ào chạy tới rất hùng hổ. Trông cô bé tuyệt vọng thật tội nghiệp, bất ngờ cô ta quay sang Ana, quát:

-Người có gươm hả? Chặt mớ cây này cho ta! Sau này ta sẽ hận tạ!

-Cái gì? - Ana suýt nữa thì phá ra cười trước lời ra lệnh ngây ngô của cô bé con.

Chớp mắt lính đã ập đến nơi. Hai người túm lấy cô bé nô lệ và nhanh tay trói nghiêng cô ta lại.

-Con bé quý này, mới lời là một chút là đã lẩn ngay đi! Thật là...nào, đi mau! Không thì đừng trách bọn ta nặng tay!

-Đồ tồi! Đồ độc ác! - Cô bé ứa nước mắt vì uất giận, căm hờn nhìn xoáy vào Ana, hét lên - Người mà giúp thì ta đã thoát rồi ! Nhớ đấy, oán báo oán! Ta không quên món nợ hôm nay đâu, đồ lính kiểng!

-Người dám xúc phạm đại... - Một người lính toan vung tay tát cô ta vì tội vô lễ, nhưng Ana đã nhẹ nhàng gạt đi:

-Cô ta còn bé mà...

-Ta không bé! Đồ ngốc kia!

Và cô bé mắt xanh ấy vẫn rú rít mãi cho đến tận lúc bị lôi đi.

Nhưng một nô lệ chưa được huấn luyện như thế được đưa vào hoàng cung để làm gì? Ana chỉ thắc mắc chi tiết này.

-Lâu quá không được gặp ngài, đại tướng quân.

Gensan xuất hiện sau lưng nàng từ lúc nào không biết, giọng nói nhỏ nhẹ và trầm tĩnh, thật là giống Yusan, giống đến nỗi suýt nữa khiến Ana lỡ miệng thốt ra cái tên thân thương ấy.

-Tôi không làm ngài sợ đấy chứ. - Gensan mỉm cười - Sao mấy hôm nay tôi không thấy ngài vào Lesbos?

-À, vì tôi bận giải quyết vài việc. - Ana đáp đầy lễ độ và ánh mắt thì hoàn toàn dán vào khuôn mặt giống hệt Yusan ấy. Thật lạ lùng. Trong nàng, không hẳn là cảm giác xoắn xang xao động, mà chỉ đơn giản là thích thú và tò mò.

-Vậy mà giờ ngài lại có thời gian rảnh rỗi để đi dạo trong vườn hồng à ?

-Công việc thì cũng phải có lúc kết thúc chứ, vương tử cao quý.

-Đúng vậy. Tôi lại nói sai rồi. Xin ngài tha lỗi cho. - Gensan nói trong tiếng cười, chàng liền chuyển đề tài câu chuyện - Khung cảnh nơi này thật chẳng khác gì chốn thần tiên. Trời mây êm đềm quang đãng, hoa rực rỡ và mĩ

nhân thì diễm lệ như vừa bước từ trong tranh ra.

-Hai vế đầu thì tôi hiểu, nhưng xin vương tử chỉ bảo cho kẻ võ biền này biết, mĩ nhân ngài đang nói đến là ai vậy ? Một tiểu thư nào ư ? Hay là ai đó trong hai vị quận chúa của nước tôi?

Gensan đưa tay che một nụ cười nhiều ẩn ý đang nở trên môi theo phép lịch sự, vẫn không hề rời mắt khỏi những đoá hồng lộng lẫy, chàng cất lời :

-Người ấy là người đẹp nhất tôi từng thấy trên đời. Sắc đẹp thật có nhiều uy lực, ngài có nghĩ vậy không, tướng quân?

-Có lẽ... nhưng ngài chưa trả lời câu hỏi của tôi.

-Phải rồi. Thế này, mỹ nhân nhiều lúc đâu nhất thiết cứ phải là một thiếu nữ...

-Ý ngài tôi chưa hiểu lắm. Chẳng lẽ mỹ nhân lại có thể là một đấng nam nhi hay sao?

-Ừm, mỹ nhân vừa có nét đẹp yếu điệu của thiếu nữ tuổi thanh xuân, lại tràn đầy khí khái oai phong凛冽 của phái nam. Một sự kết hợp hoàn hảo giữa sức mạnh và vẻ đẹp, giữa mái tóc nâu óng mượt và đôi mắt xanh thẳm huyền hoặc... thật là quà tặng của Thượng đế dành cho cuộc đời... hoặc, là lọ chứa độc chất.

Giọng Gensan chậm rãi vậy mà còn nhọn hơn thanh gươm đâm xuyên tim Ana. Nàng suýt nữa thì kinh hãi lùi lại, khó khăn lắm mới giữ được nét bình tĩnh trên mặt. Nàng gượng cười :

-Vương tử thật hay đùa. Nam nhi ai mà lại có dung mạo thần tiên như vậy được.

Gensan bấy giờ mới từ từ chuyển ánh mắt xanh lục giống hệt Yusan sang khuôn mặt tái nhợt của Ana, bất giác đưa tay vỗ đầu mấy cái, a hà như vừa nhận ra sự thật quan trọng nào đó:

-Phải, phải, ngài nói đúng. Tôi cũng không nghĩ đó là nam nhi, bông hồng nhưng kiều diễm ấy ấy mà. Thật là có lỗi khi làm phiền thời gian nghỉ ngơi quý báu của đại tướng quân Ping bằng những lời lẽ vô nghĩa của mình, tôi

xin cáo từ. Lần sau chúng ta lại cùng bàn luận về mỹ nhân và hoa hồng, có được không?

Chưa dứt lời, vị thái tử Serazan kì lạ đó đã vội vã đi khỏi, không kịp để cho Ana chất vấn điều gì. Và chính nàng, nàng cũng không thể hiểu nổi Gensan muốn ám chỉ điều gì trong câu chuyện tưởng chừng vô vị vừa qua.

Mỹ nhân và hoa hồng... Chẳng lẽ người này đã biết thân phận thật sự của nàng sao? Không, không thể nào, vì nếu đã biết, Gensan không có lí do nào mà lại không dùng thông tin ấy để làm tan rã nội bộ Henki, từ đó bảo vệ

quê hương mình trước quân chinh phạt. Con người đó sẽ chẳng để cho nàng yên... Mà cũng có thể lí do cho sự

im lặng kia chỉ đơn giản vì người tiến cử và bảo đảm cho nàng chính là Yusan, nên Gensan không muốn trong cơn thịnh nộ, Prang càng thêm điên cuồng muốn dồn quân trừng phạt Serazan cho hả giận, thậm chí, có khi Prang sẽ có cơ hợp lí là Serazan cài gián điệp, hỗ trợ Porasitus chống Henki nữa kia.

Song, làm sao Gensan biết được chuyện này?

Đêm ấy, phải chăng là từ đêm ấy khi Gensan lên vào điện Camellia? Hay... hay là từ Yusan? Lẽ nào vì muốn bảo vệ quê hương, chàng đã nở lòng bán đứng nàng?!?

“Không! Không! Yusan không phải loại người đó!” - Ana thấy tự tức giận chính bản thân vì đã có suy nghĩ tồi tệ như thế. Nàng thật là... Ờn nghĩa Yusan cho nàng còn chưa kể hết, làm sao có chuyện này... Nàng thực sự

nghĩ chàng là loại người ra sao mà...

...

...mà quên đi quê hương mình mà chỉ chăm chăm lo lắng cho tình yêu riêng tư... huống hồ tình yêu ấy cũng

không được đáp lại...

... gạt bỏ lợi ích chung chỉ vì chút yếu lòng trước chút vương vấn nhỏ nhoi...

Một Yusan đầy nhân nghĩa, thánh thiện mà là loại nam nhi hành xử thế sao? Ana lặng đi trước dòng suy nghĩ

mới...

Cứ cho là chính chàng đã nói cho Gensan biết mọi chuyện về nàng đi thì sao? Thì sao nào? Nàng có quyền gì mà trách móc cơ chứ? Chàng làm thế là vì Serazan, cũng giống như việc trước sau gì nàng cũng sẽ hạ sát Prang vì Porasitus thôi. Yusan đã cho nàng quá nhiều, quá nhiều...và tự bao giờ nàng đã cho rằng sự giúp đỡ ấy là hiển nhiên mà quên đi việc con người ấy cũng có một quê hương, một dân tộc, một gia đình để yêu thương, để

hi sinh và bảo vệ ngoài việc chăm lo cho mỗi mình nàng, một kẻ ngoại tộc tàn ác.

Có phải Ana đã quá ích kỉ rồi không?

Chính nàng còn theo Prang lên kế hoạch tấn công Serazan cơ mà. Vậy thì nàng còn tư cách gì nữa mà bắt Yusan phải thế này, phải thế kia? Nàng đã từng hận cuộc đời sao ngăn ngui và độc đoán đến mức khiến nàng chỉ có thể

sống vì hai mục đích duy nhất: trả thù và... Prang, chứ không thể vì Yusan...

Lần đầu tiên Ana cảm nhận được rõ ràng mùi vị chua chát khi buộc phải đối đầu một mất một còn với người mình đã và đang rất yêu thương, kính phục. Cũng là lần đầu tiên, Ana nếm thử kết quả từ cuộc lựa chọn trước đây của mình: chọn Prang, cũng có nghĩa là phải vì Prang mà... tiêu diệt bất cứ ai, kể cả Yusan. Đau đớn đến tưởng chừng có thể ngất lịm đi trong cơn mê sáng.

Legend of Porasitus - Chương 62

-Bệ hạ. Bệ hạ!

Tiếng gọi của tên lính hầu kéo Prang ra khỏi giấc ngủ chập chờn thư giãn cạnh bàn làm việc, chàng rùng mình ngược lên nhìn, hơi cúi gắt một chút:

-Chuyện gì ?

-Xin bệ hạ tha tội mạo phạm nhưng tể tướng Vamus có chuyện gấp muốn trình tấu.

Bằng một cái ngáp dài đầy khinh thị, hoàng đế trẻ chán chường cười nhạt:

-Ông ta mà cũng biết trình với tấu à? Lại còn gấp nữa cơ đấy! Thật là chuyện hiếm có đây.

-Bệ hạ, có cho vào không ạ?

-Được. Tất nhiên. - Prang càu nhàu, bị làm phiền lúc đang nghỉ ngơi chỉ vì mấy chuyện vớ vẩn của một lão già xu nịnh thật chẳng hay ho gì.

Lát sau, Vamus lập cập xuất hiện trước mặt chàng, sau khi thi lễ và nhìn lên thì thấy hoàng đế đang gà gât rất mơ hồ, chẳng có vẻ gì là đã sẵn sàng lắng nghe cả, lão liền dang hăng vài tiếng vừa để lấy giọng, vừa là để thu hút sự chú ý về phía mình:

-Bệ hạ tôn kính!

-Câu đó người đầu cần hét to như thế. - Prang đã mở mắt ra nhưng không phải vì hứng thú mà là do nổi cáu, chàng quắc mắt nhìn trừng trừng vào lão già ưa nịnh bợ ấy. Vamus thì vẫn lom khom trong dáng đứng bề tôi như thường lệ, cười ngọt ngào cất giọng:

-Thần có một món hàng rất thú vị, muốn lấy làm quà dâng lên cho bệ hạ ngự lãm.

-Quà à? - Prang thở hắt ra như vừa trút gánh nặng - Có thứ quý giá nào mà ta không có? Mà cứ cho là ta không có đi, thì đó chắc chắn cũng là vì thứ ấy ta không cần. Ngay từ đầu ta đã biết người lúc nào cũng chỉ

mang đến những tin vớ vẩn. Lui đi! Giấc ngủ của ta có khi còn quan trọng hơn đấy!

-Bệ hạ, thần...

-Được, được. Ta nhận, cứ để đó, giờ thì ta đã có thể yên được chưa? - Prang uể oải phát tay. Tất nhiên là tế

tướng Vamus giận không tả hết, lão vừa bị sỉ nhục nặng nề và đây cũng không phải lần đầu tiên thẳng nhóc hoàng đế miệng còn hôi sữa mẹ kia coi khinh đại thần như lão ra mặt. Nhưng cái bản chất nịnh hót đã thấm vào từng thớ thịt đã giúp lão vẫn giữ được nụ cười cầu an trên môi trong lúc lui ra khỏi phòng. Món hàng thế là đành bỏ lại để hoàng đế xem sau.

Vamus vừa khuất bóng là Prang lại gục xuống, ngủ thiếp đi ngay. Chàng đã mệt mỏi quá rồi sau nhiều đêm liên tiếp thức trắng tìm chiến lược đánh Serazan...

"...hôn lễ đã được ấn định là sẽ cử hành vào buổi bình minh ngày mai..."

Giọng phụ vương mơ hồ trong khoảng không gian màu hồng nhạt đáng yêu. Prang ngơ ngác nhìn quanh.

Trống rỗng. Đây là đâu?

Một bóng đen đang chậm rãi tiến về phía chàng.

... Tượng nữ thần Hoà bình Yinju ư ? Prang ngơ ngác ngăm nhìn khuôn mặt đá với đôi mắt vô hồn của

tượng, đẹp tuyệt vời. Bất giác, đôi mắt chớp nhẹ và thoát cái đã trở thành người thật. Không phải thần Yinju nữa, mà... mà chính là ...

-Anastasia! - Prang sững sờ thốt lên. Đứng ngay trước mặt chàng chính là nàng công chúa kiều diễm đó, ánh nhìn lam biếc vẫn toả ra khí chất đế vương oai phong lẫm liệt, xoáy vào chàng, xoáy vào trái tim chàng.

-Ana, là nàng thật sao? Nàng còn sống?!? - Prang toan đưa tay lên chạm thử vào hình bóng yêu thương

nhưng bất giác rút tay lại khi thấy một dòng máu thẫm từ từ chảy ra khỏi khoé môi xinh đẹp của người con gái ấy...

- Nàng...

Những ngón tay nàng từ từ thâm đen ...

-Muộn rồi, muộn rồi. Ngài nói lời vĩnh biệt cô ta đi thôi. - Neperus từ đâu xuất hiện, nụ cười quỷ quái bao trùm lên tất cả, lão vươn đôi tay gầy guộc gớm ghiếc ra tóm lấy bàn tay của Ana giờ đã ứa đầy nước vàng sền sệt, tiếp tục cười man dại - Chết độc Toxicious... không kịp rồi, bệ hạ tôn kính của tôi.

-Lão dám... dám ra tay lần nữa ư ??? - Prang gầm lên, tuốt gươm ra - Ta không cho phép bất cứ ai cướp

nàng khỏi tay ta nữa đâu! Nhất là thứ ác ma như lão, Nep! Ta sẽ cứu được nàng bằng máu của ta!

Vừa nói, chàng vừa hấp tấp đưa lưỡi gươm cửa vào tay mình để dòng máu thần diệu có thể giải độc cứu

được Anastasia...Không! Chàng không thể chịu thua... không...

-Trời ơi, bệ hạ! Xin dừng tay!

Tiếng ai đó thét lên kinh khiếp làm Prang choàng tỉnh. Cây bút có đầu nhọn hoắt rơi khỏi tay chàng, văng ra bàn, mực văng tung toé... Mơ ư ? Đó là điều đầu tiên Prang nghĩ đến! Chỉ là mơ! Cả Ana, cả Nep... Những

giọt mồ hôi lạnh toát như băng tan nhỏ xuống mặt chàng là tất cả những gì còn lại sau giấc mơ ngắn ngủi ấy...Thật khủng khiếp...

-Bệ hạ, ngài không sao chứ ? - Giọng nói trong trẻo vừa ngăn chàng trong cơn mê toan lấy ngòi bút đâm vào tay kia giờ lại cất lên, sốt sắng.

-Người là... - Prang còn chưa kịp hỏi hết câu đã phải ngừng lại. Hình ảnh giấc mơ ban nãy như đang quay về bủa vây lấy chàng... bởi vì người đang đứng ngay cạnh chàng lúc này đây... chính là Anastasia!

Căn phòng sáng lờ mờ do các cửa đều được đóng kín, hai người đang ngồi bên chiếc bàn sắt sọc nơi quán rượu tồi tàn ế ẩm để bàn một chuyện gì đó có vẻ rất bí mật. Ông chủ quán ơ hờ lau những chiếc ly bám đầy bụi trên kệ, lâu lâu liếc sang hai vị khách hiếm hoi ấy bằng ánh nhìn tò mò. Chà, hẳn sẽ ông ta sẽ còn tò mò hơn khi biết một trong hai người họ chính là tế tướng đương triều, Vamus. Chẳng có lí gì một bậc quyền quý như Vamus lại đến thưởng thức thứ nước uống nhạt nhẽo trong cái quán nhỏ nghèo hèn này. Vậy vấn đề

chắc chắn chỉ có thể là vì kẻ mà lão ta cần gặp...: một kẻ mặc áo trùm hết bóng ma huyền bí... Từ dưới

chiếc mũ vải che kín khuôn mặt ấy, một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên trước cái nhìn đăm chiêu của tế tướng:

-Ngài không nên tỏ ra lo lắng như thế. Ở đây không thể có ai nhận ra ngài đâu.

-Abalone, tất nhiên người sẽ nói vậy. Người thì lo gì. - Vamus nghiêng răng rít lên ken két - Tại sao ta lại để

bị kéo vào chuyện này nhỉ ? Mất mạng như chơi. Prang dù sao cũng không hẳn là kẻ dễ bị phỉnh lừa. Ta thật không muốn có kết cục như hoàng hậu Lensy hay tên Golem ngu ngốc ...

Người bí ẩn tên Abalone cười khúc khích chế giễu:

-Muốn có thì phải giành lấy chứ. Mà đã tham gia trò chơi này thì ngay từ đầu chắc ngài đã phải lường trước mọi chuyện không hay. Nếu ngài không tham lam thì liệu có bị lôi vào cuộc chằng? Thôi, xin ngài đừng nói những lời vô nghĩa như vậy với chúng tôi nữa.

-Người... người bắt đầu lật giọng phải không? Ta hết giá trị với bọn mi rồi à? Cũng phải, cái đó đã được đưa vào Lesbos còn gì.

-Nào nào, ngài đừng nặng lời như thế. Chúng ta còn phải hợp tác lâu dài. Ngài muốn quyền lực, chúng tôi muốn sự an toàn, có qua có lại. Vì dù mục đích khác nhau nhưng chúng ta lại có cùng cách thức tiến hành.

Vả lại, tất cả chúng ta đều... muốn Prang Erokin bị hủy diệt, đúng không nào?

-Vậy... bước tiếp theo của kế hoạch là gì ?

-“Tô điếm cho món quà”. Đó là lời của Abele. - Vừa dứt câu, Abalone liền đứng dậy, tà áo choàng dát kim tuyến điệu dàng lướt qua mặt ghế, quét đi

lớp bụi mỏng. Vamus ngồi bất động, mặt lão nhăn nhúm như một tấm giẻ rách. Hơn ai hết lão hiểu mình đang bị cuốn vào cái vòng xoáy tồi tệ đến nhường nào nhưng không đủ sức cưỡng ra. Đâm lao thì phải theo lao.

-... Anastasia?!? - Prang bật dậy, kinh ngạc đến tột độ. Đúng là Ana rồi, nàng mặc một bộ váy mỏng tím

nhạt, mái tóc dài cuốn thành từng lọn mềm mại, tia nhìn quyết liệt...

-Bệ hạ. - Người con gái ấy nghiêng mình cúi chào theo lễ nghi. Prang bối rối xốc tay nàng lên, hỏi như quát:

-Nàng quả thật còn sống sao, Ana?

-Bệ hạ, ngài...

-Ta... - Sau cơn vui mừng Prang chợt nhớ ra vị trí khác biệt của hai người. Đến chàng còn chưa quên hình ảnh bi thương của Porasitus năm xưa thì không lí nào công chúa Anastasia lại quên được. Vậy... Prang lùi lại, tay bất giác đặt lên chuôi gươm. Làm sao Ana lọt vào tận đây được? Lính canh đâu?

-Lính! - Chàng gầm lên. Cửa bật mở. Cypress cùng thuộc hạ xông xộc chạy vào, hoảng hốt:

-Có chuyện gì vậy, thưa bệ hạ ?

-Tại sao cô gái này lại ở đây? Các người canh gác kiểu gì vậy?!? - Prang không nén nổi cơn giận dữ. Phải, nếu Ana có ý định ám sát chàng từ lúc chàng vẫn đang say ngủ thì sao? Trời, thật không tưởng tượng nổi cấm quân canh phòng lơ là đến thế!

Cyp ngăn người ra như vừa nghe mệnh lệnh kì quái lắm, hết nhìn hoàng đế lại quay sang nhìn người thiếu nữ diễm lệ kia, chàng lắp bắp:

-Nhưng... nhưng cô ta là...

-Dĩ nhiên là ta biết nàng ấy là ai. - Prang nện tay xuống bàn thị uy, nộ khí bùng bùng như lửa làm bọn lính hầu kinh hãi phải lùi mấy bước để tránh.

-Không ngờ các người cũng dám đùa cợt sinh mạng vua của mình như thế. Được lắm. Vì ta đã biết thân

phận nàng ấy nên tội các người càng không thể tha... Ana, để nàng đột nhập vào đây dễ dàng như thế, ta quả

là có lỗi. - Prang quay về phía người con gái Porasitus nọ, ánh mắt giờ đây đã hấp háy tia cười. Chàng rất hào hứng việc được gặp lại cố nhân. Nhưng nàng công chúa ấy tỏ ra rất ngạc nhiên, nàng nhíu mày cau có:

-Ngài ... đang nói đến Anastasia nào vậy?

-Cái gì ? Đó không phải tên của nàng sao?

-Tất nhiên rồi. - Cô gái cười khúc khích - Thì ra ngài lầm ta với Anastasia nào đấy nên cứ gọi cái tên ấy suốt...

Bây giờ đến lượt Prang sửng người như vừa bị sét đánh. Lầm ư ? Lại là lầm? Sao trên đời có người giống Ana đến thế? Trừ... đến lúc này chàng mới chợt nhận ra dù dung mạo có vẻ rất giống nhưng cô gái này có

vẻ mặt còn khá non nớt, chỉ độ chừng mười sáu, mười bảy tuổi, Anastasia thật sự nếu còn sống thì cũng đã mười chín tuổi rồi. Và chắc chắn sau ba năm lăn lộn giữa cuộc đời nàng cũng không thể giữ nguyên nét

ngây thơ như thế trong ánh mắt... Prang ngậm ngùi nghĩ. Thế đấy, vậy là chàng hoang tưởng thêm một lần

nữa.

-Cô gái này là ai?

-Thưa, đây chính là món quà mà tế tướng đã dâng lên cho ngài đấy ạ. - Cyp cung kính đáp lời. Prang âm ừ

như một kẻ đã kiệt sức sau khi chạy hụt hơi đuổi theo giấc mơ của mình. Chàng phất tay cho lính lui. Trong phòng chỉ còn cô gái tóc vàng xinh đẹp kia. Nàng đang nhìn hoàng đế với vẻ tinh nghịch rất trẻ con:

-Bệ hạ, rốt cuộc thì Anastasia là tên của ai thế? Bộ cô ta giống tôi lắm sao?

Nhưng Prang không đáp, chàng nghiêng rặng tự trách mình vì đã quá hồ đồ trong cư xử. Không hay ho chút nào. Sức khoẻ yếu kém lại thêm mấy đêm liền thức trắng, suy nghĩ căng thẳng khiến chàng trở nên hấp tấp như vậy...

-Bệ hạ! Ngài có nghe tôi nói không?

-Gì nữa? - Prang hậm hực trở về bàn làm việc, đặt cây bút trở lại bình mực. Sự buốt giá đã quay về ngự trị

trên khuôn mặt nghiêm nghị của chàng. Cảm xúc đã được làm chủ bằng lí trí. Giả dụ giờ Anastasia thật có sống dậy đi chẳng nữa cũng đừng mong nhìn thấy vẻ hoảng hốt như vừa rời của hoàng đế Henki. Bình

thường, chàng sẽ đuổi ngay một thiếu nữ tầm thường nếu cứ léo nhéo mãi bên tai mình làm phiền. Có điều không những cô gái này giống Ana, là món quà Vamus dâng tặng, đồng thời vừa cứu mạng chàng trong cơn

mê sảng, không thể nặng lời quá.

-Tôi muốn biết về người tên là Anastasia!

-Để làm gì ?

-Để biết! Tại sao không? Tôi cũng muốn biết về người nào giống mình chứ ?!?

Prang bất giác bật cười trước lí luận ngây ngô ấy. Cô bé con này thật là ngang ngạnh, dám mở miệng chất vấn một hoàng đế hùng mạnh như chàng cơ đấy...

-Anastasia là một nàng công chúa mà ta quen. Đơn giản thế thôi.

-Nếu mối quan hệ chỉ đơn giản như thế thì trong giấc ngủ ngài đâu có cần gọi tên nàng ta thăm thiết vậy!

Ngài yêu vị công chúa ấy đúng không? Chà... vậy tại sao ngài không lập cô ta làm vương phi ?

-... việc đó không thể được. Mà nàng tên là gì?

-Almah. Nhưng tại sao không được?

-Một cái tên hay đấy. Còn nói về chuyện người nào đó giống nàng thì...

-Bệ hạ, ngài Reven xin cầu kiến. - Lính hầu vào báo. Prang gạt gù hài lòng trước sự khó hiểu của Almah:

-Mới nhắc là đã xuất hiện ngay. Thật là đúng lúc quá.

-Ai vậy? - Almah nhăn nhó hỏi. Trông nàng chẳng có chút gì là hài lòng khi sự chú ý này giờ của hoàng đế

dành cho mình giờ đã chuyển sang đối tượng khác. Nhưng tất cả những gì Prang để lộ ra chỉ là một nụ cười lấp lửng.

Chỉ lát sau, tiếng bước chân quen thuộc của Reven đã vang lên dọc hành lang bên ngoài, và khi cánh cửa bật mở, người bước vào không phải là một tướng quân giáp trụ uy nghi mà là một Reven phong nhã, lịch thiệp chẳng

khác chi một vị công tử nhà trâm anh thế gia. Almah đang đứng cạnh hoàng đế kinh ngạc, mở to mắt nhìn người vừa xuất hiện.

Còn Ana thì không thể tin nổi vào mắt mình. Prang không ở một mình như thường lệ. Sát bên chàng là một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, ăn mặc quyền quý và... giống hệt nàng!

Almah cứ như một quả bom bị châm ngòi khi nhìn thấy Reven, nàng nắm chặt tay lại, chỉ trở loạn xạ:

-Người... tên lính quèn! Cuối cùng ta cũng không cần tìm người để tính sổ nữa rồi! Dám dẫn xác đến trước mặt ta, kể ra người cũng gan lắm đấy!

-Chuyện gì... ?

-Chết đi! - Nhanh như một con sóc, Almah xoay người giật lấy thanh gươm Prang vẫn để hờ hững trên bàn này giờ và xông đến, nhằm thẳng Ana mà chém! Theo phản xạ tự nhiên, Ana lập tức lách người tránh nhưng không thể rút gươm vì theo quy định, không được rút gươm trước mặt hoàng đế, nếu không thì sẽ bị ghép tội phản nghịch. Thế mà... Căn phòng quá hẹp cho một trận đấu tay đôi, thêm nữa Ana hoàn toàn không chuẩn

bị trước việc sẽ vướng vào rắc rối này: đấu gươm với một cung nữ của Prang! Làm sao có thể thắng tay chứ

!

Xoẹt! Lưỡi gươm sượt ngang, khiến vài sợi tóc của Ana đứt lìa, bay lả tả... Chẳng lẽ nàng buộc phải rút gươm tự vệ sao?!?

Có cái gì đó giống như một chớp sáng, món vũ khí trên tay Almah bị hất văng ra xa và giọng Prang vang lên như sấm dậy:

-Almah! Ngừng ngay!

-Bệ hạ... - Almah hỡi hùng lùi lại. Nét mặt nàng nhợt nhạt trong sự bất bình chứ không phải hoảng sợ -

Sao... sao ngài lại bênh vực một tên lính quèn!?

-Lính quèn à? - Ánh mắt Prang đã dịu lại đôi chút, thậm chí còn vẻ ngạc nhiên đùa cợt, chàng chỉ tay vào Reven đang đứng bên cạnh - Nàng gọi người này là “lính quèn” sao?

-Chứ còn gì nữa. Lúc bị đưa vào đây tôi đã gặp hẳn thơ thần giữa vườn hoa cứ như một tên ngọc, vậy mà hẳn dám từ chối giúp đỡ tôi!

-Tôi phải giúp nàng trốn khỏi hoàng cung sao? - Bây giờ Ana mới cất giọng, nàng có vẻ hơi khó hiểu câu chuyện - Theo tôi đoán thì chắc nàng là cung nữ mới của bệ hạ?

-Nàng định trốn? - Prang lặp lại, đầy nghi ngờ.

-Tôi đâu có muốn phải vào hầu hạ một kẻ không quen biết. - Almah ngang ngạnh đáp lời, không hề tỏ ra sợ

sệt gì hết - Mà một kẻ hạ cấp như người sao có quyền chất vấn ta chứ, đồ lính kiêu!

Prang đã lấy lại nụ cười mềm mỏng quen thuộc, ngồi xuống ghế và thích thú ngắm nhìn hai người đang

đứng trước mặt mình. Họ giống nhau đến kinh ngạc, cứ như anh em sinh đôi, chỉ khác ở chỗ một người tóc vàng, một người tóc nâu mà thôi. Almah vẫn nhìn Reven gườm gườm đầy khinh thị, dù vậy, Reven lại

chẳng có vẻ gì quan tâm đến lối cư xử trẻ con ấy, lập tức vào chuyện ngay:

-Bệ hạ, chuyện ngài giao cho tôi đã xem xét rồi ... giờ có thể cho cô gái này lui ra ngoài không ạ ?

-Người... người nghĩ mình là ai mà dám đuổi ta hả?!?

-Almah, nàg thật sự chưa từng nghe đến tên Reven sao? - Prang chậm rãi xen ngang.

-Chưa từng.

-Vậy nàg có biết Gladiolus và Dahlia là do ai mang về cho Henki không?

-Đại tướng quân Ping, chuyện đó thì ai sống dưới gầm trời này không biết. Chỉ có điều tôi chưa có dịp được gặp người ấy, nghe nói dung mạo cũng phi phàm chẳng kém gì tài năng cả.

Đến đây thì Ana che miệng giấu một nụ cười kín đáo.

-Ê, người cười cái gì?!? - Almah tức khí gắt âm lên, chẳng kiêng dè chút nào. Prang nhịp nhịp các ngón tay trên đầu gối, nói băng quơ:

-Reven, hôm nay người hiền quá nhỉ. Thật là may cho nàg đó Almah, bình thường thì cậu ta đã rút gươm cho nàg một nhát vì tội vô lễ rồi. Chà, nói cho cùng thì nàg cũng khá là bướng bỉnh đấy, nhưng chắc không bằng được nữ hoàng Snaki của Dahlia đâu.

-Nữ hoàng Dahlia? Vậy... chẳng lẽ bệ hạ muốn nói, vị đại tướng lừng lẫy kia chính là cái tên lính kiểng yếu ớt này sao?

Almah nhìn Ana chăm chăm như đang nhìn một điều hi hữu nhất trên đời, nhìn vào một sự thật mà nàg

không bao giờ tin chính là sự thật!

-Cô gái, tôi quả thật tên là Reven Ping, bộ nhìn tôi không giống một đại tướng chút gì ư? - Ana nhỏ nhẹ hỏi, phong thái đĩnh đạc của một người bề trên.

-Không thể nào! Vậy mà trước khi ta nhập cung, bà chị ta còn cố nài bảo nhớ tìm cách biết mặt người!

Tưởng đẹp dễ lắm, nếu biết trước thì ta tự ngắm mình trong gương cho rồi!

-Nàng lui ra đi. Ta phải bàn chuyện với Reven. - Prang đột ngột hạ lệnh, chàng nghĩ màn hài kịch này nên kết thúc là được rồi.

Almah ngúng nguẩy rời khỏi tức thì. Điều bộ của nàng khiến vua tôi Henki đều nghĩ nàng dường như đã chờ

cả thế kỉ rồi để được đi ra ngoài.

Bầu không gian lập tức yên tĩnh như đúng vẻ ban đầu. Prang tỏ vẻ mệt mỏi trong một nụ cười thích thú:

-Thấy cô gái ấy thế nào hả? Món quà Vamus vừa dâng lên đấy.

-Ừm, rất giống tôi. - Ana thật thà nhận xét, điều đó cũng có nghĩa là cô gái có cái tên đẹp dễ Almah ấy rất giống công chúa Anastasia, người mà Prang yêu... Xem ra lần này Vamus đã lựa chọn được món quà ưng ý

vị chúa tể khó tính của mình. Chắc chắn Prang sẽ rất yêu chiều nàng ta, Ana không khó khăn gì để đoán trước tương lai như vậy. Nhưng lạ lùng ở chỗ nàng tuyệt nhiên không hề nảy sinh chút ganh ghét nào giống trước đây với nữ hoàng Snaki. Vì sao có sự kì lạ này ư ? Almah rất giống nàng. Nếu Prang yêu thích nàng ta thì cũng chỉ vì chàng yêu thích cái sự giống nhau ấy thôi. Cho dù Almah có thế nào đi nữa thì người Prang yêu mãi mãi không phải nàng ấy mà là cái bóng của Anastasia trên khuôn mặt kia. Tại sao nàng lại phải ghét kẻ đã vô tình giúp nàng nuôi dưỡng tình yêu trong trái tim giá băng của hoàng đế chứ?

-Nhưng hãy còn trẻ con quá. - Prang gật gù tán thành.

Ana chột mím cười hàm ý:

-Thế thì chưa đủ kinh nghiệm trở thành vương phi của đế chế rồi.

-Sao người nghĩ ta sẽ lập cô bé ấy làm vương phi nào? Ta chỉ mới biết nàng ta thôi mà.

-Nhưng khuôn mặt của Almah thì ngài đã nhớ nhung từ lâu, phải không?

Trước lời nhận xét tinh tế của Reven, Prang chỉ đáp bằng một cái nhún vai mơ hồ:

-Có lẽ. Almah vừa giống Ana, vừa giống người, là hai người mà ta yêu mến cũng như tin tưởng. Ta đã nói rồi, nếu người là nữ nhi thì vẫn là ứng viên thích hợp nhất cho ngôi vị vương phi.

-Bệ hạ, ngài cứ thích nói đùa. - Ana nhoén cười - Việc ngài giao tôi đã chuẩn bị gần xong rồi.

-Gần xong? Nghĩa là vẫn chưa xong?

-Tôi chỉ đang cân nhắc không biết có nên triệu hồi các vị tướng quân đang ở các vùng biên giới trở về Penla để chuẩn bị cho chiến dịch này không. Chúng ta cần tập hợp đủ để cùng bàn tính kế hoạch tác chiến nhưng ngặt nỗi việc canh gác cũng rất quan trọng nên...

-Nên người muốn nhờ ta hạ lệnh trực tiếp chứ gì ? Được, thế người muốn gọi những tướng nào trở về?

-Cinnamon vùng Gladiolus, Canary vùng Doxllis và Tornado vùng Ohlan.

-Cinnamon... chà... - Prang nhíu mày ra chiều đang nhớ đến điều gì đó quan trọng lắm.

-Có vấn đề gì sao?

-À, không. Ta chỉ nghĩ chuyện triệu tướng dưới quyền, người có thể làm được. - Prang nhận xét - Thế mà cũng đẩy sang cho ta. Người muốn lấy lòng Cinnamon à ?

-Xin bệ hạ giúp đỡ. Lão tướng Cinnamon là một con người ngang tàng, nhất định sẽ không làm theo lời một đại tướng trẻ như tôi, nhưng tuyệt nhiên không thể trái lệnh của ngài. Chỉ cần có ba người họ hỗ trợ, chúng ta đã có thể lên đường ngay lập tức.

-Còn Elysium?

-Hắn ta khá thận trọng, tuy nhiên cũng đã đồng ý rồi. Nếu mọi chuyện như dự tính, chúng ta chỉ cần chờ ba vị tướng quân kia trở về là xuất phát. Xét về địa lí thì Ohlan xa nhất, tướng Tornado đi nhanh cũng mất ít nhất một tuần, theo bệ hạ có phải là hơi trễ không?

-Không đâu. Chắc là vừa đủ đấy. Kế hoạch thứ hai của ta cũng đang tiến triển khá tốt đẹp. - Prang âm ừ đầy bí mật - Cứ bảo mọi người trong tư thế sẵn sàng. Nhưng phải tuyệt đối giữ bí mật vì hiện nay gián điệp Serazan có lẽ đang lúc nhúc khắp ngõ ngách ở Penla này để thám thính tình hình, rất nguy hiểm.

-Tôi hiểu, vì thế quân chúng ta không tập trung ở thủ đô mà là thành Beluga chờ lệnh. Giờ tôi sẽ trở về đó ngay để tiếp tục xúc tiến công việc. - Ana vừa nói xong là toan thi lễ chào để đi ra. Prang liền lớn tiếng ngăn cản :

-Người hãy ở lại Penla.

-VẬY còn...

-Việc ở Beluga giao cho một người nào khác mà người tin cậy là được. Hiện nay Gensan chắc chắn đang

quan sát tình hình, nếu người vắng mặt một thời gian dài thế nào cũng hẳn nghi ngờ, cảnh giác. Thật là không hay nếu mọi chuyện bị lộ ra trước thời điểm nhất định. Hãy tìm cách đánh lạc hướng sự chú ý của Gensan bằng lối sống buông thả một chút. Hãy để cho hẳn nghĩ rằng người đã quá chìm đắm trong hào

quang chiến thắng đến mức không muốn đem gươm đi chinh chiến nữa. Tất cả chỉ là sự hưởng thụ thành

quả thông thường thôi. Ngay hôm nay hãy bắt đầu vở kịch của mình, Reven ạ.

Chương 63

Đêm đã bắt đầu buông xuống như một làn hơi đen ngòm lan khắp nền trời đang rực sáng xanh trong. Đường phố ở thủ đô Penla vẫn còn rất náo nhiệt. Thật xứng đáng với sự sầm uất, giàu có của toàn đế chế này.

-Nơi này thú vị quá! - Tiếng nói trong trẻo vang lên, rất quen thuộc. Vẫn là tà áo dát kim tuyến nổi bật, người tên Abalone đang ôm một bó hoa rực rỡ trên tay trong lúc cùng rảo bước bên cạnh một người khác dáng to lớn lạ lùng, cũng vận thứ trang phục kì quái như thế. Chẳng ai có thể nhìn rõ khuôn mặt của họ trong lúc cả

hai thong dong đi dạo giữa đường phố nhộn nhịp.

-Chuyện về “món quà” đến đâu rồi ? - Người kia giờ mới chịu mở miệng, giọng nói khá ấm áp và dễ nghe.

-Abele à, anh cứng nhắc thế. Chúng ta đang đi dạo thoải mái thế này mà sao chỉ toàn nói chuyện về món quà vậy? Em giận đấy nhé!

-Anh chỉ e có người ngoài miệng bảo ghét mà đêm hôm lén đột nhập Lesbos vì quá lo lắng cho “món quà”

thôi.

-Úi chà, thật ghét anh quá đi, cái gì cũng nhìn ra hết vậy, coi sao được. - Abalone vẫn riu rít như một chú chim non, điệu bộ vui vẻ vô cùng - “Món quà” khắc biết tự lo liệu. Nó cũng không còn bé nữa mà. Thêm nữa chắc kẻ đó không nỡ nặng tay với nó đâu. Chủ nhân đã cam đoan như thế.

-Chủ nhân có bảo bao giờ chúng ta hành động không? - Người con trai tên Abele đột ngột chuyển đề tài.

Abalone vung vẩy một bông hoa theo nhịp một bài hát đang lẩm nhẩm trong đầu bất ngờ cười khanh khách

giòn tan:

-Sao anh nóng nảy quá vậy? Chuyện ấy chủ nhân chưa đả động gì đến hết. Mà quả thật em cũng hơi nghi ngờ, dạo này không thường thấy Reven xuất hiện ở Penla, có khi nào...

-Nếu chủ nhân đã bảo án binh bất động thì chúng ta không thể làm trái. - Abele trầm tĩnh đáp - Mà Abalone, nên ngừng mấy trò quậy lại đi, đừng gây sự chú ý của lính Henki, không tốt cho công việc của chúng ta đâu.

-Em có thể coi đó như là một mệnh lệnh từ thượng cấp không? Nếu đúng thế thì được... tất nhiên là sẽ buồn lắm đây.

-Im lặng nào. - Abele rít lên khe khẽ - Chúng ta đang bị theo đuôi.

Tiếng cười đáng yêu của Abalone lập tức tắt ngay, thay vào đó là những tràng vỗ tay mừng rỡ:

-Tuyệt! Tuyệt! Thật là thú vị! Để em lo vụ này cho!

-Abalone à, anh vừa bảo đừng có quậy cơ mà!

-Cái này đâu phải là quây, chỉ là tự vệ chính đáng thôi mà. Nào, rẽ vào con phố vắng vẻ ấy đi, em không muốn gây sự chú ý quàn nhiều khi trình diễn...

Không đợi cho Abele đáp lời, Abalone liền tự lao đi bằng thân thủ cực kì nhanh nhẹn, thoát cái đã đứng giữa khu phố vắng tanh không bóng người. Abele không thấy đâu. Có tiếng chạy, bất ngờ hai người đàn ông xuất hiện, họ dao dác ngó quanh căn tròng...

-Khi tìm người thì đừng chỉ có nhìn ngang, phải nhìn lên trời nữa chứ! - Abalone đang ngồi vắt vẻo trên một mái hiên gần đó, tay vẫn ôm bó hoa đầy nâng niu. Trăng trên trời đã lên cao, rọi xuống càng làm tăng thêm sự huyền diệu của bộ quần áo sặc sỡ ánh bạc. Chẳng khác gì một vũ công.

-Huyền vũ Abalone! - Một trong hai vị nam nhân kia quát, mặt không giấu nổi sự kinh sợ dù đã cố tỏ vẻ uy phong - Thanh long đâu?!?

-Đâu cần đến anh ấy phải lộ diện, mình ta nhảy múa thôi mà cũng không đủ làm vừa lòng các ngài hay sao?!?

Chê loại vũ công như ta không xứng để hầu hạ các ngài chứ gì?- Abalone đưa bông hoa trắng muốt lên mũi hít một hơi sâu thẳm, cất giọng xót xa - Phận nữ nhi bị đối xử bạc bẽo thế này, giờ ta mới hiểu “hồng nhan bạc mệnh” có nghĩa là gì.

-Đừng nhiều lời. Mau cùng bọn ta về yết kiến vương tử. Bọn mi đã quá lộng hành rồi. - Hai người kia rút kiếm dài ra, lớn tiếng ra lệnh. Abalone bung mình nhảy xuống đối diện với họ, thân pháp nhẹ như cánh hoa rơi trong làn gió thoảng đầu đông, cực kì yếu điệu, rất dịu dàng đáp lời:

-Thì ra là người của vương tử. Ta thật không muốn đắc tội với vương tử chút nào nhưng ... biết làm sao được.

Thế này nhé, trước khi tiễn các ngài về cõi âm ta sẽ cho các ngài nhìn dung mạo...

Nói xong liền hất chiếc mũ trùm ra... phải nói con người ấy có khuôn mặt quả thật rất xứng với cái tên đẹp đẽ: những đường nét thanh tú, yêu kiều, không sắc sảo như Ana nhưng cũng không thuần hậu như Iris. Người ta chỉ có thể nói đơn giản: Abalone là một người con gái đẹp, còn cụ thể đẹp ở điểm nào thì khó lòng xác định cụ thể được. Có lẽ vì cái đẹp trong mắt thế gian chẳng bao giờ có lí do chính đáng.

-Không... - Hai người đàn ông kia hãi hùng lùi lại trước nụ cười mềm mỏng ghê rợn của Abalone - Người

dám... dám ra tay với sứ giả của vương tử ư !?!

-Có gì đâu mà sợ. - Abalone một tay ôm bó hoa, một tay chỉ cầm độc một bông riêng lẻ, đặt lên môi e thẹn -

Đã làm cái nghề này mà còn sợ chết đến thế cơ à ? Vương tử lại quá coi trọng lũ vô dụng các người rồi. Chà, lần sau gặp mặt ta phải cúi xin ngài thay đổi suy nghĩ thôi.

Vút! Nàng còn chưa nói dứt lời đã tấn công rồi. Mà không nên gọi là “tấn công”, vì đòn thế của Abalone tung ra duyên dáng đến nỗi người ta cứ ngỡ đấy là một điệu múa nghệ thuật thường kì diệu, mê đắm thế gian chứ chẳng thể hạ sát bất kì sinh vật nào, thậm chí là con kiến.

Điệu múa bất ngờ dừng lại, Abalone giờ đây đã đứng sang phía bên kia con đường, sau lưng nàng là hai xác chết bất động, đẫm máu, mắt hầy còn mở to trong cơn kinh khiếp tột cùng. Những bông hoa vẫn trong vòng tay nàng, duy có điều, những cánh hoa mềm mại lúc này vương vãi đẫm máu lấm tẩm như sương đọng.

Giọng sang sảng của Abele bỗng bất ngờ vang lên cuối con đường, tỏ ra không hài lòng chút nào:

-Abalone! Em lại hành động bừa bãi!

Chàng hậm hực quỳ xuống xem xét hai xác chết. Abalone đưa tay lên che miệng, ra vẻ hốt hoảng:

-Chết, em lỡ tay thôi mà. Trời, sao họ yếu quá vậy? Chỉ bị mấy bông hoa lướt nhẹ qua mà đã chết thật à?!?

Abele thở hắt ra:

-Bị em dùng hoa điểm huyết đến mức các mạch máu tắc nghẽn phải vỡ tung ra mà còn sống được mới là lạ

đó. Sao em dám dùng tuyệt chiêu bừa bãi vậy hả ? Vương tử sẽ không vui đâu.

-Anh nói hay lắm. - Abalone kéo chiếc mũ trùm lên đầu, che đi nhan sắc mê hồn, vẫn cười vui vẻ - Thế lúc này sao anh không can thiệp? Anh cũng muốn vậy mà, phải không? Yên tâm đi, chẳng ai có thể phát hiện ra chúng ta ở nơi này. Ôi, thật là màn trình diễn tuyệt vời. Đáng lẽ chúng ta không nên gây chú ý như vậy.

Abele sóng đôi cùng Abalone rời khỏi nơi ấy, bất giác cười khan:

-Thế ai đề nghị mặc mấy bộ trang phục loè loẹt này thế? Em cứ thích chơi đùa kiểu đó, không sớm thì muộn sẽ bị phát hiện cho mà xem.

-Đừng lo mà. - Abalone ríu rít nói, chạy nhảy tung tăng giữa dòng người - Ôi, nơi này thật là thú vị!!!

-Em cố tình tha cho người còn lại à ? - Abele đột ngột ngắt lời. Abalone tỏ ra ngơ ngác :

-Anh nói người nào?

-Em biết là vương tử không bao giờ chỉ phái hai người bắt tài như thế đi đối phó với chúng ta mà. Người thứ

ba đứng đằng sau quan sát có lẽ là... cô gái ấy.

-Abele à, anh cũng bằng lòng tha cho cô ta mà. Chúng ta chẳng phải đều muốn tha cho cô ta trở về báo cho vương tử biết không nên phí công kiểm chế chúng ta nữa hay sao? Đáng lẽ vương tử nên hiểu rằng đối với chúng ta, ngài cũng rất đáng kính nhưng chỉ có mệnh lệnh từ chủ nhân là tuyệt đối thôi.

-Em thật là đáng sợ đấy, Abalone. - Abele cười khùng khục - Tất cả chúng ta sẽ cùng nhau cố gắng vì chủ

nhân, dù có trở thành ác quỷ trong mắt mọi người cũng không sao.

Ana trở về Camellia khi đã rất, rất khuya. Thật ra nàng có thể trở về sớm hơn nhưng vì tiện đường ghé qua thăm quận chúa Iris một chút. Đạo này bận rộn quá thành ra chẳng quan tâm nhiều đến cô bé được. Aeon đã bỏ đi, trong cung điện ấy, chắc chắn Iris rất cô đơn. Giá như người nàng ấy yêu là một ai đó thì chắc chắn nàng sẽ là người đầu tiên giúp cử hành hôn lễ giữa họ. Tuy nhiên nếu là nàng thì... tại sao Iris lại vướng vào tình yêu lằm lẩn với nàng chứ? Đến tận lúc này Ana cũng không thể cảm thấy bình thường được mỗi khi

nghĩ đến chuyện ấy.

Từ xa, Ana đã nhìn thấy dáng người quen thuộc của Benjin đứng trước cung điện chờ đợi. Nhưng... dường

như không phải là chờ nàng, viên tướng ấy đang trao đổi gì đó với một người lạ hoặc có mái tóc bạch kim đặc trưng của dân tộc Ohlan. Người

Ohlan ư ? Đến tìm Benjin có chuyện gì vậy? Một cách khéo léo, Ana nương theo những khóm hoa để âm thầm áp sát phía sau hai người đó, nghe trộm câu chuyện. Tuy nhiên, cho dù

xuất chúng đến đâu thì nàng cũng không thể tiếp cận đủ gần để nghe rõ mà không bị phát hiện, vì thế nàng chỉ

có thể giữ một khoảng cách an toàn vừa đủ mà thôi.

-Không... không... - Tiếng Benjin nghe thật mơ hồ, hình như chàng đang cố từ chối lời đề nghị nào đó từ

người đồng hương kia

-Ngài dám... không, ngài đã sai...

-Đi đi, câu chuyện kết thúc...

-Sao ngài cứ...

Tất cả chỉ là những mẫu đối thoại rời rạc, khó hiểu. Kết thúc câu chuyện, Benjin với đôi mắt chứa đầy phiền não tiễn vị khách đến tận cửa cung điện, chờ người đó đi khuất mới quay trở vào, thơ thần như kẻ mất hồn.

-Benjin. - Ana chột cất giọng, chàng trai người Ohlan giật bản mình, thờ hốt hốt dù cố mỉm cười nhạt nhẽo:

-Ngài... ngài đã về rồi ư ? Từ lúc nào vậy?

-Trông chàng không khoẻ, có chuyện không hay xảy ra khi ta vào Lesbos à?

-Không. Không có. - Benjin lắc đầu ủ rũ. Cho dù bị bác bỏ, với trực cảm nhạy bén của mình, Ana vẫn cảm thấy sự bất ổn sâu sắc trong từng cử chỉ của Benjin. Chàng đang giấu giếm điều gì đó và điều đó chắc chắn liên quan đến gã Ohlan vừa đến đây. Nhưng rốt cuộc là chuyện gì ? Từ trước

đến giờ, nàng luôn tin tưởng tuyệt đối vào con người này, vậy vì lẽ gì chàng lại nói dối nếu vừa rồi chỉ là một cuộc viếng thăm bình thường giữa các đồng hương?

Bao câu hỏi nghi ngờ bùng lên trong tâm trí Ana khi bước theo Benjin vào phòng làm việc, kéo theo là một cảm giác bất an cực kì khó chịu, mặc dù thật tâm thì nàng vẫn cực kì tin tưởng Benjin.

-Bệ hạ đã đồng ý rồi sao? - Benjin ráng tỏ vẻ bình thường khi đề cập đến vấn đề chính sự. Ana hờ hững mặc áo khoác lên tường, gật đầu:

-Ừ.

-Vậy ngày mai ngài sẽ lên đường trở lại Beluga?

-Không. Lần này ta sẽ ở Penla để đánh lạc hướng sự chú ý của Gensan. - Ana tự rót cho mình một tách trà nóng, khẽ nhấp môi rồi ngược lên nhìn thẳng vào đáy mắt nâu ấm áp của Benjin - Nên ta muốn chàng thay ta đến Beluga chuẩn bị đại quân.

-Sao?!? Tôi ư ?

-Chẳng lẽ không được? Ta chỉ tin chàng thôi, Benjin. Hãy đến Beluga vì ta.
- Ana nhấn giọng, khá nhẹ nhàng nhưng còn đanh thép hơn mệnh lệnh quân đội.

Benjin đành phải nhận lời. Chàng không thể để Reven thất vọng. Tuy vậy, khi Reven nói “vì ta” trong thâm tâm chàng dậy lên câu hỏi chua chát: “Vì nàng hay là vì hoàng đế của nàng?”. Dù Reven không khi nào chịu thừa nhận nhưng thật dễ dàng để nhận ra lí do bấy lâu nay nàng vào sinh ra tử, dốc tâm tận tụy với triều đình Henki: tất cả là vì hoàng đế thân yêu của nàng. Đó không đơn giản là lòng trung thành, mà chính là... tình yêu.

-Ngài thật sự muốn đem quân đánh Serazan ư ? - Chàng hỏi thật điềm đạm.
Ana tỏ vẻ rất ngạc nhiên:

-Tất nhiên. Ta sẽ chinh phạt Serazan. Tại lại hỏi một câu hỏi ngớ ngẩn vậy?

-Trong mắt ngài, chẳng lẽ Serazan cũng không khác gì Gladiolus hay Dahlia?

-Nói thẳng ra điều làm chàng thắc mắc đi. - Ana đặt tách trà xuống, nàng hiểu rõ thời điểm đã đến rồi đây.

-Đó ... đó là quê hương của ngài đúng không?

-Ra thế. - Ana khẽ đung đưa người ra vẻ đã hiểu suy nghĩ của Benjin, nàng đưa tay vuốt mái tóc nâu của mình, tiếp ngay - Ta chưa nói cho chàng biết mà, cũng phải thôi. Bí mật của ta không hề đơn giản như chàng từng nghĩ.

Benjin nheo mày:

-Ý ngài là...

-Ta... - Ana soi khuôn mặt xinh đẹp vào gương, mỉm cười trước khi thốt ra điều trọng đại sống còn - Ta

không phải là người Serazan.

-Ngài sao có thể đùa như vậy? Tóc của ngài mang màu nâu cơ mà!

-Đúng. Đến tận bây giờ ta cũng không thể khẳng định sự khác biệt này là may hay là rủi. Nếu màu tóc của ta cũng bình thường như dân tộc mình thì có lẽ hơn ba năm trước ta đã được chết cùng gia đình mà không cần sống cuộc đời bi kịch như hiện nay. Nhưng nếu không có mái tóc kì lạ này thì ta không thể có vỏ bọc tốt để

mà trả thù cho dân tộc. - Ana vừa nói vừa cười thật buồn, nỗi đau qua năm tháng tưởng chừng chai sạn giờ lại hiện lên nghiến nát tâm hồn nàng. Nhưng Benjin thì đang trợn trừng mắt nhìn vị chỉ huy trẻ mà không thốt nên lời. Về mặt chàng dường như vẫn chưa hiểu mọi chuyện, hoặc, chí ít là chàng không cho phép mình hiểu.

Benjin chợt phát hiện ra rằng, người con gái đang đứng trước mặt mình không đơn giản là một kẻ đầy tham vọng, tàn nhẫn mà còn có cái gì đó ẩn chứa bên trong tim nàng đáng sợ hơn nhiều. Nàng xinh đẹp đến thế

nhưng dường như nàng đi đến đâu bóng tối theo bên gót...

-Ba năm trước... - Benjin nghe giọng mình vang lên mờ nhạt - ... là... Porasitus?!? Ngài muốn nói ngài là

người Porasitus?!?

-Chưa đúng. - Ana bình thản bác bỏ. Benjin lập tức thở phào nhẹ nhõm:

-Tôi biết ngài chỉ đùa thôi. Ngài không thể nào là...

Song Ana không để cho chàng mừng lâu, nàng lập tức nói ngay:

-Ta không phải là người Porasitus bình thường. Ta là cận vệ của công chúa Porasitus, tên thật của ta là Enyo Camphoree. Ta sở dĩ đến Henki này cũng là vì trả thù theo lệnh công chúa cho dân tộc.

Đó không phải là một câu nói phức tạp mà người nghe phải mất thời gian lâu để hiểu rõ các ẩn ý bên trong.

Đó chỉ là một lời kể, một lời tự giới thiệu hay đơn giản là một lời xác nhận bình thường. Ấy vậy mà Benjin phải mất một khoảng thời gian khá lâu mới có thể phản ứng lại câu nói bằng một tiếng ho khan khùng khục.

Chàng không thể tin vào điều mình vừa nghe được. Ai cũng có thể liên quan đến Anatasia nhưng tuyệt đối không thể là Reven. Có cái gì đó không đúng, không hợp lí... không thể là Reven được. Benin tin chắc là như

thế, thành ra chàng tìm mọi cách để bác bỏ lời khẳng định ngớ ngẩn kia:

-Reven, ngài làm sao vậy? Anatasia đã chết dưới tay ngài ở Porasitus rồi. Chẳng lẽ ngài giết công chúa của mình sao?!? Vì thế ngài không thể liên quan đến cô ta được! Chính tôi đã giám sát việc chôn cất nàng công chúa ấy trong khu mộ hoàng gia cung điện Selena cơ mà...đúng không?

-Chàng chờ đợi ở ta một lời xác nhận ư ? - Ana cười như thương hại, nàng gạt đầu - Đúng là chàng đã chôn cất một cô gái Porasitus vào ngày ấy... Nhưng đáng tiếc ta không thể bảo đó là công chúa Anatasia, đó là Henna, một cô gái nô lệ bình thường mà thôi. Công chúa chưa chết, và ngài đang chờ ta hoàn thành nhiệm vụ.... Giờ thì chàng đã biết mọi chuyện, chàng đã hiểu vì sao ta không hề ngăn ngại tấn công Serazan chưa?

Song Benjin trông chẳng có vẻ gì là đã trấn tĩnh được trước cái tin sét đánh này. Chàng loạng choạng ngồi xuống ghế, đưa tay gạt mồ hôi lạnh đang nhỏ xuống trán một cách nặng nề. Ana cũng không hối thúc, nàng bình thản thưởng thức hương vị thanh đạm của trà nóng trong khi chờ nội dung câu chuyện dần ngấm vào

Benjin.

Phải một lúc rất lâu Benjin mới đủ bình tĩnh để ngược lên nhìn Ana, chàng nói khô khốc:

-Tại sao tôi không nghĩ ra ngay từ đầu cơ chứ ? Một cô gái bình thường khó mà chịu mạo hiểm chỉ vì chút tham vọng con con được. Đáng lẽ tôi nên đoán ra câu chuyện về nàng không đơn giản như đen và trắng.

-Đúng. - Ana xác nhận - Chàng ân hận vì đã giúp đỡ ta phải không? Không sao, ta hiểu. Chàng có thể đi và báo với hoàng đế để nhận công. Ta sẽ không giết chàng đâu. Ta đã nói rồi mà, nếu không có chàng bên cạnh ta sẽ rất cô độc. Nào, đi đi. Hãy hành động đúng với quê hương mình.

Benjin vò đầu trong hai tay, toàn thân chàng run lên từng hồi khổ sở. Enyo... sao Reven lại có thể bỗng chốc trở thành Enyo nào đó cơ chứ?!? Chàng nên làm gì đây? Rồi bỏ Reven ư? Rồi bỏ cô gái tội nghiệp này ư?

Để mình nàng ở lại giữa muôn vàn nguy hiểm vây quanh ư? Nhưng chẳng lẽ chàng tiếp tục trò chơi nguy

hiểm này? Còn... Ohlan thì sao?!?

Nghĩ rất kĩ, Benjin rồi cũng chậm rãi đứng dậy, tiến ra cửa, không nói lời nào mà lặng lẽ đi thẳng khỏi Camellia. Ana không hề nhìn theo, tay nàng vẫn nâng tách trà giờ đã cạn. Ánh mắt không xao động, không phải là sự điềm đạm thông thường. Dường như khi Benjin lạnh lùng bước ngang qua nàng để ra đi, tất cả cảm xúc trong tim nàng đã hoá thành băng, đến nỗi hơi lạnh tràn ra cả ánh mắt. Benjin đã lựa chọn. Nàng mong muốn điều ngu ngốc gì ở chàng trai ấy? Một sự trung thành đến mù quáng sao? Vậy tại sao lại kể quá nhiều cho Benjin nghe?

-Ngu ngốc! - Ana đột ngột hét lên, ném tách trà vào tường. Không gian tĩnh lặng vang lên tiếng vỡ

giòn của thứ đồ sứ quý giá.

Trống rỗng.

Mọi thứ như mờ đi trước sự thất vọng tột cùng.

Ngu ngốc!

Nàng thật ngây thơ khi tin vào con người ấy! Benjin không phải Yusan, chàng sẽ không hi sinh tất cả vì nàng, một kẻ tội đồ! Giữa Benjin và nàng không có chút liên hệ nào của số mệnh như đối với Yusan hay

Prang...vậy nàng hi vọng một phép màu nào nữa? Ana đã phạm sai lầm khủng khiếp. Một nước đi sai có

nguy cơ khiến cả ván cờ rỗng rã ba năm qua thua ngay lập tức ở nước tiếp theo. Liệu Benjin có báo sự thật này lên Prang? Có lẽ là không. Benjin không phải loại người ấy. Song quan trọng là chàng đã rời bỏ nàng trong lúc quan trọng này. Ana bóp chặt mảnh sứ vỡ trong tay, máu nhỏ xuống thành từng giọt xót xa vậy mà cũng không làm vơi nỗi đau trong lòng. Nàng gục xuống sàn lạnh ngắt, toàn thân rã rời. Yusan ra đi, Benjin ra đi... mà Prang thì quá xa vời, nàng chỉ còn lại một mình trên đỉnh núi trả thù lạnh thấu xương.

-Không... - Ana khẽ thầm thì với bóng ma vô hình nào đó đang bao lấy nàng trong vòng tay lạnh lẽo của nó -

Có phải ta sẽ khóc, sẽ gục ngã như một kẻ vô dụng không? Không... ta luôn luôn là kẻ cô độc, ta cần gì phải có ai đó nâng đỡ cơ chứ? Nào, anh Leon, anh Gan, em mạnh mẽ hơn mà, đừng lo, em không sao... không

sao...

Nước mắt chảy vòng quanh trong khoé mắt sâu thẳm của nàng... Nàng không sao cả, cho dù nàng đang

khóc...

Nước mắt không khiến con người ta mạnh mẽ nhưng có thể giúp họ một sức mạnh diệu kì để vượt qua những phút yếu lòng.

Legend of Porasitus - Chương 64

-Đại tướng quân, ngài tỉnh rồi.

Ana choàng mở mắt. Ánh nắng chói khiến nàng không tài nào nhìn rõ người vừa cất giọng trong vài giây

đầu. Khuôn mặt ấy dần hiện rõ ra và làm nàng kinh hoảng thật sự:

-Jacken!

Chính là Jacken, chàng đang ngồi ngay bên cạnh giường Ana nằm, không mặc quân phục như thường lệ.

Trước sự hãi hùng của nàng, chàng chỉ mỉm cười gật đầu:

-Tôi đây mà. Chẳng lẽ ngài quên rồi sao?!?

Không chờ lâu hơn, Ana bật dậy tức thì, dáo dác nhìn quanh, vẫn ở trong điện Camellia. Đêm qua nàng

thiếp đi lúc nào không biết nhưng...

-Người sao lại ở đây?!? - Nàng găm gờ trong miệng, đồng thời liếc nhìn quanh dò xét tình hình. Phải thật cảnh giác.

Vậy mà Jacken vẫn chẳng có vẻ gì là nghiêm túc hơn bình thường, chàng đứng dậy vươn vai rồi đáp:

-Tôi đến từ sớm để truyền lệnh của bệ hạ. Vào thì gặp ngài đang nằm dưới đất cứ như đã chết rồi.

-Người... đã đưa ta lên giường ư ?

-Chứ sao. Đại tướng của tôi à, ngài cũng nên giữ gìn sức khoẻ. Chuyện đau buồn gì thì cứ để sau hãy tính, được không?

Ana vớ lấy gương, quát:

-Người nghe thấy hết rồi phải không!?

Jacken thôi cười, quay sang điềm tĩnh nhìn nàng, khoanh tay đầy tự tin:

-Đúng. Và ngài muốn làm gì tôi? Giết tôi à? Không có cửa đâu, ngài biết mà. Tôi không phải Benjin, tôi sẽ

không nường tay nếu giao chiến. Ngài đang gặp bất lợi, tôi là kẻ nắm đằng chuôi. Hãy bình tĩnh, chúng ta sẽ

cùng nhau nói chuyện thật thẳng thắn.

-Người đã báo lên tên bạo chúa ấy rồi hả? - Ana vừa quát vừa căng thẳng nhìn như thể muốn xuyên cả tường coi có quân lính bao vây bên ngoài không. Mồ hôi lạnh chảy ướt đầm người, trong khi cơn giận dữ bùng

bùng chẳng khác lửa đốt. Jacken đã biết gần hết. Mà đến giờ nàng còn chưa xác định được mối quan hệ giữa Hecates và Jacken là gì... thật là...

-Nào, nếu tôi định giết ngài thì đã ra tay từ lúc này, cần chờ ngài thức làm gì để thêm khó khăn nhỉ?

Ana cố nén giận, đặt gương xuống, lừ mắt:

-Người muốn gì, Jacken?

Jacken bấy giờ cũng ngồi xuống trở lại, lăm lăm:

-Enyo, một cái tên thật là đẹp... Ừm, chúng ta vào đề thôi. Đầu tiên, ngài không nên lo lắng. Tôi không có ý định tiết lộ bí mật thú vị này. Đừng nóng, tôi nói thật mà. Cuộc nói chuyện này sẽ không bị nghe trộm, tôi đã cài lính canh bên ngoài rồi. Đổi lại tôi muốn ngài hứa một điều...

Ana chống cằm, mắt sáng loé ghê rợn:

-Để ta đoán, người không phải là muốn ta hợp tác gì đó với Hecates đấy chứ ?!?

-Thông minh thật, đại tướng quân. - Jacken dài giọng như mĩa mai - Tôi không quan tâm ngài định làm gì cái đất nước chết tiệt này lẫn chuyện ân oán của hoàng đế. Tôi chỉ muốn sự an toàn tuyệt đối cho công nương Holiserus, tuyệt đối, ngài hiểu không, Enyo?

Ana bất giác bật cười chế nhạo:

-Người nghĩ ta sẽ làm gì nàng quận chúa ấy hả Jacken?

-Tôi sẽ không nghĩ và ngài cũng không nên nghĩ. Điều duy nhất ngài nên nghĩ lúc này là việc ... tôi đang giữ bí mật của ngài.

-Ta thật không ngờ người biết ăn nói sắc bén như vậy. Người muốn ta bảo vệ Hecates bằng mọi giá sao?

Thế sao người không làm?

-Ngài biết là tôi không đủ sức. - Jacken bình thản đáp, không hề e ngại chút nào.

-Làm sao ta tin là người không lật giọng cơ chứ ? - Ana dần hiểu ra mọi chuyện không đến nỗi bi đát như

nàng tưởng. Chàng trai này chỉ quan tâm đến Hecates, còn vận mệnh quốc gia không quan trọng. Mà nàng

thì đâu có ý định ám hại thêm ai khác ngoài Prang, tất nhiên là nếu mọi thứ đều đi đúng hướng.

Trước sự ngờ vực chính đáng của Ana, Jacken nhún vai:

-Tôi nhớ ở đây mình là người duy nhất được ra điều kiện.

-Ta lại nhớ người vừa đồng ý với chữ “hợp tác” vậy mà người xử sự không giống lời nói chút nào. Hãy cho ta một thứ đảm bảo rằng ta sẽ an toàn khi ra sức tuân theo lệnh từ quận chúa tôn quý.

-Ngài ám chỉ điều gì?

-Bí mật của người. - Ana nhón miệng cười tinh quái - Tại sao người lại phản bội Prang và chỉ tuân phục một mình Hecates?

Jacken nheo mắt biểu thị một thái độ cẩn trọng hết mức trước những lời sắp thốt ra. Cô gái đối diện chàng không phải là người tầm thường, quân hàm cao nhất trên cầu vai của quân phục chứng minh tất cả sự nguy hiểm ẩn chứa bên trong con người này. Jacken cũng không có sự thông minh, nhạy bén cần thiết để đối phó với mọi tình huống như Benjin, vì thế, chàng hiểu rõ nếu kì kèo mãi mình sẽ gặp bất lợi trong cuộc thương lượng gay go này.

-Chẳng lẽ vì... - Ana hấp háy ánh mắt lướt qua khuôn mặt chai sạn của vị tướng dưới quyền như một làn gió lạnh - ... tình yêu?

-Không đúng. - Jacken bác bỏ tức thì, và nếu có ai bảo chàng nói dối thì chắc chắn sẽ phải thay đổi ý kiến ngay khi nhìn thấy ngọn lửa bùng bùng giận dữ loé lên trong đáy mắt nâu sẫm thẳm kia.

Nhưng Ana không phải là người dễ bị áp đảo, nàng vẫn tỏ vẻ mềm mỏng:

-Vậy thì vì sao?

Một cách khó khăn, Jacken gằn giọng:

-Lòng trung thành.

-Một con người không thể tự nhiên trở nên trung thành với ai khác.

-Nói hay lắm. Tôi đã thề cả đời phục vụ công nương Holiserus, đó cũng là lời trăn trối cuối cùng của chúa tể

vĩ đại.

-Ai?

-Thủ lĩnh Lanner của dân tộc Cursey. Theo đúng thứ tự thì chúa tể là ông nội của công nương Holiserus.

Chính ông đã che chở cho mẹ con lệnh bà Issara trước sự độc ác của thế gian sau khi bà trở về từ Penla với bao nhục nhã ê chề. Ông của đã nuôi nấng công nương như cháu ruột cho đến tận lúc nhắm mắt xuôi tay. -

Jacken nói rất đều, không biểu lộ nhiều cảm xúc nhưng sự thật là lòng chàng đau khổ lắm khi phải nhắc lại tên vị chủ nhân tốt bụng năm xưa. Giá mà chúa tể Lanner đừng qua đời sớm như vậy thì mẹ con công nương đâu hứng chịu quá nhiều bất hạnh thế...

Ana im lặng suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu đầy thông cảm:

-Ta hiểu. Ông ấy đã giao trách nhiệm bảo vệ mẹ con Hecates cho người. Nhưng... công chúa Issara đã chết.

-Vì vậy tôi mới bảo mình không đủ sức.

Ana rời khỏi giường trong lúc ánh mắt của Jacken bám theo sát phòng khi nàng bỏ trốn. Mặt trời đã dần hiện rõ. Một ngày mới lại bắt đầu.

-Ta đồng ý với thoả thuận này. Hecates thực sự khiến người khác phải khâm phục. Nhưng Jacken, chúng ta đã từng vào sinh ra tử cùng nhau nên ta cũng nói thẳng, muốn Hecates an toàn thì hãy mau đưa cô ta rời xa Prang càng nhanh càng tốt. Đáng lẽ cô ta không nên về Penla này nữa mới phải.

-Đại tướng quân, nếu đối với tôi, công nương là tất cả thì tương tự, đối với công nương, hoàng huynh Prang cũng là như vậy. Giả dụ trên đời có ai tranh chấp được vị trí độc tôn ấy của hoàng đế trong tim công nương thì chỉ

có thể là phu quân tương lai của nàng mà thôi. Nhưng tôi chắc là ngài đã biết mối tình oan nghiệt của hai đấng sinh thành đã để lại ấn tượng khủng khiếp thế nào cho công nương Holiserus. Nàng không tin vào tình yêu giống như chú thỏ non nhất bấy thợ săn. Nàng mạo hiểm trở về Penla một lần nữa cũng chỉ vì muốn gần hoàng đế, thử hỏi ngay sinh mạng nàng còn không màng thì làm sao tôi đủ sức thay đổi điều gì chứ ?

Trước lí lẽ ấy Ana chỉ còn biết lắc đầu bất lực. Không khéo một ngày u ám nào đó cô gái ấy sẽ lại phạm phải sai lầm chết người của mẹ không biết chừng. Một kẻ ác quỷ như Prang mà cũng được yêu thương đến vậy...

-Đại tướng quân, tôi cũng không muốn hại ngài. Nhưng nếu ngài phản bội thoả thuận hôm nay... - Jacken

đe dọa và chắc chắn chàng sẽ làm theo lời nói mà không ngần ngại, Ana hiểu rõ. Nàng mỉm cười trấn an:

-Nào, ta đâu có ngốc. Người và quận chúa của người cũng vậy. Bởi một lí do đơn giản là nếu một trong hai chúng ta tố cáo những bí mật này lên Prang thì hẳn ta sẽ giết tất cả chúng ta để phòng hậu hoạ. Giết lầm còn hơn bỏ sót. Prang là kẻ không nể tình riêng đâu. Điều này chắc người hiểu hơn ta. Giờ thì ta đã có thể tự do chưa?

Jacken gật đầu cộc lốc. Nàng liền nhấc áo choàng lên, đưa tay day day hai bên thái dương, cười khanh

khách:

-Thật là một cuộc nói chuyện thú vị.

-Nhưng Enyo, ngài thậm chí còn hành động mạo hiểm hơn công nương Holiserus nữa. - Jacken chột cật

giọng ái ngại. Ana vui vẻ đáp:

-Ta tự biết lo cho mình. Người đâu thế cùng lúc bảo vệ cả hai cô gái đúng không?

Họ cùng rời khỏi phòng sau khi Jacken nhận lời mời dùng bữa điểm tâm cùng với Ana một cách cởi mở.

Song họ vừa bước ra hành lang đã nghe một tiếng quát rợn người và nhanh như chớp, một bóng đen lao đến quật Jacken ngã lăn ra sàn thật thô bạo. Ana còn chưa kịp phản ứng gì thì đã thấy mũi gươm nhọn hoắt chĩa thẳng vào cổ họng Jacken... Khuất sau cửa là thi thể hai tên lính canh bất động...

-Người... - Jacken phần uất thật sự. Nhưng... phút chốc họ cùng nhận ra người đó. Ana không kiềm chế nổi

xúc động, reo lên:

-Benjin! Là chàng sao?!?

Đúng là chàng trai tóc bạch kim có đôi mắt buồn thăm thăm ấy. Nhưng nếu dùng từ “buồn thăm thăm” để

chỉ ánh mắt lúc này của Benjin thì thật là thiếu chính xác, phải gọi là sôi sục giận dữ mới đúng. Một ánh nhìn tàn nhẫn dán chặt vào người đồng đội Jacken, thanh gươm trên tay chàng không hề run rẩy. Không để

tâm đến Ana, Benjin nghiêng răng:

-Jacken, cậu đã đi quá xa rồi đấy. Cậu dám đe dọa đại tướng quân sao?!?

Hiểu tâm lí của bạn, vị cận vệ trung thành của Hecates bất giác cười ha hả đầy giễu cợt:

-Ôi, Benjin, cậu làm tôi buồn cười quá. Đúng, tôi đã biết mọi chuyện, vậy cậu muốn làm gì tôi nào?

-Để bảo vệ Hecates, dù có biến thành ác quỷ cậu cũng không quan tâm, đúng không? - Benjin lạnh lẽo nói, thật khó tưởng tượng con người đang đứng đó là chàng trai dịu dàng, trầm tĩnh mà Ana từng biết - Thế thì nghe đây, tôi cũng vậy. Nếu có ai xúc phạm đại tướng quân, tôi sẽ không ngần ngại ra tay đâu.

Đến chính Ana còn phải sửng người trước lời khẳng định đanh thép ấy. Jacken thôi quắc mắt nhìn Benjin thách thức, chàng ngồi bệt xuống đầy cam chịu:

-Được, được, tôi hiểu. Tôi có thể trở thành ác quỷ, nhưng tôi không thể chết trước khi nhìn thấy công nương hạnh phúc. Cậu cũng đừng cản tôi.

-Dừng lại, Benjin. -Ana nhận ra đã đến lúc mình nên can thiệp. Benjin bấy giờ mới quay sang nhìn nàng đầy lo lắng:

-Ngài không sao chứ ?

-Ta ổn. Jacken không đáng để bị giết chỉ vì muốn bảo vệ ai khác.

-Còn bí mật...

-Ta cũng có bí mật của anh ta. - Ana nói. Chần chừ một lát Benjin mới chịu thu gươm lại, Jacken đứng dậy, phủi quần áo với điệu bộ nhăn nhó cực kì khó coi:

-Aida, Benjin à, cậu làm hư hết y phục của tôi rồi. Thật là không lịch sự chút nào.

Phút chốc, Jacken dường như trở lại là anh chàng vui vẻ mà Ana vẫn biết trong cuộc viễn chinh đến Dahlia hồi trước. Mới có một thời gian trôi qua thôi mà sao nhiều chuyện xảy ra dồn dập quá.

-Chúng ta cùng đi dùng bữa. - Ana đề nghị rồi mỉm cười nhìn Benjin - Tại sao chàng không ra đi? Ta tưởng chàng đã chuẩn bị hành lí từ đêm qua.

-Đúng vậy. - Benjin xác nhận - Chẳng phải ngài bảo tôi đến Beluga thay ngài sao? Vả lại, Henki không phải quê hương tôi.

Chàng cũng không nhắc gì thêm đến chuyện hôm qua mà bắt đầu quay sang căn nhắc với Jacken về vụ vừa

rồi. Một cách che giấu tình cảm? Ana không rõ. Ngay tình cảm của mình nàng còn mập mờ nữa cơ mà.

Nhưng chuyện ấy có gì quan trọng. Benjin đã ở lại, vì nàng. Đơn giản thế thôi. Nàng đã không tin lầm

người. Rốt cuộc thì nàng cũng không cần ghen tị với Hecates nữa. Nàng ta có Jacken, còn nàng thì có

Benjin. Họ đều là những người rất, rất trung thành.

-Cậu đã gặp cô tì nữ mới nhập cung đang hầu hạ hoàng đế chưa? Nghe nói cô ta rất giống đại tướng của

chúng ta đấy. - Jacken gợi chuyện. Ana thầm nghĩ, nếu không phạm đến Hec thì con người này cũng không có gì nguy hiểm cho nàng.

Benjin vẫn như bình thường, chẳng có vẻ gì là hứng thú với các cô gái:

-Cậu nói gì vậy? Nam và nữ sao có thể giống nhau.

-Nam? À à, đúng. Nhưng tôi vẫn thấy rất là giống. Đáng lẽ cậu nên gặp...

Những câu luyên thuyên của Jacken về Almah bất ngờ bị lạc đi do những tiếng đàn ca rộn ràng vọng đến từ

khu vườn hoa hồng. Còn có cả tiếng cười nói xôn xao nữa.

-Chuyện gì thế này?! - Ana kinh ngạc hỏi khi đập vào mắt họ lúc này là một quang cảnh xa hoa vô cùng.

Giữa khoảng sân lát gạch cầu kì có rất nhiều người đang hào hứng xem một màn ca vũ đặc sắc: một vũ nữ

ăn mặc diêm dúa với y phục dát kim tuyến rực rỡ dưới ánh nắng và chiếc mạng che mặt chỉ để lộ đôi mắt huyền bí màu lam ngọc, thêm một con rắn đen tuyền quấn trên cánh tay phải cô gái nhìn rất thú vị. Đệm đàn cho điệu múa của thiếu nữ là một nhạc công vóc dáng to lớn đáng ngạc nhiên. Những ngón tay của anh ta dạo trên dây đàn mảnh cũng điêu luyện chẳng kém gì những bước nhảy hoàn hảo của người bạn diễn. Đám

khán giả đa số là lính, hò reo vang dội mỗi khi cô gái có một động tác tuyệt mỹ nào đó. Tiếng nhạc rộn ràng khắp khuôn viên cung điện Camellia, thật là hiếm có, nhất là đối với một vị chủ nhân nghiêm túc như Ana.

-Á, chết rồi. - Jacken vỗ tay đánh bốp, cười xởi lởi đúng kiểu một kẻ làm sai chuyện gì giờ đang cố cầu hoà

- Tôi quên khuấy lệnh của hoàng đế. Ngài bảo tôi đem hai người này đến giúp vui cho đại tướng quân. Ngài còn bảo lựa vũ công Serazan để không gây nghi ngờ.

-Chuyện đó thì ta có thể hiểu. Nhưng... đám lính ô hợp này cũng là bộ hạ sai người mang đến phá nhà ta

à!?!?

-Làm gì có chuyện đó! Chỉ là... tiện thì cho vui vui một chút thôi.

-Chẳng khác gì cái rạp hát. -Benjin đột ngột buông một lời nhận xét chẳng khác nào thêm dầu vào ngọn lửa giận đang bùng bùng trong đầu Ana.

-Im cái mồm xui xẻo của cậu lại. - Jacken quát rồi cười ngay- Đại tướng quân, chỉ là chút lính thôi mà.

-Nếu người mang nhiều hơn thì chắc ta không còn chỗ mà đứng nữa. - Ana cúi kính nói nhưng nàng cũng

không muốn làm to chuyện. Không trút giận được vào Jacken? Điều đó đồng nghĩa là phải trút giận vào nơi khác, nơi nào đó ví dụ như... đám quân lộn xộn dưới kia chẳng hạn.

Bỏ mặc Benjin và Jacken đứng trên thềm chính cung, nàng một mình len lỏi vào đám đông ồn ào kia. Màn

ca múa càng lúc càng náo nhiệt, chẳng ai thèm để ý đến xung quanh nữa.

-Hay không hả? - Ana vờ hồ hởi hỏi một tên lính trẻ măng đang hò hét hăng say đến nỗi quân hàm trên áo lệch cả đi. Không quay sang nhìn nàng chỉ cho phí thời gian, anh chàng đó đáp liền:

-Tuyệt vời. Đại tướng quân hôm nay rộng lòng quá, đem vũ công về tận nhà còn cho chúng ta vào

xem...Aaaa! Tuyệt!

Đám đông rộ lên khi cô gái Serazan vừa bung mình xoay như một bông vụ sáng lấp lánh tuyệt đẹp. Ana đã tức đến sôi máu nhưng vẫn cố bình thần tiếp:

-Thú vị nhỉ. Nhưng giá có thêm một người nữa cùng múa đôi thì còn hay hơn nhiều. Người thấy ta múa

cùng cô nàng ấy có xứng đôi không?

-Đừng có lèo nhèo nữa. - Anh lính gắt - Thứ lính suốt ngày vục mặt vào máu như chúng ta thì múa may cái gì? Vả lại nhìn người thì... - Anh ta giờ mới chịu bỏ chút thời gian quý báu để quay sang ngó kẻ cứ làm phiền mình này giờ và hầu như ngay lập tức, những lời sắp thốt ra bị nuốt ngược vào.

-Thế nào? - Ana cười nhẹ..

-Đại tướng ... quân... - Anh ta suýt nữa là nhảy dựng lên - Ê ê, ngừng lại! Đại tướng quân... !

Xem ra anh chàng tội nghiệp đang cố báo động cho bằng hữu nhưng phải mất khá nhiều công sức mới có

thể khiến mấy tay kia chú ý đến lời mình. Đám lính chạy dạt cả ra khi nhận ra sự xuất hiện đột ngột của chỉ

huy. Hai nghệ sĩ kia cũng ngừng màn biểu diễn lại, có thể là họ thấy ngạc nhiên khi cả một lô các chàng trai vừa này còn mê mải xem giờ tái xám mặt mày chỉ vì một thanh niên vóc dáng nhỏ nhắn có khuôn mặt thanh tú như nữ nhi.

-Đại tướng quân, ngài bớt nóng. - Jacken hấp tấp xen vào - Chỉ là chút sai sót nho nhỏ.

-Này, lại đây xem. - Ana gọi hai người Serazan kia sau khi hừ một tiếng bực tức với đám quân ô hợp đang co rúm ở phía xa.

Chàng thanh niên cao lớn không động đậy nhưng cô gái thì nhún mình cúi chào rất cung kính:

-Chẳng hay ngài đây là bậc quyền quý nào mà oai phong lừng lẫy vậy?

-Nếu ta đã bảo là đến đây thì đừng có đứng một chỗ mà nói linh tinh. - Vốn đang cẩu, Ana không giữ được vẻ lịch thiệp thường ngày. Cô gái khẽ liếc

nhìn, thăm dò ý của bạn diễn rồi họ mới khẽ khàng tiến lại gần.

Benjin cũng đã chạy xuống, đứng bên cạnh Ana, cứ như một lính hộ vệ thực thụ.

-Bỏ mạng che mặt ra.

Thật chậm, nàng ta làm theo lệnh. Một khuôn mặt đẹp, mặc dù không có nét nào nổi bật nếu đánh giá theo từng khía cạnh nhưng có thể nhận xét thế này, với cùng mái tóc nâu óng ánh ấy, đôi mắt lam linh hoạt ấy, hai gò má bầu bĩnh phơn phớt sắc hồng ấy thì Thượng đế không thể kết hợp lại thành một khuôn mặt nào ưa nhìn hơn khuôn mặt này.

-Nàng tên là gì ?

-Tên của phận hèn mọn này quý ngài không cần nghe chi cho bẩn tai ạ. Nhưng nếu quý ngài đã hỏi thì tiện danh của thiếp là ... Abalone.

-Còn kia là gì của nàng? - Ana hướng mắt về phía người nhạc công. Abalone nghiêng mình nhìn theo rồi nở

nụ cười điêu luyện chẳng kém gì những động tác múa uyển chuyển ban nãy, đáp:

-Đó là anh trai của thiếp, tên là Abele.

-... - Ana còn muốn nói gì nữa nhưng cuối cùng nàng chỉ nói rất nhẹ - Múa đẹp lắm. Mà các anh em chiến

đấu cũng vất vả rồi, nghỉ xả hơi một thời gian cũng không sao.

Khỏi phải nói cảnh hỗn loạn vui mừng của binh lính từng bừng như thế nào khi màn ca vũ được tiếp tục

trong sự cho phép chính thức của chủ nhân cung điện Camellia. Jacken cười hể hả, nhìn chàng chẳng ai

đoán nổi đây chính là người ban nãy dám cất giọng mặc cả với một kẻ bản lĩnh như Ana.

Trời trên cao bừng sáng quang đấng, mặc cho mây hồng ung dung trôi hạnh phúc, nhưng mây sẽ trôi về

phương nào của thế gian rộng lớn? Không ai có thể đoán trước được, chỉ biết rằng, mây nương theo cơn gió thu.

Legend of Porasitus - Chương 65

-Hai người đó đã đến Camellia rồi. - Gensan nói, biểu lộ chút lo lắng trong đáy mắt khi gỡ mẫu thư ra khỏi chân con cú trắng đang rúc lên từng hồi bên cạnh. Công nương Aureola nheo mày hỏi trong lúc đang chải mái tóc óng ả trước gương:

-Anh nói đến Abele và Abalone?

-Đúng. Có hơi nguy hiểm đấy... nhưng em không nên quá lo lắng, Aur à, họ đâu phải hạng xoàng.

-Bởi vì họ giỏi nên em mới lo họ bất cẩn.

-Đặc biệt là Abalone... - Gensan nhăn mày, thoáng một sự khó chịu - Dám ra tay với hai cận vệ hoàng gia ngay giữa Penla. Không coi ai ra gì nữa... Còn chất độc Toxicious trong người em đã hoàn toàn tan hết

chưa?

-Tại sao anh đột nhiên quan tâm quá vậy? - Aur không giấu nổi sự hờn dỗi trong giọng nói. Gensan mỉm

cười :

-Đâu có. Anh chỉ sợ nhắc nhiều khiến em buồn thôi. Nhưng đã hết chưa ?

-Em thấy khoẻ hơn nhiều rồi.

-Vậy thì em hãy cố giả vờ hãy còn yếu nhé. Chúng ta cần lưu lại đây một thời gian nữa, cũng cần có lí do hợp lí chứ.

-Anh lúc nào cũng thế, chỉ muốn lợi dụng em thôi! - Aur phẫn uất gất lên. Gensan vẫn không có gì là có vẻ

ăn năn vì thái độ hững hờ của mình, một tay nâng lấy quả cầu thủy tinh trên kệ, tay còn lại chàng vuốt nhẹ

những lọn tóc nâu mềm mại của Aur, cười xoa:

-Em luôn là Aur dễ thương nhất của anh mà. Thôi, anh đi đây.

-Đến chỗ Hecates chứ gì ?! - Nước mắt tủi thân bắt đầu lăn tròn trên má cô bé Serazan tội nghiệp, vậy mà Gensan chẳng hề mềm lòng chút nào, chàng vẫn tươi cười vô cảm như thường:

-Đừng nói với anh là em ghen đấy.

Cho đến khi chàng đi khuất Aur mới giận dữ ném chiếc lược ngà đang cầm trong tay vào gương, đánh

xoảng một tiếng, chiếc gương vỡ tan làm con cú Avista hốt hoảng tỉnh khỏi giấc ngủ ngày, dáo dác ngó

nghiêng xung quanh, không hiểu chuyện gì.

Ôi, giá mà nó hiểu, giá mà nó có thể chia sẻ nỗi đau khổ trong tâm hồn nữ chủ nhân nó lúc này. Đó là sự thất vọng tràn trề trước sự lạnh lùng vô tình

đến tàn nhẫn của hôn phu. Nhưng nếu Gensan chỉ lạnh nhạt không thì Aur cũng không tức tưởi uất hận nhường ấy vì trước giờ đã vậy. Nàng vẫn hi vọng một ngày kia khi đã chính thức trở thành thái tử phi có thể đủ sức xoá bỏ hình ảnh một Aur bé bỏng trong mắt chàng. Vậy mà...

giờ tất cả thành công cốc. Gensan không những không có tình cảm gì với nàng mà còn đang xao động trước một người con gái khác, dù ngoài miệng chàng vẫn một mực khẳng định chỉ vì quốc gia. Hơn ai hết Aur

cảm nhận được sự ghen tuông đau đớn cùng cực đang cào xé trái tim mình khi thấy hạnh phúc dần tuột khỏi tầm tay.

Ví thử nếu Aur là người khác, một người mạnh mẽ và quyết đoán, như Hecates chẳng hạn thì nàng sẽ chẳng cam chịu ngồi yên thế này mà không hành động gì. Song, Aur là Aur, nếu nàng là Hec thì đã không bị

Gensan áp đảo. Nàng không có cái can đảm chống lại ý muốn của người yêu, chỉ biết lặng khóc một mình

mong chờ vào phép lạ mà thôi. Nói qua nói lại, nàng cũng chỉ là một thiếu nữ phương Đông nặng nề lễ giáo, bị khuất phục hoàn toàn trước cái uy của Gensan. Thêm nữa, nếu Gensan đúng là đang hành động vì quốc

gia thì sao? Nàng vì chút tư lợi mà can thiệp vào không khéo đổ vỡ hết mọi chuyện. Vì vậy, lòng Aur mâu thuẫn lắm...

Nhìn mặt này rồi lại phải nhìn sang mặt kia của vấn đề. Aur đau khổ đến thế có phải tất cả là lỗi của Gensan? Nào là do chàng phong lưu quá, vô tình quá và sắt đá quá chẳng? Không. Hãy nhìn dáng đường

hoàng của chàng vương tử ấy khi đang tiến sâu vào điện Lesbos, hãy nhìn vào khuôn mặt thánh thiện hệt Yusan kia... chẳng nhẽ Gensan lại là loại người tồi tệ vậy?

Gensan gặp quận chúa Hecates ngay vườn thượng uyển. Nàng ngồi lặng trên bậc thềm cẩm thạch bao quanh

hồ, sau lưng là đài phun nước lấp lánh ánh nắng hết dát vàng. Trông Hec thật là buồn, không giống gì cô gái vui vẻ hàng ngày. Mái tóc đen thường búi cao giờ bay loà xoà thành từng đợt sóng mềm mại lướt nhẹ trên bờ vai gầy mỗi khi gió vô tình thoảng qua.

-Nàng gặp chuyện không vui à, Hec? - Gensan tỏ vẻ quan tâm, chẳng khó khăn mấy, không hẳn là vì chàng giỏi đóng kịch mà đơn giản là chàng để mặc bản thân làm điều mình thích thôi.

Hec đã nhận ra ai đang đứng cạnh mình nhưng nàng không ngược lên nhìn, vẫn cúi gằm mặt sâu nãy, nhìn

chằm chằm xuống làn nước trong veo như thể dưới ấy có thứ gì cuốn hút lắm vậy. Gensan bật cười rồi cũng ngồi xuống ngay bên cạnh, ngắm nhìn Hec thật chăm chú, chăm chú đến nỗi khiến nàng khó chịu quắc mắt, nhăn nhó gắt:

-Thái tử Serazan mà có cách nhìn bất lịch sự thế à?

-Cuối cùng thì ta cũng khiến nàng chịu mở miệng rồi.

-Chàng... - Hec biết mình đã bị lừa, tức tím mặt, lập tức quay đi chỗ khác không nhìn Gensan nữa, các ngón tay nắm chặt lại. Gensan vẫn không hề phật ý, chàng đặt quả cầu sáng rực rỡ xuống, cười :

-Trời đẹp thế này mà lại có đám mây u ám nào khiến người đẹp kiêu hãnh đây ủ dột như ... chuột nhúng

nước vậy nhỉ ?

-Ta không phải là chuột! - Một lần nữa Hec gất toáng lên, mắt trừng trừng giận dữ.

-À, tất nhiên rồi, ta cũng đâu có nói nàng là chuột. Chứ chẳng lẽ nàng nhận mình là người ta đang nói sao?

Ồ, vậy nàng thừa nhận là nàng gặp chuyện buồn ? - Gensan hóm hỉnh nói. Còn người Hec như bốc hoả vì bị

khiêu khích quá nhiều, nàng bỗng vung mạnh tay như định đánh anh chàng thông minh trước mặt nhưng

Gensan nhanh hơn hẳn, lách người tránh nhẹ nhàng khiến Hec mất đà, ngã chúi xuống hồ. May mà hồ rất

cạn nên nàng lồm cồm bò dậy được ngay, chỉ có điều quần áo, tóc tai đều ướt sũng. Nàng đập tay thật mạnh vào mặt nước làm nước bắn lên tung toé, quất:

-Đáng lẽ chàng cũng nên đỡ ta chứ !!?

-Đáng lẽ nàng không nên tùy tiện đánh người khác. - Gensan nhại lại theo đúng ngữ điệu của nàng quật

chúa đang cáu kia - Mà nàng cũng không nên mong ta sẽ đưa tay ra đỡ như những quý ngài lịch sự, bởi vì ta biết hơn ai hết nàng sẽ lôi ta xuống dưới ngay.

-Đoán giỏi đấy. - Hec càu nhàu tự mình bò lên, nhảy phóc một cái qua thành hồ, chiếc khăn choàng xanh lục giờ đã mất đi vẻ thướt tha mà dính bết vào bộ quân phục nhìn rất ngộ. Hec vừa rũ tóc vừa hát hàm hời :

-Lần này là chàng đến tìm ta. Thật là đáng ngạc nhiên.

-Quận chúa quá lời. Được đến thăm một mỹ nhân như nàng luôn luôn là vinh hạnh của bất cứ ai.

Một tia nhìn tinh quái loé lên trong mắt Hec, nàng nhăn mặt:

-Tại sao chàng không làm diễn viên kịch nhỉ ? Những lời sáo rỗng đó mà cũng mở miệng nói được sao, thái tử điện hạ?

-Có lẽ. Vì ta quen rồi, ở Serazan, các thiếu nữ rất thích nghe tán dương như thế. Hôm nay ta đến là để thăm nàng một lát rồi hỏi luôn vị thuốc thần diệu đã chữa cho hôn thê mình.

-Để làm gì? Chẳng lẽ bệnh tình của công nương bé con lại tái phát ư ?

-Đúng thế. Aur cảm thấy khá mệt nên có làm ta lo lắng đôi chút. - Gensan tỏ vẻ chân thành. Hec không giấu nổi sự kinh ngạc bùng lên trong giọng nói:

-Sao lạ vậy? Chẳng lẽ lần ấy chưa đủ liều sao? Hay là lão ngự y đó không chuẩn đoán đúng lượng độc chất trong người công nương?

-Ta cũng không biết. Nhưng liệu nàng có thể cho xin thêm chút dược liệu ấy chẳng? Hoặc công thức bào

chế thôi cũng được, ta sẽ sai thuộc hạ tự làm lấy.

Đến đây thì Hec không giấu được tiếng cười khanh khách đặc trưng, nàng cười đến nổi cả thân mình

nghiêng ngả theo từng nhịp thở. Cái kiểu giấu cợt đó thật khó lòng khiến con người ta không bực tức.

Gensan thoáng cau mày khó chịu mặc dù chàng không nói ra. Hec cười xong cũng chẳng nói gì, rút ra một con dao găm sáng loáng giấu trong áo, mắt nàng sáng lấp lánh.

-Nàng định làm gì ?

-Cho chàng thuốc. - Hec thản nhiên đáp rồi vung lưỡi dao lên, nhắm thẳng cánh tay mình mà đâm xuống,

nhanh đến nỗi Gensan không kịp can thiệp. Khi chàng giật được con dao ra khỏi tay nàng thì máu từ vết thương đã phun trào như suối, bắn tung toé ra khắp mình quạ chúa! Nhìn cực kì kinh khiếp!

-Nàng làm điều gì mà điên rồ thế hả ? - Gensan quát to đầy giận dữ, ném mạnh con dao ra xa, quay sang túm lấy cánh tay bị thương của Hec tìm cách cầm máu. Nhưng mặt Gensan tái nhợt vì lo lắng bao nhiêu thì mặt Hec lại càng tỏ vẻ sung sướng bấy nhiêu. Nàng giăng cánh tay đầy máu của mình ra, cười vang:

-Mặc cho máu nó chảy. Chính thứ máu dơ bẩn này đã đày đoạ cuộc đời ta! Ta chỉ mong có thể trút hết máu trong người mình ra thôi!

-Nhưng mất quá nhiều máu nàng sẽ chết đấy!

-Ta cũng không muốn sống như thế này! - Hec ngưng cười mà gào lên. Nước mắt của nàng bắt đầu ứa ra

thật bi thảm. Nàng run rẩy đưa hai tay lên ôm mặt, quỳ xuống sàn, khóc nấc lên từng cơn - Ta không

muốn... ta thật sự không muốn...

Phản ứng lạ lùng của Hec thật sự khiến Gensan bối rối, chẳng giống nàng lúc bình thường chút nào. Dường như nàng vừa hứng chịu một cú sốc tinh thần rất lớn.

-Quạ chúa. - Gensan cũng quỳ xuống, khẽ nói. Máu trên tay Hec đã dần dần đông lại. Nhưng nàng vẫn

không kiềm được nước mắt tuôn trào.

-Có chuyện gì nghiêm trọng đã xảy ra ư ? Hay là nàng phật ý vì lời ta nói lúc nãy. Ta vô ý quá. Đáng lẽ

không nên hỏi xin thuốc...

-Không. - Hec ngược lên nhìn thẳng vào mắt vương tử, nom nàng thật tội nghiệp - Không phải lỗi của

chàng. Ta chỉ hận chính bản thân mình mà thôi.

-Tại sao? Ta những tưởng nàng đã vượt qua số phận của mình rồi chứ ? Nàng vốn rất can trường cơ mà.

-Không. Không đúng. - Hec lắc đầu nguầy nguậy - Ta là một con ngốc. Chàng cũng đừng đến tìm ta nữa,

Gens ạ.

-Vì sao? - Gensan bất giác thấy hoảng hốt, không biết vì lo cho công việc quốc gia chậm trễ hay là đơn giản chỉ vì lo không được gặp cô gái này nữa. Mà dù cảm giác hoảng hốt này bắt nguồn từ đâu thì nó khiến chàng khó chịu lắm - Ta đã làm sai điều gì rồi đúng không, Hec?

-Đừng hỏi ta! - Hec hất tay Gens ra, gần như là cự tuyệt, nàng gạt nước mắt đứng phắt dậy, cố gắng nói đồng dục và dứt khoát - Nếu chàng còn quý bản thân mình thì đừng quan tâm đến ta! Về Serazan đi, đất

Henki này không tốt lành gì đâu.

Nói dứt lời nàng bỏ chạy vào trong cung điện, không để Gensan thắc mắc thêm điều gì. Nhưng Gensan có

định thắc mắc không? Chắc là có, mặc dù lúc này, thái độ của Hec khiến chàng chẳng còn chút tinh thần nào mà mở miệng nữa.

Thế nào là “quý bản thân”? Thế nào là “đừng quan tâm”? Chẳng lẽ Hec thật sự muốn chàng trở về Serazan hay sao? Đã có chuyện gì xảy ra trong mấy ngày qua? Tại sao lần trước còn vui vẻ mà giờ lại... Nước trong hồ vẫn phun lên đều đặn nhưng khu vườn chẳng có một ai. Bất giác Gensan cảm thấy cô đơn...

-Trời ơi, anh bị thương sao? - Aur kinh hoàng thốt lên khi thấy Gensan lê bước vào phòng, chiếc áo trắng loang lổ máu thẫm. Trông chàng giống như một kẻ mất hồn.

-Gensan! Anh có nghe em nói không? Anh làm sao vậy?!? - Aur lay vai chàng thật mạnh, lúc ấy Gensan

mới đột ngột tỉnh ra. Chàng ngỡ ngàng nhìn hôn thê bé nhỏ:

-Sao? Có chuyện gì ?

-Anh có bị thương không?

-À, không.

-Nhưng máu kìa.

Chàng cúi nhìn áo mình. Máu... à, máu của Hec khi nãy. Khuôn mặt đầm nước mắt của nàng quận chúa ấy

chợt hiện lên trong tâm trí chàng, đầy đau khổ... rốt cuộc thì đã có chuyện gì?!?

-Gensan! - Một lần nữa Aur phải hét lên - Anh làm sao thế hả?!?

-Không. Anh ổn, chỉ thấy hơi chóng mặt. Có lẽ là say nắng rồi. - Gensan loạng choạng đi đến chiếc ghế

quen thuộc, buông mình nặng nề xuống, chẳng còn chút sinh khí nào. Aur lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh,

quan sát thái độ của hôn phu.

Chàng không nói gì thêm, tĩnh như một pho tượng, mắt nhìn xa xăm vào khoảng không trước mặt. Trông

thật là cô đơn.

Aur đã từng không ít lần nhìn thấy hình ảnh buồn thảm này ở Gensan, chàng đang sống trong thế giới riêng của mình, nơi một kẻ được coi là xa lạ như Aur không thể nào đặt chân vào được. Y như hồi ấy, khi mà Ilex rời khỏi Kaising.

Aur thậm chí còn không quên được hình ảnh của Ilex thì hỏi làm sao Gensan quên được?

Ngày ấy...

Ilex không đẹp nhưng rất có cá tính. Vốn là tiểu nữ của gia tộc Czardas lừng lẫy chiến công, Aur được sống trong cung Amarachi từ nhỏ. Aur không biết Ilex thực sự có thân phận thế nào, chỉ nhớ khi nhận thức được mọi chuyện xung quanh mình thì đã thấy có chị và các hoàng tử Serazan bên cạnh rồi. Đối với ai Ilex đều rất tốt nhưng mọi người cũng nhận thấy rõ tình cảm đặc biệt thì chị chỉ dành riêng cho hai anh em vương tử

Yusan và Gensan mà thôi. Ba người lúc nào cũng quấn quít bên nhau trong thế giới yên bình giữa Serazan thần thánh, dường như bao quanh họ là những giấc mơ màu hồng dịu ngọt mà người nào nhìn vào cũng phải mong

ước. Hai anh em vương tử con của hoàng hậu Nereid giống nhau tựa một cặp song sinh, cùng mang vẻ

thánh thiện tuyệt đối của thiên thần trong từng ánh mắt. Còn Ilex, Aur còn nhớ rất rõ những lúc mình đứng lấp ló sau những bụi hoa xem trộm họ chơi đùa và đã thấy chị ấy dễ thương đến mức nào. Ilex dịu dàng, thông minh mà cũng rất quyết đoán. Vài người bảo Ilex cũng có dòng dõi quý tộc xa xưa, thân phận cao

sang chẳng kém gì công chúa. Vài người khác còn cam đoan chị trong tương lai sẽ là phu nhân của một

trong bốn vị hoàng tử Serazan, còn cụ thể là ai thì chưa rõ... Họ còn nói nhiều, nhiều lắm về quá khứ và tương lai của Ilex. Rồi bỗng một ngày kia, tất cả những lời bàn tán ấy trở nên vô nghĩa khi Ilex bất ngờ theo một sứ giả ngoại bang đến nước khác, đảm đương một cuộc hôn nhân chính trị với vị quân vương xa lạ nào đó, chứ không phải se mối lương duyên với Hasan, Chisan, Yusan hay thậm chí là Gensan.

Chị Ilex đã rời Serazan được năm năm rồi nhưng chẳng có tin tức gì về, hoặc theo cách người ta vẫn nói, phụ nữ đã được gả đi thì không bao giờ quay đầu nhìn lại quê hương. Ngày ấy Gensan cũng ngồi lặng như

vầy, chẳng nói năng gì nhưng Aur hiểu rất rõ, đối với chàng, khuôn mặt tươi cười của Ilex là tất cả vui buồn của một tuổi thơ đẹp đẽ. Hai năm, những tưởng Gensan quên được kí ức hụt hẫng ấy...

Aur thở dài mệt mỏi, cùng nhìn theo ánh mắt vô hồn của Gensan ra bầu trời xanh rộng lớn bên ngoài. Liệu chị Ilex có còn nhớ đến Serazan như những người Serazan đang nhớ đến chị không? Và... chị có hạnh phúc

với vị phu quân xa lạ nào đó chẳng?

Legend of Porasitus - Chương 66

-Benjin? - Prang nhăn mày biểu lộ một sự ngạc nhiên thật sự - Người phái Benjin đến Beluga thay mình ư

?

-Đúng, thưa bệ hạ. Nhưng chuyện này có gì không ổn sao? Hay ngài không tin tưởng khả năng của người

này? - Ana càng tỏ vẻ ngạc nhiên hơn trước phản ứng của hoàng đế.

Prang đặt chiếc bút lông ngỗng xuống bàn, chậm rãi lắc đầu:

-Không. Tất nhiên là không. Chỉ là vấn đề về nhân sự chút thôi.

-Là sao ạ?

-Benjin không thể đến Beluga được. Thế thôi.

-Tôi không hiểu.

-Nhìn thì thấy rõ ràng người không hiểu rồi. - Hoàng đế tỏ vẻ thông cảm - Hôm qua sứ giả Ohlan đã đến diện kiến ta ở chính cung Lesbos. Ohlan muốn Benjin trở về.

Ana như chết đứng. Nàng cố gắng lắm mới không loạng choạng.

-Trở... trở về ? Tôi nghĩ Benjin đã lớn lên ở Henki thì thành người Henki rồi chứ. Chẳng lẽ có chuyện gì nghiêm trọng đến mức sứ giả của Ohlan phải đến tìm một người dân lưu lạc hay sao?

-À, chuyện đó... hơi khó đấy. Mà hình như người không biết à, Reven?

Ana nheo mày khó hiểu:

-Biết chuyện gì ?

-Ta không giữ Benjin được nữa. Muốn Benjin trở về là đòi hỏi chính đáng của một vùng thuộc địa. Ta

không muốn khi đang chuẩn bị đánh Serazan mà xảy ra bất hoà trong nội bộ.

-Bệ hạ, ngài có thể giữ Benjin lại. Hiện nay chúng ta cần càng nhiều người càng tốt. Benjin là dân Ohlan thật nhưng quan trọng hơn anh ta là một trong các tướng quân ưu tú nhất của Henki ta.

-Đáng tiếc, đối với Ohlan, Benjin còn quan trọng hơn vị trí một tướng quân.
- Prang mỉm cười - Bởi vì anh ta là người kế vị ngai vàng của dân tộc đó. Người không biết điều này đúng không?

-Sao? - Ana không kịp ngăn tiếng hét hãi hùng bật ra khỏi miệng - Thái... thái tử Ohlan?!?

-Phải. Vua Ohlan tức là chú ruột của Benjin vừa băng hà vài ngày trước. Sứ giả đã lập tức đến xin đón thái tử trở về kế vị ngay. Người không biết cũng phải, từ nhỏ Benjin đã được đưa sang Penla sống để tương lai sẽ thành một vị vua trung thành tuyệt đối với đế quốc này. Giờ đã đến lúc anh ta thực hiện những điều được dạy dỗ rồi.

...

Ana lao đảo trở về Camellia. Nàng không hẳn là thất vọng mà là tức giận! Benjin dám bỏ nàng ra đi khi tình thế nguy ngập thế này! Không thể tha thứ được!

-Tướng quân Benjin đâu? - Ana quát vào mặt người hầu.

-Ngài vừa ra ngoài rồi ạ.

-Cái gì?!? Còn chưa đi Beluga sao?

-Tôi không biết...

Nổi giận lôi đình, Ana quay ngoắt ra cửa, lập tức đung mắt cô nàng vũ công Abalone đang đứng dựa vào cột đá lớn, nhìn nàng ra vẻ tò mò lắm.

-Anh trai nàng đâu mà nàng đứng một mình thế này? - Ana cố dịu giọng. Vợ kịch vẫn đang tiếp tục cơ mà.

Dù gì cô gái này cũng là người Serazan.

-Anh ấy muốn mua chút vật dụng gì đó nên cũng đã đi rồi.

-Cũng? Là sao?

-Chẳng phải tướng quân Benjin ngài muốn tìm cũng đã đi sao?

-Ừm... Nói vậy nàng biết Benjin đi lúc nào à?

Abalone nhoén cười :

-Vâng ạ. Hình như có một người đến mời. Chắc là người Ohlan vì tôi thấy tóc ông ta màu bạch kim.

Sứ giả! Ana lập tức hiểu ngay. chắc sứ giả lại đến rồi. Thật không tưởng tượng nổi. Benjin cãi lệnh đến Beluga...

-Đại tướng quân có định đi tìm không ạ?

Ana giật mình nhận ra Abalone vẫn đang đứng bên cạnh mình, ngơ ngác, dò hỏi.

-Không. Ta mệt. - Ana đáp gọn rồi đi sâu vào cung điện, bỏ Abalone một mình lại tiền sảnh. Nhìn theo bóng vị thủ lĩnh trẻ tuổi của quân đoàn Jua hùng mạnh đang chậm rãi bước trên hành lang đá hoa cương, người vũ

công tài hoa Serazan khẽ giật mình khi thấy từ tay áo rộng thùng thình của mình, con rắn đen tuyền như

dòng nước từ từ trườn ra, ngược nhìn chủ nhân bằng đôi mắt ươn ướt tò mò. Abalone cười khúc khích, đưa tay vuốt ve cái đầu dẹp láng mượt của con thú cưng nguy hiểm, thì thào:

-Sao, đẹp không Das? Người cũng thích người đó như ta phải không? Thật là đáng yêu quá chừng. Ôi,

Reven Ping, sao trên đời lại có người thú vị đến thế nhỉ?

Gensan thong dong dạo bước trên phố phường Penla, dường như là để giải toả nỗi buồn kì lạ đang xâm

chiếm lòng chàng. Theo Gensan có vài tùy tùng thân cận và con cú trắng hay ngủ gật, mặc dù vậy Aur viện cớ mệt nên xin nghỉ lại hoàng cung.

Hecates xua đuổi chàng như thế, xem ra không có cơ hội tiếp cận để thực hiện kế hoạch rồi. Vậy chàng còn ở lại Henki làm gì ? Thật là phí thời gian. Mọi chuyện càng lúc càng rắc rối. Prang phòng bị chặt chẽ, chẳng để lộ chút sơ hở nào. Đáng lẽ chàng đâu cần nhọc công đến vậy, chỉ việc dùng quân bài đã có sẵn là được.

Thế mà... Tại sao hình ảnh Yusan cứ hiện ra vào những lúc như thế này vậy chứ ?!?

-Vương tử! - Một cận thần đẩy Gensan ra vừa kịp lúc một đoàn kiệu hấp tấp băng qua, suýt nữa tông trúng anh chàng Serazan đang mãi mê suy nghĩ này. Chiếc kiệu nạm ngà voi lướt qua nhanh đến nỗi Gensan chỉ

kịp thấy mờ mờ bóng người ngồi phía sau lớp màn lụa mỏng... nhưng một giây thôi đã đủ để chàng lờ mờ

nhận ra đó là ai... Đoàn kiệu đã khuất dạng vậy mà Gensan vẫn đứng sững như mất hồn... miệng chàng lắp

bấp những lời khó hiểu:

-Chẳng lẽ...

-Vương tử, ngài không bị sao chứ ? - Các viên quan hầu lo lắng hỏi làm vương tử bình tĩnh, chàng quay ngoắt lại, hạ lệnh - Tìm hiểu xem chiếc kiệu vừa rồi là của ai! Ta muốn biết điều đó càng sớm càng tốt.

-Vâng... - Mặc dù rất ngạc nhiên nhưng bọn bề tôi vẫn vội vã chạy đi thi hành lệnh.

Đúng. Gensan bắn tia nhìn quyết liệt về hướng chiếc kiệu vừa đi. Chàng thật sự muốn biết.

Cung điện mùa hè Erista nằm phía Nam Penla là một nơi dành riêng cho quý tộc nghỉ ngơi nếu muốn tránh cái ồn ào náo nhiệt nơi thủ đô đông đúc. Chiếc kiệu bằng ngà dừng trước tiền sảnh và con người bí ẩn ben trong bước xuống, theo vóc dáng thì có thể đoán đây là một cô gái nhưng chàng mạng che mặt lại chẳng hé lộ điều gì nhiều hơn. Bọn người hầu đỡ nữ chủ nhân xong liền lùi lại để một mình cô gái tiến vào cung điện Erista.

Nàng đi thẳng đến vườn hoa của cung điện, nơi có trồng rất nhiều loài thảo mộc quý hiếm, được xây dựng trên ngọn đồi nhô ra bên trên thành phố. Từ đây có thể nhìn thấy vịnh Bulebell toả sáng lấp lánh như một chiếc gương khổng lồ tuyệt đẹp. Nhưng người con gái mặc y phục trắng tinh này không quan tâm đến bất

cứ thứ gì xung quanh ngoại trừ chàng trai đang đứng trên môn đá, hướng ánh nhìn xa xăm về chân trời rộng lớn.

-Điện hạ. - Cô gái khẽ cất giọng, một giọng nói trầm buồn và hơi khuyu người chào hỏi. Chàng trai quay lại, mái tóc bạch kim buông rũ trên vai và đôi mắt nhuốm màu mệt mỏi, không nói gì. Cô gái lại nói:

-Điện hạ, ngài không vui khi thấy thần thiếp sao?

-Zinnia... - Benjin, vâng chính là Benjin, bấy giờ mới chịu mở miệng, hai tay chàng nắm chặt lại thể hiện sự dẫn đo dừ dội đang diễn ra trong lòng - Tại sao nàng lại đến tận đây?

-Điện hạ biết vì sao mà. - Zinnia đáp nhỏ nhẹ - Nhà vua đã băng hà, không còn lí do gì khiến ngài cần phải ở Penla lâu thêm nữa. Vì điện hạ, thần thiếp không quản đường xá xa xôi cũng xin liều mình đến đây cầu khẩn.

-Ta không thể về Ohlan vào lúc này. Henki sắp tiến đánh Serazan.

-Vì vậy ngài càng nên lo cho sinh mạng của bản thân. Nếu ngài chết, Ohlan sẽ ra sao?

-Vẫn còn anh trai ta đó.

-Nhưng ngài là người kế vị chính thức. - Zinnia kiên quyết khẳng định, mắt nàng sáng rực lên áp đảo. Một lần nữa phản ứng của Benjin chỉ là sự im lặng nặng nề. Lòng chàng trĩu nặng nghìn cân. Chọn Ohlan hay Reven? Không biết được. Thật đau đớn. Có lẽ vì thời gian sống ở Penla quá lâu khiến chàng đã dần quên rằng mình mang dòng máu hoàng gia của dân tộc thuộc địa Ohlan vùng núi Magenta xa xôi.

Cô gái tên Zinnia dễ dàng nhận ra không thể chỉ dùng lí trí mà thuyết phục thái tử, nàng bất ngờ rập mình xuống thủ phục, gương mặt áp sát những lá cỏ sắc, khăn nài tha thiết:

-Nếu ngài không thể vì Ohlan thì xin vì thiếp... Thiếp đã chờ đợi suốt năm năm ròng dài đằng đẵng. Ngài còn muốn thử thách lòng tin của thiếp đến

bao giờ, hồi hoàng đế tương lai?

Sắc mặt Benjin chuyển biến dữ dội, không chỉ đau buồn mà còn là tức giận. Chàng đang giận chính bản

thân mình và có cảm giác không xứng được nhận lời cầu khẩn chân thành ấy từ người thiếu nữ đang quỳ gối trước mặt chàng đây. Đôi vai nhỏ bé của nàng run rẩy do cố che giấu làn nước mắt bất hạnh. Sự im lặng cùng những giọt lệ nhiều lúc còn có tác dụng gấp nhiều lần những lời van xin vô nghĩa. Benjin không phải là người quen với việc mình khiến người khác đau khổ, chàng đỡ Zinnia lên, gằn giọng:

-Tại sao... nàng lại phải quỳ lụy như vậy?!? Ta không xứng đáng, cả với nàng lẫn ngài vàng.

-Điện hạ, ngài nói gì thế? Dù Ohlan chỉ là một vùng đất nhỏ bé nghèo khổ nhưng thiếp đã trở thành người của dân tộc này, đã đổi tên tuân theo tục lệ nơi này, đối với thiếp không có gì cao quý hơn lòng chung thủy.

Và ngài là đấng phu quân duy nhất mà thiếp được dạy là phải tôn thờ. Năm năm qua thiếp sống bằng hy

vọng trong những lời hứa hạn mong manh nhất, bởi thiếp tin một ngày kia chàng sẽ quay về Ohlan quê

hương. Giờ đây ngài muốn giết chết thiếp bằng sự bội ước này sao?

Giọng Zinnia vừa tha thiết yêu thương lại đầy trách móc oán hận. Nàng ngược nhìn Benjin bằng đôi mắt

xanh lục sâu thẳm, giống như một thiếu phụ vừa mất đi người chồng yêu dấu. Nước mắt nàng trong veo như

thủy tinh, chảy lên chiếc mạng che bằng lụa. Trông cô gái trẻ đáng thương không lời nào tả xiết. Benjin nghiêng rặng, buông nàng ra, đứng phắt dậy. Dường như chàng sợ sẽ bị nhìn thấy những tình cảm mâu thuẫn đang trào dâng trong lòng mình. Trời sinh Benjin đã là người đa cảm. Chàng làm sao không đau lòng khi nhìn thấy Zinnia vật vã đến vậy. Nhưng hình ảnh của Reven nơi tim chàng vẫn còn sâu đậm quá. Thật tình chàng không nỡ bỏ người con gái ấy lại một mình nơi Henki đẫm máu này khi cuộc đại chiến ác liệt với

Serazan sắp bùng nổ. Lại thêm Jacken và quận chúa Hecates cũng đã biết chuyện nữa. Điều khủng khiếp gì sẽ xảy ra nếu hoàng đế Prang biết Reven chính là sứ giả báo thù của công chúa Porasitus? Chàng thật tình không dám tưởng tượng tiếp nữa.

Zinnia hiểu những giọt nước mắt thôi cũng không đủ kéo tâm hồn Benjin về với Ohlan. Nàng tự mình đứng dậy, nói tiếp:

-Ngài còn nhớ lời ước hẹn năm năm trước không?

-Ta...

-Ngài đã nói cho đến khi nào chưa kể vị, ngài hãy còn tự do ở Henki. Thiếp đã đồng ý chờ, mặc dù ngay lúc ấy thiếp có thể buộc tiên đế bắt ngài làm hôn lễ. Nhưng năm năm rồi, trái tim ngài vẫn yêu thích chinh chiến lãng du hơn là đoái hoài đến cô gái bất hạnh một lòng chung thủy với mình. Ngài không thấy vậy là quá tàn nhẫn ư ?

Sự thật không hẳn như lời buộc tội cay nghiệt của Zinnia, Benjin giờ chẳng còn vui thú lắm với binh đao.

Điều duy nhất níu kéo chàng ở lại Penla chỉ là vì sự an nguy của Reven mà thôi. Nếu không có Reven thì chàng đã bằng lòng về Ohlan từ lâu rồi. Vậy mà Zinnia...Benjin cố nghĩ cách làm nàng thôi nài nỉ.

-Zinnia... ta nghĩ nên nói cho nàng biết sự thật. Ở Penla này... ta đã có...

-Một hồng nhan tri kỉ ? - Cô gái quý tộc Ohlan bất ngờ ngắt lời, giọng nàng bình thản đến mức chính Benjin còn phải kinh ngạc, mãi chàng mới định thần lại được, chàng gật đầu:

-Đúng.

-Không sao. Một tướng quân chinh chiến có vài mối tình qua đường cũng là chuyện thường. Thiếp không

bận tâm. Nhưng thiếp không nghĩ một cô gái dân thường nào đó có thể đủ sức làm chàng quay lưng với quê hương mình. - Zinnia tỏ ra khá bình tĩnh và biết cách xử sự.

-Nàng lầm rồi. Người ấy không phải là mối tình qua đường, người ấy không hề yêu ta. Chỉ có ta là... vì thế

nàng đừng van nài làm gì để chỉ tự chuốc lấy đau khổ vào mình. Hãy quay về Ohlan và kết hôn cùng anh

traí ta. Nàng sẽ vẫn là vương phi Ohlan, giao ước không hề thay đổi. Xem như ta đã tử trận ở Henki, không thể quay về... - Mấy tiếng cuối cùng Benjin thốt ra rời rạc gần như đứt quãng vì đau khổ. Chỉ có ai bị buộc phải rời xa đất nước mới có thể hiểu được tâm trạng của chàng lúc này. Chàng đã chọn trở thành kẻ phản quốc vì tình yêu vô vọng với một cô gái mang trái tim lạnh lẽo hơn băng tuyết.

Thốt ra những lời tàn nhẫn đó Benjin những tưởng sẽ khiến Zinnia vì quá uất hận và bị xúc phạm sẽ lập tức trở về Ohlan. Song đáng tiếc, đây là vì chàng chưa hiểu bản lĩnh của cô gái này giờ vẫn giấu dung nhan sau mạng che mặt kia. Tức giận? Chắc chắn là có rồi. Nàng dù gì cũng là một tiểu thư danh giá và kiêu hãnh là bệnh chung của bất cứ ai thuộc tầng lớp này.

Zinnia tiến lại gần ban công, nhìn xuống thành phố bên dưới bằng ánh mắt bình thản:

-Ra vậy. Ngài đã có hồng nhan tri kỉ, mặc cho người đó không coi ngài ra gì. Thiếp chẳng phải cũng đang cư xử ngược nghếch như ngài đấy sao. Chỉ vì cái dây đi với cái cung nên người phụ nữ mới đi cạnh người đàn ông của mình. Dù nàng uốn cong chàng nhưng nàng vâng lời chàng. Dù nàng kéo chàng nhưng nàng

luôn luôn đi theo chàng. Nếu người này không có người kia thì cuộc sống chẳng phải vô vị lắm ư ? Vì thế...

Nhanh như một con sóc, Zinnia đã leo lên đứng trên thanh lan can mỏng mảnh không để Benjin kịp ngăn.

Phía dưới nàng rất xa là thành phố nhộn nhịp.

-Zinnia! - Benjin hét lên.

-Điện hạ, xin đừng đến gần! Thiếp chẳng còn chỗ nào để trở về trên cõi đời này nữa. Nếu hôm nay ngài quá

thật nhất quyết không theo thiếp trở về Ohlan thì chẳng thà thiếp bỏ mạng nơi đây. Thật cảm ơn nhà kiến trúc sư nào đã xây cho cung điện Erista cao vời vợi so với mặt đất bên dưới, để khi thiếp gieo mình xuống thì chắc chắn không thể nào sống nổi và khỏi phải thấy thế gian bạc bẽo với mình đến nhường nào.

-Zinnia, xin nàng đừng làm điều dại dột và cũng đừng nói những lời đau đớn ấy. - Benjin tái xám mặt mày vì kinh hãi, không ngờ nổi cô gái này dám liều mình chỉ vì tình yêu không được đáp lại - Ta không muốn nàng chết!

-Thì sao, thưa điện hạ ? Thiếp đã chờ ngài suốt năm năm ròng rã và kết quả là hôm nay đây, chỉ có thể đủ tư

cách để biết rằng ngài yêu một kẻ khác. Ngài không cần thiệp nữa, Serazan cũng đã suy yếu rồi. Rốt cuộc thì cái chết của thiệp đâu ảnh hưởng đến ai. Năm năm qua thiệp chỉ mặc y phục màu trắng, thì ra số mệnh sắp đặt nó đã là áo tang của thiệp kể từ ngày đặt chân lên đất Ohlan. Không ai chào đón thiệp nữa... Điện hạ, cầu thần linh ban phúc lành cho tình yêu của ngài dù ngài làm thiệp thất vọng quá... - Zinnia đưa tay lên cao, hướng về bầu trời rộng lớn như cố cầu xin chút xót thương của Thượng đế sau khi nhận ra nhân gian đã không cho được nàng điều đó.

Câu chuyện bi thảm này có lẽ sẽ phải chứng kiến thêm một cái chết đau khổ nữa nếu như đúng lúc ấy không có một giọng nói vang lên gần như tiếng thét thất thần:

-Chị ơi! Chị !!!

Cả Zinnia cùng Benjin đều quay lại, nơi thêm tam cấp, một bóng người vận bạch y đang hấp tấp chạy đến, tà áo mướt như mây bay theo từng bước chân nhìn rất đẹp. Tiếng người ấy kêu thật não lòng:

-Đừng! Đừng nhảy xuống!

Chàng trai ấy chạy chậm dần khi chỉ còn cách hai người kia vài mét, mồ hôi nhỏ ròn ròn trên khuôn mặt mang vẻ đẹp thuần khiết của thiên sứ nhà trời. Zinnia nhe mày, cố nhận ra đây là ai và dần dần, sự ghen ngào dâng lên thành tiếng khóc nức:

-Ngài...

-Em đây, là em... chị không còn nhận ra Gensan của chị nữa sao, Ilex?

Legend of Porasitus - Chương 67

Prang đang làm việc trong phòng riêng, những lúc như thế không ai được quấy rầy. Tiếc thay, chữ “không ai” dường như không bao gồm cô tiểu thư

mới nhập cung: Almah. Giữa nơi phồn hoa này nàng chẳng quen

ai ngoài hoàng đế, dĩ nhiên nàng muốn ngài cùng mình chơi đùa và chẳng ngần ngại gì mà không làm phiền nếu cần.

-Tiểu thư, nàng không thể vào điện Luxia được. - Các cô tì nữ ra sức can ngăn - Bệ hạ sẽ nổi giận mất!

-Để ta vào, ngài sẽ chẳng trừng phạt gì bọn người hết. - Almah bướng bỉnh cố hất bọn tì nữ ra.

Ngoài mặt những cô gái kia cố dùng lời dịu ngọt dỗ dành nhưng trong đầu họ toàn là những ý nghĩ độc địa -

“Phải rồi, cô thì lo gì, chỉ có chúng tôi là sẽ bay đầu chỉ vì cô muốn chơi đùa chút thôi.”

-Làm gì mà ồn ào vậy? - Cửa phòng đột ngột bật mở, Hec bước ra, bắn tia nhìn bưng bưng sát khí vào cái đám lộn xộn kia, giọng nàng sắc lạnh - Các người không còn chỗ nào để chơi nữa hay sao mà kéo đến đây?

Đi mau, không là...

Bọn tì nữ chắc chắn là chẳng điên khùng gì mà qua mặt Hec vốn đang giận sẵn, song, Almah không biết

điều đó, nàng quát trả:

-Người nghĩ người là ai mà dám to tiếng với sủng phi của hoàng đế hả?

-Sủng phi?!? - Hec lập lại, tỏ vẻ hơi bất ngờ. Trong lúc ấy Almah quay sang nạt bọn người hầu:

-Sao các người nói là không ai được vào trong đó? Ra hoàng đế còn yêu thích thứ tì nữ tầm thường kia hơn ta ư ?

-Tiểu thư, đó không...

Hec chẳng để cho nữ tì nói hết câu đã ngắt ngang:

-Cô tên là gì ?

-Almah, mặc dù ta không nghĩ người đủ tư cách hỏi tên ta.

Cơn giận dữ của Hec đã sôi sùng sục và toả ra xung quanh hơi lạnh chết người mà ai cảm nhận được chắc sẽ phải đóng băng vì sợ hãi. Dù vậy, ngoài mặt, nàng vẫn đeo một nụ cười vương giả cay nghiệt:

-Almah? Buồn cười thật, hoàng đế yêu thích cô chắc chỉ vì cái mặt của cô thôi.

-Người nói cái gì !?! - Almah gầm lên.

-Đúng thế, người hoàng đế thực sự yêu là vị công chúa mà cô may mắn có khuôn mặt giống nàng! Vậy mà

dám mở miệng quát nạt ta sao?

Hec đang rất muốn tìm ai đó để trút giận sau Gensan, tự nhiên cô bé con tóc vàng này lại lao đầu ra lãnh.

-Ý người là người được yêu hơn ta vì bản thân người đẹp hả! Hồn xược! - Almah quả nhiên đã bị chọc tức, nàng quay ngoắt người giật lấy mũi thương từ tay lính cảnh vệ, đâm thẳng về phía Hec. Nàng quận chúa

may mà có phản ứng kịp thời nên đã tránh được và mũi thương chỉ đâm toạc một lỗ to trên chiếc khăn quấn cổ màu xanh lục đang bay phất phơ. Nói qua nói lại thì cũng nên công nhận về khoản đánh nhau Almah tỏ

ra chẳng kém mặt bất cứ trang anh thư nào. Thật tình cô nàng này khá giống Ana, không chỉ là ở vẻ ngoài.

-Trời ơi, tiểu thư! - Thị nữ hét lên kinh hoàng trong lúc lính cảnh vệ vội vã lao đến khống chế Almah. Sắc mặt Hec tối sầm lại, có chết nàng cũng không tin một phi tần còn con dám thẳng tay với mình đến vậy.

Lòng kiêu hãnh bị xúc phạm, trông Hec giống hệt một núi lửa đang phun trào dữ dội. Nàng rút vũ khí, một thanh đoản kiếm sắc nhọn, ra nghênh chiến, rít ken két:

-Người dám...

-Buông ta ra! - Almah đang cố chống cự với hai lính ngự lâm, cực kì hung hăng. Những tì nữ xung quanh thì sợ đến đờ người. Hec rõ ràng toan vung kiếm chém một nhát lên khuôn mặt kên kiệu kia nhưng không hiểu sao khi thấy bọn người hầu đang nhìn mình như nhìn quý tử thì nàng lại tự ngăn mình lại. Một cách hết sức nỗ lực, Hec nén cơn tức giận mà lệnh cho lính thả Almah ra.

-Almah, trong hoàng cung mà ngang ngạnh như thế là cô tự chuốc vạ vào mình đấy.

-Người ý mình được bề hạ yêu thương hơn nên dùng quân lính ép buộc ta chứ gì! - Cô gái tóc vàng tỏ ra vô cùng phẫn uất vì yếu thế - Thử xem đấu tay đôi ta và người ai hơn ai!

Thiện chí của Hec hoàn toàn bị coi thường, nàng cảm thấy chẳng có lí gì phải tiếp tục cư xử cao thượng với một kẻ hiếu thắng như cô gái này.

-Được, lần này ta không tha cho người nữa.

Nhưng cả hai còn chưa kịp tung ra đòn sát thủ nào thì giọng hoàng đế đã vang lên tựa sấm rền:

-Ngừng lại!

-Bệ hạ! - Almah mừng rỡ thật sự trong khi nét mặt Hec chỉ càng thêm sa sầm - Cung nữ trong điện Luxia thật là hỗn xược quá, dám thách thức tôi.

Mặt Prang chỉ tuyền một màu băng giá, chàng bước vội vã xuống bậc tam cấp nhưng thay vì tiến đến cô

cung nữ đang háo hức kia thì chàng lại chạy ngay đến bên cạnh Hec, lo lắng hỏi :

-Không sao chứ ?

-Chỉ rách khăn thôi. Chút nữa là cô sủng phi quý giá của anh tiễn em theo hầu nữ thần Atropos rồi. - Hec mỉa mai đáp - Đa tạ ân huệ ấy lắm lắm.

-Kìa, cô ta hãy còn là một đứa con nít, em chấp làm gì. - Prang gượng cười, xong, chàng quay sang Almah đang rất ngỡ ngàng, đổi giọng đầy nghiêm - Giỏi thật đấy, ta cho nàng tự do quá rồi. Có phải nàng muốn bị

trừng phạt không? Đừng có nghĩ là dựa vào Vamus là có thể làm gì tùy thích ở nơi này.

Almah thật sự không ngờ mình lại bị trách mắng và đe dọa đến thế, nàng ném mũi thương đi đầy bất bình, nói:

-Vì một cung nữ tầm thường mà ngài nữ nạng lời với tôi thế ư ? Ngài thật... quá đáng lắm. Theo đúng lý

ngài phải xử tội nó chứ!

Ngón tay thanh mảnh của nàng chỉ thẳng vào cô gái có đôi mắt xám bạc đang ung dung đứng cạnh hoàng

đế. Hec cười nhạt:

-Vậy cô muốn đấu với ta nữa à ?!?

-Không được. - Prang nạt to - Sức khoẻ của em không được tốt, quá sức là điều không nên!

-Bệ hạ, ngài lo cho nó thế sao?!?

-Im đi, Almah! Nàng có biết đây là ai không? Mூrì mạng của nàng còn không bằng cô gái này chứ đừng

nói là một! - Prang rất giận dữ - Hec, em vào trong đi, chúng ta sẽ bàn tiếp công việc. Còn các người, đưa tiểu thư Almah về tiểu điện Fleri, không đi lung tung gây thêm chuyện phiền phức. Ta không muốn bị làm phiền vì những chuyện nhỏ nhặt thế này thêm bất cứ lần nào nữa, rõ chưa?!?

-Vâng, thưa bệ hạ.

Nói rồi hai anh em hoàng tộc lại biến mất sau cánh cửa, bỏ mặc Almah đang tức điên người bên ngoài.

-Hec? Cô ta tên là Hec hả?!? - Nàng quát hỏi thị tì - Ta không quên chuyện hôm nay đâu.

-Tiểu thư, nàng ghen tức làm gì, đó chẳng phải vị phi tần nào đâu. Cô gái ấy là quận chúa Hecates, có quyền lực rất lớn, đến hoàng đế còn phải kính nể. Và lại họ là anh em cùng dòng máu, người ngoài như nàng làm sao xen vào nổi. Từ trước đến giờ người bệ hạ yêu thương nhất là vị quận chúa ấy đấy.

-Quận chúa? - Nét tức giận dịu bớt trong ánh mắt trong xanh của Almah, nàng tò mò hỏi tiếp - Thế sao bảo bệ hạ yêu một công chúa nào khác? Người yêu thì phải hơn chị em gái chứ.

-Đành là vậy. Nhưng vị công chúa kia đã mất tích suốt mấy năm nay, rồi gần đây thì nghe đâu đã chết ở

Porasitus...à mà nàng chẳng phải là người Porasitus đó sao, chẳng lẽ nàng không biết đến công chúa

Anatasia ư ?

-Không. Từ nhỏ ta đã theo gia đình sang Serazan sống. - Almah đáp - Vậy ra đó chính là quận chúa Hecates

? Ừm... gặp thứ dữ ta cũng chẳng lao đầu vào chi cho thiệt, nhưng nghĩ lại thật là tức...chứ ta ghen ghét gì chuyện hoàng đế. Ngay từ đầu ta đâu có ham nhập cung.

-Ấy chết, tiểu thư. - Một tì nữ lấm lét nhìn quanh đầy sợ hãi - Nói vậy mà có người ngoài nghe là không hay đâu.

-Chuyện này hoàng đế là người biết đầu tiên đó. Lo gì. Người mà ta yêu thương có đến hai lặn. Một người ung dung, đường hoàng, một người vui vẻ, tài nghệ thần sầu...

-Ở đây không ai nghe thấy đâu. Anh nói xem mọi chuyện thế nào? - Abalone háo hức hỏi khi Abele trở về

Camellia. Anh chàng Serazan cao lớn ngồi xuống chiếc ghế trong phòng bếp vắng vẻ, quệt mồ hôi:

-Hắn đi nhanh lắm và xa nữa, đến tận Erista.

-Làm gì ?

-Em không đoán nổi đâu. - Abele ra vẻ bí mật, cười tủm tỉm sau khi nhấp một hớp rượu - Để gặp một vị tiểu thư rất can trường. Nay, đừng có cười, anh không đùa. Benjin đi gặp một cô gái đến từ Ohlan, hình như là hôn thê của hắn. Hắn ta định bội ước gì gì đó nhưng cô gái ấy lại toan tự sát để không bị sỉ nhục.

-Trời ơi, tội nghiệp quá. - Abalone đưa tay che miệng, nước mắt đã lưng tròng. Thật là dễ xúc động.

-Sao nữa, anh có cứu cô ấy không?

-Không cần.

-Vậy là cô ấy chết rồi ư ? Anh cứu không kịp hả ?!?

-Em biết là không có lệnh từ chủ nhân chúng ta không được phép hành động tùy tiện cơ mà. - Abele lên mặt giáo huấn đầy hóm hỉnh - Nhưng sự thật là...

Theo từng chi tiết trong lời kể, Abele cũng bắt đầu hình dung lại câu chuyện trùng phùng lạ kì ấy nơi cung điện mùa hè Erista thoáng đãng...

-...Gensan... - Zinnia sững sờ tột độ, trông nàng đứng trên cao như một nữ thánh, tà áo trắng tung bay trong gió còn nước mắt vừa đau khổ vừa vui mừng thì hoà lẫn trên khuôn mặt.

-Vương tử Gensan?!? - Benjin cũng ngạc nhiên không kém.

-Chị... - Gensan đưa hai tay về phía Zinnia, kinh hãi - Chị làm ơn xuống đi, làm ơn... Đừng bắt em phải

chứng kiến cảnh đau lòng này, Ilex.

-Vương tử, ngài làm gì ở đây?!? - Benjin cảnh giác hỏi, bấy giờ Gensan mới chợt nhận ra sự có mặt này, chàng trừng mắt nhìn Benjin, biểu lộ một sự tức giận chưa từng thấy, quát to:

-Người... người dám đẩy chị Ilex vào chỗ chết ư ? Sao người nỡ đối xử với một cô gái như vậy, Benjin!

Đừng giải thích, ta không muốn nghe bất cứ lời biện hộ nào.

Xoẹt một cái thanh trường kiếm của Gensan đã vung về phía Benjin, bùng bùng sát khí. Lạ lùng là Benjin không tránh, chàng đáp lại bằng một ánh mắt kiên định:

-Thì ra hai người có mối quan hệ thân thiết. Vậy cũng tốt. Vương tử, ngài biết nếu giết tôi, triều đình Henki và Ohlan sẽ không tha cho ngài. Còn nếu ngài vẫn cứ một hành động liều lĩnh thì thú thực, lòng tôi đã chết rồi. Tôi không muốn nhìn người tôi yêu đau khổ, tôi cũng không muốn nhìn Zinnia phải chết. Nếu ngài yêu mến Zinnia thì hãy đưa nàng về Serazan đi, sau đó hãy gả nàng cho một đấng phu quân tốt hơn, tôi tuyệt đối không ngăn cản.

-Người... dám đuổi Ilex về hay sao? Sau khi chị ấy đã đổi tên theo tục lệ Ohlan?!? - Gensan giận dữ nói -

Người coi người Serazan chúng ta là cái gì mà một cô gái đã gả đi năm năm trước giờ trở về một mình? Ilex đáng bị đối xử như thế à?!?

Lưỡi kiếm đưa mạnh. Zinnia từ trên ban công nhảy xuống, thất thần hét:

-Không, Gens! Ngừng tay!

-Cái gì?! Chị quên hẳn đã đối xử thế nào với chị ư ?

Zinnia, hay chính xác hơn là Ilex, giờ đứng chắn giữa lưỡi kiếm và Benjin, nàng dùng cả thân mình che chắn cho người vừa tàn nhẫn cự tuyệt lời khẩn cầu của mình. Sự bất bình của Gensan bùng lên như bão lửa, chàng chống kiếm xuống đất thật mạnh, gằn giọng:

-Em đang tìm sự công bằng cho chị đó, chị không biết sao?

-Em không được giết người này.

-Vì sao? Vì chị yêu hẳn ư ?

Mặt Benjin biến sắc, rõ ràng đề tài này không phải là thứ khiến chàng dễ chịu. Song Zinnia tỏ ra là một người rất bản lĩnh và đủ sức dập tắt sự giận dữ của Gensan, nàng nghiêm nghị đáp:

-Không. Chị không yêu anh ta.

Thanh kiếm rơi khỏi tay Gensan trong một phút kinh ngạc. Chính Benjin cũng không làm chủ được tâm

trạng mình, chàng sửng sờ nhìn Zinnia như đang nhìn một dấu chấm hỏi khổng lồ.

-Gens, đáng lẽ em phải rõ là chị không bao giờ chết vô nghĩa vì tình yêu.

-VẬY... nãy giờ nàng chỉ muốn giả vờ để gây áp lực buộc ta về Ohlan sao?!? - Bây giờ sự tức giận đã

chuyển sang Benjin...

Chậm rãi, đĩnh đạc, Zinnia quay lại đối mặt với hôn phu, nhỏ nhẹ nói:

-Diên hạ, thiếp không bao giờ quyên sinh chỉ vì tình yêu. Nhưng, thiếp có thể chết để bảo toàn danh dự của một công nương cao quý. Tình yêu của ngài đối với thiếp không quan trọng bằng chữ tín của hôn ước. Ngài đã sỉ nhục thiếp. Thiếp là kẻ không tin vào tình yêu, như đã nói, điều duy nhất thiếp tôn trọng là lòng chung thủy, tức là chữ tín. Thà hôm nay thiếp tan xương nát thịt ở đây còn hơn phải thừa nhận là kẻ bị phản bội.

Phong thái đường hoàng ấy đủ sức thuyết phục bất cứ ai tin là nếu có kẻ nào tỏ ý nghi ngờ lòng tự trọng và sự chân thật của nàng thì nàng sẵn sàng gieo mình ngay mà không hề chùn bước lấy một giây chỉ để khẳng định điều đó. Sau Prang và Ana thì có lẽ cô gái Serazan này là người có khí chất đế vương mãnh liệt nhất, hơn cả các bậc vương tử như Gensan hay Benjin.

Zinnia ngừng một lát chờ lời nói của mình thấm vào Benjin rồi tiếp:

-Thôi, nếu ngài không muốn thì thiếp cũng chẳng van nài làm gì cho thêm khó xử. Lấy cái chết ra ép buộc không phải là việc một con người chân chính nên làm. Thiếp đủ thông minh để biết dù có là tất cả nước mắt trên thế gian này cũng khó lòng thuyết phục được ngài thay đổi quyết định. Vậy thì thiếp đành chúc phúc cho ngài bằng một nụ cười. Nhưng ngài hãy nghĩ cho kĩ, vì tình yêu, ngài đã bỏ lại đằng sau những gì. Rốt cuộc thì cuộc sống đâu phải chỉ có tình yêu đôi lứa, đúng không? Làm thân nam tử mà chỉ biết nhìn một hướng về phía người con gái mình yêu ... thật không đáng. Gens, cho dù chị có yêu con người này thì anh ta cũng đã phụ lòng chị lắm rồi.

Đoạn nàng chủ động rời khỏi Erista cùng Gensan... Có thể là không hề có sự ép buộc hay trách móc nặng

nề nào trong lời nói nhưng nàng đã gieo vào lòng Benjin rất nhiều suy nghĩ ngổn ngang...

-Công nương Ilex ư ? Là hôn thê của Benjin? - Abalone xuýt xoa nước nỡ - Chuyện hay như thế mà em lại

phải ở nhà không được tận mắt thấy.

-Cũng phải. Anh không ngờ năm năm trước công nương được gả đến tận Ohlan xa xôi. Xem ra bộ hạ không

hắn là thánh nhân đức độ đâu... chuyện đời trước sao cứ để tận đời sau mới đòi.

Giọng Abele buồn man mác, chứng tỏ bi kịch đằng cay không phải chỉ có ở một triều đình, một đất nước.

Và, giống như Hec, Ilex thực ra cũng chỉ là một nạn nhân tội nghiệp.

Legend of Parasitus - Chương 68

Quay lại cuộc trùng phùng của Gensan và Zinnia, tức Ilex ở khách quán ngoại thành Penla, nơi đoàn tùy tùng Ohlan nghỉ ngơi.

Họ ngồi bên cạnh nhau trên mỏm đá nhìn ra biển xanh rì rào, ngắm mặt trời lặn, sáng lấp lánh ánh vàng như

viên hồng ngọc kết tinh của trời đất.

-Ilex à... - Gensan cất giọng trước, nhìn chàng vừa vui sướng vừa man mác một nỗi buồn khó tả-... phụ

vương đưa chị đến một nơi xa xôi thế ư ?

-Ừm... nhưng chị ổn, Ohlan không tệ như mọi người vẫn nghĩ đâu. Em cũng đừng gọi chị là Ilex nữa, giờ

chị là Zinnia.

-Không! – Gensan quắc mắt giận dữ - Em chẳng biết Zinnia nào hết. Mới chỉ năm năm thôi mà chị đã quên Serazan rồi sao?

Zinnia mỉm cười êm dịu sau chàng mạng che mặt, nghiêng đầu dõi theo từng cuộn sóng vội vã xô trên cát, mãi một lúc sau mới mở lời :

-Người ấy... vẫn khoẻ chứ ?

Gensan bật ra tiếng cười khan:

-VẬY ĐẤY, năm năm đã qua, và người đang ngồi đây bên chị là em, thế mà người chị quan tâm vẫn là Yusan.

Nói cho cùng, chị tàn nhẫn cũng đâu kém gì anh chàng thái tử Ohlan đó nhỉ. Thôi được, em không ganh tị

nữa, Yusan là đệ nhất vương tử mà... anh ấy khoẻ, nhìn chung là thế.

-Nhìn chung?

-Phải. Tình yêu cuối cùng cũng chạm được đến tà áo thanh khiết của anh ấy rồi. Ma lực của nó ghê gớm

thật, có thể biến một người lãnh đạm như Yusan trở thành một kẻ thất tình vô cùng đau khổ.

Dù vẫn cố giữ điềm tĩnh, Zinnia không giấu nổi vẻ lo lắng pha trong giọng nói:

-Cô gái nào nữ làm Yusan đau khổ chứ ?

-Nữ ? Chỉ là chị nghĩ thế thôi chứ cô ta thẳng tay đấy... Tình yêu vốn chẳng bao giờ nương nhẹ cho ai mà. -

Gensan đáp lấp lửng, tiện tay ném một viên sỏi xuống biển bao la, mắt chàng dấy lên nỗi buồn xốn xang khó tả nên lời.

-Gens à, em cũng đã tìm được người con gái của trái tim mình rồi ư ?

-Không hẳn... trừ phi chị nghĩ Aureola giữ vị trí cao đến vậy. - Giọng chàng vương tử tóc nâu có phần chua chát - Hồi ấy, chị có biết không, cả em lẫn Yusan đều từng nghĩ suốt cuộc đời này chỉ yêu duy nhất một mình chị mà thôi. Đó quả thật là một giấc mơ.

Quá khứ tươi đẹp vẫn còn đậm nét trong tâm hồn cả hai con người trẻ tuổi. Tiếc là họ đang sống giữa hiện tại.

-Giấc mơ thần tiên. – Zinnia tán thành – Yusan thì chị biết rồi. Còn em, em vẫn yêu chị chứ , Gens bé bỏng?

-Cho đến cách đây không lâu... có một người rất lạ đã xuất hiện. Nhưng em không dám, em sợ. Nhờ đâu

kết cục bất hạnh thì sao? Chắc em sẽ để người đó đi qua dừng dừng vậy thôi. Yêu kí ức về chị vẫn an toàn hơn, nhỉ ? – Gensan bật cười buồn bã.

-Em đúng là không còn bé bỏng nữa. Cả em và Yusan đều đã trở thành những chàng trai hào hoa phong

nhã. Em không giống Yusan đâu Gens ạ, hãy nắm bắt lấy cơ hội của cuộc đời mình. Không thử thì làm sao biết. Nói Yusan lạnh lùng chứ thực sự em mới là tượng đá tạc từ băng tuyết... Chị thật tò mò không biết ai có thể làm Gens hay đùa trở nên nghiêm túc thế này.

Một khoảng lặng nữa lại dâng lên nhường chỗ cho hồi ức.

Tuổi thơ ngọt ngào đã xa lắm rồi. Gensan đã cao hơn chị Ilex rất nhiều, cũng không còn phải khép nép sợ

sệt nép sau tà áo của nàng như thuở bé nữa.

-Chị thì sao? Giờ chị định về Ohlan ư ? Hay theo em về Serazan?

-Về Ohlan. – Zinnia đáp rất dứt khoát - Chỗ của chị là ở đó, em biết mà.

-Ngay cả khi Benjin nhất quyết ở lại Penla?

-Tất nhiên. Chị không thể dễ dàng chịu thua như vậy...Chị là thái tử phi của Ohlan, không ai được phép

tước đi vị trí đó của chị.

Zinnia tỏ rõ quyết tâm khiến Gensan thoáng mỉm cười:

-Chị... quả thực không còn là Ilex, Zinnia ạ.

-Cuộc sống luôn đòi hỏi sự thay đổi...

Zinnia có thể kiên cường như vậy, chẳng lẽ thân nam nhi như chàng lại toan dùng mưu kế hèn hạ để đối phó với Henki ư ?

Hec đang trên đường đến cung điện Camellia dự tiệc, Reven lại tổ chức một buổi vũ hội linh đình nào đó dường như chỉ để chứng tỏ sự giàu có và quyền uy của mình. Dĩ nhiên là nàng chẳng lạ gì cái kiểu phô

trương ấy của những tên tướng quân sớm có chút địa vị và thật tình nàng không định đến dự nhưng ngay cả

Prang còn đích thân đi thì...

“Chỉ bực mình là con nhỏ Almah kia cũng được theo cùng.” – Hec lẩm bẩm cáu gắt, nàng vẫn chưa nguôi

cơn giận ngày hôm qua cho dù hoàng đế đã dỗ dành rằng cô gái ấy tính tình khó chịu như vậy càng chứng tỏ

cô ta chẳng biết gì nhiều hơn chuyện ganh ghét nhỏ nhặt. Theo cách nói ấy thì Prang chỉ xem Almah như

một món đồ chơi và chàng tỏ ra rất hài lòng khi món đồ chơi ấy không biểu hiện một mối nguy hại nào...

-Quận chúa, chúng ta có thể nói chuyện một chút không? – Vương tử Gensan đột ngột chặn ngang đường đi của Hec, có vẻ rất nghiêm túc.

-Ta...ta đang bận. – Hec e dè nói.

-Đến Camellia? – Gensan đoán rồi tự chàng đáp trong khi mân mê quả cầu trên tay – À phải, đối với nàng thì một bữa tiệc rượu cũng quan trọng hơn...

- Chàng bỏ lưng về sau câu so sánh trước ánh nhìn phần nộ

của Hec – Thôi, không cần thiết, tôi chỉ đến để trao cho nàng thứ này.

Gensan đặt quả cầu xinh đẹp vào tay Hec. Giờ đây sự kinh ngạc không cho phép nàng im lặng nữa :

-Tại sao? Ta tưởng chàng quý nó lắm cơ mà.

-Quý chứ...nhưng nàng cứ giữ lấy.

-Có chuyện gì không ổn đúng không? - Sự lo lắng lộ rõ trên mặt nàng quận chúa kiêu hãnh, nàng quên

khuấy mất việc mình đang giận người con trai này. Có lẽ cũng bởi vì trông Gensan có vẻ khác thường quá.

-Tôi chỉ cảm thấy có lỗi với nàng thôi. Món quà nhỏ mọn xin quận chúa tôn quý hãy nhận cho. – Gensan cúi mình cung kính, dường như chàng đã cư xử nhún nhường quá mức. Không kịp để Hec thắc mắc thêm lời

nào, chàng vương tử quay lưng rời khỏi đó ngay.

Gensan rời Lesbos vừa tròn một ngày một đêm, chẳng biết để làm gì, chỉ thấy đôi mắt đẹp kia thâm quầng, chứng tỏ Gensan đã thức trắng suốt đêm qua.

Nỗi buồn tràn ngập trong từng cử chỉ của chàng bám theo tâm trí Hec đến tận buổi tiệc. Ngồi bên anh trai mà lòng nàng ngổn ngang. Quả cầu thủy tinh càng toả sáng bao nhiêu thì sự lạ lùng của Gensan càng khiến nàng thắc mắc bấy nhiêu...

-Quận chúa, ngài không hứng thú chút nào ư ? – Reven tỏ vẻ quan tâm.

Hec giật mình ngó xung quanh, nữ vũ công Serazan đang biểu diễn những màn múa tuyệt diệu vậy mà

chẳng gây ấn tượng gì nhiều cho nàng, vì nàng mãi nghĩ đến chuyện khác hoài chẳng?

-Lính kiểng à, bộ muốn thành em rể của bộ hạ hay sao mà để tâm đến quận chúa điện hạ nhiều vậy. – Almah xen ngang vào bằng cái giọng giễu cợt. Trong khi Hec tức sôi máu thì Ana chủ động đáp lời :

-Quý tiểu thư quá coi trọng khả năng ... tán tỉnh người khác của tôi rồi. Chuyện đó thật tình phải nhờ tiểu thư chỉ bảo thêm nhiều.

-Người...

-Thôi nào Almah. – Prang đặt cốc rượu xuống, nói nhỏ nhẹ - Có cãi đến ngày mai nàng cũng không thắng

được hai người ấy đâu. Nhưng chuyện em rể thì... có lẽ đúng đấy. Reven đã có ý trung nhân rồi, may mắn

đó cũng là một cô em gái đáng yêu của ta, Iris.

-Quận chúa Iris? Sao thiệp chưa từng gặp? – Almah tỏ ý nghi ngờ. Hec được dịp lên mặt, cười sắc lạnh:

-Thứ như cô cũng xứng để diện kiến em gái dễ thương của ta sao chứ ?

-Tôi chẳng biết quận chúa Iris ra làm sao nhưng nếu cũng như quận chúa thì tôi không muốn gặp đâu. –

Almah phản pháo tức thì, quay ngoắt sang nhìn Ana đang chống cằm thưởng thức màn biểu diễn – Còn ngài thì sao hả, đại tướng quân? Quận chúa Iris có phép màu nào mà làm tan giá băng trong ánh mắt ngài thế?

-À... - Ana mỉm cười lịch thiệp – Tiểu thư quan tâm làm tôi thấy mình vinh hạnh quá. Nhưng chuyện riêng tư của mình tôi có thể từ chối trả lời không?

Almah sắp hét lên: “Không!” thì Hec đã lại tìm được cơ hội đáp lễ:

-Nếu muốn Reven nói thì sao cô không thử kể xem làm thế nào cô lại được anh trai ta yêu thích vậy? Sao, không trả lời được chứ gì. Thế thì bớt bàn linh tinh đi. Chỗ này thứ cung nữ như cô xứng được mở miệng đấy à?

Almah tức nghẹn họng. Prang cũng chẳng tỏ ý gì bên vực cho nàng, chứ còn gì, chàng đâu gốc đến mức

gây mất lòng em gái và cận tướng chỉ vì một món đồ chơi, cho dù nhìn nó có đẹp đẽ đi chăng nữa.

Khi Almah đã thôi gây sự thì Hec cũng chẳng hứng thú gì thêm. Nàng thờ dài rũ người nhìn rất phiền muộn.

Ana ngồi ngay bên cạnh cũng bất an không kém. Benjin đã trở về nhưng hình như không vui vẻ lắm, còn

Jacken nữa chứ, có vẻ chưa nói bí mật của nàng cho Hec biết. Dòng suy nghĩ của Ana đứt ngang khi nàng quận chúa ấy đột ngột rời khỏi bàn tiệc.

...

Hec lặng người dựa vào cột đá, lòng dạ rối bời. Càng lúc càng thấy lo lắng trước một điều gì đó mơ hồ, nàng ngược lên nhìn bầu trời tím thẫm dụ dàng toan tìm kiếm chốn bình yên để trấn an bản thân, nhưng điều nàng thấy còn kì lạ hơn, hai chòm sao cuối đường chân trời có vẻ như đang chậm chạp xích lại gần nhau làm thành một vòng cung kim tuyết óng ánh ngộ nghĩnh.

-Giống như một nửa của trái tim...- Hec vô tình buông lời, chắc là do quá kinh ngạc.

-Cũng giống như một cánh chim hi vọng. – Ana bất ngờ xuất hiện ngay sau lưng quận chúa, bước chân nàng hơi lảo đảo vì men rượu. Hec giật mình quay lại :

-Sao ngài lại ra đây? Tiệc đang vui.

-Vì tôi hơi thắc mắc trước cách xử sự lạ kì của quận chúa lạnh lùng Hecates. – Nàng hóm hỉnh đáp. Ana nghĩ nên tạo ấn tượng tốt vì sớm muộn gì người con gái hoàng tộc này cũng có nhiều khả năng sẽ trở thành đồng minh quan trọng của nàng, dù cô ta là người Henki tóc đen.

-Quả cầu đó... hình như là của vương tử Gensan?

-À, phải. Gens đã tặng cho ta. Có lẽ vì ta thích nó quá. – Hec vuốt ve món đồ nhẫn bóng trên tay, một cảm giác yên bình dễ chịu lan toả khắp tâm trí làm nàng nhoẻn một nụ cười xinh xắn – Hình như nó có

phép thuật thật. Nó làm người ta cảm thấy vui vẻ...

-Tôi không nghĩ thế. Sự vui vẻ quận chúa cảm nhận được phải chăng là do nhớ đến vị chủ nhân của món

quà?

Ngay lập tức, Hec giật mình rụt tay lại hệt như vừa bị bắt quả tang đang làm việc nào đó xấu xa lắm, mặt nàng đỏ bừng lên xua tan hết mọi nét giá băng cho dù nó có nằm tận cùng đáy mắt. Nàng lúng túng đáp khi thấy Reven đang nghiêng đầu nhìn mình chờ đợi :

-Không... không hẳn.

-Đâu có sao, ngài là một cô gái trẻ, mơ tưởng đến một chàng trai tuyệt vời như Gensan cũng là điều bình thường mà. Tại sao lại xấu hổ chứ ? – Ana vỗ về bằng một chất giọng êm ái ru ngủ. Nếu tinh ý, ai cũng có thể phát hiện ra

lúc này đại tướng Reven Ping vốn lạnh giá, tàn ác, đang dụ dàng chẳng kém gì một thiếu nữ với tâm hồn lãng mạn mộng mơ.

Nếu là Hec tinh táo thì có lẽ nàng đã thấy ngay sự khác thường trên, nhưng “nếu” là để ám chỉ chuyện

không xảy ra ở hiện thực, vì lúc này, nàng quận chúa mười bảy tuổi đầy kiêu ngạo kia đang chìm đắm trong thế giới của những suy nghĩ rất kì khôi. Suốt buổi tối nay, quanh quẩn trong đầu nàng chỉ toàn là hình ảnh phiền muộn của vị vương tử Serazan xa xôi, người vẫn ân cần với nàng mặc dù đã biết những bí mật ghê

tởm năm xưa. Hàng ngàn, à không, có khi có đến hàng triệu câu hỏi đang lùm bùm bên tai nàng.

Tại sao Gens lại tặng nàng món quà vốn là một bảo vật rất quý giá?

Tại sao lại là cảm thấy có lỗi ?

Lỗi gì?

Mà nàng làm sao thế này?

Hecates bình thường đâu có lúng ta lúng túng chỉ vì bị Reven nói vài câu bóng gió...

Nàng sợ Reven nhận ra điều gì khác thường khi nàng nghĩ đến Gens sao?

Khoan, vậy là nàng có nghĩ đến Gens à?

Vì sao nàng lại sợ người khác biết điều đó?

Kể cả khi đứng trước người con trai nàng yêu quý nhất là Prang, Hec cũng không có cảm giác như hiện tại.

Vậy... Hec chợt phát hiện ra một điều tưởng chừng là chân lí vô cùng vĩ đại : chữ “nhất” không còn chính xác nữa.

Nói thế thì... tình cảm nàng dành cho Gens còn cao hơn dành cho Prang, còn cao hơn chữ “nhất” ư ? Có

đúng vậy không? Tại sao chứ ?

-Ôi không... - Hec đưa tay bụm miệng, không biết nên mừng hay nên lo vì phát hiện “đáng sợ” của mình.

Ana nãy giờ đứng bên cạnh quan sát rất rõ khuôn mặt của Hec thay đổi theo từng giây, lúc xanh tái vì lo lắng, rồi bất ngờ chuyển sang sắc hồng nhạt ẩn chứa một niềm hạnh phúc thầm kín... cuối cùng, sắc hồng

cũng chẳng trụ được lâu, nước da nàng dần trở nên trắng bệch, không còn là chút lo lắng thông thường, đó là biểu hiện của sự sợ hãi. Sự chuyển biến ấy khiến cho không chỉ Ana mà còn cả những người khác nếu có cơ hội nhìn thấy sẽ có cảm giác như Hec đang sợ hãi chính điều gì đó sâu tận trong trái tim mình.

-Quận chúa, ngài không khoẻ sao? – Ana chợt thấy hơi lo khi Hec bỗng ngồi sụp xuống, vùi mặt vào hai

tay, mặc cho quả cầu nằm lăn dưới chân.

-Ta biết làm gì bây giờ ? – Lúc cô gái tóc đen chịu ngược lên thì khuôn mặt đã đầm đìa nước mắt, nàng run rẩy tiếp – Ta phải làm gì để mọi chuyện đều sẽ diễn ra tốt đẹp hả Reven Ping? Xin hãy chỉ cho ta biết!

-Quận chúa... chuyện gì mà làm ngài hoảng sợ như thế chứ ? – Ana cũng đã bắt đầu mềm lòng trước nỗi

đau của cô gái nhỏ.

-Ta sợ lắm... nếu...nếu ta yêu Gens thì sao?!?

-Sao? – Dù đã chuẩn bị tinh thần Ana cũng khó lòng tin nổi Hec thốt ra những từ ấy giữa hai hàng nước mắt ướt đẫm thế này. Trông nàng đáng thương và khổ sở chẳng khác nào tên tử tù vừa thú tội trước quan toà.

-Nếu Prang biết...mọi chuyện sẽ ra sao? Không. Ta không muốn tiếp tục nỗi bất hạnh của mẹ ta... Ta... ta

sẽ không yêu Gens, và tất cả thế là ổn...

Nỗ lực tự dối mình chỉ khiến Hec khóc to hơn. Vậy đấy, nàng chợt nhận ra tình cảm của mình dành cho

Gensan, dù hãy còn mỏng manh, song tình yêu chưa trọn thì đã thấy trước kết cục bi thảm giữa một thái tử

Serazan và một quận chúa Henki.

Đế quốc không giữ mối quan hệ ngang hàng với thuộc địa. Prang đã khẳng định điều này. Hec run rẩy khi nghĩ tới ánh mắt thấu xương đầy dã tâm của anh trai. Nàng không có can đảm chống lại tia nhìn uy lực ấy...

Nhìn Hec, Ana dường như thấy một phần cuộc đời mình trong đó. Một người có quyền uy tối thượng mà

cũng có lúc kinh hãi đến vậy ư? “Người thử thách”? Chẳng là gì với Prang.

Prang muốn xâm chiếm Serazan, lí nào lại mạo hiểm nuôi ong tay áo? Khuyên Hec từ bỏ tình yêu vừa tìm

thấy chẳng? Dù gì Gensan cũng đã có Aur rồi mà. Nhưng... từ bỏ một tình yêu đâu có dễ, vả lại tình yêu

của một người không tin vào tình yêu thì càng đáng quý. Nàng không đủ dũng khí chống lại số mệnh bi

thảm của mình, nhờ đâu Hec làm được thì sao?

-Nếu ngài nghĩ mình thật sự yêu vương tử Gensan thì hãy nắm lấy cơ hội của mình. – Ana chậm rãi nói -

Chẳng ai biết chuyện sau này sẽ thế nào, vậy nên cứ cố gắng hết sức là được. Nuối tiếc chỉ khiến con người ta thêm đau đớn mà thôi.

-Còn... anh trai ta?

-Bệ hạ cũng là con người, là con người mà không thấu hiểu nỗi đau tình yêu ư ? Chẳng phải suốt bao năm qua bệ hạ vẫn vô vọng yêu một nàng công chúa thù địch đó sao. Đó là niềm tin.

-Còn Gens? Nếu chàng không yêu ta thì...

-Bệ hạ có bao giờ vì nghĩ công chúa Anatasia sẽ thù ghét mình mà thôi yêu nàng không? Yêu chỉ là chuyện của một người, còn hạnh phúc mới là chuyện của hai người. Hạnh phúc nào mà chẳng phải mua với ít hay

nhiều đau khổ. Coi khó khăn là thử thách thì quận chúa sẽ vượt qua. Trong một đời, ta hẳn phải nói tiếng

“yêu” rất nhiều lần, nhưng khi nghĩ đến người yêu, có thể ta chỉ nghĩ đến duy nhất một người mà thôi.

Những lời từ đáy sâu tâm hồn của Ana được bộc bạch giúp Hec nguôi ngoai nỗi tuyệt vọng chút ít. Phút

chốc nàng quên đi niềm riêng mà quay sang nhìn viên tướng tối cao đầy quyền lực.

Reven ngồi ngay cạnh chiếc cột, vai rũ xuống ra chiều mệt mỏi nhưng sắc xanh của đôi mắt đẹp bừng sáng hơn bao giờ hết. Khi nhìn thấy sự ấm áp ấy bất cứ ai chắc chắn cũng phải quả quyết rằng chỉ có tình yêu mới có đủ khả năng nhiệm màu để thắp lên ngọn lửa mãnh liệt như thế.

-Reven... - Hec thì thào khe khẽ - Giờ thì ta hiểu tại sao không chỉ Iris mà ngay cả hoàng đế cũng yêu mến ngài. Ngài đẹp lắm, thực sự rất đẹp. Ta nhìn ngài mà cảm thấy như đang nhìn một ngôi sao sáng chói. Ngài yêu Iris đến thế sao?

-Iris? Sao ngài lại ... – Ana thoáng sửng sốt, rồi nàng nhận ra mình đã quá sơ suất liền bối rối níu lại vẻ lạnh lùng giả tạo của mình và chuyển đề tài – Mà ngài định làm gì bây giờ hả quận chúa? Từ bỏ ?

-Ta sẽ thử. Ta không bao giờ cho phép ai giành mất hạnh phúc của mình. Thử thì mới biết được chứ. – Hec đứng dậy, ôm quả cầu thật chặt, trước khi chạy khỏi Camellia để về Lesbos, nàng vẫy tay rồi rít với Ana hết một cô bé con vô tư - Thật tình ta có ghen tị với người trong trái tim ngài đấy, tướng quân. Nhưng ta nghĩ

Gens không kém gì ngài đâu.

Ana nhìn theo dáng cô gái cho đến khi khuất bóng, nàng mỉm cười :

-Đó là niềm tin.

Legend of Porasitus - Chương 69

-Cả Reven và Hec đều đi rồi à? ...Thật kì lạ.

-Chuyện gì thừa bộ hạ? – Almah nhìn Prang bằng ánh mắt trong veo. Vị hoàng đế đã ngà ngà say nghiêng

đầu ra vẻ tò mò lắm:

-Trên đời lại có chuyện trùng hợp thế này sao? Đến tận ba người giống hệt nhau...chà, thật kì lạ. Ta đang nói đến nàng, Reven và ... công chúa Anatasia ấy. Sao lại giống nhau như sinh ba vậy nhỉ ?

-Phải nói là sinh tư mới đúng. - Từ bàn dưới tế tướng Vamus chột xen vào – Hình như bộ hạ quên còn một người nữa rất giống Reven đại tướng quân.

-Ai?

-Công nương Marigold, em gái của ngài Reven đấy ạ. Người mà bộ hạ đã giới thiệu là hôn thê của mình

trước mặt nữ hoàng Dahlia ấy. – Vamus vẫn chưa quên mỗi hận nửa năm trước – Đó cũng là một giai nhân

tuyệt sắc, nhưng dạo này không thấy đâu. Chẳng hay bao giờ bộ hạ mới công bố chính thức trước toàn

vương quốc?

Prang bật cười ha hả, nhịp tay xuống bàn theo tiếng nhạc, chàng gật gù:

-À, Marigold. Thật ra là Reven đấy chứ, ta bảo hăn cái trang đánh lừa Snaki thôi chứ em gái nào đâu. Nếu mà hăn có em gái thật thì thật là may mắn cho ngôi vị hoàng phi bên cạnh ta quá.

-Vậy bộ hạ coi thiếp là gì? – Almah giận dỗi lay vai Prang.

-Nàng? Giống Anatasia thật, nhưng không bằng Reven.

-Không lẽ suốt đời ngài cứ mãi miết đi tìm bóng người đã chết sao? - Tế tướng nói khá cay nghiệt, lão rất giận dữ vì phát hiện mình bị lừa hồi trước. Prang không đáp, chàng dựa lưng vào ghế và ngắm nhìn màn

biểu diễn điêu luyện của các vũ công Serazan, làm như không nghe thấy lời chất vấn của Vamus. Đúng lúc này giọng Almal lại vang lên thánh thót:

-Nếu nói Reven giống vị công chúa Anatasia đó thì ... chẳng phải Reven rất giống nữ nhi sao?

Giống như bị sét đánh, Prang tỉnh rượu tức khắc, chàng nhìn trừng trừng vào cô gái nhỏ bên cạnh đang tỏ ra rất suy tư:

-Và... công chúa cũng hao hao nam nhi... đúng không bộ hạ?

-Reven giống nữ nhi? Anatasia giống nam nhi? – Prang lập lại bằng giọng rất trầm, sự ngỡ ngàng loang dần trong mắt – Đúng là vẻ đẹp ấy mang những điểm chung của cả hai giới...

Hàng loạt hình ảnh lướt qua tâm trí chàng chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi. Lúc công chúa Anatasia mặc lễ phục đón phái đoàn Henki lần đầu, nàng nhìn vô cùng yếu điệu, vậy mà ở lần thứ hai, với áo giáp bạc... lúc ấy quả thật nàng rất giống Reven Ping! Giống đến kinh ngạc. Từ đôi mắt sục sôi nhiệt huyết đến phong thái đĩnh đạc tự tin, có khác chẳng chỉ là chút lạnh lẽo cay độc phảng phất ở Reven mà thôi... Vì sao nhi ? Vì sao đến hôm nay chàng mới nhận ra sự kì lạ này?

-Bộ hạ... nói thế thì thiếp cũng giống con trai ư ? – Sau vài câu có vẻ rất thông minh, Almah bất ngờ lộ rõ bản chất trẻ con – Ôi, không...

Prang chăm chú quan sát. So với Almah thì Reven giống Anatasia hơn, lông mày đậm và sắc chứ không

phải lá liễu mỏng manh, dáng lại cao mà thanh mảnh. Rốt cuộc thì do Anatasia giống nam hay là bởi Reven giống nữ ? Prang cảm thấy mơ hồ rằng mình đang ở rất gần một sự thật khủng khiếp nào đó. Nhưng một

màn sương mờ ảo lại che khuất tầm mắt khát khao của chàng, ngăn cách chàng với điều ấy. Và tất nhiên, nó khiến chàng bỗng chốc nổi nóng.

Reven và Anatasia, liệu giữa hai người này có quan hệ đặc biệt nào không?

-Bệ hạ, ngài không hứng thú với bữa tiệc của tôi nữa sao?

Giọng nói trong trẻo quen thuộc của Reven vang lên đột ngột khiến Prang giật mình hất đổ cốc rượu vào người tướng quân.

-Hình như tôi vừa đánh thức giấc mộng đẹp nào của ngài rồi đúng không? – Ana ra vẻ bao dung đưa tay đỡ

chiếc cốc và đặt trở lại lên bàn. Một góc áo nàng ướt sũng. Prang thoáng lúng túng:

-Không...ta lỡ làm rơi cốc của người rồi. Thật là...

-Để thiếp đi lấy cốc khác cho. – Almah lảng xãng đứng dậy. Ana bật cười :

-Đa tạ tiểu thư quá!

Nói đoạn nàng ngồi trở lại chỗ của mình. Bầu không khí bớt sôi động khi Abanlone chuyển qua tiết mục

múa răn yếu điệu. Những vì sao lên cao, phủ xuống Camellia sắc bạc mơ hồ càng tăng thêm sự kì bí của

điệu múa. Abele thì tỏ ra là một nhạc công tài năng cho dù vóc dáng to lớn khiến người ta dễ tưởng lầm chàng là một võ sĩ chính hiệu. Chỉ có hai nhân vật này mà đủ sức đảm đương hết buổi tiệc, kể ra cũng tháo vát lắm.

-Thật tạ ơn bệ hạ đã ban hai nghệ sĩ Serazan này, họ quả là rất giỏi. – Ana bắt chuyện, quay sang bên cạnh và bất ngờ nhận thấy Prang đang nhìn nàng chằm chằm soi mói. Ánh nhìn của hoàng đế xoáy vào như một

lưỡi dao sắc lém...

-Có chuyện gì vậy ạ ? Bệ hạ!

-Trước đây ta luôn luôn nghĩ người là nam nên thấy giống nam. Không hiểu sao hôm nay thử nghĩ người là nữ, lại thấy cũng rất giống nữ. – Prang thành thật trả lời – Có vẻ đẹp kì lạ như thế mà người không để tâm sao?

-Bệ hạ, chuyện này ngài từng đề cập đến rồi. Chẳng phải tôi sang Serazan cũng vì có thể cải trang thành nữ

đấy ư ? – Ana làm như lời nhận xét ấy chẳng có gì quan trọng nhưng sự thật là thần kinh nàng đang rất căng thẳng. Không hiểu vì lí do gì Prang đột ngột thay đổi thái độ kì quặc vậy.

Prang vẫn không rời mắt khỏi Ana, tiếp:

-Ta không nói đến chuyện một chàng trai giống một cô gái. Ý ta là, trông người cứ y như là... gái giả trai vậy.

-A!A! Tuyệt! - Tiếng đám đông hò reo sau tiết mục múa của Abalone đã kịp át đi thứ âm thanh hoảng hốt vừa bật ra khỏi miệng Ana. May sao nó cũng thu hút luôn sự chú ý của Prang làm chàng xao nhãng việc

quan sát Reven trong vài phút, khoảng thời gian vừa đủ để nàng lấy lại bình tĩnh và chậm rãi mỉm cười :

-Tôi nên coi đó là một lời khen hay một sự giễu cợt đây?

-Tùy. Ta chỉ muốn nói, nếu là nữ thì còn tốt hơn là đóng giả trai để giữ một chức đại tướng quân bội phần nguy hiểm.

-Vậy... giả dụ tôi là nữ thật thì sao? Nguy hiểm nhưng có quyền lực. Nếu là nữ, tôi chẳng hơn gì một tiện dân bình thường vì làm gì có chế độ nữ tướng ở Serazan lẫn Henki.

Ánh mắt Prang sáng bừng lên quyết liệt, chàng bác bỏ ngay:

-Người như người có thể trở thành hoàng hậu của cả một đế quốc lớn. Chẳng phải hơn hẳn chức tướng quân con con không chắc chắn ư?

-Hoàng hậu? Hoàng hậu của ai? – Ana hỏi hơi mỉa mai. Mặc dù cuộc trò chuyện nguy hiểm này mang đến

cho nàng cảm giác rất thú vị, cứ như đang đối mặt với Prang ngay trong thân phận thật sự của chính mình.

-Ai đó như... ta chẳng hạn. – Prang đáp, rõ ràng chỉ là một câu nói đùa thể mà chẳng hiểu sao chàng thấy lạ

lòng hết như đang cầu hôn một cô gái thực sự vậy.

Ana bật cười khanh khách, nàng phất tay ra ý phủ nhận:

-Bệ hạ thật hay thích nói đùa. Nếu tôi là nữ thật thì chẳng đời nào ngài cho tôi chức hoàng hậu, có khi còn nhốt tôi vào tử ngục cũng nên.

-Tại sao?

Lần này là Ana chủ động nhìn thẳng vào Prang, khuôn mặt nàng toát ra một vẻ đẹp thần thánh.

-Ngài quên tôi giống ai rồi sao?

-...Anatasia thì có liên quan gì?

-Nếu tôi là nữ, tất khiến ngài nghĩ tôi chính là Anatasia. Liệu ngài có đủ can đảm để lập một người nhiều khả năng chính là kẻ tử thù của mình lên ngôi hoàng hậu không? Không. Và chẳng vì chút tình yêu kia ngài sẽ khoan hồng đem tôi nhốt vào ngục để mỗi khi nhớ đến thì có thể gặp mặt mà thôi.

Nói vậy tôi há chẳng phải chịu bất hạnh gấp vạn lần chuyện đem gươm chinh chiến kiêu hùng ư ?

Lời nhận xét thấu đáo của Reven làm Prang toát mồ hôi lạnh. Sao con người này có thể nhìn thấy rõ những góc tối trong tâm hồn chàng đến thế?

-Vậy tại sao ta không làm thế với Almah? Xét về ngoại hình, Almah giống Anatasia hơn người nhiều.

-Nhưng theo tôi biết thì ngài không hề yêu công chúa Porasitus vì ngoại hình, lẽ đương nhiên khi tìm người ngài cũng không dựa theo tiêu chuẩn này. Về bản chất, theo lời ngài kể, có lẽ tôi và vị công chúa kia giống nhau nhất. Vì thế Almah với ngài chỉ là món đồ chơi không hơn, không kém.

-Nói hay lắm. – Prang vỗ tay tán thưởng – Người quả thực xứng với chức đại tướng quân. Đáng lẽ Anatasia cũng nên là một đấng nam nhi như người, thế thì cả ta lẫn nàng ấy sẽ chẳng đau khổ như vậy. Sao lại nhìn ta như thế? Nếu Anatasia cũng là một hoàng tử Porasitus giống Leon hay Gan thì ta sẽ chẳng thả nàng ấy đi khỏi Porasitus mà sống tiếp cuộc đời cô độc. Cái chết vốn là sự giải thoát mà.

-Làm sao ngài biết công chúa ao ước được giải thoát ? – Ana thoáng run giọng.

-Bất cứ ai sống quá lâu với những thứ như quyền lực và thù hận thì đều có cảm giác đó. – Prang bình thản nhận xét, chứng tỏ bản thân chàng cũng đã chiêm nghiệm qua câu nói này nhiều lần rồi. Đúng lúc đó Almah quay về với một chiếc cốc mới trên tay, nàng nhanh nhẹn rót rượu vào và mời Ana. Đoạn mọi người cùng

nâng cốc chúc tụng cho sự hưng thịnh đời đời của đế chế Henki...

Hương rượu thơm nồng.

Tiếng nói cười rôm rả.

Điện Camellia như đang trải qua đêm thần tiên...

Hai con người trẻ tuổi đại diện cho hai dân tộc thù địch tạm gác mối oán thù mà cùng hưởng niềm vui

chung. Tâm hồn họ là một, không khát vọng, không toan tính. Có ai hỏi tại sao Ana và Prang lại hiểu nhau đến vậy?

Đó là tình yêu, cho dù tình yêu ấy có bị hoà tan trong máu tanh thù hận.

Hec chạy hộc tốc đến khu phía Tây cung điện Lesbos, nơi dành riêng cho phái đoàn Serazan. Cuối cùng cửa phòng Gensan cũng hiện ra, sáng ánh đèn!

-Gens, ta có chuyện muốn nói với chàng! Ta... - Lời Hec bị chặn ngang khi quang cảnh trải ra trước mắt

nàng là một căn phòng hoàn toàn trống vắng, không có Gens lẫn hành lí ! Chỉ có vài thị nữ đang cúi cúi sắp xếp các tấm rèm vừa được tháo xuống! Họ ngơ ngác ngược lên nhìn Hec rồi hoảng hốt quỳ xuống thi lễ:

-Quận chúa điện hạ!

-Chuyện gì vậy? – Hec từ ngờ ngàng chuyển sang giận dữ - Vương tử Gensan đâu?!?

-Vương tử và cả phái đoàn Serazan đều đã rời khỏi Lesbos rồi ạ.

Câu trả lời hệt một cú đấm làm Hec choáng váng, khó khăn lắm nàng mới trấn tĩnh được:

-Tại sao lại đi không lời từ biệt chứ? Các người nói bừa đây hả?!?

-Quận chúa bớt giận, vương tử đã đi được hơn hai giờ rồi. Ngài nói là chuyển hành lí ra ngoại thành Penla để tiện lên đường. Sáng mai ngài sẽ đến chào rồi khởi hành ngay, không chậm trễ...

Hec chẳng chờ cho cô tì nữ nói hết câu đã bỏ nhào chạy đi.

Gens về Serazan! Thế nào chàng mới có thái độ như vậy! Lại còn tặng nàng quả cầu này... Tại sao phải ra đi gấp gáp đến thế? Tại sao nhắm ngay lúc này mà rời bỏ nàng?!?

Hec chạy như điên, chẳng còn biết xung quanh đang diễn ra chuyện gì, đến lúc đuối sức phải dừng lại thì nàng nhận ra mình đã ở giữa phố phường Penla nhộn nhịp tự bao giờ. Đông vui, náo nhiệt nhưng đối với

nàng tất cả là vô nghĩa vì bóng dáng Gensan vẫn chẳng thấy đâu.

-Gens... - Hec bật khóc, quỳ sụp xuống vệ đường, cảm thấy trái tim mình đau buốt từng cơn. Cảm giác

thiếu vắng tuyệt vọng bùng lên làm tinh thần nàng kiệt quệ cùng cực – Gens...

Biết tìm Gens ở đâu? Penla rộng đến thế... Nàng không thể chờ đến sáng mai vì nàng biết chắc rằng các

nghe lẽ long trọng sẽ không cho mình cơ hội nói chuyện riêng với chàng, nhất là khi ấy, thế nào cũng có Aur kè kè bên cạnh không rời. Biết làm sao? Nàng biết làm sao bây giờ? Để mọi thứ trôi qua tất nhiên sẽ tốt hơn nhưng... không hiểu sao giờ nàng khao khát có thể xoay ngược vòng thời gian, nàng cũng chẳng quan tâm

đến Prang nữa... chỉ cần gặp lại Gens một lần mà thôi...

-Tiểu thư đáng yêu, đi đâu vào giờ này thế?

-Gens! – Hec mừng rỡ ngược lên. Ba tên thanh niên lạ mặt đang bao quanh nàng, nồng nặc mùi rượu, cười nói cợt nhả:

-Tiểu thư à, đi chơi một chút đi, làm gì phải khóc lóc sầu thảm vậy?

-Gens là bạn trai em hả? Nó làm em khóc thế cơ mà. Ôi chao, tội nghiệp quá...

-Nào, đi. - Một gã nắm lấy tay Hec, kéo giật lên.

-Buông ta ra! – Hec giăng mạnh, thoát được nhưng đồng thời lực kéo cũng khiến nàng bật ra sau ngã sõng soài. Theo phản xạ, Hec lập tức rút đoản kiếm tự vệ - Cút ngay! Không được đụng vào ta!

-Aha, cô em này còn có cả kiếm nữa đấy! - Bọn mặt hạng kia cười vang, cùng rút vũ khí ra – Nào, xem cô em làm gì được.

Việc chạy như điên này giờ đã làm Hec đuối sức lắm rồi, vả lại vì là con của hai người quá gần huyết thống nên sức khoẻ của nàng vốn bị thái hoá, rất yếu ớt. Thật là không đúng lúc để đánh nhau một trận chút nào.

Ba tên kia ép dần, Hec vùng kiếm loạn xạ, dù gì cũng khiến bọn chúng khâm dám tiến gần. Choang! Vũ khí va nhau toé lửa xanh. Hec loạng choạng lùi lại, suýt nữa là trúng một gươm vào người. Tình thế đang nguy cấp thì đột ngột một tiếng kêu ngạc nhiên vang lên:

-Quận chúa Hecates?!?

Hai chữ “quận chúa” làm bọn thanh niên kia sững lại, phía bên kia con đường là công nương Aur cùng một nhóm binh lính hộ vệ Serazan.

-Aur! – Hec quên cả nguy hiểm, mừng rỡ reo lên.

-Quận chúa? - Một trong ba tên kia nhắc lại, hết nhìn Aur trừng trừng rồi quay sang nhìn cô gái mặc quân phục không quân hàm kì lạ.

Aur nhăn mặt tức giận:

-Bọn các người dám mạo phạm quận chúa Henki sao?!? Bắt chúng!

Lính ào đến xua bọn du đảng chạy bán sống bán chết. Có lẽ từ nay chúng sẽ chẳng bao giờ dám giở trò với các cô gái nữa, không khéo đụng ngay một vị quận chúa nào nữa thì khốn. Aur đỡ lấy Hec, tỏ vẻ lo lắng chân thành:

-Ngài không sao chứ? Sao đêm hôm khuya khoắt ngài lại một thân một mình đi khỏi hoàng cung thế này?

-Sao lại .. đi vội thế? Tôi... tôi...- Hec vừa thở vừa nói – Tôi... đi tìm Gens!

Aur giật mình buông tay ra, mặt nàng tái nhợt đi tức thì, khó khăn lắm mới nói tiếp được:

-Tìm... anh ấy có việc gì? Thế nào mà sáng mai chúng tôi chẳng quay lại Lesbos chào từ biệt...

-Chuyện này không thể chờ đến sáng mai. - Biết sắp tìm được Gens, Hec như quên hết mệt mỏi, hăng hái

hắn lên – Tôi tìm Gens vì...

Khi nhớ đến lí do Hec bất chợt hiểu được vì sao công nương Aur nhìn có vẻ bất an và kinh hoàng đến vậy.

Rõ ràng cô ấy đang lo lắng mà có thể còn hơi tò mò nữa...

Hec hít một hơi sâu lấy can đảm rồi bình tĩnh đáp:

-Tôi nghĩ là nên nói nghiêm túc trước với nàng, Aureola ạ. Chuyện này không nên quanh co.

Aur nín thở, nửa muốn ngăn Hec đừng nói tiếp cái điều nàng đang lo sợ, nửa muốn mọi chuyện lộ rõ hết ra cho đỡ ngày đêm thấp thỏm.

-Tôi... yêu Gens. – Hec nói rành mạch- Giờ tôi tìm Gens là để hỏi anh ấy có yêu tôi không.

-Ngài... - Aur đau đớn nhìn Hec, tưởng như sắp bật khóc nhưng trong một giây quyết định, nàng đã kịp dẫn lòng lại, đành thay những giọt nước mắt bằng một tiếng thở dài náo nức an phận- Ngày này đến nhanh hơn tôi tưởng. Không ngờ quận chúa thẳng thắn như vậy, tôi còn biết nói gì hơn khi vốn không đủ tư cách giữ

chân anh ấy.

Aur nói trong lúc mắt dán vào quả cầu thủy tinh đang được Hec ôm chặt trong tay... quả cầu này chứng

minh mọi dự đoán của nàng đều đã thành sự thật.

-Nàng là hôn thê của Gens, chuyện này tôi là kẻ thứ ba, là kẻ có lỗi. Nàng nói như vậy là có ý gì, Aur? Đáng lẽ nàng có thể mắng tôi thật nặng cũng không sao...

-Quận chúa đừng nói nữa. Tôi sẽ đưa ngài... đến chỗ của Gensan. Số trời đã sắp đặt, chống cự cũng chẳng thể đạt được gì.

Legend of Porasitus - Chương 70

Nơi đoàn Serazan ở là một khu dinh thự được thuê nhìn cũng khá tươm tất. Dù gì họ cũng chỉ ở đây một

đêm thôi mà. Thêm nữa nó ở gần nơi Zinnia ở.

Với sự lựa chọn này, Gensan cho ta cảm giác như thể chàng đang cố ép mình nghĩ về Zinnia để khỏi phải nhớ đến ... một ai khác...

Biển đêm đen thẫm, không trăng, chỉ phản chiếu vài ánh sao thưa thớt trong hai chòm sao lạ lùng kia.

Gensan ngồi cheo leo trên mỏm đá, nhìn ra biển bao la, mắt buồn thẫm thẫm. Hơn ai hết, chàng biết mình đang chạy trốn.

Nhưng ... còn cách nào khác nữa đâu? Nếu chần chừ ở lại Henki mãi thì không những chẳng làm gì được

cho Serazan mà còn tự rước họa vào thân lúc nào không biết. Chuyện phiêu lưu tình cảm này nên dừng ở

đây là được, huống hồ người đó cũng chẳng muốn nhìn thấy chàng thêm chi cho bực bội.

-Nếu sáng mai định lên đường sớm như đáng lẽ em nên đi nghỉ từ lâu mới phải. – Zinnia bất ngờ xuất hiện, tà áo và chàng mạng bằng lụa tung bay trong gió, trông nàng như một tiên nữ vừa giáng trần... Gensan

không quay lại nhìn chị, chỉ nói mơ hồ:

-Em thực sự quên mất rồi chị ạ.

-Điều gì?

-Cảm giác khi vẫn còn yêu chị.

Zinnia đưa tay che miệng cười khúc khích, nàng ngồi xuống cạnh cậu em trai bé bỏng, vỗ về dịu dàng:

-Chuyện tình cảm nếu có thể chiều theo ý mình thì còn gì để nói. Sao em lại về Serazan đột ngột vậy? Hi vọng đây không phải một cuộc chạy trốn đấy chứ, Gens?

Gensan nhún vai vô thường vô phạt:

-Chị cứ thích đoán mò, việc gì em phải trốn. Chẳng lẽ hoàng đế Prang muốn bắt giam em như từng làm với nữ hoàng Snaki trước khi đánh Dahlia à? Chắc là không. Prang hiểu ở Serazan vị trí của em không quan

trọng đến mức ấy đâu. Nếu muốn bắt thì nên bắt anh Yusan cơ. Anh ấy mới thực sự là trụ cột của Serazan.

Cũng vì thế mà em ghét Yusan nhất trên đời. Em mãi mãi là cái bóng của anh ấy...

-Thế thì sao em về Serazan khi chưa làm được gì hết?

-Chính là vì chưa làm được gì nên mới cần về sớm, càng lúc em càng cảm thấy mình thật vô dụng. Lần này đi chẳng kiếm được mấy điều có ích... - Gensan nhăn mặt, nghiêng răng nói.

-Chuyện này không trách em được. Prang quả là một con cáo già, hãn quá kín kẽ, chẳng để lộ chút sơ hở

nào. Suốt năm năm qua, Ohlan mang tiếng là thuộc Henki nhưng Prang chưa bao giờ tiếp xúc quá gần với

triều đình phụ cận. Em làm hãn lo lắng cũng đã là quá tốt rồi.

-Prang đóng cửa phòng làm việc riêng suốt ngày, lâu lâu mới tiếp kiến vài cận thần. Còn Reven Ping thì ở lì trong Camellia ăn chơi trác táng. Rốt cuộc nhiều lúc em chẳng hiểu bọn người này có định xâm chiếm

Serazan không nữa... Lại còn thêm việc Prang phái một quận chúa lúc nào cũng quấy nhiễu em, chắc là chỉ

để thăm dò động tĩnh. – Gensan cố nói nặng, tự bôi xấu hình ảnh người trong trái tim mình, dường như

chàng hi vọng thế thì sẽ dễ quên nàng hơn vậy.

-Quận chúa?

-Đúng. Một cô nàng chua ngoa, ngang bướng và rắc rối. Sở thích của cô ta là làm phiền người khác. Em đâu phải rảnh rang gì thế mà cô ta chỉ ưa sinh sự để phá thôi. Prang cài một người như thế để thăm dò em, thật là không tự lượng sức mình... Cô ta làm em phát cáu lên được...

-Xem ra em rất ghét cô quận chúa ấy. – Zinnia nhấn nha nói - Chị cứ tưởng là em gái của Prang, quận chúa Henki nhất định cũng phải là một người thông minh chứ...

-Chẳng qua chỉ là chiếc mũ quận chúa đội lên đầu là thành ra khác người thôi. – Gensan cười nhạt – Em chưa từng gặp ai đáng ghét như vậy, Ilex ạ...

-Gensan... - Tiếng gọi nghẹn ngào vang lên khiến cả hai người giật mình quay lại. Người vừa cất giọng là công nương Aur, mặt nàng tái nhợt và... tồi tệ hơn bao giờ hết, đứng lặng bên cạnh nàng là Hec! Cô gái tóc đen sững sờ không tin nổi vào những điều mình vừa nghe được, mắt mở to nhìn xoáy vào Gensan, đầy thất vọng...

-Hec?!? – Gensan đứng dậy, kinh ngạc vô cùng – Nàng... nàng làm gì ở đây?

Nhưng Hec không đáp, nàng vẫn chỉ nhìn chàng đau đớn như thế thôi. Aur nhăn mặt, lắc đầu:

-Anh đã nói những thứ ngốc nghếch gì vậy?

-Thì ra đây chính là... - Zinnia từ từ hiểu chuyện, nàng lập tức nghiêng mình cung kính – Xin chào quận chúa điện hạ!

Nàng cố ý to tiếng khiến Hec tỉnh ra mà quay sang đáp lễ với sự bình tĩnh phi thường:

-Công nương Ilex, thật hân hạnh. Tôi đã từng nghe danh nàng từ trước.

Chỉ qua một câu đối đáp ngắn, Zinnia cũng dễ dàng nhận ra nàng quận chúa này không hề giống như lời

Gensan vừa nói, thêm nữa thái độ bối rối của chàng trai Serazan càng khiến nàng hiểu ... cô gái trong tim chàng là ai.

-Tôi biết công nương là thanh mai trúc mã với vương tử Gensan nhưng giờ tôi có chuyện muốn nói riêng, liệu có thể phiền nàng tránh mặt một chút không ạ? – Hec tỏ ra kính cẩn song vẫn pha chút gì đó cay nghiệt.

Zinnia gật đầu:

-Dĩ nhiên là được, thưa quận chúa. Hình như ở đây đang có sự hiểu lầm gì đó, hi vọng Gens sẽ giải thích cho nàng hiểu. Aur, chúng ta đi nào.

Cả hai cô gái Serazan ấy cùng đi khỏi đó. Giữa không gian bao la cuối cùng chỉ còn lại Hec và Gensan. Có cái gì đó uất nghẹn dâng lên trong từng hơi thở. Gensan là người phá vỡ trạng thái căng thẳng đó trước tiên.

Chàng ngồi trở lại móm đá, tránh nhìn Hec khi nói:

-Nàng chắc không định đêm hôm khuya khoắt một mình đến đây chỉ để nhìn ta như vậy.

-Đúng là ta không có thời gian rảnh như chàng để ung dung, thư thái cùng người yêu ngắm cảnh biển đêm.

– Hec mỉm cười lạnh lẽo. Câu nói ấy như một mũi dao nhọn hoắt làm ánh mắt Gensan loé lên một tia nhìn phẫn nộ mà khó khăn lắm chàng mới có thể dẫn lòng xuống được.

-Sao? Không phản đối gì tức là ta nói đúng phải không?

-Ta không nghĩ mình buộc phải trả lời câu hỏi này. – Gensan trầm ngâm đáp
- Vậy rốt cuộc quận chúa cao quý đến tận đây để trách mắng ta vì một chuyện riêng tư thế sao?

Thái độ lãnh đạm của chàng chẳng khác nào một gáo nước lạnh tạt vào ngọn lửa kiêu hãnh của Hec. Chưa

khi nào Hec cảm thấy mình ngu ngốc như lúc này, gạt bỏ mọi thứ chạy đến đây chỉ để thấy giấc mộng của mình tan vỡ. Giá mà cứ sống trong mộng tưởng mãi thì có lẽ còn tốt hơn.

-...nhưng nếu rõ ràng một lần cũng không phải là dở...

-Nàng đang nói gì vậy?

Hec ngưng lăm bắm một mình và dồn hết can đảm để nhìn thẳng vào Gensan bằng đôi mắt xám quyết liệt

của mình, nàng cố giữ giọng nói thật điềm đạm:

-Ta đến để hỏi chàng một điều. Xin chàng hãy thành thật trả lời, cho dù nó có khó nói thế nào đi chăng nữa.

Gensan nheo mày chờ đợi. Hec nắm chặt tay lại tự trấn tĩnh rồi tiếp:

-Chàng có yêu ta không?

-Cái gì?! – Gensan buông ra một tiếng bất kính, trông chàng kinh ngạc đến độ ngẩn người ra. Hec vẫn

ngẩng cao đầu đầy bản lĩnh:

-Ta biết chàng sẽ về Serazan với Ilex, thậm chí cả quả cầu thủy tinh này cũng không cần nữa. Nhưng ta vẫn muốn nghe câu trả lời rõ ràng từ chính

miệng chàng, Gens. Hãy nói sự thật, dù nó có làm ta tổn thương cũng không sao. Xin hãy quên việc ta là một quận chúa gì gì đó đi.

Sau đó là cả một khoảng thời gian chờ đợi dài đằng đẵng.

Hec cứ nhìn Gensan nghiêm túc còn Gensan thì ngồi bất động trên mỏm đá. Chàng không thể tin nổi câu

hỏi cô gái Henki kia vừa đặt ra để mình giải đáp. Chàng nghe lầm chẳng? Hay là một trò đùa? Hec có thể

đùa như vậy ư? Còn nếu đúng là thật thì chàng nên trả lời thế nào? Hec đã nghĩ Ilex chính là người chàng yêu ... có nên để nàng nghĩ như thế luôn không?

Sự im lặng của Gensan thật ra là vì chàng đắn đo mãi không biết nên đáp thế nào cho phải. Tiếc là Hec hiểu theo một nghĩa hoàn toàn khác, nàng cho rằng mình đang chờ một câu trả lời hiển nhiên đến độ Gensan

cũng chẳng muốn phải lặp lại chi cho dài dòng. Thế đấy, lòng kiêu hãnh của nàng vơi đi theo từng giây một.

Cớ gì nàng phải chôn chân đứng đây để gặng hỏi một điều cả hai đều đã biết?

-Hỏi một câu như vậy không phải là việc một quận chúa nên làm. – Gensan nhận xét một cách hờ hững,

thực ra là do cố che giấu cảm xúc bên trong. Cuối cùng thì chàng vẫn nghĩ việc chấm dứt tất cả ở đây là thứ

cần phải cẩn răng mà làm. Chàng còn sợ bị mắc bẫy hơn nữa.

Serazan và Henki, hai từ này chỉ có thể kết hợp trong máu chiến tranh mà thôi.

-Ta đã nói với chàng vào lúc này ta không phải là quận chúa gì hết. Vứt bỏ tất cả kiêu hãnh sang một bên, ta chỉ đơn giản là một cô gái đang cầu xin tình yêu. Tất nhiên nếu chàng không ban ơn thì ta cũng đành chịu. –

Hec thở dài đau khổ, lòng nàng hụt hẫng vô cùng. Khó mà nói hết cảm giác trong tim nàng lúc này, vừa là tình yêu nhưng cũng tràn đầy sự tức giận cố kìm nén.

-Đùa như vậy đã là quá trốn rồi, Hec. Nếu nàng muốn thay hoàng huynh níu kéo ta ở lại Penla thì hãy nghĩ

ra lí do gì đó nghe lọt tai hơn một chút đi.- Giọng Gensan trầm trầm, chẳng lộ ra nhiều cảm xúc. Chàng quay mặt ra phía biển, làm như muốn nhờ những cơn gió mặn nồng kia xua tan mọi điều bức bối đang ngự

trị trong lòng.

-Đùa? – Hec lập lại – Chàng cho rằng sự cầu xin này là đùa sao?!?... Ta ... ta nhìn lầm con người chàng

rồi!

Cuối cùng thì nước mắt cũng tuôn ra đầm đìa trên mặt cô gái trẻ.

Sự tức giận ấy bất ngờ bùng lên làm Gensan phải kinh ngạc ngẩng lên nhìn Hec, hàng ngàn câu hỏi ngập

trong ánh mắt xanh lục của chàng. Toàn thân Hec run lên dữ dội, nàng chẳng cần phải cố nín nhịn chi nữa khi tất cả nỗ lực ấy bị chính con người mà nàng yêu thương xem thường. Đó là điều mà Hec không thể chịu đựng nổi.

-Nếu chàng nghĩ vì muốn giữ chàng lại Penla như hoàng huynh ta đã làm với Snaki thì nghe đây, Gens, ta muốn chàng nhanh rời Penla hơn bất cứ ai!

Hoàng huynh quả thực muốn dùng ta để làm bầy giữ chân chàng nhưng ta không thể! Bởi vì ta thực sự ... rất yêu chàng! Giờ thì mọi nghi ngờ của chàng đã được giải đáp hết rồi chứ ? Không ngờ trong mắt chàng ta là loại người thủ đoạn đến thế! Ta...

Đến đây, Hec thở dốc hồi lâu để lấy hơi rồi nhìn quanh như tìm kiếm thứ gì đó. Những lời nói không cũng chẳng đủ thoát hết sự bức tức tột cùng của nàng, phải giải quyết bằng hành động. Hec mím chặt môi đưa quả cầu lên cao bằng cả hai tay, toan ném nó xuống nền đá cứng, không chút do dự.

Nàng muốn nó cũng phải tan vỡ theo trái tim nàng!

-Hec! Nàng làm gì thế?!? - Đến lúc này Gensan không thể bình thản mà ngồi yên nhìn mọi chuyện chuyển

biến ngày càng tồi tệ hơn nữa, chàng lao tới, nắm chặt lấy tay nàng – Sao lại ném nó hả?!?

-Không có tình yêu cũng không sao. Nhưng ngay cả lòng tin của chàng ta cũng không có được thì giữ món quà này thêm làm gì cho mĩa mai nhau ? – Hec quát to, cổ vùng ra, dữ dội không ngờ.

Bốp! Gensan thẳng tay tát Hec một cái trời giáng, cơn đau rất buốt làm Hec ngã ngàng ngừng vùng vẫy.

Chàng đưa tay ôm đầu, thở dốc mệt mỏi :

-Giờ thì nàng tỉnh ra chưa? Cô gái ngọc này... thật là...Nàng làm ta phát điên lên được! Nàng nghĩ ở đây

chỉ có một mình nàng biết quát tháo thôi đấy chắc?!? Thử soi vào gương xem lúc này nàng giống loại người nào! Bù lu bù loa cả lên!Ồn ào quá!

Chưa có ai nhìn thấy Gensan tức giận như lúc này vì chàng vốn rất điềm tĩnh. Mồ hôi nhỏ ra chảy ròng ròng xuống khuôn mặt thuần khiết của thiên thần đang đỏ rực lên do tức giận. Ngay đến Hec cũng sợ hãi đến độ

bất giác lùi lại và ngừng nói tự bao giờ, chỉ còn nước mắt là vẫn cứ lặng lẽ lăn tròn trên má...

Vài phút sau Gensan mới trấn tĩnh được, chàng quay sang nhìn Hec, phất tay áo thật mạnh, lẩm bẫm:

-Thật là ngốc mà. Nàng có sao không? Ta hơi nặng tay...

Chàng dùng một chiếc khăn lụa mỏng lau vết máu trên môi Hec, thật dịu dàng. Cử chỉ thân thiết ấy chỉ

khiến nàng thêm tủi thân. Tại sao chàng trai tuyệt vời này không thuộc về nàng có chứ? Cơn thổn thức bật ra thành tiếng khóc nức:

-Tại sao chàng vẫn đối xử tốt với ta như vậy?

-Ngốc! – Gensan cốc nhẹ vào đầu quận chúa - Nếu ngay từ đầu ta biết nàng tỏ thái độ lạnh nhạt như thế vì muốn bảo vệ ta thì đã chẳng có chuyện này. Sao nữ ném vỡ quả cầu đó chứ. Ngay cả quà ta tặng mà nàng

còn đối xử tàn nhẫn thế mà dám nói thật lòng yêu thương ta ư? Đừng có nhìn ta như thế, ta đang nghiêm túc đấy, đáng lẽ nàng không nên đuổi theo đến đây. Nếu hoàng đế mà biết được...

-Chàng... - Hec vẫn tiếp tục khóc, nhưng lần này là nước mắt sung sướng. Nàng hiểu cuối cùng thì Chúa

trời cũng đã ban cho mình món quà kì diệu quý giá nhất trong một đời người, đó chính là chàng trai Serazan đang đứng ngay trước mặt nàng đây.

Còn Gensan? Tất nhiên giờ đây khi mọi chuyện đã rõ ràng chàng chẳng thể quay về Serazan bỏ mặc Hec

một mình ở lại đối mặt với một hoàng đế tàn nhẫn như Prang. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Prang biết kế hoạch của mình đã bị Hec tiết lộ vì tình yêu với Gensan? Thật dễ dàng để có câu trả lời.

-Ta phải ở lại Penla thêm một thời gian nữa rồi. – Gensan khẳng định. Hec bừng tỉnh khỏi mộng, nàng nắm chặt lấy tay người yêu dấu, lắc đầu nguầy nguậy:

-Không được. Thế này chẳng phải chính em đã khiến chàng phải mạo hiểm ở lại đây sao?!? Chàng phải rời khỏi đây càng nhanh càng tốt. Em rất hiểu anh trai mình, anh ấy nhất định sẽ không bỏ qua việc này. Hãy về

Serazan, ở đây cứ mặc em giải quyết.

-Nàng định để ta phải mắng nàng ngốc thêm bao nhiêu lần nữa mới đủ đây hả Hec? – Gensan vòng tay ôm

lấy đôi vai gầy yếu của nàng quận chúa, vỗ về - Ta làm sao bỏ mặc nàng được...Đừng lo. Nếu không ai nói thì anh trai nàng sẽ không biết gì hết. Cứ xem như kế hoạch của Prang đã thành công và ta mắc lừa vào bẫy của nàng rồi đi, thế thì chúng ta sẽ yên ổn trong một khoảng thời gian đủ để có thể thu xếp đưa nàng cùng về Serazan.

-Serazan?

-Chẳng lẽ nàng muốn ở lại Penla này thêm ư ?

-Nhưng... - Hec phân vân ra mặt. Nàng không hề chuẩn bị trước việc sẽ dẫn đến kết cục như thế. Yêu

Gensan đâu có nghĩa là nàng muốn phản bội lại niềm tin của Prang, dù gì đó cũng là hoàng huynh của

nàng... làm sao có thể quay lưng với Prang mà đến Serazan chứ.

Gensan xem ra cũng đã hiểu tâm trạng này, chàng mỉm cười ra chiều độ lượng:

-... và khoảng thời gian ấy chắc cũng đủ để nàng lựa chọn xem nên theo ta hay anh trai nàng, Hec ạ. Chắc nàng hiểu Henki và Serazan không thể giữ vững hiệp ước hoà bình lâu dài. Hãy suy nghĩ thật kĩ. Dù nàng lựa chọn thế nào thì đó cũng là quyết định của nàng và ta không bao giờ phản đối.

Lại một lần nữa cuộc chiến tương lai giữa Henki và Serazan gây khó xử cho một đôi tình nhân, trước đây là Yusan và Ana, còn giờ là Gensan và Hecates. Họ buộc phải ở hai đầu chiến tuyến kẻ mất người còn, trừ phi Hec chọn việc từ bỏ lòng trung thành với người mà nàng hết mực tôn thờ: Prang Erokin.

-Chúng ta trở về Lesbos thôi, hi vọng hoàng đế vẫn chưa về từ Camellia. – Gensan cười vui vẻ - Nói cho nàng biết nhé, Ilex không thể là người ta yêu được nữa. Chị ấy đã lập gia thất rồi.

-Gia thất?

-Đúng. – Zinnia và Aur xuất hiện trở lại rất đúng lúc – Tôi đã được gả cho Ohlan từ năm năm trước.

-Cái gì? Tại sao chàng không nói ngay từ đầu cho em biết hả Gens?

Gensan khoanh tay lại, làm ra vẻ điềm nhiên:

-Có thể mới thấy khi ghen nàng cũng khủng khiếp chẳng kém ai.

-Chàng thật là quá quắt! – Hec đỏ bừng mặt lên nhưng khi ấy, ánh mắt nàng chột va phải tia nhìn sâu thẳm của công nương Aur. Người thiếu nữ Serazan ấy đứng lạng đầy khiêm tốn sau lưng Zinnia, buồn rười rượi.

Mắt trừng sâu như thể nàng đã thức trắng suốt nhiều đêm chỉ để đau khổ vì sự thật này. Thế nhưng khi nó thực sự xảy ra thì không hiểu sao Aur có thể đối mặt bình tĩnh đến vậy, không khóc lóc, không gào thét, cũng không van xin.

-Aur... - Gensan cảm thấy mình là người nên lên tiếng thay vì Hec. Chàng bước đến gần vị hôn thê chính

thức của mình và mở đầu lời xin lỗi bằng một nụ cười rất nhẹ - Em nói đúng. Anh đã bị bóng mắt rồi.

Anh... rất tiếc...

-Đối với anh, em là gì ? – Aur ngẩng lên nhìn Gensan, hỏi – Em có thể biết được không?

Đặt bàn tay ấm áp lên vai Aur, chàng vương tử vẫn giữ nguyên nụ cười thật buồn:

-...luôn luôn là một cô em gái tốt. Nhất định một ngày kia em sẽ tìm thấy được người thích hợp hơn anh.

-Chuyện hôm nay chẳng có gì đáng phải bất ngờ. - Giờ thì nụ cười cũng đã lan sang khuôn mặt héo hon của Aur, nàng chuyển sang nhìn Hec, nghiêng đầu nói tiếp – Em từng nghĩ nếu chuyện này xảy ra mình nên

hành động thế nào. Em đã nghĩ được rất nhiều, ví dụ như tát anh một cái chẳng hạn, hay là mắng cô gái Henki kia vì đã nhẫn tâm trở thành kẻ thứ ba giành mất anh của em. Nhưng em có thể cam đoan là trong số

đó, không hề có việc em mỉm cười và nói năng điềm đạm thế này. Có lẽ bởi vì trong tận đáy lòng mình, em không yêu anh nhiều như em vẫn tưởng.

-Em đã trưởng thành rồi, Aur. – Zinnia xen vào, rất ra dáng một người chị gái dịu dàng.

Hec thở phào nhẹ nhõm. Không ngờ phản ứng của Aur lại nhẹ nhàng đến thế. Chỉ có Gensan là bất ngờ

buông một câu hỏi lạ lùng:

-Aur à, em thật sự tin là mình không muốn tát anh cho hả giận đấy chứ ?

-Để hỏi câu đó không thôi thì xem ra gan em cũng không nhỏ đâu Gensan nhỉ.
– Zinnia giải toả không khí

căng thẳng bằng một câu nói đùa.

-Không đâu. Tát còn đỡ hơn là việc thức ăn cho em bị cô bé này bỏ thuốc độc vào ...

-Gensan, từ nay nếu anh còn bắt nạt em thì em nhất định sẽ kể hết cho chị Hec nghe...

Sự kết hợp của Hec và Gensan chưa hẳn là một điều hay nhưng phần nào đó cũng có thể làm tấm bi kịch

này sáng hơn một chút. Tình yêu bao giờ cũng đẹp. Cầu trời cho vẻ đẹp ấy được bền lâu giữa cái thế giới quá ư khủng khiếp đang tồn tại xung quanh, mặc dù dường như, đó là điều không tưởng bởi vì giữa niềm

hạnh phúc tuyệt vời trên, không hiểu sao trong mắt nàng quận chúa Hecates vẫn phảng phất một nỗi buồn sâu vô đáy của sự bất an...

Bí mật vẫn còn chưa hoàn toàn hé lộ.

Họ trở về Lesbos khi trời bắt đầu hừng sáng, ngày mới báo hiệu bằng một đường chỉ rực rỡ mềm mại viền theo chân trời phơn phớt hồng. Thế nhưng không khí ở Lesbos thật lạ, có vẻ trầm lắng quá mức bình thường. Vài tì nữ chụm lại với nhau, cùng hướng về phía toà tháp chuông của tiểu thánh điện Peregrine gần điện Violetta, cầu nguyện với vẻ mặt chứa đựng niềm lo lắng sâu sắc.

-Bệ hạ về chưa? – Hec sốt sắng hỏi một lính canh ngay cổng.

-Ngài vẫn còn ở Camellia từ đêm qua ạ.

-Kì lạ quá... đã trễ vậy mà...

-Thưa, đó là vì đại tướng Reven trúng độc trong tiệc đến giờ vẫn rất nguy kịch nên bệ hạ phải ở lại.

-Cái gì? – Tin ấy tác động mạnh mẽ vào Gensan làm suýt nữa đánh quả cầu trên tay, sau vài giây định thần chàng mới kinh hãi quát – Reven làm sao chứ ??? Chuẩn bị ngựa, ta phải đến Camellia ngay!

Trông điệu bộ hết hoảng như thế chắc ai cũng sẽ nghĩ ngay rằng giữa hai người có mối quan hệ cực kì sâu sắc và tất nhiên nó có làm Hec phật lòng đôi chút. Nhưng rồi họ cùng đến Camellia.

Reven bị đầu độc? Kẻ nào to gan dám làm điều đó ngay trong tư dinh Camellia?

Bầu không khí ở Camellia cứ như một nhà tang lễ, u ám vô cùng... Những vị khách của bữa tiệc đã ra về gần hết, chỉ có một số ít tập trung lại trong hành lang trước tư phòng của Ana để chờ nghe tình hình sức khoẻ của nàng. Nổi bật nhất trong số đó chính là vị hoàng đế trẻ đang ngồi bất động trên ghế, toàn thân chàng run lên từng cơn nhẹ, biểu hiện cho các đợt sóng gió đang nổi lên trong lòng. Nếu có ai vào lúc ấy nhìn vào đôi mắt xám kia sẽ thấy nó tràn đầy sự tức giận bất lực hoà lẫn trong nỗi tuyệt vọng điên

cuồng, không ngớt dậy lên những làn sóng như mặt biển ngày mưa bão, và tất cả chỉ để cùng nhau toát lên một niềm đau đớn nghẹn ngào.

Tưởng chừng như Prang sắp bật khóc đến nơi vì đau khổ và việc chàng có thể kìm nén mà ngồi yên quả là một điều đáng khâm phục.

Không đau khổ sao được khi tận mắt chàng nhìn thấy Reven nôn ra cả vũng máu đen và ngã gục xuống bàn tiệc như thể đã chết rồi. Thậm chí trong khoảnh khắc ngắn ngủi tất cả mạch đều ngừng hẳn lại làm mọi người một phen khiếp hãi.

-Bệ hạ... - Almah khẽ lay vai hoàng đế - Đại tướng quân sẽ không sao chứ ?

-Ừm. Nhất định. – Prang gượng nở một nụ cười như để tự trấn an mình, đột ngột chàng đổi giọng không hài lòng quay sang chất vấn Benjin - Sao không mời ngự y mà gọi một lão thầy thuốc tầm thường thế?

-Nhưng thưa bệ hạ, ông ta là thầy thuốc duy nhất mà đại tướng đồng ý cho khám từ trước đến nay. Quy định của Camellia không thể thay đổi được. – Benjin cương quyết đáp trả hoàng đế không do dự - Xin ngài tôn trọng quyết định của đại tướng.

-Thật là một quy định lạ lùng. – Prang cố nói cứng nhưng rõ ràng không có ý định phá vỡ các luật lệ do Reven đã đặt ra. Chàng có thể là vua nhưng trong tư dinh của một đại tướng lừng lẫy như Reven thì các gia quy buộc phải được tôn trọng.

Sau phút cứng rắn, Benjin cũng lấy lại vẻ mềm mỏng thường ngày, chàng dịu giọng:

-Nếu bệ hạ quá lo lắng thì để tôi vào trong xem tình hình.

-Chỉ có người được vào thôi sao?

-Đó cũng là một trong số các quy định...

-Thôi được. – Prang cố nén giận mà dựa lưng vào thành ghế, nhắm nghiền mắt lại để tự trấn tĩnh.

Tất nhiên Benjin cũng chẳng bình tĩnh gì hơn, chàng vội vã đẩy cửa bước tư phòng của Ana và hầu như ngay lập tức nhìn thấy nàng nằm im lìm trên giường với làn da tái xanh của xác chết. Bên cạnh là vị thầy thuốc bình dân đang bắt mạch cùng với cô con gái dùng khăn ấm đắp lên trán bệnh nhân.

-Thế nào rồi?

-Tướng quân... - Người thầy thuốc ngược lên nhìn Benjin bằng cặp mắt già nua đầy nỗi lo âu hiển hiện- Độc chất mạnh quá...

-Benjin đây à? – Ana chột mở mắt, và hỡi ôi, ngay cả màu xanh trong mắt nàng cũng không còn cái ánh sáng tuyệt đẹp vốn có nữa, chúng mờ đục đi nhìn vô cùng đờ đẫn. Giọng nàng thều thào yếu ớt và mảnh hơn cả một sợi tơ.

-Nàng... không được chết đâu. Không được, nàng biết chưa ?– Benjin quỳ sụp xuống, ngang tầm để ánh mắt

mệt mỏi của Ana không cần rướn cao rồi nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay thô ráp của vị nữ chỉ huy giờ lạnh toát chẳng còn mấy sinh khí... những giọt lệ long lanh nơi khoé mắt là tất cả những gì để lộ ra của một nỗi đau mà Benjin đang cố kìm nén tận đáy lòng. Lúc này chàng cần tỏ ra mạnh mẽ và đó cũng là điều duy nhất Benjin có thể bám vào mà gắng bình tĩnh trước mọi người.

-Đại tướng quân, sức khoẻ vốn đã yếu đi nhiều từ sau chuyến viễn chinh đến Dahlia, nay lại...

-Lazarus, ông quá lời. Ta... sẽ qua được thôi. – Ana gắng nở nụ cười cứng cỏi. Nhưng mỗi lời thốt ra lại làm hàng lông mày của nàng nhíu hơn một chút vì cơn đau cứ nhói lên từng hồi như tra tấn. Độc chất không ngừng phát tác trong khắp cơ thể và nàng cảm nhận được rất rõ sự lạnh lẽo của bàn tay thần Chết đang vuốt ve làn da mình. Chỉ có lòng can đảm phi thường mới giúp được nàng nở nụ cười vào tình huống này.

-Có nên để bệ hạ vào đây...- Benjin chuyển đề tài để xua tan không khí u ám.

Chẳng hiểu sao lúc này chàng cảm thấy sợ nụ cười của người con gái mình yêu hơn bất cứ thứ gì. Nụ cười ấy gợi lên cái gì đó không ổn, hết như một ngọn nến loé lên trước khi vụt tắt để chìm vào đêm đen tuyệt vọng.

-Không được! – Ana đột ngột to tiếng – A...!

Nàng đổ quy trên giường và một dòng máu đen từ từ ứa ra từ khoé miệng. Cô gái con của Lazarus vội vã lau vết máu trong khi người cha nghiêm khắc ra hiệu cho vị bệnh nhân bướng bỉnh của mình không được quá sức. Ana gật đầu ra vẻ đã hiểu rồi tiếp tục nói bằng giọng khẽ hơn:

-Nếu... vào đây chàng sẽ biết... ta là ...

-Tôi biết. – Benjin gật đầu vẻ thông cảm - Bệ hạ còn muốn đưa ngự y đến may sao tôi cũng đã ngăn lại kịp.

Nhưng khó lòng ngăn ngại không được gặp nàng quá lâu...có lẽ khi nào thấy có thể thì xin để bệ hạ vào

thăm...vì tôi thấy ngại lo cho nàng cứ như ở vị trí một người yêu vậy...

Ánh mắt Ana loé sáng đôi chút, nàng bật ra một tiếng cười khùng khục rồi chuyển sang thành ho khan. Benjin hiểu nàng đã mệt nên đành đứng dậy lui ra. Dường như chàng sợ phải thấy con người tiều tụy đang nằm đấy vật vã

trong cơn đau. Chỉ mới một đêm mà Reven đã chẳng còn gì giống Reven của chàng, ngoại trừ sự cứng cõi đến điên rồ hiếm gặp ở một cô gái.

Chỉ còn lại ba người, thầy thuốc Lazarus bấy giờ thở dài, tỏ ra không hài lòng chút nào:

-Ngài liều lĩnh quá, thưa công chúa điện hạ. Chất độc này rất khó chữa...nó hình như chính là Aegis, một trong số các chất độc Farina thuộc bộ vũ khí của gia tộc Czardas, Serazan. Các triệu chứng không rõ ràng lắm. Nhưng cũng khá may, bình thường chỉ một lượng nhỏ thứ phấn hoa được bào chế này đã đủ giết chết một người khoẻ

manh rồi. Vậy mà công chúa vẫn toàn mạng, ít ra là cho đến hiện tại...

-Ý ông là... - Ana nheo mắt nghi ngờ.

-Thủ phạm phải là một tay hết sức lão luyện trong cách hạ độc nên mới đo đủ lượng thuốc cực ít chỉ khiến ngài liệt giường mà thôi chứ chưa thể chết. Thật là đáng khâm phục lắm.

Ana khẽ gật đầu tán thành. Nếu chỉ ít độc chất như thế thì kẻ đó không khó khăn gì khi bỏ vào thức ăn hay rượu của nàng. Ai mà chú ý cơ chứ... Nhưng tên cao thủ đó thuộc gia tộc Czardas thật sao? Chẳng lẽ triều đình Serazan đã phái sát thủ xâm nhập nội đô Penla từ lâu và hôm nay mới chỉ là đòn dẫn mặt dã tâm của Henki?

Cho dù hẳn là ai thì chắc chắn chưa rời Camellia được, hoặc hẳn sẽ còn quay lại để theo sát tình hình của nàng... Tất nhiên hẳn sẽ không giết nàng, điều mà hẳn không làm ngày hôm nay, nguy cơ có thể chuyển sang ai khác như là ...

...

-Hãy cảnh báo... với Prang. – Ana thều thào yếu ớt, đẩy khăn nài. Ánh mắt Lazarus loé lên tia nhìn kinh tởm, ông giận dữ lắc đầu:

-Tại sao? Hẳn đã tiêu diệt Parasitus của chúng ta, công chúa quên rồi ư ?

-Không. – Ana khẽ lắc đầu – Ta muốn... ông tự kiểm tra các điểm khả nghi có thể bị hạ độc... bảo vệ Prang. Ta muốn tự tay trả thù...

Lazarus nhìn công chúa của mình trong vài giây trước khi quyết định. Vốn là một lưu dân Parasitus ở Dahlia, ông đã theo hầu công chúa từ hơn hai năm trước với sự trung thành tuyệt đối. Không thể cãi lệnh, Lazarus đành thở dài:

-Coi như tôi đồng ý đi. Thế ai sẽ săn sóc ngài?

-Con gái ông. – Ana đáp một cách tinh quái.

Vị thầy thuốc liếc sang nhìn con gái mình đang cung kính đứng trong góc phòng hồi lâu rồi lắc đầu:

-Không. Nếu nó ở đây luôn luôn với ngài thế nào bọn sát thủ cũng sẽ khống chế nó nói ra những bí mật nó biết trong thời gian ấy, gây nguy hiểm cho ngài. Tôi còn một đứa con gái bé hơn một chút, mới mười bốn tuổi. Trưa nay tôi sẽ đưa nó đến hầu hạ công chúa điện hạ. Mà ngài cũng đừng quá lo, con bé ấy... bị câm.

Cô con gái lớn của Lazarus chợt biến sắc mặt, nhìn cha trừng trừng nhưng rồi hiểu chuyện, cô cúi đầu không nói gì thêm.

-Hoàng huynh! – Hec phóng từ trên lưng ngựa xuống, chạy bổ nhào về phía Prang – Reven sao rồi ?

-Tạm thời thì ổn, thừa quận chúa Hecates. - Vị thầy thuốc già nua đứng bên cạnh hoàng đế trả lời thay.

-Là chất độc gì? – Gensan chân thành hỏi. Mắt chàng toát ra sự lo lắng thật sự. Nhưng mắt Prang thì không, sự

lạnh lẽo vốn có của sắc xám ấy giờ đây tăng gấp bội, chàng hừ một tiếng đe dọa rồi cất giọng khàn khàn chữa chan đau đớn:

-Aegis, một trong ngũ vị độc hoa Farina của Serazan, chắc vương tử đã nghe đến nhiều?

-Aegis. – Gensan loạng choạng muốn ngã, mặt chàng tái xám lại và mồ hôi lạnh tuôn tràn ra như mưa. Rõ ràng chàng đang bị sốc dữ dội. Hec nghiêng đầu thắc mắc:

-Ngũ vị Farina là gì?

-Thưa quận chúa, đó là năm loại phấn hoa kịch độc bí truyền của gia tộc Czardas, gồm Aegis, giết nạn nhân chết tức khắc, Laminous, gây mù mắt, Paralytic, phá hỏng hệ thần kinh làm tê liệt tứ chi vĩnh viễn, Convulsa, gây co giật rồi nạn nhân tử vong trong vòng hai ngày và cuối cùng là Intamis, không làm chết người nhưng khiến nạn nhân đau đớn thảm thương thành từng cơn cách nhau ba tiếng trong suốt cuộc đời. – Lazarus cúi đầu cung kính giảng giải.

-Trời ơi... - Hec đưa tay ôm mặt như cố ngăn sự kinh hãi lộ ra ngoài. Nhưng Gensan đã quay mình bỏ đi mất, Prang nhìn theo, nghiêng răng:

-Nếu Reven chết, chiến tranh sẽ nổ ra... ngay lập tức, Gensan.

-Để em theo. – Hec hấp tấp đề nghị. Prang lắc đầu nghiêm nghị:

-Để cho hẳn ta bình tĩnh suy nghĩ. Anh không tin Gensan không biết gì về chuyện này.

Trước tình thế ấy Hec không thể nào cãi lệnh được. Chẳng lẽ Gensan thực sự liên quan đến kẻ đã dùng những thứ góm ghiếc kia? Gia tộc Czardas... hay thủ phạm chính là Aur? Nhưng rõ ràng Aur vẫn ở bên Hec suốt đêm qua...không, khi nàng và Gensan trò chuyện cô ta đã lánh mặt. Có khi nào vào lúc đó Aur đã lên đến đây hạ độc thủ với Reven?

Gensan chọn một góc khuất trong khu vườn của điện Camellia, sau khi chắc chắn rằng không có ai theo dõi mình nữa chàng bỗng nhiên tự nói một mình bằng giọng đầy giận dữ:

-Ra đây cho ta.

Con cú trắng rúc lên một hồi khe khẽ. Không gian im lặng như tờ. Chẳng có chút xao động nào cho đến khi hai bóng đen rời khỏi chỗ nấp, chậm rãi tiến lại gần vương tử. Abele và Abalone thủ phục xuống đất, cùng kính cẩn nói:

-Chủ nhân cho gọi.

-Nói cho ta biết chuyện gì đang xảy ra ở đây? – Gensan gằn giọng. Nụ cười trên mặt Abalone cũng không còn.

Chỉ có Abele ngược lên nhìn chủ nhân trẻ tuổi :

-Xin chủ nhân tha tội. Chúng thần không hề có ý hạ độc Reven Ping.

-Ta đang hỏi chuyện gì đang xảy ra ở đây? Và các người đã làm gì khi không hề có lệnh của ta?!?

-Chủ nhân...- Abalone cúi dập đầu chạm đất, hết sức thành khẩn -Thần xin lấy tính mạng ra đảm bảo sẽ không có chuyện gì xảy đến cho người đó.

-Ta thật đã nhìn lầm người rồi Abalone. – Gensan nhăn mặt tức giận, toàn thân chàng run lên – Người dám bao che cho nó làm việc này sao?!? Giết Reven Ping, các người có biết mình đang làm gì không?

-Chủ nhân! - Một giọng nói thánh thót vang lên. Cả ba người Serazan cùng quay lại. Một cô gái trẻ đang vừa quỳ vừa lết đến gần, ánh mắt sáng rực ý chí quyết tâm.

Chính là Almah.

Nàng đưa tay nắm lấy gấu áo vương tử, nói rành mạch:

-Chuyện này chỉ do mình em gây ra, xin đừng trách tội hai người họ. Nhưng em vẫn không hiểu mình đã làm sai chuyện gì khi ra tay với kẻ tử thù Reven Ping? Đáng lẽ chủ nhân phải vui mừng vì đã chặt được cánh tay phải của Prang chứ ?!?

-Almah! – Abele quát, mắt long sòng sọc – Im ngay!

-Anh để cho em nói, Abele! Dù gì em cũng là Chu tước đệ tam của gia tộc Czardas, em có quyền biết vì sao mình bị trách tội trước chủ nhân! – Almah bước bình cãi. Toàn thân nàng toát ra đầy nộ khí, nhìn thẳng vào Gensan. Còn bản thân vương tử cũng không ngờ thuộc hạ thân tín có thể tùy tiện trái lệnh chàng đến vậy? Chỉ

vì... chỉ vì Yusan!

-Người... người còn dám mở miệng nói thế với ta ư Almah? Chẳng lẽ người nghĩ ta không biết gì hay sao? Vậy thì ta nói cho người biết, tội của người là lấy chuyện công trả thù chuyện riêng! Hãy tự soi lòng mình xem lời ta nói có đúng không. Còn việc xử tội, về Serazan ta sẽ định. Giờ thì mau đưa thuốc giải cứu Reven. Người nghe ta nói chưa, Almah?

Nói đoạn Gensan quay lưng bỏ đi thẳng, không ngoái lại lần nào. Almah nhìn theo giận dữ :

-Sao lại nặng lời với em thế? Cứu Reven Ping ư ? Không đời nào...

Bộp! Nói chưa dứt câu nàng đã lãnh một cái tát nảy lửa từ Abele, ngã vấp mặt xuống đất, máu ứa ra khoé miệng. Ngay đến Abalone cũng chẳng can ngăn. Almah vùng dậy, nước mắt uất hận đầm đìa, nàng tức đến độ

không thốt nên lời, chỉ nhìn Abele trừng trừng...

-Em còn chưa tỉnh à, Almah? – Abele nói giọng lạnh ngắt, chẳng giống chút nào với một Abele trầm tĩnh hằng ngày - Chủ nhân nói vậy là đã mở đường sống cho em rồi. Tại sao em dám vì thâm yêu vương tử Yusan mà ra tay vậy hả? Cũng như ta, em hẳn phải biết Reven là ai chứ. Không đời nào chủ nhân cho phép em hại con người đó đâu. Và ngay cả em nữa, em cũng đâu dám giết Reven nên mới chỉ dẫn mặt thế. Không mau lui lại, còn ngang ngạnh gì hả?

Mặt Almah giờ đã chuyển màu tái xám, nàng lắp bắp:

-Nếu... nếu em không làm thì sao?

-Không cần chủ nhân hạ lệnh, chính tay ta sẽ ... giết em. – Abele cương quyết nói.

Đó không phải là lời đe dọa mà chỉ đơn giản là sự khẳng định. Chủ nhân là trên hết, không được viện bất cứ lí do gì phản lại chủ nhân. Và nếu Almah cố tình vi phạm điều này, nhất định Abele sẽ không ngần ngại xuống tay, bất chấp tình cảm khăng khít bấy lâu.

Còn Almah thì dư hiểu là cưỡng lệnh chẳng đem đến điều gì tốt đẹp. Chủ nhân lẫn Abele và Abalone đều không đứng về phía nàng. Tại sao... tại sao vương tử Yusan lại yêu Anatasia cơ chứ ??? Nàng ta không những cướp đi Yusan của Almah mà còn khiến nàng phải lãnh cái tát cay nghiệt này từ Abele! Nàng hận người con gái đó!

Legend of Porasitus - Chương 72

-Đại tướng quân. – Lazarus cúi mình chào Ana đang nằm bất động trên giường, bên cạnh là Benjin. Đúng

như đã hứa, người thầy thuốc đã đưa con gái thứ hai của mình đến vào trưa hôm ấy. Đây là một cô bé có khuôn mặt bầu bĩnh và một đôi mắt thật buồn, có lẽ là do cuộc sống của một người bị câm bẩm sinh mang lại.

-Thi lễ mau. – Lazarus giục. Cô bé mười bốn tuổi liền quỳ xuống, dập đầu chào Ana.

-Cô bé tên gì ? – Ana dịu dàng hỏi.

-Ngài cứ gọi nó là Lyra.

-Tên một vì sao rất đẹp. – Benjin mỉm cười khen – Đáng tiếc là lại bị câm...nhưng cô bé không điếc luôn đấy chứ ? Vì ta nghe nói hai thứ khuyết tật này thường đi đôi với nhau.

-Không ạ. Nó vẫn nghe rất tốt. – Lazarus vội nói - Từ giờ tôi xin để nó ở lại hầu hạ đại tướng quân. Ngài cũng nên dưỡng sức. Aegis với lượng nhỏ như vậy không đủ giết ai nhưng tốt nhất ngài nên nằm trên

giường trong khoảng thời gian này để tránh gây phát tác độc chất. Chỉ cần uống thuốc và không cử động nhiều thì tôi cam đoan sau năm tháng, lượng chất độc ít ỏi kia sẽ tự tan dần.

-Cái gì? – Ana đột ngột quát to và điều này khiến nàng ộc máu ra miệng, ngã quỵ xuống – Năm... tháng?

-Đúng là chúng ta sắp xuất chinh nhưng chuyện bệnh tình nàng không thể cố chấp. – Benjin nghiêm giọng –

Lazarus, ông không nên ở đây lâu sẽ khiến bộ hạ thêm lo lắng rồi lại đòi vào thăm thì rắc rối to.

-Vâng, tôi xin cáo lui.

Chờ cha đi khuất, cô bé Lyra mới bước đến gần giường Ana, dâng lên một túi thuốc ra ý là đã đến lúc nàng nên nghỉ ngơi.

-Lyra, nhờ em chăm sóc. Đại tướng quân, tôi sẽ liên lạc với Beluga để dời ngày duyệt quân. Tình hình này tôi khó lòng rời khỏi Penla, chuyện còn lại thì cứ để hoàng đế quyết định xem ai sẽ đi.

Nói rồi chàng cũng hấp tấp bỏ đi. Ana đỡ lấy cốc thuốc từ tay Lyra một cách mệt mỏi, cơ thể nàng như có hàng vạn mũi kim chích, nóng ran. Tuy hết sức đau đớn nhưng bản tính kiên cường đã giúp nàng không bật ra tiếng kêu rên. Nằm thảng thối liệt giường... Chẳng lẽ nàng đành nhìn Prang xuất chinh mà không có

mình? Không. Nàng không muốn. Rốt cuộc thì kẻ nào đã dám dùng Aegis đùa cợt nàng? Chuyện này liệu

có liên quan đến những người thuộc phái đoàn Serazan của Gensan không?

Từ lúc trở về cung điện Luxia, Prang giam mình im lìm giữa đống sách dày cộp, chàng đọc sách một cách bình thản, dường như chẳng quan tâm đến bất cứ chuyện gì trên đời nữa. Almah ngồi lặng bên cạnh, nàng không có hứng thú đọc sách lúc này. Nàng đang nghĩ đến việc Reven bị nhiễm độc chất Aegis... Tạm thời

thì nàng ta chưa chết được, có lẽ chỉ đau đớn liên miên thôi... “Cũng đáng lắm chứ, kẻ ác như vậy cơ mà, còn dám cướp mất Yusan của nàng nữa, đau đớn thế đã ăn thua gì.” – Almah hể hả nghĩ khi tưởng tượng ra cảnh cô gái xinh đẹp kia quần quai gào thét trên giường bệnh. Nhưng chủ nhân muốn nàng phải đưa thuốc giải càng sớm càng tốt... Thật là bực mình. Vĩsao thứ tàn ác đó lại thu hút được nhiều sự quan tâm thế kia?

-Anh... - Một cô gái Henki chọt lao vào thư viện của hoàng đế với vẻ mặt trắng bệch - Tại sao em không

vào Camellia thăm Reven được?

Prang chậm rãi ngược lên nhìn:

-Iris, em không cầu nguyện trong thánh điện Peregrine nữa à?

Iris ư ? Almah chú ý vào cô gái lạ vừa đến. Khác hẳn Prang và Hecates, từ nàng quận chúa này không toát ra sự sắc sảo đến phát sợ, gây áp đảo cho người đối diện, chỉ phảng phất chút gì đó giống như là sự kiêu sa đài các. Một khuôn mặt dịu hiền... khá đáng yêu.

-Sao anh có thể bình thản vậy? – Iris bật khóc vì phần uất thay cho người yêu – Dù gì Reven cũng là đại công thần của Henki cơ mà! Anh không quan tâm, được, vậy thì mau giải tán đám lính canh giữ Camellia

cho em vào trong thăm chàng!

Almah tò mò theo dõi thái độ của nàng quận chúa vốn nổi tiếng dịu dàng này. Thì ra đây là người mà

Hecates nhắc đến hôm qua... Yêu Reven đến mức dám quát hoàng đế ư ? Thật là kì lạ. Nếu không biết

trước thì khó mà tin cô gái dễ xúc động này lại là em ruột của Prang và Hecates.

-Reven cần nghỉ ngơi. – Prang điềm đạm nói, đôi mắt đã quay trở lại trang sách một cách kiên định – Không ai nên làm phiền nữa. Vì vậy anh mới bố trí lính canh...

-Nhưng em khác chứ ?! – Iris quyết liệt phản bác. Bình thường thì còn lâu nàng mới đủ can đảm làm vậy.

-Sự làm phiền luôn luôn giống nhau. Nếu thực sự nghĩ cho người mình yêu thì em nên biết kiềm chế một

chút, Iris à.

-Sao anh có thể lạnh lùng đến vậy? Chẳng lẽ anh không lo ư ?

-Không. – Prang đáp nhẹ. Một cơn gió thơm từ trong vườn chọt tràn vào cuốn tung mái tóc mềm mại của

nàng quận chúa nhỏ làm vỡ tan những giọt nước mắt đang lăn trên má nàng. Khuôn mặt hiền hậu của Iris

giờ đây chỉ tuyền một sự thất vọng và tổn thương ghê gớm.

-Cận tướng trung thành nhất đang thập tử nhất sinh mà anh vẫn có thể điềm nhiên đọc sách. Em lấy làm

ngạc nhiên đấy, hoàng huynh. – Iris nói giọng mỉa mai cay đắng trước khi chạy khỏi phòng. Không cần

đoán cũng biết là thái độ của anh trai đã làm nàng đau lòng lắm. Nàng biết tin quá chậm và giờ thì tình hình Reven thế nào cũng không thể biết... Lần đầu tiên Iris cảm thấy hận Prang, hơn cả lần chàng giam mẹ ruột nàng là cựu hoàng hậu Lensy vào lãnh cung. Tại sao có thể tàn nhẫn thế?

-Ngài quả thật không lo à? – Almah chống tay lên cằm, nhìn Prang tư lự.

-Không.

-Vậy tại sao này giờ ngài vẫn chưa đọc xong một trang sách thế?

Câu hỏi lần này của cô gái Porasitus đã khiến hoàng đế hạ cuốn sách xuống, neho mà dò xét:

-Nàng có ý gì, Almah?

Cô gái bật cười khanh khách hệt như một đứa bé vừa tìm ra lời giải của một câu đố khó. Nàng đung đưa hai chân nhịp nhàng theo điệu một bài hát đang nhâm trong đầu đầy thích thú, sau một hồi thử thách lòng kiên nhẫn của người nghe, Almah mới vừa cười vừa nói tiếp:

-Thiếp thấy ngài còn lo cho đại tướng quân hơn cả quận chúa Iris nữa. Nếu đã thế thì sao không vào thăm mà cứ cố nén lòng làm gì cho khổ. Ngài là hoàng đế tối cao cơ mà.

-Ta không cần vào thăm...

-Nói dối. – Almah tỏ vẻ hiểu chuyện, nàng nguýt dài - Chỉ là vì ngài muốn giữ niềm kiêu hãnh hoàng gia thôi chứ trong lòng thì muốn vô cùng. Rồi, cứ cho là ngài đã nói thật đi. Vậy thì vì lí do gì nào?

-Vì ta tin Reven. – Prang đáp rất kiên định – Ta luôn luôn tin vào lòng trung thành của người ấy. Không lí gì Reven lại rời bỏ ta vào lúc này... Almah, dù đôi lúc nàng có vẻ rất chín chắn nhưng có lẽ nàng vẫn chưa hiểu được cái chân lý: lòng tin là sức mạnh này... Mặc dù vậy, trong thời gian Reven còn chưa hồi phục, ta hi vọng nàng sẽ không nhắc đến những từ như “lo lắng” hay “nguy kịch” nữa. Ta không muốn nghe thấy

chúng.

-Được, thưa bệ hạ. – Almah đáp khe khẽ khi Prang nâng cuốn sách lên đọc tiếp. Khuôn mặt chàng bình thản như không. Tĩnh lặng hoàn toàn. Không lo lắng, không sốt ruột, cũng không cáu gắt gì... Song, Almah hiểu con người quyền lực này đang đấu tranh quyết liệt với nỗi sợ hãi trong chính bản thân mình, đó là sự thực phải mất Reven...

“Ta chẳng thể hiểu nổi con người này.” – Almah thầm nghĩ trong lúc len lén ngắm hoàng đế - “Chẳng lẽ

hắn ta yêu Anatasia? Nhưng mà hắn đâu biết thân phận thực sự của nàng ta? Thế là thế nào nhỉ? Có lẽ nào tình yêu có thể xuyên thấu mọi lớp cải trang? Ồ không, họ là kẻ tử thù. Họ không thể yêu nhau được.”

Bộp. Tiếng động phá ngang dòng suy nghĩ của Almah khi Prang đặt cuốn sách xuống chiếc bàn nhỏ bên

cạnh, chàng đứng dậy nhìn ra vườn:

-Chúng ta ra ngoài đi dạo một chút đi.

-Khu vườn ấy đã đi qua cả ngày rồi ngài không biết chán sao? – Nàng ưỡn oái đáp.

-Không. Ý ta là đi dạo giữa phố phường Penla cơ. – Prang mỉm cười – Cũng lâu rồi ta không ra ngoài.

-Nhưng... ngoài đó lộn xộn lắm, có khi có thích khách thì sao? – Almah ướm lời, thật ra là mừng thầm

trong bụng. Nếu Prang một mình vi hành thì nàng sẽ dễ dàng ra tay hơn là giữa Lesbos quân lính tầng tầng lớp lớp thế này.

-Ta đang đứng trên đất của mình. Đất mẹ Henki nhất định không để chuyện gì xảy ra với ta đâu. Nào nàng có đi không?

-Gensan quả nhiên đã đem theo bốn người đó. – Yusan trầm ngâm nói. Chàng đang đứng trong khuôn viên

khách quán trò chuyện với Syringa. Cô gái này nhắn mặt, thoáng không hài lòng:

-Bọn chúng ra tay quá tàn độc. Nhất là Abalone.

-Người ấy thả nàng trở về chắc là muốn cảnh cáo không cho ta nhúng tay vào chuyện này. Thật là khó xử.

-Nhưng thưa vương tử, bình thường ngài không thích tham gia chuyện thế nhân, lần này lại phái tôi đến tận Penla ngăn chặn Abele và Abalone... Tất cả cũng vì cô gái Henki ấy ư ?

-Không hẳn. Gensan sẽ không làm hại nàng ấy. Điều ta lo là hai cô bé Almah và Aureola sẽ gây ra những chuyện rắc rối do chưa có kinh nghiệm. Prang lúc này chỉ chăm chăm tìm sai sót của Serazan để thổi bùng ngọn lửa chiến tranh...

Syrin tỏ thái độ phản đối. Nàng có cảm giác như Yusan đang cố bảo vệ ai đó khác, và người đó không đơn giản chỉ là một cô gái mà chàng yêu.

-Nếu thái tử không cho phép thì họ không thể làm càn, vương tử quên rồi sao, bốn người ấy ai cũng đều tuyệt đối trung thành với chủ nhân.

Những suy luận của Syrin làm Yusan nở một nụ cười buồn bã:

-Vì trung thành với Gensan nên ta mới sợ Almah và Aureola hành động hấp tấp. Để bảo vệ Gensan, chứ

không phải Serazan, cả bốn sẵn sàng làm tất cả mọi điều. Nhưng chẳng phải với chúng ta, Serazan mới là vấn đề quan trọng nhất ? Chủ nhân là trên hết, quốc gia chỉ là thứ yếu, phương châm hành động ấy của gia tộc Czardas thật khó lòng mà xoay chuyển được. Đó cũng chính là điểm khác nhau giữa một sát thủ và một vị tướng. Chỉ có điều Serazan này sát thủ thì nhiều mà tướng quân thực thụ có khả năng thống lĩnh ba quân chống địch lại chẳng bao nhiêu... - Yusan hướng đôi mắt xa xăm về phía kinh thành Kaising nhận nhịp các cuộc vui rồi buông tiếng thở dài lo lắng - Phụ vương ngày đêm đắm chìm trong những trò lờng gạt của bọn giáo sĩ và vương phi Sultana ... Làm sao ngài lại có thể tin rằng Serazan luôn được thần linh bảo

vệ nên không cần chuẩn bị phòng thủ chi cả? Đất nước này chẳng lẽ đã đến hồi diệt vong rồi ư ?

Diệt vong... Giang sơn bao la hùng vĩ này, truyền thống ngàn năm của dân tộc xinh đẹp tóc nâu này...

chẳng lẽ sắp bị hủy hoại trong tay cha của chàng? Bầu trời đêm rực sáng những ráng sao lấp lánh và hơn bất cứ ai, Yusan hiểu lời tiên tri đằng sau những ánh sao báo trước rằng em trai chàng đang chuẩn bị đem về

quê hương bóng đêm từ Henki xa lạ... Hecates, cô gái mang tên của nữ thần ma thuật tàn ác...

Quá tin vào những đấng tối cao mà quên rằng lời cầu xin không thể thành sự thực nếu không có sự nỗ lực của bản thân, nhà vua Abask đời thứ 82 không hề hay biết rằng ngôi sao hộ mệnh của quốc gia mình đang ngày càng mờ đi trong sự lớn mạnh của thế lực hùng cường phương Bắc do chàng hoàng đế trẻ tuổi Prang

Erokin cai trị...

Penla luôn luôn là một thủ phủ sầm uất, là niềm tự hào muôn đời của đế chế Henki hùng mạnh, giàu có.

Trên đường phố nhộn nhịp ở nơi này, có thể tìm thấy vô số thương gia đến từ khắp các dân tộc khác nhau.

Cho dù Henki nổi tiếng là quân chinh phạt nhưng thủ đô Penla lại luôn vồn vã mở rộng vòng tay đón chào tất cả mọi người không phân biệt chủng tộc, màu tóc, cũng không nơi nào người dân có thể sống tự do và thoải mái bằng. Thật khó mà tin thủ phủ của một đất nước đẫm máu lại có thể đạt được bầu không khí hoà bình như thế này. Phải chăng đó vì “đất dưới chân thiên tử tất là nơi pháp luật được thi hành triệt để nhất”?

-Rốt cuộc thì nàng là gì của Vamus? – Prang gọi chuyện khi cả hai đi dạo.
Almah cười khanh khách:

-Là gì cũng đâu có quan trọng. Hay ngài nghĩ tôi phải là tiểu thư danh gia vọng tộc nào đó mới xứng được vào Lesbos?

-Không hẳn. Có điều ta không hiểu làm sao một tế tướng đương triều Henki mà lại có mối quan hệ đặc biệt nào đó với người Porasitus...

-Ý ngài là... nếu liên quan đến Porasitus thì không tốt ư? Thế thì người tội nặng nhất chính là ngài đó, ngài yêu công chúa Anatasia mà! – Almah bắt bẻ.

Prang mỉm cười nhẹ nhàng, nỗi lo lắng về bệnh tình của Reven vơi bớt phần nào. Almah kín đáo sờ vào túi áo để yên tâm rằng mớ trâm tấm độc của mình có ở đó. Nàng chỉ cần chờ một nơi vắng vẻ là... Dù Prang có

giỏi cỡ nào cũng khó mà thoát được.

Cả hai cùng bước vào một cửa hàng bán vũ khí ngắm nghía. Những thanh gươm bóng loáng, những chiếc

khiên chạm trở tinh xảo, xích sắt, dao nhọn... bày la liệt, mời chào. Almah chẳng tỏ ra thích thú chút nào, dù gì thì nàng đang mong chuyện khác chứ không muốn phí thời gian ở đây ngắm cảnh. Nhưng Prang thì

đang cố tìm một nơi nào đó thư giãn nên chàng rất sẵn lòng xem xét những món đồ rẻ tiền này mà chẳng

phiền hà gì.

-Lần sao ông thật không đến nữa à? - Giọng lão chủ quán chọt vang lên rín rít phía sau quầy hàng. Bên cạnh lão là một thương gia tóc nâu Serazan. Người này vừa cất tiền vào túi vừa lắc đầu ngán ngấm:

-Nghe nói Henki sắp đánh Serazan mà, tốt nhất là những người Serazan như tôi nên an phận trong nước

mình thì hơn, hoặc là lánh sang nước khác chẳng hạn, chứ tuyệt đối không nên đến Penla thường xuyên

nữa... Ông biết đấy, nguy hiểm lắm. Ai mà không muốn sống cơ chứ.

Câu chuyện giữa hai lão thương gia đã thu hút được sự chú ý của cả Prang lẫn Almah. Người Serazan nói tiếp sau khi đeo túi hàng lên vai một cách khệ nệ:

-Thật tình cũng tiếc lắm, đang mùa làm ăn mà. Chiến tranh liên miên suốt, chỉ khổ dân như chúng ta thôi.

Tôi đi nhé.

Ông ta toan bước ra cửa thì bị Prang chặn ngang, chàng nghiêng mình ra chiều kính trọng:

-Ông sao lại suy nghĩ bi quan thế?

-Cậu...

-À, tôi có lẽ nghe cuộc trò chuyện vừa rồi. – Prang từ tốn giải thích - Thấy có hơi vô lí một chút nên mới quyết định góp lời. Chiến tranh thật ra là giải pháp của hoà bình chứ đâu phải vì muốn làm khổ nhân dân hai nước. Chắc hẳn hoàng đế cũng chỉ nghĩ đến điều tốt mà thôi.

Lão chủ quán ngóng đầu ra, cười khùng khục:

-Cậu còn trẻ lại chỉ là dân thường thì làm sao biết được hoàng đế thật ra nghĩ gì? Tôi chỉ thấy lòng tham của ngài thật là không đáy. Mà Dahlia, Gladiolus hay Porasitus lấy về mà để làm gì, dân Henki cũng đâu được hưởng bao nhiêu. Chỉ có các quan tổng đốc là sung sướng...

-Ông dám phạm thượng ư ?!?! – Almah tỏ vẻ bất bình quát. Prang lập tức đưa tay ngăn nàng lại. Đến lượt vị

thương nhân Serazan kia cất lời, ông nheo đôi mắt già nua nhìn họ hồi lâu:

-Xem ra cô bé Porasitus này còn rất ngây thơ... Hai cô cậu còn trẻ thế mà đã biết quên đi ranh giới dân tộc để yêu nhau, thế gian này bốn cõi thuận hoà, chân lí đơn giản ấy mà hoàng đế Henki cũng không nhận ra được. Chiến tranh chỉ là điều tất yếu thôi.

-Tôi lại nghĩ chân lí ấy hoàng đế bệ hạ đã biết từ rất lâu rồi. – Prang nửa mềm mỏng nửa cương quyết phản bác – Vì hiểu rõ “bốn cõi thuận hoà” mà ngài dốc lòng biến nó thành hiện thực. Hiện nay là Dahlia,

Gladiolus, Porasitus, Henki, sắp tới sẽ có thêm Serazan, tất cả cùng hợp thành một quốc gia thống nhất, không phân biệt tóc hung, tóc vàng, tóc đen hay nâu gì cả. Thế mới xứng gọi là “bốn cõi thuận hoà” chứ.

Chẳng còn biên giới, cũng chẳng còn chiến tranh. Lúc ấy chúng ta sẽ đạt được nền hoà bình thịnh trị lâu bền.

Prang nói gần như là diễn thuyết, đến mức tất cả những người có mặt trong cửa hàng đều phải trở mắt nhìn.

Nhưng ông thương gia Serazan vẫn tỏ ý chưa phục:

-Cứ cho là tất cả sẽ tiến triển như thế đi, thì sau cùng thuộc địa vẫn là thuộc địa, chính quốc vẫn là chính quốc. Sự bóc lột thế nào mà chẳng diễn ra, lúc ấy sự bình đẳng hoà hợp như lời cậu nói liệu có vững bền được không?

-Nói thế thì chẳng phải hoàng đế Prang Erokin thực sự là một tên bạo chúa sao? – Prang đột ngột nhấn

giọng. Câu hỏi ấy làm Almah điếng người. Nàng không thể tin con người này dám thẳng thừng như vậy.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu những người dân này đáp: “Đúng. Hãn là tên bạo chúa.”? Lúc ấy thì danh dự một vị vua của Prang sẽ bỏ đi đâu?

Tuy nhiên, tận đáy mắt chàng trai đầy bản lĩnh ấy vẫn toát ra một sự tự tin đến kinh ngạc. Tin tưởng tuyệt đối. Ông chủ người Henki trầm ngâm một lúc rồi gật gù thừa nhận:

-Dù như tất cả mọi người tôi thấy hoàng đế thật là một vị tướng tàn nhẫn nhưng nếu xét về trị quốc thì...

ngài không phải là một bạo chúa.

Một nụ cười hài lòng thoáng qua trên mặt Prang còn Almah thì suýt nữa hét toáng lên. Làm sao lại có thể

như thế cơ chứ? Prang Erokin mà không phải bạo chúa sao?!? Hãn đã thúc quân xâm lược không biết bao

nhiều quốc gia, tàn sát không biết bao nhiêu dân tộc... tội ác hãn gây ra đến quý dữ cũng phải nghiêng mình bái phục thế mà... Lời ứ nghẹn trong cổ làm nàng bật ra một tiếng ho khô khốc.

Ông chủ quán chống cằm, cười nhạt:

-Nhưng ngài đâu phải là thánh mà bao quát được cả cái đất nước rộng lớn này. Dĩ nhiên bọn tổng đốc sau đó sẽ chẳng bỏ qua cơ hội vơ vét thêm vào cái tài sản khổng lồ của mình...vì dù gì họ cũng là người Henki được ưu ái cơ mà.

-Còn hoàng tử Elysium thì sao? – Prang chen ngang bằng giọng sắc lạnh – Anh ta chẳng phải nổi tiếng yêu thương dân chúng hay sao? Tôi có một

người quen làm thị vệ trong hoàng cung nên được biết tin bí mật...

Hoàng đế cuối cùng cũng bổ nhiệm hoàng tử Elysium làm tân tổng đốc Porasitus theo sự tiến cử của đại

tướng Ping.

Choang! Túi hàng trên tay ông thương gia Serazan rơi xuống nền gạch còn bản thân ông ta thì há hốc mồm ra, lắp bắp:

-Làm sao có chuyện đó được? Porasitus là vùng bất ổn nhất mà lại được giao cho một hoàng tử Gladiolus ư

?

Tất nhiên là cả ông chủ người Henki và vài người khách khác trong cửa hàng cũng lắc đầu vẻ không tin.

-Đại tướng Ping lại nổi tiếng tàn nhẫn... không lí nào... - Họ xì xầm bàn tán.

Prang cười lớn:

-Chẳng phải ngay từ đầu tôi đã nói hoàng đế bệ hạ muốn hoà hợp các dân tộc đấy sao? Bất kể là người của dân tộc nào, chỉ cần có tài thì nhất định sẽ được trọng dụng. Còn về đại tướng Ping, có thể ngài hơi tàn nhẫn nhưng chẳng phải vị tướng quân nào cũng có một phần tính ác trong tim à ? Trên chiến trường làm sao có chuyện nhân nhượng được. Giờ thử hỏi ngoài lúc chinh chiến ra, chứ khi ở trong Penla, ngài đã từng cư xử

thô bạo lần nào chưa ?

Một cô gái trẻ vừa bước từ phòng trong ra, có vẻ như là con gái chủ quán, liền tham gia câu chuyện bằng một cái nhăn trán dụi dàng:

-Anh nói cũng đúng. Đại tướng luôn luôn là một người rất lịch thiệp hào hoa...

Đôi mắt xanh nhạt của cô thoáng mơ màng êm ái. Bây giờ trước cửa hàng đã đầy một đám đông đứng nghe

một chàng trai trẻ thao thao bất tuyệt về chính sách của đế chế với phong thái đĩnh đạc lạ lùng. Almah sững sờ nhìn thái độ của họ, có tin tưởng, có hồ nghi, nhưng rõ ràng lời Prang nói đã đi được vào lòng họ. Còn nàng, nàng không ngờ nổi Prang lại hành xử như vậy. Dường như chính nàng cũng bắt đầu hơi tin vào bài diễn thuyết ấy rồi. Lời nói thật sự đủ sức mê đắm lòng người ư ?

-Chàng trai... - Ông chủ cửa hàng nghiêng đầu nhìn Prang soi mói - Thật ra cậu là ai mà nói năng điềm tĩnh vậy? Trong mắt cậu, ta nhìn thấy ánh sáng của định mệnh... Cậu có lẽ không phải là một chàng thanh niên rồi thời gian dẫn người yêu đi dạo đúng không?

-Tôi là ai không quan trọng. – Prang nắm lấy tay Almah, dắt nàng ra cửa, trước khi rời khỏi đó, chàng mỉm cười - Mọi người cứ tiếp tục cuộc sống bình thường và chờ xem, thời gian sẽ chứng minh những điều tôi nói ngày hôm nay.

Đoạn cả hai cùng lẫn vào dòng người nhộn nhịp, bóng họ khuất dần mà đám đông vẫn mãi nhìn theo. Vị

thương nhân nói mơ hồ:

-Cả hai người đó đều có cái gì đấy rất ... phải nói là có phong thái quý tộc mới đúng.

-Cha. – Cô gái trẻ thì thào – Cha có để ý thanh gươm anh ta đeo bên hông không? Con chưa từng thấy món vũ khí gì quý giá đến thế...

Giống như có một cơn gió sáng lướt qua đôi mắt già nua của người chủ Henki, ông bất chợt chắp hai tay lại, ngõ ngàng đáp lời con bằng giọng nói của một người không dám tin vào điều mình đang nghĩ:

-...Ngài đã đến đây... Cha đã đoán thế mà. Ngài rất giống tiên đế bệ hạ...

-Ông nói ai ? - Người thương gia nheo mày, tỏ vẻ thắc mắc.

-Vị hoàng đế trẻ vĩ đại của đế chế này... - Giọng ông ta khàn khàn, đứt quãng – Prang Erokin. Chỉ có ngài mới nói ra được những lời như thế.

Những lời nói của hoàng đế dường như vẫn còn âm vang bên trong cửa hiệu. Những lời danh thếp đảm bảo

về một tương lai tươi sáng và bình đẳng cho mọi dân tộc...

Legend of Porasitus - Chương 73

Con đường ngày càng vắng người khi Prang và Almah hướng ra ngoại ô Penla. Những rặng liễu hai bên

đường buông tóc dài xanh mượt lá lơi trong gió khi trời đã ngả sang sắc nắng dịu dàng buổi chiều hôm.

Almah thoáng ngập ngừng:

-Bệ hạ, chúng ta đang đi đâu đây?

-Đến cung điện mùa hè Erista. Đó là một nơi rất đẹp.

-Vậy ngài định bỏ qua mọi lời xúc phạm của mấy người đó à ? – Almah thăm dò. Đáp lại lời nàng chỉ là

một nụ cười hóm hỉnh của hoàng đế:

-Nàng không biết hay sao mà còn hỏi. Ở Henki này dân chúng được thoải mái phê bình hoặc bôi nhọ nhà

vua...

-Cái gì ? - Chẳng để chàng nói hết câu cô gái Porasitus đã hét lên kinh ngạc
- Vậy là khi quân phạm thượng chứ !!?

-Không. – Prang xua tay nhẹ nhàng - Họ không có lỗi gì khi biểu lộ sự bất bình với nhà vua, chỉ cần tôn kính các quan lại là đủ rồi. Còn vì sao không cần có thái độ đó với đấng tối cao là... ta cũng phải luôn có họ

nhắc nhở để điều chỉnh những điều chưa hợp lí trong vương quốc cũng như trong những thuộc cấp của mình chứ. Dân là gốc. Ta muốn cai trị những người đi theo lí tưởng của mình chứ không muốn trở thành tên bạo chúa lưu vết dơ trong sử sách mai sau. Mà chắc một cô gái còn trẻ như nàng không hiểu nổi chuyện này

đâu.

Trái lại, từ nhỏ đã được giáo dục cẩn thận trong khuôn phép của gia tộc Czardas giàu truyền thống, Almah dù còn ít tuổi cũng đã thấu hiểu phần nào chân lí về thuật trị quốc của các hoàng đế Serazan. Serazan là một nơi yên bình, ít ra là nó từng yên bình trước khi người phụ nữ kia đến... nhưng việc tôn trọng và thuần phục hoàng gia là điều bắt buộc với bất cứ ai. Thế nhưng ở cái đế chế nàng từng nghĩ vô cùng đáng ghê tởm vì được xây nên từ trong máu này lại có một vị hoàng đế đi ngược lại hoàn toàn những tiền lệ từ trước đến nay. Không cần nhân dân ca tụng để khỏi ngủ quên trong chiến thắng, chẳng khác nào một người tự đâm

dao vào tay để giữ tỉnh táo trước cơn mê quyền rũ. Đau đớn mà quyết liệt.

-Nhưng... các dân tộc thuộc địa khác thì sao? Ngài có ý định trở thành minh quân với họ không? – Almah

nói khe khẽ, cảm thấy mình ngày càng rời xa mục đích ban đầu của gia tộc. Có một thứ gì đó rất lạ lùng đang len lỏi vào trái tim băng giá của một sát thủ...

-Với ta chỉ có hai loại dân: một, là dân sống bên ngoài biên giới; hai, là dân sống trong lãnh thổ Henki. Đối với loại đầu tiên, ta không hi vọng mình sẽ là minh quân một khi họ vẫn đang tôn thờ một ông vua khác.

Nhưng chỉ cần họ chấp nhận quy phục vào đế chế này, nhất định họ có thể yên tâm về cuộc sống của mình vì một hoàng đế phải bảo vệ nhân dân của mình.

-Vậy vì sao nhân dân Porasitus lại luôn luôn tìm mọi cơ hội nổi loạn mỗi khi có dịp? - Mắt Almah sáng bừng lên tia nhìn kiên định hiếm thấy ở một cô gái trẻ như vậy - Nếu cuộc sống tốt đẹp như lời ngài nói thì họ đâu cần làm thế, đúng không?

Một thoáng sa sầm lướt qua khuôn mặt Prang, chàng hạ giọng:

-Chắc nàng đang giận ta, kẻ đã tàn phá quê hương nàng? Nhưng ta không cố ý đàn áp hay bóc lột họ. Ta đã nói ta là kẻ tàn nhẫn trong chiến tranh, vì thế đã giết rất, rất nhiều người Porasitus. Nhiều hơn ở bất cứ nơi đâu. Vì thế, cho dù đã là dân Henki, họ vẫn không bao giờ quên món nợ máu ấy. Họ không chấp nhận thứ

mà kẻ tử thù ban phát cho mình, lòng kiêu hãnh của họ quá cao, ôi cái dân tộc kiên cường ấy. Họ ôm hận trả

thù, khôi phục vương triều cũ. Họ điên cuồng tin vào nàng công chúa cuối cùng đến mức ngốc nghếch công khai chống lại chính quyền địa phương. Đó là những hành động tự sát. Khi chuyện đã tới nông nỗi ấy,

chẳng còn cách nào khác ngoài việc ra tay trấn áp. Tất nhiên mọi chuyện đã đi quá đà khi ta sai lầm giao quyền binh cho tổng đốc Mellinda Ganles. Và

bây giờ chẳng phải ta đang cố sửa chữa lỗi lầm ư ? Elysium sẽ đủ sức làm dịu mỗi căm thù...

-Ngài định cho một hoàng tử Gladiolus nắm quyền ở Porasitus thật sao?

-Nàng cứ chờ xem, ngày anh ta đến đây nhậm chức cũng không còn xa nữa.

– Prang vỗ vỗ vai Almah, có ý

nhấn mạnh.

Chẳng lẽ tất cả là sự thật? Almah bối rối nghĩ trong đầu. Nàng thực sự không hiểu. Đây không phải là con quỷ như gia tộc Czardas vẫn luôn bắt nàng phải ghi nhớ. Hay là vì nàng quá non nớt không nhận ra vết nổi trên chiếc mặt nạ của Prang?

Thứ đang len lỏi vào tim nàng phải chẳng chính là lòng cảm phục trước một kẻ tham vọng và bản lĩnh hơn người như đứa trẻ đứng trước ngọn núi cao sừng sững? Giờ thì nàng đã hiểu vì sao công chúa Anatasia có thể đem lòng yêu chính kẻ tử thù của dân tộc mình... điều từng làm nàng khinh bỉ trước đây. Tình yêu ấy có tội lỗi không chính Almah cũng khó trả lời. Nhưng nếu để xứng với Prang thì có lẽ... chỉ có người con gái đó mà thôi.

Cũng là lần đầu tiên Almah nhận ra sợi tơ số mệnh của vương quốc Serazan sắp đứt thực sự. Ngay cả đối với Yusan, Almah cũng không còn niềm tin vững chắc rằng chàng sẽ chiến thắng trước con người đang đi

cạnh nàng lúc này nữa. Có cái gì đó mong manh lắm ... về sự hủy diệt cận kề cho Serazan yêu quý. Prang

đi trước nên không để ý thấy nước mắt ngấn vòng quanh đôi mắt sáng trong của cô gái trẻ. Sau một hơi thở

sâu như lấy can đảm chiến thắng tình cảm ngổn ngang trong lòng, Almah kín đáo đưa tay vào túi lấy ra

những chiếc trâm tẩm độc... Chỉ cần một trong số chúng sượt nhẹ qua da cũng đủ gây chết tức khắc vì đã

được tẩm một lượng độc hoa Aegis cực lớn. Chưa bao giờ Almah thấy khó khăn khi phải ra tay làm nhiệm

vụ như lần này...

Prang vẫn không quay lại, chàng mãi mê ngắm nhìn khung cảnh yên bình xung quanh, chẳng hay biết mỗi

nguy hiểm đang cận kề ngay phía sau...

Hec ngồi im lặng bên Gensan giữa khu vườn của điện Lesbos oai nghiêm. Chàng vương tử dựa lưng vào

bức tường đá hoa trắng, mặt tuyết một màu ưu phiền, mái tóc hạt dẻ tung bay dịu dàng theo những cơn gió nhẹ. Hình ảnh này kết hợp với không gian rực rỡ hoa hồng Hoàng đế tạo thành một bức tranh thật là đẹp mà một người đang yêu như Hec ngắm mãi không biết chán. Nhưng vì sao đang ở cạnh nàng mà Gensan vẫn

buồn đến thế... Con cú trắng đậu trên vai chàng cũng không buồn mở mắt, nó chỉ lim dim theo kiểu ngái

ngủ thường ngày, càng làm khung cảnh trở nên tĩnh lặng.

-Chàng lo cho Reven hệt như lo cho người yêu vậy, Gens. – Hec hờn dỗi nói. Khi yêu con người ta tự nhiên trở nên ích kỉ vậy đấy, họ sẽ bức tức vô cùng nếu thấy mình không được quan tâm đúng mức. Tất nhiên câu nói ấy đủ sức thức tỉnh Gensan khỏi nỗi lo lắng cho tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc của Ana, chàng nghiêng đầu thắc mắc:

-Không phải nàng đang ghen với Reven đấy chứ ?

Hec không đáp, một đường nhăn sâu hoắm vắt ngang vầng trán cao thay cho câu trả lời.

Thái độ đó làm Gensan phải bật cười :

-Cách ghen của nàng kì lạ thế. Nếu thích thì nàng nên lựa một cô xinh xinh nào đó mà ghen chứ đừng chọn ngay một chàng trai làm ta chẳng biết nên khóc hay cười nữa đây này.

-Chàng thật là...! – Hec dứ dứ nắm đấm - Cẩn thận đó, lúc này mà còn nói đùa được. Thôi, vậy chàng

không tìm ra thuốc giải độc cho đại tướng quân sao?

-Chưa. Aegis là bảo bối của dòng tộc Czardas, không dễ có thuốc giải đâu. Nhưng nàng cũng không cần lo, lượng độc khá ít, vì thế sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Reven chỉ cần tịnh dưỡng một thời gian là ổn.

Điều làm ta suy nghĩ nãy giờ là chuyện đưa nàng về Serazan...

-Suyt! – Hec ngăn Gensan lại, xem chừng xung quanh rồi nhăn mặt trách – Chàng phải cẩn thận chứ, nhớ có ai nghe được thì...

-Xin lỗi. – Chàng trai Serazan cười xoà, hạ giọng thấp hơn ban nãy – Ta nói tiếp đây, chuyện này chuẩn bị

gần xong rồi. Nàng đã suy nghĩ kĩ chưa? Ta không muốn đến lúc đó mới được biết quyết định của nàng,

Hec ạ.

Khác với những lần trước còn do dự, lần này Hec đã nghĩ kĩ rồi. Làm sao để Gensan ra đi một mình như

thế. Tương lai liệu có dịp nào khác gặp lại nhau sau khi giữa Henki và Serazan bùng nổ chiến tranh? Cơ hội không có hai lần. Và lại còn cả chuyện kia nữa... Hec gật đầu:

-Em sẽ đi Serazan. Nhưng chuyện này không thể gặp được. Nếu Prang phát hiện ra thì...

-Ta hiểu. – Gensan trấn an người yêu – Mà cũng không được quá rề rà. Phái đoàn Serazan đã ở Penla này hơn một tháng rồi. Không tiện nấn ná lâu hơn. Dù gì nàng cũng nên chuẩn bị tinh thần trước. Thuyền đến là đi ngay.

-Thuyền?

-Phải. Đường biển từ vịnh Bluebell đến đệ nhất hải cảng Lunula của thủ đô Kaising ngắn hơn so với đi

đường bộ. Chúng ta cần ra khỏi hải phận Henki càng nhanh càng tốt. Chỉ cần thoát được khỏi biên giới thì không cần phải lo lắng gì nữa. – Gensan im một lúc rồi đưa tay nắm lấy vai Hec, tiếp – Sau đó ta nhất định sẽ đưa nàng vào hoàng cung ra mắt gia đình...

Không cảnh thơ mộng chợt xáo tung lên khi từng bậc thềm đại sảnh có nguyên một đám lính hầu chạy đuổi theo một bóng người vừa lén vào vườn thượng uyển! Kẻ đó chạy dọc theo các vòng cung hoa hồng, bỏ nhào về phía Hec và Gensan! Khi hắn đã ở ngay trước mặt, cả hai người mới nhận ra hắn mặc y phục có chàng

mạng che mặt của dân tộc Ohlan. Gensan rút bảo kiếm ra, quát:

-Người là ai mà dám mạo phạm hoàng cung Lesbos?!?

Nhưng đôi mắt nâu sáng rực của kẻ đó không quan tâm đến chàng mà chỉ chăm chăm nhìn vào nàng quận

chúa đứng bên cạnh. Hấn cất giọng trong sung sướng:

-Quận chúa Hecates! Đúng là nàng đã về Penla!

Giọng nói ấy khá quen và làm Hec thấy hơi ngỡ ngợ, nàng nhìn xoáy vào khuôn mặt của kẻ bí ẩn sau lớp

chàng mạng mỏng.

-Chúng ta có quen nhau sao?

-Có chứ! Nàng quên rồi ư? - Người đó nhanh tay gỡ chàng mạng xuống để lộ một khuôn mặt răn rỏi với

đôi lông mày đậm đầy nhiệt huyết cùng một vết sẹo dài vắt chéo từ thái dương bên trái xuống tận chiếc cằm vuông! Đôi mắt xám lạnh lẽo của Hec chợt bừng sáng lên rạng rỡ, nàng bước đến gần hơn kẻ đó trước sự

khó hiểu của Gensan, lấp bắp nói:

-Anh... là anh thật sao, Tornado?!

-Tướng quân Tornado Candour đã có mặt, xin chờ lệnh từ quận chúa! – Chàng trai mắt nâu quỳ xuống,

nâng tay Hec lên hôn theo đúng nghi lễ, mắt sáng lấp lánh những tia nhìn trìu mến dành cho người con gái hoàng gia.

-Nhưng sao anh đột ngột trở về vậy? Ohlan không cần anh coi giữ nữa à?

-Tôi trở về theo lệnh triệu hồi của hoàng đế, thật tình cũng không biết vì chuyện khẩn cấp gì. – Tornado thật thà đáp nhưng Gensan thì dễ dàng đoán ra Prang đang có mục đích gì. Triệu hồi các tướng quân về Penla...

chẳng phải là để chuẩn bị cho trận đại chiến sắp tới với Serazan hay sao? Hiểu chuyện, Hec đưa mắt nhìn chàng vẻ đầy lo lắng. Sau Tornado sẽ đến lượt những ai trở về đây? Xem ra Prang đã hạ quyết tâm rồi.

-Quận chúa. – Sau khi đứng lên, Tornado chột xen ngang dòng suy nghĩ của nàng - Và lại lần này tôi về

cũng vì có chuyện riêng quan trọng muốn giải quyết... Tôi sẽ lập gia thất.

-Thế à ? – Hec đáp khá ơ hờ, lòng nàng đang đặt hết vào nỗi phiền muộn nặng nề đang choán hết khuôn mặt người con trai nàng yêu, còn tâm trí đâu mà thành thoi nghe chuyện phiếm nữa chứ.

Nhưng như thế muốn chứng tỏ rằng mình có vị trí rất quan trọng, tướng Tornado xoay hẳn người Hec lại và nhìn thẳng vào cặp mắt ngơ ngác của nàng, chàng tiếp bằng giọng hào hứng và quyết liệt hơn:

-Tôi sẽ xin bệ hạ đồng ý cho nàng trở thành phu nhân của tôi!

Almah cầm những chiếc trâm thật chặt để khi đêm không bị lệch hướng. Prang không hề để phòng. Chỉ cần con người này chết thì chiến tranh sẽ không xảy ra nữa. Nhân dân nàng không phải chịu cảnh lầm than. Cả

chủ nhân lẫn vương tử Yusan của lòng nàng cũng không phải chịu khổ đau dày vò... Mím chặt môi đè nén

hơi thở gấp gáp, nàng vung tay lên!

-A! – Almah ngã sấp xuống đất, những chiếc trâm độc rơi lẫn trong lớp cỏ cao, mất tích. Ai đó vừa ném đá vào chân xô nàng ngã. Prang giật mình quay lại :

-Sao thế? Nàng vấp à?

Almah hoảng hốt nhìn quanh, biết rõ mình đang bị theo dõi. Ai mà ngăn nàng ra tay với hoàng đế Henki?

Một thủ hạ thân tín của Prang sao? Vậy là hẳn thấy nàng hành động rồi...

-Bệ hạ, thiếp muốn ghé ngang nhà chị họ một lát có được không? – Almah thật ra đang tìm cách rút lui

trước khi bị Prang khống chế. Tất nhiên Prang không hiểu vì sao thái độ nàng thay đổi lạ lùng thế nhưng vốn đang vui vẻ nên chàng cũng gật đầu cho phép. Almah lập tức cúi chào và đi ngay. Nàng thở phào nhẹ

nhõm.

Almah quay trở lại con đường cũ dẫn về trung tâm Penla, hai bên đường đầy hoa dại thấp thoáng trong cỏ

xanh màu hồng nhạt dịu dàng. Đến giữa một cánh đồng xanh mượt với cây đại thụ khổng lồ sừng sững giữa trời, nàng mới dừng bước. Ở vị trí này không thấy Prang đâu nữa, có lẽ chàng vẫn đang thơ thẩn trên đường đến cung điện mùa hè Erista. Almah rút trâm độc ra, nhìn xung quanh đây cần trọng. Kẻ bí ẩn đó vẫn đang đi theo sát nàng, vậy là theo nàng chứ không phải Prang... Cỏ khê động! Vút một cái hàng loạt trâm độc

chết người vút bay xuyên không khí, cắm phập vào chỗ đáng nghi. Tốc độ nhanh ghê hồn thể mà bóng đen

kia vẫn lộn vòng tránh được, khi đáp xuống cũng chỉ gãy vài lá cỏ mỏng. Almah gầm gừ:

-Đã cản trở ta mà còn dám lộ diện ư ??? Người là ai?

Trông nàng chẳng còn giống cái cô bé ngang bướng hay chạy nhảy lung tung trong Lesbos nữa, tất cả đều toát lên vẻ tập trung cao độ. Người bí ẩn

không buồn cởi chiếc mặt nạ đang đeo, chỉ vỗ tay bồm bộp, cất lời khen:

-Không hổ danh Chu tước đệ tam.

Giọng nói quá quen thuộc làm Almah ngẩn người ra. Ánh mắt nàng run run nhìn dáng người ấy, có lẽ vì tức giận, mà cũng có thể là vì quá kinh hãi...

-Tại sao...

-Đừng hỏi gì hết, Almah. - Người kia đưa tay lên chặn trên môi mình, tỏ ý muốn nàng im lặng – Ta chỉ

muốn nói cho em biết rằng bây giờ chưa phải lúc để ra tay với Prang đâu, hiểu không? Chủ nhân của em

vẫn còn ở Lesbos, thế nhưng em lại hành động bất cẩn như thế, chẳng lẽ em muốn ngài phải bỏ mạng hay

sao? Ta nhắc để em nhớ, một sát thủ của gia tộc Czardas sống vì chủ nhân chứ không vì Serazan. Hãy nhớ

lấy. Đây là lời nhắc nhở cuối cùng.

Bóng đen mỉm cười, quay lưng bước đi, ung dung và không phòng bị gì cả. Nếu Almah muốn phóng trâm

lúc này thì không còn gì thuận lợi hơn nhưng... nàng đã biết đó là ai và một khi đã biết thì không chỉ nàng mà bất cứ người nào ở Serazan cũng không bao giờ dám ra tay ám hại. Cơn giận của Almah đã tan biến

hoàn toàn hết như một ngọn lửa bị dập bằng những đụn tuyết lạnh không lồ. Trong nàng giờ chỉ còn lại sự

sợ hãi. Người đó đã đến Penla này... Chỉ trong một thời gian ngắn mà nhận liên tiếp ba lời cảnh báo từ chủ

nhân, Abele và người đó, Almah không khỏi rùng mình. Nước mắt tự nhiên trào ra, chẳng vì lí do gì cả...

Nàng run rẩy sụp xuống cỏ, chân bủn rủn đến mức không đứng vững nữa. Chuyện giết Prang và Reven thật

ra cũng chỉ vì muốn tốt cho Serazan, thế mà đã bị đe dọa thế này. Thử hỏi nàng sẽ ra sao nếu... nếu phản bội ... Trời không lạnh mà bỗng chốc, Almah đã co rúm người lại.

Cái gì mà Chu tước đệ tam...Nàng cũng chỉ là một cô bé mà thôi.

Có một điều mà Almah không biết, đó là việc không chỉ có một người theo dõi nàng, chính xác là có đến hai. Kẻ thứ hai đang ngồi vắt vẻo trong một cành cây rậm rạp, bình thản quan sát tình hình bên ngoài. Đôi mắt sáng rực vẻ quyết đoán song cũng phảng phất chút lo lắng... Mỗi giọt nước mắt hoảng sợ của Almah

chảy xuống chẳng khác nào thuốc độc ngấm vào từng thớ thịt của chàng. Chàng trai ấy nghiêng mình,

hướng ánh mắt về phía kẻ đeo mặt nạ vừa đi khuất, thì thầm nói, tựa hồ muốn nhờ gió chuyển đến cho

người đó:

-Anh muốn cho tôi chứng kiến cảnh này sao? Vậy là quá xem thường tôi rồi, anh biết không?

Legend of Porasitus - Chương 74

-Gens! – Hec gọi to, hốt hải. Chàng vương tử kia vẫn bước nhanh rời khỏi khu vườn, mái tóc tung bay đằng sau một cách bất trị. Khuôn mặt Gensan

tối sầm , chàng không buồn ngoái lại lần nào. Hec gọi to hơn và chạy đến chặn ngang đường đi của chàng, ánh mắt van nài khẩn khoản đến đau lòng.

-Chàng hãy nghe em nói đã. Chẳng lẽ chàng không tin em sao?

Vẻ chân thành của nàng quả nhiên có làm cơn giận của Gensan nguôi ngoai đôi chút, chàng dừng bước song vẫn quay mặt đi chỗ khác, tránh nhìn người con gái mà đáng lẽ chàng không nên yêu. Hec nắm lấy tay

chàng, thốt thức nói tiếp, không bỏ phí một giây nào:

-Chuyện ngày trước em nói muốn lấy Tornado chỉ là do phút nông nổi nhất thời mà thôi. Là vì hồi đó anh ta đối xử với em rất tốt, khác hẳn những người khác... Em cũng không ngờ anh ta còn nhớ đến hôm nay.

Nhưng hiện giờ thì em không còn là cô bé ngày xưa nữa, em làm sao có thể đồng ý cơ chứ, Gens! Sao

chàng lại nỡ nghi ngờ tình yêu của em dành cho chàng?!?

Nước mắt thủy tinh tuôn trào trên khuôn mặt đau khổ. Trông Hec hết hoảng như một kẻ sợ sẽ đánh mất thứ

quý giá duy nhất của cuộc đời mà nàng khó khăn lắm mới có được. Đối với nàng, Gensan bây giờ là tất cả.

Vì chàng trai này, nàng sẵn lòng dẹp bỏ ngôi vị quận chúa và lòng trung thành qua một bên. Bị người mình yêu nghi ngờ thì còn gì đau đớn hơn?

Tuy vậy, Gensan cũng không phải là loại người tầm thường không có con mắt tinh đời, chàng bất giác đưa tay ôm lấy vai quận chúa, ánh mắt xốn xang và giọng nói thì mơ hồ:

-Ta xin lỗi. Không phải ta không tin nàng, nhưng... nhưng ta sợ lắm, sợ phải mất nàng. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Prang đồng ý cho cuộc hôn nhân

giữa nàng và Tornado? Chúng ta không thể cùng đến Serazan được

nữa, vì lúc ấy nàng cũng đâu còn là Hec của ta...

Thế đấy, sự tức giận của Gensan không phải vì Hec hay vì Tornado mà chính vì bản thân mình, chàng cảm thấy quá bất lực không thể công khai bảo vệ cho người yêu dấu. Một khi không thể công khai làm việc gì, người ta thường thấy bất an và sợ hãi.

-Prang không làm thế đâu. – Hec đáp – Anh ấy không bao giờ ép em làm việc gì. Cho dù là có đi chẳng nữa thì em sẽ lấy lí do là không thể yêu ai... em sẽ nói mình sợ tình yêu. Chàng đừng lo, được không Gens?

Đừng lo mà...

Gensan không trả lời, lòng đau đớn. Tại sao Hec của chàng lại ngây thơ đến vậy? Prang mà là loại người dễ

dàng chấp nhận bị từ chối mệnh lệnh như thế sao? Không, chắc chắn là không rồi. Hẳn ta là hoàng đế tối cao cơ mà, và trong chiến dịch đánh Serazan lần này, những tướng quân như Tornado chắc chắn sẽ rất cần được vỗ về để Prang có thể tìm được sự trung thành tuyệt đối. Và lại, một tướng quân đầy công trạng kết duyên cùng quận chúa thì có gì là không xứng lứa vừa đôi? Ôi, giá mà Henki và Serazan không trở thành kẻ

thù của nhau thì chàng đã có thể đường hoàng dùng thân phận thái tử để cầu hôn Hec rồi ...

-Hec, ta muốn chúng ta rời khỏi Henki càng sớm càng tốt. – Gensan đột ngột lên tiếng, giọng đanh lại.

Phải, càng sớm càng tốt. Những kẻ như Prang và Tornado không chỉ sắp cướp đi Hec mà còn cả Serazan

của chàng nữa. Ngồi chờ chết ở Penla này không phải điều một thái tử nên làm...

Prang trở về Lesbos vào lúc chập tối, tâm hồn thấy thư thái hơn nhiều. Khi gặp một nhóm cung nữ chàng đã toan hỏi thăm thử tình hình của Reven nhưng lại thôi, có lẽ chàng sợ phải nghe những điều không hay.

Prang vừa bước vào phòng làm việc thì đã nhận tin vui : Tornado, một trong ba vị tướng quân được chàng triệu hồi, đã về đến. Tất nhiên là người đó đang chờ được diện kiến hoàng đế của mình.

-Người đi đường vất vả quá, Tornado. – Hoàng đế lịch thiệp mở lời, nỗi lo lắng của chàng phần nào đã được giải toả. Tornado cung kính nghiêng mình cúi chào:

-Thật vui mừng khi thấy bệ hạ ngày càng anh minh, là phúc lớn của Henki.

-Chỉ một thời gian ở Ohlan mà người cũng đã khéo ăn nói lắm rồi đấy. Người biết lần này được gọi về

Penla là vì mục đích gì không?

-Tôi chỉ nghe loáng thoáng chút ít về chiến dịch mới chứ thực ra vẫn chưa rõ lắm.

-Đúng vậy. – Prang bình thản xác nhận, không che giấu tham vọng của mình bùng lên trong ánh mắt, chàng mỉm cười - Chiến dịch lần này là... Serazan.

-Thật tuyệt vời. – Tornado cười vang sung sướng, hào hứng đến mức chính Prang cũng phải ngạc nhiên hỏi lại :

-Ta không biết người cũng hiểu chiến đến nhường ấy đấy.

-Không, với Serazan thì tôi chẳng thích thú gì. Chỉ là... - Vị tướng quân có nét mặt răn rỏi vẫn chưa ngớt tiếng cười – Xin bệ hạ ban cho tôi hai ân huệ nhỏ.

Prang không đáp, có lẽ là để chờ xem “hai ân huệ nhỏ” mà thuộc hạ muốn cụ thể là gì. Nét cười trong ánh mắt của hai người chợt chạm nhau, loé sáng.

Hai hộ vệ đứng bên Gensan, lặng tựa những bức tượng đồng. Đêm đã buông xuống từ lâu nhưng chàng vẫn

ngồi ngoài vườn, miên man suy nghĩ cho những kết hoạch sắp đến. Tương lai còn có không biết bao nhiêu chuyện cần được giải quyết khéo léo nếu không sẽ mất mạng như chơi.

-Vương tử, xin ngài về nghỉ. - Một tì nữ do Aur phái đến cất giọng, có lẽ vị công nương nhỏ kia vẫn còn khá lưu luyến và lo lắng cho người không còn là hôn phu của nàng nữa. Gensan quay đầu lại nhìn cô gái, thở dài rồi cũng đứng dậy, tà áo khẽ kêu sột soạt nhẹ nhàng. Dù gì thì cũng chẳng thể ngồi đó mà lo lắng, đành phải nhắm mắt mà làm thôi, đâu ai đoán được điều Prang đang nghĩ trong cái đầu giao xảo của hắn.

Trên đường trở về khu cung điện chỗ nghỉ ngơi, Gensan vô tình phải đi ngang phòng làm việc của Prang.

Nơi này lúc nào cũng đóng kín cửa chứng tỏ chủ nhân của nó là một người rất nghiêm túc và cẩn mẫn.

Khuya thế này mà ánh sáng đèn vẫn hắt ra qua những tấm rèm...

Xoảng! Xoảng! Tiếng vỡ giòn làm lay động màn đêm, cả nhóm Gensan đều giật nảy mình. Có chuyện gì

vậy? Tại sao trong phòng của hoàng đế lại có nhiều thứ cùng lúc đổ vỡ như vậy? Một suy nghĩ vụt loé lên và tim Gensan suýt ngừng đập, có khi nào Almah đã liêu lĩnh ra tay rồi không?!? Thật dễ dàng để bắt gặp tia nhìn lo lắng tương tự trên khuôn mặt của những người Serazan hầu cận.

-Canh gác xung quanh cho ta. – Gensan thì thầm hạ lệnh, lập tức những người kia liền toả ra xung quanh làm nhiệm vụ. Riêng chàng thì bước từng bước rón rén đến nấp phía dưới cửa sổ của căn phòng, mặc dù

không thể nhìn thấy gì bên trong nhưng bù lại có thể nghe khá rõ.

-Em điên à?!? - Giọng Prang rít lên the thé, biểu lộ một cơn giận dữ lôi đình – Em muốn đập phá hết sao?

-Anh... - Tiếng Hec thì nghẹn lại sau từng cơn nấc phẫn uất, xem ra cũng tức giận không kém – Em sẽ

không lấy Tornado! Anh đừng có ép em làm chuyện đó, Prang!

Thì ra... cuối cùng hoá ra là vì chuyện này. Gensan nín thở, cố lắng tai nghe cho rõ cuộc đối thoại của hai anh em hoàng tộc Henki. Chàng có cảm giác mơ hồ rằng đây sẽ là một đầu mối quan trọng có thể lái toàn bộ các kế hoạch của chàng bấy lâu sang một hướng hoàn toàn khác. Nếu Hec bị khuất phục và chấp nhận

hôn ước thì... có lẽ ngay đêm nay, chàng phải bỏ trốn về Serazan mất, vì chắc chắn Prang sẽ không tha cho một thái tử nhờn như nữa một khi đã nắm được lòng trung thành tuyệt đối của Tornado.

Tuy nhiên ở trong phòng, Hec vẫn hoàn toàn không tỏ ra nhượng bộ anh trai chút nào, giọng nàng càng lúc càng run rẩy bấy như cố kìm nén sự tức giận trào ra như sóng dữ:

-Anh biết là em ghê sợ tình yêu kia mà, anh muốn em sống cuộc sống của kẻ đã chết trong cái hôn ước chết tiệt ấy ư ? Trước đây, khi còn quá nhỏ em chưa hiểu gì về chuyện của cha mẹ mình nên mới nói thế với

Tornado. Chẳng lẽ anh cũng giống như anh ta, đi tin vào lời một đứa bé nói hay sao?

-Hec, lí do của em nghe hay lắm. – Prang bất ngờ hạ giọng, sự lạnh lẽo ghê hồn bắt đầu toả ra xung quanh báo hiệu trước nguy hiểm - Vậy em có biết vừa rồi Tornado đã xin anh hai ân huệ gì không? Điều thứ nhất thì em chắc có thể đoán được, đó chính là cầu hôn em và anh thì vẫn chưa đồng ý hẳn. Song, điều thứ hai anh đã cho phép rồi.

-Em không rõ anh ta còn muốn gì nhưng riêng ở điều đầu tiên giờ anh có thể trả lời chắc chắn cho anh ta rõ rồi đấy. Em không đồng ý!

Prang tỏ ra hoàn toàn không quan tâm đến những lời Hec vừa nói, chàng vẫn nói tiếp:

-Điều thứ hai là, sau khi chiếm được Serazan, Tornado muốn được tự tay... giết Gensan!

Chỉ chút xíu nữa là chàng vương tử Serazan đang nghe trộm ở bên ngoài phải bật ra tiếng kêu kinh ngạc, may mà kịp thời ngăn mình lại. Thật kì lạ, vì sao chứ ? Vì sao Tornado lại chỉ đích danh chàng trong khi hai bên chưa từng có thù oán cá nhân nào? Rõ ràng Hec cũng đang thắc mắc y như vậy, vì thế phải mất một

khoảng khá lâu sau nàng mới có thể cất giọng đáp lời anh trai:

-Tại sao... ý em là tại sao vương tử Gensan lại liên quan đến chuyện này? Em nghĩ chúng ta đang bàn về

việc hôn nhân giữa em và Tornado chứ ?

Thậm chí nàng quận chúa thông minh đã còn nhìn thấu thâm ý của Prang nhanh hơn cả Gensan. Chỉ đến khi nghe nàng hỏi hoàng đế mới bật cười ha hả trong khi Gensan thì bất giác lạnh sống lưng, tưởng chừng lưỡi hái của Tử thần vừa lướt khẽ qua đầu.

-Hec thân yêu, đến lúc này mà em vẫn nói thế với anh sao? Có thật là vị vương tử hào hoa ấy không liên quan đến chuyện này không?

-Anh...

-Đừng nhìn anh như thế. Em đã quá xem thường khả năng phán đoán của anh rồi đấy. Nếu Gensan không

liên quan gì thì tại sao Tornado lại cầu xin điều quái lạ ấy nào?

Dù không nhìn thấy người yêu nhưng Gensan vẫn có thể đoán ra lúc này hẳn nàng đang rất bối rối và hoảng sợ. Sự kinh sợ ấy lộ ra rất rõ trong giọng nói đứt quãng

-Có thể là... Tornado có mối thù cá nhân nào đó với ... thái tử Serazan thì sao? Hoặc là...

-Hec à. – Prang điềm đạm ngắt ngang lời nói dối vụng về của em gái – Em cũng như anh, chúng ta đều hiểu Tornado là một người như thế nào, đúng không? Anh ta có phải là loại hiếu chiến khát máu không? Không, chắc chắn là vậy. Điều duy nhất quan trọng đối với anh ta cũng như là lí do duy nhất khiến anh ta trở nên lạ

lùng như thế chỉ có thể là... vì em mà thôi.

“Chết tiệt.” – Gensan nắm chặt tay lại, tự nguyện rửa mình trong suy nghĩ – “Thì ra phản ứng ban chiều của ta đã bị Tornado nhìn thấu cả, thật là đã quá bất cẩn mất rồi.”

Giờ thì Hec không thể cãi ngang được nữa, một khi Prang đã chặn mọi lối thoát của nàng. Từ trong phòng chỉ còn vang ra cái giọng đều đều bình thản đến vô tình của hoàng đế:

-Anh không hiểu em nghĩ gì khi tự cho phép mình liên quan đến một nhân vật quan trọng của Serazan như

Gensan. Chẳng lẽ em... yêu hắn?

-Anh, anh quên rằng chính anh đã yêu cầu em bày kế giữ anh ta ở lại Penla ư? – Hec cố tránh sang một vấn đề khác, nhưng anh trai nàng lại là một kẻ vô cùng bản lĩnh. Chàng chỉ ngừng một chút như để thưởng thức cái nét hi vọng trong tuyệt vọng đang lan rộng tận cùng đáy mắt xám đau thương của em gái, xong, chàng tiếp tục nói:

-Đúng vậy. Nhưng kế hoạch đó chẳng đem lại tiến triển gì nhiều cho chiến dịch lần này. Con người ta sống phải biết thức thời. Hiện giờ, cái anh cần là lòng trung thành tuyệt đối của các vị tướng quân sẽ cùng ra trận, đầu tiên là Tornado. Nói cách khác, cái anh cần là một cuộc hôn nhân chính trị.

-Em không phải quân tốt thí mạng cho anh mặc sức tung hoành ngang dọc bàn cờ! - Tiếng Hec thét lên căm giận – Anh đã đem Iris dâng cho Reven mà vẫn còn chưa thấy đủ hay sao?!? Một Tornado, một Reven và

tương lai sẽ còn có ai nữa? Khi ấy chắc hai đứa em tội nghiệp này cũng sẽ đồng thời là phu nhân của hai ba vị tướng quân để giữ lòng trung thành cho anh mất! Prang, anh không hiểu sao, lòng trung thành đâu thể ép buộc được. Nếu họ muốn họ sẽ tự nguyện liều chết vì anh, còn nếu chỉ vì chút lợi ích trước mắt thì lẽ nào anh tin họ sẽ mãi mãi trung thành vậy ư? Thật là hão huyền!

Một tiếng động chan chúa vang lên kèm theo sau là tiếng một thân hình ngã xuống nền gạch. Không gian

bỗng lặng như tờ, chỉ còn tiếng ngọn lửa cháy tí tách từ những ngọn nến mờ ảo. Gensan hoảng hốt cố tìm cách nhìn vào song vô ích. Quá kín! Rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra...? Mãi một lúc khá lâu sau, Prang mới mở lời lần nữa, lần này giọng chàng đanh cứng và khô khốc:

-Chỉ mới có một Gensan thôi mà đã làm em có gan mắng anh trai mình thế à? Ngày trước ai đã nói sẽ

nguyện cả đời sống chỉ vì mệnh lệnh từ anh?

-Em nói. – Trong lời của Hec có cái vẻ run run như đang khóc – Nhưng đó là dành cho người anh trai mà em hết mực thương yêu, kính phục, là người luôn che chở bảo bọc cho em chứ không phải một tên bạo chúa chỉ nhìn thấy quyền lực và tham vọng mà nữ lòng chà đạp tình thâm!

-Hec! Một cái tát ban nãy vẫn còn là quá ít đúng không hả?!? – Prang gần như gầm lên, rầm một cái, chiếc bàn gỗ đã bị chàng xô ngã, bao nhiêu thứ đồ đạc bên trên đều bị văng ra xa, vỡ tan tành. Thế mà dường như

Hec vẫn ương bướng không hề run sợ:

-Thì sao? Anh muốn giết em ư? Cũng có thể lắm chứ, anh là vua cơ mà, muốn gì mà không có! Vậy thì anh cứ giết em đi! Cuộc sống này là do anh ban cho, giờ anh muốn lấy lại cũng chỉ là lẽ thường tình, em không dám oán trách nửa câu!

-Người... - Tiếng quát của Prang nghẹn lại giữa chừng, keng một tiếng, thanh gươm báu rơi xuống đất làm Gensan rùng mình. Thì ra quả thật tên bạo chúa kia đã toan vung gươm hạ sát Hec của chàng... tất nhiên

nếu điều đó xảy ra thật thì chàng nhất định sẽ bất chấp tất cả mà lao vào cứu ngay. Song, có vẻ như những lời thống thiết nào lòng kia của Hec đã làm chùn bước cái hành động man rợ ấy. Prang đang thờ đốc từng cơn một. Không cần phải đoán, ai cũng có thể biết rằng sự phản kháng quyết liệt từ

một trong những người được tin cậy nhất đã khiến chàng tức giận đến nhường nào.

-Ta mà có thể giết người thì năm xưa... năm xưa đã không cứu người. – Prang nói, biểu lộ một sự đau đớn tột cùng – Người làm ta thất vọng quá, Hec... thật là thất vọng quá. Cả đời ta chỉ chăm chăm lo đối phó với người ngoài chứ nào ngờ...

Câu nói lấp lửng giữa chừng như tiếng lòng đau xé. Có lẽ Prang cũng cảm thấy sợ phải thừa nhận sự thật rằng chàng đã mất đi lòng trung thành bền vững bấy lâu từ em gái... Hec cuối cùng nói tiếp:

-Anh đã tha cho em sống. Vậy thì xin đừng ép em lấy Tornado nữa, còn em, em mãi mãi là em gái của anh.

Nói đoạn, nàng đẩy cửa bước ra, hình như không dám nhìn anh trai đang đau khổ thêm một phút nào nữa.

Gensan lập tức tránh đi. Prang không đuổi theo, trong bóng tối chỉ có dáng nàng quận chúa đáng thương lầm lũi bước đi trên hành lang vắng lặng giữa những dãy cung điện xa hoa mà trống vắng vô cùng.

-Hec. – Gensan sau khi đảm bảo an toàn mới vội vã chạy đến. Hec ngạc nhiên ngược lên nhìn:

-Chàng làm gì ở đây?

Dù nàng đã nhanh tay lau nước mắt nhưng vẻ đau đớn trên khuôn mặt thì khó lòng mà che giấu được. Điều đó khiến Gensan không khỏi cảm thấy ân hận, cứ như chính chàng là kẻ đã gây ra đau khổ cho nàng vậy.

-Ta xin lỗi, Hec... đáng lẽ ta không nên xuất hiện trong cuộc đời nàng. Ta chỉ toàn đem đến bất hạnh cho nàng.

-Chàng... - Hec chợt hiểu cuộc nói chuyện vừa rồi đã bị nghe trộm, nàng liền nở một nụ cười sâu thẳm hắt thứ ánh sáng âm đạm lên đôi môi nhợt nhạt – Chàng nói gì vậy? Em cũng đem đến bao phiền phức cho

chàng. Nếu không vì em thì chàng đâu phải mạo hiểm nấn ná lại Penla này lâu đến hôm nay. Chỉ là... chỉ

là...

Nụ cười yếu ớt kia rồi cũng héo tàn và nước mắt lại ướt đẫm khuôn mặt nàng, giọng nghẹn ngào, nàng tiếp:

-Chỉ là em... quá đau lòng vì tình anh em bị... bị tan vỡ mà thôi. Thật sự em không muốn nói ra những lời ấy... em không muốn làm Prang đau buồn... Ôi, Prang đã yêu thương đưa em gái hồn xược này biết bao

nhiều!

Yêu càng nhiều thì hận càng sâu. Gensan thầm nghĩ. Chắc chắn một kẻ như Prang sẽ không đời nào để mọi chuyện trôi qua dễ dàng như vậy, không đời nào mặc cho Hec muốn làm gì thì làm. Cái tính độc đáo đến

điên cuồng của hắn ta có ai lại không biết. Huống chi lần này Hec đã công khai chống lại mà không nhân nhượng chút nào, thế thì nhất định Prang sẽ...

-Ta biết không nên nói chuyện ấy vào lúc này nhưng tình thế đã thay đổi rồi, chúng ta phải lập tức rời Henki ngay! – Gensan nói nhanh, nắm chặt lấy bàn tay đang run rẩy của Hec, ánh mắt chàng loé sáng - Nếu còn ở

lại thì thế nào cũng không thể thoát khỏi tay Prang.

Trong Hec như có cái gì đó vừa sụp đổ, hụt hẫng, chơi vơi, đôi mắt mở to ngỡ ngàng... nàng lấp bắp:

-Ngay bây giờ ?

-Đúng. Prang có thể không giết nàng, nhưng cũng sẽ không tha cho nàng đâu. Nàng có hiểu không?

Nàng quận chúa cúi mặt xuống, tay đưa gạt những dòng lệ mặn chát rồi cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, ngược lên nhìn người yêu, gạt đầu nhè nhẹ:

-Vậy để em về thu xếp hành lí...

-Không cần. – Gensan thẳng thừng gạt đi trong lúc kéo nàng đi về phía cổng phụ của điện Lesbos - Thuyền đã đợi sẵn ngoài cảng rồi. Không nên chần chừ thêm nữa vì lính của Prang có thể ập đến bất cứ lúc nào. Ta đã cho người báo tin cho Aur biết. Phái đoàn Serazan sẽ chờ chúng ta ở đó.

Thế là đôi tình nhân trẻ vội vã rời khỏi Lesbos. Với Gensan thì đơn giản rồi, bởi đây chính là điều chàng đã mong đợi từ lâu. Còn với Hec, nàng không khóc nữa, mảnh đất Henki độc ác này đã lấy đi của nàng không biết bao nhiêu là nước mắt. Nàng căm hận cái đế quốc tàn nhẫn này nhưng... nơi đây lại có một người mà

nàng vô cùng kính yêu: Prang. Ánh đèn từ căn phòng ấy vẫn hắt ra, chẳng thể đoán được Prang đang làm gì ở trong. Bí mật, cả cuộc đời vị quân vương ấy là một màn đen huyền ảo chứa vô số bí mật mà không ai có thể biết rõ được. Hec lại quay sang nhìn Gensan, người mà nàng đã bỏ tất cả lại đằng sau để đi theo. Cớ sao tình yêu lại khiến con người ta trở nên mạnh mẽ và liều lĩnh như vậy? Hec chẳng thể lí giải được, nhưng đi theo Gensan là điều mà nàng không bao giờ hối hận, chỉ e là chàng sau này sẽ hối hận mà thôi...

Liệu dòng máu thuần khiết hoàng gia Bạch nguyệt Serazan và dòng máu đáng nguyên rủa của đế chế Henki

tàn bạo có thể hoà chung hay không?

Còn với Prang thì...

“Em mãi mãi là em gái của anh.”, câu nói đau xót và chân thành ấy một lần nữa âm vang trong trái tim Hec, nàng quận chúa hướng đôi mắt xa xăm dõi về Lesbos một lần cuối, tiếc nuối, khổ đau... vì nàng hiểu rất rõ, cho dù trong tương lai bất cứ chuyện gì sẽ xảy ra thì nàng cũng không bao giờ còn được gặp Prang nữa, có chăng cũng chỉ là ... ở trên chiến trường khói lửa, một mất một còn.

Legend of Porasitus - Chương 75

Ana đang thiêm thiếp ngủ thì bỗng bị đánh thức bởi vô số tiếng động ồn ào. Nàng gượng mở mắt một cách uể oải và cáu giận. Trời đã sáng rõ, bên cạnh là vẻ mặt lo lắng của cô bé Lyra. Nàng quay sang phía cửa sổ

đã kéo rèm che kín, vẻ khó hiểu như đang hỏi có chuyện gì xảy ra làm xáo động cả cung điện Camellia này.

Vừa lúc ấy Benjin hồi hải bước vào, trông chàng đầy lo lắng.

-Có chuyện gì thế? – Ana hỏi ngay.

-Quận chúa Hecates đã cùng vương tử Gensan bỏ trốn khỏi Penla đêm qua.
– Benjin đáp, mồ hôi vẫn còn

nhỏ ròn ròn vắt qua trán – Tôi vào báo để ngài khỏi lo.

-Sao? – Ana suýt nữa thì ngồi bật dậy – Sao lại đột ngột thế?

-Tôi cũng không biết, nhưng giờ thì bộ hạ đang nổi trận lôi đình và huy động tất cả các cánh quân đang đóng ở Penla phải đuổi theo. Từ mờ sáng tôi đã phải đốc quân trong Camellia đi thi hành mệnh lệnh.

Sau thoáng ngạc nhiên, Ana đã lấy lại được vẻ bình tĩnh vốn có, nàng nghiêng đầu trầm ngâm:

-Theo ta đoán thì thế nào Gensan cũng sẽ dùng thuyền để rút ngắn thời gian di chuyển, vì thế nếu họ đã đi từ đêm qua thì khó lòng mà đuổi kịp được vì vùng lãnh hải của Henki không rộng lắm, hướng chi dân các đảo thuộc Doxllis lại luôn tìm mọi cách chống lại Henki, thế nào mà chẳng bao che giúp họ trốn thoát.

-Tôi cũng nghĩ vậy. – Benjin thở dài – Nhưng hoàng đế của chúng ta thì khác. Thế thì đành hi vọng sẽ chặn được con thuyền đó trước khi nó vượt qua biên giới giữa Henki và Doxllis vậy.

-Ta thì hi vọng họ sẽ trốn thoát. – Ana mỉm cười, có chút sinh khí hơn đôi chút, chứng tỏ thuốc đã có tác dụng nhanh hơn nàng tưởng – Đẳng nào thì cũng chẳng đuổi kịp đâu, chàng cứ vờ hùng hổ một ít cho bề hạ

vừa ý thế thôi, không nên phí sức làm gì. Nếu Hecates và Gensan thoát đi thật thì tội lỗi cũng chẳng phải do các quân đoàn viễn chinh lãnh mà ngài sẽ phải trừng phạt những tên lính canh cung điện Lesbos ấy chứ.

Thấy chỉ huy nói như vậy, Benjin cũng bật cười, chàng quay nhìn cô bé Lyra đang đứng hầu ngay bên cạnh giường và nói tiếp:

-Ngài đã khoẻ hơn rồi đấy, thuốc của Lazarus thật là kì diệu. Cứ đà này có lẽ không cần đến năm tháng tịnh dưỡng đâu nhỉ.

Ana gật đầu, vẻ hài lòng. Benjin đứng dậy cáo lui với lí do còn bận đốc thúc quân lính tìm kiếm thuyền của Gensan. Nhưng trước khi đi ra, chàng liền quay lại nói :

-Suýt nữa thì tôi quên mất, chập tối hôm qua, quận chúa Iris và tiểu thư Almah có đến thăm nhưng ngài đang ngủ nên họ không dám đánh thức, chỉ vào phòng ngồi một lát để xem sắc mặt ngài rồi ra về ngay.

-Ta sẽ cảm ơn họ sau khi khỏi bệnh. – Ana nhẹ nhàng đáp. Thật ra nàng không chú ý đến chi tiết này lắm vì với nàng, hai cô bé ấy cũng chỉ đơn

giản là những cô bé không hơn. Tất nhiên là vì nàng không biết chính nhờ liều thuốc giải mà Almah đã cẩn thận bỏ vào liều thuốc của nàng đêm qua mà hôm nay, nàng mới mau

chóng bình phục như vậy. Đầu óc của Ana chỉ miên man trong mơ suy nghĩ về việc đào thoát của Gensan

và Hecates, đây coi như là nguyên nhân kích động chiến tranh rồi. Chẳng lẽ Gensan không nhận ra Prang rất có thể viện vào cớ Serazan dám bắt quận chúa Henki mà tiến hành chinh phạt hay sao? Mà cũng có thể

không chỉ đơn giản như thế...chỉ biết rằng và lúc này, ngòi lửa của cuộc đại chiến Serazan - Henki đã thực sự bốc cháy rồi.

Quả nhiên y như Ana dự đoán, con thuyền Serazan ấy đã thoát khỏi sự truy đuổi của quân Henki, chẳng biết do quân của Benjin nường tay hay là do số trời đã định, Hec không thể sống hạnh phúc ở Henki mà mở

đường cho nàng cùng người yêu an toàn đến vùng đất thánh Serazan. Vào ngày thứ năm của cuộc hải trình, thuyền cập bến hải cảng Lunula sầm uất được xây dựng theo hình vầng trăng lưỡi liềm ôm gọn lấy eo biển Maecenas tấp nập. Thoạt nhìn nơi đây cũng không khác lắm vịnh Bluebell, đều là những cảng lớn trung

chuyển hàng hoá, nhưng khác ở chỗ, ở đây người ta không thấy những đội quân hoàng gia đặng đặng sát khí đi tuần dọc theo bờ biển, có lẽ là vì an ninh đã được đảm bảo rất tốt rồi, không cần phải kiểm soát nữa.

-Chào mừng nàng đến thánh địa của các tôn giáo. – Gensan tự hào nói khi đưa tay đỡ Hec bước xuống. Thế

là nàng quận chúa Henki đã thật sự đặt những bước chân đầu tiên lên mảnh đất Serazan huyền thoại, nơi mà số mệnh đã định là sẽ gắn chặt với nàng cho đến cuối cuộc đời. Nỗi buồn phải xa Prang đã dần lắng lại sau năm

ngày lênh đênh trên biển và suy ngẫm. Hec không phải là người quá yếu đuối đến mức không biết cách vượt qua đau khổ, huống chi lúc này bên cạnh lại có Gensan, người mà nàng yêu thương nhất trên đời.

-Đất nước của chàng quả thật rất đẹp. - Lời khen của Hec có phần chua chát, có lẽ vì nàng nghĩ nếu Serazan không giàu có và tươi đẹp thế này thì chắc Prang cũng chẳng bao giờ thèm để ý đến. Đúng là cây to thì phải hứng gió lớn.

Họ được đón chào bằng nghi thức khá trang trọng, chẳng là vì trong khi ở trên thuyền, Gensan đã cho con cú Avista bay về trước để gửi thư báo tin. Chàng muốn Hec được hưởng sự chào đón long trọng nhất. Dân chúng ở thủ đô Kaising vui mừng chào đón thái tử của mình an toàn trở về từ vùng đất dữ, nhưng họ cũng không ngớt xì xào về cô gái tóc đen trông rõ ràng là người Henki kia đang sóng bước bên chàng.

-Tôi tưởng đi sóng đôi như vậy là vị trí của công nương Aureola chứ. – Ai đó bàn tán lẫn trong đám đông.

-Rốt cuộc thì cô gái Henki kia là ai àm được thái tử điện hạ nâng niu trang trọng vậy?

Chẳng có lời đáp nào cả, Gensan không buồn giải thích vì chàng biết rằng nơi mà những lời giải thích về

thân phận của Hecates có giá trị không phải là ở đây. Hoàng cung Jinnee đang ở trước mặt, khó khăn vẫn còn rất nhiều.

-Vương tử, thái tử đã về đến Kaising. – Syringa nghiêng mình bẩm báo. Yusan đang ngồi thiền trong điện thờ liền bừng mở mắt, thật khó mà đoán được tâm trạng của chàng trước cái tin ấy, nửa vui mừng, nửa lại đau buồn. Mãi một lúc sau, chàng mới chậm rãi đứng dậy, vuốt lại các nếp áo cho chỉnh tề rồi hướng mặt về

phía hoàng cung xa xôi, hạ lệnh:

-Chúng ta cũng đến Jinnee thôi.

-Nhưng... còn lệnh bắt ngài phải giam mình trong khách quán... - Syrin ngần ngại nhắc nhở, ánh mắt e dè

đưa ra cửa, nơi luôn có những lính canh hoàng gia luôn luôn túc trực. Yusan xua tay:

-Nàng không cần lo. Chính họ sẽ đưa chúng ta đến Jinnee đấy.

Khi Syrin vẫn còn nheo mày khó hiểu thì chàng đã đến bên viên chỉ huy của đội quân canh, khiêm nhường không nhận lễ từ anh ta mà thay vào đó còn vái chào cung kính, đoạn mở lời :

-Cảm phiền anh đưa ta đến Jinnee, ta muốn tạ lỗi với vương phi Sultana...

Tất nhiên tin Gensan trở về không chỉ đánh động mỗi mình Yusan mà còn khiến rất nhiều người khác quan tâm, một trong số đó là Deodar Czardas, vị trưởng tộc hiện nay của gia tộc sát thủ Czardas lừng danh. Bấy giờ ông ta đang thong thả đi dạo ngắm hoa trong vườn nhà, cung điện Lapilus rực đỏ. Những đoá mẫu đơn tung cánh muôn màu giữa khu vườn xanh tươi, còn Deodar, tóc bạc trắng, tựa hồ chỉ là một ông lão đang vui thú điền viên không màng thế sự. Đúng lúc ấy thì kẻ đeo mặt nạ từng hãm đoạ Almah đột ngột xuất

hiện, chàng bước nhanh vượt qua những bồn hoa rực rỡ, ánh mắt không xao động lấy một lần. Mái tóc màu hạt dẻ ôm gọn lấy khuôn mặt nhưng dung mạo thì vẫn được che giấu sau chiếc mặt nạ đen thẫm kì bí.

Deodar không thèm ngoảnh lại nhìn, ngay cả khi chàng trai kia đã đến đứng sát ngay bên cạnh. Ông chỉ cất giọng bình thản trong lúc tay vẫn mân mê một thân hoa mẫu đơn mỏng manh:

-Có chuyện gì mà con lại vội trở về Kaising vậy? Sao không ở lại Penla làm việc ta đã giao?

Chàng trai đeo mặt nạ kia cúi mình, đáp thật lễ phép theo đúng nghi thức đối với người bề trên:

-Chuyện ở đó con nghĩ Abele và Abalone có thể lo được. Con đến để báo cho cha biết rằng thái tử đã trở về

và đang trên đường vào Jinnee yết kiến hoàng đế...

-Trở về bình an là tốt rồi. – Deodar mỉm cười vui vẻ, mắt vẫn không rời những cánh hoa. Nhưng chàng trai kia vẫn chưa ngừng ở đó, liền nói tiếp:

-Ngài không trở về một mình mà còn đem theo một người nữa.

-Thế ư? Là ai?

-Quận chúa Hecates của Henki.

Quả thật cái tên ấy đã thu hút được chút chú ý của Deodar, lông mày ông ta hơi nhướn lên một ít nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, rồi cất giọng bông đùa:

-Ồ, thái tử của chúng ta quả thật là đã trưởng thành rồi, mới chỉ đến Henki có hơn một tháng mà đã đem về

Serazan được cả một nàng quận chúa cơ đấy.

-Đúng vậy. Có điều, nếu cô gái đó trở thành thái tử phi thì Aureola của chúng ta sẽ thế nào, thưa cha?

-À... - Vị tộc trưởng dày dặn kinh nghiệm kia bấy giờ mới rời mắt khỏi những bông hoa, quay lại nhìn con trai với vẻ nghiêm túc, ông chậm rãi bước dọc hành lang rời khỏi khu vườn để vào bên trong cung điện, chàng

trai bí ẩn theo sát phía sau. Deodar không có vẻ gì là sốt sắng hay tức giận, nét mặt vẫn ôn tồn, hoà nhã:

-Ta không tin thái tử dám phá bỏ hôn ước, chẳng lẽ ngài không sợ sức ép từ triều đình ư ? Cứ cho là gia tộc nhà ta không chấp việc thanh danh của Aureola bị vấy bẩn đi chẳng nữa, thì... thái tử cũng không thể lấy một quận chúa Henki làm vợ được. Chẳng có gì phải lo...

-Nói thế thì chúng ta không thử vào hoàng cung để xem chừng tình hình sao?

-Không cần. Ta không muốn sự hiện diện của mình gây khó xử cho bộ hạ. Việc đó chưa cần thiết. Cứ để

cho bộ hạ ngầm hiểu rằng coi như nhà Czardas này đang mở một đường thoát cho triều đình vậy. Con hiểu không?

-Vâng. – Chàng trai đáp, mắt thoáng nét cười, xem chừng ý của bản thân chàng cũng giống ý người cha uy quyền kia– Nhưng, con sẽ theo dõi thử xem Aureola có bị tổn thương gì không.

-Ừm. – Deodar khẽ gật đầu, phất tay áo thật nhẹ và ngồi xuống ghế, mắt nhắm lại định thần. Thoắt cái, như

một chiếc bóng, người đeo mặt đã ra khỏi phòng.

Không biết có bao nhiêu nguy hiểm đang chờ đợi tình nhân trẻ ở phía trước. Rốt cuộc Serazan có phải là vùng đất thánh như mọi người vẫn ca tụng hay không? Có lẽ chỉ khi nào Hec thật sự dẫn thân vào thì mới có thể tìm được câu trả lời chính xác.

Legend of Porasitus - Chương 76

Thuốc giải của Almah quả nhiên công hiệu, chỉ trong vòng một tuần, Ana đã hồi phục hoàn toàn sức khoẻ

ban đầu. Aegis đã bị hoá giải thực sự. Tất nhiên ai cũng nghĩ đó là y thuật của Lazarus cao minh, nhưng riêng vị thầy thuốc này thì vẫn không hiểu tại sao lại thế, cuối cùng ông suy luận rằng có lẽ đó là do thể

trạng của Ana tốt.

Sáng hôm ấy, cô con gái lớn của Lazarus đến Camellia đón em gái Lyra về, đích thân Ana đã nói lời cảm tạ.

Nàng không khỏi cảm mến và biết ơn cô bé chăm đã tận tụy chăm sóc cho mình suốt bao lâu qua. Cô chị ôm chầm lấy em, nước mắt lưng tròng, ào ào nói nhỏ:

-Chỉ vì vài ngày mà phải khiến em khổ thế này...Lyra...

Benjin nghe thấy thì vô cùng ngạc nhiên, chàng nhăn mặt ngắt lời :

-Cô gái, Lyra ở đây chưa hề bị ngược đãi lần nào, tại sao lại phải vừa khóc vừa nói những lời như thế.

Cô gái ấy không đáp, nắm tay em gái, dẫn đi xềnh xệch, tựa như muốn rời xa khỏi Camellia càng nhanh

càng tốt, hoặc có thể là vì muốn rời xa... Ana. Và, tất nhiên kiểu cư xử lạ lùng ấy không qua được cặp mắt tinh tường của Ana. Nàng mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không ổn, vì sao cô gái ấy lại nhìn nàng bằng đôi mắt căm phẫn thế kia?

-Khoan đã. – Nàng nói và bước vội đến chặn ngang lối đi – Ta có chỗ nào không phải thì em cứ nói rõ ra thử xem.

Cô gái không đáp, cúi gằm mặt xuống, nước mắt vẫn tuôn trào không ngớt. Lyra thì ôm chặt lấy chị, mắt lác thần chất chứa muôn điều sầu thảm không thể thốt nên lời. Ana thật tình không chịu nổi cảnh đó, nằng gắt:

-Nói!

-Ngài... - Cô chị lấp bắp, nửa vì giận, nửa lại vì quá khiếp sợ, toàn thân run lên theo nhịp thở - ... ngài là đấng bề trên, ngài muốn gì mà chẳng được. Vì sao lại nỡ chọn em gái tôi phải chịu cái bất hạnh ấy ?

-Bất hạnh nào?!?

-Ngài không biết sao? - Giờ thì cô gái được đà đã không còn sợ nữa, liều lĩnh nói tiếp, như ném từng lời vào mặt Ana - Chỉ vì muốn giữ bí mật cho ngài, muốn ngài nhanh chóng hồi phục mà cha tôi đã đem Lyra vào

đây để làm thân nô tì. Nhưng ngài biết cái giá phải trả cho việc ấy là gì không?... Là Lyra đã bị ép phải uống thứ độc được để hoá câm, mãi mãi không thể nói ra bất cứ điều gì!

Câu cuối cùng vừa bật ra là một cái tát nảy lửa giáng vào má cô gái khiến cả hai chị em cùng gục xuống oà khóc nức nở. Lazarus vừa chạy vào và đã thẳng tay tát con, mắt ông nảy lửa:

-Câm ngay, Lyre! Ta chỉ đến trễ một chút mà người dám hỗn xược với đại tướng quân ư ? Hôm nay, ta... ta phải giết chết đứa con bất hiếu này!

Nói đoạn ông rút đoản kiếm từ trong áo ra, vung lên. May sao, Benjin đã kịp thời giữ lại nên hai chị em Lyre và Lyra mới thoát chết trong gang tấc. Bên cạnh đó, Ana gần như ngã quỵ. Bao nhiêu sức lực như vừa bỏ nằng ra đi. Đôi mắt trong sáng ngây thơ của Lyra xoáy vào trái tim nằng như từng nhát dao sắc lẹm. Thì ra... sự thật là vậy.

Bàng hoàng.

Đau xót.

-Ông điên à! Ngừng lại! – Benjin gầm vang, tước vũ khí của Lazarus ném ra xa. Ông lão người Porasitus liền quỳ sụp xuống trước mặt Ana, trán đập mạnh xuống nền gạch, toé máu:

-Công chúa điện hạ, tôi thật là vô dụng, có một đứa con gái mà cũng không quản nổi, khiến ngài phải bận lòng lo nghĩ. Xin ngài hãy xuống tay trừng phạt để tôi không cảm thấy có tội với quê hương dân tộc!

-Vì... vì sao ông lại nỡ làm thế với con gái mình? – Ana cố trấn tĩnh và quắc mắt hỏi. Lazarus vẫn không dám ngược lên nhìn nàng, cứ trong tư thế quỳ sát đất mà đáp:

-Xin ngài đừng bận tâm đến chúng tôi, Lyra phải bị cầm thì mới có thể đảm bảo an toàn cho ngài. Với

những người Porasitus lưu lạc tha hương như tôi, thật lòng chẳng có nguyện ước nào lớn lao hơn việc phục quốc trả thù. Mà ngài chính là niềm hi vọng duy nhất, tuyệt đối ... tuyệt đối không thể để chuyện bất trắc gì xảy ra với ngài. Đừng nói là phải hi sinh Lyra, mà có phải hiến cái mạng hèn này, tôi cũng nhất quyết không từ nan!

-Ông... - Giọng Ana nghẹn lại, suýt nữa thì bật ra thành tiếng nức nở. Ngọn lửa hận thù trong lòng con

người này cũng như trong lòng dân tộc Porasitus vẫn chưa bao giờ nguôi ngoai. Nó cứ lay lắt, lay lắt chờ

dị bùng lên thành cơn bão tố cuốn phăng đế quốc Henki kẻ thù. Lòng hận thù khiến con người ta chẳng

còn phải kiêng dè gì nữa cả... ngọn lửa chết chóc ấy một khi đã bùng lên thì không bao giờ có thể dập tắt được...

Mặc dù Ana đang sống cuộc sống trả thù trong chính ngọn lửa hung hãn ấy nhưng giờ đây, đứng trước

Lazarus, nàng bất giác cảm thấy ớn lạnh. Thật khủng khiếp, cơn khát máu của lòng oán hận...

-Ông... căm thù Henki đến thế kia ư ?

-Ai đã mang dòng máu Porasitus trong tim mà lại không căm thù Henki. Vợ tôi, em gái tôi và cả cha mẹ tôi nữa, tất cả đều bị lính Henki giết chết trong khi tôi đem hai con nhỏ sang Dahlia buôn bán! Giả sử nếu ngày định mệnh ấy, chúng tôi đều có mặt ở nhà thì liệu hôm nay có còn sống sót hay không?!? Tôi hận Henki đến xương tủy, dù có làm ma thì mỗi hận này cũng không bao giờ tan! Thế mà... thế mà cái con bé ngu ngốc

này lại dám mở lời oán thán nhiệm vụ thiêng liêng của công chúa điện hạ, thật là làm tôi đau xót quá!

Từng lời, từng lời như xoáy vào hồn Ana, dày xéo trái tim nàng, lỏng lẻo, đốn đau. Nhưng Ana đã bình tĩnh được, nàng hiểu mọi sự đã rồi và cách duy nhất để đền bù là nàng phải hoàn thành tâm nguyện của không chỉ riêng Lazarus mà cả dân tộc Porasitus yêu thương: hủy diệt Henki, hủy diệt... Prang!

-Hãy tìm cách chữa trị cho Lyra. - Giọng trầm lặng đều đều, nàng quay mặt vào tường, tránh nhìn vẻ thảm thiết của ba cha con Lazarus – Ta nhất định không làm ông thất vọng đâu. Còn ... Lyre, nếu quả thật sau này ta không giết được Prang và làm sự hi sinh của em gái em trở nên vô ích thì khi đó ta hi vọng chính em sẽ là người đâm mũi dao sắc vào trái tim này, coi như thay lời tạ lỗi của ta. Có được không?

-Ngài... xin ngài tha tội. – Lyre chột nói, cúi đầu lạy, có lẽ sau những lời đau đớn của cha, cô gái này đã dần nhớ lại những cái chết bi thảm của

người thân. Ana chẳng đáp nữa, nàng phất tay nhẹ nhẹ ra hiệu cho ba cha con ấy lui ra. Căn phòng liền yên tĩnh trở lại.

Ana đau xót hiểu thấu động cơ sâu xa mà Lazarus đã hi sinh tiếng nói của con gái để nhắc nhở nàng. Ông ta đã nhận ra... đã nhận ra phần nào tình cảm của nàng dành cho Prang khi nhờ ông ta bảo vệ chàng...

Kẻ tử thù của Porasitus...

Lazarus đã nhận ra và đã cảnh báo nàng rằng máu không thể đổi màu, nước mắt cũng chẳng thể mang vị

ngọt, và công chúa Porasitus càng không thể mềm lòng trước hoàng đế Henki.

...

Có cái gì đó ngọt ngào, bức bối.

Benjin đứng lặng trong góc phòng, toàn thân run run. Nhưng mãi một lúc sau Ana mới nhận ra sự bất

thường đó, nàng nhú mày ra chiều ngạc nhiên:

-Chàng làm sao vậy? Mỗi tử thù giữa Porasitus và Henki đâu phải chàng mới thấy lần đầu. Có cần phải tỏ

thái độ đến vậy không?

-Ngài... - Đôi môi chàng trai Ohlan mấp máy, có phần lưỡng lự trước điều nghi ngờ sắp bật ra-... tại sao

Lazarus lại gọi ngài là công chúa điện hạ?!?

Mặt Ana lập tức biến sắc, trong lúc hoảng loạn vừa rồi, cả nàng lẫn Lazarus đã quên khuấy mất việc phải giữ bí mật trước Benjin! Giờ đây, chàng trai ấy đang nhìn trừng trừng, như thể muốn xuyên thấu tận đáy tim nàng để tìm câu trả lời cho cái cụm từ “công chúa điện hạ” đầy oan nghiệt kia!

Một lối thoát bồng bềnh sáng trong đầu thật kịp lúc, giúp Ana ngay lập tức lấy lại được nụ cười mỉm tự tin quen thuộc trên khuôn mặt giá lạnh. Nàng xoay người cho đối diện với Benjin rồi bình thản đáp:

-Chàng thấy ta diễn vở kịch vừa này có đạt không?

-Ý ngài là sao? Tôi không hiểu. - Giọng Benjin đanh cứng, vẻ thận trọng vô cùng. Chàng đã dẫn quá sâu vào câu chuyện này mất rồi.

-Nói ngắn gọn, ta là... người thế mạng của công chúa điện hạ. – Ana nói rành rọt – Ví dụ như khi công chúa gặp nạn, ta sẽ nhận mình chính là ngài để bảo đảm an toàn. Một sự hi sinh cần thiết, giống như trường hợp này chẳng hạn. Công chúa không tiện ra mặt, nhỡ xảy ra chuyện không hay thì sự tồn vong của Porasitus còn đâu, ta đành đảm trách thay. Tạm thời trong mắt những người như Lazarus ta chính là công chúa cao quý... hi vọng chàng sẽ giữ kín bí mật cho ta.

Khác hẳn với những lần trước, lần này, dù đã được giải thích kỹ càng nhưng sự nghi ngờ vẫn không tan

trong ánh mắt Benjin. Có lẽ vì trong phút sơ suất ban nãy, Ana đã thể hiện những cảm xúc đau đớn quá thật, đến mức khó lòng mà khiến người khác tin là đóng giả được. Nhưng về cơ bản, Benjin hiểu xung quanh

người con gái xinh đẹp và bản lĩnh này còn có vô số những bí mật đen tối khác mà chàng không thể một

sớm một chiều khám phá hết, huống chi cho dù nàng có là ai đi chăng nữa, Reven, Enyo hay thậm chí là

Anatasia, thì điều đó đối với Benjin chân thành mà nói thì cũng chẳng khác nhau bao nhiêu. Tình yêu của chàng là dành cho con người nàng chứ đâu phải cho những cái tên ấy. Vì thế, chàng thôi không nêu ra

những thắc mắc nữa mà chỉ đơn giản gật đầu:

-Vậy ư ? Tôi thì lúc nào mà chẳng giữ bí mật cho ngài, thưa đại tướng quân.

-Ta cũng tin là như vậy. – Ana vui vẻ trả lời, trong lòng thành tâm cảm ơn trời đã không khiến nàng bị chất vấn thêm nữa vì nàng sẽ chẳng thể nghĩ thêm một lời giải thích trôi chảy nào khác vào lúc này, khi mà những tình cảm hận, thù, yêu, ghét vẫn còn đang nhộn nhạo rối tung. Có lẽ Benjin phần nào cũng đoán được tâm trạng của Ana nên chàng liền khoan dung mở ra một lối thoát:

-Ngài đã khoẻ thì chúng ta cũng nên vào Lesbos yết kiến bệ hạ để nhanh chóng xúc tiến chiến dịch chinh phạt Serazan sắp tới.

-Đúng thế! – Ana lập tức nở nụ cười, nét mặt buồn đau bực tức phút chốc trở nên tươi tắn như một đoá hoa xuân. Đúng là chỉ có tình yêu mới làm nên sự biến chuyển kì diệu ấy. Nhìn nàng hớn hờ chuẩn bị vào

Lesbos, Benjin thoáng mỉm cười.

Tình yêu luôn đòi hỏi sự hi sinh.

Lúc bấy giờ, Prang đang tiếp kiến Tornado. Vị tướng quân này không giấu nổi cơn giận điên cuồng khi phải đối mặt với sự thật phũ phàng là Hecates đã bỏ chàng mà đi. Thật ra đó cũng là vì chàng quá tin vào một lời hẹn ước bông đùa năm xưa.

-Bệ hạ, xin cho tôi làm tiên phong, đem quân đi đánh Serazan ngay! – Tornado gào lên đau đớn. Trái tim của viên tướng trẻ đã vỡ tan thành muôn mảnh vụn, đâm nát từng thớ thịt khiến chàng không thể không làm gì đó để hả giận – Tôi chỉ hận sao cái hôm trong vườn thượng uyển ấy không vung một nhát gươm mà chém chết tên thái tử ấy đi cho rồi! Tôi thật là quá ngu ngốc!

-Bình tĩnh đã nào. - Giọng Prang sắc lạnh, khí chết chóc tràn khắp căn phòng, có vẻ như chàng đã kiềm chế

được cơn giận của mình một phần nào đó. Lý trí đã được đặt lên trên tình cảm. Từng nhịp ngón tay chậm rãi gõ lên bàn như đáp lại vẻ lờ lộng của Tornado, hoàng đế rít qua kẽ răng - Tất nhiên Gensan và cả Serazan nữa đều sẽ bị trừng phạt đích đáng. Nhưng điên khùng lao đến đánh liều mạng thì có đem đến ích lợi gì?

Chúng ta đã chuẩn bị lâu lắm rồi, không thể vì một phút nông nổi mà khiến kế hoạch đổ sông đổ biển được.

Ta nghĩ một tướng quân như người thì phải rõ điều này hơn ai hết chứ, Tornado?

-Nhưng, tôi...tôi không thể chịu nổi cái ý nghĩ rằng quận chúa và tên thái tử đó đang sống hạnh phúc ở

Kaising!

-Thế thì ta chịu được chắc! – Prang gầm lên, vung tay đấm rầm xuống mặt bàn - Nếu người còn bốc đồng

như vậy thì ta sẽ rút lệnh, không cho người tham gia quân viễn chinh nữa. Người sẽ chỉ làm hỏng chuyện mà thôi. Khi ấy người cứ việc quay về Ohlan mà tự do suy nghĩ và oán hận vô ích! Nói ra thì Gensan thắng người cũng phải, hãy xem lại xem giữa hãn và người, ai có bản lĩnh hơn?! Một người dám bất chấp tất cả

đưa người con gái mình yêu chạy trốn, còn một kẻ chỉ biết than khóc gào thét điên cuồng! Người nghĩ chỉ

cần người gào lên, hăm dọa suông thì cả triều đình Serazan sẽ run sợ mà quỳ gối dập đầu xin người tha mạng hay sao?!? Hãy tỉnh táo lại đi!

Những lời trách móc thậm tệ này quả nhiên có tác động mạnh đến Tornado, ngọn lửa trong chàng đã bị làn gió đông của Prang dập tắt, nhưng đồng thời làn gió ấy cũng đào sâu trong tim Tornado một cái hố không đáy của sự oán thù khủng khiếp nhất. Cơn giận đã lặn vào trong biển thành thứ nhiệt huyết chiến trận khát máu...

Chàng gầm gừ:

-Tôi đã hiểu lời ngài rồi, thưa bệ hạ. Tôi sẽ cho bọn tóc nâu ấy biết thế nào là đau đớn. Xin bệ hạ hãy nhớ

sau khi chiến thắng, hãy cho tôi toàn quyền hành hạ Gensan...

-Chuyện đó không cần phải bàn. Gensan sẽ mặc cho người xử trí, giết cũng được mà tra tấn cũng được. - Nụ

cười tàn ác loé sáng trên môi hoàng đế.

Không có nỗi đau nào khủng khiếp và day dứt như nỗi đau bị cướp mất tình yêu.

Prang hiểu rất rõ điều này. Nhưng Tornado và Gensan thì không, hoặc là chưa hiểu được, chưa chứ không phải là không bao giờ.

Một người lính chạy vào báo rằng Reven xin gặp, lập tức Prang cười vang, chàng quá vui mừng khi đôi

cánh thần kì của mình đã được nối liền trở lại chỉ trong một thời gian rất ngắn. Tornado thì nheo mày dò hỏi. Chàng cũng rất tò mò muốn biết vị đại tướng quân duy nhất của đế chế Henki thì trông ra làm sao, có giống như những lời đồn đại về việc Reven giống như thần thánh giáng trần hay không. Tất nhiên, vì quá kì vọng nên sự xuất hiện của Reven bằng xương bằng thịt lại vô tình khiến Tornado cảm thấy hụt hẫng. Trước mặt chàng chỉ là một tên nam nhi trông yếu ớt và xanh xao như một tiểu thư khuê các không ưa nắng gió bên ngoài...

-Reven Ping xin ra mắt bệ hạ. – Ana nghiêng mình cúi chào, quân hàm tối cao trên cầu vai sáng lấp lánh như muốn chế nhạo vẻ nghi ngờ của Tornado. Prang cố nén vui mừng, cười nói:

-Thời gian qua người làm ta lo lắng quá. Cứ tưởng xuất quân lần này Henki buộc phải vắng ngôi sao sáng nhất rồi chứ. Thế nào, có thật là người đã

hoàn toàn bình phục hay chưa?

-Nhờ ơn của bê hạ, sức khoẻ tôi hiện nay không còn có vấn đề nào đáng ngại. Tôi đến để được nhận lệnh hành động.

-Tốt. Reven, ta muốn giới thiệu với người một người. Nào...

Theo lệnh, Tornado bước đến chào Ana:

-Tôi là Tornado Candour, tướng quân trấn giữ vùng thuộc địa Ohlan, vừa trở về để tham gia cuộc viễn chinh này. Thật hân hạnh được gặp ngài, Reven Ping.

-Tôi cũng vậy. – Ana vội đáp lễ, lòng thầm vui mừng. Tornado đã trở về, như vậy thì chỉ trong một thời gian ngắn nữa, hai tướng quân cần thiết còn lại là Cinnamong và Canary chắc chắn cũng sẽ về đến Penla.

Kế hoạch sắp được triển khai rồi.

Ánh mắt rạng ngời của nàng chợt bắt gặp cái nhìn tương tự từ hoàng đế đang ngồi trên ngai vàng. Cả hai ánh mắt cùng loé sáng, rực rỡ như cái đuôi của một ngôi sao chổi hùng mạnh... ngôi sao chổi sẽ hủy diệt thánh địa Serazan!

Cùng lúc ấy, Benjin đang thông thả dạo bước ở bên ngoài để chờ Ana.

Trời buổi sáng đầu thu này quang đãng dịu dàng, chẳng có lấy một bóng mây nhưng màn nắng thì lại nhàn nhạt, yếu ớt, không đủ làm bất cứ ai cảm thấy khó chịu. Một ngày đẹp trời.

-Điện hạ...

Tiếng gọi quen thuộc làm chàng dừng bước, quay lại nhìn. Đó chính là cô gái xinh đẹp người Serazan đã có hôn ước với chàng, công nương Zinnia.

Legend of Parasitus - Chương 77

Hoàng cung Jinnee trải ra trước mắt, một công trình kiến trúc khổng lồ gồm rất nhiều đền đài, cung điện lộng lẫy kết hợp lại với nhau thành một dải dài trắng tinh tựa vầng trăng khuyết khổng lồ, hoàn toàn không giống lối xây dựng rời rạc thành từng cụm cung điện xen kẽ giữa vườn hoa của người Henki. Hec không

khỏi choáng ngợp. Nơi đây từ phong cách kiến trúc cho đến những hành cung trang trí mỏng manh đều đem

đến cho người ta cảm giác yên bình khó tả. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi mảnh đất thần tiên này là nơi sinh ra những con người tuyệt vời như Yusan và Gensan.

Thái độ của những người hầu cũng rất kính cẩn, họ cúi gập cả mình để bày tỏ lòng tôn kính thay vì nói những lời chúc tụng như ở Henki. Từ chiếc cổng bằng đá hoa vào, Hec đã thấy rõ thái độ ấy của họ đối với Gensan, dường như đến lúc này nàng mới thật sự hiểu địa vị của chàng cao quý đến nhường nào. Ở Serazan này, chàng là thái tử uy quyền, ai ai cũng ngưỡng mộ chứ không giống hồi còn làm khách ở Henki, chỉ là một chàng vương tử làm nhiệm vụ nguy hiểm, lúc nào cũng nơm nớp lo sợ. Ngược lại, ở đây, nàng chẳng là ai cả, đâu đâu cũng bắt gặp những tia nhìn dò hỏi, tò mò...

-Chị đừng lo lắng gì cả. – Aureola đi bên cạnh lên tiếng trấn an – Nhưng theo em chị nên đội khăn che mái tóc đen kia đi, tránh thêm lời xì xầm thì chỉ tốt chứ không có hại.

Đó là một lời khuyên rất chân tình. Tuy nhiên Hec vẫn đưa mắt ra chiều thăm dò ý của Gensan, chàng lắc đầu rất dứt khoát:

-Không cần. Hec là người Henki, nhưng ta vẫn yêu cô ấy, đó chính là điều ta muốn toàn dân Serazan biết và phải chấp nhận. Cách tốt nhất để giải quyết rắc rối là phải đối mặt với nó, em hiểu không, Aur?

Mắt Aur không giấu nổi nỗi buồn, quả thật Gensan vô cùng yêu người con gái Henki này, chàng đã dám bất chấp tất cả, thách thức cả đất nước này. Thế thì nàng còn biết nói gì nữa đây. Cả Gensan và nàng đều hiểu rất rõ những quy luật của hoàng tộc Bạch nguyệt...liệu Hec...

Chẳng mấy chốc, cả ba đã vào phần tiền sảnh của chính cung Serene, nơi triều đình Serazan đang chuẩn bị

tổ chức các nghi lễ long trọng chào đón Gensan trở về. Hec hít thở thật sâu, cố lấy vẻ điềm tĩnh nhất mà mình có thể có, xong, nàng gượng cười cố là để cho người yêu yên tâm vì nàng biết rõ chàng sắp phải đối đầu với rất nhiều khó khăn. Chần chừ giây lát rồi họ cũng bước vào.

Chính cung Serene thật là rộng lớn, uy nghi chẳng kém gì Lesbos của Prang, tất cả đều tươi một sắc trắng khôi nguyên, từ những bức tường đá cho đến những chiếc ghế quý giá làm từ ngà voi. Vô số quan đại thần đứng ngồi ở hai bên con đường nhỏ dẫn thẳng lên bệ cao, nơi đặt ngai vàng tối thượng. Hoàng đế Abask và vương phi Sultana chiếm chệ ngồi bên nhau, áo bào bằng gấm đỏ đính những viên bảo ngọc toả sáng lấp

lánh biểu lộ một sự giàu sang và xa hoa hiếm thấy.

Hec chỉ mới kịp nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt thiếu sinh khí tưởng chừng chẳng còn giọt máu nào của nhà vua thì liền bị Gensan và Aur kéo nhẹ tay áo, ra hiệu cho nàng phải cùng họ cúi chào gập mình theo đúng quy định.

Từ xung quanh bắt đầu dậy vang những lời bàn tán xôn xao.

Gensan thi lễ xong với cha và mẹ kế thì liền đứng thẳng dậy, mắt không thèm liếc quanh lấy một lần, chỉ

hiên ngang nhìn thẳng về phía trước, vững chãi. Lúc này Hec mới thấy được dung nhan của đệ nhất vương phi Serazan, một phụ nữ khá xinh đẹp, mặc dù nhan sắc ấy có phần ma quái và lẳng lơ và có vẻ trẻ hơn phu quân

rất nhiều. Bà ta dường như chẳng hợp chút nào với khung cảnh thanh tịnh xung quanh.

-Con đã trở về, làm cho ta thật sự rất mừng. – Vua Abask cười nhân hậu, đôi mày bạc trắng phất phơ. Song, vương phi thì chỉ cười nhạt:

-Chúng ta cứ lo Henki sẽ giở trò, hại con mất mạng. Đúng là thần Lamia đã ở bên che chở cho con đấy

Gensan.

-Vâng, thưa lệnh bà. – Chàng vương tử cũng đáp lại bằng một nụ cười giả tạo. Trong lòng chàng sôi sục tức giận, chàng biết quá rõ chính bà mẹ kế này đã bảo phụ vương buộc chàng sang Henki làm sứ giả với hi

vọng chàng sẽ mất mạng, khi ấy, nếu nhà vua băng hà thì nghiêm nhiên bà ta sẽ trở thành nữ hoàng theo đúng luật lệ mà không gặp bất cứ sự phản đối nào cả. Mưu kế thâm độc ấy hiển nhiên đã bị phá vỡ khi

chàng an toàn trở về đây. Và nực cười ở chỗ, trong cái xứ Serazan này không ai lại không biết cái tham vọng của bà ta, ngoại trừ phụ vương chàng, vua Abask già nua.

Thấy vẻ giận dữ bùng lên trong mắt thái tử, vương phi Sultana cố nén lòng mà quay sang Hecates, cau mày ra chiều không vừa ý:

-Tại sao con dẫn về một con bé Henki thế? Làm ô uế cả Jinnee này. Ta cứ ngỡ tù binh thì phải tống vào phòng giam cơ chứ!

Thật ra đây chỉ là những lời cay độc mà Sultana muốn gián tiếp qua Hecates mà sỉ nhục Gensan vì sự quan tâm đặc biệt của chàng dành cho người con gái này không ai không thấy, huống chi bà ta còn là người hết sức tinh tường.

-Cô ấy không phải là nô lệ. – Gensan thần nhiên bác bỏ, không tức giận như mong muốn của mẹ kế, mặt

khác, một cách kín đáo, chàng đưa tay nắm chặt lấy tay Hec, có ý muốn bảo nàng đừng lo lắng gì.

-Đối với Serazan thần thánh thì kẻ nào người Henki cũng đều là nô lệ hết. – Vua Abask chiều ý vợ cũng liền to tiếng khẳng định. Bọn quan lại xu nịnh cũng liền nhao nhao hưởng ứng. Vương phi gật gù, thích thú ra mặt. Gensan đột ngột đưa tay chỉ thẳng vào mặt bà ta, nói rành rọt và nghiêm túc:

-Cô ấy không những không phải nô lệ mà còn là người trong tương lai sẽ ngồi vào vị trí của lệnh bà đấy, vương phi cao quý.

-Cái gì? - Lần này thì vua Abask không cần được vợ nhắc khéo nữa, chính ông đứng bật khỏi chỗ ngồi, mắt trợn trừng, không tin nổi lời đứa con yêu vừa thốt ra. Tiếng xì xầm bây giờ đã to hơn rất nhiều, đến mức cả

Hec và Aur cũng có thể nghe rõ mồn một, tựa hồ họ cố ý để nàng nghe thấy những lời mạt sát dân Henki

vậy. Rất cay nghiệt.

-Con đã nói rõ ràng rồi đấy, thưa phụ vương. Con sẽ lập cô gái Henki này làm thái tử phi.

-Thật ngông cuồng! – Vương phi cau mày, phẩy nhẹ tay đầy ý khinh miệt - Một con bé Henki hèn mọn làm

sao đủ tư cách gia nhập hoàng gia Bạch nguyệt.

Như để ủng hộ bà ta, một vị quan bước ra khỏi hàng, hướng về phía Gensan để bày tỏ ý kiến theo cái kiểu một người lớn đang khuyên con trẻ không

nên mắc sai lầm nông nổi :

-Thái tử, xin đừng vì chút yếu lòng mà phạm vào quy định ngàn năm của dân tộc cao quý chúng ta. Vị trí của hoàng hậu tương lai vốn đã được định sẵn cho tiểu thư Aureola Czardas danh giá từ lâu, vốn chẳng có lí do gì phải phá bỏ.

Gensan nhăn mặt, rõ ràng là vô cùng tức giận khi ngay cả một vị tiểu quan cũng dám dựa thế Sultana mà trách cứ chàng. Thấy tình thế hoàn bất lợi cho mình, chàng đành im lặng để khỏi nói ra những điều không hay, những điều mà chắc chắn sẽ khiến cái vẻ kiêu kì kệnh cỡm của phụ vương phi kia phải tắt ngóm đi tức thì. Nhưng hả giận chốc lát thì có được gì đâu cơ chứ. Có thể phụ vương sẽ chẳng trừng phạt gì chàng, song để gì lại bỏ qua cơ hội ấy để giáng cơn giận xuống đầu Hec tội nghiệp. Nghĩ thế, chàng đành nuốt giận mà nói chậm rãi với vẻ điềm tĩnh hiếm thấy ở một con sư tử đã bị chọc tức:

-Con không muốn tranh cãi vào lúc này, thưa phụ vương. – Chàng cố tình nhấn mạnh ba chữ cuối đã cho cái bọn nịnh bợ kia biết rằng chàng chỉ bận tâm đến việc giải thích cho cha mình chứ hoàn toàn không thèm quan tâm xem bọn chúng muốn nghĩ hay phản đối gì về quyết định của chàng – Con chỉ muốn báo trước để

một khi mọi sự đã rồi cũng sẽ không làm phụ vương quá ngạc nhiên. Còn cụ thể chuyện là thế nào thì con sẽ báo cáo sau, giờ con xin cáo lui. Chuyển đi vừa rồi khiến hôn thê của con không được khoẻ, nàng cần được nghỉ ngơi.

-Việc một ả nô lệ mặt hạng nghỉ ngơi lại quan trọng hơn một lời giải thích trước hoàng gia hay sao? - Một viên quan khác nói bóng gió, mắt không nhìn Gensan nhưng rõ ràng cái lời mỉa mai ấy hết mũi tên cắm

xuyên tim của chàng thái tử trẻ. Tên này cũng không xa lạ gì, hẳn là Kavass, cháu ruột của vương phi

Sultana, nổi tiếng ngạo mạn hống hách, vốn được hưởng đặc ân chẳng kém gì một thái tử trong thời gian Gensan đi vắng còn Yusan thì ẩn mình. Song, thời vinh quang gần gũi ấy đã là quá khứ ngay từ khi vị

thái tử thực sự trở về, hỏi làm sao hẳn không căm tức. Chắc mức độ hẳn ta hận Gensan chỉ kém bà cô

Sultana của hẳn có một ít mà thôi.

Trên ngai cao, vương phi bật cười khúc khích không che giấu.

Câu sỉ nhục đó làm dòng máu vương giả trong người nàng quận chúa Henki sôi lên sùng sục, nếu đây mà là Lesbos thì đầu của cái gã hỗn xược này chắc hẳn đã phải đổi chỗ từ lâu rồi.

Tất nhiên cả Gensan lẫn Aur đều nhận ra sự nguy hiểm loé lên trong mắt Hec, thế nên họ càng phải giữ

nàng chặt hơn nữa. Bản thân Gensan thì không chẳng dễ chịu gì hơn, may mắn sao, cái bản tính biết tự kiềm chế đến tuyệt vời của hoàng hậu Nereid đã được con trai bà kế thừa một cách trọn vẹn đến hoàn hảo, chàng như một mào vờ như rất ngạc nhiên:

-Ồ, ngài Kavass, thì ra ngài cũng biết phân biệt sự khác nhau giữa hai vấn đề ấy hay sao? Xem ra ta chỉ đi vắng có một tháng mà trí thông minh của ngài cũng tiến bộ nhanh quá nhỉ. Việc này đáng để ghi vào lịch sử

Serazan đấy, nhưng tiếc làm sao, cái lần đầu tiên mà trí thông minh của ngài bộc lộ thì nó lại chẳng chịu bộc lộ cho đúng chỗ. Hình như ngài vẫn chưa tiến hoá đủ để phân biệt một tiểu thư cao quý như người con gái đang đứng

bên cạnh ta đây với những ả vũ nữ lá lơi đến phát tởm luôn luôn đầy đống
hết mớ rác rưởi trong cung điện của ngài đúng không nào?

Lời cay nghiệt cuối cùng vừa thoát khỏi miệng Gensan, gã Kavass ấy đã rút
kiếm thét lên một tiếng kinh hoàng và lao vào tấn công chàng, ngay trên
chính điện Serene, ngay trước mặt vua Abask! Chỉ nghe một

tiếng vút, Gensan đã tránh được, dẻo như một thân rắn, chàng lách ra sau và
thúc cùi chỏ vào cái gáy nung núc mỡ thừa của kẻ ngông cuồng. Một đòn
đau điếng! Ánh mặt hung hãn của Kavass tê dại đi và chỉ trong khoảnh khắc
ngắn ngủi ấy, thái tử đã chứng tỏ tài năng của mình hoàn toàn xứng đáng
với danh phận cao quý hết như dung mạo thiên sứ bên ngoài, chàng đoạt
luôn kiếm của đối thủ và kề sát nó vào cổ hãn, chính xác đến khó tin! Ngay
cả Hec cũng chưa từng thấy người yêu trực chiến thực sự bao giờ, trước đây
nàng đã từng có lúc nghĩ cái món vũ khí đẹp đẽ lấp lánh ánh bạc mà chàng
vẫn luôn đeo bên mình có lẽ cũng chỉ để

trang trí thêm cho cái vẻ hào hoa phong nhã của dung mạo mà thôi.

Nhưng đâu phải chỉ có Hec ngạc nhiên, từ các triều thần Serazan đến nhà
vua và vương phi đều kinh hãi không thốt nên lời. Họ cũng như Hec, chưa
từng thấy vị thái tử nho nhã này rút kiếm, có chăng cũng chỉ là để múa cho
vui chứ không nhằm tấn công hay gây nguy hiểm cho bất cứ ai. Cái vẻ
ngoài nó dễ dàng đánh

lừa người ta thế đấy.

Vậy mà lần này, vì một cô gái Henki xa lạ, Gensan không những đã ra đòn
mà còn là đòn hiểm nữa chứ,

khiến ai cũng phải rùng mình mà đưa tay lau mồ hôi lạnh. Viên quan vừa
nãy vừa lên tiếng trách sự nông nổi của Gensan bây giờ toàn thân run lấy
bấy, đừng nói đến những tay sát thủ dưới quyền Gensan chi cho xa, giờ chỉ
cần chàng tức mình vung một kiếm thì mạng lão cũng chẳng còn.

-Thả... thả Kavass ra! - Cuối cùng vương phi cũng tìm lại được cái phần hồn lưu lạc của bà ta , mặc dù ánh mắt vẫn còn hơi đờ đẫn. Gensan nghiêng đầu, thì thào vào tai Kavass nhỏ đến mức chỉ có Hec và Aur đứng gần là có thể nghe thấy:

-Ta không thèm đụng đến ngài thì ngài cũng đừng có đại dột mà thử đụng đến ta. Hiểu không, ngài Kavass thân mến?

Kavass không đáp, mặt hẩn đanh lại. Ai mà nhìn vào ban đầu hẳn sẽ tin rằng hẳn vô cùng kiên cường và can đảm, không hề khuất phục lưỡi kiếm sắc trong tay Gensan, nhưng những kẻ có chút trí óc trong đầu thì chắc chắn dư biết cái lí do khiến hẳn không phản ứng trước lời đe dọa lạnh lẽo ấy chẳng qua chỉ vì hẳn đã sợ hãi đến đờ cả người ra mà thôi. Một nụ cười nhạt lướt nhanh qua môi Hec. Một triều đình mà có những kẻ hèn nhát đeo quân hàm tướng quân thế kia thì dù có mười Gensan với mười Yusan hợp sức cũng chẳng thể

chống đỡ nổi cơn bão táp mà đại quân viễn chinh của Henki sắp giáng xuống vương quốc này đâu. Tất

nhiên ý nghĩ về Prang có làm lòng nàng nhói lên một cái ghen ngào.

Choang. Gensan ném thanh kiếm xuống sàn và đẩy Kavass ngã lăn ra xa, lớn tiếng nói:

-Tấn công thái tử ngay giữa Jinnee, xem ra cái gan của ngài cũng lớn quá nhỉ Kavass? Có lẽ lá gan đó là phần có giá trị nhất trong người ngài đấy, hãy cố mà giữ lấy, biết không?

Rồi chàng đưa ánh mắt hiền từ về phía phụ vương, nghiêng mình cúi chào:

-Con xin cáo lui đây. Hôn thê của con không chịu được những cảnh kích động như vừa rồi thêm một lần nào nữa đâu.

Vẻ hiền từ ấy lập tức tắt ngóm, dứt khoát và quyết liệt hệt như cách chàng kéo Hec ra khỏi chính cung Jinnee, mạnh đến mức ngay cả Aur vốn đang nắm tay kia của Hec cũng bị lôi tuột đi theo. Cả ba bỏ lại đằng sau vô số ánh mắt sững sờ kinh ngạc và cả tức tối nữa.

Thật là một đòn phủ đầu choáng váng đối với cái tham vọng chiếm ngôi của vương phi Sultana.

Chỉ sau hơn một tháng ở Henki, tứ hoàng tử Gensan non nớt đã trở về Serazan đường hoàng và bản lĩnh

kinh người trong từng bước chân vững chãi của một thái tử thực sự biết cách sử dụng triệt để uy quyền mình có. Đó là một hệ quả tất yếu khi chàng được có thời gian chiêm nghiệm và rút kinh nghiệm từ cách hành xử của Prang ở Lesbos.

Legend of Porasitus - Chương 78

Benjin và Zinnia cùng đi dạo trong vườn, nhưng ngay cả cái khí trời thanh tịnh thế kia cũng không xua được vẻ rầu rĩ trên khuôn mặt người con gái Serazan lẫn những bộn bề suy nghĩ trong lòng chàng trai trẻ. Họ

được sắp đặt để dành cho nhau, thế mà... cái thực tại của thần Lachesis cứ thích trêu người những cố gắng tuyệt vọng nơi con người trần tục.

-Hôm nay thiệp vào chào từ biệt ngài để trở về Ohlan. – Zinnia bắt đầu câu chuyện, giọng nàng nghèn

nghẹn, có lẽ là vì xúc động. Tuy nhiên Benjin không có can đảm hỏi sâu hơn lí do, có thể vì chàng đã biết rõ câu trả lời. Zinnia cũng tỏ ra mệt mỏi đến mức không buồn nhắc lại những lời đề nghị trước đây của mình nữa. Nàng ngược nhìn nền trời trong vắt như màu mắt một mỹ nhân, buông tiếng thở dài:

-Trời đất thì rộng, con người lại nhỏ như hạt cát. Những đấng nam nhi hiếu đời quá sớm trong khi những người phụ nữ thì lại hiếu đời quá chậm, chậm đến mức khi hiếu ra thì chẳng còn có thể xoay chuyển số

phận mình được nữa. Vương tử Yusan vẫn thường bảo với thiếp rằng: “Mỗi một đời người là một chuyện

thần tiên được viết bởi bàn tay Thượng đế.” Nhưng có lẽ vào lúc này, không chỉ có thiếp mà ngay cả vương tử cũng không còn tin vào chân lí ấy nữa. Đời là tấm thảm kịch với kẻ hoài bão và là một hài kịch với những kẻ đã vượt lên trên cuộc sống thông thường...nhưng thiếp có phải còn quá trẻ để phải nhìn ra những điều đau đớn đó hay không, thưa điện hạ?

Những lời xót xa kết thúc bằng một cái nhìn khẩn khoản bám chặt vào Benjin làm chàng phải quay sang

hướng khác né tránh. Zinnia nhún vai, gật gù:

-Chàng không đáp, vậy là chàng thừa nhận. Hôm nay thiếp ra đi, thiếp cũng chẳng thiết cuộc sống này nữa một khi sự tồn tại của thiếp chẳng được ai coi trọng. Ngài hãy vui vẻ ở lại Henki này cùng cô gái mà ngài yêu, thiếp hi vọng sẽ có hạnh phúc chờ ngài ở cuối con đường tắm tối đầy máu và nước mắt này. Nhưng

thiếp cũng muốn ngài luôn nhớ một điều, chỉ một điều thôi, nếu một mai ngài bật khóc vì đau khổ thì xin ngài hãy nhớ, quê hương ngài, chứ không phải quê hương của thiếp, cũng đã, đang và sẽ mãi mãi đau khổ vì có một người con như ngài!

Đôi mắt Zinnia sáng quắc lên, rục rờ, chứa chan giận dữ và trách móc.

Từng lời, từng lời đâm thẳng vào tim Benjin như những mũi dao bén nhọn. Chàng còn chưa kịp nói gì thì cô gái đã quay lưng, đi khỏi, còn nhanh hơn một cơn gió, bỏ lại đằng sau mình cả một nỗi lòng tan nát.

Nhưng Benjin biết làm gì? Chàng đang hoài nghi chính bản thân mình. Từ bỏ Ohlan rõ ràng là sai lầm lớn nhất cuộc đời chàng, là nỗi ân hận sâu thẳm sẽ dày vò linh hồn tội lỗi của chàng đến tận lúc cuối đời. Nhưng vì Ohlan mà bỏ mặc người con gái bất hạnh đang quay cuồng giữa cơn lốc trả thù man dại, người chàng đã hết lòng yêu thương thì chẳng lẽ lại là việc làm đúng? Không, chẳng có gì hoàn toàn đúng trong cả hai chuyện này. Chàng không sinh ra để hi sinh hoàn toàn cuộc đời mình cho đất nước như Reven hay Prang,

chàng cũng không thể sống chỉ vì tình yêu cá nhân ích kỷ, yếu hèn...

Làm sao con người ta có thể lựa chọn đúng đắn giữa hai vấn đề đều đã sai lầm ngay từ phút đầu tiên?

Chuyện bây giờ không đơn giản là nên chọn ai giữa Zinnia và Reven mà là chọn cái gì giữa cái chung và cái riêng...giữa tình yêu và trách nhiệm...

-Tướng quân Benjin.

Một tiếng gọi bất ngờ làm chàng giật mình quay lại nhìn. Quận chúa Iris đang bước đến, theo sát bên cạnh là hai nữ tì. Trông nàng nhợt nhạt và sầu não một cách lạ lùng.

-Quận chúa. – Benjin cúi chào rồi ngẩng lên, giờ thì Iris đã đứng trước mặt chàng, gần đến mức chàng có thể nhìn rõ từng vết quầng đen dưới đôi mắt chỉ còn phảng phất chút long lanh le lói.

-Đại tướng quân thế nào rồi ? – Nàng hỏi, người thoáng run rẩy vì sợ phải nghe một câu trả lời trái với mong đợi. Benjin mỉm cười trấn an:

-Ngài đã hoàn toàn hồi phục rồi, và đang bàn việc với bộ hạ trong Lesbos đấy, thế quận chúa chưa gặp à?

-Thật ư ?

-Thật.

Nét u ám lập tức tan biến trên mặt cô gái, nàng chấp tay hướng lên trời, khẩn khoản nói:

-Tạ ơn thần Lachesis đã chấm dứt trò đùa tai ác này và ban cho con lại cuộc sống. Nếu hơi thở của chàng mà ngừng lại thì chắc trái tim con cũng không thể đập thêm một nhịp dư thừa nào nữa. Tạ ơn người.

Chẳng biết thần Lachesis có nghe thấy lời nàng không chứ Benjin thì chàng nghe rất rõ và nó khiến chàng nửa thấy tức cười nửa thương hại tấm chân tình mù quáng của cô gái trẻ ngây thơ. Liệu chuyện gì sẽ xảy ra khi nàng biết Reven thực ra là Enyo? Liệu nụ cười hạnh phúc kia có vụt tắt như ngọn nến trước gió đông?

Liệu trái tim trong trắng tựa pha lê kia có bị nhát dao đâm máu oán thù làm vỡ nát thành bụi khổ đau?

-Ngài yêu đại tướng quân đến mức nào? – Chàng hỏi, có phần buồn bã. Iris mỉm cười hạnh phúc:

-Tình yêu ấy đủ để ta cảm thấy không cần trả lời những câu hỏi như vậy. Với ta, Reven không phải là mặt trời, mà chỉ đơn giản là một ngọn lửa. Phải, một ngọn lửa tầm thường có thể tắt bất cứ lúc nào, không giống như mặt trời vĩnh hằng nhưng ta có thể đem thân mình hoà tan trong lửa, để cùng cháy cùng tàn với lửa chứ

không chỉ được ngập trong ánh nắng ấm áp mà xa vời như giấc mộng. Vì nắng là hào quang từ mặt trời chứ

không phải chính bản thân mặt trời, ngài có hiểu ý ta không?

Benjin không trả lời, tuy nhiên nhìn nét mặt, Iris có thể khẳng định là lời của mình có ảnh hưởng sâu sắc đến chàng. Đột ngột, nàng hốt hoảng nói

nhanh:

-Ta thật là đáng trách. Thấy tướng quân buồn ta định đến thăm hỏi, không ngờ vừa gặp mặt ta chỉ toàn nói những chuyện của mình. Thật không ra làm sao! Ngài tha lỗi cho ta nhé, vì ta cứ sợ ngài buồn như vậy là vì có chuyện chẳng lành xảy ra cho Reven...

-À, đâu có chuyện gì nghiêm trọng. Tôi mới là người cần nói lời xin lỗi vì đã khiến quận chúa phải bận tâm.

-Có gì phải xin lỗi. Ngài giúp ta bảo vệ cho Reven khác nào bảo vệ cho bản thân ta, chính ta còn không biết nói sao để bày tỏ lòng biết ơn của mình đây này. Nhưng rốt cuộc thì vì sao ngài lại trông buồn phiền đến thế? Chuyện này có liên quan gì đến Reven không?

Benjin định nói ngay là không, nhưng đúng lúc ấy một ý nghĩ khác loé sáng trong chàng, nó thôi thúc

chàng, ép buộc chàng hỏi một điều chàng đang thắc mắc vô cùng.

-Tôi chỉ muốn hỏi thử quận chúa một câu mà thôi. Bây giờ giả sử nếu quận chúa phải chọn giữa quốc gia và tình yêu thì ngài sẽ chọn cái nào? Ví dụ như ngài bị ép vào một cuộc hôn nhân chính trị ấy.

-Làm sao có chuyện đó được. – Iris thản nhiên đáp- Prang đã chỉ định hôn ước của ta và Reven, sẽ chẳng bao giờ thay đổi. Huống chi cuộc hôn nhân này đã dung hoà cả hai yếu tố tình yêu và chính trị ngài vừa nói rồi đấy, tướng quân.

-Ngài biết đấy là một cuộc hôn nhân chính trị sao? – Benjin ngỡ ngàng, thật ra từ trước đến nay, không chỉ

chàng mà hầu hết mọi người đều nghĩ nàng quận chúa này chẳng biết gì nhiều hơn tình yêu trong sáng.

-Ta đã sắp tròn mười tám tuổi. Có còn nhỏ dại gì nữa đâu. Nhưng ngài đừng để hoàng huynh ta biết rằng ta đã trưởng thành rồi nhé, vì nếu không anh ấy sẽ lo lắng lắm.

Thực tình Benjin không rõ cái chữ “lo lắng” mà Iris nói là nên hiểu theo nghĩa nào cho đúng, nhưng nếu là theo nghĩa bóng thì quả nhiên cô gái này đã trưởng thành thực sự rồi, và chẳng làm hổ danh cái dòng máu hoàng gia mà nàng có chung với hoàng đế Prang và quận chúa Hecates. Thế là lại có thêm một khó khăn

ngăn cản cuộc báo thù của Reven...

Liệu tình yêu của Iris có lớn hơn lòng kiêu hãnh và những mưu mô của thần chiến tranh ác nghiệt hay

không?

Vừa nghĩ đến đó, Benjin lập tức nhắc lại câu hỏi của mình bằng giọng rành rọt và quyết liệt hơn. Iris nghe xong thì nghiêm giọng đáp:

-Ta sẽ chọn tình yêu, nhưng phải là tình yêu chân chính.

-Vì sao?

-Khi ngài yêu Tổ quốc, ngài sẽ luôn tự nhủ rằng: “Ồ, ta yêu đất nước vì ta sinh ra ở đó, lớn lên ở đó, đất nước nuôi dưỡng ta, bảo bọc ta...”, đó là trách nhiệm, là những lí lẽ mà lí trí cố ép buộc và gán vào đầu ngài để biện minh cho tình yêu Tổ quốc. Ngược lại, nếu đó là tình yêu chân chính thì có bao giờ ngài hỏi :”Vì sao ta lại yêu? Vì sao ta không sợ đau khổ?” bởi vì khi ấy ngài đã yêu bằng hết thảy con tim mình, không còn chỗ cho những nghi ngờ hay bồn phận nữa. Chỉ cần yêu hết lòng, ngài đã làm tròn bổn phận rồi.

-Nhưng nói như thế khác nào một kẻ phản bội lại Tổ quốc quê hương mình.
– Chàng lắm bẫm, có hơi phật

lòng một chút. Nhưng vị quận chúa kia vẫn không hề nao núng, nàng tiếp tục nói:

-Một khi ngài đã yêu bằng chính tâm hồn thì liệu có còn cần quan tâm xem ngài yêu một con người hay yêu một mảnh đất? Tình yêu lứa đôi và tình yêu Tổ quốc thì có khác gì nhau? Chỉ cần ngài sống chân thật, tin vào tình yêu thì nhất định sẽ tìm ra lối đi cho mình. Đừng bao giờ hối hận, vì ngài là một con người chứ

không phải một vị thánh. Con người sống vì tình yêu chứ không phải trách nhiệm.

-Quận chúa, ngài quả thực không còn là một cô bé nữa. – Benjin buông một lời khen chân thành, thực lòng khâm phục.

Một người thiếu nữ quyền quý và thông tuệ như Iris đáng lẽ nên tìm được một tình yêu xứng đáng với tâm hồn nàng chứ không nên mù quáng với tình yêu giả dối cùng một cô gái khác như Reven... Ôi, giá mà

chàng có thể nói ra sự thật để cứu vớt và phá tan số phận bi thảm đã dành trước cho nàng...

-Phải chăng ngài đang gặp khó khăn về vấn đề này? - Quận chúa hỏi tiếp. Benjin mỉm cười, không thừa

nhận cũng chẳng bác bỏ, dù sao thì không chỉ riêng chàng mà trong tương lai gần có thể chính Iris cũng sẽ

vướng vào trường hợp ấy. Thật là nghiệt ngã sao số phận của tình yêu thời buổi chiến loạn này...

-Thôi, ta không làm phiên tướng quân nữa. – Iris tỏ ý cáo từ, Benjin vội nói:

-Ngài không chờ để gặp đại tướng quân à?

-Không. Nếu chàng muốn gặp ta thì không cần phải ép buộc làm gì cho khó chịu. Ta vẫn nghĩ thần linh

không bao giờ cho ai hưởng quá nhiều đặc ân cơ mà. Chúc tướng quân sớm lấy lại vẻ hoạt bát để hỗ trợ cho Reven thật đắc lực.

Nói xong Iris liền trở vào Lesbos nhưng không phải vào phòng Prang mà là hướng thẳng đến thánh điện

Peregrine có lẽ là để tiếp tục cầu nguyện tạ ơn thần linh. Ước chi tâm hồn nàng mãi mãi sáng trong như thế, đừng để bất cứ thế lực đen tối nào có thể làm dơ bẩn thứ báu vật ấy... Và giờ thì Benjin phần nào lí giải được cái thắc mắc bấy lâu là vì sao Prang có thể tàn ác với bất cứ ai, thậm chí là công chúa Anatasia, song lại hết mực thương yêu, nâng niu cô em gái cùng cha khác mẹ với ngài bất chấp hoàng hậu Lensy và tướng quân Golem đã bày mưu tính kế cướp ngôi không biết bao nhiêu lần...

Phải chăng trong tận cùng chỗ tăm tối nhất luôn có một đốm sáng thánh thiện le lói?

Phải chăng chẳng bao giờ có thứ gì hoàn toàn, kể cả cái ác...?

Và sự tồn tại của Iris chính là hiện thân cho cái Thiện trong thâm tâm hoàng đế Henki lạnh lùng, tàn nhẫn?

Vừa rời khỏi phạm vi chính cung Serene là Aur lập tức nếu thắc mắc ngay không kiêng dè gì hết, trông

nàng có vẻ rất ấm ức:

-Tại sao anh lại phải ra tay như vậy? Anh không thấy vậy là bị sỉ nhục hay sao mà còn cười được.

Sở dĩ Aur nổi giận như vậy cũng là hợp lí, vì ở Serazan, vị trí hoàng thái tử rất được coi trọng chứ không phải như Henki hay ở nơi nào khác, người Serazan cho rằng một thái tử nghiêm nhiên có uy danh của thần thánh chỉ kém hoàng đế chút ít. Thế mà vừa rồi Kavass rõ ràng đã không coi Gensan ra gì, dám động thủ

với chàng là điều muôn vàn bất kính, không những thế, vương phi Sultana còn bao che cho cháu không trị

tội. Thật lòng mà nói khiến những người Serazan chân chính như Aur phải cảm thấy hổ thẹn khi để một

ngoại khách Henki là Hec chứng kiến những ung nhọt của đất nước mình. Nếu nàng là Gensan thì cái mạng rác rưởi của Kavass không thể nào được tha dễ dàng như thế.

-Ta chỉ muốn làm cho hãn khiếp sợ nhớ đời thôi. Đó cũng là một tuyên bố rất rõ ràng, bản thân thái tử này không thèm chấp trò mấy trẻ con, sẽ nhắm mắt bỏ qua nhưng chỉ cần mạo phạm đến hôn thê của ta thì nhất định không được sống yên.

Nói đến câu cuối, chàng vô tình nhận ra ánh mắt Hec đang nhìn mình rất cảm kích thì nắm nhẹ tay nàng, tiếp:

-Ta không thể làm kẻ vô dụng nhìn hôn thê bị sỉ nhục được.

Cơn tức của Aur tắt ngấm, nhường chỗ cho một vực sâu thăm thẳm của nỗi đau buồn. Mất đi người yêu

thương đâu phải là chuyện ngày một ngày hai sẽ có thể quên ngay được. Nàng đành nén trong đáy lòng một tiếng thở dài tủi thân rồi hỏi :

-Điều vương phi và Kavass nhắc đi nhắc lại chỉ là chuyện danh phận của chị Hec, thế sao anh không nói thẳng ra? Một quận chúa Henki chẳng lẽ không xứng để...

Lời nói Aur chợt tắc nghẽn giữa chừng, nàng đã nhận ra lí do vì sao Gensan không thể nói rõ thân phận vốn rất cao quý của Hec. Nếu trong lúc nóng giận mà vô tình lộ ra thì với Hec, hoàng đế Abask không giết thì cũng sẽ bắt làm con tin phòng khi Prang xuất binh chinh phạt, thật không phải là kết cục hay ho gì. Nhìn sắc mặt nàng tái nhợt đi, Gensan cũng biết mình không cần giải thích gì thêm cho cô bé này nữa, liền bàn sang chuyện khác:

-Aur, em đưa Hec về cung điện Katharsis hộ anh nhé, anh có chút việc sẽ quay về sau.

Hec vốn định hỏi lí do nhưng lại nghĩ nơi này là Serazan, Gensan vừa đi xa trở về chắc hẳn có không ít công việc cần đích thân xem xét, không nên khiến chàng phải bận tâm đến mình nhiều hơn nữa, thế nên

cuối cùng cũng không nói gì ngoài một nụ cười đáp lại ánh mắt trù mến của người yêu. Aur gật đầu, nhận lãnh nhiệm vụ. Vương tử cẩn thận căn dặn thêm:

-Nhớ là không được tiết lộ tên thật của Hec ra vì thế nào vương phi cũng sẽ phái người đến thám thính tình hình.

-Thế em biết gọi chị ấy là gì?

-Là... - Ánh mắt Gensan mông lung lướt qua bầu trời lồng lộng sáng ngời trên cao rồi bật cười - Gọi là

Seraph!

-Seraph? – Hec nheo mày, thấy cái tên này vừa khó phát âm vừa chẳng biết có ý nghĩa gì không, hơi phật ý một chút. Theo lệnh Gensan, Aur liền đưa

nàng rời khỏi Jinnee nhanh chóng.

Sau khi nhìn thấy họ đã đi khuất, thái tử Serazan mới thong thả tiến ra cổng ngoài của Jinnee, ở đó quả

nhiên có hai người đang chờ chàng bên hồ sen xanh mướt. Gió thổi lộng lên, mơn trớn tà áo tha thướt, thuần khiết. Người ấy đón chàng bằng một ánh mắt rạng ngời, sáng hơn bất cứ loại thủy tinh tinh khiết nào. Còn Gensan thì đã nở một nụ cười chứa chan hạnh phúc thật chân thành:

-Em mong được gặp anh quá , Yusan!

Legend of Porasitus - Chương 79

-Chủ nhân đã trở về an toàn. – Abalone thì thào khi đang ở trong góc vườn kín đáo nhất của Camellia với Abele - Tạ ơn trời đất, chúng ta không cần phải nơm nớp lo sợ nữa.

-Đúng vậy. Nhưng em đừng có nói câu ấy với Almah đấy, không khéo nó sẽ nghĩ giờ thì có thể tự do ra tay thì hỏng hết mọi chuyện.

Ánh mắt tinh quái của Abalone giờ lại càng sáng hơn, nhìn thật đáng yêu:

-Anh nghĩ em là loại người gì chứ ? Chẳng lẽ việc bảo ban một cô bé mà cũng không làm được ư ?

-Em cứ hay nói đùa. – Abele cười gượng gạo, mắt thoáng lộ tia nhìn lúng túng hiểm thấy – Anh chỉ lo

chuyện chủ nhân mang về Henki cả cô quận chúa Hecates đầy nguy hiểm ấy thôi.

-Cô ta nguy hiểm thật à? – Abalone chống cằm, ra chiều ngạc nhiên vô cùng. Abele chậm rãi giải thích:

-Chẳng lẽ em không biết việc hồi ở Magnolia, một mình cô ta thống lĩnh thủy binh Henki chặn ngoài cửa biển không cho bất cứ tàu thuyền Dahlia nào chạy thoát nên Reven Ping mới lập được đại công. Nói thật thì một cô gái còn trẻ như thế mà đã đủ sức cầm quân thì chẳng phải tầm thường đâu, huống chi sau đó lại

chẳng hề nhắc nửa lời để tranh giành công trạng với Reven. Kể ra Prang cũng thu nạp được lắm nhân tài thật. Không khỏi khiến người khác kính nể. Tuy nhiên có lẽ chẳng cần lo nhiều đến thế vì chuyện lần này Hecates đã công khai chống lại anh trai để theo chủ nhân mạo hiểm đến Serazan chẳng khác nào quyết định đối địch với Henki. Chuyện ấy chỉ có lợi chứ không có hại cho chúng ta.

Abalone ngồi nghe chăm chú, mắt chỉ đảo qua đảo lại đôi ba lần như mặt nước sóng sánh dường như đang

cố suy nghĩ mặc dù vẻ lộ ra rõ ràng là chẳng tập trung được gì nhiều, thật trái ngược với sự nghiêm túc của Abele. Cuối cùng người này nghiêng đầu, thắc mắc:

-Vậy ra là thế. Cô ta quả thật mạo hiểm quá, dám liều mạng theo chủ nhân đến nước địch, chẳng lẽ không sợ chủ nhân trở mặt bắt làm con tin hay sao nhỉ ?

-Em lại nghĩ ra trò gì đấy à? – Abele thận trọng đưa mắt quan sát thái độ của người đồng đội tính tình vốn rất kì quái của mình.

Abalone che miệng cười khanh khách:

-Anh nghĩ em là thứ gì vậy? Là quỷ hiện hình phá hoại chuyện tình cảm tốt lành của người ta chắc? Đừng lo, em chẳng có chút hứng thú nào với chủ nhân như Aur hay với vương tử Yusan như Almah đâu, làm mấy

chuyện vô bổ ấy chi cho phí sức lực và thời gian quý báu nào.

Abalone vừa nói vừa ngồi thẳng dậy, ra dáng nghiêm túc giả vờ:

-Hiện giờ em chỉ quan tâm đến một người cực kì đáng yêu.

-Chắc không phải là Prang rồi. – Abele đáp ngay, chàng quá hiểu tính cách lạ lùng của Abalone - Vậy thì chỉ có thể là ... Reven Ping thôi.

-Đúng rồi ! Abele thông minh nhất trên đời ! - Người có đôi mắt lam sáng sánh mặt ngọc đưa hai tay vỗ

đánh chát một tiếng, reo khe khẽ - Giờ Reven là chủ nhân tuyệt đối của tâm hồn em, em quyết không phản bội người này!

Nghe thấy thế, Abele chỉ còn nước nở một nụ cười bất lực vì chàng chàng biết rõ không thể lay chuyển ý định của Abalone được nữa. Chàng đảo ánh nhìn về phía cung điện Camellia, thở dài nửa bực bội nửa tức cười :

-Anh đã thấy em phản bội ai bao giờ đâu. Mấy người trước đây đều không có... phúc được em phản bội,

đúng không Abalone?

Thay cho lời đáp là một tràng cười nắc nẻ giòn tan, thật là trong trẻo.

Khi Ana rời khỏi phòng hoàng đế thì thấy Benjin đang đứng tựa lưng vào một chiếc cột lớn, mắt rõ ràng là hướng lên trời nhưng lại mông lung mơ hồ như thể cái chàng đang nhìn không phải là sắc xanh vờn vờn mà là một vùng đất xa tít nào đấy trong tâm tưởng. Nhìn thật buồn. Một nỗi cô đơn khó hiểu bao trùm đôi mắt nâu hiền từ của vị tướng trẻ.

-Chúng ta về Camellia thôi. – Nàng hạ giọng cất tiếng, dịu dàng hơn nhiều so với những mệnh lệnh đánh thép vẫn thường dùng với Benjin. Chàng trai khẽ rùng mình rồi đảo ánh mắt về phía nàng, từ tốn gật đầu:

-Cũng đã trưa rồi. Bệ hạ chắc đang vui lắm.

Hai câu nói rời rạc hoàn toàn chẳng hề liên mạch gì đến nhau, có lẽ vì Benjin không để tâm lắm. Ana thì càng không, họ cùng lên ngựa ra khỏi hoàng cung.

Lần này vào Lesbos, Ana chỉ mang mỗi Benjin đi theo làm tùy tùng, lại không mặc quân phục vì Lazarus

vốn sợ thể chất nàng còn chưa khoẻ, không nên mặc những thứ giáp sắt nhiều âm khí sẽ ảnh hưởng xấu đến quá trình phục hồi. Thêm nữa, ở giữa thủ phủ thái bình, nàng cảm thấy mặc giáp trụ như sắp ra trận nhìn rất chướng mắt, khó coi. Tất nhiên Benjin cũng chẳng phản đối. Vì thế khi hai người cưỡi ngựa trên đường phố

Penla chỉ hơi khiến các cô gái chú ý một chút vì dung mạo quá ư yếu điệu, phong nhã của đại tướng quân mà thôi. Benjin nhìn vẻ ung dung thoải mái của Ana thì thầm đoán chắc là do kế hoạch tiến quân của hoàng đế đã được thông qua, nên cũng chẳng cần kể về việc gặp Zinnia làm gì, huống chi chàng đã có ý giữ bí mật chuyện riêng của mình từ lâu.

Hai người cứ thế vừa đi nói toàn những chuyện trên trời dưới biển như thể cả hai chỉ đơn giản là những vị

công tử con nhà giàu phong lưu nhàn hạ.

-Áaaa! - Tiếng người rú lên khiếp hãi cắt ngang câu chuyện khiến nụ cười tươi tắn trên môi Ana lập tức tắt ngấm. Từ phía đầu kia con đường, dân chúng đổ dạt chạy về hướng ngược lại, vứt tung hết hàng hoá, miệng thì la hét hỗn loạn và kinh sợ.

-Có chuyện gì vậy? – Ana cau mày. Benjin liền cúi xuống, túm lấy áo một thanh niên đang bỏ chạy, quát hỏi:

-Chuyện gì mà ầm ĩ lên cả thế?

-Thần Atropos hiện thân! Chạy đi, không thì chết đấy! - Người đó chỉ nói được mấy câu rồi cố sức vùng ra, chạy thục mạng. Benjin còn toan hỏi thăm thêm nhưng rốt cuộc ai cũng vì quá sợ hãi mà chẳng trả lời cho rõ ràng được. Vừa tức vừa nản, chàng liền nói:

-Bọn người này cứ như phát điên hết, chẳng hỏi được gì cả.

Nhưng Ana chẳng còn chú ý đến lời chàng nữa, nàng bất giác đưa tay kéo áo Benjin, nói bằng giọng rất lạ, tựa hồ không phải là giọng của nàng vậy:

-Ta thấy câu trả lời rồi.

Benjin ngỡ ngác nhìn theo ánh mắt của đại tướng quân, lập tức hiểu ra lí do.

Phía cuối con đường, một đoàn người ngựa đang điên cuồng phóng đến, kẻ đi đầu mặc áo choàng đỏ rực

như lửa cháy, tay vung roi đánh tán loạn sang hai bên khiến vô số dân thường chậm chân phải lãnh không biết bao đau đớn, máu me bắn ra đầm đìa. Tiếng gào thét hoảng loạn thật kinh hoàng.

Ngay cả những kẻ dày dặn kinh nghiệm chiến trường như Ana và Benjin cũng không ngăn nổi vẻ xót xa và

phẫn nộ khi kẻ đó ra tay quá tàn nhẫn ngay giữa Penla này. Đoàn người đã đến gần vừa đủ để Ana nhận ra kẻ tàn ác ấy chỉ là một cô gái, xấp xỉ mười tám, mười chín tuổi, không xinh đẹp nhưng khuôn mặt lại rạng rỡ tươi cười, mái tóc đen thắt thành hai bím gọn ghẽ. Nàng ta mặc giáp trụ sáng loáng phía trong áo choàng, ngọn roi trên tay ướt đẫm máu tươi, còn miệng thì không ngớt la hét những tiếng khoái trá như thể đang chơi trò vui nhất đời.

-Một cô gái mà dám ra tay ngang nhiên như thế ở Penla, chẳng lẽ không sợ chết hay sao? – Benjin nói bật ra miệng suy nghĩ trong lòng. Ana gật đầu đồng tình nhưng không đáp, thật ra nàng đang nghĩ không khéo đây lại là

một vị quận chúa chị em nào khác với Prang tương tự như Hec. Chỉ có thể có địa vị cao quý như thế

thì mới dám làm bừa như vậy mà không sợ quân lính trong thành bắt giữ. Đoàn người hộ tống cũng được

trang bị rất hùng hậu và tất cả đều để bím tóc, nhìn thật kì quái. Số nạn nhân của cô gái trẻ hung ác giờ đã nằm chất đầy đường thành những hàng la liệt, bất kể là người Henki hay dân tộc khác đều bị lãnh đòn.

-Chúng ta không can thiệp sao? – Chàng trai Ohlan tiếp tục đề nghị, chàng vốn là người nhân hậu, thấy cảnh tàn sát điên cuồng chẳng vì mục đích gì thì tự nhiên thấy máu trong người sôi sùng sục, giận đến tái cả mặt mày. Tất nhiên tay của chàng và Reven cũng chẳng sạch sẽ gì cho cam, nhưng thật tình, chưa từng giết

người để mua vui như thế.

Ana rất hiểu mong muốn của thuộc hạ, song nàng lại rất lo một khi gươm đã rút ra thì chẳng thể thu về, không cẩn thận sẽ mạo phạm đến một quận chúa sẽ khiến mối quan hệ tốt đẹp với Prang và Iris rạn nứt sâu sắc. Thế nên tay vẫn cứ chần chừ nơi chuôi gươm... Nghĩ đi nghĩ lại, Ana thấy số người vì trúng roi chẳng có ai là đồng bào mình, việc gì phải mạo hiểm ra tay để tự chuốc lấy tai hoạ. Cứ nhắm mắt làm ngơ cũng chẳng ai trách cứ gì được.

-Để mặc cho họ qua. –Ana lẩm bầm trong miệng, lập tức nhìn thấy vẻ bất bình bùng lên trong mắt Benjin.

Chàng thật tình không ngờ nàng lại nhẫn tâm như vậy. Cứ cho cô gái kia là bậc quý nhân gì thì đã sao, ngay cả hoàng đế còn phải kiêng dè đại tướng quân cơ mà. Tuy nhiên Ana vẫn một mực giữ nguyên quyết định,

chủ động lui ngựa tránh đường mà không nói thêm lời nào. Bất đắc dĩ, Benjin đành làm theo. Tiếng vó ngựa rầm rập cũng không át được tiếng thét

man đại và tiếng roi vung vun vút của cô gái.

Ana vốn nghĩ cô ta thấy mình ăn vận sang trọng lại cưỡi ngựa thì sẽ không kiểm soát được sinh sự nhưng chẳng ngờ vừa đến nơi, cô ta đã thả tay vung ngọn roi oan nghiệt phóng vào người nàng! Vút một tiếng, ngọn roi ấy cửa rách áo khoác ngoài để lộ áo giáp mỏng phòng thân bên trong của Ana, suýt nữa thì cửa rách da nàng! Benjin không thể chịu đựng được nữa, quát to lên:

-Người dám vô lễ!?

Thấy lớp áo giáp, cô gái kia lập tức ngừng tay, kéo ngựa đứng sừng lại cách hai người bạn Ana một khoảng, đôi mắt màu rêu ánh lên vẻ ngạo mạn dán vào khuôn mặt xinh đẹp của kẻ vừa thoát khỏi đòn của mình đầy ngạc nhiên. Benjin lập tức đưa tay xem vết rách trên áo Ana, thấy không sao liền thở phào nhẹ nhõm, bao nhiêu căm giận trút hết sang phía kẻ tàn ác:

-Người to gan thật, dám ngang nhiên tàn sát dân chúng lại còn đả thương...

Chàng vốn định nói “đại tướng quân” nhưng Ana đã đưa tay ngăn lại, nàng không hề biểu lộ chút tức giận nào, chỉ nghiêng mình cung kính chào cô gái trẻ rồi cất giọng:

-Thật tò mò không biết tiểu thư là quý nhân ở đâu đến Penla này?

-Dám mở miệng hỏi tên tiểu thư, để ta dạy cho bọn các người chút lễ phép.

- Một người đàn ông trung niên cưỡi ngựa đứng bên cạnh cô gái lớn tiếng dọa nạt nhưng Ana không thèm để mắt đến hắn, chỉ chăm chăm

quan sát thái độ của cô gái mà thôi. Cô ta cũng nhìn nàng một hồi rồi bật ra tiếng cười khanh khách:

-Nhìn người cũng không phải loại dân tầm thường đâu nhỉ, có ai đời dân thường mặc áo giáp bên trong để

đi dạo phố bao giờ. Và lại dung mạo tuấn tú, thần thái ung dung thế kia thì chắc ít ra cũng thuộc hàng công tử nhà quyền thế nào đó, đúng không? Nói, người tên gì?

Thấy tên kia gọi cô ta là “tiểu thư”, Ana đã thầm mừng rỡ vì biết đây chắc chắn không phải một vị quận chúa. Mà ở Henki này, ngoài hoàng đế và các vị quận chúa ra thì nàng chẳng còn phải ngại ai nữa. Vì thế

lòng bất giác thấy thoải mái hơn, không cần e ngại gì.

-Tôi là ai nàng không cần biết. Hãy trả lời tôi trước đã.

-Giỏi thật, dám thách thức ta à? Lâu ngày không về Penla, giờ thấy bọn lưu dân Serazan cũng có lá gan to quá nhỉ?

Rõ ràng cô ta muốn ám chỉ màu tóc của Ana, giọng xác xược không thể chịu nổi. Mặt Benjin đã tối sầm lại, sẵn sàng rút gươm ra bất cứ lúc nào. Nhưng Ana chẳng muốn làm to chuyện một cách không cần thiết nên

liền đổi giọng ôn hoà đáp:

-Tên của tôi quả thật nàng không nên bận tâm, nàng đã muốn biết thì tôi đành nói thật, tên tôi là ... Gensan.

Benjin lập tức nhìn chỉ huy của mình trừng trừng, không dám tin là nàng lại dám lấy cái tên ấy ra đùa. Mà thật tình là Ana đang đùa với cô gái ấy, nàng không cười song ánh mắt xanh lại sáng hấp háy. Cả đoàn

người ngẩn ra, vẻ nghi ngờ thật sự. Hồi lâu cô gái tóc bím mới cất giọng, lần này tỏ ra thận trọng hơn:

-Chẳng lẽ người... người là vương tử Gensan của Serazan?

-Không ngờ tiểu thư cũng biết đến tôi. – Ana đáp, ra dáng bắt chước phong thái của Gensan khiến Benjin suýt phì cười.

-Ta cũng không nghĩ người dám nói dối. Quả thật nghe nói vương tử Yusan là người dung mạo đẹp đẽ như

thiên sứ, em trai hẳn cũng phải tuấn tú lắm. Người nhìn cũng đúng với lời đồn đấy.

Xem ra cô nàng này chưa biết gì về chuyện Gensan và Hec đã trốn về Serazan. Ana càng nghĩ càng thấy

mình hay lo lắng quá mức, tuy nhiên cũng chẳng muốn phí thời gian đùa cợt, nàng liền cúi chào lần nữa:

-Không có thời gian hầu chuyện tiểu thư, tôi phải đi làm một chút công việc. Hi vọng tiểu thư cho biết tên để sau này có dịp hội ngộ.

-Ta? Tên ta là Jacaranda.

Vừa biết tên, Ana và Benjin liền thúc ngựa đi ngay, khiến Jacaranda bất ngờ đến mức không kịp nói lời nào đã thấy hai bóng người rẽ sang một con đường nhỏ, mất hút. Thật ra thì cách cư xử ấy cũng khá là bất kính nhưng quả thật Ana chẳng muốn đùa cợt thêm sẽ gây phiền hà. Vị hộ vệ trung niên nhăn mặt rít:

-Gã đó chẳng qua là thái tử một nước sắp diệt vong, sao dám ngang ngược nói đi là đi ngay thế?

-Ta thì nghĩ hẳn không muốn dính dáng đến đám dân nằm chết đông kia thôi. - Jacaranda cong môi lên,

ngọn roi trong tay lại quay vun vút nghe sồn cả gai ốc, nàng quay phắt về hướng hoàng cung Lesbos, mắt nheo lại đầy tai quái – Nhìn hẳn cũng thú vị, để khi nào ta đòi nợ xong sẽ bắt hẳn hầu hạ ta vài bữa giải khuây. Còn bây giờ cứ nên lo chuyện chính cái đã, nếu không cha sẽ nổi giận đấy.

Legend of Porasitus - Chương 80

Gensan nhanh chóng nhận ra đứng bên cạnh anh trai mình chính là Syringa, một cô gái bí ẩn luôn xuất hiện trong bộ áo trùm màu kem nhạt, chẳng ai biết cô ta thật sự là ai và từ đâu tới nhưng do được Yusan bảo lãnh nên cũng không bị làm khó gì.

-Quả nhiên em không sao hết. Prang không lập lại trò bắt con tin hai lần. – Yusan từ tốn nói, mắt không giấu nổi niềm vui sướng, tuy nhiên nhìn vẻ rạn rờ của em, chàng chột hạ giọng đầy vẻ đau buồn – Nhưng em lại mang về đây một vì sao xấu.

-Anh muốn nói là quận chúa Hecates? – Gensan chân thành hỏi – Sao ban nãy anh không vào giúp em

chống lại bọn vương phi Sultana chứ ? Nếu có anh thì bà ta chắc chẳng dám hé răng nửa câu bất kính như

thế.

Yusan chờ em cùng ngồi xuống bệ đá ngọc cạnh hồ sen, vốn là nơi để ngồi hóng mát, rồi mới đáp:

-Em quá nông nổi mất rồi. Khiêu chiến với vương phi vào lúc này thì có ích gì? Nếu em ép bà ta nổi loạn chẳng khác nào vương triều ta bị nội công ngoại kích sẽ chẳng thể giữ được nữa.

-Anh quá bao dung đấy Yusan! – Gensan bực tức gắt lên, hai chân mày cong lại thành một đường giận dữ -

Chúng ta đã rất nương tay mặc cho bà ta lộng hành, nhưng đây là thời bình chứ chiến tranh sắp nổ ra, để cái ung nhọt ấy tồn tại cạnh phụ vương, thật không yên tâm chút nào. Em cố tình ép bà ta mà, chỉ cần bà ta có dấu hiệu

muốn tạo phản thì lập tức sẽ bị khống chế ngay và em nghiêm nhiên có quyền thẳng tay diệt trừ

mỗi hoạ này.

-Em thật lòng muốn diệt vương phi Sultana trước khi ứng chiến với Henki? Nếu là thế thì anh chỉ e không kịp nữa đâu. – Yusan khẽ xoa tay kèm theo là một cái lắc đầu thất vọng.

Syringa vẫn nhìn Gensan trừng trừng, nàng chắc đang phần nộ lắm vì chẳng hiểu vì lí do ma quái nào mà cả

hai chàng vương tử nổi tiếng này đều đem lòng yêu thích những cô gái thuộc dân tộc độc ác Henki. Như

Yusan ít ra còn không công khai, chứ Gensan thì còn dám đưa quận chúa Henki về Serazan để lập làm thái tử phi, xem ra ý tưởng quá ngông cuồng.

Tuy nhiên vì nàng vốn không phải là người ở đây nên không tiện bộc lộ suy nghĩ hay can thiệp vào chuyện nội bộ ấy.

Thấy em hoàn toàn không hiểu ý của mình, Yusan liền nói tiếp, lần này giọng rành mạch hơn nhiều:

-Đấy chính là vì sao xấu mà anh đã nói, thế nào mà Prang chẳng viện cớ em bắt cóc quận chúa của Henki để

đem quân đường đường chính chính đi chinh phạt vương quốc chúng ta? Đừng nói với anh là em không sợ

hắn, vì chúng ta cần phải sợ! Sợ mới khiến chúng ta cố sức hết sức mình, cẩn trọng và chặt chẽ hơn trong việc bảo vệ đất nước. Prang rất mạnh, vì sao hộ mệnh của hắn đang toả sáng rực rỡ trên trời đêm, chỉ một vì sao ấy thôi đã sáng hơn toàn bộ các vì sao của Serazan rồi.

-Không thể nào. Em đã qua cái tuổi run cầm cập do bị anh dọa rồi! – Gensan gượng cười, miệng đắng nghét vì chàng hiểu Yusan chẳng thích dọa ai bao giờ.

-Đó là sự thật đấy. – Yusan khẳng định mạnh mẽ và quyết liệt – Prang không phải một kẻ ăn may. Hãn là hoàng đế của Henki và Henki hùng mạnh. Vì sao? Hãn là thiên tài quân sự. Trái tim của hãn lạnh lẽo và tàn nhẫn. Em không thể một mình chống lại hãn, em cần sức mạnh đoàn kết của dân tộc này. Nếu nội chiến xảy ra trước khi quân Henki đến, Serazan không cần đánh cũng sẽ nằm chắc thất bại.

Lời cảnh báo ấy hoàn toàn có căn cứ, vì thế mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra trên khuôn mặt phút trước còn rạng rỡ của vị thái tử trẻ.

Syringa buông tiếng thở dài, nàng biết mình sắp chứng kiến thêm một thảm kịch.

Còn Gensan, đầu óc chàng tối sầm lại.

Chuyện Hec không còn quan trọng nữa vì không có cơ này Prang sẽ tìm cơ khác, tóm lại chuyện quyết

chiến giữa Serazan và Henki chỉ còn là vấn đề thời gian nữa mà thôi. Nhưng là bao lâu? Liệu có đủ cho việc tiêu diệt bè đảng của vương phi Sultana hay không? Tornado đã trở về, Prang còn định điều động thêm

những tướng quân nào? Chàng rõ ràng không biết chút gì về kế hoạch của hãn và nếu có ai may mắn biết

được thì chỉ có thể là Reven...

-Em biết nếu truất phế vương phi ngay trước thềm chiến tranh thì sẽ rất khó khăn nhưng nếu bắt em ra chiến trường trong khi lòng vẫn nơm nớp lo sợ mỗi họa từ sau lưng thì... anh thứ lỗi, em không làm được! –

Gensan nói dứt khoát.

Mặt nước hồ sen xanh thăm phản chiếu hai khuôn mặt vốn rất giống nhau của hai anh em vương tộc Bạch

nguyệt giờ đây đối lập hoàn toàn. Nét mặt Yusan ôn nhu, nho nhã mà muện phiền sâu não, còn Gensan thì quyết liệt, đanh thép và giận dữ, giống như hai thái cực trái ngược nhau.

Yusan quan sát vẻ mặt em trai thì cũng hiểu mình không thể khuyên can gì thêm, chàng đành xuống giọng nhường nhịn:

-Anh hiểu rồi. Vậy thì anh sẽ giúp em gạt bỏ mối hoạ ấy. Nhưng chuyện này phải tiến hành chậm và chắc chắn từng bước một, tốt hết là phong toả binh lực trong tay các họ hàng của vương phi trong triều rồi mới tước mũ miện của bà ta. Chỉ cần hơi sơ sẩy thì sẽ gây ra binh biến khôn lường. Vì thế, việc đầu tiên em cần làm là không đem vấn đề lập Hecates làm thái tử phi ra để tranh cãi nữa. Vương phi mà nghĩ rằng chúng ta đang có ý định truất phế bà ta, thế nào bà ta cũng sẽ dấy binh tạo phản trước.

Gensan cảm thấy lời anh nói rất đúng, trong lòng lập tức ân hận vì ban nãy đã gây to chuyện ở điện Serene chỉ vì Hec, rõ ràng là không đáng. Nếu vì chuyện ấy mà khiến Sultana nghi ngờ thì thật là...

Chàng trầm ngâm hồi lâu suy tính kế hoạch chặt đứt các đường chi viện cho bà ta, bất ngờ giọng Yusan một lần nữa cất lên:

-Anh còn có một chuyện muốn hỏi em, Gens à.

Thấy anh khách sáo như vậy, chàng liền quay lại nhìn ngơ ngác. Trong đôi mắt lục của Yusan chỉ tuyền một màu lo lắng, bất an, khác hẳn với vẻ điềm tĩnh thường ngày.

-Vì... vì sao mấy hôm trước anh thấy vì sao chiếu mệnh của... người đó mờ hẳn đi vậy? Đã có chuyện gì

xảy ra ở Penla?

Sự lo ngại của Gensan lập tức tan biến, chàng đã hiểu điều anh trai muốn biết là gì, nhưng sao lại không nói tên ra nhỉ? Phải chăng Yusan sợ để Syringa biết chuyện? Cần thận vẫn hơn.

-Là Almah, Almah đã ra tay.

-Cái gì? – Toàn thân Yusan rung động, bàng hoàng.

Dĩ nhiên chàng đã phần nào đoán được chỉ có thể là một trong các sát thủ hộ vệ Gensan hành động, thế

nhưng chẳng thà nghe Abele hay ai khác xuất thù vẫn đỡ hơn việc chính Almah làm rất nhiều. Cô bé ấy

nắm trong tay không biết bao nhiêu loại độc dược, đặc biệt là Ngũ vị độc hoa Farina... Chàng run giọng hỏi tiếp – Đã dùng loại nào?

Gensan thở dài:

-Aegis.

-Aegis ư ?

Một niềm đau đớn loé lên sâu thẳm trong đáy mắt màu lục biếc.

Nỗi buồn tràn đến, phủ xuống một màn u ám lên nét mặt thiên sứ.

Ana... Ana của chàng... Tại sao lại phải là Aegis?!?

-Nhưng ... đã cứu được rồi phải không?

Yusan hỏi mà hình như không còn quan tâm đến câu trả lời nữa.

Vì sao vậy?

Vì chàng biết rõ, rất rõ về những loại độc chất này. Rõ đến mức nỗi kinh hoàng dường như đã xoá tan nhịp đập của trái tim đầy yêu thương trong lồng ngực.

-Đã cứu được. Nếu không thì chẳng cần Hec theo em bỏ trốn, ngay hôm đó, Prang đã dốc quân san bằng

Serazan rồi. – Gensan vừa nói vừa lấy tay ôm đầu chứng tỏ chàng cũng chẳng vui thích gì chuyện này – Em quản thuộc hạ không nghiêm, thật là nguy hiểm.

Yusan thở khẽ, tay run lên. Tuy nhiên vì đôi bàn tay ấy được giấu trong làn áo trắng tinh nên không bị ai phát hiện. Có ai hiểu cho lòng đau khổ của vị thiên sứ này...

Porasitus, Henki, Serazan... một vì sao bao trùm ba số mệnh.

Một nàng công chúa và hai chàng hoàng tử, câu chuyện truyền thuyết đau thương đang dần đi vào hồi kết.

Đầy máu và nước mắt...

-Yusan, anh không sao chứ? – Gensan hoảng hốt nhận ra sắc mặt nhợt nhạt bất bình thường của anh trai.

Nhưng nhà tiên tri đau khổ chỉ cố gượng một nụ cười nhẹ giống như một làn sóng lăn tăn phản chiếu yếu ớt nội tâm dữ dội của lòng hồ.

-... Đáng lẽ... em không nên cứu. Giết chết người đó sẽ tốt hơn.

Lời kinh ngạc biến cái nhìn quan tâm của Gensan thành sự trống rỗng vô hạn, vẻ hồ nghi lập tức toát ra trên mặt. Yusan quay đầu đi, rõ ràng là để tránh cái nhìn ấy. Đôi mắt chàng nhắm nghiền lại, cố che giấu hàng trăm nỗi bi thương từ trong tim bật ra vì lời nói tàn nhẫn vừa rồi.

Ôi, giá như tình yêu là một phần của lí trí...

-Không. Em sẽ không làm điều đó. – Gensan nghiêm giọng. Phút chốc trông chàng chẳng khác gì Prang.

Chỉ có sự lạnh giá ghê gớm toát ra ngoài.

Kinh ngạc, Yusan mở đôi mắt lục nhìn em trai. Không để chàng phải cất giọng hỏi, câu trả lời lập tức được thốt ra ngay.

-Vì em không muốn mất anh. Anh hiểu không? Một khi linh hồn đã mất, liệu anh có thể sống tiếp được sao?

Yusan không thể trả lời. Chàng muốn phản đối, muốn nói thêm nhiều lí lẽ nữa để khiến em trai từ bỏ quyết định điên rồ ấy đi.

Để Ana tồn tại thì khác nào định án tử cho Serazan.

Tim có thể bật cả máu, linh hồn yêu thương có thể hiến dâng cho quỷ dữ.

Yusan đã quyết như vậy. Cớ sao chàng còn sơ suất không kiềm nén tình cảm để Gensan nhận ra và bận lòng?

Vì sao lại để Gensan thấu suốt tâm hồn mình như vậy?

-À, em vừa gặp lại ai anh biết không? – Thái tử chuyện đề tài. Hình như đó là do chàng không muốn đau lòng nhìn anh trai dẫn vật bản thân mãi – Là Ilex đấy. Chị ấy giờ là thái tử phi của Ohlan.

-Anh cũng đoán vậy. - Giọng Yusan khàn khàn đáp. Chút tiếc nuối pha lẫn trong ánh mắt buồn.

-Em quên mất, anh là nhà tiên tri cơ mà. Chị ấy thay đổi nhiều lắm, cũng không còn là Ilex nữa, mà là Zinnia...

Ilex, Ilex... Tiếng cười trong trẻo vọng trên đồi. Tuổi thơ dịu dàng, phóng khoáng như cánh chim trời.

Không âu lo, sầu muộn, chỉ có nụ cười và niềm vui...

Yusan miên man để mặc hồn mình tưởng nhớ lại.

Đáy mắt trong veo, thủy tinh của biển, là Ilex...

Nhưng giờ lại là Zinnia và còn là hoàng hậu tương lai của Ohlan... Hiện tại lúc nào cũng khiến con người ta thấy bàng hoàng, hụt hẫng, nuối tiếc...

-Chị ấy chọn cái tên khéo thật. – Chàng mỉm cười vẫn buồn man mác- Em biết “Zinnia” có nghĩa là gì

không? Đó là từ cổ trong thần thoại, là tên một loài hoa cúc đỏ thắm chỉ mọc trên mộ của các vị đế vương anh dũng.

-Ý anh là...

-Anh chẳng có ý gì cả. Nữ thần Lachesis có thể làm bất cứ điều gì ngài muốn. Zinnia, một loài hoa cúc, còn Yusan... Yusan là mây và Gensan là nước.

Giọng vị vương tử nhân hậu mơ màng.

Mặt hồ bàng bạc sóng lăn tăn.

Mây... mây vô định, mây tự do, mây thanh khiết.

Cố hoàng hậu Nereid có lẽ cũng không thể đoán trước tương lai, nhưng những cái tên bà đặt cho hai đứa con trai của mình đã phản ánh chính xác cuộc đời của hai người ấy, hai vị vương tử tài hoa của dòng họ

Solome hoàng gia.

Yusan, áng mây hồng trôi lững lờ cô đơn trên nền trời đẫm máu buổi hoàng hôn cuộc đời.

Gensan, dòng nước lạnh mềm mại nhưng ẩn chứa sức sống mãnh liệt như những đợt sóng ngầm.

-Thôi, em về Katharsis đây. – Gensan đứng dậy, phất tà áo bay nhẹ trong gió. Yusan choàng tỉnh khỏi

những suy nghĩ miên man, chàng bối rối ngược ánh mắt xao động lên nhìn em, toan nói thêm vài điều về

chuyện của Ana nhưng không kịp vì Syringa đã cướp lời :

-Thái tử điện hạ, cô gái đó quả thật không nên đem về Serazan, càng không nên lập thành phi tử, tương lai trở thành hoàng hậu.

Gensan sững sờ đưa mắt dò xét vẻ mặt nghiêm túc của cô gái mặc áo choàng màu kem, vài sợi tóc của nàng để lộ ra ngoài ... không phải sắc nâu hạt dẻ quen thuộc! Thấy vậy, chàng cũng thu vẻ nhún nhường với anh trai ban nãy lại, trên môi run run một bước khởi đầu cho nụ cười nhạt nhẽo:

-Người không phải là người Serazan mà được phép lắng nghe hai anh em ta chuyện trò này giờ đã là quá

được coi trọng rồi. Nếu người không phải là thân tín của anh Yusan thì đừng mong được hưởng đặc ân ấy.

Tuy nhiên chuyện riêng của hoàng gia không đến lượt một cô hầu gái xen vào bàn bạc.

Nhưng Syringa tỏ ra là một người điềm tĩnh, nàng buông tiếng thở dài, không phải là lo sợ cho bản thân mà lại là thương cảm:

-Tôi không còn tư cách gì nói đến những chuyện như thế này nữa, ngài nói đúng. Nhưng tôi không muốn lại chứng kiến thêm một vương quốc bị hủy diệt đau thương sau những Gladiolus, Dolixsis, Dahlia hay

Porasitus. Điện hạ, cô gái Henki đó tôi không hiểu rõ bằng ngài, nhưng vầng mây đen mà ngôi sao chiếu mệnh của cô ta kéo theo đã che mờ hào quang của chòm sao Serest rồi, ngài có biết không?

Tin này làm Gensan thực sự bất ngờ. Sở dĩ đó là vì chòm sao Serest ấy chính là thần hộ mệnh của vương quốc Serazan, chưa bao phản ánh sai tình hình thực tế. Nếu nó mờ đi thì rõ ràng là điềm báo không tốt lành gì.

Gensan thoáng liếc mắt nhìn Yusan, thăm dò, ý muốn hỏi thực hư. Chàng vẫn không tin vào lời Syringa

được. Và, Yusan nhắm mắt lại, mím chặt môi, gật đầu thật khó khăn. Nỗi lo lắng sâu sắc tuôn ra thành một giọt nước mắt trong veo mà ngay cả khi bờ mi khép chặt cũng không ngăn nó toả sáng lấp lánh lăn tròn trên gò má.

Quả thật đối với Gensan, không có cảnh tượng nào khủng khiếp hơn thế, còn đáng sợ gấp vạn lần những

cảnh binh đao khói lửa hay giết người đẫm máu.

Lời tiên tri...

Serazan bị hủy diệt vì Hec là một lời tiên tri của Yusan, đệ nhất vương tử Bạch nguyệt, chỉ khác với lúc bình thường là nó được cô hầu của chàng nói

thay mà thôi. Về bản chất, hoàn toàn là một.

Gensan loạng choạng đưa tay ôm ngực, cố ngăn cơn khó thở nhón nhọn trong tim. Syringa tiếp tục nói:

-Vương tử không muốn nói điều đó ra, chỉ sợ làm ngài đau khổ, nhưng tôi thì khác, tôi và ngài vốn không có quan hệ thân tình nào. Cái tôi quan tâm không phải là việc ngài cảm thấy ra sao mà là Serazan sẽ thế nào khi chứa trong mình một khắc tinh như vị quận chúa ấy. Nếu có gì mạo phạm thì ngài và cả vương tử tha lỗi cho.

-Anh đoán sai rồi, Yusan. – Gensan gượng chống cự trong cơn tuyệt vọng khốn cùng- Serazan có thể sẽ bị

hủy diệt thật, nhưng đó là do Prang, do Reven! Tuyệt nhiên không phải là Hec! Cô ấy... cô ấy chỉ là một vì sao cô độc, cô ấy có thể làm gì được cơ chứ ??!

-Gensan, Hec là một cô gái tốt. Anh biết điều đó. Nhưng ... những điếm báo đã nói như vậy... anh nghĩ nó

không thể nói sai được.

-Ồ, có thể chứ ! Nó có thể sai chứ ! – Gensan gắt lên, một nụ cười hả hê đau xót bám lấy khuôn mặt trắng bệch như xác chết của chàng – Ngay cả anh cũng xác nhận cô ấy là người tốt cơ mà. Một thiên thần! Em

không để mình bị lung lạc đâu! Tình yêu của em lớn hơn cả sự nghi ngờ, anh nên nhớ điều đó, Yusan à. Và cả người nữa!

Gensan chỉ thẳng vào mặt Syringa, mắt loé lên tia nhìn chết chóc căm thù làm nàng bất giác lùi lại mất bước. Vị thái tử trẻ gằn giọng nói tiếp:

-Nếu ta còn nghe người phao tin nhảm nhí như thế một lần nữa, thì cho dù có mười Yusan đỡ đầu thì cũng đừng mong thoát khỏi giá treo cổ! Hãy nhớ cho rõ, Syringa!

Lời vừa dứt, chàng quay phắt người đi ra khỏi khu vườn của chính cung Serene, vai run lên bần bật, kìm nén một cơn tức giận khủng khiếp.

Cho dù là thế nào đi chăng nữa, kkhông một ai có thể khiến chàng nghĩ rằng Hec, người con gái nhỏ bé

đáng thương đến đau khổ ấy, có thể là mầm họa với Serazan.

Nàng có thể làm gì được đây, một khi ngay cả tên thật cũng không được phép tiết lộ?!?

Và tình yêu của Hec là chân thực hơn bất cứ chân lí nào, nàng không bao giờ nói dối chàng về tình yêu ấy và vì thế cũng sẽ chẳng phản bội chàng đâu. Tính mạng của nàng trên đất Serazan chính là do nàng tự

nguyện trao vào tay chàng không do dự.

Yusan muốn chàng phải phản bội lòng tin ấy của Hec hay sao?!?

Không!

Đừng mong.

Yusan cũng như bọn vương công đại thần hủ nát kia thôi, chỉ biết rập khuôn theo những cuộc hôn nhân

thuần khiết truyền thống. Dòng máu hoàng gia Serazan thần thánh sẽ được bảo toàn nhưng tâm hồn và tình yêu tan vỡ.

Thế có gì hay?

Không. Gensan là nước, nước không muốn bị trói buộc!

Legend of Porasitus - Chương 81

Cung điện Luxia, thủ đô Penla, đế chế Henki.

-Thưa bệ hạ, có người xin yết kiến. - Giọng tên lính hầu xưa tan giấc ngủ trưa vội vàng của Prang. Chàng choàng tỉnh, ánh nắng trưa cuối thu nhạt nhạt xuyên qua những kẽ hở hình hoa văn trên ô cửa sổ.

-Ai vậy? – Prang ngồi dậy, mái tóc mềm trượt ra sau vai, nhập chung vào chiếc áo báo thành một sắc tuyền thẫm mượt mà.

-Người đó... người đó... không cho nói. – Tên lính run rẩy đáp.

-Cái gì? Không cho biết tên thì các người không biết cách hỏi à? Chẳng lẽ muốn gặp hoàng đế lại dễ dàng như thế?! – Prang nổi giận đập bàn. Đôi mắt xám sáng quắc lên, hình như từ lúc Hec bỏ đi chàng rất dễ nổi nóng.

-Ra nói với hắn, nếu không khai tên họ thì đừng mong gặp ta!

Tên lính vội vã lui ra trong khi Prang mệt mỏi đưa tay ôm trán, cơn nhức đầu đang hành hạ chàng dữ dội.

Đây chính là kết quả tất yếu của những lần thức thâu đêm suy nghĩ và giải quyết các chuyện khó khăn của vương quốc.

-Aaaa! - Một tiếng thét thê thảm từ bên ngoài vọng vào khiến chàng hoàng đế bừng tỉnh thực sự, bật dậy vớ

lấy đoản gươm luôn để cạnh giường. Có chuyện gì vậy?

Cánh cửa bật mở. Một bóng đen to lớn bước vào. Prang nheo mày:

-Người là ai?

Giờ thì hẳn ta đã đến đủ gần để chàng nhận ra.

-Guard!?

-Yết kiến bệ hạ. - Người đàn ông quỳ xuống, cúi chào, để lộ ra một dáng người nhỏ nhắn khác đứng ở sau lưng. Người này cầm một chiếc roi ướt sền sệt mà nhìn kĩ Prang nhận ra nó ướt đẫm máu. Vết máu nhỏ giọt kéo dài từ bên ngoài vào trong thảm trải phòng.

Thanh đoàn gươm bất ngờ rơi khỏi tay hoàng đế, chàng kinh ngạc đến mức không kiểm soát được hành

động của mình nữa...

Guard... Cái tên này không gây ấn tượng mạnh cho Prang bằng việc “Guard” luôn đi kèm với một cái tên

khác, đó chính là...

Ana được lệnh lập tức lên đường để Serazan, vì thế khi về đến Camellia, nàng vội vã cùng Benjin thu xếp hành lí chuẩn bị lên đường. Việc thu dọn vừa xong thì một sứ giả từ Lesbos hấp tấp vào báo rằng hoàng đế

lệnh cho nàng vào hoàng cung gấp mà không nói rõ việc gì.

Theo lệnh, nàng mặc giáp phục và chỉ đến đó một mình còn Benjin sẽ lo việc tuyển chọn vài lính trong quân đoàn Jua sẽ đi cùng.

Vừa đến cửa phòng của hoàng đế, Ana đã lập tức nhận ra điều không ổn. Trước cung điện có rất nhiều lính cấm quân... nằm la liệt dưới đất, máu me vương vãi nhìn thật kinh khiếp. Trái tim Ana như ngừng đập, một nỗi kinh hoàng phủ lên ánh mắt đang rạng rỡ của nàng...

Prang... Đã có chuyện gì xảy ra?!?

Cửa phòng bật mở. Một gã đàn ông bịt ngang mặt bằng vải lụa màu xám nghiêng mình cúi chào mà không

thèm nhìn nàng:

-Phải chăng ngài là đại tướng quân Ping?

-Là ta?! Người đã làm gì bệ hạ? – Ana tuốt gươm ra, sát khí lạnh tanh. Có lẽ ngay cả khi giết chết dân Dahlia hay Mellinda Ganles nàng cũng không trông dễ sợ như lúc này.

Nhưng nàng nhanh chóng nhận ra Prang đang ngồi ở chiếc ghế quen thuộc, chỉ có thêm một người mặc giáp trụ ánh vàng, bịt mặt bằng lụa màu cam, quay lưng ra ngoài. Thấy Ana, mắt Prang thoáng lộ nét vui mừng.

-Bệ hạ... - Nàng ngập ngừng, thực tình không hiểu sự việc thế nào. Nhưng Prang không đáp, mà người mặc

giáp kia lên tiếng thay:

-Được diện kiến đệ nhất đại tướng quân của Henki thật là một điểm phúc không nhỏ.

Giọng khá trong. Thì ra là một cô gái. Nàng ta từ từ quay lại, nhìn thẳng vào Ana, mắt chột trợn trừng lên:

-Người...

Đôi mắt ấy nhìn rất quen. Ana cau mày cố nhớ xem mình đã nhìn thấy ở đâu và rồi ...

-Jacaranda!

-Người... to gan thật! - Cô gái kia giật phăng tấm lụa che mặt ra, dồn hết sự kinh ngạc vào Ana, xem chừng cũng bất ngờ không kém – Dám mạo nhận

là Gensan Solome! Thì ra... trời ơi, sao ta không đoán ra nhỉ!?

Chẳng phải người ta nói Reven Ping cũng là người Serazan hay sao ?!?

Prang lờ mờ hiểu ra chuyện, đưa tay che miệng giấu một nụ cười khê. Jacaranda nổi giận tuốt dao găm cửa vào cổ chàng:

-Dám cười nhạo à?

-Jacaranda! – Ana găm lên, tình yêu đã giúp cho nàng một sức mạnh kinh hồn thêm vào lòng can đảm sẵn

có – Không được vô lễ với bệ hạ!

-Cái gì? Người là cái quái gì mà dám ra lệnh cho ta? – Jacaranda cau đôi mày mỏng lá liễu, vung chiếc roi đầy máu về phía Ana, vẻ phật ý – Ta đã tha tội giả mạo cho rồi mà còn muốn tự chuốc họa vào thân à?

Người có biết là chỉ cần ta ra lệnh là đầu người sẽ mất ngay lập tức không?

-Jacar, không được làm bừa. – Prang gằn giọng, rõ ràng tỏ ý không hài lòng, nhưng chàng vẫn không phản kháng gì, mặc cho lưỡi dao sắc kề vào cổ đầy nguy hiểm. Chẳng giống Prang bình thường chút nào.

Ana như chết sững trong mê cung câu hỏi. Cô gái tóc bím này thật ra là ai? Vì sao lại dám cả gan tác oai tác quái như vậy? Mò vào tận hoàng cung khổng chế hoàng đế!

Nhưng Jacaranda không thể chỉ là một người bình thường, cô ta có thể vượt qua hàng bảo vệ dày đặc của Lesbos và cả cái thái độ ngạo mạn kia nữa... Chỉ có thể là người thuộc hoàng gia ...

-Ồ, thiệp có thể chứ, Erok! – Jacaranda cười nhạt, đưa tay còn lại vuốt nhẹ mái tóc của hoàng đế đầy thân thiết – Vì thiệp là vương phi của chàng mà.

-Vương... vương phi? – Ana bây giờ chỉ còn nhìn trừng trừng vào Prang mà thôi. Một ánh nhìn mà ngàn

vạn câu hỏi. Trong giây phút, tâm hồn nàng trống rỗng chỉ ong ong hai chữ “vương phi”. Có lẽ nào...

Như để giải đáp, Prang mỉm cười nhạt nhẽo, từ tốn đứng dậy, đưa tay vòng ngang vai cô gái bí ẩn kia, nói nhẹ:

-Hãy cúi chào tân vương phi của người đi, Reven.

Sau khi Gensan đi khỏi, Yusan cũng không buồn đứng dậy. Chàng cứ ngồi bất động như thế bên mặt hồ

xanh óng ả sắc yên bình, nhìn như một bức tượng tạc ra từ ngọc trắng, sáng dịu dịu, buồn bã.

Bàn tay thanh mảnh vuốt nhẹ làn cánh mịn màng của một đoá sen trắng đưa hương thanh nhã, dậy lên trong tim người ta những khoảnh khắc êm đềm của cuộc đời. Yusan nở nụ cười nhẹ, một làn gió lạnh chợt thoảng qua, chàng đưa mắt nhìn bầu trời xám ngắt trên cao, thở dài:

-Mùa đông sắp đến rồi nhỉ. Nhanh quá... Lại thêm một mùa thu đã trôi qua.

Syringa xót xa nhìn theo từng cử chỉ ngơ ngẩn của vương tử.

Ôi mùa đông trơ trọi, mùa đông trắng xoá sắc tuyết rơi... có lẽ cũng không thể hoang vu bằng trái tim cô độc của chàng trai Serazan đẹp đẽ này.

Tâm hồn của chàng giờ đây cũng trắng lăm, còn hơn có tuyết, nhưng đó không phải là cái trắng tượng trưng cho sự thuần khiết nữa... Đó là sắc màu của sự trống rỗng, không còn gì...

Mấy lần Syringa toan cất lời nhắc nhở Yusan trở về khách quán vì khí trời đã se se lạnh. Serazan thường đón mùa đông đến sớm hơn những nơi

khác... nhưng cứ nhìn vẻ xuất thần của Yusan, nàng lại không sao
mở miệng được.

-Ta sinh ra cũng vào một ngày mùa đông... - Giọng Yusan tràn ra theo từng
hơi thở mệt mỏi đứt quãng - Số

mệnh ta là thế, gắn liền với một sắc trắng hoang tàn... Nhưng trái tim ta lại
chảy dòng máu nóng... Nóng

gặp lạnh, trái tim này sẽ khổ đau. Đó là điềm báo mà mẫu hậu ta đã nói...

Mắt chàng không rời mặt nước lạnh...

-Gensan khác ta, nó sinh ra vào mùa xuân, tươi tắn, căng tràn sức sống, trái
tim nó không nóng, chỉ là mát lành mà thôi. Ta... ta là kẻ xấu, Syringa ạ. Ta
thật xấu xa...

-Vương tử, ngài không thể là kẻ xấu.

-Ồ, không, ta là kẻ xấu. Ta đã nói về điềm báo của Hecates làm cho Gensan
hoảng sợ... ta rất lo, lo rằng chính lời tiên tri ấy sẽ phá vỡ mối tình đẹp đẽ
này.

Nước mắt ngọc trai ôm vòng lấy khuôn mặt Syringa, nàng quỳ xuống chân
Yusan, nghẹn ngào đáp:

-Không, không phải lỗi tại ngài. Chính tôi mới là kẻ đã nói ra những điều
đó...

-Không, nàng chỉ nghĩ cho Serazan... Nhưng tình yêu ấy mà tan vỡ thì...

-Nó không thể tan vỡ được, ngài quên rồi sao thừa vương tử, vẫn còn một
lời tiên tri nữa.

Lời của Syringa dường như nhắc lại một điều quan trọng gì đó trong tâm trí của Yusan, đánh thức tia sáng bàng bạc dấy lên thấp sáng đáy mắt chàng... Yusan nhìn về hướng cung điện Katharsis, lời nói nhẹ hơn áng mây mờ:

-Ý nàng là lời tiên tri “Đừng bao giờ nghi ngờ tình yêu của Hecates”? Phải, đúng thế. Nhưng hai điềm báo này quá trái ngược nhau... Ôi Lachesis ơi, điều nào trong hai lời phán truyền ấy của người sẽ trở thành sự

thật đây?

Trời đã chuyển sang tiết đông rồi ... Xa xa, một cánh chim lẻ loi cất tiếng gọi bầy thê lương...

Hec được các tì nữ trong cung Katharsis đón tiếp trọng thể, họ dành cho nàng căn phòng đẹp nhất cùng vô số lời chúc tụng ngọt ngào. Nhưng... Hec đã quá quen với những lời nịnh hót và nàng thừa hiểu những

người này cũng không khác gì những kẻ hầu người hạ ở Lesbos. Họ chẳng ưa gì nàng, một cô gái Henki tóc đen ngoại tộc. Xem ra chỉ có Gensan và Aur là thực sự quan tâm đến nàng mà thôi.

-He... à, Seraph, chị ăn chút gì rồi nghỉ ngơi đi nhé. – Aur ân cần nói khi những món ăn được đem lên bày đầy chiếc bàn đá cẩm thạch. Nàng thấy rõ nỗi buồn trong mắt của nàng quận chúa phiêu bạt nơi đất khách quê người. Hec như một con chim non xa tổ đang mò mẫm, sợ hãi nhìn xung quanh đầy cảnh giác. Mà

ngoài Gensan ra thì không ai có thể trấn an tâm hồn mỏng manh run rẩy ấy được.

Trông Hec có vẻ là sắp oà khóc đến nơi nhưng lại cố nín nhịn để không làm Aur lo lắng. Aur thở dài, chẳng biết đưa Hec về Serazan có phải là ý hay không nữa. Nàng đứng dậy, phất tay ra hiệu cho bọn tì nữ lui ra, ngay cả bản thân cũng thế. Nàng hi vọng không gian yên tĩnh, không có ai quấy rầy

sẽ giúp Hec lấy lại cân bằng tâm lí. Lúc Aur rời khỏi phòng, Hec cũng chỉ chào bằng một nụ cười yếu ớt xanh xao.

Katharsis là tấm cung dành riêng cho thái tử nên cũng khá lộng lẫy, được sơn màu xanh lam êm mát, màu mà Gensan yêu thích. Aur thủng thẳng đi dạo quanh vườn hoa. Nàng sờ dĩ chưa ra về là vì còn chờ Gensan.

Chỉ khi thấy Hec an toàn trong sự bảo vệ của Gensan, nàng mới yên tâm được.

-Aureola, em làm anh ngạc nhiên đấy.

Giọng nói quá quen thuộc. Aur nhìn lên nhánh cây cao. Chàng trai đeo mặt nạ đen đang ngồi vắt vẻo trên cây, tà áo vắt qua bờ vai rộng, gọn gàng. Aur mừng rỡ reo lên:

-A...anh! Anh!

Chàng trai ấy búng mình nhảy xuống, bước đến gần Aur, nụ cười vẫn toả sáng dịu hiền. Aur ôm chầm lấy

anh ta, nước mắt vui sướng sáng long lanh:

-Adonis, em nhớ anh và cha lắm!

-Chà, sao thế này. Abalone và Abele hình như không chăm sóc em tốt thì phải. Tiểu thư nhà Czardas mà sao ốm yếu vậy? – Adonis vuốt mái tóc mềm của em gái – Đáng lẽ phải khoẻ mạnh hơn mới phải.

Aur gạt lệ, nụ cười chột chùng xuống:

-Không... không phải lỗi của họ...

-Vậy thì chỉ có thể là lỗi của Gensan mà thôi. – Adonis cũng lập tức thay đổi thái độ, giọng nói lạnh lẽo như

hơi sắt bao quanh lưỡi dao. Chàng nghiêng đầu phóng tầm mắt về phía cung điện xanh lam, đôi mắt sâu hút đi... Thật là một đôi mắt đẹp, đẹp đến nỗi nhìn thấy chúng người ta lại ao ước được nhìn thấy toàn bộ

khuôn mặt của chàng trai ấy... hẳn cũng đẹp lắm.

Mặc dù trên đời người hiểu thấu được tâm hồn Adonis là hầu như không có nhưng Aur ít ra vào lúc này

cũng phần nào hiểu hàm ý trong câu nói của anh trai. Adonis đã biết mọi chuyện về Hec... và rõ ràng là

không hề hài lòng về điều đó.

Aur bất ngờ quỳ sụp xuống, trán đập sát đất:

-Xin anh, Adonis, xin hãy để cho họ yên! Em cầu xin anh đấy!

-Thế em nghĩ anh sẽ làm gì có hại cho họ hay sao, Aur bé bỏng? - Giọng Adonis mềm mỏng như khí lạnh

bốc lên từ mặt băng mùa đông giá rét.

-Họ thực sự yêu nhau và họ đã có quá nhiều thử thách để vượt qua rồi. Họ không đáng để nhận thêm sự

trừng phạt từ gia tộc chúng ta.

-À, ra thế. – Adonis đỡ em gái đứng lên, đôi mắt loé sáng tia sát khí – Em gái đáng thương của anh, em chỉ

nghĩ về hạnh phúc của người khác thôi à? Còn hạnh phúc của em và danh dự của gia tộc Czardas lừng lẫy thì sao?

-Adonis... em biết lời cầu xin này của em thật sự là khó được anh khó chấp nhận. – Aur nghiêm nghị đáp.

Nếu là trước đây, trước khi thế áp đảo từ Adonis, chắc hẳn nàng đã vừa khóc lóc vừa van xin nhưng Aur giờ đã khác, nỗi bất hạnh đã mài giũa trái tim can đảm của nàng... Aur không còn là một cô bé được nuông chiều nữa.

-Ý em là sao?

-Là nếu anh hay bất cứ ai của gia tộc Czardas có ý ám hại hai người ấy thì... em sẽ liều chết bảo vệ họ. Anh có hiểu ý em không?

Lời của cô tiểu thư ấy tha thiết đến nao lòng. Adonis khoanh tay, nghiêng đầu nhìn nàng hồi lâu như dẫn đo, như cáu giận mà cũng là thế là như... vui mừng. Có lẽ là chàng đang vui mừng, nhưng để nhận ra niềm vui xa xỉ ấy của con người bí ẩn này thì thật là một việc rất khó khi tất cả cảm xúc đều được chàng che giấu cẩn thận bằng chiếc mặt nạ đen tuyền...

-Em yêu thái tử đến thế kia ư ? – Chàng hỏi tiếp, giọng nói không để lộ gì nhiều hơn nội dung một câu hỏi.

Không giận dữ. Không vui mừng. Và không cảm xúc.

-Nếu nói rằng em đã hết yêu thái tử thì rõ ràng là một lời nói dối vụng về nhất trên thế gian này. Song, em sẽ hết yêu anh ấy trong thời gian gần đây thôi, và đây chính là lời nói chân thật nhất trên thế gian. Adonis, anh đã quên... Gensan còn là chủ nhân của em nữa. Chủ nhân là trên hết, đó chẳng phải là điều cha đã dạy cho tất cả các sát thủ nhà Czardas ngay từ thuở ấu thơ sao, anh Adonis?

-Tốt lắm. – Adonis bật ra một tiếng cười lớn, hoặc là một thứ âm thanh tương tự, chàng vỗ vai Aur – Em thực sự xứng đáng mang họ Czardas rồi đấy. Em biết vì sao anh theo dõi em không Aur? Bởi anh rất lo, lo rằng em

sẽ vì tình cảm riêng tư mà quên đi nhiệm vụ vì chủ nhân cao quý, sẽ mù quáng ra tay ám hại

Hecates. Giờ thì anh yên tâm rồi.

-Anh... anh không giận em sao?

-Giận? Làm gì có chuyện đó. Vả lại ... anh rất cảm thông cho nàng quận chúa ấy...

Câu cuối cùng Adonis nói bằng giọng rất trầm, dường như không muốn để Aur nghe thấy. Trong giây phút

nói ấy thốt ra, đôi mắt buồn như xa xôi vạn dặm...

-Thôi, anh còn rất nhiều việc phải làm. Em mau trở về đi, cha đang mong em lắm đấy.

Chàng trai đeo mặt nạ quay bước bỏ đi. Vạt áo nhẹ bay sau lưng, kéo theo một tiếng thở dài kín đáo nao lòng. Aur lặng người nhìn theo bóng anh trai xa dần...

“Adonis, anh cảm thông phải chăng vì anh cũng giống như Hec?” – Aur thì thầm, gió cuốn tung lọn tóc nâu mượt theo hương lạnh đầu đông – “Lại có thêm một “người thử thách”, rốt cuộc cái chân lý vì chủ nhân ấy có thực sự đúng nữa không đây?”

Legend of Parasitus - Chương 82

Benjin không hiểu chuyện gì đã khiến đại tướng quân của mình trở về Camellia trong trạng thái lơ đãng mất hồn.

Không có một giọt nước mắt nào nhỏ xuống nhưng chàng chưa từng thấy nàng buồn bã đau khổ như thế bao

giờ, ít ra là từ lúc quen nhau...

Nhưng Reven không muốn kể... nàng chỉ tiếp tục thu xếp hành lí cho chuyến đi Serazan.

Không nói một lời. Nỗi đau kết chặt thành khối phía sau đáy mắt xanh lam sâu thẳm.

Sáng hôm sau, cả hai cùng đến Lesbos dự một bữa đại tiệc được hoàng đế đột ngột tổ chức và chỉ khi đến nơi Benjin mới hiểu lí do của tất cả mọi chuyện...

Cuối cùng đế chế Henki hùng mạnh cũng đã tìm ra người thiếu nữ đủ tư cách ngồi vào chiếc ghế uy quyền thứ

hai sau ngai vàng...

Chính là cô gái tóc bím tàn bạo đã ra tay đâm máu trên đường phố hôm qua. Giờ thì Benjin đã hiểu vì sao cô ta lại có thể tác oai tác quái như vậy.

Trên ngai vàng tối cao, Prang, mặc hoàng bào đại lễ, ngồi sóng vai bên người vợ trẻ của mình, vương phi Jacaranda. Cô gái này dù vận y phục vương phi thướt tha nhưng vẫn không giấu nổi vẻ hung hăng ngạo mạn.

Gã vệ sĩ trung niên Guard đeo bộ mặt cau có đứng bên cạnh nữ chủ nhân của mình. Triều thần thay nhau chúc mừng cho hoàng đế và hi vọng sớm có thái tử để củng cố ngai vàng quyền lực. Riêng Ana thì chỉ nói vài câu qua loa chiếu lệ, thật khác với phong thái lịch thiệp thường ngày. Vì sao? Lí do thật đơn giản, trái tim nàng đã vỡ tan rồi. Sự việc này đến quá bất ngờ chứ không hề như lúc nữ hoàng Snaki cầu hôn... Vậy đấy, Prang giờ

đây đã thực sự có một kẻ khác trong tim...

-Reven Ping, hình như người không được vui thì phải ? - Giọng lạnh lạnh của tân vương phi vang lên, tựa hồ

đọc được suy nghĩ trong đầu Ana.

Benjin bối rối đưa ánh mắt lo lắng nhìn nàng, chỉ sợ nàng sẽ để lộ một chút sơ hở gì đó trong cơn xúc động khó kiềm chế. Không chỉ mình chàng lo lắng, hầu hết mọi người trong triều đình đều thế. Họ dễ dàng nhận ra vương phi đang muốn khiêu khích đại tướng quân duy nhất của đế chế. Hai con người đầy quyền lực này mà xảy ra tranh chấp thì... có lẽ chỉ hoàng đế mới đủ can đảm xen vào giữa giằng hoà.

Song, Prang đâu rồi ? Chàng trai mắt xám bạc màu mắt sói đang ngồi kia hình như chẳng còn là Prang bản lĩnh giá băng nữa... Ánh mắt lạc thần, vô hồn, nổi chán chường khắc từng hằn sâu hoắm sâu muện lên vầng trán cao. Chàng không buồn liếc nhìn về phía vương phi hay là đại tướng quân gì cả. Prang đang chìm trong thế giới riêng của mình...

Ana hít một hơi sâu, ngược đôi mắt lạnh lên đáp lời vương phi:

-Ngày vui của bộ hạ và lệnh bà, kẻ bề tôi không dám tỏ ra buồn bã.

-Ý người là nếu được phép thì người sẽ buồn bã đúng không? – Jacaranda che miệng cười khanh khách, bím tóc đen thẫm rung rung.

-Vâng, tôi sẽ rất buồn bã.

Mọi người cùng ồ lên vì câu trả lời quá ư phạm thượng ấy. Nụ cười trên môi vương phi lập tức tắt ngóm. Ana thản nhiên tiếp:

-Vì tôi đã trễ giờ lên đường thi hành nhiệm vụ mất rồi. Thử hỏi làm sao tôi không buồn cho được, thưa lệnh bà cao quý?

-Đổi đáp khá lắm. – Jacaranda cười nhạt - Giờ thì ta đã hiểu vì sao bệ hạ lại yêu thích người như vậy, ít ra thì ta thấy người không chỉ có khuôn mặt đẹp... Nhưng cần thận đấy Reven, một khi ta đã ngồi ở vị trí này thì cái đầu của người e không còn giữ được bao lâu đâu, rõ chưa?

Đó là một lời cảnh báo? Hay là đùa cợt?

Ana ra khỏi điện Lesbos với một tâm trạng vô cùng u ám.

-Chuẩn bị ngựa, chúng ta sẽ đi Serazan ngay bây giờ. – Nàng hạ lệnh bằng giọng vô cảm – Và gọi Jacken đến đây cho ta.

-Jacken? Để làm gì? – Benjin thắc mắc.

-Anh ta sẽ cùng đi với chúng ta. Đưa mảnh giấy này cho anh ta và Jacken sẽ biết cần phải làm những gì.

Rõ ràng là Benjin không hiểu Ana muốn làm gì khi mang theo Jacken, cận tướng của quận chúa Hecates, nhưng bất đắc dĩ chàng vẫn phải làm theo.

Jacken vẫn còn ở trong nội cung. Từ ngày quận chúa ra đi, chàng sống vật vờ như cái bóng, chẳng biết nên vui hay buồn vì điều này. Vui là vì Hec đã tránh xa Prang, còn buồn và lo lắng là vì nơi nàng đến lại là Serazan, mảnh đất sắp bị san bằng dưới vó ngựa của đại quân Henki...

-Nếu cậu lo lắng đến thế thì cùng chúng tôi đến Serazan một chuyến xem sao. – Benjin mở đầu lời đề nghị với vẻ lãnh đạm lạ lùng. Jacken hờ hững ngược lên nhìn rồi bật cười giòn:

-Tôi theo để làm gì? Quân tiên phong chỉ làm nhiệm vụ do thám chứ có đánh đấm gì đâu.

-Tôi không biết. Đại tướng quân có gửi lời nhắn cho cậu. – Benjin đưa mảnh giấy của Ana ra. Jacken đón lấy với vẻ thận trọng không che giấu, tựa

hồ mảnh giấy có tẩm thuốc độc vậy. Chàng đưa mắt lướt qua một lần, ánh nhìn loé lên rạng rỡ ra chiều thích thú.

-Sao? Có chuyện gì thế?

-Không. Đại tướng quân muốn tôi làm một việc trước khi cùng đi Serazan. Cậu cứ về trước đi, lát nữa tôi sẽ đến ngay. – Jacken vỗ vai Benjin đầy thân thiết - Lần này chúng ta lại cùng nhau sinh tử rồi.

Nói đoạn chàng vội vã bỏ đi, bỏ mặc Benjin ở lại với vô vàn điều nghi ngờ. Chuyện gì mà Reven lại phải nhờ

Jacken mà không phải là chàng?

-Điện hạ... - Tiếng gọi yếu ớt vọng ra từ một bụi hoa. Benjin giật mình quay lại, tay lập tức đặt lên chuỗi gương.

Một cô gái mặc áo trùm từ từ tiến đến gần chàng, tưởng như yếu ớt đến mức chỉ cần một cơn gió cũng có thể

khiến nàng quy ngã và... sau mỗi bước đi, Benjin nhìn thấy những giọt máu theo chân nàng trải trên cỏ...

-Cô bị thương ư? – Chàng ngạc nhiên, và càng ngạc nhiên hơn nữa khi chiếc mũ trùm trượt xuống để lộ màu tóc bạch kim của cô gái. Một người Ohlan! Và nàng ấy còn vận y phục của nữ tì trong hoàng cung nữa!

-Điện hạ... - Cô gái thều thào ngã vào tay chàng.

-Sao... sao cô có thể lọt vào Lesbos mà không bị tra xét gì? – Benjin hỏi mà cảm thấy nỗi sợ hãi mơ hồ về câu trả lời. Gương mặt cô gái hãy còn đầm nước mắt, nàng thều thào:

-Điện hạ, xin hãy trở về Ohlan ngay... họ sắp.. sắp giết công nương Zinnia rồi!

Đại tiệc thành hôn long trọng đã xong. Prang trở về phòng làm việc với tâm trạng của một kẻ chán chường.

Thế nào là “sẽ không đời nào hành hạ mình bởi những cuộc hôn nhân chính trị không tình yêu...” ?

Những lời nói ấy giờ đây đang ong ong vang dội trong tâm trí chàng như một vị quan toà nghiêm ngặt... Là thế

đấy, chàng đã lập vương phi và đó lại không phải là người chàng thực sự yêu thương...

-Bệ hạ, tại sao ngài trông không được vui thế? – Almah tỏ vẻ quan tâm. Dù sao dạo gần đây không hiểu vì sao nàng cũng đã hơi có thiện cảm với kẻ mà nàng từng coi là tên bạo chúa này. Ở chàng, nàng nhìn thấy một vì sao loé sáng trơ trọi, một tinh cầu lẻ loi giữa vũ trụ tối đen của nỗi cô đơn... rất giống vương tử Yusan. Và Almah cũng hơi khó hiểu vì nàng cảm thấy không vui vẻ gì khi Prang lập vương phi. Nàng đã nhìn thấy rất rõ nỗi đau đớn trong mắt của cả chàng lẫn Reven, tức công chúa Anatasia. Nỗi đau ấy hoà nhịp cùng nhau, một khúc bi ca lạc lõng. Không ai thấu hiểu cho họ, không ai giải thoát cho họ... điều đó đã khiến Almah chạnh lòng suy nghĩ.

-Cả đế chế Henki vừa chứng kiến một vở hài kịch có một không hai... – Prang đáp, giọng không còn chứa cái chất lạnh lẽo đặc trưng nữa, nhưng xin đừng hiểu lầm rằng nó ấm áp hay tương tự như thế, chỉ còn sót lại ở đây thứ cảm xúc chai sạn, không màu sắc cung bậc đến trống rỗng. Hình như có cái gì đã vỡ tan trong đáy sâu tình cầu lạnh giá kia...

-Thế ư ? Một vở hài kịch?

Thấy vẻ lạ lùng ấy của Prang thử hỏi làm sao một người đa cảm như Almah còn có thể giữ vẻ bình tĩnh giả tạo được nữa cơ chứ ? Điểm nổi bật nhất ở Prang là sức sống mạnh mẽ, một tâm hồn khát khao vươn tới mà mọi rào

cán đều không thể ngăn được. Vậy mà cái vẻ trống rỗng, mất hẳn sức sống kiêu hùng kia là thế nào?!?

Almah không muốn nhìn thấy điều đó nữa! Nàng không muốn phải chứng kiến cảnh Prang ngơ ngẩn, chai sạn như kẻ mất hồn! Không muốn! Chẳng hiểu vì sao.

-Bệ hạ, ngài là hoàng đế, ngài có thể sửa chữa sai lầm! Hãy làm đi, giải thoát cho cả ngài và...

Nhưng về sau của câu nói còn chưa kịp thốt ra thì Almah đã nghe tiếng gió rít lên man rợ bên tai. Theo phản xạ

được huấn luyện thuần thục, nàng toan tránh sang một bên nhưng sức nhớ ra ngay trước mặt là Prang với con mắt cực kì tinh ý, nàng không thể bộc lộ thân phận được! Vì thế, Almah đành vờ như vụng về không biết gì và lãnh trọn luôn đòn tấn công bất ngờ ấy. May sao đó chỉ là một cái tát!

-A! – Nàng ngã dúi xuống sàn, một bên má rát buốt thấu tận óc. Kẻ kia đã thẳng tay chứ không hề nương nhẹ

chút nào. Mắt hoa lên, Almah đưa cái nhìn căm giận về phía đó. Chẳng ai xa lạ, chính là vị tân vương phi Jacaranda! Nàng ta đã thay vào bộ giáp trụ với chiếc roi sắt trên tay, vừa rồi nếu mà dùng cái roi đó ra đòn thì có lẽ Almah sẽ trúng tử thương tức khắc!

Vừa thấy Jacaranda, ánh mắt Prang lập tức bùng sáng cái thứ khí lạnh chết chóc. Jacaranda thì không thèm chú ý đến điều đó, nàng quất ngọn roi về phía Almah, cười gằn:

-To gan quá nhỉ, một con hầu mà cũng dám đưa ra ý kiến này nọ với chủ nhân hay sao? Có phải người chán sống rồi không?

-Tôi... tôi không làm gì sai cả! – Almah quát, không hề kiềm chế. Mà vì sao nàng phải kiềm chế cơ chứ ? Mụ

vương phi tàn ác này... nàng mà nổi điên lên phóng trâm độc thì chỉ có đường chết mà thôi!

-À, thế nếu ta không ra tay thì có lẽ người đã nheo nhéo đòi bệ hạ truất phế ta rồi đấy! Giờ thì rút mau! Ta không muốn nhìn thấy cái bản mặt của người nữa!

Almah muốn cự lại nhưng may sao đã bình tĩnh lại được, nàng lăm lũi bước ra, bàn tay nắm chặt run lên...

Jacaranda nhìn theo và cau mày với Prang:

-Thiếp muốn ngài làm cho thiếp một việc?

-Việc gì?

-Phế bỏ chức vụ của Reven Ping.

-Nàng thật có năng khiếu làm người ta phải cười. – Prang lạnh nhạt quay đầu vào tường, mắt dán vào bản đồ

Serazan, vẻ ơ hờ lãnh đạm. Jacaranda vẫn không hề nản lòng, nàng bước đến đứng cạnh hoàng đế, nhún vai:

-Thế mà thiếp không biết đấy. Nếu lời thiếp nói đáng bị cười như thế thì... tại sao ngài không cười ?

-Nàng không biết à Jacar? Ta ấy mà, ta chỉ cười khi giết người hoặc thấy người khác bị giết mà thôi. – Prang lắc đầu, môi không động mà mắt thì toả ra thứ khí lạnh âm u của cõi Âm sâu thẳm – Nàng có muốn thử không?

-Ngài đúng là không còn như trước nữa. Thay đổi nhiều quá.

-Đáng lẽ ta phải thay đổi hơn thế nhiều, vậy thì chẳng cần diễn vở đại bi hài kịch hôm nay cho cả đế chế cùng xem. - Giọng Prang vẫn không có chút cung bậc nào, thế mà lại ẩn chứa cái gì đó rất chua xót, cay đắng.

Jacar ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó, hất những bím tóc đen tuyền ra sau vai, quệt lên lớp kim tuyến nạm trên vai chiếc áo choàng rực rỡ bên ngoài bộ giáp.

-Hoàng đế của thiếp, ngài nói thế là có hơi quá lời rồi đấy. Ngài lấy thiếp đâu phải vì nghĩ đến tình xưa nghĩa cũ, theo thiếp nghĩ, ngài cũng chỉ là vì muốn lợi dụng thiếp, à mà không, chính xác hơn là lợi dụng cha thiếp mà thôi.

-Nàng thông minh đấy. – Prang gật đầu khô khốc - Thế mà vẫn chịu hủy đời mình để lấy một kẻ máu lạnh

không có trái tim như ta, thật là can đảm.

Đôi vợ chồng trẻ vừa kết hôn còn chưa thay đại lễ phục ra đã quay sang đối chọi với nhau như hai kẻ tử thù trên chiến trường khốc liệt, những vết rạn nứt thật đáng sợ của bản hôn ước thiêng liêng. Jacaranda tỏ ra là một cô gái cũng khôn ngoan và bản lĩnh chẳng kém gì phu quân, nàng nở nụ cười của loài mèo rừng trơn nhẫy:

-Đó là chuyện của thiếp. Từ cái ngày xa xưa ấy, thiếp đã nguyện kiếp này sẽ chết vì ngài...

-Ngồi được lên cái ghế vương phi đó mà có phải chết cũng đáng chứ sao.

-Bệ hạ, ngài quá nhẫn tâm rồi. Thiếp lấy vương vị này quả thật cũng có hơi quá đáng nhưng ngài thử nghĩ xem, chức vị vương phi có thể gây uy hiếp cho ngài mà cũng có thể giúp ngài giữ thiếp làm con tin. Chẳng phải ngài đã khống chế được cha của thiếp rồi đó sao?

-A ha. – Prang bật ra tiếng cười khan, vọng ra từ đáy trái tim băng. Chàng quay mặt lại, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng của người vợ trẻ, gật gật đầu vài cái – Nói thế thì ta lại phải đội ơn nàng rồi đấy nhỉ.

-Có lẽ. Nhưng thiếp muốn nhắc lại cho ngài nghe rõ, thiếp muốn phế bỏ Reven Ping!

-Hay thật. Thì cứ cho là ta sẽ phế bỏ hẳn đi, thế nàng sẽ đề cử ai thay vào? Khoan, để ta đoán đã...

-Ngài không cần đoán. – Jacaranda thản nhiên cắt ngang – Đúng là người đó. Thiếp muốn... cha thiếp làm đệ

nhất đại tướng quân của Henki.

-Được. – Prang chấp thuận dễ dàng đến mức Jacaranda phải đâm ra nghi ngờ:

-Có điều kiện nào kèm theo không?

-Đương nhiên. Nàng nghĩ chức đại tướng của Henki rẻ mạt đến mức ta có thể cho không hay sao? Nếu cha nàng làm đại tướng thì ta sẽ lập tức... phế vương vị của nàng, Jacar ạ. Đừng há hốc mồm ra thế, gia tộc của nàng chỉ cần có một trong hai vị trí ấy thì đã rạng rỡ vô cùng rồi.

-Nhưng...

-Nàng có thể lựa chọn, tất nhiên là thế. Nghĩ cho kĩ đi Jacar, đại tướng quân hay vương phi? Chỉ có một món quà cưới mà thôi.

Ba chữ “Món quà cưới” vang lên sao mà mĩa mai giễu cợt đến thế. Jacar nhìn trừng trừng vào hoàng đế. Nước cờ đầu tiên nàng đã... đã thua mất rồi! Cái kẻ có nụ cười ma quỷ kia đã nắm được nhược điểm của nàng... Dù sao thì cuộc hôn nhân này vốn đã là một trận chiến ngay từ đầu.

-Thôi được. Vậy cứ để gã Reven đó tiếp tục làm đại tướng.

-Nàng không ám sát được Reven để cướp quyền lực đâu. – Prang lạnh lẽo nói thẳng ra âm mưu vừa nhen nhóm trong đầu Jacaranda – Nàng đã là người của hoàng tộc, và ta khuyên nàng nên nghĩ đến Henki nhiều hơn là gia tộc của bản thân. Nếu không, đừng trách ta ra tay tàn ác... Mà cha nàng đã về Lesbos chưa nhỉ?

Prang đổi chủ đề nhanh và bất ngờ kì lạ. Jacaranda dựa lưng ra ghế, mắt nhắm lại và nói bằng giọng đều đều:

-Sắp rồi. Cha tiếp chờ tướng quân Canary rồi cùng về Lesbos.

-Tốt. Reven, Tornado, Canary và ... cha của nàng, tướng Cinnamon... - Prang đưa ngón tay mảnh chỉ lên chấm tròn đỏ, dấu hiệu của thủ đô Kaising trên bản đồ, nhướn mày – Cung điện trắng tuyết Jinnee, ta sắp được quay lại như lời hứa hơn mười năm trước rồi, cả người cũng nhớ chờ ta đến đấy... Yusan...

Legend of Porasitus - Chương 83

Jacken đến Camellia vào chiều ngày hôm đó và được Ana tiếp kiến trong phòng riêng của mình với thái độ

lạnh lùng và thận trọng. Người con gái ấy lạnh như hơi của thép lỏng, và có lẽ không có thứ trang phục nào hợp với nàng hơn giáp trụ với gươm kề sát bên hông.

-Đại tướng quân, tôi đã tìm ra thứ mà ngài yêu cầu rồi.

-Ừm. Đưa vào đây. – Ana cất giọng, hơi lào khào, có lẽ phần nào chất độc Aegis vẫn chưa tan hẳn.

Sau cái vỗ tay ra hiệu của Jacken, hai tên lính đưa một người mặc áo trùm kín bước vào phòng rồi vội vã lui ra ngay. Ana cau mày quan sát kẻ vừa đến, tỏ ý rất tò mò. Jacken liền ra lệnh cho kẻ kia bỏ mũ trùm ra...

Một khuôn mặt tuyệt đẹp! Một chàng trai đẹp như tượng thần linh, tóc nâu và mắt lam nhạt với cái nhìn lơ

ngác trong trẻo màu sương ban sớm. Chàng sững sờ nhìn Ana đầy ngạc nhiên.

-Thế nào thưa đại tướng quân? – Jacken cười bông đùa. Ana gật đầu một cái:

-Ta biết là chuyện này chỉ có thể giao cho người mà thôi. Tốt lắm. Người tên gì?

Câu cuối là dành cho chàng trai xinh đẹp kia, chàng nhướn đôi mày thanh nhã lên rồi đáp:

-Tôi là Tamarisk, nhưng... ngài là ai?

Giọng khá trầm, không hề trong trẻo và yếu ớt như cái vẻ ngoài của chàng ta. Ana cười nhạt:

-Ta ấy à? Ta cũng là Tamarisk, thật là một cái tên đẹp.

-Ý ngài là... - Tamarisk còn chưa nói hết lời đã bị Jacken cho lính lôi ra. Nụ cười của Ana cũng lập tức tắt ngóm như thể chưa từng tồn tại. Nàng chống cằm hỏi tiếp:

-Đêm nay chúng ta sẽ lên đường. Không có nhiều người đi lần này nên ta hi vọng mình đã chọn đúng những người cần chọn. À, Benjin đâu?

-Sao? Cậu ta chưa quay về Camellia hay sao?

Ana nghe tiếng trái tim mình ngừng trong một nhịp và bóng tối âm u tràn qua ánh mắt. Benjin đã không trở

về. Chàng đã đi đâu?

-VẬY... vậy Benjin đi đâu rồi ?

-Tôi không biết. – Jacken đáp nhẹ, mắt ngó mông lung - Cậu ta có thể đi đâu được nhỉ? Chẳng phải chúng ta sắp lên đường rồi hay sao? Hay cậu ta không biết?

-Benjin biết. – Ana nói khô khốc. Nàng rõ ràng có ý định đứng lên hạ lệnh tìm kiếm nhưng không hiểu sao có tảng đá vô hình nào đè chặt nàng xuống ghế và cuối cùng tất cả những gì nàng làm chỉ là tiếp bằng giọng thậm chí còn khô khốc vô cảm hơn - Nếu Benjin biết mà vẫn không về đúng giờ thì... coi như chuyển đi

này không có anh ta.

-Nhưng Benjin đi đâu mới được chứ ?

-Ta cũng không rõ. Có điều... rất có thể giờ này anh ta đã ở xa Penla lắm rồi, và rất gần biên giới...

-Biên giới ? Biên giới nào?

-Biên giới với ... Ohlan.

Đúng như lời Ana đoán, Benjin đã không trở về Camellia nữa, và vì thế trong đoàn người lên đường đã

thiếu đi một người mà trước đây ai cũng nghĩ là sẽ chắc chắn có mặt. Cái bóng luôn kề sát Ana đã biến mất.

Đôi mắt buồn của chàng trai tóc bạch kim không còn dõi theo nàng nữa. Một khoảng trống hoang vắng tự

nhiên hiện rõ lên sau lưng nàng... Benjin quả thật đã lựa chọn. Chàng đã trở về Ohlan? Để làm gì? Ana tự

nghĩ. Có lẽ là để... làm vua. Benjin là thái tử kế thừa vương vị kia mà...

Đoàn người có rất ít, chỉ khoảng chục người, gồm Ana, Jacken và vài lính thuộc quân đoàn Jua không phải người Henki cũng không phải người Serazan. Tuy vậy, cũng có không ít người Serazan đi theo, chính thức hoặc là không chính thức. Đây là chàng trai vừa xuất hiện và chưa vai trò gì rõ rệt, Tamarisk. Còn những kẻ

còn lại ? Thật là dễ đoán : Abele và Abalone, hai trong số bốn sát thủ dưới quyền của Gensan. họ cùng tiến về vùng đất thánh của vương tộc Bạch nguyệt theo đường bộ qua cửa thành Adagio. Đoàn người đưa

Elysium đi nhận chức ở Porasitus đã đến nơi cách đây vài ngày, hiện thời ở Porasitus, yến tiệc đang rất linh đình và hình như chẳng ai quan tâm đến một đoàn thương nhân vô tình ghé qua trên con đường lang bạt .

Quân tiên phong của cuộc viễn chinh đã xuất phát như thế, giữa đêm khuya lạnh lẽo, mang hơi thở của địa ngục đen. Vị chủ soái Reven Ping giấu mình trong y phục trùm kín màu sậm chỉ để lộ đôi mắt xanh như đại dương ngày đông tuyết hướng lên nhìn bầu trời tím thẫm. Mặt trăng đang tròn, sáng xanh yếu ớt.

Yusan... Hecates... Gensan... Iala...

Với nàng, Serazan chỉ gói gọn trong bốn cái tên ấy.

Còn Henki thì chỉ là một cái tên duy nhất : Prang.

Cũng như Benjin, nàng đã lựa chọn. Giờ thì chỉ còn việc tiến thẳng về đích.

Chuyến đi này đã bắt đầu nhóm ngọn lửa hồng chét chóc cháy dần bản đồ của thánh địa Serazan...

-Reven đã rời Penla rồi. – Gensan nói chậm trong bữa ăn tối bên cạnh Hecates. Nàng quận chúa đánh rơi thìa súp, ngược đôi mắt xám thuần khiết của hoàng tộc Henki lên nhìn người yêu, một nỗi kinh hoàng

không che giấu tô sắc xám ngất lên làn da vốn đã rất xanh xao của nàng. Gensan cũng không thiết ăn uống nữa, chàng buông tiếng thở dài:

-Anh trai nàng quả thực đã tuyên chiến.

-Nhưng... nhưng làm sao chàng biết ? Nếu Reven lên đường thì chắc chắn sẽ tiến hành rất bí mật.

-Tất nhiên. Hẳn làm sao khinh suất được. Tuy nhiên nàng đừng lo nghĩ nữa Hec. Ta sẽ không để chuyện gì xảy ra cho nàng đâu. – Gensan mỉm cười – Ừm, ta phải đi bàn kế hoạch với anh Yusan đây. Quân đội cần

được chuẩn bị sẵn sàng.

Hec ngạc nhiên hỏi tiếp:

-Em có thể gặp vương tử Yusan không? Em ngưỡng mộ ngài ấy đã lâu rồi.

-Được chứ. Để khi nào có dịp ta sẽ đưa nàng đến Sigatsu một chuyến.

Nói đến đây đột ngột Gensan đưa tay ra nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hec, dịu giọng:

-Tha lỗi cho ta nhé. Đưa nàng đến tận Kaising mà không ở bên chăm sóc nàng chu đáo được, ta thật là có lỗi.

-Không sao đâu mà. – Hec gật đầu khe khẽ - Chỉ cần chàng đừng bao giờ quên chàng là Gensan của Hecates là được.

-Ta có thể quên ta là ai, nhưng trái tim ta thì không bao giờ quên rằng nó thuộc về nàng. Lát nữa, Aur sẽ đến bầu bạn với nàng và cả bảo vệ nàng nữa.

-Bảo vệ?

-Hãy cẩn thận những lúc không có ta... triều đình Serazan này cũng không trắng như cái vè ngoài sơn phết đâu...

Vương phi Sultana ngồi lặng lẽ trong tâm cung Nebula của mình, tay chống lên chiếc cằm nhỏ duyên dáng.

Thật là một mỹ nhân tuyệt sắc. Kavass đang đứng trước cô của mình, mặt hấn chùng xuống trong cơn giận điên cuồng.

-Cô, xin cô hãy mau mau tìm cách rửa nhục cho cháu. - Hấn rít lên, đến tiếng rên của con linh cầu cũng không hàm chứa nhiều ý tàn ác và hèn hạ hơn được. Sultana đảo ánh mắt đen lướt qua khuôn mặt Kavass

một giây rồi quay trở lại việc ngắm nhìn ánh nến.

-Cô...

-Người làm mất mặt ta còn chưa đủ hay sao? – Sultana nói khẽ, giọng mỏng như là làm từ pha lê. Những

ngón tay búp măng trắng sắc ngọc xiết chặt lại - Đến khi nào người là vua thì hãy nghĩ đến chuyện gây sự

với thái tử ngay giữa Serene, nghe chưa? Mà nếu người đã có gan làm việc đó thì sao không làm cho đến nơi đến chốn? Có lẽ thế thì ta còn tự hào một chút đấy. Cái thứ bị thịt như người... Tại sao dòng tộc Jozsie chúng ta chỉ có kẻ kế nghiệp là thứ rác rưởi như người nhĩ ? Nhưng chẳng lẽ nào ta cũng đã quyết đưa người lên ngôi rồi... hừ, nếu Serazan chấp nhận có nữ hoàng thì người đừng có mơ đấy.

-Đến bao giờ chúng ta mới có thể... hành động?

-Ta chưa rõ, nhưng chắc chắn không phải là ngay lúc này. Gensan đã trở về, hừ, ta cứ nghĩ hoàng đế Henki sẽ giết nó mất xác rồi cơ đấy. Mà tình hình quân đội ta giao cho người thế nào ?

Kavass nhe hàm răng trắng nhớn ra cười nịnh bợ:

-Tạm ổn . Nhưng dùng lính đánh thuê thật là tốn kém quá. Cái vương quốc quái quỷ, đến quân đội chính

quy cũng không có.

-Ừm. Bảo chúng sẵn sàng đi. Lão Abask chắc không sống thêm được bao lâu nữa đâu. Đến khi lão chết, ta nhất định không để hai thằng con trai còn may mắn sống sót của lão nối ngôi. – Sultana nghiêng răng ken két, bàn tay nắm chặt lại. Kavass cười hình hích:

-Yusan thì chắc không nhòm ngó ngai vàng... Cháu chỉ e ngai thẳng Gensan thôi...

-Tiếc là gia tộc Czardas lại hậu thuẫn cho tên nhóc ấy, xem ra không nhỡ cái gai này không được.

Từ thành Adagio, đoàn gián điệp Henki thẳng tiến vào Kaising mà không vấp phải bất cứ trở ngại nào gọi là to tát. Dường như cái vương quốc này không hề phòng bị chút gì. Đáng lẽ ngay khi trở về Gensan đã phải báo động cho triều đình Serazan biết rồi chứ. Ana nghĩ mãi cũng không thể hiểu vì sao. Nhân dân ở Kaising vẫn vui vẻ sống và sinh hoạt bình thường, làm như thế giới là một thứ yên bình không sóng gợn vậy. Chẳng lẽ họ không mảy may biết gì về mối hiểm họa từ Henki hay sao?

Những điệp viên được Prang cài sẵn ở Kaising biết tin liền lập tức tìm đến toà nhà mà Ana thuê để định cư.

Ở đây, Ana và đoàn tùy tùng đóng vai những thương nhân buôn bán đá quý từ phương xa đến, Jacken thế

vào vị trí của Benjin, trở thành cận vệ riêng cho nàng.

-Tình hình ở đây thế nào? – Ana buông một câu hỏi chung chung xuống những điệp viên dưới quyền, nàng

cần nắm rõ tình hình đã rồi mới có thể hành động.

-Thật sự thì vua Abask không chú tâm đến phòng thủ lắm, một ít quân ngự lâm chỉ canh phòng hoàng cung còn biên giới thì gần như bỏ mặc. Ông ta tin rằng thần linh sẽ che chở cho Serazan, vì thế...

-Ta không nghĩ Yusan và Gensan lại để mặc cha làm điều ngu ngốc đến vậy.

-Vâng, ngài nói đúng. Yusan vì can thiệp nên đã bị giam lỏng trong khách quán ở núi Sigatsu trong khi thái tử Gensan thì bị đuổi khéo bằng cách phái sang đi sứ ở Henki thay anh trai.

Về điều này Ana cũng đã có nghĩ đến. Không lí nào triều đình Serazan không biết chuyện nữ hoàng Dahlia Snaki đã bị Prang cầm tù ở Penla, phái Gensan đi thì quá ư mạo hiểm. Chẳng lẽ có ai muốn mượn tay Prang giết

chết Gensan hay sao? Và cả Yusan nữa, đường đường là đệ nhất vương tử, ai đủ quyền lực bắt giam

chàng? Vua Abask?

-Nói thế... nơi này cũng không thanh khiết lắm nhỉ. – Jacken cười nhạt, đầy mỉa mai – Xem chừng thấy

Gensan trở về bình an, sẽ có ai đó đang tức ****g lộn đúng không?

Người điệp viên gật đầu xác nhận:

-Có lẽ thế.

-Thôi được rồi. – Ana chậm rãi hỏi tiếp - Vậy hiện nay ai có thế lực nhất ở đây?

-Là vương phi Sultana Jozsie, người đang được vua Abask sủng ái. Bà ta thao túng quyền hành và rất có tham vọng.

Thế đấy, Ana lại phải đối đầu với một bà hoàng xinh đẹp. Qua lời kể, nàng biết thêm Sultana chỉ là thứ phi, may mắn được nhà vua yêu thương là vì dung mạo rất giống cố hoàng hậu Nereid, thân mẫu của Yusan và

Gensan. Hình như tất cả những người phụ nữ đẹp đều chứa trong tim ít hoặc nhiều tham vọng thống trị, có thể chỉ là làm chủ một trái tim, nhưng cũng lắm lúc là cả một đế chế. Sultana thuộc mẫu người thứ hai. Thật dễ đoán ra ai đã ngấm ngầm hạ lệnh giam lỏng Yusan và tìm cách ám hại Gensan. Một âm mưu chính trị...

-Tuyệt. – Ana vỗ tay vào nhau, cười êm dịu – Chúng ta có nơi để chơi rồi.

Jacken liếc nhìn nàng với vẻ thích thú không kém:

-Đúng vậy. Tôi cũng muốn biết bà vương phi đó xinh đẹp cỡ nào.

-Tốt. Thế thì chúng ta cùng làm một chuyến viếng thăm bà ta vậy. Chuẩn bị đá quý cho tốt đấy, chúng ta là những thương nhân... chân chính kia mà.

Ana vừa nói liền đứng dậy, áo choàng phất xuống đất. Nàng cũng có ý muốn gần giống Jacken, có điều đó là muốn biết dung mạo của cố hoàng hậu Nereid thông qua Sultana mà thôi.

Mẹ của Yusan thanh khiết sáng trong và Gensan tràn đầy nhiệt huyết, cũng đáng để người ta tò mò đấy chứ.

Một phụ nữ xinh đẹp... hay là nhân hậu?

Legend of Porasitus - Chương 84

Deodar ngồi nghỉ thảnh thơi giữa khu vườn hoa rực rỡ hương thơm. Mái tóc bạc càng tôn thêm vẻ tôn

quý... Aur đã vào đến cửa, nàng cúi chào thật cung kính:

-Thưa cha...con đã về.

-Vẫn khoẻ chứ ? – Deodar cười nhẹ, thật là nhân hậu, chẳng giống cái vẻ lạnh lẽo đặc trưng của sát thủ mà thế gian vẫn truyền tụng. – Ta nghe nói lúc ở Henki con đã trúng độc?

-Vâng, là do con sơ suất. – Aur lúng túng đáp, toàn thân run rẩy. Chuyện đó hoàn toàn là do lỗi của nàng chứ chẳng vì bị ai ám hại hết. Đúng là một chuyện dở khóc dở cười.

-Tốt. Thế thì tốt. Vậy, ta sẽ không ân hận khi làm chuyện đó.

-Cha... - Aur kinh hoàng nhìn vào đôi mắt của cha mình, lạnh tuyệt đối dù nụ cười vẫn đang làm chủ trên khuôn mặt già nua. Ông làm như không thấy, hoặc có thể là không thấy thật nỗi sợ hãi của con gái, vẫn thản nhiên nói tiếp:

-Adonis, ta biết là con ở ngoài đó, mau vào đây.

Chàng trai mang mặt nạ liền từ hành lang bước ra, có vẻ không vui vì đã để bị phát hiện. Deodar phất tay thật khê:

-Đưa cho Aur Intamis đi.

Từ “Intamis” thực sự khiến Aur loạng choạng nhưng nàng biết mình dù có van xin cũng không ích gì. Nếu có điều gì lạnh hơn tuyết mùa đông thì có lẽ đó là trái tim của kẻ sát thủ lão luyện, đó cũng chính là trái tim của cha nàng. Adonis lấy ra một chiếc lọ nhỏ, đặt vào bàn tay đã ướm đẫm mồ hôi lạnh của Aur. Không phải là do nàng hèn nhát nhưng... Intamis là thứ độc chất trong ngũ vị độc hoa Farina, ghê gớm hơn tất cả bốn thứ còn lại đến mức khiến kẻ can đảm nhất cũng phải khiếp sợ. Nó không giết chết con người ta nhưng lại làm người ta đau đớn thành từng cơn một, cho đến suốt cuộc đời... Một hình thức tra tấn dã man.

Đây là sự trừng phạt cho một sát thủ đã phạm sai lầm.

Một cách khiếp hãi, Aur từ từ dốc mớ thuốc bột trong lọ vào miệng, một thứ bột rất mịn và thơm mùi mẫu đơn, loài hoa biểu trưng cho gia tộc Czardas.... Nàng sẽ không chết, Deodar không giết con gái mình,

nhưng Aur sẽ phải đón nhận thứ còn tồi tệ hơn cả chết.

...

Thời gian đang từ từ trôi qua. Sợi tơ vận mệnh của Serazan ngày càng đến gần điểm kết thúc. Nữ thần

Atropos trang nghiêm cầm chiếc kéo vàng, nghiêng đầu tần ngần ngắm nhìn sợi tơ mỏng manh. Sự sống của một vương quốc và của một con người hoàn toàn không hề khác nhau.

...

Năm ngày sau.

Serazan đứng trước cơn bão táp định mệnh với hai luồng gió lớn trong và ngoài.

Ngay biên giới, đại quân viễn chinh của Henki đã áp sát một cách hoàn toàn bí mật. Ngoài những gián điệp Henki ở Serazan, không người dân tộc nào hay biết hiểm họa ngay bên cạnh mình.

Còn trong lòng thánh địa, những người trung thành với Gensan cũng đã tiến hành thực hiện nhiệm vụ một cách bí mật không kém. Chỉ trong một đêm, ba tướng lĩnh ủng hộ vương phi Sultana đã bị giết chết ngay tại tư dinh. Những bóng đen sát thủ của nhà Czardas đã ra tay.

Máu nở màu hoa đỏ như đèn lồng đêm hội.

Không hề hay biết tin tức, Sultana vẫn ung dung nghỉ ngơi trong biệt cung, tay mân mê những viên đá quý mà bọn thương nhân vừa mang đến với vẻ hài lòng thích thú. Một khuôn mặt diễm lệ, mang vẻ thuần khiết thiên thần phảng phất nét tương đồng với cố hoàng hậu Nereid.

-Cô! – Kavass hốt hoảng chạy vào cung điện, quên cả thi lễ, mặt hấn bùng lên nổi khiếp đảm.

-Người làm gì vậy? – Vương phi cau mày, tay đặt viên đá xuống, hất ánh mắt về phía tên thương nhân –

Người lui ra đi. Ta sẽ cho gọi sau.

Sau khi đã đảm bảo không bị ai nghe trộm, bà ta nhấn giọng đầy giận dữ:

-Người muốn cả Serazan này nhìn vào cung Nebula mà bàn tán đấy à ???

-Cô ơi, Gensan đã hành động rồi! – Kavass quệt mồ hôi lạnh trên trán – Ba đại thần ủng hộ chúng ta đã bị

bọn sát thủ ám hại...

-Cái gì ?!? Hắn dám to gan vậy sao? – Sultana đánh rơi luôn cái vè thần nhiên trên khuôn mặt, giờ thì bà ta như một con rắn độc.

Gensan đã hành động mà không thềm báo trước... Thế đấy, một lời tuyên chiến ngấm ngấm. Cứ cái đà này

thì những vây cánh bà cố công gây dựng bấy lâu sẽ thành cát bụi hết.

-Chúng ta sẽ làm gì đây? Khởi binh ư ?

-Ta... - Sultana nắm chặt tay lại. Khởi binh tạo phản? Bà không có ý định đó vào lúc này. Abask vẫn đang sống, Gensan thì có lẽ đã chuẩn bị đầy đủ để nghênh chiến, hẳn chắc chắn không ngu ngốc đến mức liều

mạng chọc giận một con hổ mà không phòng bị gì. Nhưng... nếu không khởi binh thì có khác nào ngồi đó

chờ chết?

Chỉ cần Abask băng hà, anh em Gensan sẽ truất phế Sultana tức khắc...

-Chúng ta... chúng ta không thể khởi binh được. – Bà ta nghiêng răng, vè mặt hẳn lên nổi bất lực uất nghẹn –

Gensan chắc chắn là đã sẵn sàng rồi. Nhân dân sẽ không đứng về phía chúng ta. Ta vốn định lợi dụng tình hình biến loạn khi Abask băng hà... thế mà... Tên thái tử chết tiệt!

Đúng vậy. Không thể liều lĩnh gây chiến. Gensan cũng đâu có công khai chống lại Sultana. Nếu bà khởi

binh thì lập tức trở thành kẻ gây hấn trước. Thật là tiến thoái lưỡng nan!

-Vương phi, tại sao người lại chần chừ thế chứ? Cơ hội không đến hai lần.

Giọng nói mềm mỏng. Kavass giật mình tuốt kiếm ra, mắt hoảng loạn nhìn quanh. Đã có kẻ nghe thấy câu

chuyện giữa hai người. Từ sau cánh cửa lớn, một cô gái bước ra khỏi chỗ nấp, trên mặt là nụ cười cầu an giả

tạo. Sultana cau đôi mày cong cong xinh đẹp.

-Người là con bé hầu của tên thương nhân ban nãy? To gan lắm, dám lên ở lại nghe chuyện của ta. Người không sợ chết hay sao?

-Thưa vương phi. – Cô gái vẫn bình thản, làm như không nhìn thấy lưỡi kiếm của Kavass – Tôi có ý đem cơ

hội tốt đến cho người mà người không nhận thật à?

-Cơ hội tốt? Một con hầu thì đem đến cơ hội tốt gì cho một vương phi nhỉ ?
– Sultana cười nhạt, một nụ

cười nhạt lạnh lẽo khiến người ta phải tự hỏi con người sao có thể có nụ cười khùng khiếp đến thế.

-Theo tôi được biết thì người đang gặp rắc rối với thái tử Gensan. Tạo phản thì cũng cần có lí do chứ. Tôi chính là muốn đem đến lí do xứng đáng để người truất phế Gensan.

Sultana im lặng. Ánh cười vụt tắt. Một sự nghiêm túc thật sự. Bà ta đã hiểu cô gái kia không phải một kẻ

tầm thường thích nói băng quơ. Thấy thái độ ấy, nàng ta thích thú cười lớn:

-Người biết cô gái mà thái tử đem về là gì không? Cô ta chính là quận chúa Hecates của Henki đấy!

-Quận chúa Henki?!

-Đúng vậy. Người nghĩ hoàng đế Abask sẽ nói gì khi biết điều này nhỉ ?

Giọng nói nham hiểm cay độc. Sau giây phút ngỡ ngàng với món quà từ trên trời rơi xuống, Sultana lập tức lộ rõ sự nghi ngờ:

-Rốt cuộc thì người là ai?

-Người không nên hỏi tôi là ai, mà nên hỏi, chủ nhân của tôi là ai. Một cái tên cao quý... ngài là Reven Ping.

Hec đang đi dạo trong cung điện Katharsis với Aur. Aur có lẽ cũng đang bị bệnh, sắc mặt nàng tái xanh, sinh khí không đều...

Dạo này Gensan đi suốt, có vẻ rất bận rộn, những lần Hec gắng hỏi thì chỉ được đáp lại bằng nụ cười trừ

mệt mỏi. Hình như chàng đã thức trắng nhiều đêm rồi. Hec thấy lo lắng lắm, thật là một linh cảm chẳng lành, nó cứ chẹn ngang từng hơi thở khiến sức khoẻ nàng vốn đã yếu nay càng yếu ớt hơn. Dòng máu đáng nguyên rủa...

-Chị He... Seraph, em suýt nữa lại quên rồi. – Aur đưa tay gõ nhẹ vào trán mình - Chị đừng cứ buồn mãi

thế. Nhìn thật là sợ.

-Sợ ư ? – Hec hỏi băng quơ, không chú tâm lắm.

-Đúng đấy. Trông chị cứ như người chết rồi. Mỗi lần anh Gensan đi khỏi Katharsis là hình như anh ấy mang theo cả hồn chị đi cùng hay sao ấy.

Thật ra thì Aur đoán gần đúng lí do giải thích cho sự vô hồn của Hec chỉ là gần đúng. Nhưng Hec nghĩ mình chẳng có nhiệm vụ cần nói rõ ràng làm gì nên nàng chỉ mỉm cười, một nụ cười buồn thăm thăm, hoang vu, vắng, hoang vu chỉ thua màu mắt xám bạc của Prang mà thôi.

-Tôi chỉ lo không biết Gens đang bận việc gì mà sức khoẻ bị tổn hao nhiều đến thế.

Aur mím môi, suy nghĩ mông lung lắm, cuối cùng trước cái vẻ tiêu tụy của Hec, nàng không thể dẫn lòng trở mắt đứng nhìn được nữa:

-Chị, em nói cho chị biết, nhưng chị đừng có lo quá mà ngã bệnh đấy nhé.

-Sao? - Một sự hốt hoảng bao lấy Hec trước cả khi nghe câu chuyện, vì nàng đã biết, đã đoán trước, đã chắc chắn rằng điều khủng khiếp nhất xảy đến.

-Gensan đang tiến hành việc truất phế vương phi Sultana... để chuẩn bị cho cuộc đại chiến với Henki. Đạo này tin tức của những điệp viên đưa về báo, tướng Cinnamon đã trở về và... và con gái của ông ta đã được lập lên làm vương phi Henki...

-Vương phi?!? – Hec buông ra một tiếng thảng thốt. Sao lại có nhiều chuyện xảy ra quá vậy? Chẳng lẽ

Prang quên được công chúa Porasitus rồi sao? Không, chắc chắn là không. Hec thầm nghĩ. Nàng không tin anh trai mình dễ thay đổi như thế. Cô gái ấy là con gái của tướng Cinnamon, điều đó đã chứng tỏ rằng cuộc hôn nhân ấy chỉ là một trong những bước tiến hành chiếm Serazan của Prang.

-Vương phi ấy tên gì? – Hec hỏi khẽ. Nàng muốn biết tên của con người bất hạnh đó. Mặc dù có thể nàng ta kết hôn với Prang cũng chỉ vì quyền lực nhưng không ai có thể lợi dụng Prang nhiều hơn bị Prang lợi dụng được... suy cho cùng trước sau cũng sẽ trở thành nạn nhân.

Aur cau mày hồi lâu rồi đáp:

-Hình như là... Jacaranda thì phải.

-Jacaranda? – Hec nhắc lại, có điều gì quen lắm gắn liền với cái tên này. Rất quen... là chuyện gì nhỉ?

-Seraph à, vì thế chị đừng lo lắng hay buồn phiền nữa nhé.

-Nhưng chuyện Gensan và vương phi Sultana là thế nào? Chẳng phải như thế sẽ gây ra một cuộc nội chiến hay sao?

-Đó là một quân bài mạo hiểm, nếu thắng, sẽ có thể dồn toàn lực đối phó với Henki. Còn nếu tình hình diễn tiến ngược lại thì... - Aur trầm tư suy nghĩ.

Làn gió khẽ động. Nàng giật mình nhìn ra cửa cung. Một nhóm người đang tiến vào. Theo y phục thì là cấm vệ quân. Cấm vệ quân thì đến đây làm gì?

Người đội trưởng bước nhanh về phía hai cô gái, khẽ khụy người chào:

-Công nương Aureola, xin lỗi vì tôi không biết công nương cũng ở Katharsis.

-Có chuyện gì vậy?

-Tôi thừa lệnh vương phi đến bắt cô gái kia. – Ông ta chỉ tay về phía Hec!
Nàng sững sờ tròn mắt trong khi Aur nổi giận quát :

-Người dám vô lễ ư ? Người có biết đây là ai không hả?

-Theo vương phi nói thì cô ta chính là quận chúa Hecates Medus của Henki.
Bắt lấy cô ta!

Lính liền xông lên túm lấy Hec, thẳng tay không nương nhẹ. Sau một giây kinh ngạc vì thông tin mà

Sultana có được, Aur đã trấn tĩnh lại kịp thời, nàng cố sức vót vát:

-Dù có chuyện gì thì chờ thái tử về rồi hãy nói, thế nào thì cô gái này cũng nhiều khả năng sẽ trở thành thái tử phi của Serazan. Các người không thể hành động tùy tiện được.

-Xin công nương thứ lỗi, người này có phải là Hecates hay không thì điều tra sẽ rõ. Nhưng dù sao cô ta vẫn là người Henki, rất có thể cô ta chính là gián điệp. Có gì xin công nương và thái tử đến hỏi ý kiến của vương phi...

-Người nói ta phải hạ mình đến hỏi ý kiến vương phi về việc có nên giết chết hôn thê của mình hay không à? Có phải vậy không?

Giọng sang sảng bưng bưng nộ khí đột ngột vang lên chấn động cung điện Katharsis.

Gensan đã trở về kịp lúc!

Legend of Porasitus - Chương 85

-Thái tử điện hạ!

Cấm vệ quân quỳ sụp xuống thi lễ. Gensan chậm rãi bước vào, thật ra là cố tình nhấn từng bước chân để thị

uy. Chàng nắm lấy tay Hec đang run lấy bầy kéo về phía mình. Người đội trưởng vội vã nói:

-Xin thái tử suy xét, tôi phải tuân theo lệnh của vương phi. Cô gái Henki đó hôm nay nhất quyết không thể

ở lại Katharsis này!

Vừa nói ông ta vừa ngược lên nhìn thẳng vào vị thái tử trẻ tuổi. Một ngọn lửa bùng sáng quyết tâm.

-Người... ta không muốn giết người đâu Famulus! – Gensan gầm lên, mắt trừng trừng. Sultana dấm phái

viên đội trưởng này đích thân đến bắt Hec! Xem ra bà ta cũng khôn ngoan lắm.

Famulus vẫn không chút nhượng bộ, ông ta nghiêng răng đáp lại một cách đường hoàng:

-Ngài là thái tử cao quý của Serazan thần thánh của chúng ta, không nên tự hạ thấp danh phận chỉ vì một con bé Henki, cho dù cô ta có là quận chúa đi nữa. Hôm nay ngài có thể giết chết tôi nhưng liệu có thể dập tắt lòng phẫn nộ của dân chúng hay không? Thái tử của tôi, giết một con người rất dễ, tuy nhiên phá hỏng truyền thống thiêng liêng thì lại là một điều không thể chấp nhận được!

Hec có thể không biết rõ Famulus là ai song quả những lời nói ấy, nàng vẫn nhận ra rằng ông ta hoàn toàn không giống tên Kavass gì đó. Con người này... thật sự có điểm gì đó rất đáng kính nể.

Gensan bất chợt thở hắt ra, đưa ôm trán. Chàng không thể giết Famulus được. Ngày nào chàng còn sống vì Serazan thì người như Famulus không thể giết.

-Truyền thống là thứ đã tạo nên những con người như ông phải không, đội trưởng? Tại sao ông lại có thể

mù quáng vì vương tộc này đến thế? Quá trung thành... quá trung thành...

-Trung thành không phải là tội. – Famulus bình thản đáp, mắt không động. Cái đó người ta vẫn gọi là dũng khí. - Giờ thì tôi có thể dẫn cô gái kia đi

chứ thưa thái tử điện hạ?

-Đùa! – Gensan cười lớn, quàng tay qua vai Hec - Nếu ông trung thành với vương tộc thì không thể vô lễ

với nàng ấy. Ta quyết không để thái tử phi tương lai bị xúc phạm. Rõ chưa ? Về nói với Sultana rằng bà ta chọn sai đối tượng để giương oai rồi! Ông dám bất tuân lệnh của ta sao?!?

-Thái tử! – Famulus đứng bật dậy, vóc dáng to như một con gấu. Đứng trước con người này, Gensan tự

dưng trở nên nhỏ bé và mảnh khảnh lạ lùng. Mắt Famulus mở to, lời không bật ra được thành tiếng, hình như là do quá tức giận cũng như thất vọng vì thái độ kiên quyết của thái tử đã khiến ông ta lâm vào tình thế

khó xử. Từ bao giờ thái tử trở nên như thế này? Sao một thái tử Serazan cao quý lại có thể bỏ mặc tất cả

danh phận tôn nghiêm vì một cô gái Henki như nhuốc!?! Đúng, chính cô ta đã dùng thứ mê lực ma quái nào đó làm thái tử thay đổi! Nghĩ đến đây, mắt Famulus lia cái nhìn chết chóc về phía Hec, tay ông run lên bần bật cố kiềm nén không cho bản thân hành động vô lễ trước mắt thái tử.

-Thái tử, ngài đã phạm sai lầm rồi! – Famulus bật ra tiếng kêu đau xót trước khi cùng toán quân cấm vệ rời khỏi Katharsis.

Tiếng bước chân của họ vừa khuất là Hec đột nhiên ngã quỵ xuống ngất xỉu trong tay của Gensan...

Nàng đã kiệt sức...

-Tung tích của Hecates bị lộ ư?!?

Khi hỏi câu hỏi đó trông sắc mặt Yusan tái nhợt hẳn đi. Syringa lo lắng gật đầu xác nhận cho cái thông tin kinh hoàng ấy. Chàng vương tử lập tức loạng choạng như sắp ngã vì hoảng hốt. Nếu thế thì vương phi

Sultana đã nắm được quân át chủ bài rồi còn đâu. Gensan mà tiếp tục mù quáng bảo vệ cho người con gái đó thì... thì rất có thể nội chiến sẽ thực sự xảy ra và chính nghĩa lại nằm trong tay vương phi vì nhân dân Serazan làm sao chịu đựng nổi ý tưởng mình sẽ có một thái tử phi là người thuộc dân tộc Henki khát máu!

Gensan đúng là đã tự rước họa về cho bản thân và đất nước này mất rồi. Ý nghĩ rằng lời tiên tri của mình đã trở thành sự thật ấy làm Yusan đau buốt tận đáy lòng. Vì sao biết trước mọi chuyện mà chàng không ngăn cản? Không, chàng làm sao mà ngăn cản được tình yêu của hai người ấy! Số mệnh đã sắp đặt phũ phàng

đến thế sao?

-Vương tử, ngài nên khuyên thái tử Gensan... - Giọng Syringa ấp úng đã kéo Yusan về thực tại. Chàng

quay sang nhìn thẳng vào nàng, đôi mắt xanh màu ngọc lục bảo chứa chan đau đớn.

-Ta... ta không thể ngăn cản Gensan, không thể bảo nó tử bỏ Hecates được nữa. Nếu như trước đây thì sau đó Hecates ít ra còn được an toàn, nhưng một khi vương phi Sultana biết chuyện, tức là triều đình Serazan đều biết, bây giờ... dù Gensan có hủy bỏ hôn ước với cô gái Henki ấy thì tính mạng của cô ta cũng sẽ thảm thương mà thôi... Vì phụ vương và vương phi nhất định sẽ giết chết hoặc bắt cô ta làm con tin uy hiếp

Henki. Sự trừng phạt nào cũng khủng khiếp cả. Nàng nghĩ Gensan sẽ trở mặt nhìn người yêu chịu đựng

cánh đó hay sao? Không đời nào. Nếu nó là người vô tình, chỉ biết danh lợi thì đã không đưa Hecates trở về

đây ngay từ đầu!

-Ngài đang nói gì vậy? Chẳng lẽ ý ngài là...

Syringa tưởng như vừa nghe những lời ngu ngốc nhất trên thế gian này. Lễ nào Yusan muốn... nàng muốn

bị tai lại, muốn thời gian ngừng chuyển động, muốn quá khứ quay ngược để chối bỏ những suy nghĩ vừa

bùng lên trong đầu mình nhưng... ánh mắt kia của vương tử đã xác nhận tất cả, rằng suy đoán của nàng là đúng, rằng nhiều lúc sự thật còn tồi tệ hơn những lời tiên tri, bởi vì con người thường sống theo tình cảm!

-Xin lỗi nàng, Syringa... - Giọng Yusan nhẹ bỗng như thoát cũi trần – Ta không thể khoanh tay đứng nhìn em trai mình chết được, ta cũng không muốn thấy nó sống dở chết dở khi mất đi tình yêu. Nỗi đau đó còn khủng khiếp còn cả cái chết. Ta hiểu rất rõ... vì thế cuộc chiến lần này, Gensan nhất quyết không thể thua !

Nếu không nó sẽ phải trả giá rất đắt, cho nên ta phải...

-Vương tử Yusan. – Syringa quỳ sụp xuống dưới chân Yusan, nước mắt của nàng trông như thủy tinh thanh khiết – Ngài đang mạo hiểm sinh mạng của mình đấy! Xin ngài hãy suy nghĩ kỹ lại ...

-Ta không vĩ đại như nàng đâu Syringa à... bởi vì ta chỉ còn một mình Gensan để mà yêu thương thôi.

Lời cuối cùng của Yusan lạc đi. Dòng máu nóng và tâm hồn lạnh, hai thứ đó đang từng giây từng phút

nghiền nát trái tim chàng, hủy diệt chàng... Vỡ nát từng mảnh yêu thương...

Tình cảm làm con người ta khổ, nhưng nó là thứ con người cần để sống. Nghịch lý ? Vâng, nhưng chính

ngịch lý đó làm nên cuộc sống, mà cuộc sống thì luôn đầy những giọt nước mắt...

Cung điện Lesbos hiện lên mờ ảo trong làn sương sớm, toát lên vẻ lộng lẫy của một đế chế đang bước vào kỉ nguyên phục hưng. Vườn hồng bạch thơm ngát... Mặt trời vẫn chưa lên trên vịnh Bluebell. Không gian

còn lạnh lắm... Cô bé đứng tần ngần bên thềm cẩm thạch của cung điện, chiếc áo khoác bằng da thú đã sờn.

Một người dân thường? Không thể nào. Lí do ư ? Vì đôi mắt cô bé ấy có màu xám bạc, màu mắt thể hiện

cho dòng máu hoàng gia thuần khiết nhất trên đời.

Đó chính là Hecates.

-Prang... anh Prang...- Cô bé gọi nhỏ. Nước mắt ứa vòng quanh đôi mắt đẹp. Một tia nhìn tuyệt vọng, tìm

kiếm. Nhưng xung quanh vắng lặng. Mọi người còn chưa thức dậy. Chỉ có mình cô bé bơ vơ đứng một

mình giữa làn sương lạnh mà thôi.

Hec ngồi xuống thềm đá, có ro. Đường từ Amarylis đến Penla rất xa, nàng đã phải đi suốt nhiều ngày đêm mới đến nhưng Prang đâu rồi ? Prang không ra đón nàng sao? Hec càng nghĩ, nước mắt tủi thân càng thi

nhau tuôn trào.

Có tiếng vó ngựa! Hec giật mình ngược lên nhìn. Đúng là có ai đó đang đi về hướng này! Nhưng sương mờ

quá, trời lại tối nữa, nàng không thể nhìn thấy rõ. Mà cần nhìn rõ làm gì khi nàng đã biết đó là ai.

-Prang... - Hec bật ra tiếng gọi sung sướng, hạnh phúc. Anh trai của nàng đến đón đây mà!

Con ngựa hí vang rền! Hec mừng rỡ chạy ra, niềm vui của nàng là niềm vui không thể tả. Người mà nàng

chờ đợi suốt một thời gian dài đang đến! Prang đang đến!

-Aaaa! – Hec bật ra tiếng kêu kinh khiếp. Con ngựa đã không dừng lại. Nó xô nàng ngã sấp trên cỏ, một dòng máu nóng hối chạy ra từ vết thương sâu hoắm trên trán. Hec cảm thấy đầu mình choáng váng, mắt tối sầm, không nhìn rõ mọi vật nữa. Nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận rất rõ một bàn tay đưa ra đỡ mình đứng dậy. Con ngựa đã dừng lại, nó hít khí lạnh phì phì.

-Anh Prang... - Hec níu lấy tay người ấy, gượng đứng lên.

-Cô bé tìm thái tử à?

Lúc câu hỏi ấy vang lên cũng là lúc Hec nhận ra mình đã nhận lầm người. Đứng trước mặt nàng là một cô bé chỉ độ chừng mười một, mười hai tuổi, mặc một cái áo choàng kị sĩ dài chấm đất màu đen tuyền.

-Chị... chị là ai?

-Phải để ta hỏi câu ấy mới đúng. – Cô bé kia vênh mặt lên – Người là ai mà dám lèn vào Lesbos hả?

-Tôi... - Hec bối rối không nói thành lời. Nàng rất sợ việc những người Henki khác khinh bỉ và căm ghét mình khi biết tên thật của nàng... Ngoài Prang ra, Hec không tin vào ai nữa cả.

Nhưng người con gái mặc áo kị sĩ kia đã nhận ra màu mắt của Hec, một sắc xám bạc tuyệt đẹp và nàng à lên một tiếng kinh ngạc:

-Chẳng lẽ là công chúa Hecates?

Hec kinh hoàng lùi lại. Toàn thân nàng run lên.

-Tôi... tôi chỉ đến để gặp anh Prang một chút thôi.

-Chà, nghe nói Prang rất yêu thương công chúa Hecates... vậy mà xem ra công chúa Hecates thì không dám

vì anh trai để xưng tên thật một lần. Hèn nhất quá.

-Tôi không hèn nhất! – Hec bất ngờ nổi nóng – Tôi sẵn sàng chết vì anh ấy!

Một chớp sáng loé lên. Hec cảm thấy hơi lạnh của thanh gươm kề vào cổ, toả lên mặt mình thứ sát khí chết chóc! Cô bé lạ mặt nhắm nhúm vàng trán cao lại thành những rãnh sâu hoắm và đôi môi nhỏ rít lên ghê rợn:

-Im ngay, cho dù ngươi là công chúa thì cũng chỉ là một công chúa bị ruồng bỏ! Không ai được nói sẽ chết vì Prang trước mặt ta! Bởi vì ta mới là kẻ duy nhất được chết vì anh ấy mà thôi! Mình ta mà thôi! Có biết không hả?!

Lời đe dọa đó là sự thật! Ánh mắt đầy sự độc ác ấy là sự thật!

-Aaaaa! – Hec rú lên một tiếng kinh khiếp, bật dậy.

Một giấc mơ!

-Hec, nàng sao thế? – Gensan đang ngồi ngay cạnh giường, đôi mắt hần sâu nỗi lo lắng. Hec lia mắt nhìn quanh. Đúng là một giấc mơ. Nàng vẫn còn ở trong Katharsis chứ chẳng phải Lesbos nào cả. Vừa nghĩ được đến đó là nàng lại ngã quy xuống giường, đưa hai tay ôm đầu, nước mắt ướt đẫm khuôn mặt từ lúc nào

không biết.

-Hec, nàng kiệt sức quá rồi. Có phải những đêm ta đi vắng nàng đều thức trắng không?

Gensan nhỏ nhẹ nói, giọng đượm sự buồn phiền và hối hận. Hec gạt lệ, ngược lên nhìn người yêu rồi nàng thì thào:

-Em xin lỗi vì khiến chàng lo lắng nhưng...

-Nếu nàng nhớ Prang và Henki đến vậy thì nàng không nên tự ép mình phải tiếp tục ở đây nữa... - Gensan

nói những lời đó với khuôn mặt sa sầm đau khổ. Hec bàng hoàng tình cả người:

-Chàng đang nói gì vậy?

-Khi ngủ, nàng chỉ gọi tên Prang...

Hec lập tức hiểu ra lí do cho sự hiểu lầm này. Nàng mỉm cười chua chát, nắm lấy bàn tay của Gensan, từ tốn giải thích:

-Là do em mơ thấy một giấc mơ... không, là mơ ngược về kí ức. Kí ức đó liên quan đến Prang... Có một cô

gái đã nói với em rằng em không được quyền chết vì Prang, chỉ có cô ta mới được phép làm điều đó...

Đôi lông mày Gensan giãn ra, nhẹ nhõm. Nụ cười quen thuộc đã trở lại trên môi, chàng thở dài như muốn xua tan mệt nhọc:

-Vậy ư ? Ta hay nghĩ lung tung quá. Nhưng nàng nói giấc mơ đó có thật phải không? Cô gái lạ lùng ấy là ai mà quan tâm đến anh trai nàng thế?

Cô gái ấy là ai à? Hec nghĩ bâng quơ về câu hỏi. Đây là câu chuyện xảy ra tám năm về trước, kể từ dạo đó nàng không gặp lại cô ta nữa. Hình như cô ta đã rời Henki đi nơi khác... Hec biết mình không phải kẻ nhát gan...vì Prang, nàng có thể làm tất cả. Nhưng đúng là so với cô gái lạ lùng năm xưa, nàng không có nhiều dũng khí để chết vì Prang bằng. Tại sao nhỉ? Nàng từ lâu đã không còn đi tìm lời giải thích nữa. Tại sao người ta cần giải thích cho một sự thật hiển nhiên? Cô gái đó sẽ chết vì anh trai nàng... Tình yêu? Có lẽ.

Không. Chắc chắn là vì tình yêu. Nhưng liệu lúc này cô ta còn yêu Prang không? Và cho dù còn yêu thì có yêu như hồi đó nữa không, nhất là khi biết tình cảm của Prang dành cho công chúa Anatasia?!

-Hec à, nàng không nghe lời ta hỏi sao?

Tiếng Gensan vọng lên khiến Hec quay về thực tại, nàng nghiêng đầu dựa vào vai chàng, nói nhỏ nhẹ:

-Cô gái ấy...ừm, cô ta không cho em chết vì Prang. Cũng không quan trọng, vì em chỉ sẽ chết vì một người duy nhất mà thôi. Em sẽ chết vì chàng, Gens ạ.

Phải. Nàng sẽ chết vì Gensan, chắc chắn là thế.

“Nếu tôi gặp lại cô, nhất định tôi sẽ nói cho cô biết điều đó và cả một điều bí mật khác nữa...” – Hec thì thào trong suy nghĩ – “... Jacaranda...”

Legend of Porasitus - Chương 86

Yusan bước những bước vội vã vào hoàng cung Jinnee. Syringa hối hả theo sau, chiếc áo trùm màu kem đã che đi màu của mái tóc... Nhưng cả hai còn chưa đến được chính cung Serene thì đã gặp ngay vương phi

Sultana cùng đoàn tùy tùng đang từ tâm cung Nebula bước ra, hình như cũng có ý định đến chính cung.

-Ồ, vương tử Yusan... - Sultana cười khúc khích trước cuộc chạm mặt tình cờ này – Ngài lại rời Sigatsu

nữa sao?

-Vương phi. – Yusan cúi chào, dù gì bà ta vẫn là người bề trên. Nét ôn hoà đã giúp khuôn mặt Yusan giữ

được vẻ bình thường, không lo lắng - Lần trước tôi đến Jinnee mà không đến thăm ngài được, thật có lỗi.

-Sao vương tử lại nói thế ? – Sultana xua tay, nghiêng đầu ngắm nhìn nét thuần thiết của dung mạo Yusan với vẻ hài lòng - Thế lần này vương tử có phải định vào Serene yết kiến phụ vương không?

Giọng nói của bà ta ngọt ngào như mật ong thán táng.

-Vâng. Vì tôi nghe nói Gensan cùng thái tử phi tương lai bị triệu kiến đột xuất...

Chàng chưa nói hết câu đã bị Sultana chặn ngang, bà ta khẽ nhếch vành môi thành một nụ cười nhạt không lộ răng:

-Ta nhớ là nhà vua chỉ triệu kiến thái tử và con bé Henki nhớ nhược, chứ chẳng có thái tử phi tương lai nào cả, và càng không liên quan gì đến ngài đâu vương tử Yusan cao quý à.

-Ý vương phi là tôi không được phép vào Serene? – Đôi mày của Yusan nhướn lên thành một đường cong

mềm mại, biểu lộ vừa đủ cho cái gọi là sự ngạc nhiên. Syringa đứng ở phía sau thì nhăn mặt tức giận. Mụ

vương phi này quả thật ngày càng thao túng quyền hành.

-Ta chỉ muốn nhắc nhở vương tử một chút thôi, chẳng phải lệnh giam lỏng ngài ở núi Sigatsu vẫn chưa hết hiệu lực hay sao? Nói mới nhớ, chẳng biết bọn lính canh canh gác thế nào mà để cho ngài đến được tận đây nhỉ? Có lẽ ta phải bảo Kavass xem xét lại đội lính tráng ấy thôi... tình hình bây giờ nhiều loạn lắm.

Lời khích bác đầy sỉ nhục của Sultana chỉ đủ sức khiến Yusan nở một nụ cười nhả nhặn, chàng đưa tay lấy trong cổ áo ra một chiếc mặt dây chuyền hình ngôi sao sáu cánh màu bạch kim, bóng loáng. Sultana lập tức tái sắc mặt, bà ta lắp bắp:

-Đây là...

-Thánh lệnh của đệ nhất thần điện Zion. – Yusan từ tốn đáp, mặt dây chuyền sáng lấp lánh như thách thức cái nhìn căm phẫn của vương phi – Đây chính là thứ tôi dùng để thoát ra khỏi lệnh giam của phụ vương đấy thưa lệnh bà.

-Vương tử, ngài dám sử dụng cái này sao?!?

-Hỗn xược! – Syringa bất ngờ quát to – Vương phi Sultana, thấy tư tế tối cao của đệ nhất thần điện Zion mà không thi lễ à?!?

Sultana và đám tì nữ giật mình quỳ sụp xuống. Toàn thân bà ta run lẩy bẩy, vì tức giận đến điên cuồng.

Yusan đã dám dùng đến đặc ân dành riêng cho kẻ nắm giữ thánh lệnh! Một khi cầm thánh lệnh trong tay,

chàng sẽ trở thành tư tế tối cao của đệ nhất thần điện Zion, đứng đầu về tôn giáo ở Serazan! Có thể nói vào lúc này chàng ngang hàng với hoàng đế!

Nhưng từ lúc kế thừa chức vị đó từ người tiền nhiệm, Yusan chưa từng sử dụng đến mà vẫn khiêm nhường

ở vị trí một vương tử!

“Thế mà hôm nay... “ - Sultana cay đắng nghĩ thầm – “Rõ ràng là hắn cũng muốn tuyên chiến với ta!”

Đúng vậy. Yusan đã dùng đến quyền uy tối thượng mà mình có thể có. Vì sao? Vì chàng không muốn thấy

em trai đau khổ! Một người từ nhỏ đã bị ép trở thành tư tế tối cao, không có tự do, không có tình yêu như

chàng thì chỉ có thể dùng thánh lệnh, thứ mà vì nó chàng đã phải đánh đổi bằng cả cuộc đời mình, để chiến đấu một lần vì Gensan!

Giữa chính cung Serene của Jinnee, hội đồng tư pháp cùng hoàng đế Abask đã chờ sẵn. Gensan và Hecates thì đứng dưới đại điện. Rõ ràng Gensan đã từ chối quyền được ngồi bên cạnh ngai vàng để cùng đứng với người yêu, che chở cho nàng. Vừa thấy Yusan bước vào, ánh mắt chàng lập tức sáng lên rực rỡ và vui

mừng. Nhưng Yusan không nhìn em trai, nét mặt chàng trở nên nghiêm nghị và quyết liệt, trước ngực áo là mặt dây chuyền thánh lệnh Zion.

Cả triều đình Serazan hình như cũng bất ngờ không kém gì vương phi Sultana, họ lập tức cúi đầu chào cung kính rồi quay sang bàn tán với nhau.

Hec ngơ ngác quay nhìn về hướng mọi người đang bàn tán, nàng phải há hốc mồm ra trong cơn kinh ngạc tột cùng: một chàng trai giống hệt Gensan nhưng dáng lại thanh mảnh và có vẻ gì đó còn thuần khiết hơn nữa.

Ở bên cạnh, Gensan vui vẻ thì thầm:

-Nàng không cần phải lo nữa, anh ấy đã đến rồi.

-Anh ấy? – Hec nhắc lại bằng giọng run run - Chẳng lẽ đây là người...

-Ừ, đây là người mà ta muốn giới thiệu nhất với nàng đấy. Anh ấy chính là anh trai thứ ba của ta, Yusan Solome.

Đó chính là Yusan! Toàn thân Hec ngập trong cơn xúc động! Đây, chàng trai trẻ nhìn mảnh mai, yếu ớt này đây, chính là Yusan, là kẻ khiến Prang phải e ngại nhất trên đời! Chỉ có thể thôi sao? Đành rằng việc Yusan được truyền tụng có khuôn mặt thuần khiết của thiên thần nhưng cũng không thể nào lại thuần khiết đến thế

này! Đúng! Không thể! Cho dù đẹp đến đâu thì Hec vẫn tưởng tượng đến như Reven Ping là cùng, chứ sao

lại có thể... Không, nét đẹp này không giống Reven Ping, cũng không giống hệt Gensan, một khuôn mặt rất sáng, rất trong và rất yên bình! Vậy tại sao Prang lại e dè Yusan? Tại sao?

Ánh mắt Hec vô tình xoáy vào Yusan do những câu hỏi trong đầu. Yusan đã nhận ra cái nhìn đó, chàng từ

tối tiến đến gần hai người, nở một nụ cười đôn hậu:

-Thái tử Gensan và hôn thê của mình thật là xứng đôi.

-Sao? Cái gì thế?

Những tiếng xô xao lại ào lên như sóng vỡ. Với tư cách tư tế tối cao của thần điện Zion, Yusan đã thản nhiên khẳng định địa vị của Hec giữa triều đình! Sultana nghiêng răng như muốn bật máu, vua Abask thì

thăng thừng nhắc nhở:

-Yusan, ta nhắc cho con nhớ, cô gái đó không phải là thái tử phi của Serazan này! Cô ta là quận chúa Henki!

-Phụ vương, quận chúa Henki thì đã sao? – Gensan lên tiếng phản đối - Tại sao hai dòng máu Henki và

Serazan không thể kết hợp? Nàng là quận chúa, con là thái tử, chẳng phải quá xứng lứa vừa đôi rồi à?

-Henki... dòng máu Henki...– Vương phi Sultana đưa tay lên che nụ cười khinh miệt – Ngài quên rồi sao

thái tử điện hạ? Serazan này đâu chấp nhận con dâu là người ngoại tộc. Ngài muốn đem dòng máu Henki

vấy bản huyết thống thuần khiết của hoàng tộc sao? Hay ngài cho rằng những đứa trẻ mang một nửa dòng

máu nhớ nhuộm ấy trong tim cũng sẽ có được mái tóc màu nâu như người Serazan chính gốc ư ?

-Đúng, Gensan. Nếu con kết hôn với một cô gái Henki, mà cô ta còn là quận chúa nữa, thì chuyện gì sẽ xảy ra sau này đây? Con muốn dâng Serazan cho những đứa trẻ Henki mọi rợ chẳng? – Vua Abask cau mày,

đưa tay lên lắc nhẹ - Không nói nhiều. Hôn ước giữa con và công nương Aureola không thể hủy bỏ.

-Nhất là khi con bé Henki kia lại là kết quả của một mối tình loạn luân. – Sultana dài giọng, làm như chỉ vô tình nói ra điều khủng khiếp đó. Sắc mặt của tất cả những viên quan tướng có mặt ở đó đều lập tức xám ngoét đi và ánh nhìn của họ dành cho Hec không chỉ đơn giản là căm ghét nữa, giờ đây chỉ còn đọng lại sự

ghê tởm đến phát nôn. Họ đều coi nàng như một thứ bệch dịch có thể lây truyền sự nhơ nhớp thấp hèn sang cho mình.

-Thế nào Prang mới dễ dàng để cô ta trốn đi như thế. Xem chừng ngay cả Henki cũng không muốn dung

túng thứ ma quỷ này nữa. – Có ai đó cất giọng nói, đầy chua chát.

Tay Hec run lên. Yusan nhận ra rằng Sultana đã thành công hoàn toàn trong việc lấy lòng những người

trong hội đồng tư pháp, nơi có quyền quyết định tối cao trong các cuộc hôn nhân hoàng tộc... Một làn sáng loé lên, Gensan đã rút con dao nhỏ mang bên mình rạch một nhát sâu trên tay!

-Gensan! – Vua Abask hét lên. Máu đỏ tươi như hồng ngọc đã hồ hởi tuôn ra, nhuộm đỏ cả làn áo màu tuyết trắng của thái tử, một áng hoa đỏ nở tung bừng rộn rã... Hec còn chưa kịp kêu lên tiếng nào thì đã cảm thấy tay mình đau nhói. Con dao ấy cũng đã nhuộm máu nàng! Không giải thích gì, Gensan lẳng lặng đưa hai vết thương sâu hoắm ấy kề sát vào nhau, để hai sắc đỏ cùng hoà quyện... rồi chàng nhìn thẳng vào cha và

vương phi Sultana, nói rành rọt:

-Mọi người nhìn cho kĩ đi. Máu của một thái tử Serazan và một quận chúa Henki có chỗ nào khác nhau

không?!? Hay là máu của người Serazan đỏ trong khi máu của những người ngoại tộc khác thì xanh hoặc

trắng?

-Chẳng có gì khác biệt cả. Máu lúc nào cũng đỏ, cũng giống như lòng bàn tay lúc nào cũng trắng cho dù chúng ta khác biệt như thế nào. Cuộc sống là hoà hợp chứ không phải tách biệt, là tình yêu chứ không phải sự hắt hủi...— Yusan ôn tồn đáp lời, hỗ trợ cho em trai. Chàng lấy ra một chiếc khăn nhỏ, cẩn thận băng vết thương của Hec lại, nói nhẹ nhàng – Hecates à, dù gì thì em cũng sẽ trở thành em của anh. Anh chỉ muốn nói thế này, máu bao giờ cũng quý giá, đừng bao giờ ghét nó, đừng bao nguyện rửa nó. Em hãy cảm ơn nó thật nhiều vì đã ban cho em sự sống, đã ban cho em tình yêu, đã ban cho em cả hạnh phúc. Hãy biết yêu quý bản thân mình, chỉ khi đó em mới có đủ can đảm để chống lại những kẻ ghen ghét với em, em có hiểu

không?

À, giờ thì Hec đã hiểu vì sao Prang lại e sợ con người này. Nàng cũng đã hiểu vì sao Gensan kính phục anh trai mình đến vậy. Mặc dù đang đứng trước sự phán xét khủng khiếp nhất của triều đình Serazan nhưng

nàng đã nhận ra một điều quan trọng... rất quan trọng...

-Tư tế tối cao thần điện Zion... - Sultana cau mày, chỉ là hơi cau mày thôi – Ngài thật là một vương tử tốt đấy, nhưng ngài quên âm mưu của tên bạo chúa Prang Erokin rồi à ? Trước đây, ngài đã từ chối việc đi sứ

Henki, giờ lại nhất mực bảo vệ một quận chúa Henki... Ngài quả thật khiến người ta thấy vô cùng khó hiểu

...

-Ý vương phi là sao?

-Ta chỉ tự hỏi rốt cuộc giữa Henki và ngài có mối giao tình tốt đẹp đến mức nào ...

Đó là một lời kết tội!

-Sultana, sao nàng lại nói như vậy? Yusan không thể nào... - Vua Abask chống đỡ yếu ớt nhưng ánh mắt

của Sultana lập tức sáng quắc lên đe dọa, dập tắt ngay cái ý chí phản kháng cuối cùng của nhà vua già nhu nhược:

-Thiếp chỉ tự hỏi thế thôi. Còn chuyện tư tế tối cao có hạ cố nói rõ ra hay không thì lại là chuyện khác. Thế

nào quân Henki đang dòm ngó quốc gia mà ngài ấy vẫn bình thản ẩn thân trên núi Sigatsu êm đềm...

-Vương phi, bà đã quá ép người khác rồi đấy! – Gensan đột ngột quát lên, mặt chàng xám xanh đanh lại như

thép nguội – Đây là chuyện riêng của ta! Không liên quan đến bà! Bà làm ta phát ốm vì cái thói ỡng ẹo đó quá mức!

Vẫn biết Gensan là một người điềm tĩnh nổi tiếng, thế nên phản ứng ấy quả thật là quá bất ngờ. Gensan mà lại quát tháo ầm ĩ như thế... còn khủng khiếp hơn lần chàng uy hiếp Kavass hồi trước, tình yêu đã làm

chàng thay đổi thật rồi. Gensan đã biết thế nào là “quyết liệt”.

-Người... người dám... - Đôi môi vương phi run lên từng hồi trước những lời xúc phạm nhưng bà ta kiềm

chế được rất nhanh, một nụ cười mỏng lập tức giấu đi cơn giận dữ cùng những câu nguyên rủa – Ta nghĩ ta có liên quan chứ, xét theo vai vế thì ta là... mẫu hậu của ngài mà thái tử.

-Mẫu hậu ư ? – Gensan nghiêng đầu cười vang, ánh mắt vẫn không lay động, tĩnh như mặt gương soi - Vậy mà ta nhớ mẫu hậu của ta là cố hoàng hậu Nereid cao quý cơ đấy.

-Gensan. – Abask gằn giọng nhắc nhở - Con đã đi quá xa giới hạn rồi. Nên ngừng lại ngay đi.

-Vâng, thưa phụ vương, con chỉ muốn hỏi là theo phụ vương, lời con đúng hay là lời vương phi đúng?

Cơ giận đã thiếu chấy lí trí của Gensan. Phía dưới lớp băng trong đang phủ lên đôi mắt xanh lục kia là một ngọn lửa kinh hồn, rùng rợn... Vua Abask bối rối nhìn vương phi cũng đang toả ra những làn sát khí đe dọa, ông đã bị đẩy vào giữa hai người mà ông đều yêu quý... Nhưng ông rất hiếm khi thấy Gensan nổi giận như

vậy. Gensan không giống những anh trai của mình, chàng lớn lên với thân phận con út đồng nghĩa với việc hoàn toàn không có hi vọng kế vị ngai vàng...Chàng sống cam chịu và không quan tâm nhiều đến xung

quanh. Cũng không to tiếng với ai... thế mà...

Abask nhìn Hec, đôi mắt già nua nheo lại. Cô gái Henki này đâu phải là một tuyệt sắc giai nhân... nhưng Gensan yêu cô ta, tình yêu ấy cũng lớn không kém gì tình yêu mà chàng dành cho người mẹ đã qua đời, cố

hoàng hậu Nereid... Hai tình yêu vĩ đại, hôm nay Sultana đã sỉ nhục cả hai tình yêu ấy và Gensan đã nổi giận là chuyện đương nhiên. Khi cái tên “Nereid” vang lên, Abask đã nhận ra cái run rẩy thoáng qua đôi vai của cả Yusan nữa, chỉ như làn gió nhẹ mà thôi. Nhưng ông biết, ông hiểu...

“Nereid, hai con trai nàng chưa bao giờ quên nàng... Còn ta, ta cũng chưa bao giờ quên...” – Abask trầm

ngĩ và từ từ nhắm mắt lại. Ông không muốn nhìn thấy nỗi đau khổ và phần
nộ của hai đứa con trai nữa, càng không muốn thấy vẻ cay độc, giận dữ của
vương phi Sultana. Từ bao lâu rồi tâm hồn ông không còn

được bình yên giữa Jinnee thanh tịnh ? Từ bao lâu rồi ông sống mỗi mồn
với chút hình bóng còn sót lại của hoàng hậu Nereid?

-Đi đi Gensan... đi đi... - Ông thều thào trong hơi thở yếu ớt.

-Nhưng...

Gensan đã toan mở miệng gọi vua cha Abask nhưng Yusan đã ngăn lại. Ánh
mắt đau buồn...

-Chúng ta đi thôi, Gensan. – Chàng nói thật khẽ - Em đã quên rồi à? Cha đã
già, đừng làm cha phải đau khổ

nữa... Con người ta khi về già thường nhớ những điều dễ làm họ khóc, em
muốn cha phải khóc vì mẹ thêm

một lần nữa hay sao?

Legend of Porasitus - Chương 88

Đêm, trăng khuya vắng vặc, thủ đô Penla chìm trong màn ánh sáng bạc
lung linh.

Bóng Prang đứng bên cửa sổ lớn, dáng ưu tư, chiếc áo khoác ngoài hồ hững
bay theo những cái hôn nhẹ của gió đêm.

-Chàng còn chưa đi nghỉ sao? - Giọng nói mệt mỏi của vương phi vang lên.
Jacaranda bước đến bên cạnh

phu quân, mắt ngược lên theo hướng xa xăm mà Prang đang nhìn. Trăng
dịu dàng đáp lại. Nàng bật ra tiếng thở dài:

-Phương Đông... chàng muốn chinh phục Serazan đến thế cơ à?

-Tại sao nàng quan tâm đến việc này? – Prang nhếch môi thành một nụ cười nhạt, cúi đầu tránh làn gió mát vừa thổi qua như cố tránh cái vuốt ve dịu dàng của thiên nhiên. Bất ngờ, hai tay Jacaranda chụp mạnh lấy khuôn mặt Prang, quay mặt chàng nhìn thẳng vào mình.

-Nàng làm cái gì vậy?!?

-Chàng nhìn vào mắt em đây này.

Vẻ hồ hững hờ không suy chuyển, Prang nhún vai bất cần:

-Một đôi mắt màu rêu, rất đặc biệt.

-Đúng. Màu rêu xanh thẫm... - Jacaranda nghẹn ngào vuốt sợi tóc đen mượt vắt qua vầng trán cao của

Prang, giọng trầm sâu – Ngày đó, chàng cũng chỉ nói một câu như vậy, không thay đổi. Bao nhiêu năm...

thiếp chỉ để lại chút ấn tượng nhỏ nhoi vậy thôi sao, Erok?

Nước mắt trong veo, Jacaranda rút tay lại gạt lệ thật vội vàng. Ánh trăng hắt vào khuôn mặt vốn rất ngạo mạn mà giờ đây chứa chan đau đớn. Nỗi đau đớn ấy vọng lên từ đáy sâu một tâm hồn trợ trợ. Prang Erokin, phu quân của nàng, hoàng đế của nàng, lại không mảy may có chút tình cảm nào với nàng. Làm vương phi

để mà làm gì ? Chiếm giữ cái xác rỗng không trái tim này để làm gì ?

Prang không trả lời, có thể là không muốn hoặc là chẳng có gì để nói. Chàng lách mình khỏi vòng tay của Jacaranda, ngồi xuống chiếc ghế cạnh cửa sổ, kéo vạt áo vắt lên vai. Đôi mắt xám lạnh lẽo, hoang tàn hướng vào khoảng không phía trước, trống rỗng. Jacaranda quỳ sụp xuống, dựa lưng

vào làn kiếng trong cửa ô cửa, ngả đầu lên bờ vai gầy cô quạnh, nàng nói tiếp bằng giọng rì rầm khe khẽ:

-Tám năm về trước... cũng ở ngay Lesbos này, chàng có nhớ không? Khi thiệp đến tập kiếm với chàng,

chàng đã nói... rằng sau này chàng sẽ lấy thiệp...

Phải. Tám năm, không dài mà cũng chẳng ngắn, Jacaranda đã sống ở vùng biên giới và sau đấy là ở

Gladiolus từ dạo đó. Nàng chẳng gặp lại chàng thái tử có đôi mắt xám tràn ngập ngọn lửa tham vọng ấy

thêm lần nào cho đến hôm nay... Nhưng đây không còn là Erok nữa, mà đã là một Prang – hoàng đế của đế

chế Henki hùng mạnh. Tham vọng không còn là ngọn lửa tí tách cháy nơi đáy mắt mà đã thành cơn bão lửa khổng lồ sôi sục trong trái tim lạnh lẽo kia...

-Ta đã giữ đúng lời hứa cơ mà. – Prang nhún vai nói, giễu cợt và vô tình.

-Vậy ư ? Thế ra tình yêu mà chàng hứa sẽ ban cho thiệp lại có mùi vị chua chát thế này ư ?

-Nàng muốn trở thành vương phi của Henki, nàng muốn ta thuộc về nàng. Ta đã đáp ứng đủ yêu cầu, nàng

còn oán trách gì nữa?

Jacaranda vội đưa tay lau những giọt nước mắt vừa tiếp tục tuôn ra. Nàng co người lại, gật gù:

-Thiếp... xin lỗi. Thiếp đã có quá nhiều mà vẫn còn muốn xin thêm tình yêu của chàng. Thật là quá tham

lam. Thiếp xin lỗi...

Những chữ cuối cùng vỡ oà ra, gãy vụn. Vị vương phi trẻ đưa hai tay ôm mặt, vì bây giờ nước mắt đã nhiều đến nỗi nàng không thể lau hết kịp. Ánh trăng hắt vào cửa sổ, soi rõ bóng một cô gái rũ người đau khổ và một chàng trai ngồi bất động, không sinh khí như một khối băng bạc.

Cô đơn.

Cảnh đêm nay sao cô đơn quá. Hai con người ấy... có ai tin họ lại là đôi vợ chồng mới cưới, uy quyền bậc nhất của đế chế Henki ? Mỗi trái tim đều thốn thức, ghen ngào cho một tình yêu chẳng khi nào họ có được.

-Jacar... - Tiếng Prang chột vang lên thì ào trong đêm vắng - Cầu xin tình yêu không bao giờ là tham lam cả. Nhưng tiếc thay, ta... Prang Erokin này, chẳng còn chút tình yêu nào để mà cho nàng nữa. Giống như

sinh mạng, con người cũng chỉ có một tình yêu, một khi đã cho đi thì không thể nào lấy lại được. Cuộc hôn nhân này... làm cho cả hai chúng ta đều đau khổ, thế mà vẫn cứ phải làm, vì con người không sống chỉ

bằng tình cảm, vẫn còn có lí trí tồn tại ...

-Tình yêu của chàng... thứ quý giá đó chàng đã đem cho ai ? – Jacaranda ngược lên nhìn vào khuôn mặt của Prang giờ đây bỗng trắng nhợt do ánh trăng tương phản với màu tóc đen mượt. Hoàng đế mỉm cười, vừa

như khinh bạc, lại vừa như cố che giấu nỗi bất hạnh khôn cùng:

-Một người ta chẳng còn bao giờ gặp lại dù cho nét yêu kiều thân quen ấy ngày ngày ta vẫn được nhìn thấy trên ... khuôn mặt của một người khác.

Đối với nàng, ta vẫn tồn tại cho dù tình yêu đã hết. Nhưng với ta, người con gái ấy chẳng bao giờ quay về được, cũng chẳng bao giờ chấp nhận ta dù chỉ là làm người xa lạ.

Tình yêu đã không có, mà thù hận thì thật nhiều...

-Chàng muốn nói đến... không, có lẽ thiếp đã lầm. Không thể nào là con người ấy.

Prang đẩy ánh mắt buồn về phía người vợ trẻ, cười :

-Tại sao nàng nghĩ là mình lầm?

Một cơn đau bất ngờ nhói lên, hơi thở nghẹn lại trong người Jacaranda làm toàn thân nàng run bắn.

-Nói vậy thì thiếp không lầm sao? Không. Chàng có thể yêu bất kì ai, nhưng thiếp không tin một người

thông minh, nhìn xa trông rộng như chàng lại có thể lựa chọn mù quáng như vậy! Chàng biết tình yêu ấy không thể trở thành hiện thực được kia mà! Tại sao chàng lại yêu người mà chàng biết ngay từ đầu là sẽ chỉ

mang đến bất hạnh cho mình?

-Nàng nói đúng. Đã biết là chỉ chuốc lấy đau khổ mà vẫn cứ yêu, yêu thật nhiều... Tại sao thế nhỉ ? – Prang hướng cái nhìn mông lung ra bầu trời bên ngoài – Cũng giống như trời đêm nay, chỉ có vầng trăng rực sáng.

Hào quang của trăng đã làm lu mờ tất cả các ánh sao. Mà nào phải sao xấu xí hay tăm tối gì, sao cũng sáng lắm, nhưng kẻ chỉ mới ngắm bầu trời vào đêm rằm thì sẽ chẳng khi nào tin điều ấy. Vì hẳn đâu có nhìn thấy các vì sao những lúc không có trăng, thế nên hẳn tin một điều duy nhất : bầu trời chỉ có một mặt trăng, lung linh, huyền ảo. Trong trái tim hẳn làm sao còn có

chỗ cho những ánh sao tội nghiệp kia nữa. Chẳng phải lỗi tại hân cũng chẳng tại sao hay trăng. Chỉ là số phận, là trò đùa... trò đùa bất tận mà nghiệt ngã.

Đúng vậy. Con người ta chỉ tin vào điều mình thấy. Và khi người con gái oan nghiệt kia xuất hiện lần đầu tiên trước mắt Prang thì nàng đã trở thành vầng trăng đêm rằm trong cuộc đời chàng mất rồi. Ánh trăng dịu dàng mà mê hoặc kia đã át hết tất cả những ánh sao le lói, độc chiếm trái tim chàng như vầng trăng trên cao độc chiếm bầu trời đêm.

-Nếu... nàng ấy là trăng thì chàng là gì hả Erok?

-Hỏi hay lắm. – Prang gật đầu thật khẽ - Ta ư ? Thế nàng nghĩ ta là gì hả Jacar ?

Vương phi trẻ thoáng cau mày thật khẽ, đôi mắt xanh rêu lặng lẽ ngược lên nhìn vầng trăng bạc trên cao như tìm kiếm câu trả lời... Mặt trăng là người con gái ấy, vậy Prang chẳng lẽ là... mặt trời ? Không, mặt trời nóng và sôi sục còn Prang, chàng trai này là một khối băng buốt giá, một kẻ tham vọng với trái tim bị lí trí chi phối... nhưng Prang cũng có thể thiêu đốt những người xung quanh bằng chính cái tham vọng bá chủ

khủng khiếp của mình. Prang không chỉ đơn giản là mặt trời mà...

-Chàng là mặt trời mùa đông, vẻ như rất lạnh như thật ra luôn sôi sục sức sống và tham vọng.

Prang không bình luận gì về lời nhận xét ấy, thay vào đó, chàng mỉm cười. Đôi mắt thật sáng.

Sau phút liên tưởng, giọng Jacaranda chọt chùng xuống như nốt trầm của bản nhạc buồn:

-Mặt trời mùa đông thì vẫn cứ là mặt trời. Và mặt trăng nữa... chúng chẳng bao giờ xuất hiện cùng nhau

trên một nền trời.

-Có chứ. Chúng có xuất hiện cùng nhau chứ. Ấy là khi... nguyệt thực và nhật thực... - Hoàng đế thêm vào

với vẻ thờ ơ, cố vờ như mình vô cảm. Nhưng thật ra mặt trời mùa đông vẫn rất nóng...

-Nhưng khi đó, trời đất tối đen... Ý chàng muốn nói gì ?

Prang lặng lẽ cười khan và sau đó lại là sự im lặng bí ẩn. Lần này Jacaranda không thể hiểu thấu ý nghĩ của chồng, và rất có thể nàng sẽ mãi mãi chẳng khi nào hiểu được cho đến khi “nhật thực” thực sự xảy ra... Một không gian tối đen, không chút ánh sáng, liệu Jacaranda có biết sắc màu đó tượng trưng cho điều gì hay không?

Rất đơn giản.

Đó là ... sự hủy diệt. Điềm báo... hay sự thật tất yếu ?

-Bệ hạ. - Tiếng lính canh bên ngoài đột ngột vọng vào. Prang cau mày:

-Có chuyện gì?

-Có người xin yết kiến ạ.

-Đêm khuya thế này mà còn... nhưng là ai?!

-Là tôi thưa bệ hạ.

Giọng nói mềm mại vang lên thay cho tiếng người lính ban nãy. Một luồng điện chạy dọc sống lưng hoàng đế, chàng lập tức đứng bật dậy. Jacaranda

cũng vội vàng lau sạch nước mắt, gấp gáp hỏi :

-Là ai thế?

-Sứ giả điềm lạnh đến từ Doxllisis. – Prang vừa đáp vừa rảo bước thật nhanh về phía cửa – Canary Citron.

-Đã có chuyện gì xảy ra rồi. - Giọng Gensan vang lên giữa đêm khuya đầy lo lắng. Hec đang ngồi bên cạnh, ngạc nhiên nheo mày:

-Sao vậy?

Gensan đưa mảnh giấy vừa lấy từ chân con cú Avista ra, giơ lên trên ánh sáng hắt ra từ ngọn đèn đang để

trên bàn. Toàn là các mật mã mà chắc chắn chỉ có chàng và ai nhận được lá thư ấy mới hiểu được. Đây

không phải là lần đầu tiên Hec thấy con cú trắng hay ngủ ngày ấy mang tin về Katharsis nhưng lần này, nội dung lá thư hình như làm cho cái cau mày của Gensan sâu hơn bình thường.

-Có tin xấu gì à? – Hec lại hỏi, cố xua tan cái ám khí đè nặng trong màu mắt lục nhạt của Gensan, chàng vương tử âu sầu vo lá thư lại, đáp lời bằng giọng rời rạc:

-Không. Chẳng có tin gì trở về cả.

-Em không hiểu.

-Nghĩa là lá thư này ta gửi đi đã ba ngày mà Avista vẫn không tìm được những gián điệp ấy để trao. Lẽ nào những người đó đã xảy ra chuyện ... ?

-Gián điệp? À ... - Hec thấy chẳng cần thiết phải hỏi thêm là các gián điệp ấy đang thi hành nhiệm vụ gì.

Aureola cũng từng nhắc đến những thông tin tình báo đem về từ Henki cơ mà. Thế nhưng... Nàng xiết nhẹ

bàn tay Gensan thay cho một lời an ủi. Chàng trai Serazan đưa lá thư vào trong ngọn đèn, mùi khét từ từ toả

ra khắp phòng, mảnh giấy quăn lại, co quắp, đen kịt như những vầng mây u ám đang che mờ tương lai thánh địa của các tôn giáo : Serazan.

Trong căn phòng tối om như lỗ đen vũ trụ, bóng người to lớn ngồi bất động. Két... cánh cửa sắt rít khẽ khi chuyển động, một làn ánh sáng mờ nhạt rón rén len vào tầng ngục sâu. Người tù nhân khẽ động dậy, nheo mắt, cố nhìn ra ngoài khoảng sáng. Một dáng người bước vào, tiếng đế giày gõ cồm cộp trên nền đá nghe lạnh thấu xương.

-Đừng có làm như kiệt sức sắp chết nữa. - Người đó bật ra tiếng cười khan, nhạt nhẽo, uy quyền - Một trong tứ linh thú của gia tộc Czardas thì đâu có dễ vong mạng chỉ vì bị giam vài ngày như vậy, đúng không nào?

Người có dáng to lớn giờ đã quen với ánh sáng, đôi mắt chàng mở to một sắc đen sâu thẳm, rọi ánh nhìn về

vô cảm mà thận trọng vào kẻ vừa cất giọng. Im lặng. Kẻ đó lại bước vào quanh trong phòng giam chật hẹp, nhịp giày gõ đều đặn.

-Đừng có im lặng mãi, điều đó chẳng mang đến ích lợi gì đâu. Người biết mà.

-Reven Ping... - Chàng trai tóc nâu nhẹ nhàng đáp – Tôi chỉ e nếu mình mở miệng quá nhiều thì không tốt cho người đâu. Muốn tôi mở miệng à, dễ lắm, nhưng người đã đảm bảo là không bị ai nghe trộm chưa đấy?

Vai Ana run lên trong một giây, chỉ một giây thôi, rồi nụ cười hoà hoãn lại ngự trị trên khuôn mặt vô cảm như một thứ hành động đã trở thành thói

quen. Nàng gật đầu:

-Người quá coi trọng ta rồi. Ngoài kia chỉ có người thân tín nhất của ta mà thôi. Thế nào, giờ thì chúng ta có thể trao đổi thoải mái đúng không, Thanh long Abele?

Abele nhún vai một cách khó khăn, chàng thở hắt ra mệt mỏi :

-Có cần phải cố chấp như thế không?

-Người nói gì?

-Ý tôi là... người thật là đáng thương, công chúa nhỏ ạ.

Lần này thì cái sắc trắng bệch kinh ngạc trụ lại trên mặt Ana lâu hơn một chút. Tiếng bước chân ngừng phắt lại. Nàng hạ giọng thật thấp:

-Tại sao người...

-Tại sao tôi biết chứ gì? Chẳng lẽ người không đoán ra ?

-Là...là Yusan à?

Abele gật đầu xác nhận. Chàng đã nhìn thấy nét kinh hoàng và đau đớn bùng cháy trong đôi mắt lam của đại tướng quân Henki đồng thời là công chúa Porasitus.

Ana cố giữ cho cơn xúc động không len vào giọng nói nhưng một sát thủ tinh tường như Abele làm sao lại không nhận ra điều đó.

-Đã bao nhiêu người biết... bí mật của ta?

-Không nhiều. – Abele đáp – Nhưng tôi khuyên ngài đừng trách vương tử. Vương tử vẫn là người Serazan

cơ mà.

-Nhưng nói ra điều ấy... là Yusan muốn ta chết... - Ana cười gằn như tiếng rên của con sói bị thương, nàng dựa lưng vào thành đá lạnh, đôi chân run rẩy chỉ e không đứng vững. Tại sao nàng lại phải nghe điều này từ

một sát thủ Serazan?! Rằng Yusan, nhà tiên tri áo đỏ, người từng hứa sẽ mãi mãi bảo vệ ngôi sao nhỏ lại muốn giết nàng...muốn nàng chết!

-Muốn ư ? Tôi không nghĩ là vương tử muốn điều đó, bởi vì ... tôi còn nhớ rất rõ ánh mắt khô cạn nước mắt của ngài vào cái ngày lộ ra bí mật đó cho thái tử Gensan. Với kinh nghiệm của mình, tôi có thể khẳng định, nếu chuyện không hay xảy ra cho người, công chúa ạ, thì vương tử nhất định không để người phải một mình cô đơn sang thế giới bên kia đâu... Nhưng người còn phải cảm ơn thái tử Gensan nữa, vì ngài đã không ra tay hạ sát người.

-Gensan? À, phải... chuyện đó ta không hiểu. Chắc người cũng không có ý định nói cho ta biết đúng

không? – Ana đã bình tĩnh hơn một chút sau lời nói của Abele về tình cảm của Yusan. Thật là mâu thuẫn, một kẻ nguyện dốc hết sức vì Prang cho đến khi Serazan bị hủy diệt lại đi đau lòng vì vương tử Yusan...

-Trái lại, tôi rất muốn nói cho ngài rõ. Vì thái tử không muốn làm tổn thương anh trai mình, càng không muốn anh trai mình chết theo người... Tôi vẫn nghĩ đó là sai lầm của thái tử. Nói thật ra thì có lẽ thái tử còn đa cảm hơn cả vương tử Yusan nữa...

Đúng. Giờ thì Ana đã biết về nguyên nhân mình trúng độc Aegis, biết rất rõ... và nàng chợt hiểu, chính

Yusan đã bảo vệ nàng thoát chết. Nếu không vì Yusan thì Gensan nhất định sẽ bỏ mặc nàng như tất yếu là nên làm như thế... Nhà tiên tri áo đỏ mãi mãi bảo vệ ngôi sao nhỏ trong truyền thuyết... Một suy nghĩ vụt xẹt ngang đầu Ana trong tích tắc. Nàng giật mình tỉnh khỏi kí ức về khuôn mặt nhân từ

của Yusan, tình cảm vừa bị lí trí thế chỗ. Ánh mắt lạnh Ana đang nhìn Abele bây giờ đã sáng suốt hơn rất nhiều. Nàng nhếch môi cười nhạt, đầy thích thú:

-Bây giờ thì ta đã bắt đầu hiểu người rồi đấy Abele.

Abele bối rối ngược lên nhìn. Ana vẫn đang cười:

-Nói là ta đến để khai thác người, để dụ dỗ người nhưng thực tế lại khác hẳn.

-Người nói gì vậy? Tôi chỉ trả lời các câu hỏi của người chứ nào dám hỏi lại câu nào...

-Thế ư? Vậy không phải là người muốn đem Yusan ra để lung lạc rồi chiêu hàng ta à? Vì người biết rõ tình cảm của Yusan mà, đúng không?

Sự bối rối giả tạo lập tức tan biến trong mắt Abele, chàng cuối cùng đã chịu nở một nụ cười :

-Không hổ danh đệ nhất tướng quân của Henki, càng không hổ danh huyền thoại về nàng công chúa một

mình trả thù cho cả dân tộc...thâm ý của tôi, không ngờ lại bị người phát giác nhanh đến thế.

-Không. Ta phải nói rằng nhà Czardas đào tạo được những sát thủ như người thật là đáng khâm phục.

Người nắm bắt rất tốt tâm lí của đối phương và biết hướng câu chuyện theo đúng ý mình mà không để lộ ra.

Làm được điều đó không dễ chút nào.

-Không dễ. Phải, tôi đã bỏ cả đời mình để học cách làm điều đó, nhưng chỉ trong giây lát đã bị người phá hỏng. Để làm được việc này còn khó hơn nhiều.– Abele buồn bã mỉm cười - Người có thể nói cho tôi biết tôi đã phạm sai sót nào hay không?

-Là do người chẳng hỏi ta lời nào cả. Thật là bất bình thường đúng không? Theo phản ứng thông thường thì chắc chắn người phải hỏi vì sao ta biết được tung tích của người và Huyền Vũ Abalone...tất nhiên nếu lấy lí do người là sát thủ chuyên nghiệp nên không dễ bị kích động để lí giải thì nghe cũng hợp tai đấy. Nhưng...

người đâu có im lặng từ đầu đến cuối, người nói rất nhiều...nói như thể người biết tất cả mọi chuyện.

-Thì ra là vậy. – Abele chậm rãi gật đầu - Tiếc là tôi không còn cơ hội sửa chữa sai lầm ấy vào lần sau nữa.

Bây giờ tôi sẽ hỏi một điều. Gián điệp mà Henki cài trong hoàng cung Jinnee là ai thế ? Có phải là quận chúa Hecates không?

Ana cười vang, nàng lắc đầu nhẹ nhàng:

-Người biết là ta sẽ không trả lời câu hỏi đó, mà cho dù có trả lời thì cũng không đời nào là sự thật.

-Thế sao? Tôi lại nghĩ nhiều lúc đó chính là sự thật mà người ta cứ làm ra vẻ là giả để kẻ khác mắc lừa.

-Thú vị lắm. Chỉ một Thanh long bị giam cầm trong ngục mà ta đã khó đối phó thế này thì chẳng biết ba vị

linh thú còn lại sẽ đáng sợ đến mức nào đây nhỉ ?

Legend of Porasitus - Chương 89

Cuộc tra khảo mà gần như là thăm dò đối thủ của Ana đã kết thúc. Cánh cửa sắt từ từ đóng lại trong lúc phát ra những tiếng két ghê rợn âm vang dọc tầng hầm. Một lần nữa Abele chìm trong bóng tối vô tận, thứ không gian như một sức mạnh vô hình đè lên hơi thở làm người ta tưởng như không cựa quậy được.

-Cuộc trò chuyện lâu hơn dự tính phải không?

Ana ngược lên nhìn. Jacken vẫn đứng canh gác ở bên ngoài từ nãy đến giờ. Mái tóc huyết dụ mang sắc lạnh lạ lùng của dân tộc Cursey phản chiếu ánh sáng le lói khiến đôi mắt chàng sâu hơn hẳn lúc bình thường.

-Lâu hơn và khó hơn. – Nàng đáp, không cười nhưng mắt loé lên rục rĩ - Những sát thủ trong tứ linh thú thật thú vị.

Vừa nói chuyện, cả hai vừa sóng bước ra dọc con đường dẫn lên trên mặt đất, một địa đạo quy mô. Đây

chính là nơi các gián điệp Henki ở Serazan ẩn náu mỗi khi có biến. Jacken nhìn ra xa, mông lung, cất giọng nói lạc lõng:

-Ngài không bao giờ thấy cô đơn hay sao?

-Người nói gì ?

-Một công chúa xinh đẹp...có đáng hi sinh cuộc đời mình vì mối thù ấy không?

Tất nhiên là câu chuyện ban nãy đã bị Jacken nghe thấy, và chàng đủ thông minh để liên hệ các chi tiết từ

đó suy ra vấn đề chính. Ana đột ngột dừng bước, Jacken cũng đứng lại, chàng nhìn thẳng vào đôi mắt lam của đại tướng quân:

-Ngài tin tôi đến mức để cho tôi nghe câu chuyện ấy sao ? Ngài có biết là mình đã rất mạo hiểm không đấy?

-Ta chẳng khi nào nhìn lầm người. – Ana tự tin khẳng định - Nếu như trên đời cần có thêm ai đó biết bí mật này, thì ta nghĩ người đó chỉ có thể là anh thôi, Jacken à. Ai sống trên đời đều sẽ có lúc cảm thấy cô đơn, trơ

trọi, nhưng ta và anh, cả hai đều luôn luôn cảm thấy như thế.

Jacken nở một nụ cười thật buồn tặng cho cả hai con người đồng cảnh ngộ. Người thiếu nữ kiên cường đang đứng trước mặt chàng không phải là một bông hoa rực rỡ thông thường mà là một đoá hồng Hoàng đế, loài hoa bá chủ không thể lẫn với bất cứ loại hồng nào khác. Rốt cuộc thì tâm hồn cô gái này sâu đến mức nào nhỉ ? Hình như còn sâu hơn cả tâm hồn của Prang... Và nụ cười kia, tươi tắn là thế mà sao vẫn đượm mùi

chua chát.

-Đại tướng quân, tôi có thể cầu xin ngài một việc được không?

-Sao?

Jacken không đáp, thay vào đó, chàng ôm lấy Ana thật nhẹ nhàng làm nàng phải sững người vì bất ngờ.

-Cả ngài và quận chúa Hecates... xin đừng ai chết trong cuộc chiến này nhé. Vì tôi chẳng muốn thấy cảnh ấy chút nào.

Ana tưởng như bất động trong vòng tay đó, không phải vòng tay của tình yêu, chỉ đơn giản là tình bạn và tình người. Nó không khiến nàng cảm thấy nặng nề vì trách nhiệm mà lại chứa chan cái triu mến cùng lòng kính trọng sâu xa.

-Ừm. – Nàng nở một nụ cười chân thật, cũng đưa tay quàng ngang vai chàng cận tướng. Chỉ một cái ôm nhẹ

nhàng thôi cũng có thể khiến lòng con người ta ấm áp hơn, một khi cuộc đời luôn tràn đầy gió lạnh.

Nhưng... liệu nàng và Hecates có thể cùng sống được không khi mà cả hai đứng ở hai đầu chiến tuyến?

Chẳng ai biết trước số mệnh của mình. Chết, hay không chết? Chỉ còn biết để tương lai trả lời mà thôi.

Qua màn tóc huyết dụ của Jacken, Ana ngược lên nhìn vòm cây trên cao...

Lá đã rụng gần hết. Mùa đông năm nay sao đến sớm thế này ?

Gensan hình như lại đến chỗ Yusan nữa rồi. Vì thế Hec chỉ có một mình trong Katharsis, ngay cả Aur cũng không đến. Xem ra ai cũng đều rất bận rộn, có mỗi mình nàng là... Hec nhớ về giấc mơ lần trước, nhớ về

màu mắt đặc biệt của Jacaranda...và nhớ Lesbos. Vườn hồng Hoàng đế đỏ thắm như máu, những dãy cột

cắm thạch sùng sững in bóng trên đồi cao mỗi buổi hoàng hôn phủ lên vịnh Bulebell xanh mượt mà. Ở đây có một người mà nàng ngày ngày vẫn nhớ mong... anh trai của nàng, Prang Erokin.

Prang hiện giờ như thế nào nhỉ ? Vương phi thì cũng đã lập rồi. Nhưng cuộc hôn nhân đó đem đến chút

hạnh phúc nhỏ nhoi nào cho Prang không?

Và... Reven, Hec không bao giờ quên ánh mắt của con người ấy khi khuyên nàng đừng từ bỏ tình yêu với

Gensan. Một đôi mắt xanh lam nồng ấm, dịu dàng. Đó là một chàng trai tuyệt vời, liệu Reven và Iris sẽ có được hạnh phúc hay không? Tại sao nàng lại nghĩ thế một khi nàng đã khẳng định sự tuyệt vời đến hoàn hảo của Reven? Có điều gì đó không ổn, ngăn nàng nghĩ đến hai chữ “hạnh phúc”. Vì sao xung quanh một con

người đẹp dễ như vậy lại chỉ toát ra một không khí chết chóc và âm u ?

-Các người định làm gì vậy?!? - Tiếng các tì nữ la lên hốt hoảng đánh thức Hec khỏi dòng suy nghĩ. Nàng ngạc nhiên bước ra đại sảnh, nơi đang rất ồn ào. Một toán quân đang đứng ngay cửa cung và các tì nữ thì cố

hết sức ngăn họ tiến vào trong. Hec điềm tỉnh lên tiếng:

-Có chuyện gì vậy?

-Công nương Seraph... - Một tì nữ sợ hãi nhìn nàng. Và đúng lúc ấy Hec nhận ra người chỉ huy đám quân

đó là ai.

-Kavass...

Phải, chính là Kavass! Hắn ta mỉm cười đáp lời :

-Được quận chúa nhớ tên thật khiến ta vinh hạnh. Tránh ra!

Miệng vừa nói, tay hắn liền xô hai cô tì nữ ra một cách vô cùng thô bạo khiến một người ngã mạnh vào

tường, bất tỉnh. Kavass như một con hổ đói hung hãn tiến về phía Hec. Nàng quận chúa nhỏ kinh hoàng

quay lưng toan bỏ chạy nhưng không kịp nhấc bước đã cảm thấy bàn tay thô ráp, cứng như gọng kìm của

tên tướng quân ấy chụp lấy vai mình, giật mạnh.

-Bỏ ta ra!

-Thứ con gái Henki nhớ nhức như người mà dám to tiếng ra lệnh với ta sao? Người tưởng đây là Penla đấy chắc?! – Kavass nghiêng rặng, bẻ ngoặt tay Hec ra sau. Chỉ nghe rắc một tiếng rồi cơn đau buốt làm Hec tưởng như ngắt lịm đi, tay trái của nàng đã bị bẻ gãy. Hec ngã quy xuống, người mềm nhũn ra trong cơn đau khủng khiếp. Nhìn Kavass bằng con mắt căm thù, nàng thều thào:

-Nếu Gens... và anh trai ta biết việc người đã làm... thì...người sẽ phải hối tiếc vì đã sinh ra trên đời này!

Lời đe dọa có làm Kavass xao động đôi chút. Gens...là thái tử Serazan, Prang là hoàng đế Henki, dù

Serazan thắng hay thua trong cuộc chiến thì rõ ràng chuyện vừa rồi đều gây bất lợi cho hắn. Nhưng sợ gì nào, nếu Henki thắng thì cứ việc giết quách con bé này đi. Prang làm sao biết được chuyện gì đã xảy ra.

Huống chi cách đối xử tàn tệ này là do... Sự tự trấn an đó giúp hắn nở được một nụ cười man trá.

-Công nương Seraph! Trời ơi...nếu thái tử biết thì...– Các tì nữ kinh hoàng đỡ lấy Hec đang dần lịm đi

trong đau đớn. Kavass gạt họ ra như gạt một đám bụi trước mắt, hắn gầm lên:

-Công nương Seraph nào? Đây là quận chúa Hecates của Henki! Cái gì mà thái tử biết với không biết, ta nói cho các người hay, đây là lệnh từ chính vương phi Sultana. Lam cung Katharsis của các người là thánh địa hay sao mà dám chứa loại yêu nữ này! Lính, đem cô ta đi!

Bọn lính lập tức xô vào như một lũ chó săn, nhấc bổng Hec lên. Sự việc diễn ra quá nhanh. Gensan lại đi vắng...chẳng ai cứu Hec thoát khỏi bàn tay của Sultana được nữa... bắt lực cho số phận cuốn trôi...

-Phụ vương...

Vua Abask từ từ mở mắt ra nhìn. Yusan đang đứng trước mặt ông trong lễ phục trắng muốt, chàng dịu dàng hạ giọng:

-Lâu lắm rồi mới thấy cha đến thần điện Zion.

-Phải. – Abask gật đầu buồn bã. Ông đứng dậy khỏi vị trí hành lễ trước tượng thần Clotho uy nghiêm, một cơn gió đông lạnh giá thổi thốc vào điện làm tà áo của Yusan tung lên mềm mại. Nhìn cảnh ấy, Abask thở

dài:

-Con biết không Yus? Con rất giống mẫu hậu của con, nhất là khi con mặc lễ phục như vậy.

-Phụ vương à... mẫu hậu không còn nữa.

Abask không quan tâm đến lời an ủi của con trai, ông rảo bước ra khỏi nội điện, hướng ra ngoài khu vườn trồng đầy hoa ngọc lan thơm ngát. Yusan nhẹ nhàng theo sau, con chim ưng lượn lờ trên nền trời xám xịt.

Hai cha con họ đã rất lâu rồi không được ở cùng nhau giữa một nơi yên tĩnh thế này. Không một tiếng động, dù là tiếng chim hót hay côn trùng kêu rí rả, chỉ có làn hơi của gió cuộn quanh lá lướt. Thần điện Zion được xây trên đỉnh núi Sigatsu nên không khí luôn luôn trong lành và mát dịu. Nơi này khiến tâm hồn người ta thấy dễ chịu, êm đềm...

-Từ ngày mẫu hậu con ra đi ở chốn này, ta đã không còn đặt chân đến đây nữa. – Nhà vua già từ tốn cất giọng – Đã rất, rất lâu từ cái ngày hôm ấy.

Thần điện Zion chỉ còn làm ta nghĩ đến những kỉ niệm buồn. Ở

chính nơi đây, hai người thân yêu của ta đã rời bỏ ta mãi mãi không trở về.

-Cha muốn nói đến mẫu hậu và... - Yusan thoáng ngập ngừng. Vua Abask gật đầu:

-Con đoán đúng, ta muốn nói đến Zephyr. Câu chuyện xưa đã xa qua rồi, đúng không? Zephyr Seraph, đó là cái tên mà suốt cuộc đời này ta sẽ không bao giờ quên được,

Việc cha đột ngột nhắc đến cái tên ấy làm Yusan nhớ đến việc Gensan cũng gọi Hecates là Seraph. Chẳng lẽ

trong tim Gensan, cô gái Henki ấy cũng thánh thiện như Seraph năm xưa hay sao?

Hai người cứ rảo bước xuống chiếc cầu thang đá hình xoắn ốc ôm vòng quanh thần điện để trở về khách

quán bên dưới. Bỗng một cánh hoa trắng xanh mỏng manh hình cánh bướm bay lướt đến làm Abask giật

mình nhìn theo:

-Hoa Pansy? Hoa Pansy từ đâu đến vậy? Con có trồng hoa này ở đây ư ?

-Không ạ. Con chỉ trồng hoa ngọc lan, biểu tượng của thần điện Zion mà thôi. Còn hoa Pansy là do một

người khác trồng...

Chàng vừa nói đến đó thì trước mắt họ cũng đã trải ra cảnh tượng lạ lùng: một phụ nữ ăn mặc giản dị, tay xách một lẵng hoa Pansy trắng nhợt nhạt, tay còn lại tung các cánh hoa theo làn gió để chúng cuộn tung lên cao như

mưa tuyết. Abask đứng sững lại, kinh ngạc. Yusan ở bên cạnh vẫn từ tốn nói tiếp:

-Chiều nào cũng thế cả, bà ấy hái những đoá Pansy và lên đây thả xuống sườn núi. Bà hi vọng những cánh hoa Pansy ấy có thể bay đến nơi Zephyr đang ở...

Người phụ nữ có mái tóc bạc trắng ấy đột ngột quay lại nhìn, bắt gặp ngay ánh mắt đầy lệ của Abask. Lãng hoa rơi xuống, những đoá Pansy vung vãi dưới chân, nhưng bà không còn quan tâm đến chúng. Khuôn mặt

đầy nếp nhăn đau khổ của bà co rúm lại như đang nhìn thấy nỗi đau từ quá khứ xa xôi hiện về... thêm một lần nữa. Thật rõ ràng. Thật đau đớn.

-...phu nhân Karma... người vẫn khoẻ chứ? – Abask dịu giọng mở lời. Tay ông run lẩy bẩy. Phu nhân

Karma đưa hai tay ôm mặt, những giọt nước mắt đục ngầu chảy vào những kẽ ngón tay xanh nhợt, bà nghẹn ngào đáp:

-Thái... thái tử Abask...

Bất ngờ, bà quỳ sụp xuống, thảm thiết hét lên:

-Xin ngài, thái tử... xin ngài mang Zephyr về cho tôi. Tôi đã biết tội của mình rồi. Xin ngài, thái tử tôn quý!

-Phụ vương... - Yusan đã đỡ cha mình kịp lúc trước khi ông ngã vật xuống vì nỗi lòng tan nát. Vị phu nhân kia vẫn van nài khẩn thiết. Những cánh hoa Pansy cầu siêu bay phất phơ, lay lắt trong gió đông lạnh. Abask bấu lấy vai con trai, hơi thở khó nhọc... Rồi ánh mắt ông vô tình chạm vào khuôn mặt của Yusan...Nét mặt

thuần khiết thiên sứ này... tại sao? Yusan là con trai của ông cơ mà, thế thì tại sao nét mặt này, cả cái tính cách và không khí toả ra từ chàng lại giống người đó đến vậy? Là Zephyr ư ? Có phải là Zephyr vẫn còn ám ảnh trong tâm trí Abask hay không?

-Đừng. – Abask rít lên, xô con trai ra – Zephyr... đừng... chuyện đã quá lâu rồi mà Zephyr...

“Không đúng, quá khứ còn đó, nỗi đau còn đó, cái chết còn đó... mãi mãi không thể phai mờ đi được ...” -

Tiếng ai âm vang trong sâu thẳm trái tim vị vua già. Câu chuyện năm xưa... ôi, nỗi đau đớn năm xưa, lẽ nào không bao giờ nguôi?

Zephyr Seraph... cái tên mà cả cuộc đời mình, Abask cũng không thể nào quên được... từ cái ngày tóc trên

đầu ông hãy còn mướt một màu nâu tươi trẻ...từ cái ngày Zephyr vẫn còn sống trên thế gian này... từ cái

ngày người phụ nữ tên Karma đang quỳ dưới đất kia hãy còn là một trang mỹ nhân tuyệt sắc làm chao đảo cả thánh địa Serazan...

Bao nhiêu năm đã qua, tóc đã đổi màu, đã có thêm Nereid thân yêu của ông nhắm mắt xuôi tay ở thần điện Zion này, vậy mà nụ cười của Zephyr vẫn không chịu tan theo kí ức. Nụ cười ấy cứ đọng lại mãi như vết thương chẳng thể thành sẹo.

Ôi cái ngày xa xưa ấy...

“Anh ...” - Tiếng gọi tha thiết năm nào lại vang lên bên tai Abask...và ông bật khóc...

Legend of Porasitus - Chương 90

Đau buốt.

-A... - Tiếng rên khẽ, Hec từ từ mở mắt. Cánh tay gãy quặt quẹo đã được băng bó, lạnh toát vắt ngang

người.

-Tỉnh rồi sao? – Vương phi Sultana mỉm cười giả tạo. Giật bản mình khi nhận ra bà ta, Hec cuống cuống gượng ngồi dậy nhưng cơn đau đã không cho phép nàng làm điều đó, nó làm toàn thân nàng căng cứng lên, run lẩy bẩy rồi ngã vật xuống như cũ.

-Nếu ta là người thì ta sẽ không cư xử ngu ngốc như vậy đâu.

-Sultana, bà muốn gì?

-Muốn gì à? Ta chỉ muốn cho người biết, đây là đất Serazan, và ở đây, ai chống lại ta đều sẽ phải chuốc lấy kết cục bi thảm thế này.

Hec cố nén cơn đau để bật ra một tiếng cười khinh miệt:

-

Chứ bà thì hơn gì tôi? Đây là Serazan của hoàng tộc Solome, của Gensan và Yusan, chứ nào đâu phải của bà. Nói đi, bà muốn gì ở tôi? Chẳng lẽ là bắt tôi để gây áp lực với Gensan? Chắc cái đầu óc xảo quyệt bà có lẽ cũng chỉ nghĩ được đến thế thôi phải không?

-Người... người đúng là mang dòng máu nơ như nước. – Sultana tức tím mặt, đưa tay vung lên tưởng như sắp

tát cho Hec một cái đích đáng vì những lời ngạo mạn vừa rồi. Nhưng bà ta đã phải ngừng lại giữa chừng khi giọng nói quen thuộc vang lên ngăn cản:

-Vương phi, bà đối xử với quận chúa của chúng tôi như vậy mà không thấy thất lễ sao?

Cả hai người phụ nữ cùng quay lại. Có hai chàng trai đang đứng tựa cửa, một người có mạng che kín mặt nhưng người thứ hai thì Hec biết, biết rất rõ. Nàng ghen ngào không thốt nên lời :

-Jac...Jacken?

Chàng trai Cursey ấy mỉm cười chua xót khi ánh mắt chạm đến vết thương của Hec. Quận chúa mà chàng

nâng niu, chăm sóc từ tấm bé lại phải chịu đau đớn thế này đây...

Song, Hec kìm nén xúc động rất kịp thời, nàng quay sang người thứ hai ở bên cạnh Jacken, dù không nhìn rõ mặt nhưng... đôi mắt lam hừng hực đã tâm mà cũng dịu dàng như những giấc mơ ấy thì chỉ có thể thuộc

về một người...duy nhất...

-Reven... - Sultana đã gọi tên người đó thay cho Hec. Bà ta chậm rãi rời khỏi chỗ ngồi, dáng vẻ cao ngạo, không hề bị khuất phục – Ngài đến nhanh thật đấy. Hình như Kavass đã hơi nặng tay với cô bé con này, dù vậy, cũng chỉ là một cánh tay thôi chứ có gì to tát lắm đâu. Mà sao ngài cứ thích che đi dung mạo yêu kiều thế?

Reven không thềm đáp, chỉ có một tiếng cười khẽ vọng qua tấm mạng che mặt. Jacken thì có vẻ nghiêm

chỉnh hơn nhiều:

-Đại tướng quân không muốn gây chú ý với quân Serazan từng hộ tống Gensan sang Henki vốn đầy đông

trong hoàng cung này. Giờ thì người có thể để chúng tôi tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch rồi chứ ?

-Được thôi. Xin cứ tự nhiên. – Vương phi mỉm cười đầy vẻ nhún nhường, trợn nhầy. Bà ta phất tà áo duyên dáng bước ra khỏi phòng giam, Jacken nghiêng mình cúi chào cả Reven lẫn quận chúa rồi cũng theo ra

ngoài. Nhiệm vụ của chàng là canh gác cho cuộc trao đổi này chứ không phải là góp lời vào đấy.

Phút chốc trong phòng chỉ còn có hai người. Hec run lên từng hồi. Reven thì ngồi vào chỗ ban nãy của

Sultana, đưa những ngón tay mảnh lên gỡ mạng che mặt xuống.

-Ngài đã đến Kaising rồi à, đại tướng quân?

Ana mỉm cười cái nụ cười dịu dàng, đôi mắt xanh đảo quanh như thăm dò điều gì đó rồi nàng đưa tay nắm lấy cánh tay bị thương của Hec, khẽ cau mày:

-Hi vọng vết thương này sẽ sớm lành.

-Để làm gì? – Hec mím chặt môi, vẻ thận trọng – Ta với ngài giờ đã ở hai đầu chiến tuyến. Nếu ta chết đi, hay tàn tật thì hẳn cả ngài và... và Prang đều nên mừng vui mới phải.

-Quận chúa, ngài đừng quá cố chấp. – Ana buông tay Hec ra, chống cằm, nghiêng đầu nhìn nàng quận chúa bé nhỏ như một con nhím đang xù lông tự vệ trước làn khí lạnh áp đảo bao trùm không gian.

-Máu thì bao giờ cũng quý hơn nước. Ngài nghĩ bệ hạ và quận chúa Iris có thể làm ngơ hay sao? Bệ hạ phái tôi đến là vì muốn mở đường thoát cho ngài đấy. Ngài nên thay đổi lại cách suy nghĩ đi. Đại quân Henki sắp xuất

phát, chỉ một thời gian ngắn nữa, Kaising này sẽ trở thành một phần của đế chế chúng ta. Chẳng lẽ ngài muốn ở đây chịu chết cùng với hoàng tộc Bạch nguyệt không thân không thiết này ư ? Như vậy thì thật là uổng phí làm sao...

-Ngài... ngài đến để chiêu hàng ta à?!

-Chiêu hàng? Đừng nói khó nghe như thế, quận chúa. Tóc của ngài màu đen, mắt của ngài màu xám, tên của ngài là do bộ hạ đặt, dòng máu đang chảy trong tim ngài là huyết mạch Henki. Tôi đến để mời ngài quay về

với quê hương, sao có thể gọi đó là “chiêu hàng” ?

-Im đi, Reven Ping. Ta những tưởng người cũng có chút cảm xúc khi khuyên ta nên chọn tình yêu với Gens vào đêm ấy. Tiếc thay ta đã lầm! – Hec cười ré lên man dại và uất ức, đó là biểu hiện của nỗi tuyệt vọng cùng cực – Đáng lẽ ta phải biết ngay từ đầu rằng một kẻ được coi là cánh tay phải của Prang thì không thể

nào lại có trái tim biết yêu thương được! Cút về Penla đi! Ta nói cho người và cả Henki biết, ta không còn là quận chúa của các người nữa, ta sẽ chỉ chết vì Gensan mà thôi. Vì thế, nếu chiến tranh xảy ra, bất kể ai thắng ai bại, ta cũng sẽ ra chiến trường, sẽ mãi mãi yêu Gensan, người mà ta đã chọn.

-Tốt. – Ana phán một câu lạnh lẽo. Những lời mắng chửi chua chát kia hình như chỉ đủ sức khiến đôi mày cong của nàng nhướn lên một chút, vể... hài lòng – Xem chừng ngài còn sung sức lắm. Thế thì cố gắng lên nhé, quận chúa của tôi. Hi vọng lần sau gặp lại, trên chiến trường, chúng ta có thể so tài cùng nhau lần nữa, để xem tôi có thực sự vượt qua “Người thử thách” hay chưa...

Lời nói mềm mại, ve vuốt. Ana kéo mạng che mặt lên và đứng dậy, nhưng trước khi ra khỏi phòng, nàng

bất giác quay lại, tự đưa tay gõ nhẹ vào trán mình:

-Suýt nữa thì tôi quên mất chuyện thú vị vốn định báo cho ngài. Nếu ngài được trở về trong vòng tay bảo vệ

của thái tử Gensan, à mà chắc chắn là sẽ được trở về thôi, tôi đảm bảo điều đó mà...

-Tại sao người lại thả ta trở về? – Hec rít lên the thé. Phải chăng sự căng thẳng đang làm nàng ngộp thở, sợ

hãi, lo lắng...?

-Thì tôi đang định nói đây này. Tôi muốn ngài trở về để báo cho vị thái tử ấy một tin thú vị, rằng... những sát thủ lừng danh nhà Czardas ấy đều đã bị tôi phát giác rồi. Abele, Abalone, Aureola và... Almah, những cái tên hay lắm đấy.

Hec sụp xuống, thở dốc. Ana lại cười, lần này là nụ cười của thần Chết.

-Thế nào? Mi đã nghe trộm được những gì? – Giọng uy quyền của Sultana vang lên, sâu bên trong tấm cung Nebula. Tên lính hầu vừa đến, quỳ dưới đất, cung kính đáp lời :

-Reven muốn chiêu hàng Hecates nhưng không thành. Xem ra con bé Henki đó đã quá say mê thái tử.

-Chỉ vậy thôi sao? – Sultana cau mày, câu chuyện này đang làm bà ta rất bất an. Tên lính lập tức nói tiếp:

-Vâng, còn một tin quan trọng nữa. Reven báo các sát thủ hộ vệ của thái tử đều đã bị hắn phát giác ra hết rồi...

-Sao? – Cái tin vừa nghe làm vương phi trợn mắt lên kinh ngạc. Tứ sát thủ nằm trong bộ linh thú của gia tộc Czardas chẳng lẽ đều đã bị Reven lật tẩy?

À, không, chỉ có ba người thôi, vì Aureola đã về Kaising rồi.

Nhưng ba đã là quá đủ, bởi vì trong số đó có... Nếu sự thật quả là thế thì đây chính là thời điểm thuận lợi nhất để loại bỏ cái gai Gensan luôn làm bà ta đau nhói bấy lâu nay...

Nhưng liệu Reven có ẩn ý gì không nhỉ ? Hẳn yêu cầu Sultana bắt Hecates, đối xử tàn tệ với cô ta, sau đó lại thả cho cô ta về với Gensan để báo tin này... Có khi nào mọi chuyện đều chỉ đơn giản như những gì đang

trải ra trước mắt hay không?

Khi Sultana ra đại điện thì thấy cô hầu của Reven đang ngồi, rõ ràng là có ý chờ bà ta.

-Có chuyện gì vậy, Ginp? Người không về theo chủ nhân à?

Cô hầu nghiêm nghị nhìn thẳng vào mắt vương phi, hai tay đặt ngay ngắn lên thành ghế, phong thái đường hoàng đúng kiểu một tiểu thư quý tộc đang giả trang làm nô tì hèn kém. Hầu cận của một kẻ như Reven

đúng là có khác.

-Tôi muốn hỏi người một vài điều trước khi thời điểm ấy đến.

-Sao? – Sultana cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện, mắt nheo lại - Thời điểm nào?

-Người đừng giả vờ nữa, thưa vương phi. Chúng ta chẳng phải đều hiểu nhau quá rõ rồi sao? Đại quân viễn chinh ở Beluga của Henki đã xuất phát sớm hơn dự định, có lẽ chỉ vài ngày nữa là sẽ tiếp cận thành trì đầu tiên của Serazan, khi ấy cuộc chiến sẽ bắt đầu. Điều mà cả hoàng đế Prang và đại tướng quân của chúng tôi muốn nắm rõ trước khi khởi sự là...chuyện gì đã xảy ra ở Serazan trong thời gian qua khiến bốn vị hoàng tử

phút chốc chỉ còn có hai người như hiện nay?

-Bốn vị hoàng tử? Ý người là về đại hoàng tử Hasan và nhị hoàng tử Chisan?

-Tôi không thích được trả lời bằng một câu hỏi đâu, vương phi ạ. Tôi càng ghét sự giả vờ không biết về

những chuyện biết rất rõ nữa đấy.

-Thôi được. Lời nói của người thật là đáng sợ. – Vương phi mỉm cười vẻ ôn nhu, mềm mỏng. Bà ta quay

nhìn nền trời đen thẫm bên ngoài, mắt chùng xuống, dần dần hồi tưởng lại những sự kiện bi thảm đã qua.

Những sự kiện đẫm máu làm ô nhục cả thánh địa Serazan.

Nỗi đau và những giọt nước mắt của nhà vua già nua...

-Ginp, câu chuyện này nếu kể ra thì thật lấy làm xấu hổ cho vương quốc của ta. Nhưng với ta, Serazan

chẳng là gì ngoài một mảnh đất, nơi ta muốn thống trị, nó không phải là máu thịt, càng không phải lẽ sống và niềm tự hào của ta. Tuy nhiên điều đó không có nghĩa là với một số người khác, Serazan cũng chỉ có ý nghĩa như thế. Tấm bi kịch ta sắp kể chính là để nói lên điều này và nó được bắt đầu từ rất, rất lâu rồi. Đến ngay cả ta cũng chỉ được nghe kể lại những chi tiết đầu tiên...

Legend of Porasitus - Chương 91

Thánh địa Serazan thuần khiết và đẹp đẽ là thế nhưng không hiểu sao mùa đông thường đến nơi đây sớm

hơn các vùng đất khác, lại còn lạnh lẽo, khắc nghiệt hơn nhiều. Thật là nghịch lý vì mỗi khi nhắc đến hai chữ “thánh địa” ai cũng chỉ nghĩ đến mùa xuân căng tràn sức sống... Tuy nhiên các bậc hiền giả vẫn bảo, thánh địa là nơi thử thách lòng người chứ không phải để con người hưởng thụ một cách tầm thường.

Serazan không bị đe dọa từ những kẻ thù bên ngoài mà lại điêu đứng vì những mục rỗng bên trong.

Ba mươi năm trước, khi tấm bi kịch đẫm máu đầy ô nhục của thánh địa bắt đầu, Serazan đang là một nơi có nội tình hỗn loạn. Nhà vua lúc bấy giờ là Lycopod, một người hiếu sắc và nhu nhược. Ông có rất nhiều vợ

nhưng chỉ sinh được hai hoàng tử, là Abask và Zephyr hay còn gọi là Seraph. Abask là anh, nghiêm nhiên được chọn làm thái tử kế thừa ngai vàng theo luật định, thế nhưng mẫu hậu của chàng bị thất sủng, vì thế

chàng không được phụ vương yêu thương lắm. Ngược lại, Zephyr là con của phu nhân Karma, dung mạo

thanh tú phi phàm, tài năng đức độ hơn người lại thêm sự hậu thuẫn của mẹ vốn đang là sủng phi nên có rất nhiều người nói bóng gió rằng chàng mới xứng đáng với vương vị cao quý. Abask không phải kẻ nhỏ nhen, vốn biết phận mình, chàng luôn cố hết sức giữ đúng lễ nghĩa, những tưởng có thể khiến tai họa không ập đến. Thế nhưng chính sự kín kẽ ấy đã khiến phu nhân Karma không tìm ra sai sót của Abask để có cơ truất phế chàng mà lập Zephyr lên. Từ ganh ghét rồi thành oán hận, Karma muốn độc chiếm ngai vàng chứ nhất

quyết không để con trai mình phải phục dịch Abask.

Từ động cơ ban đầu đó, bà ta lên kế hoạch. Vào ngày lễ hội cúng tế các nữ thần số mệnh, theo quy định các phi tử phải dâng lễ vật lên cho nhà vua. Dĩ nhiên trong số đó có phần của mẫu hậu Abask, hoàng hậu

Nectar. Karma không bỏ qua cơ hội ngàn vàng, bà ta đã bỏ thuốc độc vào lễ vật ấy, chờ đến khi vua

Lycopod chuẩn bị dùng liền xin phép được ném thử trước. Dĩ nhiên thuốc độc phát tác và bà ta vật vã đau đớn, nhưng do đã uống sẵn thuốc giải nên vẫn qua khỏi. Nhà vua nổi giận, cho rằng hoàng hậu vì ganh ghét mà muốn hại chết ông cùng vương phi nên lập tức ra lệnh xử tử...

Đừng hỏi Abask đã đau khổ như thế nào, bởi vì chàng biết rất rõ nỗi oan khuất của mẹ mình. Càng không nên hỏi Abask đã oán hận ra sao khi nhìn thấy Karma được trở thành hoàng hậu.

Trước sự bất công tột cùng ấy, chàng trai chỉ mới hơn hai mươi lăm tuổi ấy đã hành xử như thế nào? Trả

thù? Nhiều người sẽ nói thế. Nhưng Abask đã không làm vậy. Có phải là do chàng yếu đuối, đớn hèn?

Không, đó là lòng nhân nghĩa. Nói cho cùng đó vẫn là cha của chàng, vẫn là mẹ kế của chàng... Abask

không thể nhắm mắt làm ngơ những đạo lí mà phạm tội ác. Chàng hiểu rõ nỗi đau đớn mất đi người thân, vì thế chàng không muốn Zephyr phải chịu cảnh đó. Dù phu nhân Karma là một kẻ có dã tâm, tàn ác nhưng

con trai bà dường như là một vị thánh chuyển kiếp, hiện diện trên đời chỉ để người ta cảm phục, yêu mến và... chiêm ngưỡng. Zephyr luôn hết lòng bù đắp, sửa chữa những lỗi lầm của mẹ một cách thầm lặng. Đáp

lại tất cả những nỗ lực ấy, chàng đã chiếm được thiện cảm của Abask.

Tình anh em keo sơn, đằm thắm.

Chẳng ai nghĩ giữa hai chàng trai hết lòng yêu thương nhau ấy lại có thể xảy ra chuyện chẳng lành mà hậu quả của nó còn kéo dài đến tận thế hệ sau...

...

Hôm ấy, cái ngày định mệnh ấy, có lẽ suốt cuộc đời mình, Abask sẽ chẳng khi nào quên được. Trời xanh và trong vắt, không gợn mây, nắng thì vàng ươm và ấm áp, chẳng có dấu hiệu gì là sẽ xảy ra điều bất hạnh...

Theo lệnh cha, Abask nhận một lá thư khẩn mà chàng có nhiệm vụ mang đến giao cho một vùng lãnh địa ở

miền Bắc Serazan nhanh nhất. Vốn là người cẩn thận, Abask chuẩn bị hành lí rồi lên đường đi ngay cho kịp.

Nhưng chẳng hiểu sao, hoàng tử Zephyr lại xuất hiện bất ngờ ngay cung thái tử vào lúc sáng sớm ấy. Về

mặt thanh tú của chàng không được tốt, phảng phất nét mệt mỏi và phiền muộn.

-Zephyr, anh phải đi ngay, không tiếp chuyện em được. Đợi khi nào trở về chúng ta sẽ nói chuyện, được không? – Abask nói điều này bằng giọng chân thành và dịu dàng nhất mà một người anh có thể dành cho

em trai yêu quý - Sắc mặt em xấu quá, em nên về nghỉ đi thì hơn.

Zephyr vốn là một người nhã nhặn, hiền lành, bình thường không bao giờ phản đối ý kiến của người khác.

Ấy thế mà vào sáng hôm ấy, chàng bỗng trở nên quyết liệt lạ thường.

-Không, hôm nay anh nhất định phải uống rượu với em, Abask à. Nhất định đấy, em chẳng cầu xin anh cái gì bao giờ, chỉ có lần này thôi. Anh không

được từ chối đâu.

-Nhưng thư của phụ vương... - Abask lưỡng lự mặc dù đã bị em trai ấn ngồi xuống ghế. Sau khi đuổi hết

bọn nữ tì hầu cận ra ngoài bằng điệu bộ gấp gáp, Zephyr quay lại lấy ra một bình rượu, chàng cười vui vẻ:

-Không sao, em sẽ chịu trách nhiệm. Anh cứ uống với em đã, em có chuyện rất quan trọng muốn nói với

anh đây.

-Chuyện gì thế? – Abask đã mềm lòng, vì tính chàng vốn vậy, vẻ ngoài mạnh mẽ nhưng thực ra rất nhu

nhược – Không phải em muốn nhờ vả anh làm mai cho em với tiểu thư Nemesis đấy chứ ?

Nemesis là em họ xa của anh em Abask, tuy cùng mang họ Solome nhưng thật ra huyết thống hoàn toàn

tách biệt. Nàng là một cô gái tốt, xét về mọi mặt đều xứng đáng với phẩm giá cao quý của một hoàng tử như

Zephyr. Từ lâu Abask đã có ý chọn cô gái này cho em trai.

Trước lời đề nghị ấy, Zephyr chỉ cười, chậm rãi rót dòng rượu sóng sánh ra ly. Cái nét mặt dịu dàng, nồng ấm, nhân hậu này, ai mà có thể kết duyên cùng chàng có lẽ sẽ được hưởng hạnh phúc tuyệt vời nhất trên đời. Abask đón lấy ly rượu với vẻ hào hứng:

-Thế nào? Có phải anh đoán đúng rồi không?

-Anh chẳng đoán đúng gì cả. Em không xứng với Nemesis đâu. – Chàng hoàng tử có đôi mắt màu nâu hiền

hậu khẽ đáp.

-Em nói đùa đấy à? Em mà không xứng thì còn ai xứng? Anh chỉ e ngay cả Nemesis cũng không xứng với

em mà thôi.

-Không. Ai yêu em thì chỉ chuốc lấy bất hạnh... nhất là Nemesis, bởi vì em... em hoàn toàn không yêu cô

ấy.

-Thật... thật sao?

Câu hỏi ghen ngào ấy làm Zephyr giật mình nhìn ra cửa. Một cô gái tóc nâu mượt búi cao, đứng tần ngần, đôi mắt sưng nước. Thật dễ dàng để đoán ra đó là ai. Abask không tin được lại có sự ngẫu nhiên kì lạ này.

Chàng biết đâu rằng, phút gặp gỡ ấy chỉ là chút ân huệ cuối cùng mà Atropos dành cho vị thiên thần sắp lìa đời...

-Nemesis... - Zephyr rời khỏi chỗ ngồi, bước đến bên cô gái ấy, một nỗi buồn tràn lên đầy mắt chàng – Sao nàng lại đến đây?!

-Em... em đến thần điện Zion tìm chàng nhưng người hầu bảo là chàng đã đến đây nên... có thật là chàng

không có chút tình cảm nào với em không?

Đôi mắt ngây thơ chờ đợi một phép màu. Song, phép màu thường là thứ chỉ có trong giấc mơ. Zephyr mím

cười chua chát:

-Không. Ta... không yêu nàng, không có tí gì tình cảm với nàng cả. Xin nàng đừng khiến ta khó xử hơn nữa vì chút ít sự thương hại còn sót lại này, được không?

-Zephyr! – Abask lớn giọng quát. Chàng không chịu được cảnh cô bé đáng thương kia đau đớn đến rưng

rời, mắt ngây ra vô hồn. Nemesis không hỏi nữa, cũng chẳng nhìn thấy gì nữa, nàng bỏ chạy khỏi cung thái tử như chạy trốn chính trái tim mình. Abask sụp xuống ghế, tay nắm chặt lại trong phần nộ:

-Zephyr Seraph...sao em nữ vô tình đến thế? Anh không ngờ em lại là kẻ lạnh lẽo như thế trong tình cảm.

Đúng, sự lạnh lẽo trong thái độ ấy của em trai khiến chàng nhớ đến khuôn mặt đẹp vô cảm của phu nhân

Karma.

Tại sao đến lúc này chàng mới nhận ra hai người đó giống nhau vô cùng? Cũng phải, họ là mẹ con cơ

mà.Zephyr là con trai duy nhất của phu nhân Karma, sự thật ấy là điều không thể đổi thay.

-Chúng ta đừng nhắc đến chuyện đó nữa. Nemesis đi rồi, và em nghĩ nên để cho cô ấy đi. Kìa, anh uống đi chứ, để em còn nói việc quan trọng của mình nào.

Giọng Zephyr lạnh băng, thản nhiên. Chẳng lẽ những giọt nước mắt của Nemesis không gợn chút sóng nào

trong lòng con người này hay sao?

Đầy khó khăn và thất vọng, Abask cũng đành chiều ý em uống hết ly rượu mà chẳng cảm nhận được chút

hương vị gì. Chàng cau mày khó chịu:

-Giờ thì anh sẵn sàng nghe em nói rồi đây Zephyr. Có chuyện gì thế?

Chàng hoàng tử trẻ mỉm cười đầy hài lòng, đưa tay nắm chặt lấy tay anh trai, nói thật khẽ:

-Em thật cảm ơn trời đã để em được làm em trai của anh, Abask à.

-Đây mà là chuyện quan trọng sao?

-Quan trọng lắm, em muốn anh nhớ về em như thế này, rằng tình anh em của chúng ta không vì có hai

người mẹ khác nhau mà phai nhạt. Hãy nhớ nhé, rằng vào giờ phút này, em đã cười, và sẽ mãi mãi cười

trong hạnh phúc.

-Zephyr... em đang làm anh sợ đấy. Rốt cuộc là đã có chuyện gì vậy hả? – Vai Abask run lên, nụ cười của em trai chàng bình yên quá, một nụ cười hình như đã chấp nhận tất cả. Nhưng “tất cả” ở đây là gồm những gì? Đầu óc Abask chợt choáng váng, chàng ngã vật ra ghế, cảm thấy hơi thở mình thoi thóp.

-Em đã bỏ gì vào trong rượu vậy?!? – Chàng dồn chút hơi tàn thét lên. Không, không lí nào. Nỗi đau vì bị

phản bội khiến trái tim chàng muốn nổ tung. Chàng đã không hề nghi ngờ...

Đứng bên cạnh, bình thần, Zephyr đổ ly rượu còn đầy của mình xuống nền thảm trải sàn, nghiêng đầu đáp:

-Thế... anh nghĩ em đã bỏ thứ gì vào?

...

Abask đã bất tỉnh khá lâu, chàng đoán thế. Không phải thuốc độc, Zephyr chỉ dùng thuốc mê mà thôi. Liều lượng hơi nhiều khiến Abask khi tỉnh dậy rất nhức đầu. Bầu trời bên ngoài đã ngả sắc chiều. Trời, vậy thì nhiệm vụ của phụ vương giao...

-Thái tử, xin ngài nghỉ ngơi đi đã! – Nemesis đang ngồi ngay bên cạnh giường, giọng lạc đi.

-Có chuyện gì thế? Zephyr đâu? Có phải nó đã báo với phụ vương để trị tội ta không?!?

Lòng Abask giờ sôi sục ngọn lửa phẫn nộ. Tại sao lại dùng thủ đoạn ấy đối phó với chàng? Vì sao?

-Ý ngài nói lá thư ?

-Lá thư ?! – Abask kinh hoàng tìm trong áo. Lá thư khẩn đã biến mất! Lần này thì tội chàng không nhỏ thật rồi! Chỉ vì một ly rượu, chỉ vì một ly rượu mà thôi! Chàng đã mắc bẫy dễ dàng như thế đấy! Abask vùng dậy, cơn đau đầu làm cho chàng choáng váng lại ngã xuống giường. Nemesis bất ngờ quỳ sụp xuống:

-Ngài đã tỉnh vậy thì xin cho tôi đi tìm Zephyr!

-Cái gì? – Abask sững lại trong vài giây. Hình như mọi chuyện không như chàng đang nghĩ.

Cô tiểu thư quý tộc ôm mặt ngăn không cho nước mắt chảy ra:

-Sau khi ngài bất tỉnh, Zephyr đã lấy lá thư rồi bắt gặp tôi chưa chịu ra về, anh ấy đã bảo tôi ở lại chăm sóc ngài...còn anh ấy thì đi đưa thư thay ngài.

-Tại sao? Ta chẳng hiểu gì cả. Tại sao phải làm thế?

-Tôi không biết. Nhưng tôi linh cảm điều chẳng lành. Giờ thì tôi phải đi đây. Tôi không thể ngồi đây đoán mò mãi được. Những linh cảm ấy sắp làm tôi phát điên lên rồi. – Nemesis vừa nói vừa đứng dậy, hấp tấp đi ra cửa. Bỏ lại Abask với vô vàn câu hỏi không lời giải đáp...

-Zephyr! Zephyr! – Nemesis cười ngửa, một thân một mình chạy về hướng con đường mòn dẫn lên miền

Bắc. Theo đúng lý, đoàn người đưa thư đã khởi hành từ sáng thì nàng sẽ không thể nào đuổi kịp. Nhưng...

Nemesis cảm nhận được nỗi đau đớn sâu tận đáy lòng. Rõ ràng là đã có chuyện xảy ra...

Và tình yêu đã mách bảo đúng cho cô gái tội nghiệp ấy, cách thủ đô Kaising khoảng năm dặm đường, nàng đã bắt gặp đoàn xe của Zephyr. Không, chẳng còn là đoàn xe nữa, chỉ là một đồng hồ lộn, ngập ướt máu

tươi. Cánh rừng hai bên đường xào xạc, gió âm lạnh lẽo thổi thốc lên. Nemesis chạy băng vào giữa cảnh hoang tàn, đôi bàn tay run rẩy và đôi mắt bắn loạn lướt qua từng khuôn mặt xác chết ngổn ngang...

-Không... không... Zephyr! Chàng ở đâu?! – Nàng gào lên, như loài thú hoang mất đi lẽ sống. Gió đáp lời

vô hình như một kẻ tàn nhẫn đang cười.

Chuyện gì đã xảy ra ?

Tại sao máu lại chảy?

Zephyr thân yêu của nàng đâu?

-Nemes... Nemesis?

Tiếng gọi thều thào làm cô gái Serazan đứng sững lại. Tim nàng nín lặng. Chàng trai nằm trong tay tình yêu của nàng đang nằm lẩn trong đám cỏ cao xanh mướt. Bộ lễ phục thái tử đẫm máu đã khô quánh, nâu sậm đi thành từng vệt loang lổ.

-Zephyr. – Nemesis quỳ xuống, nấc lên một tiếng nghẹn ngào – Đã... đã có chuyện gì vậy? Chàng bị

thương có nặng không?

Bị thương? Không, Zephyr giờ cứ như một cái xác đã chết, đầy máu, khắp người là những vết chém dọc

ngang, ngay cả khuôn mặt thiên thần cũng chẳng còn nguyên vẹn. Chỉ có phép màu mới giúp chàng còn

sống đến lúc này, và cũng chỉ có tình yêu mới giúp Nemesis nhận ra đây chính là chàng hoàng tử dung mạo tuyệt mỹ bao người từng ngưỡng mộ mà nàng hết mực yêu thương.

-Anh ... anh Abask...

-Thái tử đã tỉnh. Ngài rất khoẻ. Chàng đừng nói nữa, em sẽ đưa chàng về Jinnee và...

-Chỉ cần Abask an toàn... ta không sao... - Tiếng thì thào yếu ớt, thoi thóp.

-Không! – Nemesis gào lên bất thành linh, nàng ôm chầm lấy thân hình ướt đẫm máu tanh của Zephyr –

Chàng biết không Zephyr Seraph? Trên đời này ngoài thái tử, còn có em!
Còn có em! Tình yêu của em

chẳng là gì cả, nó chỉ là nước mắt cầu xin chàng thôi! Làm ơn hãy sống vì
chút lòng thương hại chàng đã dành cho em! Em không cần tình yêu, chỉ
cần chàng sống! Chỉ cần chàng sống... Zephyr...!

-...Nemesis, ta không nhắc nổi ... tay để ôm nàng rồi. – Hoàng tử trẻ thêu
thào, một nụ cười làm nhòa

những vết máu – Ta... không muốn trong cuộc đời nàng có ta...đừng
khóc...

-Vì sao, Zephyr? Hãy nói cho em biết, vì sao lại thế này ?!?

-Vì... ta... là con của phu nhân...Karma...

Đôi mắt Zephyr lạc dần đi. Nemesis cảm thấy hạt hắc dăng tràn, nàng ghi
chặt hơn cái cơ thể đã mềm

nhũn của người yêu vào lòng như sợ báu vật quý giá nhất đời mình sẽ tan
thành bụi cát chỉ vì một cơn gió thoảng qua. Chẳng có giọt nước mắt nào
rơi xuống. Lòng quyết tâm bảo vệ tình yêu đã làm chai những cái gọi là yếu
đuối, vào lúc này đây, nàng thậm chí có thể thách thức cả thần Chết!

-Hãy nhớ...ta chưa bao giờ nói... yêu nàng. – Zephyr mỉm cười và rồi nụ
cười ấy làm đôi mắt nâu dịu dàng

khép lại.

Chẳng có ngọn gió nào thổi ngang khung cảnh điêu tàn cô quạnh đó, lá trên
cây rừng yên lặng lắm mà... thế

thì vì sao báu vật lại tan biến đi?

Nemesis ghì chặt hơn, nhưng càng ghì chặt thì nàng càng cảm nhận rõ hơn sự lạnh giá đang lan dần khắp thân thể Zephyr. Thần Chết không chấp nhận lời thách thức, thần Chết chỉ là nụ cười của bi kịch mà thôi...

-Chàng nói dối, Zephyr, chàng luôn nói thật với mọi người, vì sao lại nói dối em?

Nemesis đột ngột ngược nhìn lên cao. Núi Sigatsu trước mắt nàng sừng sững, và ngay trên đó là đệ nhất thần điện Zion! Một ý nghĩ vụt loé lên trong cơn mê loạn, cô gái trẻ bật cười khanh khách. Tiếng cười ấy vang vọng khắp rừng chiều như tiếng hú loài sói bi ai...

Khi Abask cùng đoàn tùy tùng đến nơi thì chỉ thấy Nemesis đang quỳ trước thần điện Zion, bên cạnh là xác Zephyr nằm ngay ngắn, khuôn mặt được lau sạch máu đã khôi phục được nét thuần khiết của thiên thần.

-Nemesis... - Giọng Abask nghẹn đi trong tiếng khóc. Cô gái mím cười quay nhìn chàng:

-Em chờ lời chúc phúc của anh đây Abask.

-Em đang nói gì vậy? Zephyr...

-Zephyr rất vui. Em cũng vậy. Hôm nay là ngày rất đáng chúc mừng.

Vừa nói, Nemesis vừa đưa tay vuốt ve đôi mắt đã khép chặt của Zephyr, trìu mến, thân thương. Abask chạy vội đến, lay vai nàng thật mạnh:

Nói cho anh biết, đã có chuyện gì? Ze...Zephyr làm sao vậy?!?

Em trai của chàng...giờ chỉ còn là một cái xác, đôi mắt nhân hậu chỉ còn trong kí ức...

-Zephyr, em có nghe anh gọi không? Tại sao lại thế này? Tại sao?

Nhưng chàng hoàng tử không thể nào nói được điều gì nữa. Sự im lặng đau thương phủ lên khuôn mặt tái

nhợt, đầy vết chém của những kẻ vô lương tâm. Làm sao trên đời có những kẻ nữ vung gươm hủy hoại

khuôn mặt thánh thiện này?! Bên cạnh Abask, Nemesis vẫn mỉm cười ngơ ngẩn. Nàng lay vai thái tử với vẻ

ngạc nhiên:

-Sao anh lại khóc Abask? Em vừa cầu thần Lachesis chứng giám cho mỗi lương duyên này. Giờ thì em và

Zephyr đã là vợ chồng rồi, anh không chúc mừng chúng em sao?

Những lời nói đó làm Abask tỉnh hẳn khỏi cơn đau mắt mát, chàng sững sờ nhìn cô gái trẻ đang dịu dàng nhìn thi hài của Zephyr...

-Nemesis, em tỉnh lại mau. Em làm sao thế hả? Vợ chồng? Zephyr...chết rồi, em làm sao lấy Zephyr được

nữa? Đừng quá đau lòng mà trở nên thế này!

-Không, em là vợ của Zephyr, em chẳng quan tâm đến các chuyện khác.

-Nhưng em... em lấy một cái xác ư ?!

Bộp! Abask trong lúc bất cẩn đã không tránh khỏi cái tát khủng khiếp từ Nemesis. Cô gái ấy vùng đứng

dậy, hai tay ôm đầu, hét lên:

-Im ngay! Cút đi! Zephyr đáng lẽ chưa chết! Anh ấy đáng lẽ còn sống thêm rất lâu nữa! Nhưng người, chính người đã giết Zephyr của ta! Cút đi, cút!

Nếu không...

Giọng nàng run lên theo từng hơi thở của cơn kích động, Nemesis rút kiếm của Zephyr ra khỏi vỏ, hươ lên cao với ánh mắt man dại :

-...ta sẽ giết ngươi!

Nàng gào thét và đâm chém loạn xạ, nước mắt trào ra bi thảm... Abask tránh được hết những lòng đau còn

hơn vụn lụn bị chém. Chàng không hiểu vì sao sự việc lại trở thành thế này, tại sao Zephyr lại cứu chàng?

Nếu hôm nay kẻ mặc lễ phục thái tử đi đưa thư lên miền Bắc là chàng thì...

-...sau đó Abask được biết câu chuyện rõ hơn. Chính phu nhân Karma đã phái người đi ám sát ông ta nhưng hoàng tử Zephyr Seraph vô tình biết được kế hoạch, thế nên anh ta đã nguyện chết thay anh trai với hi vọng hoá giải tội ác cũng như tham vọng trong lòng mẹ...

Sultana kể bằng giọng vô cảm. Có thể là hơi tàn nhẫn và lạnh lùng nhưng thiết nghĩ một câu chuyện bi thảm đến thế thì không cần thêm những giọt nước mắt hay những lời sáo rỗng phụ hoạ thêm nữa. Ánh mắt Ginp

chùng xuống trong dòng suy nghĩ, rồi nàng hỏi tiếp:

-Vậy phu nhân Karma khi biết chuyện đã phản ứng thế nào?

-Bà ta à? – Sultana nhếch miệng cười mỉa mai - Giết chết chính đứa con duy nhất của mình, người nghĩ bà ta sẽ

thế nào? Điên. Phải, phu nhân Karma đã hoá điên và bị nhốt vào lãnh cung trong thần điện Zion để thanh tẩy tội ác đã phạm. Đến giờ bà ta vẫn ở đó với vương tử Yusan. Thật là một kết cục chẳng ra gì.

-Còn người thì sao hả vương phi ? Người muốn trở thành một Karma thứ hai ư ?

-Tiếc là ta không có cơ may đó. Ta chẳng có đứa con nào để có thể giết cả.

Người phụ nữ xinh đẹp cười, lòng chột dấy lên nỗi niềm xót xa, chua chát. Một người phụ nữ không thể sinh con, không được làm mẹ, và tương lai chỉ đầy những tăm tối khi nhà vua già chết đi. Đâu còn cách nào khác để

duy trì cuộc sống tốt đẹp ngoài việc tạo phản... độc chiếm vương quyền.

Sultana không giống Karma, bà ta khao khát quyền lực là vì chính cuộc sống của mình chứ không vì danh hã.

Và khi người ta phải giữ lấy cuộc sống, họ sẽ cố hết sức, bất chấp tất cả. Sức mạnh sinh tồn...

Ginp lại lên tiếng sau cơn xúc động khi nghĩ đến cái chết thảm thương của hoàng tử Zephyr ba mươi năm trước:

-Nhưng tôi vẫn chưa thấy mối liên hệ giữa câu chuyện người vừa kể và việc hai hoàng tử Hasan, Chisan...

-Có chứ. Liên quan rất chặt chẽ. Chặt chẽ đến mức thảm thương. Số phận rất hay trêu đùa con người, nhất là những con người có lí trí yếu đuối, nhu nhược.

-Ý người nói đến vua Abask?

-Đúng vậy. Hoàng tử Zephyr chết, phu nhân Karma thì hoá điên, ai cũng bảo đó là do trời phạt bà ta vì cái tội dám xúc phạm đến sự thiêng liêng của ngôi vị thái tử. Sự kiện bi thảm ấy bỗng chốc trở thành động lực đẩy Abask lên ngai vàng nhanh hơn cả dự kiến. Kế vị, việc đầu tiên ông ta làm tất nhiên là chăm lo mộ phần cho người em trai quá cố, sau đó là phong tước

và ban thưởng an ủi công nương Nemesis. Thế theo lời nguyện vọng của bà ấy, Abask đã chấp nhận cuộc hôn nhân kì lạ giữa bà ấy và hoàng tử Zephyr, coi như Nemesis trở thành người trong hoàng tộc. Nemesis tuy không trực tiếp chống đối Abask ra mặt nhưng trong lòng rất căm hận ông ta, hận thấu xương. Abask không phải kẻ ngốc, ông ta biết và cố chịu đựng. Thế rồi vào một ngày đầu đông lạnh như hôm hoàng tử Zephyr qua đời, công nương Nemesis đi vào khu rừng trong núi Sigatsu và treo cổ tự

sát. Nỗi đau đã không cho bà ấy tiếp tục sống. Mọi chuyện đến đó tưởng như kết thúc, cho đến khi hai hoàng tử

Yusan và Gensan chào đời. Tuy không sinh đôi nhưng lại rất giống nhau, và giống Zephyr, nhất là Yusan. Theo lí dĩ nhiên Abask rất yêu quý hai người con này. Dù vậy, luật định vẫn khiến ông ta phải chỉ định Hasan làm thái tử. Xét về tài trị quốc, nhị hoàng tử Chisan giỏi hơn anh nên rất không phục.

-Và... anh ta tạo phản?

-Đúng. Chisan đã tạo phản.

-Thế thì vì sao cả thái tử Hasan cũng...

-Bởi vì Hasan cũng chẳng tốt lành gì hơn em trai. Hắn biết trước âm mưu của Chisan nhưng do muốn loại trừ

cái gai chướng mắt ấy, Hasan đã làm ngơ bỏ mặc cho em chuẩn bị binh mã. Hắn chờ đến khi Chisan vừa mới bắt đầu dấy binh là lập tức viện cớ tạo phản mà hạ lệnh giết chết tất cả người trong cung của nhị hoàng tử, gọi là

“trừ hậu họa”. Lòng kiên nhẫn và thâm độc hiểm có trên đời. – Sultana vừa nói vừa khẽ vỗ tay tán thưởng-Abask hiểu rõ lòng dạ hiểm ác ấy và ông ta liên tưởng đến thủ đoạn giành ngôi năm xưa của phu nhân Karma, lập tức nổi trận lôi đình. Hasan đã bị phế truất và xử tử như thế đó.

-Thì ra là như vậy. Một cuộc tạo phản có quy mô hẹp mà hại chết liên tiếp hai hoàng tử, chuyện này chắc chỉ

xảy ra ở thánh địa Serazan. – Ginp buông một lời mỉa mai. Sultana không quan tâm, bà ta thậm chí còn gật đầu tán thành:

-Tai hoạ còn lan sang cả Yusan. Người cũng biết là hẳn rất được Abask yêu quý nên sau khi Hasan và Chisan chết, ông ta muốn Yusan làm thái tử. Nhưng... tên vương tử thánh thiện đó lại quá giống Zephyr, từ tính cách đến hình dáng, hẳn đã từ chối.

-Thật khiến người khác khâm phục vì tấm lòng trong sạch, thanh khiết đó.

-Người nói sai rồi Ginp, đó là ngu ngốc. Bởi vì chính lời từ chối ấy đã làm Abask nổi giận. Vì sao à? Vì Yusan đã tỏ ra quá giống Zephyr, người mà cả thánh địa này ca tụng bởi hành động hi sinh cao cả. Chính phong thái thanh khiết đó đã làm nổi rõ hơn sự tàn nhẫn của Abask khi giết chết con trai là Hasan. Ông ta cảm thấy bị coi thường, bị thua kém. Kết quả là Yusan bị giam lỏng trong khách quán ở núi Sigatsu. Cuối cùng, ngôi thái tử đến tay Gensan. Ta không ưa tên tứ hoàng tử này, nhưng vẫn phải công nhận hẳn rất biết thức thời. Chính vì Gensan nhận vương vị ấy mà cơn giận của Abask mới nguôi ngoai và Yusan thoát nạn chết thảm như hai anh.

-Abask... chẳng lẽ ông ta lại tàn nhẫn như thế ? Hoàng tử Zephyr đã cứu ông ta cơ mà?

-Cứu à? Chuyện đã ba mươi năm, mà con người thì mau quên lắm. Chỉ có sự hận thù, ganh ghét là sống rất dai.

Loại vua như Abask ta kể như cũng khinh ghét rất nhiều. Công nương Nemesis có nhận nuôi một đứa bé, lấy tên của hoàng tử Zephyr làm chữ đệm để tưởng nhớ. Sau khi bà ta qua đời, Abask đã nhận nuôi đứa bé ấy...

nhưng cũng chẳng tốt đẹp gì đâu, cuối cùng đứa bé ấy trở thành quân bài chính trị hi sinh của ông ta mà thôi.

-Người đang nói đến ai vậy?

-Một đứa bé... hình như tên là Ilex thì phải.

-Ilex Zephyr ?

-Ừm. Nó đã được gả sang làm thái tử phi của Ohlan từ ba năm trước rồi.

Gensan đã chờ rất lâu ở Katharsis, nếu không có Yusan ngăn cản thì đã kéo binh đến tận cung Nebula. Nhưng đúng lúc chàng chẳng còn chút kiên nhẫn nào thì Hec trở về. Phải, Hec đã trở về với một cánh tay băng trắng, nét mặt thất thần đầy đau đớn.

-Hec! – Gensan mừng rỡ reo lên, bước vội vã ra đón – Tay nàng...ta đã nghe các nữ tì nói rồi, tên Kavass sẽ

phải trả cái giá đắt gấp vạn lần! Ta thề đấy, Hec à.

-Gens... - Hec tựa thân người mệt lả vào vai người yêu, chút hơi tàn còn lại sau khi bị thương nàng đã dùng để

đi về Katharsis nên giờ đây chẳng còn chút sức lực nào. Yusan xem xét vết gãy rồi mỉm cười trấn an:

-Không sao đâu. Đưa cô ấy vào nghỉ đi đã.

Kể cả khi đã nằm trên giường trong căn phòng quen thuộc, Gensan và Yusan đứng ngay bên cạnh thì đôi mắt Hec vẫn thất thần bắn loạn. Môi nàng trắng bệch ra, khô khốc.

-Nói cho ta biết xem Hec, vì sao nàng về được đây? Nàng đã trốn ra à? Hay là...

-Không... Reven đã thả...

Cái tên “Reven” lướt qua tai hai vị vương tử Serazan rất nhẹ mà còn chấn động hơn một cơn sét. Yusan bàng hoàng đến sững sờ. Gensan thì cau mày nửa kinh hoàng nửa tức giận:

-Nàng đang nói mê đấy à? Reven nào?

-Là Reven Ping...- Hec xiết chặt tay Gensan với tất cả sự lo lắng - Hãn đã đến đây rồi. Em...gặp hãn ở ngay trong điện Nebula...

-Nebula... - Yusan lập lại. Đôi mắt chàng trao cho em trai cái nhìn đau đớn. Cả hai đều thừa thông minh để hiểu Reven làm gì ở đó và đã đạt được những gì. Giờ thì có thể hiểu lí do vì sao tung tích của Hec bị lộ và làm náo loạn cả Kaising này lên.

Rầm!

Gensan nện một nắm đấm lên bàn, kèm theo sau là tiếng những li tách rơi xuống đất vỡ tan tành. Yusan không ngăn cản, chàng dựa người vào tường lạnh, thấy lòng rối lên trong vô vàn điều trăn trở.

-Em sẽ không tha cho Sultana! Bà ta đã liên kết với quân thù!

-Gens... em sẽ làm cách nào để trị bà ta đây? – Yusan bình tĩnh chỉ ra sự thật – Em nghĩ người Serazan sẽ tin lời một quận chúa Henki tố giác âm mưu của anh trai mình sao? Không, sẽ chẳng ai tin cả. Chúng ta đã thua liên minh của Reven và Sultana một bước. Cuộc chiến này... đáng sợ hơn anh nghĩ.

-Prang đã phái Reven làm gián điệp. Đáng lẽ em nên biết ngay từ đầu rằng sự lựa chọn này có lí do chính đáng.

Quân tiên phong... quân tiên phong của Henki lại chỉ đơn giản là các gián điệp thôi hay sao?!?

Khuôn mặt Gensan đánh lại trong tức giận, phẫn nộ mà không cách nào giải toả được.

Hec dẫn đo nhìn chàng, không biết có nên nói ra tin xấu tiếp theo hay không. Nụ cười của Reven đến giờ phút này vẫn ám ảnh nàng như một lời nguyền. Không, nàng không muốn Gensan chết về tay con người đó, không đời nào. Nhưng... nỗi đau khổ rạn vỡ như vụn thủy tinh trong đáy mắt màu lục nhạt kia đã ghìm nàng lại. Hec tưởng như lòng mình cũng đã chết lặng đi mất rồi.

-Hecates à, anh nghĩ An... à, Reven không bắt em như vậy chỉ để dọa suông. Hẳn còn nói gì nữa không?

Yusan đã gỡ rối giùm Hec bằng giọng nhẹ nhàng.

-Em... không nghĩ là ... hai người thích nghe tin này. – Hec ngập ngừng ướm lời, làm như cơn đau từ vết

thương ngăn giọng nàng trôi chảy.

Gensan thoáng cau mày vẻ không hài lòng:

-Thích và cần là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Tin đó cần thiết không?

Hec run run nhớ lại từng lời của viên đại tướng có khuôn mặt thiên thần. Vì sao lại bắt nàng làm chuyện này?

Nàng không muốn chút nào, tại sao phải bắt nàng làm thế với Gensan? “Thích và cần là hai chuyện hoàn toàn khác nhau”, Hec thở dài đau đớn khi nghe câu nói đó. Gensan đã chọn, còn nàng thì sao? Chỉ có thần Lachesis mới biết những bí ẩn của số phận mà thôi.

-Có, ...rất cần thiết. – Nàng đáp khô khốc. Yusan hơi nhướn mày lên, không hẳn là ngạc nhiên vì...

-Vậy thì nàng nói đi.

-Là... là chuyện liên quan đến các gián điệp ...Serazan, họ đều đã ... bị lộ rồi.

Cả hai vị vương tử đều không phản ứng gì để có thể gọi thành tên rõ ràng. Không gian chợt tĩnh lại. Màu tím u ám chập chạp bao trùm lấy họ... Một lát sau, Gensan bật cười :

-Thế nào...Prang và Reven quả thật không thể coi thường được, đúng không?

-Chàng không hỏi tại sao?

-Tại sao phải hỏi tại sao khi chúng ta đều hiểu rằng nếu mình biết được lí do thì không khi nào sự việc lại thành ra như thế. Reven làm điều không ai có thể đoán trước nổi, giống như bắt nàng rồi lại thả nàng.

-Có thể ... hẳn muốn đùa ... đùa giỡn hay là cảnh báo... - Hec đưa ra ý kiến mông lung.

-Không. Chỉ để khiêu khích đối thủ mà hành xử như thế là quá mạo hiểm. – Gensan lập tức bác bỏ, chàng đã bình tĩnh trở lại. Tức giận chẳng giải quyết được chuyện gì, nhất là khi phải đối phó với một kẻ như Reven có thêm Prang hậu thuẫn.

-Em nói đúng. – Yusan cũng tỏ vẻ đồng tình, chàng hết nhìn vết thương trên tay Hec rồi lại hướng mắt ra bầu trời đêm ảm đạm đầy mây mù bên ngoài – Reven không bao giờ hành động đơn giản với mục đích hời hợt.

Prang càng không. Trong chiến tranh... mỗi bước đi là một lần đối mặt với số phận, cả hai phía đều biết chỉ cần phạm sai lầm thì sẽ phải đánh đổi mọi thứ...

Mây mờ quá, chẳng nhìn thấy chòm sao hộ mệnh Serest nữa. Khí lạnh cứ tự do tràn đến hiu hắt lòng người.

Ba người cùng im lặng hồi lâu rồi Gensan khẽ cựa mình rời khỏi chỗ đang đứng, đưa tay với lấy áo khoác choàng lên người.

-Em định đi đâu vậy Gens?

-Đến cung điện Lapilus của gia tộc Czardas để báo tin rằng họ đã mất đi thêm ba người con.

Lạnh lùng đến gần như vô cảm. Vẻ mặt của Gensan làm Hec bất giác rùng mình. Các sát thủ kề vai sát cánh bên chàng thân thiết là thế...vậy mà cái chết được báo trước của họ không làm chàng xao động lấy một chút nào hay sao? Tại sao lúc này Gensan lại có đôi mắt giống Prang như vậy?

...

-Hec, em nghỉ ngơi đi nhé. Vết thương sẽ sớm lành thôi. – Yusan dịu dàng an ủi – Kìa, em sao vậy? Em vẫn còn bị Reven ám ảnh à?

-Không... nhưng em sợ. – Hec nghẹn ngào đáp, tại sao Gensan lại giống Prang đến vậy? Nàng không muốn

thấy điều đó, từng hơi thở làm phổi nàng rất buốt và cổ họng khô cong. Nỗi đau đớn này là bởi...

-Sống trên đời ai cũng sợ hãi cả. Nhưng em biết không, người ta thường chỉ sợ những điều họ chưa biết mà thôi.

Câu nói ấy làm Hec phải ngước lên nhìn vị đệ nhất vương tử kia. Yusan không nhìn nàng, cũng chẳng nhìn những vì sao trên trời. Đôi mắt buồn chìm trong hư không, thần thờ mà kìm nén, bình thản mà xót xa, con sóng ngầm nào đang cuộn lên bên trong tâm hồn thanh cao ấy?

Người ta chỉ sợ điều mà họ chưa biết.

Yusan đang sợ, Gensan đang sợ.

Prang thì không, cả Reven cũng vậy?

Sợ cái gì?

Sợ nhiều không?

Còn bản thân nàng thì sao?

Hec cúi nhìn cánh tay bị thương, nỗi đau chỉ còn là thứ nhỏ nhoi trước sự sợ hãi tinh thần... Nhưng nàng có sợ

như Yusan, Gensan, hay tự tin ung dung như Prang và Reven?

Biết nói làm sao đây những bí mật của cuộc sống ... bởi vì đôi khi đã biết rõ nhưng người ta vẫn sợ.

Một tiếng cười khan âm vang trong đáy tim, không phải nước mắt, chưa bao giờ là nước mắt. Hec thở dài.

Nhưng biết đâu ngày mai... tiếng cười không thể cất lên được nữa, thì sao?

Legend of Porasitus - Chương 93

-Almah, nàng thật sự có hứng thú với những bông hoa ấy ư ?

Giọng nói lạnh tanh của Prang khiến Almah giật mình quay lại, vị hoàng đế trẻ đứng ngay sau lưng nàng mặc thường phục, tà áo màu lục thẫm gọn

sóng nhẹ trong gió, càng làm nổi bật mái tóc đen tuyền mạnh mẽ.

Prang đang cười.

-Kìa, ta đang hỏi nàng đấy.

-A... - Almah cau mày khi ngón tay bị cào xước bởi một chiếc gai hồng Hoàng đế, giọt máu tròn xoe ứa ra, rơi nhẹ tênh xuống lá cỏ xanh thẫm dưới chân.

-Sao vậy? – Prang tỏ vẻ quan tâm, tiến đến gần hơn một chút. Almah bối rối đưa ngón tay lên môi, ngậm chặt, đôi mày cong hơi nhăn lại. Trông nàng cáu kỉnh đúng kiểu một cô bé. Prang nhún vai cười xoà:

-Chăm sóc hoa cũng thú vị lắm đúng không?

-Đúng. Nhưng thứ hoa này khó trồng quá. Chúng chỉ chấp nhận cỏ dại mỏng manh chứ nếu lỡ xen vào một

loài hoa khác thì...Thật là không hiểu nổi.

-Phải. Có rất nhiều chuyện không hiểu nổi. – Prang vui vẻ tán thành, nụ cười vẫn chưa tắt.

Almah thoáng ngạc nhiên, tại sao tinh thần Prang hồi phục nhanh như thế? Có chuyện vui gì sao? Nghĩ là vậy, nhưng nàng không hỏi, nếu có điều gì khó hiểu nhất trên đời thì chính là tâm hồn của con người. Còn Prang, tâm hồn của con người này mới đúng là “không hiểu nổi”.

-Ta hỏi nàng nhé, Almah, cỏ có bao giờ cao như cây hoa hồng này không?

-Tất nhiên là không. – Cô gái trẻ bình thản đáp, quay trở lại với việc cắt tỉa khéo léo của mình. Một đoá hồng đỏ rực màu máu tươi rung rinh toả sáng dưới nắng. Rất đẹp. Cánh mịn màng, xếp lớp, không hỗn độn, không chen lấn. Thế nên mới đẹp chẳng?

-Vậy cỏ có bao giờ nở hoa không?

-Không.

-Cỏ không thơm nhỉ?

-Không, nhưng... - Giờ thì Almah đã bắt đầu nghi ngờ. Nàng hạ con dao nhỏ xuống với vẻ thận trọng, mắt

vẫn dán vào đoá hồng mới nở dù tâm trí đã bắt đầu lạnh dần đi... Trái tim sát thủ đập mạnh.

-Ừ, cỏ không bao bằng cây hoa hồng, không có hoa, càng không thơm. Chúng ta muốn nhổ cỏ lúc nào cũng

được, còn hoa hồng...chẳng ai nở đúng không nào?

-Bệ hạ, hôm nay ngài lạ quá, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Prang không quan tâm đến ánh nhìn nghi hoặc của Almah giờ đã tập trung hoàn toàn vào mình. Chàng đưa

tay vuốt nhẹ bông hoa xinh đẹp...rất dịu dàng...phụt một tiếng, chàng đột ngột giật mạnh! Bông hoa đập

nát, rơi khỏi cành, nhựa xanh ứa ra đau xót. Màu đỏ tươi bầm lại một sắc tím ngỡ ngàng. Prang mỉm cười nhìn những ngón tay ứa máu của mình, đẹp như cánh hoa hồng:

-...tuy thế, nếu muốn, hoa hồng cũng có thể bị nhổ bỏ. Nhưng nàng biết điểm khác nhau lớn nhất giữa cỏ và hoa hồng là gì không? Đó là... hoa hồng biết cách làm ta chảy máu, còn cỏ thì không. Vậy mới bảo hoa

hồng quý hơn cỏ. Hoa hồng Hoàng đế chấp nhận cỏ là vì cỏ chẳng là gì với nó cả, không quan tâm, không tồn tại.

Chậm rãi mà đầy đe dọa, Prang từ từ chuyển ánh nhìn màu xám về phía Almah, chàng nói tiếp, giọng trầm hơn một chút:

-Vì thế, khi nàng muốn hái một đóa hồng Hoàng đế kiêu hãnh xinh đẹp, hãy cẩn thận nhé, nàng có thể phá nát một bông hoa nhưng nàng có chắc là những cái gai của bông hoa đó sẽ không làm nàng đau ?

Đôi mắt sâu hun hút. Prang không nói thêm gì nữa, thong dong thả bước tiến sâu vào khu vườn. Những lời khó hiểu, rời rạc, mơ hồ. Almah cúi nhìn bông hoa dập dưới chân, dù đã bị rút khỏi cành, cánh hoa vẫn khác những lá cỏ. Không gian tràn ngập hương thơm dịu dàng...phải chăng đây là “khí chất đế vương”?

...

Trời trên cao trong vắt, lạnh. Mùa đông đã đến. Mờ nhạt. Almah nhớ về mùa đông ở Serazan. Tuyết rất dày.

Trắng. Rỗng tuếch. Nơi đây, hoa hồng vẫn nở, tràn trề sức sống kiên cường. Bóng Prang đã khuất sau

những bức tường cây xanh mướt, không gian êm đềm...

Thủ đô Penla, đế chế Henki, nơi đầy máu... vì sao êm đềm thế ?

Almah ngược đôi mắt xanh thăm nhìn những cơn gió vô hình. Chăm sóc hoa là điều thú vị ? Vậy nàng

ngóng trông gì trên bầu trời kia?

Cuộc nói chuyện với Prang đã làm nàng xao nhãng mục đích quan trọng ban đầu.

Phải, Almah đang chờ.

Đã nhiều hôm nay...con chim đưa thư của Abalone và Abele không còn đến thăm nàng...

Hoa hồng và cỏ... Đã có chuyện gì xảy ra?

Abask trở về hoàng cung trong mệt mỏi. Nước mắt, những lời thét gào khẩn khoản của phu nhân Karma vẫn còn ám ảnh ông thật rõ, đủ để những giọt mồ hôi lạnh tiếp tục ứa ra trên trán.

-Phụ vương nên nghỉ ngơi. – Yusan ân cần cất giọng – Tâm thần của phu nhân còn chưa ổn định, Syringa đã đưa bà ấy về phòng riêng...có lẽ sẽ không thể làm phiền phụ vương được nữa đâu ạ.

-Yusan... có phải con cũng đang trách ta không?

Abask ngược đôi mắt già nua nhìn con trai mà như nhìn thấy hình ảnh của cố hoàng tử Zephyr mấy mươi

năm trước. Cũng ánh nhìn này, cũng khuôn mặt thánh thiện này... tất cả đều giống hệt Zephyr. Từ bao giờ

Abask cảm thấy ghét em trai mình đến vậy? Ổn cứu mạng... nhưng Zephyr cứ ám ảnh ông, vì sao cứ phải là

Zephyr và Yusan? Trong tâm trí dân tộc Serazan chẳng lẽ vua của họ chỉ là một kẻ thấp kém không bằng

được một người đã chết và một ẩn sĩ hay sao?

-Phụ vương... cha bảo con trách cha chuyện gì? – Yusan lảng tránh câu trả lời. Chàng ngồi xuống cạnh ngai vàng, nét nhìn trù mẫn, không hẳn đó là do tâm trạng tốt mà có lẽ chỉ đơn giản là một thói quen.

-Về chuyện của... Ilex.

-Ilex? Chị ấy không còn là Ilex nữa, bây giờ chị ấy đã là công nương Zinnia rồi.

-Zinnia... một cái tên của dân tộc Ohlan. Xa quá đúng không? – Abask đưa tay lau một giọt mồ hôi vừa rơi xuống mi mắt, toàn thân run từng cơn – Ta đã gả nó đi xa quá. Nó có hạnh phúc chứ ?

-Không. Con không biết. Đáng lẽ con có thể hỏi các vì sao. Nhưng để làm gì thưa cha? – Yusan mỉm cười hiền lành phảng phất nỗi buồn xa xăm thật mong manh – Con chẳng thể giúp gì cho chị ấy. Vậy tìm hiểu

cuộc sống của chị ấy để làm gì? Chỉ khiến cho lòng mình thêm đau buồn hơn mà thôi.

-Nói như thế là ... con trách ta?

-Con không trách cha, vì mọi chuyện trên đời đều tuân theo một quy luật bù trừ. Gieo nhân nào thì được quả

nấy. Con, một vương tử không có khả năng nắm giữ cuộc đời mình thì làm sao đủ tư cách phán xét một ai đây? Bất cứ ai cũng đều có những nỗi khổ tâm riêng, không thể ở vị trí chủ quan phán xét người khác.

-Phải. Đúng thế. – Abask gật gù một cách đồng tình, bất chợt một giọt nước lăn tròn qua mắt, ông lại khó nhọc đưa tay gạt đi – Ta già rồi. Sức khoẻ ngày càng kém, ngay cả khi xúc động mồ hôi cũng ra nhiều quá.

Ta đang hái quả đây, Yusan à. Hasan, Chisan, cả hai đứa nó đều đã vùi dập niềm tin của ta, còn mẹ con... ta mãi mãi mất mẹ con...

-Đó là vì mẹ yêu cha. Nhưng mẹ giận cha.

-Ừ, Nereid giận ta vì đã chọn con đường gian khổ cho Ilex... lại là Ilex, lại là Zephyr. Ta nợ Zephyr một mạng sống nhưng đã phải trả giá bằng cả cuộc

đời. Đã có ai nhìn vào ta mà nói :”Hoàng đế Abask” hay

chưa? Không, họ chỉ nói : “Đấy chính là người anh trai được hoàng tử Zephyr cứu mạng.” và “Nếu không

có hoàng tử Zephyr thì ông ta không thể nào ngồi lên ngai vàng được.” . Đã bao nhiêu năm qua đi, ta mãi mãi vẫn chỉ là người-được-Zephyr-cứu, cho đến bây giờ dân chúng không những chỉ nói thế mà còn bảo ...

con biết họ gọi ta là gì không? Là cha-của-vương-tử-Yusan. Vậy ta là gì đây? Ta tồn tại mà, là vua mà. Nếu con là ta, con có hận không?

Lại thêm nhiều giọt nước nữa lăn ra. Mồ hôi? Hay nước mắt ?

Yusan im lặng, không gian chợt chỉ còn tiếng thở khò khè khó nhọc của Abask.

Tại sao lòng biết ơn lại trở thành oán hận? Cuộc đời thật lắm lúc nực cười. Chẳng có gì tuyệt đối cả, như

ánh sáng sinh ra từ bóng tối, như mùa xuân bắt đầu từ mùa đông...

-Con cũng đang rất sợ cha à. – Chàng vương tử chợt mở lời, những ngón tay đan chéo giờ xiết chặt vào

nhau đến trắng bệch - Sự tồn tại của con chẳng đem đến lợi ích gì cho vương quốc này. Định mệnh... con

biết nói sao đây ? Cha có tin chính vì con mà Serazan lâm vào tình cảnh hiện nay hay không?

-Ta không hiểu ý con, Yusan ạ.

-Vì con cả. Rất, rất nhiều năm trước, khi con còn là một đứa trẻ ngây thơ và... đại dột, vô cùng đại dột, con đã phạm phải một sai lầm không thể tha

thứ được. Chính con đã tạo nên câu chuyện bi thảm này, đã chọn ra hai con người khủng khiếp hủy diệt hoà bình... Một vì sao bao trùm ba số mệnh, thủ phạm sâu xa chính là con.

Đúng thế, đã rất lâu rồi, khi tất cả còn sống trong yên bình, đã có một quyển sách được mở ra... và rồi định mệnh bi thảm cứ thế nối dài, nối dài... thành máu, thành nước mắt, thành chiến tranh và thành hủy diệt.

Tất cả chỉ vì một quyển sách đã được mở ra...

Trời nhuộm màu nhàn nhạt, chẳng ấm áp, nửa lạnh lùng. Không có gió, có lặng im. Thời gian ngưng đọng, chỉ có nhịp thở, chỉ có những đôi mắt buồn...

-Serazan là nước lớn, lại không phải thiếu nhân tài, lần này anh muốn Đông chinh e không phải chuyện dễ

dàng. – Hec bắt đầu câu chuyện bằng giọng điệu không hài lòng. Prang đang ngồi trên thảm cỏ, những lọn tóc đen ôm lấy khuôn mặt hồng sắc nắng. Mắt thì nhìn xa xăm về phía chân trời đang dần dậy lên những

mảng màu hồng phơn phớt, đẹp hơn cả những giấc mơ.

-Anh à, để đánh Serazan không thể chỉ dựa vào Reven, cứ cho là hẳn xuất chúng đi chẳng nữa cũng khó mà trao ấn soái binh quyền.

-Vậy ư? – Prang thoáng mỉm cười nhiều ẩn ý.

Trước thái độ không rõ ràng đó, Hec càng cảm thấy bức mình, nàng cau mày, nét mặt xanh xao thêm nhợt

nhạt trong cơn tức giận:

-Thứ nhất, Reven là người Serazan, được vương tử Yusan hậu đãi. Chuyện hẳn thực tâm muốn đánh nơi ấy

hay không chẳng thể đoán được. Thứ hai, hẳn đang là đại tướng quân duy nhất của Henki, lại lập nhiều

công lớn, ắt sinh tính tự phụ. Em nghĩ anh lưỡng lự trước được hậu quả của việc này.

-Tất nhiên anh hiểu để độc tôn vị trí ấy là sai lầm cũng như hơi mạo hiểm. – Prang nhăn nha giải thích –

Nhưng bây giờ anh phải cậy nhờ hẳn mới khỏi cần xung trận Dahila. Thử hỏi lúc đó nếu anh tự xuất chinh khi vừa nổi ngôi thì việc gì ổn định quốc gia giao cho ai? Còn lại bảo mặc Dahlia đấy, cứ lo chuyện nội quốc trước thì thời cơ nào có đến hai lần. Dùng người phải dùng đúng lúc, khi thời cuộc qua đi, viên ngọc quý ngày trước cũng không hơn gì một hòn đá cuội.

-Nói thế là anh có ý lần này tự thống lĩnh đại quân?

Vị hoàng đế trẻ mỉm cười nhìn xuống thành phố sầm uất dưới đôi cao, gật đầu nhẹ nhàng xác nhận. Hec thì nhìn về phía khu cung điện vẫn dành cho khách nghỉ trong Lesbos, bất giác, một tiếng thở dài nào lòng làm đôi môi nàng run rẩy khi nói tiếp:

-Cứ cho là em đã cạn nghĩ, nhưng Serazan quả thật rất hùng mạnh, vua nhân đức được lòng dân, lại còn

phái thái tử sang chủ động cầu hoà. Nếu tấn công đất nước ấy, chúng ta sẽ trở thành kẻ bất nghĩa, khó lòng tiến công chắc.

-Lấy nhân trị quốc là tốt song chưa chắc bền. Nếu chỉ cần lòng nhân đức mà trở thành vua được thì thế gian liệu có còn tu sĩ nào không? Gensan vốn không phải thái tử mà là Hasan. Một quốc gia vừa xảy ra nội loạn đến nỗi mất cả thái tử và nhị hoàng tử cùng lúc thì không thể nói là yên bình, vua càng không phải nhân đức. Em đừng nên cũng như những kẻ tầm thường khác bị cái danh “thánh địa” làm lóa mắt mà không nhìn

thấy sự thật bên trong. Không có quốc gia nào có vua được tôn vinh như thánh sống mà lại yên bình tuyệt đối. Chúng ta nhân dịp này mà xuất chinh là đúng lúc nhất. Quan trọng là phải có một kế hoạch hoàn hảo và khả năng vẽ ra tương lai phồn thịnh cho dân Serazan tin tưởng.

-Đó cũng là lí do anh đồng ý về việc của hoàng tử Elysium?

-Gần đúng. Chỉ là một phần. Porasitus gần Serazan nhất lại được giao cho một hoàng tử Gladiolus cai trị

nghiêm nhiên sẽ tạo mối thiện cảm tuyệt vời. Nhưng hẳn là một con rối, cái anh cần trước tiên là một bức tranh đẹp...

Hec nhìn anh trai trờng trờng. Thì ra tất cả đều đã có sự sắp đặt trước chứ không phải ngẫu nhiên. Prang đang nghĩ những gì không ai biết được. Chàng chẳng kiêu ngạo ấy vậy mà rất tự tin, tự tin tuyệt đối vào tài năng và quyết định của mình. Chẳng lẽ đấy chính là nguyên nhân giải thích cho những thành công Prang đạt được ?

-Cái gai cản lớn nhất là vương tử Yusan. – Prang dùng tay viết cái tên đẹp đẽ ấy lên mặt đất, những ngọn cỏ

mềm rạp xuống khi bị đè nát – Anh ta rất được lòng dân, lại có tài tiên tri... càng không phải hạng người ngu ngốc. Anh nghĩ phải dùng kế li gián may ra mới hạ được con người này...

-Còn... còn Gensan? – Hec hỏi câu hỏi đang dày xéo tâm hồn mình. Dĩ nhiên là nàng đủ thông minh để mơ

hồ đoán ra phần nào câu trả lời nhưng vẫn cứ phải hỏi. Prang điềm điềm lia tia nhìn buốt giá hơn địa ngục về

phía em gái, chàng nói nhỏ nhẹ, gần như tiếng thì thào:

-Anh tin em biết phải làm gì, đệ nhất quận chúa Henki.

-Anh... - Hec nghẹn ngào thốt lên, mắt ứa lệ. Trông nàng như vỡ nát trong đau khổ. Prang hừ một tiếng

lạnh lùng và chống tay xuống cỏ. Chàng biết mình đã dồn em gái vào chân tường bởi câu nói vừa rồi song chẳng mấy may xúc động hay ân hận. Trái tim quân vương bao trong lớp băng dày của quyền lực. Chàng

chỉ còn nghĩ đến việc Hec là quận chúa Henki chứ không phải một cô gái cũng khao khát yêu thương hoặc chỉ đơn giản là một người em gái cô đơn...

-VẬY...bức tranh đẹp để anh đã vẽ xong chưa? - Tiếng Hec lạc xa xôi.

-Gần được, bước hai của kế hoạch cũng tiến hành tốt. Một kế hoạch hoàn hảo. Hoàn hảo đến mức anh nghĩ

nên xoá đường biên giới của Serazan với Henki ngay từ bây giờ cũng không còn là quá sớm đâu.

-ĐỪNG...đỪNG Prang...em không muốn làm điều đó, không muốn!

Tiếng thét cuối cùng lôi tuột Hec khỏi cơn ác mộng quá khứ. Nàng bừng tỉnh, mắt trợn trừng lên nhìn trần nhà, một màu lam thẫm. Nàng vẫn đang ở Lam cung Katharsis tận Serazan. Cơn đau từ vết gãy đã khiến

giấc ngủ nàng trở nên hỗn loạn như thế...

-Hec, nàng có sao không? – Gensan bước vào phòng hầu như ngay lập tức, những ngọn nến trên bàn hắt lên khuôn mặt hần sâu nét lo lắng. Hec vừa đưa bàn tay còn lại lên lau những giọt nước mắt trên má, cố nở nụ

cười gượng gạo:

-Không, chỉ là một cơn ác mộng thôi. Em nhớ lại cái ngày Prang bảo em lừa chàng... khủng khiếp làm

sao...

-Cơn sốt vẫn chưa dứt à? – Gensan ân cần đặt bàn tay ấm áp lên trán Hec, nói tiếp thật dịu dàng - Thật là tệ, ta làm nàng liên lụy nhiều quá.

-Không sao mà... - Hec thều thào, đúng là cơn sốt khi vết thương được đắp thuốc vẫn đang bám riết lấy

nàng làm cả thân thể rã rời - Chẳng lẽ chàng không ngủ sao?

-À... ta ngồi ngay ngoài cửa phòng này, ta sợ nàng ngủ không yên mà quá thật là thế.

-Chuyện đó có thể bảo một nữ tì làm mà, hoặc là không ai làm cũng được. Em không còn bé nữa.

-Nhưng ta còn lo những nữ tì không cẩn thận sẽ làm nàng không yên tĩnh để tịnh dưỡng, nàng đừng có...

Một tiếng động nhỏ khẽ vang lên, nghe nổi bật trong không gian đêm vắng. Gensan lập tức ngừng lời, mắt đảo quanh quan sát. Hec giật mình nhìn theo rồi hỏi :

-Sao vậy?

Gensan không đáp, ngón trỏ đặt lên môi ra dấu im lặng. Tiếng động rất nhỏ nhưng đều đặn, Hec phải khó khăn lắm mới nghe được. Thật ra thính giác của nàng khá nhạy, tiếc là vết thương đang hành nàng dữ quá, tâm trí kiệt quệ mất rồi. Đều đặn... Hec cau mày tập trung. Tiếng động càng lúc càng khó nghe hơn...

Là tiếng bước chân! Hec đã nhận ra. Nhưng không phải là kẻ bí ẩn đang đi xa mà rõ ràng càng lúc càng tiến đến gần căn phòng hai người đang ở, bởi vì càng gần hẳn càng cần phải cẩn thận nên mới ghìm tiếng động lại hết mức có thể. Kiểu bước chân này rất dễ đánh lừa những đôi tai cảnh giác. Nhưng vào lúc khuya khoắt như vậy còn có người hầu nào lang thang trong hành lang?

Một cách nhẹ nhàng, Gensan rút đoản kiếm hộ thân ra, ánh thép loáng lên lấp lánh. Ngay cả Hec cũng cố

nén hơi thở lại như một phản xạ. Những ngọn nến lay lắt trước gió lạnh... Tiếng bước chân đã gần đến mức Hec có cảm tưởng người đó đang đứng ngay bên kia của cánh cửa...

Legend of Porasitus - Chương 95

-Bệ hạ...

Tiếng gọi quen thuộc làm Abask tỉnh giấc, ông mở mắt nhìn thì thấy vương phi của mình đang ngồi ngay

bên cạnh. Cả khuôn mặt diễm lệ chan hoà trong lệ ướt.

-Sultana, có chuyện gì vậy? – Nhà vua già trở mình ngồi dậy, cảm thấy xương cốt mình kêu lên răng rắc.

Vương phi ôm mặt, không nói, tiếng khóc vẫn thổn thức, tha thiết.

-Sao thế? Có chuyện gì thế? Mặt nàng... mặt nàng bị cái gì vậy?!?

Giọng bàng hoàng. Abask giờ đã đủ tỉnh táo để nhận ra một bên má của vị vương phi ông hết mực yêu

thương bị một đường rạch ngang, ướt máu, sâu hoắm. Đột ngột, Sultana quỳ sụp xuống, cất tiếng nức nở:

-Xin bệ hạ ban cho thiếp sự công bằng, ban cho thiếp được chết!

-Sao? Ai dám ra tay với nàng như vậy? Nói cho ta biết, ta nhất định không tha cho hắn.

Vẫn không chịu đứng dậy, Sultana tiếp tục rên rỉ:

-Thiếp nào có ý gì đâu, chỉ là vì hoàng tộc Bạch nguyệt này mà thôi. Thiếp chỉ muốn cứu vãn thanh danh của hoàng tộc, ấy thế mà... trời ơi, nếu lúc đó Kavass không đến kịp thì có lẽ thiếp chẳng còn sống để gặp được người.

Những lời thảm thương ấy gieo vào lòng Abask nỗi chua xót đến nghẹn ngào cùng với một linh cảm chằng

lành... và ngay lập tức, những lời khóc lóc đứt quãng tiếp theo đã xác nhận linh cảm đó:

-... Thiếp chỉ muốn tạm giam con bé quận chúa kia lại để dân chúng không nổi loạn, nhưng... thái tử, ôi,

thái tử đã ra tay như thế đấy! Thật là nhục nhã cho một vương phi, vậy thiếp còn sống để làm gì ?!

-Ý nàng... là Gensan ư ?

-Phải. Chính thái tử đã bị một quận chúa của Henki thù địch mà vô lễ với thiếp, thậm chí còn muốn giết thiếp. Bệ hạ, nếu người không làm chủ được cho thiếp chuyện này thì xin hãy giết thiếp đi cho thái tử vừa lòng, để cho con bé Henki kia lên làm thái tử phi. Thiếp ... thực tình không thể sống tiếp với nỗi ô nhục này!

Cơn giận lôi đình làm mờ đi lí trí của Abask, ông không thể tin là Gensan lại dám lộng hành như vậy! Và tất cả những sự chống đối trái phép tặc đó đều chỉ vì một quận chúa Henki! Cảm giác bị bỏ rơi, bị quay lưng lại một

lần nữa bùng lên trong tim nhà vua. Ông, kẻ suốt đời sợ bị bỏ quên, giờ đây có cảm giác như bị thêm một đứa con trai phản bội. Hôm nay, chỉ mới là thái tử mà đã dám ra tay với vương phi, vậy thử hỏi một mai, nếu Abask bất đồng ý kiến với Gensan thì chuyện gì sẽ xảy ra? Phải chăng sẽ là cảnh tương tàn khốc liệt...?

-Ta sẽ không bỏ qua chuyện này! – Abask gầm lên. Trước mắt ông giờ đây chỉ còn hình ảnh đầy thách thức của Gensan đứng giữa điện Serene bảo vệ cho quận chúa Hecates. Và bởi vì thế, ông không nhìn thấy sau làn nước mắt hoà lẫn máu kia của vị vương phi xinh đẹp, một nụ cười nham hiểm hé nở thật kín đáo...

-Chòm sao Serest... - Yusan sững sờ thốt lên khi ngược nhìn bầu trời - ... mờ quá. Và, ngôi sao, trời ơi, ngôi sao hộ mệnh của Prang Erokin kia, sáng rực. Không thể tin được, tại sao lại nhanh đến thế ?!

Trước sự kinh hoàng đó của vị vương tử, Syringa cũng thử nhìn lên trời. Đêm khuya, trên đỉnh Sigatsu gió thổi lạnh buốt, nền trời đen tuyền, lấp lánh ánh sao... Ngôi sao rực rỡ mà theo Yusan là hiện thân của Prang đứng giữa một chòm sao lộng lẫy... giống như những vì tinh tú tương ứng với những nhân tài của hãn!

-Nhanh ư ? Là sao thừa vương tử ?

-Nàng không thấy hay sao? Từ phương Bắc, hôm nay, ngôi sao đó đã ở ngay trên bầu trời Serazan! Điều đó có nghĩa là... có thể Prang cũng đã đến đây rồi. Chúng ta phải vào Katharsis báo tin này cho Gensan. Chòm Serest quá mờ nhạt, xem ra cuộc chiến sẽ đến nhanh hơn dự đoán.

Yusan vừa nói vừa khoác lấy áo choàng, con chim ưng trắng ung dung đậu trên một bên vai. Nhưng cả hai vừa ra đến cửa thì đã bị hai tên lính canh bên ngoài chặn lại.

-Có chuyện gì thế ? Các người dám chặn đường vương tử à? - Giọng Syringa vang lên gay gắt. Một trong

hai gã lính nghiêm giọng, lắc đầu:

-Theo lệnh, vương tử không được rời khách quán cho đến khi có lệnh khác. Chúng tôi không muốn nặng

tay, xin hai vị hãy quay lại ngay.

-Lệnh? Của ai? – Yusan cau mày, đang lúc cấp bách mà chàng lại bị cầm chân ở Sigatsu thì khác gì đây

Gensan vào tình thế nguy hiểm!?

-Của ai không quan trọng. – Cô hầu Syringa xen ngang, nàng kiêu hãnh nhìn vào bọn lính - Lệnh của ai

cũng không được phép cản trở đại tư tế của đế nhất thần điện Zion. Các người biết điều đó mà. Mau tránh ra! Đây là lệnh từ đại tư tế!

-Không được. Còn có lệnh cao hơn đây, cô gái trẻ ạ.

Giọng lạ hoắc vang lên, thu hút sự chú ý của cả bốn người. Chậm rãi, người vừa lên tiếng lững thững bước ra ánh sáng. Bọn lính lập tức cúi đầu chào cung kính trong khi Yusan và Syringa thì kinh ngạc tột cùng. Lí do? Rất đơn giản, kẻ đó đang mặc quân phục, quân hàm cấp tướng... nhưng lại là quân phục Henki!

-Đây là lệnh của đại tướng quân Reven Ping. - Người ấy mỉm cười, những sợi tóc bay loà xoà che đi đôi mắt hấp háy tia nhìn tinh quái, đùa cợt - Lần đầu chúng ta gặp nhau nhỉ ? Tôi là Jacken Osprey, cận tướng của ngài Reven. Đã biết lí do thì hai người yên tâm ở lại Sigatsu rồi đúng không, thưa vương tử Yusan cao quý?

Những tiếng ồn ào đánh thức Gensan khỏi giấc ngủ chập chờn. Một tì nữ vội vã chạy vào, nét mặt đầy kinh hãi:

-Thái tử, bệ hạ và vương phi đang ở sảnh đường của Katharsis!

“Cha ư ? Vào lúc nửa đêm?” – Gensan ngạc nhiên tự hỏi. Gió đêm lạnh buốt từ cửa sổ thốc vào như báo

trước cơn bão chẳng lành.

...

Khi Gensan bước ra thì thấy vua Abask và vương phi Sultana đã yên vị ngay giữa sảnh đường. Khuôn mặt

vương phi đầm nước mắt, một bên má được băng lại trắng muốt. Riêng nhà vua thì nhìn chàng bằng đôi mắt nheo lại, hẩn học.

-Chẳng hay là vì chuyện gì mà phụ vương đến Katharsis vào giờ này không báo trước? – Gensan vừa nói

vừa quan sát thái độ của vương phi. Rõ ràng là bà ta đang khóc, nhưng đã có chuyện gì ?

Rầm! Tiếng đập bàn chát chúa làm chàng vương tử giật mình ngược lên nhìn cha. Trong Abask như một

con hổ đang trong cơn giận lôi đình. Không thèm quan tâm đến sự ngỡ ngàng của con trai, ông thét lệnh :

-Famulus, cho cấm vệ quân vào trong lôi con quận chúa Henki ra đây! Giết ngay lập tức!

Viên đội trưởng già không chần chừ gì thêm, lập tức phụng lệnh, những nhóm quân cấm vệ đẩy sát khí âm âm kéo vào Katharsis, có lẽ chưa bao giờ

Lam cung nổi tiếng của thái tử lại trở nên ồn ào như thế này. Vừa nghe đến ba chữ “quận chúa Henki” là Gensan liền hiểu ngay phần nào câu chuyện. Ánh mắt toé lửa, chàng xoáy vào Sultana. Rõ ràng con mụ vương phi này muốn giết chết Hec! Hoặc không giết chết thì ý định của cuộc viếng thăm này cũng chẳng tốt lành gì.

-Ngừng lại! – Gensan quát. Dù gì chàng cũng là một thái tử, thế nên các toán quân cấm vệ và Famulus miễn cưỡng dừng bước.

-Sao? Người muốn chống lại ta à?! - Mắt Abask nheo lại thành hai đường thật mảnh, khuôn mặt nhợt nhạt của ông tái xanh vì tức giận, tiếng nói nghe như rít.

-Phụ vương, con không hiểu. Chuyện này cần phải nói cho rõ ràng mới được. Không thể cứ nói bắt là bắt ngay, Hecates không có tội, huống chi đây là Katharsis, phụ vương cũng nên giữ thể diện cho con chứ. Và con nghĩ mình có quyền hiểu rõ lí do.

-Người...! - Nếu không phải là đang ngồi trên ghế thì có lẽ nhà vua đã ngã quỵ vì không đứng vững được.

Gensan của ông, con trai của ông đang tiếp tục bảo vệ cho con bé Henki đó! Gensan đã công khai chống lại ông! Cũng giống như Chisan và Hasan! Trời ơi, quá khú đang lặp lại!

-Bệ hạ, xin người bớt giận, đây không phải lỗi của thái tử, tất cả đều chỉ là vì con quận chúa kia. Bệ hạ, đây là tà thuật của giống mọi rợ Henki, chỉ cần giết chết con bé đó thì thái tử sẽ lại hiểu thuận như xưa.

Gọi là bệnh vực mà thực ra là xoáy sâu thêm sự nghiệt ngã. Giọng của vương phi Sultana vang lên ngọt

ngào, tha thiết, đầy chân thành.

-Đem con bé ấy ra đây, giết ngay! – Abask một lần nữa hạ lệnh và lần này dù Gensan có nói gì thì đoàn quân cấm vệ cũng không dừng bước nữa. Tình thế nguy ngập, thái tử trẻ chột hiều tất cả là một trò lừa của vương phi Sultana. Hoàn toàn bất ngờ, mọi ta đã tiến hành kế hoạch sớm hơn dự định!

-Phụ vương, xin cha hãy dừng tay! – Gensan nói như gào, quỳ sụp xuống đất, chàng vẫn hi vọng rằng cha mình sẽ tỉnh ngộ khỏi cơn mê muội chính là cái bẫy mà Sultan đã giăng ra. Nhưng chàng lại không hề

hay biết rằng, chàng càng van xin, càng bênh vực cho Hecates thì chỉ khiến vua Abask thêm nổi giận mà thôi. Đây cũng chính là điểm thâm độc nhất trong cái bẫy này.

Cả Katharsis hỗn loạn trong tiếng gào thét điên cuồng. Quân cấm vệ dưới sự điều khiển của Famulus, một người trung thành tuyệt đối với vương tộc lao vào như đám sói đói. Chẳng bao lâu sau họ đã tìm ra Hec và lôi nàng đến sảnh đường, cánh tay bị thương vẫn đang băng trắng muốt.

-Phụ vương... - Gensan đau đớn nhìn người yêu tưởng như ngất lịm. Nhưng đáp lại hi vọng mong manh của

chàng, Abask lạnh lùng rít:

-Giết.

Phải tiêu diệt ngay mối họa này! Không thể để nó khiến Gensan phản bội lại ông!

-Không! – Gensan hét vang, làn kiếm tuốt ra sáng rực, chỉ trong chớp mắt, hai người lính đang khống chế

Hecates đã ngã quỵ xuống sàn, chết tức khắc. Máu từ vết chém ở cổ tuôn ra xối xả, ngay động mạch! Máu bắn lên, chấm bụi li ti lên tà áo choàng của Gensan khi chàng đưa tay ra đỡ lấy Hec. Cả gian phòng sững sờ.

Không ai tin rằng thái tử lại dám ra tay như vậy, chàng đã khiến máu đổ, làm bẩn Katharsis, làm bẩn cả đôi mắt nhà vua!

Cơn giận làm cho Abask nghệt thở, mắt ông đi trong lệ đau đớn. Sự thật đây rồi, Gensan... Gensan đã

không che giấu nữa. Sultana đã nói đúng, đứa con trai này nhất định sẽ phản bội ông!

-Phụ vương, xin hãy nghe con nói, Hecates không có tội mà chính là Su...

-Bệ hạ, tà thuật đã bao trùm lấy Jinnee, xin người hãy quyết định dứt khoát!
– Sultana lập tức ngắt lời Gensan, đồng thời bà ta phất tay – Famulus, ông còn chờ gì mà không thực thi lệnh của bệ hạ?! Giết con bé đó, nhưng không được tổn hại thái tử!

Nói cũng bằng thừa. Mặc dù lời của Sultana có vẻ rất thiện chí ấy thế mà sự thật chỉ cần thấy Hec bị nguy hiểm thử hỏi Gensan có khoanh tay đứng nhìn được không? Lưỡi kiếm vô tình, chẳng ai đoán trước được

kết cục! Gensan không thể giải thích, Hec chưa phục hồi, quân hộ vệ của Katharsis tuy hết lòng bảo vệ thái tử nhưng quá ít ỏi trong khi quân cấm vệ thì đông kín đặc cả sảnh đường!

Đây là cái bẫy! Ngay cả nếu bây giờ vua Abask muốn thay đổi quyết định cũng không còn kịp nữa. Cơn tức giận đã làm ông gần như mê sảng do sức khoẻ yếu. Trận chiến phút chốc do Sultana hoàn toàn nắm giữ.

Đáng sợ thay một mỹ nhân dám tự tay phá hủy dung nhan chỉ vì muốn soán ngôi, tranh giành quyền lực.

Một người đàn bà dám làm điều đó thì không đời nào là một kẻ tầm thường.

-Gens, chỉ cần chàng từ bỏ em, mọi chuyện sẽ tốt đẹp trở lại. - Tiếng Hec thì thào bên cạnh nhẹ như gió.

-Đừng đùa! Nàng có thể chết vì ta, chẳng lẽ ta lại không thể làm điều đó cho nàng?! – Gensan vừa đáp vừa huơ thanh kiếm trong không khí. Máu của thêm nhiều cấm vệ quân đã tưới đẫm thảm trải sàn.

-Nhưng chàng cần phải sống vì Serazan! Chàng quên rồi sao, quân Henki đã đến. – Hec nhấn giọng hơn,

ánh mắt căm hận phóng về phía Sultana, kẻ đang háo hức chờ nhìn thấy máu của Gensan đổ xuống.

Nhưng Famulus là một người trung thành, ông không đời nào làm hại đến hoàng tộc, vì thế đến mãi một lúc sau, dù trận chiến rất kịch liệt và không cân xứng về lực lượng song Gensan vẫn chưa thất thủ hay bị

thương. Đoàn kiếm trong bàn tay còn lạnh lặn của Hec giờ đây cũng đã tanh mùi máu. Nàng hiểu rất rõ rằng càng chống trả thì tình hình sẽ càng tồi tệ thêm nhưng biết làm sao dừng vòng xoáy độc ác này lại một khi chẳng có mấy ai trong số những người tham gia thực sự muốn điều đó ?! Và đau đớn thay, chỉ có hai trong số đó thực tâm muốn ngưng chiến mà bất lực. Đó là Famulus, ông không muốn làm hại đến thái tử và người còn lại chính là ...

-Gens! - Mãi suy nghĩ, Hec đã lạc khỏi vòng bảo vệ của Gensan và nhóm quân hộ vệ Katharsis, trước mặt nàng giờ đây là lính cấm vệ và từ xa Sultana nở nụ cười kín đáo tàn ác. Sự mừng rỡ choán hết khuôn mặt Famulus, vị đội trưởng cấm vệ quân, ông vung kiếm lên, hùng hổ hơn bao giờ hết:

-Ta sẽ xoá đi vết nhơ của hoàng tộc Bạch nguyệt!

Lưỡi kiếm lao đến vun vút. Gensan thì bị tách ra quá xa. Hec không thể tránh kịp! Nàng nhìn thấy cái Chết đang đến, cảm nhận được khí lạnh của

địa ngục bao lấy thân mình... Chết? Ừ, thì chết. Trong giây phút

ngặt nghèo ấy, một nét cười mãn nguyện thoáng lướt qua đôi mắt xám bạc thuần khiết của nàng quận chúa bất hạnh. Chết vì Gensan, đó chính là điều nàng mong muốn. Tại sao phải sợ ? Chỉ cần chết đi, nàng sẽ

thoát khỏi tất cả những ràng buộc của cõi trần gian này!

Choang! Kiếm của Famulus bị hất đi trong tích tắc, văng xuống sàn, vang lên tiếng kim loại lạnh buốt. Đó là do một mũi phi tiêu bạc có lưỡi gợn sóng, rất quen... Amans! Hec lập tức nhận ra loại vũ khí nổi tiếng của dòng họ Czardas, chính là thứ mà Aureola đã dùng để đột nhập phòng làm việc của Prang hồi còn ở

Lesbos! Và dĩ nhiên những người Serazan còn lại cũng đều đã nhận ra nguồn gốc của sự can thiệp ấy.

-Gia tộc Czardas không bao giờ cho phép ai đụng đến chủ nhân của mình. Trung thành tuyệt đối với duy

nhất một người. Các vị có hiểu ý nghĩa của câu nói đó không?

-Aureola! – Gensan mừng rỡ reo lên. Nàng công nương bé nhỏ ấy đang lững thững bước vào sảnh đường

đầy máu của Lam cung Katharsis, trên tay là những mũi phi tiêu Amans lợi hại... Nhưng người làm cho tất cả cấm vệ quân cũng như vương phi Sultana sợ hãi đến run người lại không phải Aureola, mà là kẻ đang

đứng đằng sau nàng. Vóc dáng thanh mảnh, chiếc áo choàng lưng tùng dát kim tuyến lấp lánh của một vũ

công, trên tay là những đoá hoa xinh đẹp... Người đó nhìn vương phi, mỉm cười vui vẻ:

-Lâu rồi không gặp, vương phi có khoẻ không?

Lời nói của Tử thần, giọng trong veo. Sultana bất giác ớn lạnh nhưng bản lĩnh của một kẻ có âm mưu tranh quyền đoạt vị đã giúp bà ta giữ được phong thái điềm tĩnh.

-Thì ra người đã không bị bắt. Trở về đúng lúc thật đấy ... Huyền Vũ Abalone.

Legend of Porasitus - Chương 94

Cửa bật tung! Những tiếng rít xé không khí lao đến nhanh như chớp, bốn ngọn nến bị ám khí cắt vụn, tắt ngấm. Căn phòng chìm trong bóng tối. Nhưng âm thanh thì đã hỗn loạn trong tiếng binh khí, Gensan đã xác định được vị trí của kẻ vừa ra tay. Hec cuống cuống tìm sợi dây nối với chiếc chuông vốn dùng để gọi

người hầu và giật mạnh. Từng hồi inh ỏi báo động. Màn đêm mờ dần khi mắt nàng quen với bóng tối. Ở góc phòng, hai người kia vẫn đang giằng co từng đường kiếm. Tên thích khách vận y phục đen gọn gàng, không lộ mặt nhưng vóc dáng nhỏ nhắn. Lam cung Katharsis chẳng bé nhỏ gì, có lẽ phải một lúc nữa, người hầu mới đến được. Và dù rất cố gắng, kiếm thuật của Gensan cũng không thể nào so sánh với tên áo đen. Đó là một cao thủ cực giỏi! Những ý nghĩ điên rồ lướt qua đầu Hec còn nhanh hơn cả gió, nàng cũng rút con dao găm dưới giày ra và bước xuống giường thật nhẹ. Vết thương nhói lên làm nàng choáng váng như vừa lãnh một quả đấm giữa mạnh. Gensan đang dần thất thế và rồi cái gì đến đã phải đến, kiếm của chàng rơi xuống nền đá đánh keng đau đớn trong khi lưỡi kiếm của đối thủ thì vung lên như một làn chớp bạc.

-Không!!! – Hec hét lên, bằng một nỗ lực phi thường nàng đẩy được tấm thân rã rời mệt mỏi về phía đó kịp lúc, che chắn cho Gensan khỏi đòn chí mạng. Tiếng thở hỗn hển, Hec vẫn không lui, tay bầu chặt vào vai Gensan

như muốn đẩy chàng ra xa mà không đủ sức. Lưỡi kiếm ngừng lại vừa kịp lúc. Gensan lập tức cố

gắng làm điều ngược lại với người yêu:

-Hec...nàng mau tránh ra!

-Quận chúa Hecates? – Tên thích khách bất ngờ cất giọng, vẻ ngạc nhiên. Tiếng khá trong.

Gensan thoáng rùng mình...

-Người biết ta? – Hec hỏi lại, giọng run lên từng cơn vì lo lắng. Kẻ bí ẩn cười lạnh tanh:

-Liều mạng bảo vệ một thái tử Serazan, cô đang phản bội đất mẹ Henki đấy. Cô cam tâm sao? Cô không sợ

Prang đau lòng sao?

-Ta không muốn nghe những lời kiêu đó thêm một lần nào nữa! Hãy ra tay đi!

Có lẽ chưa bao giờ Hec quyết tâm như lúc này. Gensan không thể tin cô gái Henki ấy dám hi sinh vì mình cho dù chàng chưa từng nghi ngờ tình yêu của nàng. Vào lúc Hec lao thân mình ra trước lưỡi kiếm sắc, bao mối hoài nghi, cảnh giác vì lời tiên tri của Yusan đã biến mất hoàn toàn khỏi tâm trí Gensan...

-Tốt thôi. Nếu đó là điều cô muốn.

Kèm theo tiếng cười giễu cợt là thanh kiếm lại được vung lên vun vút, điều luyện đến hoàn hảo. Màn biểu diễn tuyệt vời, sát khí toả ra xung quanh lạnh ngắt, đúng là vũ điệu Tử thần. Hec thì cương quyết tới độ

Gensan không thể nào gỡ nàng ra kịp trước khi tên kia xuống đòn.

Đèn bùng sáng. Những người hầu đã đến, ai đó thét lên:

-Có thích khách! Bảo vệ thái tử và công nương Seraph!

Tiếng chân chạy rầm rầm, cấm vệ quân đang triển khai quân với tốc độ cực nhanh. Ánh sáng hắt vào mặt

tên thích khách, phản chiếu đáy mắt xanh lam ngọc rực rỡ, lưỡi kiếm trên tay thoáng ngập ngừng. Có thể vì hắn biết nếu còn chần chừ thì sẽ khó lòng thoát khỏi nơi này được. Trên sàn, Hec và Gensan vẫn nhìn hắn trừng trừng dò xét.

-Lần sau ta sẽ quay lại. Hi vọng lúc ấy cô vẫn như bây giờ, quận chúa.

Hắn cười vang rồi qua cửa sổ, nhảy ra vườn, biến mất trong màn đêm đen thẫm...

-Hec, nàng không sao chứ? – Gensan đỡ người yếu lên, nàng đã kiệt sức đến mức không thở nổi nữa. Các nữ tì và thái y lập tức bắt tay vào việc chăm sóc. Sau khi đã chắc rằng Hec không bị thương gì Gensan mới bước đến gần ô cửa ban này. Bên ngoài lính cấm vệ đang lung sục ồn ào, đèn đuốc sáng trưng như ban

ngày.

Tên thích khách này... Gensan cúi xuống nhặt những sợi tóc rơi trên sàn. Nâu hạt dẻ. Một người Serazan ư

?

Ở Serazan, người mà có khả năng kiếm thuật thần kì như thế chỉ duy nhất một. Dĩ nhiên Gensan biết đệ nhất kiếm đó là ai. Nhưng nếu dự đoán của chàng đúng thì vì sao người đó lại hành động như hôm nay? Vì sao muốn

giết chàng? Và điều kì lạ nhất là vì sao chàng và Hec thoát khỏi được lưới kiếm của người đó ? Bởi vì một khi kiếm thiêng đã được vung lên, nó nhất định phải được tẩm trong máu người...

-Tiến quân? – Almah gần như hét lên khi nhận được tin đó. Bên bàn làm việc, Prang mỉm cười trong khi

cắm những chiếc cờ nhỏ lên trên tấm bản đồ chiến lược một cách điềm đạm:

-Thật sự thì quân đoàn Jua đã tiếp cận biên giới Adagio của Serazan được hai ngày rồi. Chuyện tiến quân mà ta nói với nàng chỉ là vấn đề thứ yếu. Ta muốn nàng cùng ta ra trận, Almah à. Được chứ ?

-Tại ...tại sao? - Giọng cô gái trẻ run lên. Tâm trí nàng đang rất hoảng loạn trước tin tức bất ngờ.

Tại sao nàng lại chẳng được thông báo gì vậy? Và nếu quả thật đại quân Henki đã áp sát Serazan như thế thì tại sao Abalone và Abele không báo cho nàng biết mà chuẩn bị để đến nỗi nàng phải nghe thấy tin này từ

chính Prang?!

Đã có chuyện không hay nào xảy đến với hai người đó rồi ?

-Chẳng tại sao cả. Ta muốn thế. Chẳng lẽ nàng không muốn?

-Thiếp... không biết.

Prang đặt chiếc cờ nhỏ xuống bàn, quay lại nhìn Almah bằng ánh mắt cười :

-Lesbos gây nhiều hứng thú với nàng đến thế à? Sau khi cả Reven và ta không còn ở đây nữa, nàng vẫn cảm thấy vui vẻ sao?

-Ý bệ hạ là như thế nào vậy? Thiếp không hiểu cho lắm. – Almah sau phút bối rối đã lấy lại bình tĩnh. Cho dù Abalone và Abele đã xảy ra chuyện gì thì điều đó cũng không cho phép nàng lơ là nhiệm vụ.

-Không hiểu cũng tốt. Nhiều việc không nên hiểu quá rõ. Nàng chuẩn bị hành lí đi, ngay đêm nay chúng ta sẽ khởi hành cùng số quân còn lại. Và khi chúng ta đến nơi... sẽ có chuyện gì đó xảy ra...

Prang nói xong liền phất tay ra hiệu cho Almah lui nhưng nàng vội nói:

-Vậy còn vương phi thì sao? Vương phi có đi cùng không?

-Jacar ? Không, nàng ấy sẽ ở lại. Henki đâu phải vùng đất thánh bất khả xâm phạm. Jacar sẽ đảm đương vai trò bảo vệ trong lúc chúng ta vui vẻ ở Serazan.

Thế đấy, vương phi của Prang thì ra cũng là một vị tướng, như em gái, quận chúa Hecates và cũng như

người yêu, Anatasia. Almah không thể tin là tên hoàng đế này nằm trong tay nhiều nữ tướng hết lòng đến vậy, toàn những người thân tín, bản lĩnh. Jacaranda độc ác nhưng không ngu ngốc, Almah dư hiểu. Nếu nói thế thì lần nay Đông chinh Serazan, Prang hoàn toàn thoải mái tiến quân?

-Almah, bao giờ người mới chịu lui ra hả?

Giọng rít lên quen thuộc của vương phi kéo Almah trở về thực tại. Jacaranda đang đứng ngay cửa phòng, những bím tóc rung rung trên cầu vai của bộ giáp sắt sáng loáng và đôi mắt màu rêu thì hằn lên tia nhìn tức giận. Bối rối, Almah cúi chào và chuẩn bị rời khỏi thì đột ngột, Prang cất giọng:

-Vẫn chỉ là một cô bé mà thôi.

Ngạc nhiên và khó hiểu, Almah quay lại nhìn. Prang vẫn đang quan sát bản đồ. Không thể biết câu nói vừa rồi là chàng dành cho ai...

...

-Số quân đi Adagio đã chuẩn bị xong. – Jacaranda báo cáo với vẻ cáu gắt –
Cha thiệp từ biên giới báo tin về

là nhóm gián điệp đã bố trí gần xong các vị trí trong kế hoạch.

-Tốt lắm. Reven không làm ta thất vọng mà. Đêm nay ta sẽ khởi hành cùng
quân Canary, nàng đã xem xét

số quân sẽ ở lại Penla chưa? Ta nghĩ nàng nên làm quen với họ, một vị
tướng nên hiểu rõ lính của mình.

-Làm gì có chuyện gì xảy ra được. – Vương phi càu nhàu, ngồi phịch xuống
ghế, bộ giáp kêu lên loảng

xoảng thật nặng nề - Chàng kết hôn là để có người coi nhà giùm hay sao thế
?

-Ừ, mỗi tội cái “nhà” Henki này hơi to, không biết nàng có đảm đương nổi
không? Xem ra Canary rất có

nhã ý ở lại thay nàng.

Giọng Prang đầy mỉa mai, giễu cợt mà cũng có khi chỉ đơn giản là trêu chọc
Jacaranda. Đưa tay hất bím tóc ra sau, cô gái ngang ngạnh bật cười khảnh
khách:

-Đừng có dùng chiêu khích tướng đó nữa, thiệp không bị lừa đâu. Canary...
ừm, anh ta mà chịu ở lại sao?

Cứ cho là thế thật thì chàng cũng không đời nào đồng ý đâu nhỉ. Trấn áp được đảo quốc Doxllis hỗn loạn không thể là một kẻ tầm thường muốn đem theo hay không là tùy ý thích.

-Nói hay lắm, đúng là con gái tướng quân.

-Và là vợ một hoàng đế. – Jacaranda thêm vào thích thú, nụ cười chột tắt trước dòng suy nghĩ mới, nàng chống cằm nhìn ra cửa - Vậy còn chuyện của Almah... chàng tính sao?

-Tính gì ? Cô bé đó thật đáng yêu.

-Chàng mang Almah theo làm thiếp lo đấy, cô ta là...

-Almah sẽ không hành động đâu. Không bao giờ. Nàng có thể yên tâm vì lời bảo đảm của ta. Nhưng ta sẽ

còn yên tâm hơn nữa nếu tóm được kẻ đó... Hẳn thực sự đáng sợ đấy.

- Binh lính cũng đã sẵn sàng. – Kavass báo cáo tình hình. Sultana đang ngồi cạnh Reven trong ngôi nhà bí mật mà nhóm gián điệp thuê ở Kaising. Jacken gật đầu hài lòng:

-Tốt quá, vậy thời điểm lựa chọn sẽ là sáng sớm ngày mai.

-Nhưng chuyện kích động dân chúng thì sao? – Reven ơ hờ tham gia câu chuyện, những ngón tay xoa xoa

thái dương, vẻ như không chú tâm lắm. Sultana lập tức đáp lời :

-Ngài không cần lo. Hiện nay có lẽ... Gensan và Abask còn chưa biết số phận của mình sẽ thế thảm như thế

nào...

-À, chúng tôi có một điều muốn nhắc nhở trước khi hành động. - Giọng Ginp ngập ngừng – Không được để

vương tử Yusan phá hỏng công việc của chúng ta, người hiểu chức vương phi ?

-Yusan không thể có mặt ở đây mà can thiệp đâu, hắn đã bị khống chế không cho ra khỏi thần điện Zion rồi.

Đối với những kẻ dám phản bội hoàng đế như lũ quân của chúng ta thì một đại tư tế tối cao có nghĩa lí gì.

Bây giờ ta phải vào Serene, cần mở đường cho kế hoạch mà.

...

Chòm sao Serest trên nền trời đêm nay mờ nhạt, âm đạm, không sinh khí... Thời khắc lịch sử đang đến gần như lời tiên tri đã báo trước. Hủy diệt. Liệu có phép màu nào xảy ra?!

Legend of Porasitus - Chương 96

Cả kinh đô Kaising đang yên ắng bỗng phút chốc trở nên ồn ào, náo động.

-Có chuyện gì vậy? – Viên tướng giữ thành bảo vệ hoàng cung Jinnee sững sốt hỏi.

Những người lính canh cầm đuốc, ngó bên ngoài và rồi mặt họ tái dần đi, máu trong họ như ngừng chảy...

Điên cuồng. Hỗn loạn. Phẫn nộ.

Những tiếng la hét, những thứ âm thanh của gậy gộc... dân chúng đông nghịt đã chen kín con đường dẫn

đến hoàng cung!

Tất cả, màn đêm, hơi lạnh, những ánh sao le lói ... phút chốc mờ đi trong
nộ khí ngút trời.

Một cuộc nổi dậy!

Dẫn đầu là một chàng trai trẻ măng, khuôn mặt đẹp đẽ hết thiên sứ trong
tranh. Theo lời người đó, đám đông gầm lên như sóng tràn bờ giữa bão tố:

-Giết Hecates!!! Nếu không thì phế truất thái tử !

-Nổi loạn rồi... - Viên tướng run rẩy, chưa bao giờ ông thấy dân chúng
Serazan hiền hoà lại hung hăng đến thế. Đứng từ trên thành nhìn xuống chỉ
thấy một biển người cầm đuốc sáng rực cả vòm trời. Những bụi lửa cuộn
bay lên như tàn sao.

Chàng thanh niên lãnh đạo hét lên sang sảng:

-Triều đình đã lừa chúng ta! Đã khoanh tay nhìn Serazan bị hủy diệt và
dung túng cho một quận chúa

Henki! Hãy chứng tỏ cho hoàng tộc thấy chúng ta muốn thấy sự sửa đổi!

-Hãy giết chết quận chúa Henki! - Một thiếu nữ đứng bên cạnh cũng gào
lên phụ họa, mái tóc nâu dài tung bay gợn lên trong gió lạnh buốt. Âm khí!

-Hãy nghe ta nói, nhà vua và vương phi sẽ thoả mãn nguyện vọng của các
người, giờ thì lui về đi, không được làm kinh động hoàng cung Jinnee! –
Người đứng đầu thành bảo vệ cố át đi những lời kêu gọi hùng

hồn của kẻ nổi loạn nhưng chàng trai đó cười vang ha hả như thách thức:

-Đừng nói nhảm! Quân Henki đã áp sát biên giới rồi! Đó là do thái tử dám
đem điềm gỡ từ Henki về

Kaising! Hãy giết chết cô ta !!!

Đám đông lại ào lên hưởng ứng. Không thể át nổi sự phẫn nộ mà chàng thanh niên đã truyền cho những

người Serazan vốn rất hiền hoà. Họ cảm thấy bị phản bội khi triều đình hoàn toàn thờ ơ trước hiểm hoạ

Henki! Vâng, quân Henki đã áp sát biên giới và có lẽ chỉ trong một đêm sẽ tràn sang Serazan mà không gặp bất cứ trở ngại nào trong khi giữa Jinnee thần thánh, một quận chúa Henki lại được chính thái tử Gensan chuẩn bị lập làm thái tử phi!

Đó là sự bán đứng, sự phản bội không thể nào chấp nhận được!

Dĩ nhiên là nếu thái tử không chịu hiểu ra thì họ, những người dân bình thường, sẽ phải dạy cho ngài hiểu.

Tương lai họ nằm trong tay ngài và họ cần một nhà lãnh đạo sáng suốt chứ không phải một kẻ si tình ngu ngốc.

Thái tử phải tỉnh ngộ, hoặc ... ngài sẽ bị trừng phạt!

Bằng máu ... !

-Phải báo cho bộ hạ.

Song vị tướng còn chưa kịp bước xuống thành để truyền lệnh thì đã bị chặn đường bởi Kavass - tên cháu ruột của vương phi, hấn nhe răng cười nham nhở:

-Không cần báo. Ta đã có lệnh rồi.

-Tướng quân Kavass, lệnh thế nào!?

-Thế nào à? - Kẻ khát máu lờm đôi mắt híp ươn ướt, tàn độc về phía đám đông bên dưới, nghiêng đầu thật nhẹ :

-Giết.

-Ngài đang đùa ?

-Ừ, ta nói sai rồi. Chính xác là ... giết hết. Không chừa một ai. Rõ chưa ? Ta muốn thấy máu đổ càng nhiều càng tốt.

-Không thể làm thế. – Viên tướng phần nộ bác bỏ - Như vậy sẽ càng khiến dân chúng nổi giận, khi ấy thì không một thế lực nào còn đủ sức cản được họ nữa. Ngài quên rằng Serazan này tồn tại được là nhờ nhân dân hay sao!?! Tôi sẽ đi gặp bệ hạ để xin lệnh, xin mau tránh đường.

Xoẹt!

Mũi kiếm kề sát ngay cổ của ông ta. Bên cạnh, Kavass mân mê chuôi kiếm như một con linh cầu hèn hạ

đang vờn quanh con mồi bất lực không hề biết cách tự vệ, hấn nhún vai thản nhiên để che giấu bản chất khát máu bên trong :

-Tùy người thôi. Cứ đi mà báo và người sẽ không bao giờ còn gặp lại thân nhân của mình đâu.

-Ngài... uy hiếp tôi?! - Giờ thì người kia đã phần nào hiểu được rằng cuộc nổi loạn này không đơn giản như

mình nghĩ ban đầu. Nó có mục đích rất rõ ràng và được điều khiển vì lợi ích của một ai đó đầy quyền lực...

-Không đúng. Ta đang uy hiếp gia đình người. Hãy mau thi hành lệnh đi.

Kavass chỉ rút kiếm xuống khi nhận được cái gật đầu chấp thuận. Vị tướng ấy biết mình đã thua và không thể nào hoàn thành nhiệm vụ giữ thành bảo vệ hoàng cung. Ông ta không thể chống lại thứ ma quái đang

bao trùm lên kẻ khát máu kia...

-Giờ thì ta đến thăm gia đình người một chút để đảm bảo là chúng còn sống sau khi người làm xong việc.

Và đừng quên báo cho dân chúng biết đây là lệnh của ai. – Kavass cười khùng khục khi nói lời cuối cùng trước lúc rời khỏi thành bảo vệ.

Khó nhọc, giọng khô ran, viên tướng hỏi trong đau đớn khi đã biết quá rõ câu trả lời:

-Là ai ... ? Vương ... phi ?

-Sai bét. Hãy nói cho chúng biết, đây là lệnh của... thái tử cao quý. Thái tử phải bảo vệ hôn thê của mình mà. Đúng không ? Thật hợp lí. Đừng quên nói điều quan trọng này đấy.

-Đại tư tế! Ngài định đi đâu?

Nghe tiếng gọi, Neperus ghì mình ngựa, quay lại. Một giáo sĩ đang vội vã chạy ra khỏi tu viện Calmus, tay cầm gậy sắt dài.

Trên cao, trời không một ánh sao, tăm tối.

-Ta không có nhiệm vụ trả lời câu hỏi của người. – Neperus cười nhạt, những nếp nhăn sâu hoắm trên

khuôn mặt khắc khổ lan rộng dần. Vị giáo sĩ kia nhanh chóng nhận ra đại tư tế có dẫn theo một nhóm các tu sĩ khác, ai cũng mặc thường phục và mang vũ khí.

-Điều này không đúng luật định chút nào. – Ông ta bực bội nói – Ngài quên là bộ hạ đã cấm ngài rời khỏi Calmus hay sao? Đang đêm hôm khuya khoắt thế mà ngài lại đem người lên đi, tôi nghĩ mình xứng đáng có một lời giải thích để tâu lên bề trên.

-Ý người là hoàng đế ?

-Tất nhiên.

-Vậy thì... - Viên đại tư tế cau mày, đột ngột phất tay - Giết hẳn.

Đám tu sĩ hộ vệ lão lập tức xông lên. Quá bất ngờ, không trở tay kịp, vị giáo sĩ có nhiệm vụ canh giữ

Calmus liền bị giết thảm, máu phọt lên nóng hổi sau những nhát chém tàn bạo. Neperus quan sát quang

cảnh ấy với vẻ mặt bình thản, một kẻ tu hành có trái tim của quý dữ.

-Được rồi, vùi xác hẳn lại nhanh lên. Ta không muốn đến trễ đâu. – Lão ra lệnh với các tu sĩ trung thành rồi hướng mắt về phương Đông thần thánh, hạ giọng dịu dàng đến ma quái– Hoàng đế bộ hạ, ngài đang chờ tôi phải không ?

Xảy ra cùng lúc với hàng loạt biến cố ở thủ đô Kaising là một sự kiện không kém phần quan trọng khác: đại quân Henki đã bao vây hai thành trấn giữ biên giới Serazan, Nam Thành và Bắc Thành. Đây là nơi cực kì trọng yếu vì chỉ cần vượt qua được thì con đường tiến đến Kaising gần như hoàn toàn rộng mở, không trở

ngại. Tất cả là vì triều đình Bạch nguyệt chưa từng nghĩ mình sẽ bị đe dọa bởi nạn ngoại xâm.

Đêm đen kịt mà cờ hiệu của Henki bay rợp trời như đàn chim báo tử, không kèn lệnh, không trống giục, cả

đoàn người im lìm, chỉ có sát khí bốc lên bùng bùng, cái thứ sát khí đã được nuôi sống bằng máu của những dân tộc thuộc địa khốn khổ.

Cưỡi ngựa chiến đứng giữa đại quân chính là hoàng đế Prang Erokin, thân chinh thống lĩnh quân đội, nụ

cười nửa miệng mơn man trên khuôn mặt lạnh lẽo như một điểm nhấn hoàn hảo cho bức tranh của thần

Chết đẹp đẽ.

-Bệ hạ, chúng ta sẽ tấn công Nam Thành hay Bắc Thành trước?

Người đàn ông trung niên cưỡi con ngựa nâu đứng sừng sững đôi với hoàng đế vừa lên tiếng. Khuôn mặt ông ta đanh lại, đôi mắt nhỏ nhưng dài và rất sâu, tưởng như có thể bao quát cả mặt trận trước mặt. Quân hàm tướng quân... thật dễ dàng để đoán xem ông ta là ai.

-Thành nào lực lượng mỏng hơn, Cinnamon ?

-Nam Thành. - Vị tướng quân dày dặn kinh nghiệm đáp, giọng rin rít.

-Tốt, vậy thì tấn công Nam Thành.

Prang mỉm cười rất vui vẻ, cứ như đang chuẩn bị tham gia một bữa tiệc tuyệt vời. Ở bên cạnh, Tornado hừ

một tiếng không hài lòng:

-Từ bao giờ đại quân Henki lại ngại trước những thành lớn vậy? Tôi cứ nghĩ đánh bại được thành trì càng kiên cố thì càng thú vị chứ.

-Suy nghĩ của ta người có thể dễ dàng đoán được thế sao, Tornado thân mến? - Vị hoàng đế tiếp tục cười, nụ cười hiện hữu quá lâu trên đôi môi vốn khô lạnh kia chỉ khiến cho người ta cảm thấy bất an kì lạ - Hãy tấn công Nam Thành.

-Vậy hãy giao việc đó cho tôi. Xin đảm bảo chưa đến lúc bình minh, quân Henki sẽ vượt qua. – Tornado

hăng hái xung phong nhận nhiệm vụ. Cơ khát máu trả thù Gensan vì tội dám cướp đi Hecates, sỉ nhục danh dự đã biến chàng thành một kẻ hung hăng nhất trên đời. Trước thái độ nóng nảy đó của bậc hậu bối,

Cinnamon nhếch miệng thành một nụ cười khinh bỉ :

-Lực lượng mỏng đâu có nghĩa là đánh sẽ thắng ngay, Tornado. Nam Thành của Serazan không dễ hạ như

cậu tướng đâu. Ta chỉ cảnh báo vậy thôi.

-Nói hay lắm, Cinnamon, ông đúng là không uổng công ta hi vọng. Vậy việc tấn công Nam Thành do

Tornado phụ trách, còn phần của ông là Bắc Thành. Nhưng nghe cho rõ đây, ta muốn đe dọa chứ không

muốn bất cứ thành nào bị hạ, hiểu không?

-Ý bệ hạ là... - Tornado cau mày - Chẳng lẽ...

Prang không đáp, mắt khẽ chớp nhẹ thay cho một lời xác nhận. Serazan chỉ có hai thành biên giới hùng

mạnh này, dễ hạ được chúng đâu thể dễ dàng như xem một tiết mục ca vũ thông thường. Thêm vào đó, cái

gì dễ dàng quá thường mau chán. Prang đâu có muốn bữa tiệc vui của mình bị phá hỏng ngay từ điểm xuất phát như vậy. Chàng muốn đường đường chính chính hạ thành mạnh nhất của Serazan tiến vào Kaising cơ.

-Vậy thì tôi hiểu rồi. Tuy nhiên vẫn còn một điều... thế công việc của Canary là gì ? – Tornado vừa hỏi vừa hất ánh mắt bực bội ra sau.

Gần cuối đoàn quân là những chiến xa chở lương thực, đồ dùng, v.v... Một trong số đó nổi bật lên vì được trang trí như một chiếc lều di động, tròn to, kín mít, từ sau lớp vải lều, đôi lúc vọng ra tiếng cười khúc khích của phụ nữ. Thật là không hợp hoàn cảnh chút nào.

-Vui vẻ thật. – Cinnamon cười nhạt, chòm râu muối tiêu rung rung - Rốt cuộc thì hẳn ta mang theo bao

nhiều vợ lớn, vợ bé vậy nhỉ ?

-Ta thật tình không có ý định đếm. – Prang nhún vai, vẻ rất cam chịu, dường như chàng đã từng thử làm việc đó nhưng cũng đã từng thất bại thảm hại vậy – Tuy nhiên các người yên tâm, Canary hiểu rõ nhiệm vụ

của mình mà. Đến Kaising, hẳn sẽ hành động, không phải lúc này. Thôi, nói linh tinh thế là đủ rồi, có lẽ bọn Serazan trong hai cái thành kia đang sốt ruột chờ chúng ta lắm đấy. Ta hạ lệnh... Tấn công!

Cờ hiệu phát cao rầm rập, trống âm ỉ oai hùng.

Gió hủy diệt đã nổi lên khúc dạo đầu tang tóc.

Màn đêm... không còn yên tĩnh nữa...

Legend of Porasitus - Chương 131

Special for Jacaranda

Thần điện Peregrine, Henki.

-Thưa quận chúa, xin người hãy quay vào. - Một lính cấm vệ chặn đường Iris khi nàng toan bước ra khỏi thần điện.

Trong Iris giờ đây là cơn giận sôi sục, đã rất lâu rồi nàng chưa tức giận như thế. Nàng bị Jacaranda biệt giam vào đây, cứ như thể là một phạm nhân vậy!

-Tránh ra. – Iris ghìm giọng.

-Bên ngoài rất nguy hiểm, vương phi đã có lệnh, quận chúa không nên ra khỏi Peregrine.

-Ta nói là, tránh-ra.

-Chúng tôi rất tiếc, thưa quận chúa. Nhưng chưa được phép của vương phi thì không được.

Iris hít vào một hơi thật sâu như mong thứ không khí trong lành ấy sẽ đè được cơn giận của mình không bộc phát. Rồi nàng bình tĩnh nói :

-Người biết ai đang nói không ? Ta là Iris Ivneid Erokin, là quận chúa thứ hai của Henki này, và ta ra lệnh cho người tránh ra. Ta phải đến Luxia.

-Nhưng vương phi ...

-Người phục vụ cho hoàng tộc Henki hay cho Jacaranda nào ? – Iris bất thành linh đưa tay tát vào mặt lính cấm vệ. Cái tát đó đủ mạnh khiến anh ta hơi loạng choạng một chút, tuy nhiên, giọng nói vẫn không toả ra sự nóng vội biểu hiện cho cơn giận trong lòng – Ta, quận chúa, là em ruột của hoàng đế đương quyền.

Trong người ta là dòng máu hoàng tộc. Là ta, chứ không phải Jacaranda. Bây giờ không có anh trai ta ở đây nên, các người muốn làm phản, đúng không ?

Đó không phải là tiếng quát. Đơn giản chỉ là một câu hỏi. Song, câu hỏi ấy giống như cây đinh mà Iris đột ngột đóng phập vào tim tất cả những người hầu xung quanh.

-Không, thưa quận chúa. Chúng tôi không dám. - Người lính vội vã cúi đầu sát đất.

-VẬY THÌ TRÁNH RA.

-Nhưng...

-NGAY LẬP TỨC!

Trước thái độ quyết liệt khác thường đầy uy quyền ấy, lính cấm vệ không còn cách nào đành phải tránh

sang một bên nhường đường cho quận chúa.

Iris, vẫn còn lửa giận bùng bùng, bước ra khỏi thần điện Peregrine, tiến thẳng về phía Luxia. Nàng cảm thấy lúc này, mình tức giận đến mức có thể giết chết người phụ nữ đó cho dù cô ta có là chị dâu của nàng!

-Jacaranda!

Tiếng gọi như sét làm Hans giật mình nhìn ra cửa phòng. Quận chúa Iris đã đứng ở đó, theo sau là một toán lính cấm vệ. Nhưng phải đến khi nàng cất giọng lần thứ hai thì vương phi mới rời mắt khỏi cửa sổ để

quay lại nhìn.

Song, câu đầu tiên Jacaranda nói không phải là với Iris mà với lính cấm vệ :

-Các người làm trò gì thế ?! Ta đã bảo là phải bảo vệ quận chúa ở Peregrine cơ mà!

-Im đi, Jacaranda. – Iris ngừng lớn tiếng. Đôi mắt xám của nàng sáng lên một tia nhìn giống hệt Prang, từ

người nàng thì toả ra sự uy quyền của dòng máu đế vương - Chị không có quyền ra bất-cứ-mệnh-lệnh-nào

đối với tôi.

Vương phi bây giờ mới chịu nhìn sang cô em chồng, nàng thở ra :

-Thôi được, vậy cô muốn gì nào, quận chúa đáng kính ?

-Năm trăm người đấy. – Iris tiếp tục duy trì vẻ băng giá trong ánh mắt lần giọng nói – Năm trăm người bị

giết bởi chính mệnh lệnh truyền ra từ Lesbos. Và, giờ là một cuộc nổi loạn. Như thể Penla sắp bị hủy diệt chính dưới tay dân chúng của mình vậy.

-Đó không phải là việc của quận chúa. – Jacaranda ngắt lời. Vẻ thoải mái đã biến mất trên nét mặt. Nàng thoáng liếc nhìn về phía chiếc roi sắt để trên bàn.

Iris nhìn thẳng vào đôi mắt đang dần dần phủ đầy sát khí của chị dâu, nói dứt khoát :

-Dĩ nhiên là có liên quan. Chị quên tôi là quận chúa Henki à. Chị đang giết thần dân của chúng tôi.

“Chúng tôi” tức là hoàng tộc Henki, “chúng tôi” cũng có nghĩa là không có chỗ cho Jacaranda trong mối quan hệ huyết thống ấy.

Cách dùng từ của Iris làm Jacaranda sôi máu, nàng rít lên :

-Quận chúa, cô nói vậy là có ý gì ? Đó cũng là dân chúng của ta.

-Không phải của chị. Chị biết mà. Chưa-bao-giờ là của chị. Cả Henki lẫn ... anh trai tôi.

Một nhát dao cứa vào tim Jacaranda. Tình yêu của Prang, nỗi đau đớn lớn nhất của nàng. Nhìn thấy nỗi đau trong mắt vương phi, Iris vẫn không dao động. Trông nàng giờ đây giống như một sự kết hợp giữa sự uy

quyền của Prang và sự tàn nhẫn thần nhiên của Hecates.

Iris nói tiếp :

-Nếu dân chúng cứ nổi loạn thế này, thêm vào đó, quân Doxllisis tràn đến, thì chúng ta nhất định thất thủ.

Như vậy, đầu tiên là ngăn cuộc nổi loạn lại...

-Các người lui ra. – Jacaranda đột nhiên nói – Ta bảo lui ra ngay! Cả người nữa Hans!

Iris im lặng, không tỏ ý phản đối. Thế là chẳng mấy chốc trong phòng chỉ còn hai người.

-Chị muốn nói điều gì ? - Quận chúa nhìn Jacaranda thận trọng, nhưng không sợ hãi.

-Ta có thể giết cô đấy, Iris. Chỉ một cái phất nhẹ thôi, chiếc roi này sẽ cứa nát cái cổ xinh đẹp của cô.

-Chị không ngu ngốc đến thế đâu. Giết tôi, chị sẽ mất một thứ...

Jacaranda cười phá lên:

-Chẳng phải cô nói là ta không có gì sao. Cả Henki lẫn, phải, lẫn Prang. Thế thì tại sao ta lại sợ mất?

-Chị sai rồi, Jacaranda. Chị có một thứ. Nhưng nếu giết tôi, chị sẽ mất luôn nó.

-Thứ gì mà ta không biết vậy ?

-Sự thương hại của Prang.

Vương phi dừng cười, từ từ tập trung sự chú ý của đôi mắt màu rêu vào Iris.

-Cô có biết là cô tàn nhẫn như thế nào khi nói ra điều đó không quận chúa ?

-Có, tôi biết. – Iris đáp, nàng không có chút thương xót nào dành cho người phụ nữ trước mặt mình –

Nhưng chị thì có vẻ không hề hay biết về sự tàn nhẫn của bản thân mình khi cho giết nhiều người như thế.

Trong một giây, họ như hai đấu thủ nhìn chăm chăm vào nhau trên đấu trường. Ánh mắt cố tỏ vẻ lạnh giá hoặc đùa cợt nhưng lại tràn đầy sát khí, hủy diệt lẫn nhau. Cuối cùng, Jacaranda quay mặt đi chỗ khác, tránh ánh mắt tĩnh lặng lạnh lùng của Iris.

-Thấy cô mạnh mẽ như thế là ta yên tâm rồi. – Nàng đứng dậy, từ từ rút ra một đoản kiếm rất sắc – Ta cứ sợ

cô vẫn còn là một cô bé đấy, Iris ạ.

Sự chuyển biến thái độ đột ngột của Jacaranda làm Iris thoáng bối rối. Nàng không hiểu sao vương phi lại thay đổi nhanh như vậy, giống như nàng vừa thắng một trận đấu mà đối thủ tự nguyện bỏ cuộc ngay vào

giây phút quyết định cuối cùng.

-Chị làm sao vậy ?

Nhưng câu hỏi của Iris không lọt vào tai Jacaranda vì nàng đang nói sang một vấn đề khác:

-Cô nói đúng. Chỉ có sự thương hại. Nhưng...

Nàng nhìn vào cô quận chúa đang ngơ ngác, mỉm cười :

-... ta thực sự yêu anh trai cô hơn cả sinh mạng của mình.

Cùng lúc ấy, Jacaranda đâm lưỡi kiếm vào bụng, cú đâm mạnh và dứt khoát đến mức mũi kiếm xuyên qua

người nàng, ló ra ở lưng, loang đầy máu...

-Jacar... ! – Iris kinh hoàng chứng kiến điều hãi hùng không thể tin được đó.

Jacaranda từ từ quy xuống, máu bắt đầu ứa ra từ vết tử thương, chảy theo người cho đến khi nhỏ thành từng giọt, từng giọt xuống thảm trải sàn. Đôi mắt vương phi vẫn ẩn chứa nét cười tàn nhẫn cố hữu, không có chút chuyển biến hay sám hối nào cho đến tận lúc chết.

-Người đâu! – Khi định thần lại, Iris đã thét lên rồi chạy vội đến bên cạnh Jacaranda. Máu ngày càng tuôn mạnh, không cách gì cầm máu lại được. Sức sống cứ thế cuồn cuộn tuôn trào ra khỏi cơ thể vị vương phi hãy còn rất trẻ đó.

-Tại sao ?! Tại sao chị làm như thế ? Chị giận tôi tới mức này sao ?!

Đôi mắt xanh chớp khê, tựa hồ đang cố sức chớp những cái sau cuối, vương phi đưa bàn tay đầy máu lên

toan chạm vào má Iris nhưng rồi nàng thu tay về.

-Iris, ta phải nói cho cô biết... Erok không yêu ta...

-Ngừng ngay đi. Chị sẽ chết! – Iris quay phắt về phía cửa, hét lần nữa -
Người đâu! Người đâu! Các người đâu hết rồi !!!

Nhưng Jacaranda đang lịm dần, hơi thở nàng trở nên nặng nhọc dần thành
những tiếng khò khè nghèn

nghe:

-... người mà Erok yêu... chính là Reven Ping!

Cái tên được Jacaranda bật ra như tiếng cười đắc thắng cuối cùng. Cái tên
ấy cũng khiến Iris lặng người, nàng nhìn xuống người đang hấp hối, lập lại :

-Chị đang nói gì vậy ...

-Sự thật. – Jacaranda đáp lại, môi nhoẻn cười sau làn máu đã tuôn ra miệng.
Bụi máu bắn lên y phục trắng muốt của Iris như thể bàn tay khủng khiếp
của Atropos rốt cuộc đã tóm được nàng quận chúa mười tám tuổi sau tất cả
những trò vờn mà Lachesis bày ra.

Iris chụp lấy vai Jacaranda hỏi như thét :

-Chị đang nói cái quái gì thế ? Làm sao anh trai ta lại yêu Reven ?!

Song giờ đây Jacaranda không còn đủ sức để trả lời nữa, chỉ mỉm cười, cái
nụ cười độc ác của sự trả thù thành công khi gieo vào lòng cô quận chúa kia
hạt giống của sự nghi ngờ, ghen tuông, đau thương mà chính nàng đã phải
chịu đựng trong suốt cuộc đời mình. Lời người trước khi chết thường là sự
thật. Nhưng có ai cấm người chết làm khác đi lệ thường ấy đâu...

Đó là điều Iris không thể nào biết, vì chỉ vài giây sau, Jacaranda, vương phi
Henki, đã gục đầu xuống với nụ

cười trên môi, tắt thở hoàn toàn.

...

Iris ngã sụm xuống sàn nhà, toàn thân bủn rủn, tai nàng ù đi vì những điều vừa nghe thế nên nàng không nghe thấy tiếng cửa phòng được đẩy ra và Hans Ottoga chậm rãi bước vào. Sau lưng chàng là một hành lang trống, không có thêm bất cứ một người hầu nào mà theo lí là họ phải luôn luôn có mặt ở đó, nhất là khi Iris đã gọi nhiều như vậy.

-Đã xong rồi à ? – Hans nhìn thi thể hãy còn ấm của vương phi - Quận chúa ?

Iris giật mình ngược lên nhìn, trong mắt nàng vẫn còn tia nhìn hoảng loạn, nhưng khi nhận ra Hans, ánh mắt ấy lập tức trở về vẻ bình tĩnh cần thiết chứng tỏ nàng đã tự chủ được:

-Hans ? Còn những người khác đâu ? Người có biết ta gọi bao nhiêu lần không ?! Vương phi... vương phi bỗng nhiên rút kiếm ra và...

-Tôi biết cả rồi. – Hans cắt lời trước sự ngỡ ngàng của Iris.

-Người biết ? – Iris chột cảm thấy mình là một con chuột sập bẫy – Đây là một kế hoạch... ? Nói cho ta biết, tại sao Jacaranda lại phải làm như vậy ?!

-Ngài sẽ biết ngay thôi. - Tướng Ottoga đáp bằng đôi mắt buồn bã. Chàng nhìn vương phi nằm bất động lần nữa, đầy máu, máu khắp xung quanh. Một cú đâm rất mạnh. Mạnh hệt như bản tính của người con gái ấy.

Những oán hận, những đau khổ, cuối cùng lại được chấm dứt bằng cách này.

Hans chân chừ giây lát rồi chàng cúi xuống, bế thốc vương phi lên tay trước sự kinh ngạc của Iris, chàng bước ra, mở cửa kính, thẳng hướng ban công.

Cánh cửa vừa mở là tiếng huyên náo của cuộc nổi loạn bên

dưới đã tràn ngay vào, sự huyên náo ấy vẫn tiếp tục cho đến khi có một ai đó bỗng ngược nhìn lên và nhận ra cái xác đầy máu trên tay Hans. Cái xác có vương miện lộng lẫy cài trên mái tóc đen và một lưỡi kiếm xuyên qua người.

-Trời ơi...

Sự hỗn loạn đã chuyển sang một thái cực khác. Kinh hãi.

Họ đã nhận ra xác chết ấy là ai.

Trong lòng Hans bây giờ là sự đau đớn không thể tả nhưng chàng đã kiếm chế được. Chàng không còn là

Hans dễ dàng đánh mất lí trí như cái ngày Iala chết nữa.

-Nghe ta nói! – Chàng lớn giọng hết mức có thể. Và cái vẻ mặt nghiêm khắc của chàng lập tức khiến dân chúng bên dưới và cả binh lính nữa đều ngừng lại để lắng nghe. Hans cúi xuống nhìn khuôn mặt mẫn

nguyện của Jacaranda lần nữa rồi nói tiếp – Vương phi đã bị xử tử. Cô ta đã trái lệnh bệ hạ mà lộng quyền, mà chúng ta ai cũng biết là sự kiện năm trăm người Henki bị giết chết gần đây. Nay ta theo lệnh của quận chúa Iris hành quyết vương phi Jacaranda theo luật đã định.

Iris không còn tin vào những điều tai mình vừa nghe thấy nữa. Đây là một trò đùa của Jacaranda ư?! Tại sao lại là “bị xử tử” theo lệnh nàng ? Chính là cô ta tự sát cơ mà ? Và tại sao lại tự sát với cái lí do đạ giết năm trăm người đó ? Chẳng phải đó cũng chính là việc cô ta quyết định sao ?!

Iris vừa toan chạy ra phía ban công để chất vấn Hans nhưng tướng quân đã liếc mắt có ý ngăn nàng lại. Rồi Hans quay về phía dân chúng bên dưới :

-Kể từ bây giờ, toàn bộ việc cai trị ở Penla sẽ được giao cho quận chúa Iris - quận chúa của chúng ta!

Một khoảng lặng. Bỗng, tiếng hoan hô bùng lên vang trời. Dân chúng ném hết vũ khí đi để có thể vỗ tay chào mừng sự chuyển giao quyền lực này.

Iris không hiểu cụ thể điều gì nhưng nàng có thể hiểu được rằng, cuộc nổi loạn đã được dẹp tan ngay tức khắc.

Bên ngoài, Hans mỉm cười với dân chúng trước khi quay trở vào. Chàng bắt gặp ngay cái nhìn quyết liệt của quận chúa.

-Nói cho ta biết ngay lập tức! Chuyện này là sao ?!

-Quận chúa, vương phi đã cho dân chúng điều mà họ muốn. Giữa một vương phi xa lạ nổi tiếng độc ác và

một quận chúa thân quen nhân hậu, họ sẽ chọn ai ? – Hans thở dài, cảm thấy cái xác trên tay mình lạnh dần, đóng băng nụ cười trên đôi môi tái – Và... khi họ đã chọn, nghĩa là họ sẽ hết lòng tận tụy. Chỉ có sự trung thành ấy mới đánh bại được kẻ thù. Nói cách khác, vương phi đã dùng cái chết của mình để thống nhất lòng dân, mở đường cho quận chúa.

-Cái gì ? – Iris cứng người. Quả thật đây là một trò đùa rồi ? Đàn áp dân chúng, giết chết hàng trăm người, giả vờ thua trên chiến trường, thậm chí tự sát, tất cả chỉ để cuối cùng khiến dân chúng tin vào người lãnh đạo họ chống quân thù ư ?

-Tại sao ... nhất thiết phải làm cách này ? Còn có nhiều cách... – Nàng đau đớn nhìn Jacaranda giờ đã là một cái xác lạnh ngắt, bất động.

Hans gật đầu :

-Còn nhiều cách, tất nhiên. Nhưng, đây là cách của riêng Jacaranda.

...

-Quận chúa, trong lúc ngài chuẩn bị cho nhiệm vụ cấp bách mới của mình. Tôi xin phép đi an táng cho

vương phi... – Hans nói mà không chờ Iris chấp thuận, chàng lăm lũi bế cái xác ra ngoài.

Bởi vì chàng biết ngoài tất cả những lí do trên, Jacaranda làm những chuyện này còn vì lí do của riêng mình

: được chết.

Không được yêu cho dù đã yêu rất nhiều. Là bi kịch. Bi kịch muốn được lãng quên tất cả bằng cái chết.

Nhưng đến tự sát mà cũng phải làm cho đổ thật nhiều máu, giết cho được kẻ muốn giết, gieo rắc nghi ngờ

trước khi tự kết liễu, có lẽ chỉ có mình nàng : Jacaranda Cinnamon – vương phi của đế chế Henki. Con

người độc ác như lời đồn từ lúc nàng còn sống cho đến mãi sau này. Một vương phi đã bị xử tử vì đã lộng quyền...

Legend of Porasitus - Chương 132

Penla, Henki.

Mỗi khi kết thúc cũng là lúc bắt đầu.

Giờ đây, nhiệm vụ chuyển giao hết sang cho Iris. Tin này đến với Aeon theo một cách mà chàng hoàn toàn không mong đợi. Như thế Atropos luôn thích những điều bất ngờ làm chết điếng con người.

Sự tấn công tổng lực của ba quân đoàn Henki từ mọi hướng!

Một mặt, Aeon lập tức cho bí mật gọi hai chiến thuyền từ ngoài khơi vào vịnh Bluebell để phòng bất trắc, một mặt chàng đốc thúc quân lính liều mạng chống lại quân cấm vệ Henki ! Chiến đấu hoặc là chết, đó là con đường duy nhất cho quân Doxllis vào lúc này!

Quân đoàn vệ binh thứ ba, quân đoàn yếu nhất, ít nhất được chọn làm quân tiên phong. Họ chiến đấu giống hệt như quân đội trá hình mà Doxllis dựng độ đầu tiên: vừa đánh, vừa lùi. Đó là một cái bẫy! Aeon biết.

Song cái bẫy quá ngọt ngào với đội quân đang hăng máu tin rằng mình có thể cướp cờ hiệu của Lesbos thì lí nào không đánh bại được quân đoàn yếu ớt này! Chiến thắng của trận chiến trước phút chốc không còn là động lực thúc đẩy sự can đảm mà biến thành yếu tố hình thành lòng tự mãn không nên có ở bất cứ người

lính nào. Thế nhưng giờ đây, người Doxllis lại mang đầy trong lòng sự tự mãn nguy hiểm ấy để chiến đấu chống lại đội quân của một đế chế mà trong cơn say chiến thắng họ đã quên đế chế ấy hùng mạnh ra sao.

Con dao hai lưỡi. Aeon thét lên, cố hết sức ghìm đoàn quân lại. Họ phải chờ, nhất định họ phải chờ cho đến khi cơ hội thực sự xuất hiện.

Và cũng chính vào lúc ra sức ngăn quân lính dưới quyền rơi vào cái bẫy của Hans Ottoga, Aeon chợt nhận ra một sự thật phũ phàng và nghiệt ngã : những người theo chàng đến tận Penla này không phải là một đội quân!

Tất cả là sự hỗn loạn. Tất cả đều chiến đấu bằng bản năng man dại của sự trả thù và khát máu. Giết được nhiều nhưng cũng bị giết nhiều chẳng kém.

-Không! Không phải thế này! – Aeon hét lên bất lực. Không còn ai nghe chàng cả. Người Doxllis lao vào cuộc chiến như thể chỉ có mình họ trên chiến trường. Dân chúng Penla tràn ra đường, từ những khoảng cách an

toàn, họ cổ vũ quân Doxllisis, kêu gọi hãy tiến vào đánh bại “đội quân của ma quỷ”! Những lời ca ngợi từ

chính dân bản xứ đã khiến quân đội này càng thêm phấn khích, tin chắc hơn vào chiến thắng. Mọi lời ngăn cản của Aeon chỉ còn là gió thoảng qua tai...

Cứ như thế, quân Doxllisis tràn vào nội thành Penla, rời bỏ hải cảng Perani mà đáng lẽ họ phải gìn giữ như

huyết mạch của mình. Ở đây, họ đụng độ với quân đoàn thứ nhất, quân đoàn hùng mạnh trấn giữ Penla. Sự

dũng mãnh và thiện chiến của quân đoàn này đột nhiên lộ ra, hết như nước lạnh dội xuống ngọn lửa bùng bùng khí thế của quân đội đến từ vùng biển xa xôi. Trong cuộc chiến hỗn loạn của ngày hôm đó, Penla

thành chiến trường hoa lệ. Máu tươi ướm những luống hoa và người gục chết trên những con đường rộng lớn lát đá cẩm thạch. Rất, rất nhiều người đã bị giết, giết theo cách tàn bạo nhất bởi chính đồng loại của mình.

Máu tung toé khắp nơi, khiến những bức tường của các cửa hàng vốn rất tấp nập chuyển thành một sắc đỏ

sầm sẫm, tanh hôi.

Thảm sát.

Cuộc chiến trở thành cuộc truy sát.

Tàn quân Doxllisis hoảng hốt trở về hải cảng. Từ xa, hai chiến thuyền đã xuất hiện trên những cơn sóng hiền lành của mặt biển một ngày đầu đông.

Nhưng ... tất cả những thuyền nhỏ để đưa người ra chiến thuyền đều đã bị phá hỏng...

Chính là dân thường Penla!

Aeon không thể tin nổi! Làm sao những con người hôm trước còn muốn tấn công hoàng cung hôm nay lại

có thể liều mạng vì hoàng tộc như vậy !? Kích động quân Doxllisis rồi đốt thuyền... Chẳng lẽ cả cuộc nổi loạn kia cũng là trò dối trá ??? Là kế hoạch của Jacaranda hay Iris ?

Nhưng cho dù là của ai thì cũng chẳng còn quan trọng nữa. Quân Henki đã đến sát phía sau. Không còn

cách nào khác, Aeon đành phải ra hiệu cho hai chiến thuyền tiến sâu hơn vào Perani, đủ gần để quân lính có thể bơi ra được.

Và thế là cuộc chiến kết thúc với việc tàn quân Doxllisis hoảng hốt bơi ra chiến thuyền, bỏ chạy.

...

Iris đứng từ xa nhìn quân cấm vệ giành chiến thắng. Cuối cùng thì cuộc chiến này đã kết thúc một cách nhanh chóng như vậy đó. Hai con thuyền Doxllisis từ từ rời cảng Perani, mang theo lượng quân ít ỏi còn sống sót. Không có bóng dáng quân Henki đuổi theo. Tất nhiên là vậy. Vì ở Penla này có còn con thuyền nguyên vẹn nào đâu...

-Quận chúa, đã xong rồi.

Iris quay lại. Hans Ottoga với chiến bào đầm máu đứng ngay cửa phòng. Còn nàng thì đứng ở chính vị trí mà Jacaranda vẫn thường đứng trước đây, trong chính căn phòng mà Jacaranda tự sát.

-Nhanh quá và ... dễ dàng quá, phải không ? – Iris lạnh lùng nói – Có phải... vương phi đã biết ngay từ đầu rằng chỉ cần quân đoàn vệ binh thứ nhất dốc

hết sức thì cùng với hai quân đoàn còn lại không khó khăn gì để đánh bại Doxllisis ?

-Đúng. – Hans trả lời không hề lảng tránh.

-Vậy thì...tại sao cần phải bày nhiều trò như vậy ?

Hans ngược nhìn quận chúa. Nàng đang nhìn lại chàng bằng đôi mắt xám mở to thoáng nét giận dữ nhưng

trong sáng hơn Prang rất nhiều. Thật sự là quá trong sáng so với ánh mắt của tất cả những người mà chàng đã gặp ở nơi hoàng cung này. Ước gì quận chúa có thể mãi mãi giữ được ánh mắt ấy... có điều, Hans biết rằng đó cũng chỉ là “ước” mà thôi. Nếu không trở nên hiểm độc, toan tính thì không thể tồn tại ở đây. Bởi, không ai quên rằng Iris là em gái của Prang Erokin và Hecates - những con người đầy mưu chước và tham vọng. Mà người nhớ rõ điều đó nhất, có lẽ chính là Prang...

-Trả lời đi chứ, Hans! – Iris hơi to tiếng.

-Đó là sự trả thù của vương phi. – Hans đáp, rồi thay vì ngừng lại để nhìn phản ứng của Iris, chàng vội vã nói tiếp vì biết đâu nếu ngừng lại, chàng sẽ không thể có đủ can đảm nói ra - Quận chúa, việc trao quyền cho ngài, giúp ngài lập được công trạng to lớn là bình ổn Penla, đánh bại Doxllisis - những việc mà ai cũng thấy rằng chính vương phi cũng không-thể-hoàn-thành, mọi cái đều chỉ để dẫn đến một mục đích duy nhất...

một mục đích duy nhất, đó là, khiến bệ hạ chú ý đến ngài.

-Chú ý ? – Iris nheo mày lập lại và phút chốc nàng nhận ra sự trả thù ấy đã thâm độc như thế nào.

Giờ đây, tin chiến thắng của Penla dưới sự lãnh đạo của Iris sẽ bay đến tai Prang và vị hoàng đế nổi tiếng đa nghi ấy sẽ nghĩ gì về cô em gái trước đây

luôn mang dáng vẻ ngây thơ hiền lành giờ đột nhiên trở nên quá bảnh lĩnh khi chàng vắng mặt ?

Iris rùng mình, bắt gặp ánh mắt xót thương từ Hans.

Sự nghi ngờ của Prang chính là con đường dẫn nàng đến cái chết!

...

Đâu đó, trong không gian, linh hồn Jacaranda lại bật cười tàn nhẫn như chính nữ thần Atropos ... !

Aeon đưa thuyền chạy ra biển, thoát khỏi cái vòng cung tử thần của vịnh Bluebell xinh đẹp. Những người lính quanh chàng ngồi bên nhau, cố gắng cầm máu vết thương. Không ai nói một tiếng nào. Tất cả đều biết rằng họ đã thất bại hoàn toàn. Ngay cả cuộc trốn chạy này cho dù có thoát về Doxllis thì chẳng mấy chốc, Canary Citron cũng sẽ trở lại và lần này là với đội thủy quân hùng mạnh của hãn, hãn sẽ nhấn chìm quần đảo xuống tận cùng biển máu...

Chẳng mấy chốc, từ trên boong, Aeon đã nhận ra bóng của ba chiến thuyền Doxllis vẫn đang neo đậu

ngoài biển. Chàng thở ra và quay nhìn về phía Penla lần nữa. Cuộc nổi dậy đã kết thúc, nhưng, việc chiến đấu sẽ vẫn còn tiếp tục, để chống lại Canary khi hãn trở về và để...sống sót.

-Chuẩn bị chuyển quân sang bớt ba thuyền kia! – Aeon hạ lệnh.

Lujone với một cánh tay bị chính Hans Ottoga chém đứt giờ được băng bó đã đưa nhóm quân đầu tiên sang chiến thuyền gần nhất.

Đột ngột, khi đã qua chiến thuyền đó, Lujone thét lên :

-Tướng quân!

Aeon giật mình quay phắt lại nhìn nhưng chàng chỉ kịp nhìn thấy đầu Lujone văng lên cao trước khi rơi xuống biển, máu bắn tung lên nền trời như suối trào!

Phản ứng cực nhanh, Aeon hất văng chiếc ván chuyển người giữa hai thuyền xuống biển, cắt đứt ngay lập tức mối liên hệ hai bên.

Từ chiến thuyền bên kia, một bóng người mảnh dẻ đứng trên cột buồm, cười vang trong tiếng gió :

-Aeon, chào mừng người đến với Floona!

Floona! Máu Aeon đông cứng lại.

Floona! Chính là tên một trong các ái thiếp tài giỏi nhất của Canary. Floona còn là tên của đội thủy quân hùng mạnh mà Canary chỉ huy lúc ở Doxllisis!

Nhanh chóng, Aeon nhận ra việc hất ván chuyển người kia là hoàn toàn vô ích. Trên mặt biển mênh mông, hai chiến thuyền nhỏ nhoi của chàng đã bị bao vây bởi một đội chiến thuyền hùng hậu, lồng lộng cờ hiệu Henki!

Nhưng tại sao ? Tại sao Floona lại có mặt mà phục kích ở đây ?! Chẳng phải khi rời Doxllisis, Canary đã đem theo phần lớn đội quân này về cùng để tham chiến tại Sera... Dòng suy nghĩ vừa đến đây bỗng nghẹn lại.

Aeon bỗng nhớ ra rằng : Henki không hề tiến đánh Serazan bằng đường thủy!

Floona là vô dụng, chính vì thế, nó được để lại ở vùng biển Penla này!

Bẫy! Lại là một cái bẫy!

Lần này là một cái bẫy chết thực sự!

Aeon bật cười phá lên. Cái giá của kẻ thất bại trong chiến tranh là thế này đây. Phải chết!

...

Biển bao la, lồng lộng gió. Một bầu trời trong xanh nổi bật cờ hiệu chim ưng vàng. Rất nhiều máu đã rơi nhưng không đủ làm nhạt sắc biển... Chém giết lẫn nhau vốn là chuyện ngu ngốc của riêng con người.

Đó cũng là lần cuối cùng còn có người nhìn thấy Aeon Wiss - tướng quân đảo quốc Doxllisis.

Chàng đã chiến đấu đến giây phút cuối cùng.

Đã năm ngày trôi qua kể từ cuộc nổi loạn trong nội thành Kaising, đại quân Henki vẫn án binh bất động còn quân Serazan thì đêm đêm dưới sự dẫn dắt của Syringa lại tham gia đột kích doanh trại Henki. Và, đêm nào cũng có lính Henki bị giết cho dù quân Serazan chẳng bao giờ đạt được chiến tích gì đáng để khiến Prang Erokin phải quan tâm đến.

Tuyết vẫn chưa rơi trên bầu trời xám u ám của Thánh địa Serazan.

Đêm thứ năm sau cuộc bạo loạn và hai ngày sau cái chết của vương phi Sultana, ngoại thành Kaising.

Trong lều chỉ huy, Prang cùng tất cả các tướng quân đang họp bàn kế hoạch. Cả sáu người đều biết rằng án binh không đánh chẳng thể là biện pháp lâu dài cho một cuộc chiến tranh xâm chiếm đất đai. Cuộc chiến lớn trước sau cũng sẽ diễn ra và cuộc họp này chính là để quyết định thời điểm ấy.

-Đã có hơn ba mươi lính bị giết bởi đột kích. – Tornado báo cáo tình hình –
Trong hai ngày.

-Hơi nhiều hơn dự kiến đấy nhỉ. – Prang tỏ thái độ hờ hững.

-Bệ hạ, xin ngài hãy quan tâm hơn đến vấn đề này. Cũng chính vì thái độ như thế mà quân lính của chúng ta càng thêm khinh thường đối thủ. Nếu cứ như vậy, số lính bị giết sẽ càng tăng.

-Henki không dư tiền để nuôi lũ vô dụng ra trận. – Prang lạnh lùng nói –
 Binh lính mà không thể nhớ điều cơ bản nhất của chiến tranh là không được kiêu ngạo thì cứ để chúng chết hết đi. Và, thế thôi, vấn đề này dừng ở đây.
 Bao giờ số lượng binh lính ngày sau hơn ngày trước thì chúng ta sẽ bàn đến việc bắt bọ

Serazan đó.

Nhưng chàng vừa dứt lời thì một lính hầu đã lao vào lều :

-Bệ hạ, Serazan lại đột kích từ hướng Đông!

-Ta nghĩ quân cảnh vệ biết cách xử lí chuyện đó. – Prang hoàn toàn bình thản. Trong đám quân đột kích ấy chỉ có quận chúa Dahlia là cần chú ý nhưng cô ta cũng chỉ giỏi bắn cung, mà cung thì chỉ có một mũi tên thôi. Một mũi tên không thể giết hết lính cảnh vệ - ... nếu ngay cả một đội quân chỉ do một quận chúa đã bại trận trước chúng ta trước đây chỉ huy mà cũng không đẩy lui được thì bọn chúng nên chết mà tạ tội với ta thì hơn.

Chỉ nói thế thôi, Prang phất tay cho lính lui ra và quay lại nhìn những cận tướng vẫn đang ngồi trong lều, chàng mỉm cười :

-Nói về kế hoạch đi.

Jacken nhìn các tướng quân khác một giây rồi bắt đầu mở lời :

-Theo kế hoạch thì Kaising có bốn cổng thành là Glymy, Huleon, Jilis và Prehuang. Trong đó, Huleon là nơi hứng chịu cuộc nổi loạn của Sultana nên đang phải sửa chữa nhiều, nghĩa là về mặt lý thuyết thì đây là nơi yếu nhất. Ngược lại, cổng chính Glymy là nơi Gensan đang đích thân trấn giữ, và vì thế dĩ nhiên là nó có binh lực hùng hậu nhất. Prehuang là cổng thành khuất về phía Tây Nam và Jilis là cổng cuối cùng, đường vào cả hai nơi này khá khó khăn vì cổng Prehuang khuất sau một khu rừng khá dày. Đặc biệt là đường tiến vào Jilis rất hẹp bởi hai bên là vách đồi cao nhiều cây, do đó tạo điều kiện thuận lợi cho phục kích.

-Lẽ dĩ nhiên là Gensan có thể chỉ cần một ít quân để giữ hai cổng Prehuang và Jilis. – Tornado nói.

-Nghĩa là chúng là điểm mạnh của Kaising. – Canary mỉm cười - Vấn đề là làm sao để biến chúng thành điểm mạnh của chúng ta. Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất. Thật là một chân lí cũ kĩ đến phát chán, nhỉ ?

-Tôi đã cho một phần lực lượng đến bìa rừng gần đó. Cây rừng đang bắt đầu bị chặt. – Tornado nhìn qua những ghi chép công việc của mình. Chàng có dáng vẻ của một nhà quản lí tỉ mỉ.

Prang tiếp nhận ý kiến thuộc hạ một cách vui vẻ :

-Tốt đấy. Như vậy sẽ giúp đại quân của chúng ta không đến nỗi mắc chứng béo phì khi chỉ biết ăn và ngủ

trong cái khí hậu lạnh buốt như vậy.

Tuy vậy, cái thái độ quá ư thông thả của hoàng đế thật sự khiến Ana cảm thấy khó chịu trong người. Prang vẫn đầy vẻ uy quyền, quyết đoán, khôn ngoan, tàn nhẫn nhưng dường như đã có điều gì đó thay đổi trong con người này. Prang như một mặt băng bóng loáng, giá buốt ngày nào giờ đang xuất hiện những vết nứt

mờ mờ khó hiểu. Rốt cuộc thì trong thời gian này không ở sát bên cạnh, xung quanh Prang đã xảy ra

những chuyện gì ?

Tiếng ồn ào bên ngoài vọng đến từ xa báo hiệu quân cảnh vệ đang chiến đấu với quân đột kích Serazan. Các tướng quân liếc nhìn nhau thăm dò. Prang nhận ra tất cả những ánh nhìn đó nhưng chàng không hề có phản ứng nào mà vẫn nói tiếp :

-Chuyện quân Ohlan luyện tập đến đâu rồi ?

-Họ đã dần phối hợp được với đại quân. Có điều vương phi Ohlan muốn được đích thân nắm quân.

-Zinnia à ? Một phụ nữ ư ? – Prang nhếch miệng, tỏ ý cười nhưng ánh mắt tối lại đầy nguy hiểm - Muốn chỉ

huy quân đội tham chiến, như vậy không phải là quá tham vọng sao...

-Vậy là không đồng ý ạ ? – Jacken thận trọng ướm lời.

-Dĩ nhiên là ta đồng ý. –14 Hoàng đế cười, làm như dễ tính, ôn hoà lắm - Cứ để cho cô ta làm tướng chỉ huy như cô ta muốn. Và, đặt quân Ohlan vào vị trí tiên phong, rõ chưa ? Vị trí tiên phong của quân cảm tử khi công thành.

Canary bật ra tiếng cười nhỏ sau chiếc quạt. Prang khẽ lườm nhưng vị tướng quân hào hoa ấy chỉ khe khẽ

nhận xét :

-Bệ hạ của chúng ta đúng là rất dễ dãi với thuộc hạ.

“... và biết cách giết người nữa.”, Ana thầm nghĩ trong đầu. Prang đã cho Zinnia điều cô ta muốn đồng thời tận dụng điều đó thật khéo léo để đưa người phụ nữ có những hành tung đầy ẩn ý ấy đến chỗ chết một cách gián tiếp. Prang không giết người, chỉ là không cho người ta đường sống.

Tiếng ồn ào càng lúc càng huyên náo.

-Bệ hạ. – Tornado chột đứng bật dậy – Xin cho tôi được ra xem tình hình. Có vẻ không được thuận lợi lắm cho quân cảnh vệ.

Khuôn mặt của Tornado mang một vẻ nghiêm trọng mà không cách gì để có thể vờ như không thấy được.

Mày chàng cau lại tạo thành một rãnh sâu giữa trán, đôi mắt sáng quắc lên trong sự bất bình. Ở bên cạnh, dường như Jacken cũng đang có cùng suy nghĩ.

-Không sao đâu. – Prang vẫn không tỏ ra lo lắng - Ổn ào thì càng chứng tỏ quân Serazan không biết cách đột kích là như thế nào. Chỉ là đám quân quèn thôi.

-Nhưng...

-Thôi được. Nếu người muốn đến thế thì đi đi. – Prang hạ giọng nhượng bộ và ngay lập tức, Tornado

Candour lao ra khỏi lều, Jacken cũng chỉ gật đầu xin phép vội vã và theo sát phía sau. Chính Ana cũng cảm thấy không thể ngồi yên được. Làm sao Prang có thể để mặc sự hỗn loạn ngoài kia ? Tính thận trọng của chàng đã bị sự kiêu ngạo nuốt chửng rồi ư ?

Trong lều giờ chỉ còn hoàng đế, Ana, Canary và Cinnamon. Mà Cinnamon thì có vẻ mặt như người đã chết

rồi, u ám, vô hồn và mang dáng vẻ của một ông lão chứ không phải một tướng quân già dặn kinh nghiệm.

Đã có nhiều chuyện xảy ra trong lúc nàng không có mặt ở đây, Ana biết, và điều đó thực sự làm nàng thấy khó chịu. Cứ như thể nàng đã bị loại ra khỏi cuộc chơi này, cuộc chơi mà nàng đã phải đánh đổi với một cái giá rất đắt – tình cảm của Yusan và sự sống của Benjin. Canary Citron - tướng quân cai trị Doxllisis thì mang trên môi một nụ cười đa tình đầy ám khí và không ngừng nhìn nàng bằng thứ ánh mắt soi mói, chế

giễu đủ sức làm nàng muốn điên lên.

Bầu không khí trở nên ngột ngạt. Tiếng náo loạn từ bên ngoài vọng vào rõ ràng đến mức Ana biết rằng quy mô của vụ đột kích đã vượt qua giới hạn của những định nghĩa đột kích thông thường. Nó đã là một cuộc tấn công. Ana đưa mắt nhìn Prang trong khi Canary không hề rời mắt khỏi nàng. Hoàng đế đã ngừng cười, có vẻ dăm chiêu nhưng không đưa ra mệnh lệnh.

Cho đến khi, bất ngờ, cửa lều bật tung và Jacken lao vào:

-Bệ hạ, trong quân đột kích có Huyền vũ Abalone!

Tim Ana như ngừng đập. Ngay lập tức trong đầu nàng hiện lên hình ảnh tên sát thủ nguy hiểm ấy với lưỡi kiếm ướm máu Benjin.

Và, lần này là Prang! Prang-của-nàng!

Song, đáp lại tia nhìn khủng khiếp vừa bùng lên trong mắt Ana, vị hoàng đế trẻ, con người luôn luôn tự tin tuyệt đối vào bản thân, mỉm cười :

-Đã đến rồi.

Legend of Porasitus - Chương 133

Doanh trại Henki.

Khi Ana theo Jacken ra khỏi lều chỉ huy, trong màn đêm, nàng chỉ thấy những ánh đuốc loang loáng bùng lên khắp doanh trại. Prang và hai tướng quân còn lại theo ngay phía sau.

Giọng Cinnamon vang lên, không còn mang chút vẻ u ám, mệt mỏi nào nữa:

-Abalone đang ở đâu ?!

-Khu trại phía Nam. Đó là tình hình cách đây một phút. – Jacken đáp nhanh. Rõ ràng việc xuất hiện của Abalone cũng khiến chàng bị chấn động. Một sát thủ tầm cỡ như Abalone được phái đi chắc chắn chỉ có thể

vì một nhiệm vụ xứng đáng, chẳng hạn như : ám sát hoàng đế Henki.

-Hắn sẽ tìm thấy lều chỉ huy nhanh thôi. – Ana vừa nói vừa quay nhìn Prang rồi rất nhanh nàng lướt ánh mắt qua Canary – Citron, đưa bộ hạ đến nơi an toàn, càng xa chỗ này càng tốt. Người dĩ nhiên thừa khả năng làm được điều đó đúng không ?

-Không.

Trước sự sững sốt của Ana, Canary thân nhiên bác bỏ mệnh lệnh từ thượng cấp.

-Tôi có việc khác phải làm.

Ánh mắt màu xanh ngọc thoáng lên một sự điềm tĩnh không gì lay chuyển nổi. Ana hiểu rằng mình không

có chút quyền lực nào đối với con người này.

Rồi, đột nhiên, sự điềm tĩnh đó biến mất, Canary bật cười :

-Chỉ là tôi nghe đồn Abalone rất xinh đẹp, muốn nhìn một lần cho biết thôi. Mà điều đó cũng có nghĩa là, tôi không thể ở một nơi gần bệ hạ được.

Ana liếc nhìn thái độ của Prang và thật ngạc nhiên khi nhận ra Prang cũng đang nhìn nàng chăm chú.

-Không ai cản được Canary trong việc liên quan đến các mỹ nhân đâu. – Prang nói nhẹ nhàng - Tốt nhất là chính người hãy đi cùng ta, Reven.

-Nhưng tôi muốn mình là người tóm được Abalone. – Ana đáp. Phải. Nàng muốn chính tay mình làm điều

đó, muốn tự tay bắt hãn trả giá cho cái chết của Benjin.

Vẻ mặt Prang bỗng sa sầm hãn đi, chàng quay phắt sang Canary và Cinnamon :

-Hai người hãy hỗ trợ Tornado và Jacken, bắt cho được Huyền vũ và cả quận chúa Dahlia nữa. Đừng quên

là Abalone nguy hiểm như thế nào.

Hai vị tướng quân lập tức nhận lệnh và quay lưng đi cùng Jacken ngay trước sự ngỡ ngàng của Ana. Mệnh lệnh của nàng đã bị bác bỏ mà thậm chí không cần cân nhắc. Vị trí của nàng đã bị phủ nhận!

-Bệ hạ... – Ana giận dữ kêu lên nhưng trước khi nàng có thể mở miệng nói hết câu thì Prang đã gằn giọng hạ một mệnh lệnh mới :

-Còn người hãy chỉ huy một phần của Jua và đưa ta đến nơi an toàn, đúng như lời người đã nói ấy.

Chưa bao giờ Prang sử dụng giọng quyền uy đó. Chưa bao giờ Prang tỏ ra là một kẻ hoàn toàn kiên quyết và quá mức quyết liệt. Luôn luôn là một giọng nói mềm mỏng có thể biến chuyển linh hoạt bất cứ lúc nào.

Vậy mà giờ đây, với chính đại tướng quân thân cận nhất, chàng đã sử dụng cái vẻ quyền uy thực sự của

hoàng đế theo cái kiểu “đừng có cãi lời ta”. Thể hiện thái độ thật một cách trực tiếp không phải là điều Prang ưa dùng. Cho đến lúc này.

Nhưng Prang vẫn là một hoàng đế. Là một kẻ luôn mỉm cười nhưng cũng là kẻ biết cách ra lệnh và không

bao giờ muốn nghe quyết định của mình bị bác bỏ. Mắt Ana sáng lên một vẻ bất bình khi nhìn đôi mắt

dường như cũng đang rất giận dữ của hoàng đế và rồi nàng cúi xuống, đáp rõ từng lời:

-Vâng, thưa bệ hạ.

Thật là điên rồ. Prang thấy lòng mình cuộn lên những luồng khí nóng hừng hực. Luồng khí ấy cứ trào lên mãi cho đến khi nó làm nghẹt cổ họng chàng dẫn đến cảm giác khó thở nặng nề.

Đó là sự tức giận.

Chàng đã nhìn thấy đôi mắt rực cháy căm thù của Anastasia khi nhắc đến cái tên Huyền vũ Abalone. Chàng biết vì sao. Và lí do đó là nguyên nhân cho sự tức giận này.

Vì Benjin Seriosa.

Chính vì tên thái tử Ohlan ấy mà Anastasia sẵn sàng đối đầu với Thần kiếm của tộc Czardas. Mặc cho hành động đó nguy hiểm như thế nào. Mặc cho điều đó làm chàng lo lắng như thế nào.

Làm sao mà nàng có thể liều lĩnh sinh mạng của mình chỉ để trả thù cho một kẻ đã chết ?!

Vì Benjin ?! Không bao giờ! Prang cảm thấy sự tàn nhẫn của bản thân mình rõ ràng hơn bao giờ hết. Không bao giờ chàng để cho nàng làm chuyện đó. Không bao giờ chàng lại có thể để cho Anastasia, người mà

chàng yêu, chết vì một ai khác, ngoài chính Prang Erokin này!

Hoặc là nàng sẽ bị chính chàng giết, hoặc là nàng sẽ sống cho đến khi chàng không còn một hơi thở nào để

có thể sống mà bảo vệ nàng!

Dưới sự bảo vệ của một nhánh trong quân đoàn Jua, Ana đưa Prang đến một góc doanh trại, khá xa vị trí mà Abalone đang ở. Đã có rất nhiều lính Henki được lệnh mặc hoàng bào cải trang thành hoàng đế tản ra khắp nơi để đánh lạc hướng. Dù sao thì Ana vẫn cho rằng sự phòng bị như vậy là quá kỹ, với vòng vây của bốn tướng quân và sự huy động của một phần đại quân, việc thoát ra của Abalone là điều không tưởng. Mà cho dù có thoát ra được hẳn cũng khó lòng mà lết được đến tận đây với một thân thể lành lặn. Abalone rất giỏi, Ana biết, nhưng phải có lí do để các tướng quân Henki nổi danh thiên hạ chứ. Cinnamon, Tornado, Canary hay Jacken, không ai trong số họ là đứa trẻ còn non dại trong chiến đấu cả.

Vào giây phút đó, ánh trăng lịm tắt trên nền trời đen thẫm của thánh địa, và không có ai trong số những con người đang quay cuồng trong cuộc chiến này lại có thể biết rằng Atropos đã vẽ cho họ con đường dẫn đến cái chết hoa lệ tới mức nào ...

Cùng lúc đó sâu trong nội thành Kaising, giữa hương thơm ngào ngạt của những đoá mầu đơn lộng lẫy tuyệt vời, những vệt máu bắn tung toé trên vách tường của cung điện Đỏ Lapis, vài giọt máu nở như hoa nhỏ

xuống bậc thềm tam cấp dẫn ra vườn...

Một xác người nằm giữa biển mầu đơn cuộn sóng. Mắt nhắm nghiền, ứa lệ và môi mỉm cười.

Cái chết đã đến rất nhanh nhưng có vẻ như không phải hoàn toàn là bất ngờ với ông ta – Deodar Czardas, Thiên nhân tộc sát thủ lừng danh.

...

Là ai đã ... ?

Từ xa, cuộc chiến nho nhỏ vọng đến những thứ âm thanh gớm ghiếc quen thuộc của chiến tranh. Ana nhìn

về hướng đó mà không thể thấy gì nhiều vì thực ra quy mô cuộc chiến không lớn, chắc chắn số quân

Serazan không đủ nhiều để giành chiến thắng. Lẽ dĩ nhiên rằng đó cũng không phải là điều Gensan muốn

khi chỉ phái một đội đột kích đến tấn công đại bản doanh Henki.

-Người nghĩ Abalone có thể thoát khỏi sự bao vây của chúng ta không ?

Giọng nói của Prang làm Ana giật mình. Hoàng đế đang đứng cạnh nàng trong trang phục của một tên lính bình thường. Nhưng khí chất của chàng lại là thứ không thể che giấu được. Nếu nàng là Abalone thì cũng sẽ

nhận ra nhanh chóng thôi.

-Nếu ngài nghĩ là dễ dàng thì đã không cần đến bốn tướng quân để đối phó với hắn và còn giả trang nữa. –

Ana đáp bằng một phỏng đoán mang tính áp đặt.

-Về lý, dĩ nhiên như vậy là quá cẩn thận khi chỉ để dành cho một sát thủ đơn thương độc mã. Có điều, đó là Abalone. Chúng ta đều biết hắn nguy hiểm như thế nào. Nhất là khi ... – Prang nhấn giọng tàn nhẫn –

...chúng ta đã thấy việc hắn giết chết một trong những tướng quân giỏi nhất của Henki, Benjin.

Cái tên làm tim Ana nhói đau, nàng rời mắt khỏi hướng quan sát để nhìn vào Prang đúng lúc chàng cũng

quay lại nhìn nàng. Trong ánh mắt màu xám bạc lạnh lẽo ấy, Ana biết rằng mình thấy sự cố ý của hoàng đế

khi nhắc đến cái tên đó. Prang không hề che giấu thái độ của mình.

-Bệ hạ, tôi không muốn khơi gợi lại bất cứ chi tiết nào về cái chết của Benjin.

-Nó làm người khó chịu à ? – Prang giữ giọng thản nhiên.

-Phải.

-Vì sao ? – Giọng hoàng đế chùng xuống, như chứa đựng sự thăm sâu của một cái xoáy nước dữ dội – Vì ...

Benjin rất quan trọng với người ? Ta nói không sai chứ ?

-Không sai. – Ana đáp trả sự thách thức, không hiểu vì sao giữa họ lại bắt đầu hình thành một bức tường vô hình đầy cảm giác khó chịu như thế này, thái độ của Prang làm nàng thấy khó thở - Nhưng điều đó thì liên quan gì đến hiện tại ? Việc của chúng ta là hạ gục Abalone và đáng lẽ ngài nên phải tới đi trực tiếp xử lý chuyện này mới phải. Tôi là người hiểu về Abalone rõ nhất trong các tướng quân chỉ huy ở đây.

-Đó là người nghĩ vậy thôi.

-Bệ hạ, ngài đã quá sơ hở rồi. Đáng lẽ kể từ vụ đột kích đầu tiên đã phải tăng cường hệ thống cảnh vệ. Rõ ràng Gensan muốn tận dụng thái độ coi thường của ngài với quân Serazan để tìm cơ hội khoét sâu vào điểm yếu của chúng ta. Tôi nghĩ, hẳn đã thành công.

-Ý người là việc ta để cho Abalone lọt được vào doanh trại ? Tất nhiên là thế vì đó là điều ta muốn mà.

Người quên ư ? Abalone là kẻ mạnh nhất dưới quyền Gensan, dĩ nhiên Gensan sẽ dùng hắn vào thời điểm

cần thiết nhất và vào công việc quan trọng nhất. Đó là lúc này, trước khi cuộc chiến bùng nổ, và giết ta, người đứng đầu đại quân. Vậy thì muốn đánh Kaising, ta nghĩ đơn giản là, phải hạ Abalone đầu tiên.

-Và... ngài đã dùng chính quân lính của mình làm mồi nhử ? – Ana sững sốt hỏi, đột nhiên nàng cảm thấy người mình run lên vì tức giận – Và chính bản thân ngài nữa ?! Ngài đem chính sinh mạng của mình để nhử

Abalone ư ?

-Đúng vậy. – Prang trả lời bình thản, cứ như thể chàng không hề biết sự nguy hiểm của tên sát thủ đáng sợ

kia - Chỉ khi thấy có khả năng giết ta, Abalone mới hành động. Giờ thì cái bẫy đã sập, hãn đã nằm trong cái lồng mà ta giăng ra rồi.

Một cái bẫy quá liều lĩnh. Nếu như Abalone thoát ra thì sao ? Nếu như các tướng quân Henki không khống chế được hãn ? Đáng ra phải phòng vệ cẩn thận không cho hãn lọt vào doanh trại sâu như vậy. Nhưng đó lại là điều Prang muốn. Chặt đứt cánh tay phải của Gensan bằng một cách đầy mạo hiểm thế này... Abalone là kẻ đã giết Benjin, nếu như với Prang...

-Bệ hạ, ngài không nên liều lĩnh như thế với một kẻ như Huyền vũ.

-Ta biết. Nhưng ta không sợ đâu, Reven à. Vì, ta biết người sẽ ở bên cạnh bảo vệ ta hết lòng, đúng không ?

Dường như có điều gì đó khác lạ trong giọng nói tưởng như rất thân thiện kia làm Ana phải nhìn vào đôi mắt xám sâu thẳm ấy. Prang nhìn nàng chăm chú. Đúng là có điều gì đó khác lạ...

-Bệ hạ... – Nàng bỗng chốc thấy bối rối một cách khó hiểu - ...dĩ nhiên là...

-Có thể là ta quá vô duyên khi xen vào tình huống này, nhưng mà ... - Tiếng nói trong trẻo thánh thót vút lên trong đêm tối - ... chúng ta có thể nói chuyện với nhau một lúc không, hoàng đế Prang Erokin ?

Prang, Reven lẫn cả trăm lính canh vệ thiện chiến cùng quay phắt lại. Trên nền đen mờ nhạt không ánh

trắng, Abalone Czardas đang tiến đến gần họ bằng những bước chân uyển chuyển như vẫn còn trong một vũ

điệu mê hồn nào đó của địa ngục đen.

-Làm sao mà người có thể thoát ? – Ana hỏi mà không thực sự cần câu trả lời. Trước mắt nàng, giờ đây, dường như cơn ác mộng khủng khiếp về cái

chết của Benjin lại quay trở về.

Abalone nhoẻn miệng cười phản chiếu trong ánh mắt băng giá đằm tĩnh tuyệt đối của Prang.

Bầu không gian yên tĩnh, quân Jua đã triển khai vây quanh bảo vệ hoàng đế. Tiếng ồn ào từ cuộc chiến đằng xa vẫn vọng đến như một thứ âm thanh vô nghĩa.

-Sao vậy ? Ta vẫn biết là mình không được đón chào, có điều, nở lòng nào lại phải lạnh nhạt đến thế ? –

Abalone tỏ vẻ nũng nịu như một thiếu nữ. Máu vẫn còn vương trên những cánh hoa mà chàng ôm trên tay.

Đỏ thắm. Sáng long lanh.

Dĩ nhiên Ana không thể hiểu vì sao Abalone có thể thoát ra khỏi vòng vây của quân Henki với bốn tướng quân hàng đầu để chế. Nhưng cho dù hãn đã tạo nên kì tích đó bằng cách nào thì cũng không còn quan trọng nữa. Vấn đề bây giờ là nàng phải bảo vệ Prang... và trả thù cho Benjin.

Abalone từ từ lia ánh mắt sang Ana, nghiêng đầu nói :

-Ta không đến để thử tài với ngài đâu, đại tướng quân đẹp trai ạ. Lần này ta đến vì vị hoàng đế quyến rũ kia cơ.

-Dù vì lí do nào thì ta cũng sẽ giết người. – Ana tuốt gươm ra.

Hành động đó làm Abalone phá lên cười khúc khích :

-Ngài nghĩ là ngài đủ sức sao Reven Ping ?

Người Ana căng ra. Cho dù nàng đang bị tình cảm đau đớn muốn liều mạng trả thù chi phối nhưng lý trí của nàng vẫn còn đủ tỉnh táo để phán đoán tình hình. Abalone không những mạnh mà còn là một sát thủ, một sát thủ thì không bao giờ quên nhiệm vụ mà chủ nhân giao cho. Nghĩa là ưu tiên hàng đầu của hắn hiện nay tất nhiên là giết cho được Prang. Vậy thì ưu tiên của nàng không thể là giết hay đánh bại được hắn mà phải là bảo vệ cho sự an toàn của Prang.

Nhìn ánh mắt của Ana, Prang tựa như có thể hiểu thấu suy nghĩ của nàng. Trong hoàn cảnh này, nhất định nàng sẽ liều mạng để hoàn thành nhiệm vụ. Điều đó khiến Prang thấy nhẹ nhõm đến mức có thể mỉm cười.

Dường như chàng đã trở thành hoàng đế thực sự của Ana.

Thoáng thấy nụ cười loé lên trên môi Prang Erokin, Abalone nhận thấy mình cần cảnh giác. Với lượng quân thiện chiến này và thêm một Reven Ping đầy quyết tâm bảo vệ người mình yêu kia, xem ra để hoàn thành

nhiệm vụ là điều không dễ dàng.

...

Nhận ra nét xao lãng của Huyền vũ, Ana lập tức nắm lấy thời cơ:

-Tấn công!

Quân Jua tràn lên, hướng thẳng vào Huyền vũ không sai một nhịp!

Sự tấn công bất ngờ và quá dũng mãnh làm Abalone lúng túng trong giây lát nhưng chỉ một giây sau, nụ

cười tươi tắn lại nở trên khuôn mặt yêu kiều một lần nữa khi chàng bung mình lên cao, né tránh tất cả mũi giáo của quân Jua giương lên. Động tác

mềm mại đẹp như một cánh hoa rơi trong gió khi chàng đáp xuống đất cách đó một khoảng xa.

-Hắn ở kia! – Tiếng Tornado từ xa vọng đến như sấm rền, đuốc sáng lên loang loáng. Sự trốn thoát của

Abalone đã bị phát giác và giờ đây đại quân đang kéo tới.

Abalone biết rằng mình không có nhiều thời gian mà Ana thì đang chực xông đến. Trò vui đúng là không

thể kéo dài. Huyền vũ thở dài tiếc rẻ :

-Giá như ta có thể chơi tiếp với ngài, Reven. Nhưng ta đến đây là vì Prang!

Ana chỉ kịp nhìn thấy có cái gì đó loé lên, lao vút về phía nàng rồi vụt qua vai nàng trong một tiếng rít xé gió và rồi một tiếng phập vang lên khi thứ đó cắm vào mục tiêu.

Tên độc!

-Prang... – Ana cứng người trong sự kinh hoàng, quay phắt lại, Prang đứng ngay đúng vị trí mũi tên

Abalone nhắm đến và những đốm máu tung toé trên y phục... nhưng chàng còn sống.

Người đã lãnh mũi tên đó thay chàng đang từ từ khuyu xuống, máu đen tuôn trào dữ dội từ vết thương ngay tim.

-Neperus ??? – Ana sửng sờ thốt lên. Chính là đại tư tế của tu viện Calmus! Lão đã cứu Prang bằng chính sinh mạng của mình.

-Abalone! – Ngay sau đó, quân lính đã ập đến, bao vây Huyền vũ vẫn đang ngõ ngàng vì mũi tên mình bắn đã sai mục tiêu. Lần này thì Abalone dừng

hòng thoát. Quyết tâm đó thể hiện rõ trong ánh mắt đầy sát khí của từng vị tướng quân.

Song, Prang không còn quan tâm đến kết quả đáng mong đợi ấy nữa. Đôi mắt xám của chàng mở to, nhìn

trùng trùng vào cái cơ thể gãy gò trơ xương đang thoi thóp dưới chân mình. Sự lạnh lẽo biến mất. Có thứ gì đó trống rỗng loang rộng dần ra.

Neperus gắng chút sức lực còm cõi cuối cùng ngược nhìn hoàng đế trẻ tuổi bằng đôi mắt xanh trong vắt như

bầu trời rộng lớn trên vịnh Bluebell đầy nắng năm xưa, rồi mỉm cười, vẫn cái nụ cười chứa đầy đau khổ, độc ác và mưu mô ấy, lão thì thào :

-Tôi đến đây là để phụng sự ngài ... giờ thì ngài đã hài lòng rồi chứ ... ?

Thế rồi lão cười khan, thế rồi lão nhắm mắt lại và lão chết. Khi đó, nụ cười mãn nguyện trên đôi môi già nua kia vẫn còn tươi...

Không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra khi con người độc ác mất hết nhân tính ấy lại có thể liều mạng vì con trai của kẻ đã cướp hết tất cả của mình, Ana rời mắt khỏi Neperus để nhìn lên Prang. Trong khoảnh khắc đó, nàng như chìm một ảo giác không thể nào có thật.

Những giọt nước mắt căm lạng từ từ chảy xuống trên khuôn mặt băng giá và từ đôi mắt vẫn còn mở to bàng hoàng của Prang!

Prang ? Prang khóc vì kẻ mà chàng oán hận, kinh tởm nhất trên đời này sao ?!

-Không ... - Trước khi Ana có thể cất giọng, Prang đã lên tiếng bằng một giọng khàn đặc, lần từng ngón tay lên đôi mắt đã khép chặt của Neperus – Không phải thế này... không phải thế này một lần nữa...Tại sao ... ?

-Bệ hạ...

Song lời nói của Ana trượt ra khỏi tai Prang như một cơn gió, nước mắt trên mặt hoàng đế Henki bỗng khô cạn khi chàng đột ngột ngừng đầu, phóng thẳng ánh mắt mang đầy tử khí về phía Abalone Czardas. Một thứ

gì đó thật đáng sợ loang ra trong không khí, cảm giác đáng sợ mà Ana chưa từng cảm nhận được từ Prang.

-Người phải chết. Abalone. Phải chết. Chết thật thảm thương. – Prang rít lên. Ánh mắt cười biến mất. Giọng nói khiến chính Abalone cũng phải rùng mình – Huy động toàn bộ đại quân, Reven...

-Chỉ để đối phó với một sát thủ ư ?

-Làm cho hắn chết thật thảm thương. Ta muốn thế. – Prang nói nhẹ nhàng nhưng đó là một quyết định dứt khoát mà Ana không còn cách nào khác phải cúi đầu tuân lệnh :

-Sẽ như thế, thưa bệ hạ.

Trong chớp mắt, cả doanh trại rung chuyển khi đại quân được huy động tức thì. Và rồi trước rừng đuốc rực sáng cả bầu trời đêm, Huyền vũ Abalone như thể đã lơ mơ nhận ra sai lầm chết người của mình. Chàng đã giết một người lẽ ra không được phép giết của tên bạo chúa tàn bạo Prang Erokin!

Legend of Porasitus - Chương 134

Công thành Glymy, nội thành Kaising.

Trong lúc Abalone đang đối mặt với nguy cơ đáng sợ, cái chết cận kề thì tên chàng được một người hét lên đầy tức giận trước mặt Gensan. Người đó là Hecates.

-Abalone!!! - Hec mở to đôi mắt xám, sự ngỡ ngàng không che giấu - Tại sao lại là Abalone?! Em không

hiểu, Gens à. Tại sao lại để Abalone tham gia đột kích lúc này ?

Gensan nghiêng đầu nhìn hôn thê, vẻ mặt ngạc nhiên không kém :

-Chẳng phải chính nàng đã góp ý trong lần bàn bạc trước đây là nên tiêu diệt bộ phận chỉ huy trước để tiện đường giải quyết thuộc hạ sao ?

-Đúng là em có nói như vậy nhưng ... - Vừa nói, Hec vừa liếc mắt về phía Abele - bảo vệ kiên cố vẫn của Gensan - như có ý trách Abele đã không ngăn cản quyết định thiếu suy xét kia của chủ nhân - ... nhưng nó không có nghĩa là phái Abalone đi ám sát ... Prang vào thời điểm hiện nay.

-Vậy thì còn phải chờ đến lúc nào nữa Hec ? - Gensan nghiêm giọng, bất chợt có nét lạnh lùng - Đại quân Henki có thể triển khai tấn công chúng ta bất cứ khi nào chúng muốn. Qua những lần đột kích, Syringa đã phát hiện sơ hở, Prang ở trước mắt, không giết hẳn bây giờ thì còn lúc nào nữa ?

-Nhưng như vậy là mạo hiểm.

-Nàng đã thấy điều gì chưa thực hiện mà không chứa ít nhiều mạo hiểm chưa ?

Nhìn thái độ, Hec biết rằng Gensan rất quyết tâm trong kế hoạch này. Chỉ riêng việc chàng phái chính

Abalone - người thân cận nhất, tài giỏi nhất của mình đi làm nhiệm vụ cũng đã thể hiện ý chí muốn giết bằng được Prang rồi. Gensan đang cố tìm cách kết thúc chiến tranh một cách ít đổ máu nhất.

-Vậy... - Không còn cách nào khác, trước sự dứt khoát của Gensan, Hec đành xuống giọng - ... ít ra thì cũng nên bàn bạc với em trước một tiếng chứ

Gens. Chàng không tin em sao ?

-Ta phải nói với nàng như thế nào đây ? Rằng ta sẽ phá nát thủ nguy hiểm nhất đi giết anh trai nàng à?

Không phải ta không tin nàng, ta chỉ không muốn nàng khó xử thôi. Nói cho cùng, Prang vẫn là anh nàng, ta không bao giờ quên điều đó.

Hec cảm thấy cổ họng đắng ngắt. Thật là khủng khiếp. Nàng biết cái hố sâu đau đớn trong lòng mình vậy là lại tiếp tục loang ra vì những lời nói đó. Nàng muốn hét lên : “Gens, sao chàng ngốc quá vậy !?!” song cho dù chỉ là một chữ cũng không thốt ra được. Thay vào đó, bằng nỗ lực mạnh mẽ đáng sợ của bản thân, Hec đè nghẹt nỗi đau đó xuống đáy cái hố kia và cười khan :

-Cám ơn chàng đã nghĩ cho em.

Có điều, giọng nói Hec vẫn ẩn chứa nét phiến muộn và Gensan cũng nhận ra điều này. Chàng cũng biết

rằng Hec đang cố che giấu nó, vậy không có lí gì chàng lại khơi sâu hơn câu chuyện đau buồn trở trêu ấy, Gensan từ từ chuyển sang vấn đề khác:

-Ta nghĩ dù sao vẫn nên chia lực lượng thêm cho hai cổng Jilis hoặc Prehuang...

-Điện hạ, cấp báo! - Tiếng lính hầu vang vọng khắp hành lang bên ngoài căn phòng. Nhịp tim của cả ba

người có mặt trong phòng đều như ngừng đập vào giây phút đó. Là tin về kết quả đột kích của Abalone?

Thành công hay thảm bại ? Serazan sẽ bị hủy diệt hay ngôi sao số mệnh của Prang đã tắt ? Trong khoảnh khắc, ánh mắt của Gensan và Hec chạm nhau

và họ đều như nhìn thấy một bức tường đâm máu ngăn cách
cả hai.

-Gì vậy ? - Abele hỏi khi người lính xộc vào phòng.

Không phải tin từ Abalone.

-Thưa điện hạ, Thiên nhân đã bị ai đó giết chết trong Lapilus!

Gensan tự hỏi phải chăng vừa có một tiếng sét rền trên đầu chàng. Điếng
người, chàng hỏi lại :

-Người nói ... là Deodar Czardas à ?

-Vâng. - Người lính hỗn hển xác nhận.

Thật là một tin chấn động. Người đứng đầu gia tộc sát thủ trụ cột Serazan
đã chết và còn là bị ám sát nữa!

-Là ai ... - Gensan lăm bằm trong miệng rồi chàng ngẩng đầu lên, hét - Gọi
Adonis đến đây! Adonis đã biết chưa ? Adonis đâu rồi ?!

Lệnh lập tức được truyền đi nhưng lính hầu trả lời rằng không thấy Địa
nhân đâu mặc dù trước đó không lâu họ còn thấy Adonis đứng trên cổng
thành Glymy một mình ngẫm hoàng hôn.

-Adonis lại đi đâu vào lúc này ... - Abele lăm bằm trong miệng, cố hết sức
tỏ ra mình không bị ảnh hưởng nhiều bởi cái chết của cha. Cả một gia tộc
lùng lẫy phút chốc dường như tất cả đều tan biến theo cái chết của vị trưởng
tộc.

Cái chết của Deodar, sự suy tàn của gia tộc trụ cột Czardas, hoàng cung
Jinnee bị thiêu cháy... những sự

kiện dồn dập xảy đến như dấu hiệu báo trước cho sự hủy diệt của chính Serazan.

-Không cần tìm Adonis nữa. - Gensan ngời phịch trở lại ghế. Trước nay có bao giờ Địa nhân là người dễ

dàng bị truyền gọi khi cần đâu. Địa nhân, cái con người bí ẩn luôn giấu mình sau cái bóng của Thiên nhân với một lòng trung thành tuyệt đối ấy, liệu có thể xoay chuyển được gì cho tình hình hiện tại không...

Gensan có thể nhận thấy ánh mắt lo lắng của Abele, nét u uẩn của Hec, sự liều lĩnh của Abalone lẫn Almah và còn cái chết của Aureola, lẽ nào vận mệnh của Serazan thực sự là không thể cứu vãn được như lời tiên tri của Yusan ?

Những lần nhăn mồm nhạt đã xuất hiện giữa hai chân mày của Gensan tự bao giờ khiến chàng trở nên già dặn và mệt mỏi hơn cái lần đầu tiên đến thăm Penla rất nhiều. Hec có thể nói gì hơn về cái chết của Deodar ?

Nàng cảm thấy một nỗi xót xa sâu thẳm trong lòng mình khi nhận ra sức khoẻ Gensan đã sa sút nhiều do

quá căng thẳng và lo lắng cho cuộc chiến này. Rõ ràng chàng đang phải làm một việc quá sức mình. Là ngu ngốc hay can đảm khi cố gắng gánh vác một nhiệm vụ mà vốn dĩ mình không đủ khả năng gánh vác ?

-Gensan... vậy thì chuyện của Thiên nhân... - Hec ngần ngừ.

-Abele, người có thể giải quyết chuyện này một cách yên lặng phải không ?

Đột nhiên bị chủ nhân hỏi, Thanh long ngược nhìn lên và rồi chàng cúi đầu xuống cũng nhanh không kém:

-Vâng, tôi nghĩ vậy. Nhưng còn thủ phạm...

-Gián điệp của Henki. Rõ ràng quá mà. - Gensan cay đắng trả lời. Chàng nhớ rằng Abalone từng đề cập đến vấn đề này nhưng việc truy tìm kẻ đó đã thất bại hay ít ra chàng từng nghĩ rằng kẻ đó là Reven - Song, không còn thời gian quan tâm đến chuyện đó nữa.

-Nó rất quan trọng mà Gens. - Hec có ý nhắc nhở.

Đáp lại sự quan tâm của nàng chỉ là một nụ cười mệt mỏi :

-Phải. Có điều, chúng ta có thể đã không còn thời gian nữa rồi... Bây giờ, chỉ còn trông cậy vào việc Abalone đang làm. Nếu cậu ta thành công thì không có gì để nói. Nhưng nếu thất bại... có thể sáng mai sẽ là lúc cuộc đại chiến thực sự bắt đầu...

Trở về với cuộc đối đầu ở doanh trại Henki, ngoại thành Kaising, Huyền vũ vẫn đang mỉm cười duyên dáng trong tà áo vũ công lấp lánh đầy kim tuyến. Vòng vây quân Henki ngày càng trùng điệp. Xa, rất xa phía bên kia vòng vây là Prang Erokin với nụ cười xảo quyệt của một tên thợ săn lão luyện. Những ánh mắt tràn đầy sát khí cũng nhiều như những giáo gươm đang nhắm vào Huyền vũ.

Nhưng giữa vô vàn những tia nhìn thù địch đó, Abalone có thể cảm thấy một làn gió nhẹ mang hương thơm thoang thoảng cùng một ánh mắt triu mến đang hướng về mình.

Almah... Nàng đang ở đâu đó xung quanh đây nhưng Abalone không thể thấy được.

Almah... Cô bé con của Tứ linh thú, cô bé con ngây thơ đã được chọn trở thành vật hiến tế cho Prang.

Abalone đột nhiên nhoén miệng cười lớn:

-Đây là cuộc chiến của anh, nhớ rõ đấy!

“...nhớ rõ đấy... Almah. Và đừng có xen vào.”

-Người không thể thoát, Huyền vũ. - Giọng Reven lạnh lùng vang lên. Sự chết chóc đang vây quanh người đại tướng quân Henki nhiều đến mức như thể đã hoá thành hơi lạnh vào đêm mùa đông này.

Abalone có thể đọc trong đôi mắt xanh lam tuyệt đẹp đó sự căm hận khủng khiếp chỉ có thể xoá đi bằng

hành động trả thù man dại nhất. Chàng đã hiểu vì sao cô gái này trở thành đại tướng quân của đế chế Henki

- Reven Ping tàn bạo.

-Reven Ping, Jacken Osprey, Cinnamon Lusso, Tornado Candour và ... Prang Erokin. Thật là vinh hạnh vô vàn cho ta khi được toàn các vị đệ nhất nam nhi của Henki tiếp đón. À, tất nhiên là về ngài Cinnamon có ngoại lệ một chút. Nhưng dù sao thì ta cũng thích vẻ dày dặn sương gió của ngài lắm cơ. - Abalone buông một nụ hôn gió rồi thong thả rút kiếm ra - Và, trò chơi buộc phải bắt đầu rồi.

-Đúng lắm. - Ana gằn giọng rồi nàng thét - Bắt lấy hấn!

Giống như một trận bão tố, lớp đầu tiên của đại quân Henki tràn lên, nhanh chóng nhấn chìm bóng dáng

thanh mảnh của Huyền vũ trong hàng ngàn ngọn giáo và khiên. Nhưng rồi trong giây lát, cơn bão như bị

đẩy lùi khi những quân tiên phong tiếp cận đối thủ đầu tiên bị đẩy dạt ra sau, máu đỏ bắn tung lên cao hệt thứ hoa giấy đỏ tươi người ta vẫn tung

trong những đêm hội với các vũ công lộng lẫy. Và vũ công lộng lẫy của đêm nay chính là Huyền vũ Abalone!

Thanh kiếm mỏng như lá liễu, sáng loáng tựa hồ được làm từ thứ thủy tinh trong suốt khi nó đang vung lên bằng những động tác mềm dẻo nhất. Abalone xoay vòng, hào phóng rải cái chết theo từng bước nhảy nhịp nhàng.

-Hắn quả thật là thần kiếm sao... - Tornado không giấu nổi vẻ khâm phục của mình. Chàng chưa từng thấy ai có thể giết người một cách đẹp đến thế.

Với Ana, điều đó chỉ khiến cơn giận dữ trong nàng thêm điên cuồng:

-Tiến lên! - Nàng tiếp tục thét lệnh, tiếng thét vang rền đầy quyền uy. Thế là quân lính lại ào ào lao về phía cơn bão tố tung toé bụi máu kia.

Phải giết được hắn! Phải giết được kẻ đã giết Benjin! Ana quay quắt trong suy nghĩ đó. Cho đến khi một bàn tay mạnh mẽ siết chặt lấy vai nàng. Là Prang.

-Reven, người không thể điều khiển quân lính được nữa.

-Ngài nói cái gì vậy ?! - Mắt Ana sáng quắc lên như có thể phát ra tia sét từ màu xanh thẫm đó.

Prang siết chặt tay hơn:

-Người không còn bình tĩnh. Vì thế, ta phải làm điều tốt nhất cho đại quân...

-Cái gì ?!!

Song Prang không còn nhìn nàng nữa:

-Tornado! Người tạm thời nắm quyền chỉ huy đại quân!

-Sao... - Chính Tornado cũng ngỡ ngàng.

-Đại tướng quân chưa khoẻ, chuyện ở đây có thể giao cho các người phải không ?

-À vâng, thưa bệ hạ. Sẽ không có sơ suất như lúc này đâu. Tôi thề. - Tornado đáp lời bằng vẻ quyết tâm to lớn.

Ana không thể tin điều mình đang nghe thấy nữa. Có phải Prang vừa tước quyền chỉ huy của nàng không?!

Nhưng trước khi nàng có thể phản đối, Prang đã lôi nàng đi, càng lúc càng xa trận chiến đó với một lượng quân bảo vệ hùng hậu theo sau.

-Ngài đang làm gì vậy! - Cuối cùng nàng cũng có thể hét lên khi gần như bị Prang ném vào một chiếc lều trống. Cú ném đó xô nàng loạng choạng và Prang đóng cửa lều lại ngay sau lưng. Trong thứ ánh sáng mờ

mờ của hai ngọn nến bé nhỏ, nét mặt hoàng đế lạnh giá như tạc từ băng.

-Tại sao ngài làm vậy!? Tại sao không cho tôi tiếp tục chỉ huy đại quân!? - Ana không còn kiềm chế được cảm xúc nữa. Rõ ràng nàng sắp giết được Abalone, sắp trả được mối tử thù của Benjin! Vậy mà...!

-Vì người không đủ tư cách. - Prang nhấn giọng, không nổi giận nhưng ngầm ý đe dọa.

-Sao ? - Ana sững lại - Tư cách ?

-Mất bình tĩnh đến điên cuồng. Liên tục thúc quân xông vào kẻ thù nguy hiểm mà không suy xét. Chỉ vì tư

thù. Ta không cần một đại tướng quân như vậy cho quân đội của mình. - Prang ngồi xuống ghế, đan những ngón tay vào nhau - Vì thế, hãy ở đây mà

bình tĩnh lại đi, chờ cho đến khi Tornado mang Abalone về đây, dù là sống hay chết.

Prang nói đúng. Ana biết. Nhưng...

-Chưa chắc Tornado đã giết được Abalone. Chẳng phải họ đã để hãn thoát lúc này rồi sao ?

Ánh mắt bình tĩnh của Prang thoáng sa sầm, những ngón tay siết chặt vào nhau hơn, chàng lầm bầm qua kẽ

răng:

-Phải. Đáng lẽ không thể xảy ra chuyện đó... Đúng là con dao hai lưỡi...

-Ngài nói gì ?

-Ta nói, là Canary Citron.

Máu, máu, máu.

Cả không gian đầy máu. Máu đỏ tươi, đẹp rực rỡ và tanh tưởi.

Abalone quay cuồng trong tiếng cười vang dội.

Máu cứ thế tuôn trào và điệu vũ càng lúc càng man dại.

Chàng vung kiếm như thể cuộc đời chàng vốn chỉ có việc giết người. Chàng ngụp lặn trong máu kẻ thù,

chàng sung sướng trước ánh nhìn căm phẫn của những tướng quân Henki.

Cái tự do ngập tràn khi nằm trong tay quyền sinh sát kẻ khác. Đó là tự do mà Abalone cảm thấy mỗi khi tiếng nhạc cất lên và chàng bắt đầu múa điệu

múa lộng lẫy của riêng mình.

Không ai cản được chàng. Chàng là Thần kiếm, là Huyền vũ Abalone. Không phải Abalone Czardas. Là

Abalone đẹp tuyệt trần. Abalone của tự do.

-Cung thủ chuẩn bị! - Tiếng quát vang dội của một tướng quân Henki xen giữa màn huyết vũ.

Abalone liếc nhìn. Mái tóc màu huyết dụ như sáng lên dưới ánh lửa phía sau hàng cung thủ. Jacken Osprey.

Cận tướng của Reven. Lại thêm một “Benjin” nữa à ? Ý nghĩ đó làm chàng bật cười to :

-Ô, Jacken, anh thật là biết cách đùa.

Câu nói đùa đó xem chừng không khiến bất cứ tướng quân Henki nào vui. Mắt Jacken chỉ thêm sa sầm và

chàng giơ tay lên, sẵn sàng xuống lệnh cho quân lính. Cùng lúc đó, Abalone vừa dẹp xong một toán quân nữa và các nhóm còn lại vội vã rút lui để nhường không gian trống trải cho cung thủ ngắm bắn. Hàng trăm cung thủ, tất cả đều chĩa về phía kẻ đứng đầu Tứ linh thú vậy mà trong nụ cười của con người này không có lấy một chút sợ hãi.

Đột ngột, cánh tay của Jacken bị một bàn tay khác ghì xuống.

-Xem nào, trò vui không nên kết thúc đột ngột bằng cách nhạt nhẽo như thế này.

Abalone mở to mắt. Giống như có một luồng sóng điện sượt qua da, nụ cười tươi tắn của chàng bị đóng

băng lại bởi một cảm xúc khác bất ngờ xuất hiện. Chàng không còn tin vào những gì mình đang thấy nữa:

-Là ... là thầy sao ?

-Rất vui vì người còn nhớ đến ta. - Kẻ vừa đến buông tay Jacken trong sự ngỡ ngàng của tất cả những ai có mặt xung quanh. Rồi duyên dáng hệt như cách Abalone vẫn có khi múa màn huyết vũ, Canary Citron bung

chiếc quạt vàng óng ra, che giấu một nụ cười - Đã bao nhiêu năm không gặp rồi, từ cái ngày ta dạy người những đường kiếm đầu tiên, Abalone bé bỏng ?

Almah ẩn mình trong bóng tối trên một cành cây, hướng ánh mắt đau đớn về phía cuộc chiến đang diễn ra.

Abalone đang ở đó. Abalone mà nàng yêu thương. Abalone chỉ có một mình.

Có một thoáng, Abalone đã nhìn về phía chỗ ẩn nấp của nàng và bật ra lời cảnh cáo ẩn trong tiếng cười.

Almah không hiểu vì sao Abalone lại biết nàng ở đây, hay đơn giản chỉ là “cảm giác thấy” như cách nàng hiểu lời chàng nói cho dù ở xa đến mức không thể nghe tiếng chàng thành lời. Sợi dây vô hình nối liền họ từ

thuở bé, thiêng liêng và bền chặt.

Vũ y của Abalone đầy máu. Quá nhiều máu để có thể phân biệt đâu là máu của chàng đâu là máu của kẻ

thù. Nước da chàng sáng bừng lên dưới sắc đỏ ấy, máu luôn là thứ trang sức đẹp nhất dành cho Huyền vũ.

Vẻ đẹp lộng lẫy quay cuồng trong tiếng gào thét chém giết.

Almah giật mình tỉnh khỏi khung cảnh về vẻ đẹp ngây ngất lòng người của Abalone. Lí trí nàng trở lại: Abalone sẽ bị giết chết.

Không nghi ngờ gì chuyện đó. Thần kiếm là danh xưng, nhưng thân thể là người, Abalone cũng chỉ là

người.

Almah liếc xuống bộ trâm độc cài trong áo. Không còn đủ để làm một cuộc tấn công đánh lạc hướng. Thậm chí ngay cả khi đủ vũ khí nàng cũng biết rằng mình không đủ khả năng để làm việc đó thành công.

Nàng sẽ chết.

Almah lặng đi trong khoảnh khắc cái ý nghĩ u ám đó lướt qua đầu. Lạ lùng thay, nàng thấy mình không cảm thấy sợ, chỉ là hụt hẫng. Cứ như thế, cuối cùng, lần đầu tiên trong đời, nàng nhận ra mình có thể tự quyết định con đường thực sự cho bản thân.

Nàng sẽ chết. Nhưng nàng sẽ làm. Bởi vì Abalone sẽ sống.

Và Almah rút ra những túi dược liệu chứa đầy những thứ độc chất chết người.

Almah hít một hơi sâu lấy bình tĩnh.

Từ đây, nàng có thể nhìn rõ hai chiếc bóng mờ mờ trong chiếc lều gần nhất. Prang và Anastasia.

Legend of Parasitus - Chương 135

Khách quán trên đỉnh Sigatsu, thần điện Zion.

Bầu trời u tối, tĩnh lặng chỉ còn các vì sao. Hơi lạnh giá lẫm lũi chen qua những đoá ngọc lan trắng muốt như tuyết. Chưa bao giờ Yusan cảm thấy khách quán lại lạnh lẽo như thế này.

Syringa đã đi rồi, và nàng nói “Đêm nay tôi có thể chết.”. Vậy là cuối cùng, Gensan đã phái Abalone đi làm cái công việc ám sát như nhớp ấy.

Yusan nhìn nền trời như nhìn những trang sách đang bình thản soi bóng hình lịch sử cuộn cuộn chảy qua.

Chòm sao Peregrine vẫn không ngừng mờ đi, nhưng so với nó, Serest chỉ còn chút hơi tàn leo lét. Yusan muốn cầu nguyện. Clotho, liệu ngài có thể nghe thấy lời cầu nguyện này không ? Có điều, chính chàng cũng không biết phải cầu nguyện thế nào. Luôn luôn sẽ có thương đau. Thương đau của quá khứ thành oán hận

hiện tại. Và chàng chẳng thể làm gì, cho dù chỉ là một lời cầu nguyện, để cho số phận thay đổi. Tất cả đều là vô nghĩa. Định mệnh không thể chuyển dời.

Hương thơm thanh khiết của ngọc lan chợt loang đi, sộc vào một mùi máu tanh tươi, oi nồng.

Syringa vừa bước vào cửa, máu nhỏ giọt dưới chân nàng, những vệt nâu sẫm vẫn vện như lửa đóng băng.

Bộ cung cũng ướm máu và không còn một mũi tên nào. Mắt nàng tuyền một màu đau khổ.

-Thế nào rồi... – Yusan hỏi, mắt chùng xuống, tránh nhìn người tì nữ thân thiết.

-Vương tử, chúng ta ... đã thất bại. – Syringa ngã sụp xuống chân Yusan.

Nhà tiên tri nhắm mắt lại trong giây lát rồi khi mở ra, đôi mắt xanh ngọc ấy hoàn toàn bình lặng, không lộ ra bất cứ nỗi đau nào. Nhưng bằng đôi tay run rẩy, chàng đặt tay lên mái tóc màu hung đầy máu của Syringa, nhẹ nhàng hỏi tiếp :

-Huyền vũ thì sao...

Và Syringa – Lanka Pes, Thánh nữ Dahlia, cô gái kiên cường, chiến binh dũng cảm, bất chấp tất cả danh xưng đó, nàng bật khóc nức nở, đau thương.

Rồi tiếng thở dài đau đớn của Yusan nhòa đi trong tiếng khóc thảm thiết đó, tan vào mùi hương thanh tịnh lan khắp thính không.

Ôi, Abalone...

Trước khi Syringa thoát ra khỏi được vụ đột kích ở doanh trại Henki khá lâu để trở về Zion vẫn là trận ác chiến quá chênh lệch của Huyền vũ.

Cái giây phút Canary Citron tham chiến với nụ cười đa tình của mình đã làm đảo lộn cán cân sức mạnh. Về

mặt bàng hoàng không thể tin được đã xuất hiện ở Abalone.

Vẫn nét mặt đó, vẫn nụ cười đó, vẫn bộ y phục màu hoàng yến đó, chỉ khác ở cái quân hàm tướng quân

Henki kia.

-Tại sao lại là thầy ? – Abalone nghe giọng mình khàn đi.

-Sau khi rời gia tộc, ta đã được Prang đón nhận. – Canary mỉm cười.

-Ai cũng nghĩ rằng thầy đã chết.

-Ta không muốn chết, ta chỉ muốn tự do. – Canary ngừng giãy lát như để lựa lời – Như người vậy, Huyền vũ. Ta nói không sai chứ ?

Câu hỏi đó khiến Abalone như giật mình tỉnh ra, chàng đã lấy lại được vẻ vui tươi không thể nhầm lẫn của mình khi đáp lời :

-Không sai. Giờ tôi đã là Huyền vũ.

-Không cần vờ như không hiểu lời ta muốn nói. Ở đây toàn người xa lạ, xa lạ đến mức họ chẳng thèm quan tâm đến đời tư của chúng ta đâu. Ta biết, người muốn tự do. Là thầy người, ta sẽ giải thoát cho đứa học trò mà ta yêu quý. – Canary vẫn cười nhưng cùng lúc đó, tay chàng lần theo chuỗi, rút kiếm ra. Lưỡi kiếm cũng mảnh như thứ Abalone đang dùng vậy. Canary từ từ xoay kiếm theo một động tác vòng cung rất đẹp.

Phía bên kia, Abalone cũng làm một động tác y hệt, có điều mềm mại và nhiều nữ tính hơn. Nụ cười trên môi hai con người cùng xuất thân từ gia tộc Czardas đó như hoà làm một. Bầu không khí kì lạ đến mức

không muốn lính Henki nào dám chen vào và cũng không tướng quân nào có ý định thúc thuộc hạ làm điều

đó.

Chiến trường này là chiến trường của riêng hai người thuộc về cùng một thế giới.

Họ đứng im nhìn nhau, những tà áo lộng lẫy, những nét cười lá lơi, những mũi kiếm đẹp như những món

trang sức... cho đến khoảnh khắc, đột nhiên, những nét cười vụt tắt và máu bắn lên khi họ lao vào nhau, nhẹ

nhàng như điệu múa của loài hạc tiên.

Máu từ kiếm Abalone bắn lên nền áo hoàng yến rực rỡ của Canary nhưng chính lưỡi kiếm thì trượt qua,

không gây được thương tích nào. Và chính Abalone cũng phải dùng đến khả năng cảm nhận tinh tế nhất của bản thân để tránh mũi kiếm của đối thủ chỉ vài phân nữa đã có thể đâm xuyên tim chàng.

Chỉ sau một đòn đầu tiên, cả hai lại tách nhau ra.

Và một khắc sau, hai màu áo lại hoà vào điệu múa của máu và kiếm thủy tinh. Họ đấu nhịp nhàng và uyển chuyển cứ như thể đang cùng tham gia một điệu múa đôi đầy tính nghệ thuật chứ không phải một màn chém giết hiểm độc bậc nhất trên đời.

Đó là một màn biểu diễn lộng lẫy trong câm lặng. Không có tiếng la hét thách thức, không có tiếng cười ngạo mạn cũng không có âm thanh rên rỉ của sự đau đớn. Sự tĩnh lặng thở hơi nhẹ ôm lấy hai vũ công.

Hai khuôn mặt đẹp chìm trong một vẻ đẹp chỉ thấy ở cái chết thanh nhã nhất. Và vẻ đẹp của trận chiến

khiến mọi người xung quanh nín thở trong thán phục.

...

Đó là vẻ đẹp mà cả Canary lẫn Abalone cùng tìm kiếm.

Khi giao đấu với nhau, người này nhận ra trong mắt người kia hình bóng của giấc mơ.

Là cái đẹp hoàn hảo, là cái đẹp chết chóc, là cái đẹp mà một mình họ không thể tự mình đạt đến sự hoàn thiện.

Kí ức ào ạt trôi về theo từng đường kiếm...Họ giờ là kẻ thù, nhưng họ cũng đã từng là thầy trò, là giấc mơ

của nhau...

Chín tuổi, đó là thời điểm Abalone bắt đầu ý thức được số phận của mình : số phận sát thủ. Cậu đã bắt đầu hiểu thứ đồ thắm có mùi tanh vương trên tà áo những người họ Czardas mỗi khi họ đi ra ngoài về là gì.

Máu. Nhưng thứ máu đó thì có ý nghĩa gì không ?

Máu làm Abalone đau, khi cậu cắt tay mình vào một buổi trưa hè năm đó.

-Chỉ có đồ ngu ngốc mới tự cắt tay.

Abalone phải nheo mắt để nhìn người vừa lên tiếng đang đứng đối diện cậu. Màu áo hoàng yến quá nổi bật , phản chiếu ánh nắng chói chang từ bầu trời khiến nó càng thêm rực rỡ. Người thanh niên ấy có mái tóc đen nhưng lạ lùng là ngay cả màu đen vốn ôn nhu là vậy mà giờ đây cũng sáng lên bóng loáng, hoà cùng sự chói sáng của thứ y phục kia.

Bị gọi là “đồ ngu ngốc” thực sự không phải là một thứ cảm giác dễ chịu. Abalone quắc đôi mắt đẹp tuyệt vời sáng quắc lên:

-Người là ai ?

-Ồ, Abalone bé bỏng, ta bắt đầu thích người rồi đấy. - Người thanh niên bước về phía Abalone, cậu lập tức rút kiếm ra theo thói quen. Song, quá trễ, trong chớp mắt, lưỡi kiếm đã bị hất tung khỏi tay cậu. Người kia rõ ràng là một cao thủ của tộc Czardas.

-Abalone, người còn phải học nhiều. Người có biết cái gọi là nghệ thuật dùng kiếm không ?

-Kiếm là thứ để giết người. - Cậu bé chín tuổi găm gù đáp trả. Cá tính ương bướng rõ ràng có thể khiến cậu mất đầu ngay tức khắc.

-Kiếm là thứ để giết người. Đúng. Còn sát thủ mang biệt danh Huyền vũ sinh ra là để khiến cái chết đẹp hơn. Biến kiếm thành gậy múa, biến máu thành hoa, biến nạn nhân thành bạn diễn và biến cái chết thành khúc ca vũ linh đình.

-Máu không bao giờ thành hoa được.

Người thanh niên mặc y phục màu hoàng yến tao nhã mỉm cười:

-Nghệ thuật dùng kiếm chính là để biến máu thành hoa. Và lại, nếu không biến được máu thành hoa thì ...

người sẽ chẳng sống nổi với cuộc đời này đâu.

...

Đó là lần gặp đầu tiên của Abalone, tức Huyền vũ sau này, và Canary, là Địa nhân lúc bấy giờ. Canary được Thiên nhân ra lệnh phải dạy dỗ hai trong số Tứ linh thú tương lai và Abalone cùng Almah đã được chọn.

Chàng thường dùng mặt nạ bạc che mặt theo truyền thống Địa nhân nhưng khi chỉ có Abalone và Canary ở

riêng với nhau thì chẳng bao giờ thấy cái mặt nạ ấy đâu cả.

...

-Thầy, - Abalone hỏi trong một lần hai người tập thêm kiếm thuật - Tại sao thầy cứ đeo mặt nạ thế ? Thầy rất đẹp mà.

-Không phải ta thích đeo nó mà là không thể không đeo. Ta là Địa nhân, quên rồi à Abalone ?

-Con không quên...nhưng...

-Một ngày nào đó con cũng sẽ có những thứ cho dù con không thích vẫn không thể vứt bỏ. Chúng sẽ bám

chặt lấy con, ngày càng nhiều, cho đến khi bọc kín con, biến con thành một người khác. Nói đơn giản, đến một ngày nào đó, con cũng sẽ phải đeo mặt nạ.

-Giống thầy à ?

-Mặt nạ mỗi người một khác, Abalone. Nhưng có cái nặng, có cái nhẹ. Con không thể không mang. Tuy

nhiên hãy nhìn ta mà noi gương nhé, lựa cái nào nhẹ nhẹ thôi. - Địa nhân trẻ tuổi xoa đầu cậu học trò nhỏ

của mình trong ánh mắt cười trù mếu.

Họ ngồi ở một cánh đồng xanh mướt có những nụ hoa dại đỏ li ti rải khắp sự mênh mông ấy. Gió lộng qua bầu trời trên cao, nâng một cánh chim chao nghiêng lừng lừng. Cảm giác tự do ngày xa xưa đó đến giờ đôi khi Abalone vẫn nhớ.

-Hoa này có tên là Xanthorrhoea. – Canary chỉ những nụ hoa đỏ nhàn nhạt.

-Hoa thì xấu mà tên thì dài. Con chưa bao giờ thấy chúng nở cả.

-Xanthorrhoea là loài hoa đặc biệt chỉ có ở Serazan. Bây giờ thì chúng không nở đâu.

-Mùa nào thì chúng mới nở ạ ?

-Mùa lửa cháy. - Nhận thấy sự khó hiểu của học trò, Canary liền giải thích thêm – “Xanthorrhoea” là “sự

huy hoàng của lửa”. Nó chỉ bung nở khi thân bị đốt cháy. Lửa càng dữ dội thì hoa nở càng rực rỡ. Những chùm hoa cánh dài sáng óng ánh sắc đỏ sẽ thi nhau bùng lên cho đến khi bị sự rực rỡ không gì sánh nổi của lửa thiêu rụi đi...

-Thật sao ? Thầy đã thấy rồi à ?

-Không. Mới nghe kể thôi.

-Vậy để con đốt thử...

-Này! Con mà đốt là gió sẽ đưa lửa cháy hết khu này đấy!

Abalone thở dài tiếc nuối còn thầy của cậu thì phì cười. Thế rồi tiếng cười nhạt dần đi khi Canary lại cất giọng một lần nữa:

-Con biết không, “Canary” có nghĩa là “chim hoàng yến”.

-Chim hoàng yến ? – Abalone lặp lại rồi cậu ngược nhìn màu xanh thăm thăm trên cao – Là chim hoàng yến thì phải được bay lượn tự do, phải không thầy ? Cho đến khi màu nắng biến thành màu lông vũ mới thoả, thầy nhỉ ...

-Ừ. - Địa nhân lặng đi giây lát rồi gật đầu. Một thoáng cảm xúc lạ lùng trôi qua đôi mắt đẹp của chàng.

Song, lúc ấy Abalone còn quá nhỏ và quá thiếu kinh nghiệm để có thể hiểu thông điệp ẩn chứa bên trong đôi mắt ấy ...

...

Năm ngày sau, Canary mất tích.

“... Là chim hoàng yến thì phải được bay lượn tự do... cho đến khi màu nắng biến thành màu lông vũ...”

Câu nói ngây thơ của cậu bé Abalone chín tuổi giờ đây như vang lên một lần nữa trong bầu không gian sặc mùi máu này. Nhưng giờ đây Abalone đã qua cái tuổi ấy rồi và Canary cũng chẳng còn là Canary mười tám tuổi, Địa nhân trẻ nhất lịch sử tộc Czardas nữa!

-A ... – Abalone rên lên một tiếng khi Canary đã nhận ra phút xao nhãng của chàng và ra được đòn đích đáng. Máu phụt ra từ tay cầm kiếm của Huyền vũ buộc chàng phải lùi ra.

-Abalone, từ ngày ta rời Lapilus, người vẫn chưa học xong sao ? - Tướng quân cai trị Doxllisis mang quân hàm Henki trên vai mỉm cười nhưng đôi mắt lạnh lùng. Vẫn là đôi mắt sát thủ.

Abalone liếm vết thương. Mùi vị tởm lợm của máu sẽ khiến chàng tỉnh táo hơn. Chàng không còn là

Abalone ngày xưa nữa, mà đã là Huyền vũ.

-Thầy chậm hơi xưa rồi, cỰu Địa nhân.

-Đừng có nói như thế ta là một lão già, Abalone. Ta còn chưa tới ba mươi đâu. – Canary xoay kiếm, máu rưới xuống đất, loang trên sắc thép ngời sáng.

Trong một khắc, lưỡi kiếm lại vung lên như lưỡi răn bạc, lao vào Abalone. Thanh trường kiếm trên tay

Abalone cũng đáp trả bằng sự hung hãn hiểm thấy ở kẻ máu lạnh giết người như chàng. Điều đó mang lại

lợi ích nhất định. Cuối cùng Canary cũng trúng thương, đúng vị trí mà Abalone đã trúng trước đây. Coi như

hoà.

Ánh mắt Canary sáng lên vẻ hài lòng. Có thể nhận thấy dấu ấn của chàng trong cách chiến đấu của Abalone cho dù nó không chiếm phần chủ đạo. Nhưng ít ra thì chàng đã huấn luyện thành công một Huyền vũ thực

sự ...

Màn chiến vũ tuyệt đẹp ngày càng tàn khốc. Máu cả hai bên đều đổ, càng lúc càng nhiều. Song, không ai có dấu hiệu chịu khuất phục trước. Tuy nhiên, xét kỹ thì Abalone bị thương nặng hơn và dần kiệt sức. Chàng đã phải đấu với rất nhiều quân lính trước khi tiếp chiến kẻ đáng sợ như Canary. Huống hồ, thể lực chàng từ

những trận tử chiến trước vẫn chưa hoàn toàn phục hồi. Còn Canary, ngoài việc ăn chơi hưởng lạc rồi thong dong đi dạo, chẳng còn phải lao tâm khổ trí vì chuyện gì. Về nền tảng cơ bản, Huyền vũ đã thua sút khá nhiều.

Chính bản thân Abalone cũng ý thức được điều này. Sát thủ vốn không được huấn luyện để cận chiến lâu

dài mà là ra tay thành linh rồi rút lui nhanh chóng. Yếu tố cơ bản không phải một sức khoẻ bền bỉ mà là sự

khéo léo tinh tường. Canary thì đã là tướng quân của Henki một thời gian dài rồi, thể lực đã có sự thích nghi với cận chiến trên sa trường, cộng thêm độ nhạy bén của một sát thủ bậc thầy, giờ đây, ai cũng có thể hiểu vì sao chàng được Prang phong chức tướng quân cho dù xuất thân từ tộc Czardas. Đó là chưa kể cái đầu óc đa mưu túc trí kia nữa.

Và nếu Abalone biết được cực hạn của mình thì Canary cũng lờ mờ đoán ra nó. Những đường kiếm ngày

càng nhanh và rát hơn. Chàng không có vẻ gì là sẽ nường tay cho kẻ từng là học trò thân thiết của mình.

Trận chiến nào rồi cũng sẽ phải kết thúc, cho dù có là trận chiến giữa hai thiên tài!

Nhưng trước khi Canary dồn được đối thủ vào tử lộ thì đột nhiên trong không gian, một mùi thơm ngọt

ngào lan ra thoang thoảng...

-Hương thơm... – Cinnamon cau mày. Giữa chiến trường mà có hương thơm rõ ràng là bất thường!

Mùi hương lập tức làm đông cứng cuộc chiến của Canary và Abalone. Họ đều mở to mắt kinh hãi và nhận

ra trong mắt nhau hình bóng suy nghĩ của chính mình: độc hương Peonine! Mùi hương mẫu đơn!

Theo hướng gió, Peonine ngày càng lan rộng, phủ khắp doanh trại Henki! Số trời!

-Hương độc! Dùng khăn ướt quấn mặt lại! – Canary hét lên, quân lính kinh hoàng làm theo. Loại hương

độc này vốn là thứ bí truyền của các thế hệ Chu tước không chỉ vì nó rất độc mà còn vì rất khó điều chế, phải dùng một loại nguyên liệu đặc biệt mới tạo ra được Peonine!

Quân Henki hoảng loạn tìm mọi cách chống Peonine, một số kẻ do hít quá nhiều đã gục xuống trong đau

đón quần quai. Lợi dụng tình thế, Abalone đã ngay lập tức biến mất. Nhưng Canary không quan tâm đến

nữa, chàng chạy ngược về đầu ngọn gió, nơi xuất phát của thứ độc hương kinh khủng kia.

Trên một đồi cao, một dáng người mảnh mai đang quay mặt về phía doanh trại, mái tóc vàng óng xoã dài

bay theo gió. Đôi mắt đẹp mở to trên khuôn mặt bình thản của Almah.

-Almah... – Canary như muốn rên lên nhưng không thể ngăn người học trò thứ hai của mình làm điều điên rồ đó. Không thể. Cho dù chàng có là thiên tài độc dược cũng không thể cứu được Almah.

Bởi vì, muốn tạo ra Peonine, chính Chu tước phải uống tất cả ngũ vị độc hoa vào người, chỉ khi đó, từ người Chu tước mới toả ra mùi hương chết chóc kia!

Legend of Porasitus - Chương 136

Doanh trại Henki.

Từ lúc vào trong lều, Prang chỉ ngồi bất động, mắt sa sầm, băng giá nhưng sau lớp băng ấy Ana cảm nhận được sự đau khổ vô cùng cũng như nỗi cô đơn bất tận.

Là vì... Neperus sao ?

-Neperus... – Ana e ngại cất giọng. Nàng không thể không e ngại khi nhớ đến những giọt nước mắt đáng sợ

của Prang. Lần duy nhất mà nàng thấy Prang khóc trước đây là khi hoàng đế Sohan băng hà. Nhưng những

giọt nước mắt khi ấy cũng không mang nhiều nỗi đau đớn và uất hận bằng.

Prang từ từ ngược nhìn nàng. Đôi mắt xám bạc rất sáng và thật trong thể hiện sự làm chủ tuyệt đối của lí trí.

Một lí trí mạnh mẽ đến điên cuồng, khi mà đáng lẽ nó nên biến mất đi thì nó lại cứ luôn níu kéo, lấn át để

hiện hữu mặc cho sự hiện hữu đó mang lại đau thương đến mức nào.

Ana cảm thấy khó thở trước cách nhìn ấy của Prang nên nàng bối rối quay đi:

-Có lẽ ngài cần ở một mình...

-Reven... – Prang cắt ngang, đưa tay về phía nàng - Lại đây.

Không thể đọc được suy nghĩ của hoàng đế trong thứ ánh mắt trong vắt ấy, Ana bất đắc dĩ phải làm theo lệnh mà cảm thấy như mình đang bước đi trong màn đêm đen kịt, không thể nào biết phía trước có những

gì. Phút chốc, nàng đã đứng trước mặt Prang, nén tiếng thở lại, hi vọng là mình sẽ có cách hay ho gì đó để

thoát khỏi bầu không khí đã đông cứng đến mức như có thể chạm vào được này.

Prang hình như cũng cảm thấy sự căng thẳng của Ana, chàng mỉm cười, cố hết sức để mỉm cười, hoặc ít ra là làm cho khuôn mặt mình giãn ra một chút:

-Reven, có thể ôm lấy ta không?

-Sao ? – Ana tròn mắt - Bệ hạ...

-Vậy thì ta nói cách khác. – Prang nghiêm nét mặt – Reven, hãy ôm lấy ta. Đó là lệnh.

Lệnh ? Ana tự hỏi đó là thứ lệnh điên rồ gì vậy ? Nhưng có lẽ cho dù nó điên rồ thì vẫn cứ là lệnh. Sự áp đặt trong mắt Prang nói lên điều đó. Không thể bất tuân, Ana hơi cúi xuống để ngang tầm hoàng đế và từ từ, nàng đưa tay ôm lấy cổ chàng. Mái tóc đen bóng của Prang chạm vào má Ana trong khi nàng đặt cằm lên

bờ vai rộng của chàng. Ana cũng cảm thấy Prang dần dần ôm lấy mình thật nhẹ. Và rồi giọng nói quen

thuộc ấy vang lên gần sát bên tai nàng:

-Tốt hơn rồi...

-Bệ hạ...

-Đừng nói. – Prang đột ngột rít lên và xiết chặt tay hơn. Quá chặt là đằng khác. Hai lớp áo giáp cạ vào nhau.

Ana bắt đầu thấy khó thở, nàng cố gắng đẩy Prang ra một chút nhưng thật là một điều vô vọng. Prang càng lúc càng ghì chặt hơn, một tay vươn lấy kéo tuột dây buộc tóc của Ana và vùi mặt vào mái tóc nâu ấm áp đó.

Ana chưa từng nghĩ Prang lại có thể là người hành động quyết liệt và thô bạo như vậy. Chàng bất chấp sự

kháng cự của Ana, không thèm suy xét rằng nếu như lỡ có một ai đó đột nhiên bước vào lều và nhìn thấy hoàng đế đang ôm chặt đại tướng quân thì sẽ có những lời đàm tiếu như thế nào. Prang hoàn toàn không

quan tâm. Ana cảm thấy sợ hãi một cách khó hiểu. Prang quá kì lạ...

Trong lúc Ana bất động vì không thể cựa cựa gì và đầu óc nàng thì quay mòng mòng không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo thì đột nhiên, nàng nghe tiếng khóc. Prang khóc. Chàng khóc trong lúc giấu mặt mình trong làn tóc của Ana. Tiếng khóc ban đầu nhỏ nhỏ rồi thành tiếng thốn thức rõ rệt, không thể nhầm lẫn.

Ana có thể cảm thấy nước mắt chảy ướt vai áo mình. Prang không nói một lời nào, chỉ là khóc. Ana không bao giờ có thể tưởng tượng được rằng một người như Prang lại có thể khóc như trẻ con. Những cảm xúc

tuôn trào, ào ạt. Nỗi đau đớn lộ rõ nguyên hình, vứt bỏ những lớp vỏ, vứt bỏ những toan tính. Prang khóc.

Không phải là hoàng đế của đế chế Henki hùng mạnh. Không phải là nhà ngoại giao lão luyện, nhà quân sự

tài ba. Prang khóc. Chỉ đơn giản là một chàng trai tên Prang Erokin đang khóc.

Tiếng khóc thật là mê lương, xen lẫn cả tiếng rên xiết.

Ana nghe trái tim mình tan chảy trong tiếng nức nở ấy. Prang của nàng đang khóc. Ôi, Prang của nàng...

Bằng một cách dịu dàng không thể hơn được, Ana đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc đen ngay sát bên mình.

Nàng vuốt thật trù mến, cố gắng hết sức để khiến Prang cảm thấy khá hơn. Nàng không thể nói gì, cũng không thể làm gì khác. Prang rõ ràng không cần tất cả những điều đó. Chàng chỉ muốn gục vào vai Ana

khóc mà thôi.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, thế rồi tiếng thốn thức tắt dần. Ana chỉ còn nghe thấy tiếng Prang thở

khe khẽ, đều đặn bên tai.

-Ông ấy là cha ta. – Prang chột nói.

Đáng lẽ điều đó phải là một cú sét. Đại tư tế Neperus lại là cha của hoàng đế! Phải, đáng lẽ... Nhưng Ana không bất ngờ. Sau khi đã thấy Prang khóc như vậy vì cái chết ấy, làm sao nàng còn có thể bất ngờ được nữa. Prang sẽ chỉ khóc vì người quan trọng đối với chàng.

-Đó là một cuộc ngoại tình ngu ngốc. - Giọng Prang mông lung như thể vừa kể chàng vừa nhìn thấy trước mắt mình những tháng năm của quá khứ đã qua - Mẹ ta đã không thể ngừng yêu Neperus. Rồi mẹ sinh ra ta.

Ta là thái tử. Mẹ không muốn làm phụ vương đau khổ hay mẹ sợ rằng ta sẽ mất ngai vàng? Ta không bao

giờ biết được. Cái duy nhất ta biết là sự hèn nhát của mẹ. Mẹ... – Prang cười nhạt - ... mẹ bỏ rơi đứa con trai mới sáu tuổi để tự sát. Mẹ không sống được với mặc cảm tội lỗi. Mẹ không thể từ bỏ bất cứ ai trong cả hai người đàn ông. Mẹ không bao giờ lựa chọn. Và, mẹ đặt ta vào con đường cô độc đó. Tại sao ta phải chịu hậu quả của những lỗi lầm ấy ? Cha, và cha. Ta đã chọn. Ta đã ruồng bỏ ông ta, cảm ghét dòng máu đang chảy trong người. Ta muốn ta trong sạch. Ta muốn... - Giọng Prang chùng xuống và chàng khẽ dụi đầu lên tóc Ana - ... nhưng ông ta vẫn sống, để chỉ cho ta thấy rằng ta là kẻ cắp cầm quyền trượng hoàng đế. Tất cả

những cái đó đều không thuộc về ta. Nhưng ta đã có chúng và ta sẽ không rời bỏ. Phải, không bao giờ.

Không phải vì người cha bị tham vọng trả thù thiêu đốt, không phải vì người cha nhân từ hết mực yêu

thương ta như cách một hoàng đế mẫu mực yêu thương thái tử, càng không phải vì người mẹ đã bỏ rơi ta.

Ta sống vì ta. Chỉ vì ta. Không ai thực sự cần ta cả. Ta sẽ không bao giờ đau khổ vì họ... Vậy mà...

Prang đột ngột lui lại, gục đầu vào hai tay buông thõng của mình. Đập vào mắt Ana là mái tóc đen ử rữ của hoàng đế.

-Vậy mà ông ta, cái kẻ đáng ra phải căm ghét ta vì đã không trao cho ông ta quyền lực, cái kẻ đáng ra phải luôn luôn đặt mục đích trả thù lên cao nhất ấy, ông ta ... lại đến đây để chết vì ta. Tại sao chứ ?

Prang ngẩng mặt lên nhìn vào Ana, ánh mắt sâu hun hút như muốn tìm trong Ana câu trả lời :

-Tại sao lại phải chết vì ta ? Ta là đứa con trai vô dụng ông ta không mong muốn mà! Thế thì tại sao lại chết

? Tại sao lại phải khiến ta đau khổ vì một người cha như vậy ?

Chàng đưa ánh mắt xuống đất:

-Ta không hiểu...

-Có, ngài hiểu. – Ana từ tốn nói – Ngài biết, còn hơn cả tôi biết, rằng ông ấy yêu thương ngài.

Prang ngược lên nhìn Ana một lần nữa và bắt gặp nụ cười trên môi nàng. Cái nét mặt ngơ ngác của Prang chợt ngây thơ như một cậu bé mà Ana bất giác có cảm giác che chở cho Prang đến mức nàng đưa tay vén

một sợi tóc đen xoà xuống vầng trán cao, rồi nói dịu dàng:

-Và ngài cũng biết là ngài có yêu ông ấy, yêu cha của mình. Thế nên ngài mới khóc, phải không ?

-Ta ư ? – Prang lập lại một cách mơ hồ. Ana gật đầu. Sự khẳng định ấy khiến vị hoàng đế bất chợt mỉm

cười. Đó là một nụ cười thực sự. Cho dù nó giống hết tất cả những nụ cười từng hiện hữu ở Prang nhưng cả

chàng lẫn Ana đều biết, nó khác như thế nào, đặc biệt như thế nào.

Prang cảm thấy lòng nhẹ nhõm. Đúng vậy. Chàng có yêu cha của mình, điều mà gần như suốt cuộc đời

mình từ lúc biết được sự thật, chàng đã tìm mọi cách để phủ nhận. Thật là tội lỗi. Chàng đã nghĩ vậy. Làm sao chàng lại có thể có một người cha xảo quyệt, tàn ác và thâm độc như thế! Không, chàng là con trai của vua Sohan và vương phi Luxia, là con người mang dòng máu hoàng tộc cao quý, tuyệt đối không phải là kết quả của một mối tình cấm kỵ. Thế nên, chàng đã từ bỏ cha mình. Cho đến ngày hôm nay, trái tim chàng

giống như được tháo bỏ xiềng xích của lí trí. Prang nhận ra chàng hận Neperus không phải vì ông ấy đã độc ác ra sao, chàng hận là vì nghĩ rằng cha không yêu mình, không cần mình. Chỉ là thế thôi. Tình yêu... nó phức tạp mà đơn giản đến kì lạ...

Prang nhìn Ana. Ở bên người con gái này, dường như tình yêu là một điều thật là dễ hiểu đối với chàng.

...

Đột ngột một hương thơm ngọt ngào lan vào lều, đánh thức ngay lập tức bản năng chiến đấu đã bị lãng quên giây lát vừa qua trong Prang và Ana. Ở một nơi đẫm máu như thế này mà lại có hương thơm, chỉ có thể là hương

độc! Cả hai liền quấn khăn quanh mũi để cố gắng tránh hít phải thứ độc chất bí hiểm rồi quay ra cửa lều. Họ phải đến đầu ngọn gió...

Một chớp sáng loé lên trong đêm tối. Prang hét lên một tiếng đau đớn. Một mũi tên cắm phập vào bả vai trái khiến chàng ngã ngược về phía sau. Bằng một sự nhanh nhẹn hiếm có, Ana thả cây nỏ gần nhất lên. Ánh sáng toả rạng, phản chiếu bóng Prang trên vách lều. Từ mũi tên, máu đang dần ứa ra.

-Bệ hạ! – Ana kinh hoàng chạy đến nhưng nàng còn chưa kịp làm gì để cầm máu thì cửa lều đã bị hất ra và Abalone Czardas bước vào!

-Abalone... – Prang rít lên, tay chàng nắm chặt mũi tên và rồi chàng rút phăng nó ra, máu bắn lên mặt Huyền vũ, rải xuống nền đất thành một vệt đỏ thẫm – Người thẳng Canary rồi sao ?

Ana tuốt gươm ra, đứng chắn giữa Prang và Abalone. Nàng là một cơn sủ tử sẵn sàng liều mạng để bảo vệ

người mà nàng yêu.

Nhưng Abalone trông thật khác thường. Không có nụ cười nào trên đôi môi xinh đẹp, y vũ rách tả tơi, đầm máu và đôi mắt băng giá. Đó không phải là thần kiếm luôn tươi cười, ngạo mạn. Chỉ có làn da trắng muốt là vẫn sáng lên dưới ánh nến lập loè.

-Ta đã giết được người rồi, Prang. – Abalone cất giọng vô cảm rồi không nhìn Ana lần nào, chàng vụt chạy ra khỏi lều đột ngột như lúc xuất hiện. Ana toan lao ra đuổi theo nhưng đúng lúc ấy, nàng nghe một tiếng động nặng nề phía sau.

Prang đã ngã quỵ xuống. Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng hai bên thái dương. Máu ở vết thương đã chuyển

thành màu đen thẫm. Tên độc. Đó là lí do cho lời nói của Abalone.

-Prang... – Ana run lên trước cảnh tượng khủng khiếp ấy – Không...! Prang!

Nàng quỳ xuống bên hoàng đế, nâng đầu chàng lên. Mối Prang đã tái nhợt.

-Prang! Không... - Lệ tuôn trào từ đôi mắt tuyệt đẹp của Ana. Nàng run rẩy trong cơn kinh hãi, không biết phải làm gì. Mọi sự tháo vát, quyết đoán, tinh táo của Reven đã biến mất tăm. Chỉ còn lại Ana và người mà nàng yêu thương nhất đời đang nguy kịch.

Prang cố hết sức mở to mắt nhìn Ana. Chàng cảm thấy nước mắt ấm áp của nàng nhỏ từng giọt xuống mặt

mình.

-Reven... – Chàng thều thào, chất độc đáng sợ đang chảy cuồn cuộn trong máu chàng, chàng có thể cảm

thấy nó thật rõ ràng nhưng chàng là Prang, là hoàng đế, chàng sẽ không để chiến dịch thất bại chỉ vì một mũi tên như thế này đâu – Reven, đuổi theo Abalone... Giết hắn. Phải giết hắn! Đây là cơ hội... không thể

bỏ qua...

-Ôi, Prang... – Ana gục đầu xuống, ôm lấy mặt người yêu dấu, vai nàng run rẩy, yếu đuối hết một thiếu nữ.

Làm sao chàng có thể nói những lời đó! Làm sao nàng có thể bỏ mặc chàng trong tình cảnh này mà đuổi

theo Abalone? Làm sao Ana có thể làm vậy! Ana không thể...

Nhưng, Reven có thể.

Nàng đặt một nụ hôn cầu phúc lên vầng trán đã lạnh ngắt của Prang, thì thầm:

-Vâng...thưa bệ hạ.

Rồi nàng đặt chàng xuống, đứng phắt dậy, gạt sạch nước mắt, lao ra khỏi lều. Tornado và Canary cũng vừa ập đến. Mặt họ thất thần. Hai tay đại tướng quân thấm đầy máu đen.

-Ngài bị trúng độc... ? – Canary vội vã đưa tay nắm lấy tay Ana. Nàng gạt ra, nói thật rõ ràng:

-Bệ hạ. Không phải ta.

Tornado đã lao vào trong. Canary cũng toan theo sau nhưng chàng bị đại tướng quân kéo tay lại. Mặt Ana kề sát mặt Canary, giọng nàng rin rít:

-Hãy cứu bệ hạ. Phải làm cho ngài sống, Canary Citron. Nếu không, người sẽ biết tại sao ta lại là đại tướng quân...

Giọng nói ẩn chứa sự đe dọa đầy tử khí mà một sát thủ như Canary cũng phải rùng mình. Chàng lách người ra khỏi tay Ana, thận trọng đáp :

-Bệ hạ sẽ sống. Và ngài cũng vậy nhé, đại tướng quân. Abalone rất nguy hiểm cho dù hẳn đã bị tử thương...

Một cơn gió đêm buốt giá mang hương thơm Peonine chết chóc cuộn lên như sóng vô hình, luồn qua mái

tóc hạt dẻ bay bồng bềnh của Ana. Nàng đặt tay lên chuôi gương và từ từ nhòe miệng cười:

-Abalone sẽ chết.

Và, Canary không hề nghi ngờ điều đó.

Chàng quay lưng bước vào lều, không nhìn thấy tử thần áo đen mang quân hàm đại tướng biến mất vào màn đêm buốt giá của mùa đông Serazan.

Legend of Porasitus - Chương 137

Điều đầu tiên Canary thấy khi vào lều là cảnh Tornado cùng vài tên lính đang cố sức đưa hoàng đế lên nằm trên chiếc giường gần đó. Hoàng đế. Phải. Nhưng đó là hoàng đế Canary chưa từng thấy.

Prang hầu như ngã vật ra, toàn thân run rẩy và ướt đẫm mồ hôi lạnh. Những mạch máu đập hỗn hển hai bên thái dương căng ra.

-Là độc gì vậy?! – Tornado nói như thét. Lòng trung thành tận tụy khiến chàng có cảm giác như chính

mình bị trúng độc.

-Là... Colvusa. – Canary nhanh chóng đánh giá các triệu chứng – Gây co giật cách năm tiếng một lần và sau hai ngày sẽ tử vong. - Giọng chàng đều đều trong khi tay lướt nhanh vào mớ kim độc cất trong người, tìm ra thứ kim chứa chất có thể hoá giải Colvusa. Thao tác nhanh nhẹn và thành thực vô cùng, chứng tỏ

chàng rất quen thuộc với công việc này. Canary khéo léo châm kim vào các huyết xung quanh vết thương

của Prang. Từ đó, máu cứ từ từ rỉ ra, sền sệt màu chết chóc.

-Thế nào, sẽ ổn chứ ?

-Tạm thời thôi. Cần theo dõi tiếp. Abalone đã dùng một lượng rất lớn Colvusa và ... hình như có thêm một chút Intamis nữa. – Canary hơi nghiến răng. Sự kết hợp giữa Colvusa và Intamis, thật là ngu ngốc! Prang cần được ở một nơi thoáng khí hơn và tất nhiên là tránh càng xa càng tốt mùi hương Peonine đang ngập

tràn xung quanh thế này!

-Tornado, tôi sẽ bảo lính hộ vệ chuẩn bị di dời, cần đưa bệ hạ ra khỏi khu vực này ngay. – Canary nói, toan đứng dậy nhưng đúng lúc đó vạt áo chàng bị bàn tay run lẩy bẩy của Prang níu lại.

Hoàng đế cố gượng mở mắt. Màu xám mất đi ánh bạc lấp lánh trở nên mờ đục như khói. Prang không có

vẻ gì nhìn thấy những gì trước mắt nhưng giọng nói của chàng mang vẻ quả quyết khác thường:

-Nghĩa là ta chưa chết ngay ... phải không ?

-Vâng, ít ra là trong vòng hai ngày nữa. – Canary không hiểu Prang lấy đâu ra cái sức mạnh để khổng chế

cơn đau đớn mà chàng biết là rất khủng khiếp của hai thứ độc hoa chuyên dùng để tra tấn kia.

Từ miệng Prang bật ra một thứ âm thanh nghe giống như tiếng cười bị bóp méo rồi chàng cố gắng nói tiếp:

-Canary... đuổi theo Abalone...

-Nhưng đại tướng quân đã... – Tornado chen vào.

Prang hơi lắc đầu, tỏ ý bác bỏ. Canary lập tức hiểu rằng mệnh lệnh kia có nghĩa là “Hãy bảo vệ Reven”.

Chàng nhìn vẻ tiêu tụy cố kiềm chế cơn đau của hoàng đế rồi đáp thật rõ :

-Vâng, tôi đã hiểu.

Và Prang nở một nụ cười thực sự trên môi trước khi đột ngột ngắt lịm đi trong sự đau đớn không thể tưởng tượng nổi phủ ngập mọi giác quan tinh tường của chàng.

-Làm theo lời tôi. – Canary lập lại với Tornado – Đưa bộ hạ rời xa chỗ này.

-Không phải anh định bỏ mặc bộ hạ thật đấy chứ ?!

Bất chấp sự phản đối trong mắt Tornado, Canary dứt khoát quay đi. Chàng phải hoàn thành nhiệm vụ được giao. Tất cả những gì Prang muốn là sự an toàn của người con gái đó, sau đây mới đến cái chết của

Abalone. Phải. Trước hết là Reven.

Canary quay nhìn trên đỉnh đồi một lần nữa. Almah vẫn đứng đó. Cách nàng không xa là quân của

Cinnamon và Jacken. Sẽ có nhiều người chết vì Peonine, nhưng, cuối cùng Almah cũng sẽ chết. Chết thảm thương.

“Almah...” – Canary gọi khe khẽ và tiếng gọi ấy lan vào không khí, tan biến còn nhanh hơn một cơn gió đêm giá lạnh đang lượn mình qua sắc hoàng kim của mái tóc Chu tước và tà áo cự Địa nhân gia tộc

Czardas đã suy tàn.

Almah... Ôi, Almah...

Almah đã đối diện với cái chết thật bình thản. Lúc nàng quyết định uống tất cả ngũ vị độc hoa Farina, lúc nàng đứng trên đồi cao nhìn xuống doanh trại Henki và lúc nàng đối mặt với Abalone từ xa thật xa.

Abalone nhìn thấy nàng. Almah biết điều Abalone muốn nói. Và nàng mỉm cười... Abalone hiểu điều đó có nghĩa là gì. Thế nên chàng đã quay đi mà không đến gần Almah nữa.

Đôi khi việc vĩnh biệt chỉ diễn ra đơn giản như vậy thôi.

Tiếng la hét khát máu càng lúc càng gần. Quân Henki đang đến. Almah nhắm mắt lại. Những giọt lệ chậm

chạm tràn qua hàng mi dài rồi viền quanh nét môi mềm mại. Cuối cùng thì nàng, Chu tước đệ tam, cũng có thể có sự lựa chọn dứt khoát của riêng mình.

...

Rừng Larona mênh mông, bàng bạc dưới ánh trăng non đang ló mình ra khỏi quầng mây. Sự tĩnh lặng của

muôn loài thảo mộc như lạc đi trong tiếng bước chân vội vã của một bóng người.

Abalone chạy rất nhanh. Và chỉ cách một quãng phía sau là tiếng vó ngựa rầm rộ. Ana đã kéo nguyên một quân đoàn đuổi theo. Trong ánh đuốc, dấu

vết của Huyền vũ để lại thật là mờ nhạt nhưng với khả năng cảm nhận tinh tường bậc nhất và một lòng căm thù không thể tưởng tượng, Ana có thể phát hiện ra tất cả những dấu vết ấy. Vài chấm máu vương trên tán lá, một chút rung động của cây... Ana giống như loài thú săn đã đánh dấu con mồi. Giờ đây họ đã ở đủ xa để không còn bị ảnh hưởng của hương Peonine và hầu như ngay

lập tức, không gian sộc mùi máu. Abalone đang chạy ngược hướng gió. Mùi máu trên người đã phản bội

chàng. Nhưng tại sao một sát thủ lão luyện như thế lại có thể mắc sơ suất vô cùng cơ bản này ? Ana không hiểu. Phía trước, Huyền vũ vẫn tiếp tục chạy, không ngoái nhìn lần nào. Rất nhanh. Vũ y rực rỡ lướt nhẹ

nhàng qua những nhánh cây, phả lên chúng những giọt máu vẫn còn tươi nguyên như cách người ta vẫn

nhìn thấy sương trên cỏ vào sáng sớm.

-Abalone! – Ana đã đến đủ gần để tiếng thét của nàng có thể lọt đến tai con mồi.

Huyền vũ quay lại, chẳng hề giật mình vì rõ ràng chàng biết mình bị truy sát. Ánh mắt màu lam không lộ

ra bất cứ một thứ cảm xúc gì. Trong khoảnh khắc Abalone đứng sững lại ấy, Ana lập tức rút tên lấp vào cung, giương lên. Nàng sẽ trả mũi tên lại cho tên sát thủ đó!

Choang!

Đó là thứ âm thanh khi mũi tên bọc kim loại bị một thứ vũ khí gì đó hất văng ra bằng một sự chính xác đáng kinh ngạc, cắm phập xuống nền cỏ ngay trước mặt Abalone. Thứ vũ khí ấy rít lên như rần của không trung và

một bóng người đột ngột xuất hiện, đứng chắn giữa đoàn quân Henki tràn trề sát khí và Huyền vũ

đơn độc.

Ana cảm nhận được sự nguy hiểm từ kẻ vừa đến, nàng hạ cung xuống.

-Người cũng là sát thủ tộc Czardas à ? Ta chưa từng gặp người. – Nàng nén giọng lại thành một thứ âm

thanh mềm mại, mượt mà. Có phải khi Tử thần đón linh hồn người chết cũng nói bằng thứ giọng êm dịu đó chăng ?

-Ta là Địa nhân Adonis Czardas.

Adonis vừa giới thiệu dứt lời thì chỉ nghe một tiếng động rất khẽ sau lưng. Abalone đã lại băng mình vào bóng tối, cứ như thể chuyện này chẳng hề liên quan gì đến mình. Hành động ấy khiến vai Ana run lên mà rất khó khăn nàng mới có thể nói tiếp mà không lộ ra sự tức giận điên cuồng :

-Đã đến đây tức là người muốn liều chết vì Abalone đúng không ? Vậy thì chúng ta chẳng có nhiều chuyện để nói nữa đâu. Quân đâu! Xông...

Một thứ gì đó bất thành linh từ phía sau lao vút qua vai Ana, bay thẳng về phía Địa nhân. Ánh mắt trong chiếc mặt nạ đen tuyền không động lấy một giây khi chiếc roi dài vút lên, hất thứ ám khí kia bật ngược trở

lại. Ana giật mình, lách người tránh. Ám khí văng lên cao, bung ra như hoa nở. Chính là chiếc quạt màu hoàng kim lộng lẫy của Canary Citron!

-Cả hai đều tránh hay lắm! - Vị tướng quân ấy bật cười khi vươn tay ra, nhẹ nhàng đỡ lấy chiếc quạt.

Chàng chậm rãi lách mình qua những hàng quân, tiến đến bên cạnh Ana.

-Canary ? – Adonis buông một câu hỏi hờ hững.

-Tiếc là cậu không bất ngờ như ta tưởng. – Canary phẩy nhẹ chiếc quạt -
Chiếc mặt nạ đó có nặng quá

không vậy ?

Adonis im lìm không đáp. Nếu Abalone như nước long lanh linh hoạt thì
con người này mang vẻ hoang vu

của mỏm đá chẳng bao giờ mọc nổi cỏ cây. Cho nên khi những cơn gió đùa
cợt của Canary vút qua mỏm

đá, chúng chỉ để lại một khoảng không trống hoác phía sau.

-Thôi được. Có vẻ là nó nặng đến mức cậu không mở miệng nói chuyện nổi
nữa. Thế thì để ta tháo nó ra

giúp cậu vậy... – Canary gập quạt lại, toan rút kiếm ra, nhưng đúng lúc đó,
lưỡi gươm của Ana kề ngang cổ

chàng và giọng của đại tướng quân vang lên ngay bên cạnh:

-Tại sao người đến đây ?

Nụ cười trên môi Canary đông lại trong một vẻ kì lạ:

-Bệ hạ sẽ không chết. Tôi thề. Và, ngài bảo tôi đến đây.

Mắt Ana nheo lại. Vẫn chỉ có sự im lặng nặng nề của sự nghi hoặc.

-Giờ thì hãy để tôi hoàn tất công việc, thưa đại tướng quân. Ngài không
muốn giết được Abalone ư ?

Từ từ, thanh gươm hạ xuống và Ana ghì lấy cương ngựa, không nói thêm
một lời nào, cũng không để cho

Canary nhìn rõ nét mặt nàng lúc đó, Ana phất tay ra hiệu cho quân Jua đuổi theo Abalone rồi nàng thúc ngựa phóng đi, đuôi mắt xanh lam tuyệt đẹp lướt khê qua ánh mắt hoang vu phía sau chiếc mặt nạ của

Adonis. Chúng giao nhau nơi cửa vào địa ngục rồi bóng Ana vút qua như gió lạnh cho đến khi nàng mất

hút vào bóng đêm của khu rừng, trả lời chiến trường tĩnh lặng cho Canary Citron và Adonis Czardas, hai thế hệ Địa nhân.

Tiếng ngựa hí rền vang, màn đêm loang ra trong những ánh sao bạc. Phút chốc, quanh đỉnh đồi nơi Almah đứng đã đầy quân lính.

-Almah Czardas! – Jacken quát như để thị uy nhưng Almah hoàn toàn không để tâm cho dù nàng ngạc

nhiên tự hỏi vì sao quân Henki lại có vẻ như biết rõ nàng là ai ngay từ giây phút đầu tiên.

Phía bên kia chiến tuyến, Cinnamon lạnh lùng nhìn người thiếu nữ mang vẻ đẹp rực rỡ như vụ nổ cuối

cùng của một ngôi sao. Almah... kẻ có khuôn mặt và mái tóc của dân tộc Porasitus, ái thiếp của Prang, kẻ

được theo Prang đến tận nơi này trong khi Jacaranda phải ở lại Penla, Almah... gián điệp của Serazan và là món đồ chơi dễ thương của hoàng đế Henki.

-Thật tội nghiệp. – Cinnamon buông một tiếng thở dài.

Jacken giật mình trước lời nhận xét đó, chàng quay nhìn vị tướng già rồi lại nhìn sang Chu tước. Cô gái đó đang ngược nhìn họ bằng đôi mắt xanh sâu

thăm thăm, trong cảm lạnh. Dưới chân nàng là những lọ thuốc

nằm lẫn lộn, đã bị dẫm đạp. Jacken đã nghe Canary nói cách làm sao để có được hương thơm Peonie. Rồi

chàng nhớ lại sự đau đớn mà đại tướng quân đã phải chịu đựng khi trúng Colvusa. Vậy mà Almah đã...

Một sự can đảm khủng khiếp. Tất cả đau đớn, bi thương đều bị nhấn chìm trong màu mắt xanh bình lặng.

Jacken vẫn cảm thấy nỗi đau làm tan biến âm thanh xung quanh người thiếu nữ ấy.

Almah có dáng vẻ của một con búp bê vẫn còn đầy nét ngây thơ thiên sứ. Nhưng nàng không có cánh. Có

thể cánh đã bị Prang bẻ gãy. Từ nàng, hương thơm ngào ngạt của triệu, triệu đoá mẫu đơn tích lũy cả ngàn năm qua của gia tộc Czardas tuôn trào, quyến rũ không gian.

Lại có thêm nhiều lính Henki ngã quỵ.

Jacken lắc mạnh đầu để thoát khỏi sự ảnh hưởng của vẻ đẹp chết chóc kia, chàng thét:

-Giết cô ta!

Legend of Porasitus - Chương 138

Con đường mòn ngày càng khó đi và tốc độ truy kích của đoàn quân Jua bắt đầu dĩ phải chậm dần. Chỉ có đại tướng quân là vẫn lao vun vút về phía trước như thể con chiến mã nàng cưỡi vốn là một con linh dương và bản thân nàng là một vị thần đồng quê tuyệt đẹp trong tà áo choàng sẫm màu và đôi mắt xanh như biển.

Một vị thần mang nét đẹp không bị giới tính chi phối : sự kết hợp hoàn hảo giữa vẻ dũng mãnh của phái mạnh và sự duyên dáng của phái yếu. Nhưng đó còn là vị thần với thanh gươm rít lên bên hông sự thèm

khát chết chóc. Nói cho cùng, phải chăng chỉ có cái chết mới có vẻ đẹp mê hoặc lòng người như vậy ?

Ana có thể cảm nhận được số quân hộ vệ quanh mình đang dần giảm đi tỷ lệ nghịch với mức độ rậm rạp của cây cối, nhưng cơn say máu của lòng ham muốn trả thù man dại không cho phép sự thận trọng làm ngừng

nước phi của con ngựa nàng cười. Nó háo hức chảy trong máu nàng, hào phóng dẫn đường nàng đuổi theo

con mồi như cách nó đã dẫn dắt nàng trong suốt những năm qua.

Cái bóng loang loáng của tà áo Huyền vũ thoáng qua mắt Ana nổi bật trên màu đen sắc nhọn của lá cây.

Mùi máu quyện trong gió, đưa đẩy ngược ra phía sau. Sự sơ suất rõ ràng là cố ý của tên sát thủ nổi tiếng nguy hiểm kia hiển nhiên có thể là con đường dẫn đến một cái bẫy. Song, Ana, vào giây phút đó, hoàn toàn không quan tâm. Hoặc nếu có quan tâm đi chăng nữa, thì nàng cũng có đủ lòng tin, rằng mình có thể san bằng bất cứ cái bẫy nào. Phải. Có đủ lòng tin và lòng căm thù, sau cái chết của Benjin và hình ảnh Prang ngã gục với mũi tên đen ngòm cắm sâu trên vai.

-Đại tướng quân, chúng ta đã vào quá sâu rồi mà quân phía sau không theo kịp! - Tiếng ai đó vang lên bên tai Ana – Abalone rất nguy hiểm!

Chiến mã vẫn phi nước đại. Đại tướng quân không liếc nhìn thuộc hạ lấy một lần. Đó là lời khuyên vô giá trị. Anh ta không phải Jacken, càng không phải Benjin. Chỗ trống sau lưng nàng giờ đã đến lúc phải được lấp đầy bởi máu của kẻ đang chạy trốn trong màn đêm đen như nhung kia.

Các giác quan tinh tường giúp Abalone dễ dàng nhận ra sự truy đuổi ngày càng gần phía sau. Khoảng cách đang bị thu hẹp dần như một lỗ tất yếu trong cuộc chiến không cân sức. Âm thanh không chỉ đem đến sự đe dọa của đao kiếm, nó còn đem đến mùi của sự phẫn nộ. Sự phẫn nộ dẫn đường cho cái chết... Abalone cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, ngày càng lạnh, ngay cả máu cũng không thể sưởi ấm cho chàng. Chàng tự hỏi đó là do chàng kiệt sức hay là đã trúng một thứ độc gì đó của Canary ? Song hầu như ngay lập tức, vấn đề ấy lướt qua, nó không còn là vấn đề cần có câu trả lời nữa rồi. Abalone ý thức điều này càng rõ hơn khi bóng của con đường mòn lại một lần nữa hiện ra dưới chân chàng.

-Xanthorrhoea... – Abalone khe khẽ mỉm cười. Cái tên ấy vang lên mang một âm điệu ấm áp lạ lùng.

Cánh đồng trải ra trước mặt, một màu đen lẫn sắc xanh sẫm mềm mại, lay động trong gió. Nếu giờ có ánh sáng, có lẽ nơi đây sẽ ngập tràn sự tươi mát xanh non và cả những chấm đỏ li ti nữa. Màu đỏ hết sức bình thường của những nụ hoa Xanthorrhoea. Hết sức bình thường. Thứ màu đỏ nhạt nhoà, thậm chí còn hơi xám xám, không có chút tươi tắn nào. Màu đỏ đã in sâu trong kí ức của Abalone đến mức giờ đây, chàng vẫn có thể thấy nó trong chính màu đen không chút cời mở kia.

Tiếng vó ngựa đã gần hơn bao giờ hết, song, thay vì chạy, Huyền vũ lại bước từng bước thong thả đến một vị trí giữa cánh đồng. Những thân hoa mảnh dẻ xào xạc quanh gấu áo chàng làm nên thứ âm thanh rì rào, êm dịu và thanh bình. Tưởng như bước chân của Abalone cũng nhẹ như vậy. Theo từng bước đi, Abalone

tháo dần các vũ khí trên người, vứt bỏ, và sự mênh mông như vô tận của đồng hoa ngay lập tức phủ lấp dấu vết của tất cả những thứ nhuốm đầy tội ác ấy. Mùi máu cũng bị hương hoa đại ngai ngái khoả đi, nhạt dần, dịu dần,

rồi tan. Abalone nhẹ nhàng đứng trên một mô đất hơi nhô cao hơn so với xung quanh, nằm ngay

giữa sự che chở bình dị của Xanthorrhoea.

-Abalone!!!

Tiếng thét cuối cùng cũng vang lên. Đúng vậy. Cuối cùng thì cũng đã vang lên như cái cách mà Huyền vũ

biết kể từ khi nhìn thấy người thiếu nữ ấy lần đầu tiên, rằng rồi đây, tên chàng sẽ trở thành tiếng thét nguyên rủa đầy căm hận trên môi nàng.

Chàng chậm rãi quay lại.

Phía con đường mòn, gió thổi lộng làm áo choàng đen của nàng tung bay phấp phới như một cánh dơi

khổng lồ căng đầy đêm tối. Nhưng lửa cháy trong mắt nàng.

Xung quanh nàng chỉ có một toán hộ vệ. Đáng lẽ phải đông hơn. Nhưng có lẽ họ đã dần bị tụt lại do sự ngăn trở của rừng Larona trong cuộc truy đuổi.

Abalone đã dập tắt lửa trong mắt mình, thế nên ngọn lửa xanh thẳm kia chỉ khiến chàng cảm thấy một làn khí nóng rất mơ hồ. Abalone nhìn thấy Anastasia giương cung lên. Hành động đó khiến chàng suýt bật cười, cái nụ cười đau khổ. Lý trí nàng vẫn còn đó. Reven Ping vẫn còn đó như cái quân hàm đại tướng vẫn bám chặt lấy vai áo nàng hết những chân nhện. Chàng đã ngỡ rằng nó sẽ mất đi khi chàng giết Benjin Seriosa.

Nhưng chàng lầm. Rồi chàng lại ngỡ rằng nó sẽ mất đi khi Prang Erokin gục xuống. Nhưng rồi chàng cũng đã lầm. Sau tất cả, Anastasia vẫn còn đủ lí trí để không tuốt gươm ra mà lao vào một cuộc đấu tay đôi với thần kiếm,

cuộc đấu mà nàng biết rõ mình không thể thắng dễ dàng. Abalone nhận ra mình vẫn không đủ

khả năng quét sạch lí trí để nàng công chúa ấy trở lại là chính nàng.

Mũi tên lao vút đến. Abalone lách người tránh. Có khó khăn một chút vì những vết thương trên người. Mũi tên bay vút vào khoảng không phía sau.

Ana lại rút một mũi tên khác, nhưng vẻ mặt bình thản của Huyền vũ nói lên một thông điệp rõ ràng rằng nàng chẳng thể giết một sát thủ tài giỏi như thế bằng cách đứng xa tận đầu này cánh đồng để bắn những mũi tên mảnh như thân cỏ.

Mũi tên thứ hai được ngắm cẩn thận hơn. Abalone vẫn thoát.

Lòng kiên nhẫn có giới hạn, Ana hét lên :

-Cung thủ!

Giờ đây, quân lính đã bắt đầu đuổi theo kịp và hàng cung thủ nâng những cánh cung cong vút lên, tiếng lấp tên rầm rập. Trong khoảnh khắc ấy, đột ngột, Huyền vũ nhẹ nhàng ngồi xuống, hai tay bị đám thảo mộc che khuất. Hầu như ngay lập tức, hàng loạt khiên được giương lên, biến đoàn quân thành pháo đài di động.

Tên sát thủ đáng sợ ấy muốn làm gì ??

Chỉ có sự im ắng.

Ana từ từ nhô ra khỏi khiên bảo vệ.

Abalone Czardas đã đứng lên, vẫn giữa cánh đồng đen mịn, vạt áo tung bay lấp lánh như cánh bạc. Chỉ khác một điều, trên tay chàng là một đốm lửa nhỏ, lập loè, lay lắt, hồng cam. Đốm lửa hắt thứ ánh sáng ảm đạm lên

khuôn mặt thanh tú của chàng trai Serazan còn rất trẻ ấy, làm mờ những đường nét, chỉ có đôi mắt sáng long lanh.

-Lui lại! – Ana kinh hoàng quát. Cả đoàn quân vội vã lùi ra xa thêm một khoảng.

-Người đừng hòng đốt cánh đồng và giăng bẫy ta! - Đại tướng quân Henki rít lên. Thật là một cái bẫy ngu ngốc. Abalone muốn lấy mình làm mồi nhử rồi dùng cái chiêu hi sinh nhằm chán đến nực cười ấy với nàng hay sao!

Nhưng Huyền vũ không nói gì. Chàng đã không nói gì suốt từ nãy đến giờ. Cả một nụ cười cũng không có.

Đó không phải là Abalone tươi tắn như hoa mà mọi người vẫn biết. Abalone của hiện tại âm lặng và không bộc lộ cảm xúc. Chàng nhìn sự sôi sục bị kiềm chế của Ana, nhìn sự cẩn trọng vì sợ hãi của quân lính Henki rồi như nhìn thấy cả hình bóng khốn khổ của bản thân phản chiếu trong mắt tất cả những con người đó. Mắt người là gương. Lúc này có quá nhiều gương. Abalone không muốn soi gương nữa, cũng không muốn

gương xuyên thấu mình khi không có mặt nạ che chắn.

Một cơn gió tràn qua. Đốm lửa nhỏ bé lay động rồi... không thể biết chính xác được là nó bị gió cuốn đi hay chính Abalone đã thả tay, chỉ biết rằng, bất thành linh, đốm lửa bay lơ lửng trong khoảng không trong sự

thình lạng nín thở rồi từ ngọn cỏ đầu tiên nó chạm vào, sự rực rỡ huy hoàng bùng lên!

Sáng rực cả vùng trời, lửa tung cánh ôm lấy cánh đồng thành một vòng cung lộng lẫy mà mỗi lửa bắt đầu từ

chính đốm lửa của Abalone.

Huyền vũ lùi xa khỏi lưỡi lửa, nhích từng bước vào giữa cánh đồng, rồi khi đã ở vị trí trung tâm ấy, chàng bình thần nhìn lửa quay quắt xung quanh mình.

Không có một lối thoát nào.

Mắt Abalone cũng không tìm một lối thoát nào.

Màu hoàng kim pha trong màu máu. Đó chính là màu vinh quang Thượng đế phủ lên lửa thiêng liêng. Bản

thánh ca ca tụng sự sống trào dâng cuồn cuộn trong câm lặng. Vì lửa rực rỡ. Vì lửa huy hoàng. Vì sự sống sinh sôi trong cái chết. Vì niềm vinh quang của cái chết bị chế ngự bởi ý chí con người.

-Abalone! - Tiếng Ana vượt qua rào lửa, dội vào màu mắt trong veo của Abalone. Chàng nhìn thấy người

thiếu nữ ấy quay cuồng trong ngõ ngàng, tức giận và bất lực.

Abalone mỉm cười.

Không phải nụ cười vui mừng hay ẩn chứa ý đe dọa. Không phải nụ cười tươi tắn giả tạo - thứ trang sức ưa thích của Huyền vũ. Càng không phải sự vô cảm. Đó là nụ cười êm dịu, chân thành, hoặc giả vờ chân thành một cách hoàn hảo. Nụ cười đầy nét xa xôi như một lời vĩnh biệt.

Giữa cơn bão sáng rực ấy, cả cánh đồng chột như rừng mình trong một sự lan toả kì diệu: những nụ hoa đỏ

li ti bừng sống dậy. Tất cả những ai có mặt ở nơi đó vào thời khắc ấy đều ngỡ ngàng trước vẻ đẹp lộng lẫy như lửa của loài hoa kì lạ kia. Như phượng hoàng tung cánh bay lên từ hào quang chói lọi, những nụ hoa bé xíu, nhợt

nhặt bông bung lên những cánh dài, óng mượt, sáng lấp lánh như hồ phách trong suốt.

Abalone mỉm cười, qua màu hồ phách của hoa hay là lửa chẳng thể biết rõ được, màu sắc hoà vào nhau. Tất cả sự sống động bao quanh Abalone. Nụ cười của Abalone đọng lại trong một khoảnh khắc không thể phai

tàn. Khi mà Ana chợt hiểu ra rằng nàng không thể giết con người này. Không một thế lực nào có thể chiếm đoạt tự do của chàng trai ấy. Khi mà nàng ngỡ rằng có thể chặt đứt đôi cánh của Abalone thì cũng là lúc nàng giật mình tỉnh khỏi giấc mơ và nhận ra sự thực đó là điều không thể.

Abalone nhận ra tất cả chuyển biến trong mắt Reven. Rồi dần dần lửa vút cao lên, che khuất tầm nhìn.

Abalone chậm rãi quỳ xuống mô đất cao, đưa tay ôm vòng lấy cỏ mượt. Chàng thở ra một hơi dài, mỉm cười lần nữa rồi nhắm mắt lại. Vào giây phút cuối cùng mà chàng còn là Abalone, một giọt nước mắt ứa ra từ

khoé mắt, chảy vòng qua khuôn mặt thanh tú, chàng thì thầm :

-Mẹ ...

Xung quanh, dường như lửa cũng mỉm cười.

-Hoa Xanthorrhoea nở đẹp như truyền thuyết vậy. – Canary nhẹ nhàng nói rồi quay sang nhìn người đang

đứng bên cạnh - Phải không Adonis ?

Họ đang đứng sau một bụi rậm gần đó, đủ gần để có thể thấy toàn bộ sự việc nhưng đủ xa để không ai trong số những người kia nhận ra sự có mặt của họ. Họ đã thấy tất cả, từ lúc Abalone chạy đến cánh đồng cho đến kia

lửa và Xanthorrhoea đem Abalone đi trên đôi cánh huy hoàng nóng rực của mình. Giờ đây, Canary lại thấy lửa phản chiếu trong mắt Adonis.

-Ta đã nói đúng phải không nào. Abalone không cần ai giúp cả. Số mệnh của nó là tự do. Số mệnh của tự do là cô độc. Thế nên, ta đã không giết cậu.

-Vậy sao ? - Giọng Adonis lơ lửng, mơ hồ. Mắt chàng vẫn hướng về ngọn lửa bùng sáng màn đêm kia – nơi Abalone biến mất. Vĩnh viễn. - Vậy mà tôi nghĩ tôi có thể đem tự do đến...

Tay Adonis buông rơi một chiếc lọ thủy tinh. Chiếc lọ rơi xuống cỏ mềm, không vỡ, chỉ làm sóng sánh một thứ chất lỏng màu đỏ sậm bên trong. Canary cúi xuống, nhặt nó lên, soi nó vào ánh lửa, màu đỏ sậm bỗng trở nên tươi tắn như màu cánh huyết mẫu đơn. Đôi mắt của Canary thoáng nét buồn, sau đó, khi nhìn

Adonis, nó lại chứa đầy nỗi cảm thông sâu sắc.

-Adonis, cậu đã giết Deodar vì thứ này ư ?

Ánh mắt sau chiếc mặt nạ bạc lặng lẽ nhìn Canary:

-Chỉ có máu của ông ta mới có thể hoá giải những loại độc dược khổng chế sát thủ. Chẳng phải trước đây ông cũng đã làm như vậy để đạt được tự do sao ?

-Ta không giết Deodar.

-Ông không cần giết Deodar. – Adonis có một vẻ bình tĩnh đáng sợ - Nhưng tôi cần. Ông nói đúng, có lẽ giờ

đây Abalone hạnh phúc.

Dù ánh mắt của Adonis không lộ ra bất cứ cảm xúc gì ngoài sự lãnh đạm băng giá nhưng âm điệu giọng nói lại đem đến cảm giác như thể một nụ

cười đang nở trên môi chàng sau lớp bạc vô cảm kia.

Canary xoay chiếc lọ chứa máu Deodar trên tay, nét mặt đăm chiêu:

-Ta là kẻ ưa thích những bí mật. Năm đó, Abalone cũng đã nói rằng nó cần phải giết Deodar. Còn cậu,

Adonis, vì sao ?

-Vì ông ta đã giết mẹ của chúng tôi, mẹ của Abalone và tôi.

Canary chợt có suy nghĩ kì lạ rằng dường như ngay từ giây phút đầu tiên bước chân vào gia tộc Czardas, chàng trai này đã có ý định giết chết Thiên nhân rồi. Mà có lẽ đúng như vậy thật. Canary biết không phải đứa trẻ nào được chọn để huấn luyện trở thành sát thủ đều là mang huyết thống Czardas, chàng cũng biết rằng có những đứa được mua mà cũng có những đứa bị bắt cóc theo lệnh từ chính Deodar. Nhưng làm sao

Abalone và Adonis có thể là anh em ? Khi mà Adonis gia nhập gia tộc sau Abalone đến ba năm và đến từ

hai vùng khác nhau của Serazan. Ôi Deodar, ông đã đem bí mật gì xuống suối vàng !?

-Mẹ ư ? – Canary hỏi lại.

-Là mẹ. Abalone đã ngủ trên mộ mẹ rồi... – Adonis nói mông lung.

-Cái gì ? – Canary nhìn về phía ngọn lửa một lần nữa – Ý cậu là... Không thể nào.

-Ông ưa thích bí mật mà Canary Citron. Xem ra ông cũng biết người được chôn cất ở cánh đồng đó. Phải.

Mẹ của chúng tôi, chính là công nương Nemesis.

Legend of Porasitus - Chương 139

Khi Prang mở mắt ra lần nữa, những ánh nắng ban mai đầu tiên đã chạm lên nóc lều của doanh trại Henki.

Bên cạnh chàng là Tornado và Canary. Cả hai đều có dáng vẻ rất mệt mỏi nhưng họ lập tức cố giấu đi khi thấy hoàng đế tỉnh dậy.

-Ngài sẽ ổn thôi thưa bệ hạ. Nếu tôi không lầm thì chỉ chiều nay ngài đã có thể đi lại trở lại rồi. – Canary tấu trình.

Quả thật Prang đã không còn cảm thấy cơn đau đớn thiêu đốt lòng mình, chỉ còn sự khó chịu lâm râm báo rằng chất độc đã sắp tan hết. Chàng gượng ngồi dậy, hướng ánh mắt ra bên ngoài:

-Tình hình thế nào ?

Canary không đáp mà quay nhìn Tornado như tìm kiếm đồng minh. Vị tướng quân cai trị Ohlan liền đáp

thay bạn:

-Chúng ta đã dập tắt cuộc đột kích thành công, thưa bệ hạ.

-Nghĩa là ... ?

-Almah đã bị giết chết sau khi dùng hương độc hồng tiêu diệt đại quân. Thi thể đang để bên ngoài...

-Khoan chôn cất vội, ta muốn nhìn thấy cô bé ấy trước. – Prang cắt lời.

Nhìn đôi mắt bình thản của hoàng đế, cả hai vị tướng quân tự hỏi ý nghĩa của mệnh lệnh kia là gì. Tại sao Prang chẳng bao giờ nói về Chu tước như nói về kẻ thù ? Chính cái cách cư xử đó đã đem đến ảo giác rằng chàng thực sự yêu quý Almah. Nhưng sự thực không phải vậy. Đêm qua, trước khi lịm

vào cơn đau, tuy biết Jacken đang thúc quân truy sát Almah, song Prang đã không hề ngăn cản. Hoặc giả, tình yêu thương đó là thật thì với chàng rõ ràng vẫn có thể vứt bỏ nó vì tham vọng của mình bất cứ lúc nào.

-Còn Abalone ?

-Chúng tôi đã không bắt sống được Huyền vũ. Nhưng cậu ta đã tự thiêu trong rừng Larona. Di cốt được tìm thấy sau khi lửa tắt cũng đã được đem về doanh trại... – Canary nói giọng đều đều. Chỉ trong một đêm, hai học trò mà chàng từng rất yêu thương đều chết thảm - chết dưới tay chàng cho dù là gián tiếp, theo một nghĩa nào đó, họ đã chết vì chính số phận sát thủ của mình.

-Đem cáng vào đây. Ta muốn xem ngay lập tức kết quả của thắng lợi. – Prang đột ngột hạ lệnh.

-Bệ hạ, ngài còn yếu lắm... – Tornado ngăn cản - Việc ngoài đó đã có đại tướng quân sắp xếp rồi.

Nhưng ánh mắt cương quyết của Prang đã hồi sinh thần khí và nó không cho phép ai cãi lại mệnh lệnh được đưa ra. Bất đắc dĩ, Tornado phải làm theo. Một chiếc cáng được đem vào, Prang khó nhọc nằm lên trên rồi những người lính khiêng hoàng đế của mình ra khỏi lều với hai vị tướng quân hộ tống hai bên. Năng ẩm áp phủ lên người Prang như phúc lành từ Thượng đế khẳng định rằng hào quang trên con đường sinh mệnh của chàng chưa thể tắt. Prang hài lòng đón ánh nắng trong khi được đưa đến nơi tập trung các xác chết từ cuộc chiến đêm qua.

Từ xa, Prang đã nhận ra dáng thanh nhã quen thuộc của Reven Ping đang đứng trên một gò đất cao để chỉ

huy việc thu dọn, khắc phục thiệt hại, bên cạnh nàng là Jacken và Cinnamon. Nàng có dáng vẻ uy nghi và quyết đoán, liên tục đưa ra các mệnh lệnh rõ ràng. Vẻ đẹp của nàng nổi bật trên nền trời trong xanh. Đối lập với vẻ đẹp ấy, xung quanh gò đất, những xác chết được dồn lại thành đống, gần đó, một cái hố to đang được đào. Rõ ràng là để chôn hết tất cả những cái xác kia. Đó là một công việc độc ác nhưng Reven lại có dáng vẻ như thể không ai chỉ huy việc đó tốt hơn nàng.

Khi nhận ra sự có mặt của Prang, tất cả các tướng quân và quân lính đều thi lễ.

-Bệ hạ, đáng lẽ ngài nên nghỉ ngơi. – Ana nói với giọng có phần trách cứ. Nước da Prang vẫn còn nhợt nhạt cho dù đôi mắt đã có lại vẻ tinh anh nổi bật – Tôi có thể tự thu xếp mọi thứ.

-Ta biết. Nhưng ta muốn thấy tận mắt Abalone và Almah.

Hai cái tên làm cho cả Ana lẫn Jacken đều rùng mình. Họ chính là hai người chứng kiến giây phút cuối

cùng của hai sát thủ ấy. Ana phất tay ra hiệu cho quân lính. Hai chiếc cánh được khiêng đến, đặt trước mặt Prang. Jacken khẽ quay đầu đi.

Trên chiếc cánh thứ nhất, Almah nằm bất động. Y phục rách tả tơi vì những vết chém dã man. Nơi ấy máu đông lại thành từng bệt, đỏ thẫm, lênh láng. Những vết tử thương toang hoác thấy rõ cả xương và nội tạng.

Chỉ còn khuôn mặt xinh đẹp và mái tóc vàng óng là có thể gợi nhớ gì đó về một vị công nương xinh xắn

đáng yêu. Nàng đã bị giết rất dã man.

Prang lặng đi trước thi thể của Almah. Kí ức vùn vụt quay về, nhảy múa xung quanh nàng như những linh hồn ma quái mà chỉ Prang mới có thể cảm

nhận được. Cái ngày chàng bưng tỉnh giữa Lesbos giữa cơn ác

mộng khủng khiếp về Anastasia để đón nhận nụ cười tinh nghịch trong sáng từ cô bé Serazan này. Almah

đã bước vào cuộc sống của Prang một cách thật là ồn ào, vậy mà nàng ra đi lại vô cùng lặng lẽ. Prang đã không thể nhìn nàng trong giây phút cuối cùng. Nhưng cái cách nàng đã chết mà chàng được nghe Canary

báo cáo lại thì hẳn nhiên là vô cùng đau đớn. Không thể tin Almah có thể lựa chọn như thế. Ở nàng tưởng như không có sự quyết đoán. Prang nhớ rất rõ hình ảnh Almah hết như những ngày tháng ngăn ngui nàng

tung tăng bên cạnh chàng với tất cả sự bướng bỉnh ngây thơ của mình. Almah không bao giờ tỏ ra sợ hãi uy quyền của Prang. Và, nàng đã không giết Prang như đáng lẽ nàng nên làm và phải làm. Nếu thế, nàng đã

không có kết cục bi thảm như ngày hôm nay.

-Almah bao nhiêu tuổi, Canary ? – Prang hỏi mà mắt vẫn không rời đôi mắt khép chặt của Almah. Mối nàng vẫn còn thoáng nét cười. Nàng đã cười vào giây phút những lưỡi gươm xuyên qua người nàng sao, Almah

bé bỏng ?

-Nếu tôi nhớ không lầm thì là mười sáu. – Canary đáp. Chàng nhìn Almah đã chết mà tự hỏi, nàng có còn hận chàng vì năm xưa đã nói rằng nàng không có khả năng trở thành Chu tước không. Dĩ nhiên rồi, đến tận ngày hôm nay, giây phút này, Canary vẫn cảm thấy mình đã nói đúng. Đáng lẽ Almah không nên trở thành

sát thủ. Đó không phải con đường dành cho một cô bé giàu tình cảm như nàng. Nàng chẳng bao giờ là một sát thủ giỏi được. Vì thế, nàng mới chết trẻ như vậy...

-Trẻ quá phải không? – Prang nói mơ hồ rồi chàng nhắm mắt lại, phất tay. Chiếc cáng ấy liền được đưa đi khuất tầm mắt. Prang sẽ không bao giờ nhìn Almah nữa, không một lần nào nữa. Chàng không muốn phải

bắt đầu cảm thấy nỗi đau lan trong lòng mình. Vậy là đủ rồi. Prang nhìn sang cái cáng thứ hai. Chỉ là một đồng xương vụn vãi. Tro xương của Abalone. Abalone xinh đẹp tuyệt vời trong y vũ lộng lẫy, mệnh danh

thần kiếm. Giờ thì chỉ còn lại như thế này.

-Reven, có phải nếu là chết cháy thì xương như vậy là còn quá nguyên vẹn không ? – Prang chợt nói sau khi quan sát.

Bấy giờ Ana mới lên tiếng:

-Đó cũng là điều tôi định sẽ báo cáo với bộ hạ. Nó không những quá nguyên vẹn mà còn là xương của một phụ nữ nữa. Tôi vừa phát hiện ra khi xem xét kĩ hơn.

-Sao ? – Prang quay sang nhìn Canary như tìm kiếm một lời giải – Abalone là nam, người chắc chắn điều đó đúng không nào?

-Vâng, thưa bộ hạ.

-Thế thì đây sao có thể là xương của hắn được! – Prang đột ngột thét lên. Cơn giận dữ làm mặt chàng càng tái nhợt đi và chàng ngã vật xuống cáng. Tornado hốt hoảng đỡ lấy hoàng đế.

Canary nhìn hài cốt một giây rồi lại nhìn sang vị hoàng đế đang bưng bưng thịnh nộ kia, nói chậm rãi :

-Tôi cũng không nghĩ đây là hài cốt của Abalone. Mặc dù vậy, không có nghĩa là Abalone chưa chết. Ngọn lửa rất dữ dội mà quân ta bao vây khắp xung quanh, trừ một phía duy nhất. Phía đó, ngay sát cánh đồng là một cái

vực sâu không đáy. Nếu Abalone không chết trong ngọn lửa ấy thì có lẽ chỉ có một khả năng duy nhất là đã rơi xuống vực mà thôi.

-Người không chắc vì điều đó đúng không?

Canary nhìn thẳng vào đôi mắt xám bạc ngày càng băng giá kia:

-Vâng, chỉ là suy đoán. Nhưng cho dù Abalone quả thật còn sống, tôi tin là Abalone cũng sẽ không tham gia vào cuộc chiến này nữa. Cậu ta đã quá mệt mỏi rồi. Về điều này, tôi có thể đem tính mạng của mình ra để

đảm bảo.

Sự quyết liệt của một người như Canary đủ sức thuyết phục bất cứ ai, cho dù đó là Prang. Hoàng đế Henki hơi chùng xuống. Dù sao thì nếu không đúng như lời Canary, Abalone vẫn tham gia cuộc chiến thì lúc đó Prang cũng không thể giết Canary được. Người này là người duy nhất có thể đấu tay đôi mà có hi vọng

khống chế được tên thần kiếm kia.

-Nếu người đã nói vậy... – Prang quét sạch vẻ tức giận của mình đi chỉ bằng một lời nói. Chàng quả thật có thiên khiếu về ngoại giao, hoặc ít ra là cách kiểm soát việc biểu lộ cảm xúc – Nhưng rốt cuộc thì đây là hài cốt của ai nếu không phải là Abalone ?

-Là của mẹ tôi.

Mọi người cùng quay nhìn. Công nương Zinnia của Ohlan đang cùng từng bước đến. Trông nàng hoàn

toàn tươi tỉnh và vẫn quý phái như từ trước đến nay, xem chừng cuộc chiến đêm qua chẳng hề ảnh hưởng gì đến nàng.

-Bà là công nương Nemesis, vợ của cố hoàng tử Zephyr của Serazan. – Zinnia nói tiếp khi thấy lời nói của mình gây được đủ sự chú ý cần thiết.

Ana vụt nhớ lại câu chuyện bi thảm của hoàng tộc Bạch nguyệt mà vương phi Sultana từng kể cho nàng

nghe ở Nebula:

-Zephyr là vị hoàng tử thánh thiện em trai của Abask ư ?

-Đúng vậy, thừa đại tướng quân.

-Chuyện này là sao ? Nghe có vẻ thú vị đấy. – Prang mỉm cười. Dĩ nhiên chẳng phải sự tò mò thuần túy.

Zinnia liếc nhìn Canary:

-Ngài Canary Citron không phiền nếu tôi kể lại câu chuyện này phải không ạ ?

Sự im lặng đáp lại biểu lộ sự đồng ý. Canary nhìn Zinnia, tức công nương Ilex, con gái nuôi của công

nương Nemesis năm nào. Và giờ đây, từ chính nàng, chàng sẽ lại được nghe thêm một lần nữa câu chuyện

đau đớn kia. Liệu Ilex có kể chuyện một cách buồn thảm như Adonis đã từng kể cho chàng nghe vào đêm

hôm qua, trước ngọn lửa hùng hực sáng giữa rừng Larona hay không ... ?

Không gặp sự phản đối, Zinnia chậm rãi nhìn xuống đồng tro xương rồi vẫn không rời ánh mắt khỏi nó,

nàng từ từ hồi tưởng lại câu chuyện bi thương của rất nhiều năm về trước.

-Có lẽ mọi người đều biết về cái chết của cha nuôi tôi, cố hoàng tử Zephyr.
Tôi sinh ra là một đứa trẻ mồ

côi, được công nương Nemesis cao quý nhận về nuôi dưỡng. Mẹ của tôi đã kết hôn với một người chết. Bà chưa bao giờ được hưởng tình yêu. Chỉ có sự tuyệt vọng theo đuổi bà. Tôi trải qua tuổi thơ trong Lục cung Sesoran cùng với mẹ. Mẹ là trinh nữ bất hạnh nhất thế gian. – Mắt Ilex thoáng tia cười cay đắng - Những tưởng cuộc sống u ám trong Sesoran sẽ cứ thế mà trôi đi. Cho đến một ngày kia, có một người xuất hiện...

Đối với Ilex Zephyr, những năm tháng xa xôi ấy, hình ảnh của mẹ mờ ảo như nắng mùa đông ánh trên

những lớp tuyết, lấp lánh ngũ sắc viền quanh một cái bóng nhàn nhạt mất hết những đường nét cụ thể.

Nhưng giọng nói êm dịu của mẹ thì rất rõ ràng. Mẹ luôn là một công nương quý phái, dịu dàng, một người phụ nữ chuẩn mực của giới quý tộc Serazan. Giới quý tộc... tất cả bọn họ, nếu không nhìn mẹ đầy thương hại như nhìn một thiếu nữ ngây thơ nhưng điên loạn thì cũng chỉ có sự giễu cợt ngấm ngầm. Tất cả chỉ vì mẹ đã lấy một người đã chết, cho dù người ấy có thánh thiện và đẹp đẽ như thiên thần, thì đó vẫn cứ là một trong những hành động ngu ngốc điên rồ nhất từng có ở đất nước này. Ilex không thể nhớ rõ cuộc sống của mẹ đã trải qua như thế nào. Mẹ luôn luôn che giấu khéo léo những khiếm khuyết, như một con người quá

tỉnh táo để chăm chút cho cái danh tiếng của bản thân. Ilex biết mẹ không muốn không xứng đáng với người chồng quá cố. Nhưng cái không khí trong Lục cung mỗi khi đêm về và mọi người hầu đều đã đi ngủ thì Ilex vẫn còn nhớ. Dáng lay lắt của mẹ bên ô cửa sổ đầy gió, những giọt nước mắt chưa kịp lăn qua gò má đã bị

gió thổi tan và sự cảm lạnh vô biên của niềm tuyệt vọng và nỗi oán hận. Mẹ chưa bao giờ ngừng yêu và

cũng chưa bao giờ ngừng hận, mãi cho đến khi nghe kể đầy đủ về câu chuyện của cha, hoàng tử Zephyr,

Ilex mới thấu hiểu tất cả điều này. Còn mẹ, mẹ chẳng bao giờ nói ...

Ilex nhớ về một ngày mùa hạ ấm áp nắng, chẳng hề có dấu hiệu gì rằng sẽ bắt đầu một cơn giông bão, mùa hạ của rất nhiều năm về trước, Yusan, khi ấy mới sáu tuổi, đã bật thốt ra một lời tiên tri. Lời tiên tri ấy có thể chẳng phải là quan trọng nhất, đáng ghi nhớ nhất trong lịch sử, nhưng với những người như Ilex, nó là bước ngoặt của cả cuộc đời.

Yusan bảo, hoàng tộc Bạch nguyệt sắp có thành viên mới.

Không ai tin. Làm sao có thể ? Hoàng hậu Nereid bảo có thể là Yusan, khi ấy vừa được phong tước đại tư tế

đệ nhất thần điện Zion, đã có tiên đoán nhầm lẫn. Ai cũng có thể nhầm lẫn. Yusan phản đối, “Thần linh thì không.”, lúc ấy, không ai quan tâm đến phản ứng của mẹ. Về sau, Ilex thầm nghĩ, có lẽ khi đó, mặt mẹ đã tái nhợt như khi người ta tìm thấy xác bà nửa năm sau đó trong rừng Larona buốt giá.

Sự thật là, lúc ấy, mẹ đã có thai. Mẹ yêu một nhà buôn đã có lần vào Lục cung để bán những món trang sức.

Tuy vậy, có lẽ đó không phải hoàn toàn là tình yêu. Ilex nhớ rằng, lần đầu tiên người đàn ông thanh nhã ấy bước vào đại sảnh Sesoran, mẹ đã bật khóc. Thoáng nhìn từ xa, người ấy rất giống cố hoàng tử Zephyr. Chỉ

đến khi khoảng cách không còn đủ để tạo ra ảo giác, mẹ mới từ từ bình tĩnh lại. Có điều, khi con người ta đã cố tình buông mình lơ lửng thì bất cứ cơn gió nào cũng có thể cuốn họ bay đi. Có lẽ những năm tháng đó mẹ đã quá

đau đớn đến gần như không chịu được cái cảnh cô đơn trong cung điện và sự mỉa mai của những người xung quanh. Có lẽ mẹ không hề muốn làm một thánh nữ nhưng một thiên thần như cha đã bắt mẹ

phải trở thành như vậy. Trong tình yêu không cần các thánh nữ. Bất hạnh của mẹ không thể chia sẻ cùng ai.

Ilex vẫn còn quá nhỏ. Vậy nên mẹ đã dễ dàng có tình cảm với người đàn ông kia khi ông ta yêu mẹ.

Dĩ nhiên ông ta có thể yêu mẹ, nếu như mẹ không phải công nương Nemesis, nếu như mẹ không phải thánh

nữ, vợ của hoàng tử thuần khiết Zephyr. Tình yêu không bao giờ là sự hoen ố nếu như không có tất cả

những điều đó.

Nhưng cho dù nó là sự hoen ố thì họ vẫn cứ yêu nhau. Và mẹ có thai. Yusan đã đúng. Thần linh không bao giờ nhầm lẫn. Cha là thiên thần nên cha cũng không bao giờ nhầm lẫn. Cha đã không bao giờ nói yêu mẹ, cha đã bảo họ chẳng có duyên phận gì với nhau, nhưng mẹ đã không tin. Con người luôn tin vào điều họ

muốn. Mẹ đã nhất quyết phải trở thành vợ của cha, bất chấp tất cả. Giá như mẹ làm theo lời cha thì có lẽ

cuộc sống sẽ dễ dàng hơn...

Suốt những tháng mang thai, mẹ ở trong Lục cung Sesoran bên những người hầu thân tín nhất. Không ai lấy làm lạ vì chuyện này. Vốn dĩ họ đã nghĩ mẹ là người không bình thường. Nếu so sánh với việc đòi lấy một người chết, thì việc tự giam mình gần một năm trời trong tấm cung cũng có

gì là đáng kinh ngạc đâu. Nhà buôn kia cũng không lui tới nữa. Có lẽ mẹ đã yêu cầu ông ta như thế sau khi Yusan nói ra lời tiên tri kia.

Thế rồi mùa đông đến và mẹ sinh ra đứa bé. Một đứa trẻ yếu ớt vì thiếu tháng, không ai nghĩ là nó có thể

sống. Mẹ đã hoàn toàn để mình suy nhược nhưng khi mẹ nhận ra điều này chẳng thể làm bà hay đứa trẻ chết thì bà hiểu rằng cái gì đến sẽ phải đến.

Ba đêm sau đó, ôm đứa bé, mẹ rời Lục cung mà không ai hay biết. Bão tuyết hoành hành dữ dội. Trời cũng lạnh như thế này, khi mà Ilex đem câu chuyện quá khứ kể cho những kẻ xa lạ đến từ phương Bắc kia nghe.

Trưa hôm sau, Ilex vẫn còn nhớ rất rõ, khi Thiên nhân tộc Czardas đem xác mẹ về sau cuộc tìm kiếm, mẹ

mỉm cười, không bao giờ còn mở mắt ra nữa. Phải chăng giữa trời gió tuyết ấy, cha đã tung cánh thiên thần, một lần duy nhất trong đời mẹ, ôm lấy mẹ và đưa mẹ đến thiên đường ?

Không thấy Deodar nhắc gì đến đứa trẻ mà đáng ra phải có. Cũng không ai biết chuyện đó dám hỏi. Mà cho dù họ có hỏi hay không cũng vậy vì chỉ một tuần sau cái chết của mẹ, đột nhiên Lục cung Sesoran phát hoá

rồi chìm trong biển lửa. Không một ai chạy thoát, trừ Ilex. Khi đó Ilex đang được triệu vào hoàng cung chơi đùa với Yusan và Gensan. Tất cả đều thành tro : kí ức và cả tội lỗi của mẹ. Kể từ ngày ấy, Ilex vào sống luôn trong hoàng cung dưới sự bảo trợ của hoàng hậu nhân từ Nereid.

-Có lẽ mọi người đều đoán ra sự thật rồi ? – Công nương Zinnia gạt nước mắt còn chưa kịp chảy ra, mỉm cười nhìn xung quanh - Đứa bé ấy còn sống. Là phép màu hay sự trừng phạt ? Không thể biết. Nó đã được thân nhiệt của

mẹ che chở và sau đó là Deodar cứu. Cũng chính ông ta đã sai người phóng hoả Lục cung

Sesoran để xoá vết tích. Còn tôi khi đến tuổi trưởng thành chính Deodar đã kể câu chuyện này cho tôi nghe, kể cả lí do vì sao tôi được sống sau khi những ai biết chuyện đều đã bị giết.

-Là Abalone sao ? – Ana kinh ngạc hỏi – Ý công nương là, Abalone chính là đứa bé con của công nương

Nemesis ư ?

Zinnia im lặng. Sự thật đã quá rõ ràng, chẳng cần một lời xác nhận nào nữa. Và Reven hỏi cũng chỉ là để

hỏi thôi. Zinnia quan sát Prang một cách kín đáo, thăm dò phản ứng. Mắt hoàng đế chùng xuống rồi bất

chợt, chàng nghiêng đầu nhoén miệng cười:

-Cuối cùng ta đã hiểu vì sao đêm ấy rõ ràng có thể tấn công nhưng Huyền vũ lại thoái lui khi thấy nàng.

Như vậy là hẳn cũng biết sự thật phải không ?

-Đúng vậy. Sau khi biết chuyện, tôi đã lập tức tìm Abalone. Tôi cho rằng Abalone đã giết mẹ. Và tôi đã khiến nó cũng tin như vậy.

“Phải, đã tin đến mức muốn giết chết Deodar.”, Canary trầm nghĩ. Chàng còn biết một sự thật khác, rằng khi được tìm thấy, công nương Nemesis vẫn chưa chết, chỉ là lả đi vì lạnh. Chính Deodar đã thắt cổ bà theo lời cầu xin được chết. Công nương Nemesis muốn chết nhưng bà lại không nỡ bỏ rơi đứa con vừa mới sinh.

Chỉ đến khi Deodar hứa sẽ che chở cho nó thì bà mới yên tâm kết thúc cuộc đời. Cũng vì biết được một

phần sự thật trên, Abalone đã nghĩ rằng chỉ có giết Deodar, kẻ đã giết mẹ mình, mới có thể tạ lỗi với mẹ và cả người chị nuôi Ilex Zephyr. Người biết tất cả chỉ có Adonis. Adonis là con riêng của nhà buôn kia, đã xem Nemesis như mẹ và sau khi cha qua đời, cậu đã đến Lục cung tìm đứa em cùng cha khác mẹ ấy. Khi

biết Deodar chính là người đầu tiên tìm thấy xác Nemesis, Adonis đã xin vào làm sát thủ trong tộc Czardas, vượt qua mọi gian khổ để chiếm được lòng tin đến khi tự mình khám phá ra bí mật toàn bộ câu chuyện thì cậu luôn dốc lòng che chở cho Abalone - người chẳng bao giờ biết, cho đến tận lúc chết, rằng ngoài một người chị mình còn có một anh trai.

Nhưng bí mật này Canary sẽ không bao giờ nói ra. Những kẻ liên quan hầu như đã chết hoặc ra đi mãi mãi không bao giờ còn xuất hiện. Vậy hãy để cho gió cuốn đi tro tàn. Hãy để thiên thần không bao giờ phải khóc vì bị phản bội và hào quang của sự thuần khiết mãi mãi tỏa sáng trong tình yêu đẹp đẽ kia.

Tình yêu không bao giờ bị hoen ố. Nó tươi đẹp biết bao khi một lần nữa, giữa đồng hoa lửa Xanthorrhoea, mẹ lại che chở cho con.

Legend of Porasitus - Chương 140

Trong thành Glymy.

Abele từ từ đẩy cửa bước phòng. Chủ nhân của chàng đang ngủ gục trên bàn. Trời đã hừng sáng phía xa xa và ngọn nến chỉ còn một mẩu nhỏ nhưng vẫn đang cháy, lệ nến nhỏ xuống thành từng dòng nước mắt khô

trắng đục. Tiếng Gensan thở đều đều, một chiếc áo khoác lên người chàng rất cẩn thận. Có thể đoán ngay ra rằng Hecates chính là người có hành động

quan tâm ân cần đó... Abele đứng nhìn chủ nhân giây lát rồi thật nhẹ nhàng, khép cửa lại và bước ra ngoài.

Trên thành cao, gió thổi lồng lộng, lạnh thấu xương. Cả bầu trời vẫn còn xám xịt, chỉ có phía Đông, một vệt hồng ửng lên báo hiệu một ngày mới sắp bắt đầu.

Tuy vậy, đứng từ đây, Abele cũng không thể thấy động tĩnh ở doanh trại Henki. Chỉ thấy trùng trùng điệp điệp những cánh rừng phía xa, phủ vẻ tươi mát lên mặt đất và sự yên bình vào không gian. Cứ như thể thánh địa vẫn còn trong những ngày tháng hoàng kim xa xưa ấy. Như thể các nữ thần vẫn dạo chơi trong những

cánh rừng, cười đùa và ban phúc lành xuống nơi đây.

Nhưng có lẽ... thần linh đã từ bỏ nơi này. Abele cảm thấy vị máu trong không khí.

Đột nhiên, khi lia ánh mắt về phía trong nội thành Kaising, dưới một tán cây, Abele lơ mơ nhìn thấy hai bóng người. Có vẻ như họ đang trò chuyện gì đó, rất kín đáo, xung quanh không có bất cứ một lính canh gác nào. Ai vậy nhỉ ? Ai mà lại dám đến gần cổng Glymy đến thế ? Dân thường thì chắc là không rồi.

Nhưng nếu là quân sĩ thì...tại sao lại có vẻ lén lút như vậy ?

Đột nhiên, trong làn sương đêm mờ mờ chưa tan hẳn, đôi mắt tinh tường của Abele chợt nhận ra từ trên

người một trong hai kẻ kia có thứ gì đó màu nhàn nhạt, tung bay phấp phới... Cái gì như là...

-Thanh long!

Chàng giật mình quay lại.

Một bóng người vừa bước lên tường thành... Lanka Pes!

-Cuộc chiến... - Đó là điều đầu tiên và duy nhất mà Abele có thể bật ra từ giây phút đó.

-Đã thất bại rồi, Thanh long. – Nàng nói gọn, cắt đứt mọi hi vọng, tàn nhẫn.

Abele cảm thấy hơi thở mình nghẹn lại, phổi bỗng trở nên nặng nề và mỗi hơi thở đều làm họng chàng rất buốt.

-VẬY Abalone ... ?

Đôi mắt thánh nữ Dahlia mở to, rồi môi nàng mấp máy khi những giọt lệ rơi xuống:

-Không chỉ Abalone, mà cả Almah cũng... chết rồi.

Vào khoảnh khắc đó lý trí của Abele Czardas vẫn rất tỉnh táo. Và vì tỉnh táo, chàng lập tức nhận ra rằng trong cả bốn sát thủ lừng danh Tứ linh thú kia giờ đây chỉ còn lại một mình mình. Không còn bất cứ ai khác nữa... Bốn đứa trẻ đã lớn lên cùng nhau, bốn kẻ đã chiến đấu cùng nhau, bao nhiêu năm tháng đã qua.

Chàng chưa từng nghĩ Aureola sẽ là người ra đi đầu tiên nhưng chàng càng không thể tin chính chàng là kẻ

cuối cùng còn sống sót. Hoàn toàn cô độc, chỉ còn một mình, giữa chiến trường này. Abele ngược nhìn nền trời vẫn còn vương những vì sao. Trên những vì sao ấy, chàng thấy hình bóng của ba người anh em, ba

người đồng đội hết mực thân thiết của mình : Bạch hổ Aureola, Chu tước Almah và Huyền vũ Abalone.

Chỉ còn Thanh long là kẻ cuối cùng.

Abele tự hỏi không hiểu vì sao điều đó lại khiến chàng bàng hoàng. Một người đầy lí trí như chàng, một sát thủ tràn đầy kinh nghiệm như chàng, vậy mà giờ đây, trái tim đau nhói, không hiểu vì sao.

Và có lẽ Abele sẽ còn đứng đó mãi, nếu như tiếng hét của Lanka không đánh thức chàng một lần nữa :

-Thanh long! Anh nhìn kìa!

Từ bầu trời, Abele hạ ánh mắt xuống vùng bình địa ngoài cổng thành Glymy. Trời đã dần sáng, đủ để cho chàng nhìn thấy hai bóng người đang cưỡi ngựa phi nước đại, ngày càng rời xa Kaising như thể chạy đua với những tia nắng ban mai.

Thế rồi đúng lúc giọng nói ngái ngủ của Gensan vang lên bên tai Abele chào buổi sáng thì cũng là lúc

Thanh long nhìn thấy thứ mà ban nãy, trước khi Lanka đến, chàng đã không nhận ra.

Thứ màu nhàn nhạt, đang tung bay phấp phới trong gió... Chính là chiếc khăn choàng cổ của quận chúa

Hecates!

Trên yên ngựa, nhị quận chúa của Henki đang rạp người thúc con tuấn mã lao đi như một mũi tên, thẳng

hướng mà Abele biết rõ là doanh trại Henki!

Ngay bên cạnh, trên con ngựa thứ hai, một người nữa theo sau ngay sát Hecates và những tia nắng đầu tiên chạm vào khuôn mặt kẻ đó, phản chiếu, làm loá lên ánh hào quang ngũ sắc vô cùng dễ nhận ra.

Chiếc mặt nạ bạc. Và kẻ đó chính là Địa nhân Adonis!

Abele kinh hoàng quay nhìn xung quanh và ngay cạnh chàng là khuôn mặt trắng bệch của thái tử. Gensan

đã thấy điều mà đáng ra chàng không nên thấy: sự lộ diện của những tên gián điệp!

Vào giây phút này, không cần một lời buộc tội nào, chính Gensan cũng đã hiểu ra sự thật tàn nhẫn ấy, khi mà Hecates – Seraph, người con gái mà chàng yêu hơn cả bản thân, đang phóng ngựa thẳng hướng doanh

trại kẻ tử thù của chàng nhưng lại là anh trai của nàng. Nàng đã chọn, đã ra đi và, không hề quay đầu lại một lần nào!

Abele tỉnh táo hơn, chàng lao xuống các bậc thang, chạy đến bên cổng thành Glymy đang mở toang hoác,

vài lính canh vẫn đang nhìn theo bóng hai kẻ kia.

-Sao các người dám mở cổng !? – Chàng hét lên và tát cho người gần nhất một cái tát ứa máu miệng – Cô ta là quận chúa Henki, các người mù à !

-Nhưng thưa Thanh long, đó là Địa nhân mà, ông ấy đã bảo là có việc và bảo đảm về cô gái đó mà...

Lần đầu tiên trong đời, Abele cảm thấy muốn bật khóc thực sự.

Phải. Đó là Địa nhân mà. Kẻ đã thề sẽ trung thành ngay cả khi người cuối cùng đã phản bội lại lý tưởng của gia tộc, phải, chính kẻ đó, giờ đây đã phản bội một cách trắng trợn như thế! Và có thể chính Adonis cũng là thủ phạm giết Thiên nhân! Thanh long nhớ lại tất cả và chàng cảm thấy cay đắng đến nghẹn ngào : sự phản bội của người đáng ra phải trung thành nhất, số phận lại một lần nữa lặp lại và lần này là mãi mãi hủy diệt nhà Czardas.

Chỉ còn một mình chàng. Thật sự chỉ còn một mình chàng, Abele Czardas!

Phía xa rất xa, bóng Hecates và Adonis đã khuất trong những rặng cây. Mọi nỗ lực truy bắt đều đã quá

muộn.

-Đóng cửa thành lại. – Chàng mệt mỏi hạ lệnh, bước từng bước trở lại.

Giờ đây, vẫn còn có một ai đó đau đớn vì bị phản bội, bị bỏ rơi lại một mình, hơn chàng.

Chỉ còn Lanka đứng trên thành. Mắt họ chạm nhau nhưng không bật ra một lời nào. Abele lướt qua nàg,

đẩy cửa, vào căn phòng nhỏ mà vài phút trước còn rất yên bình.

Gensan đang ngồi trên bàn, chăm chú xem xét địa đồ.

-Điện hạ...

Gensan ngược lên, tuyệt nhiên không có một nét đau khổ, chàng nói rất rõ ràng:

-Ta đã nghe Lanka nói về Abalone và Almah. Chuẩn bị đi Abele, trận đại chiến sẽ bắt đầu ngay bây giờ.

-Sao cơ ? – Abele không chỉ bất ngờ vì cái kết luận ấy mà còn vì sự tỉnh táo không thể hiểu nổi kia. Chàng đã tưởng tượng ra một hình ảnh hoàn toàn khác.

-Cô ta là gián điệp. – Gensan nói mà không hề chớp mắt, bình thản đến kì lạ
- Nếu cô ta bỏ đi có nghĩa là không còn lí do gì để ở lại, cũng có nghĩa là Prang cuối cùng đã có đủ những thứ cần thiết để bắt đầu cuộc đại chiến. Ít

ra thì chuyện này cũng giúp chúng ta có thời gian chuẩn bị sẵn sàng, không lâm vào thế bị động về mặt thời gian.

Có gì đó không ổn, hoàn toàn không ổn. Gensan, người đã bất chấp tất cả để yêu Hecates, không thể nào lại có thể thản nhiên nói về kế hoạch tác chiến khi vừa tận mắt chứng kiến sự phản bội đầy tàn nhẫn kia. Lí trí Abele dễ dàng nhận ra. Nhưng nếu chính thái tử không gọi thì chàng chẳng có tư cách gì gọi lại chuyện ấy, thế nên, Abele chỉ cúi đầu cung kính:

-Tôi hiểu rồi, thưa điện hạ. Tôi sẽ đi chuẩn bị ngay.

-Tốt. Người có thể lui. Thay chiến phục xong ta sẽ ra. – Gensan mỉm cười hài lòng.

Abele bước ra ngoài. Bầu trời đã rực sáng. Gió ban mai mát lạnh tràn qua mái tóc chàng. Nhưng chàng tỉnh táo hơn bao giờ hết. Nếu số phận đã định cho chàng trở thành người cuối cùng của gia tộc lừng danh

Czardas thì chàng sẽ sống xứng đáng với danh xưng ấy như khi chàng đã được dạy từ lúc còn rất bé.

Cuộc đại chiến sắp bắt đầu. Thái tử nói đúng. Giờ đây, nó mới thực sự bắt đầu.

Prang vừa chợp mắt được một chút thì bị những âm thanh huyền ảo làm thức giấc.

Tornado mừng rỡ lao vào lều, reo lên thông báo:

-Bệ hạ! Quận chúa đã trở về!

Một giây sau đó, Hecates thân thương của Prang đã bước vào, vẫn bộ quân phục đen tuyền và chiếc khăn

voan quàng cổ màu xanh lục tung bay, đôi mắt xám của nàng hoà vào màu mắt của Prang.

Và nước mắt Hec tuôn trào, nàng lao đến, ôm chầm lấy anh trai.

Sau vài giây ngỡ ngàng, Prang mới ghì chặt em gái bé bỏng. Hec khóc nức nở trong vòng tay chàng, hệt

như cái thuở nàng còn rất bé. Chỉ có ở bên Prang, nàng mới có thể để mình rơi lệ.

Prang liếc mắt ra hiệu, lập tức những người khác trong lều đều lui ra.

Chỉ còn hai anh em và mãi một lúc rất lâu sau, Hec mới ngừng khóc nhưng vẫn không chịu rời vòng tay của anh. Nàng thì thào:

-Em đã làm thế, em đã làm thế...

-Em làm tốt lắm. – Prang dịu dàng vỗ về lên mái tóc đen mượt của nàng.

-Em đã phản bội Gens...

-Vì anh. – Prang thêm vào - Tội lỗi là ở anh, anh đã bắt em làm việc đó, em chỉ là bị ép buộc...

Hec không phản đối nhưng nàng hiểu rất rõ đó chỉ là một lời an ủi đơn thuần. Vì nàng, chính nàng chứ

không phải bất cứ ai khác, đã quyết định và đã làm điều đó. Đã vì Prang mà làm điều tàn nhẫn khủng khiếp đó với Gens... Nàng thực sự không cảm thấy nỗi đau nào trong tim mình, một hố rỗng toang hoác trong đó

không cho nàng cảm thấy nhiều cảm xúc. Nước mắt rơi chỉ vì nàng không kiềm chế được khi gặp lại Prang, nàng cảm thấy nàng phải khóc, không phải vì đau, chỉ là, nước mắt trong lòng quá nhiều và giờ nó phải trào ra...

Hoàn toàn không phải vì đau. Giờ đây, Hec không cảm nhận được bất cứ cảm giác đau đớn nào.

Nàng ngược lên nhìn anh :

-Em đã lo Abalone sẽ giết được anh.

-Suýt nữa thì hẳn đã thành công. – Prang mỉm cười.

Hec cũng cười rồi nàng gạt lệ, đứng dậy bảo:

-Hãy gọi tất cả những tướng quân tài giỏi nhất của anh ra đây, đặc biệt là Canary Citron. Vì em muốn anh gặp một người.

...

Chẳng mấy chốc, các tướng quân đã được triệu tập đông đủ trong lều hoàng đế. Hec ngồi trên mép giường của Prang trong khi Reven, Jacken, Tornado ngồi ở hàng ghế bên tay phải, Cinnamon và Canary thì ở phía đối diện. Ngoài Tornado và Jacken, dường như chẳng có ai thật sự vui mừng vì sự tái xuất hiện của vị quận chúa mệnh danh “Người thử thách”. Canary là ngoại lệ, mặc dù cách vui mừng của chàng chẳng hề giống

sự chân thành của hai vị tướng quân kia. Canary mỉm cười khi cúi hôn tay thi lễ với quận chúa và trong khoảnh khắc ấy, Reven nhận ra một thứ ánh sáng kì lạ loé lên trong đôi mắt xanh lục kia.

Khi thấy mọi người đã đến, Hec mới đứng dậy, bước ra ngoài lều, lát sau, nàng trở lại, nói thật rành mạch:

-Ở đây có thể một số vị đã biết còn một số khác thì chưa từng gặp, anh ta là Adonis Czardas, Địa nhân của tộc Czardas.

Adonis chậm rãi theo sau Hecates bước vào lều. Chàng lập tức nhận ra những ánh mắt toan tính của những kẻ xa lạ phủ lên mình. Kẻ đang nửa

nằm nửa ngồi trên giường kia là nổi bật nhất vì đôi mắt xám ánh bạc như có thể phát ra ánh sáng song mái tóc đen tuyền lại đem đến cảm giác băng giá sâu thẳm. Thế nên cho dù mặc thường phục, Adonis vẫn có thể nhận ra ngay đó chính là hoàng đế Henki, Prang Erokin. Những

người khác, ngoài Reven và Canary, chàng không biết ai nữa. Nhưng việc đó không quan trọng, chàng đến đây có mục đích và mục đích ấy chỉ liên quan đến Prang.

-Địa nhân à ? Nếu ta không lầm thì đó là một vị trí khá cao trong gia tộc ấy ? – Prang cất giọng ôn hoà, liếc khẽ Canary rồi quay lại nhìn thẳng vào đôi mắt vô cảm sau lớp mặt nạ của Adonis - Vậy mà người lại đồng ý làm gián điệp cùng với em gái ta, suy ra, hôm nay người đến lấy thứ mà người muốn ở ta, phải không ?

Không chỉ Reven mà hầu như tất cả các tướng quân còn lại đều kinh ngạc. Ana không thể tin là còn có một gián điệp khác trong Kaising ngoại trừ người của Henki được xếp vào đó ngay từ đầu. Mà lại còn là Địa nhân Czardas! Vậy mà Prang đã không hề bàn bạc gì với nàng, có thể đây chỉ là một tình tiết phát sinh về

sau... Nhưng nói thế thì làm cách quái quỷ nào Hecates có thể lôi kéo một nhân vật như thế trở thành đồng minh của mình nhỉ ? Ana thận trọng dò xét quận chúa. Thật là một cô gái đáng sợ.

-Tôi muốn hai thứ và tôi đã có một thứ rồi. - Địa nhân đáp.

-Ồ, thứ gì của ta bị lấy đi mà ta cũng không biết thế ? – Prang đùa nhưng ai cũng biết là không phải vậy.

Hec liền trả lời:

-Cơ hội cứu Abalone. Em đã cho Adonis biết khi mà Abalone bị truy sát và cho anh ta mượn thứ này...

Nàng đưa ra một thứ huy hiệu vàng óng ánh có in nổi hình đầu chim ưng – huy hiệu hoàng tộc Henki.

Ana bấy giờ mới cất giọng cười nhạt:

-Thế ra nhờ vậy mà Địa nhân mới có thể nhanh chóng vượt qua đạo quân phía sau để chặn đường tôi đúng

không thừa quận chúa ? Anh ta đã chẳng hề gặp phải sự kháng cự nào từ binh lính khi giơ cái huy hiệu ấy ra.

Hec trừng mắt nhìn Reven. Hai đôi mắt lạnh giá như nhau nhưng rồi môi nàng của nhoén cười y như Reven:

-Ta tin là một thiên tài như ngài sẽ không xem trở ngại nhỏ nhỏ ấy ra gì.

-Tất nhiên. Đó là một trò thử thách thú vị. – Ana nhẹ nhàng đáp.

-Được rồi. – Prang cắt ngang, chàng không phải một thằng ngốc và chàng biết điều gì đang thực sự diễn ra sau mẫu đối thoại rất thân mật kia – Hec, anh sẽ nói chuyện với em về chuyện đó sau. Giờ thì điều tiếp theo mà Địa nhân muốn là gì ?

Bầu không khí bỗng im lặng hẳn khi mà Adonis mở lời:

-Hài cốt. Tôi muốn hài cốt của mẹ tôi.

...

-Được. Canary, hãy dẫn Địa nhân đi lấy tro cốt đó...

Canary liền đứng dậy, vâng lệnh và cùng Adonis rời khỏi lều. Hec thoáng liếc Reven một cái rồi đi theo hai người kia.

Sau khi cả ba đã đi khỏi, Tornado là người cất lời đầu tiên:

-Bệ hạ, ngài chưa từng nói có một gián điệp là Địa nhân Czardas.

-Thế người nghĩ làm sao một mình Hec có thể tự mình lo liệu hết mọi thứ giữa lòng Kaising với Gensan, Abalone, Aureola và Abele theo sát bên cạnh như thế ?

-Vậy thì ít ra cũng nói với chúng tôi chứ ? – Cinnamon bảo, rõ ràng không hài lòng.

-Thực ra thì, ban đầu hỗ trợ Hec là một người Henki như trong kế hoạch, nhưng trong một lần trao đổi tin, hắn đã bị Adonis phát hiện và giết. Khi đó, chỉ có sự khéo léo tuyệt vời của Hec mới có thể kéo anh ta về

phía chúng ta bằng cách cho anh ta điều anh ta mong muốn.

Jacken kín đáo dò xét thái độ của đại tướng quân. Sau lời giải thích của Prang, các tướng quân khác vẫn có vẻ bất mãn dù ít dù nhiều, chỉ có Ana bất ngờ đứng dậy, mỉm cười:

-Tôi tin vào sự sáng suốt của bệ hạ và quận chúa. Giờ thì tôi xin cáo lui, còn rất nhiều việc phải làm để

chuẩn bị cho trận đại chiến sắp bắt đầu.

Prang gật đầu cho phép và Reven cùng Jacken lập tức rời khỏi lều.

Jacken lầm lũi đi theo đại tướng quân, cho đến khi vừa cách lều của hoàng đế một quãng đủ xa thì đột ngột, Ana đứng sừng lại.

-Có chuyện gì không ổn à, thưa ngài ? – Jacken hỏi.

Ana từ từ quay lại, nàng không cười và giọng nói cực kì bình thản:

-Nếu ta nói là ta sẽ giết Hecates thì người có giết ta không Jacken ?

Vị tướng người Curseý sững sờ, trong giây lát không biết nên trả lời làm sao cho đúng với lí trí và tình cảm trong lòng. Sự bối rối của chàng không lọt được mắt Ana, nàng nói tiếp:

-Một lần nữa, cô ta lại đem sinh mạng của ta, danh dự của ta đặt vào cái trò thử thách quái đản của cô ta.

Nếu lúc đó Canary không đến kịp thì sao ? Chúng ta đều biết rõ lúc ấy ta đã có thể chết dưới tay Adonis rồi.

Y hệt như cái lần cô ta thả Snaki ở Dahlia. Ta đã có thể mất tất cả vì điều đó.

-Quận chúa không...

Ana vẫn nói, cắt ngang lời Jacken:

-Nhưng cô ta đã làm điều có ích cho chiến dịch này. Sự hỗ trợ của Adonis đã mang đến lợi ích to lớn và cái giá phải trả là điều tất nhiên. Ta có thể hiểu, và bỏ qua.

Jacken thở phào nhẹ nhõm.

-Tuy vậy, - Ana nói khi quay lưng bước tiếp - Nếu chuyện này còn xảy ra một lần nữa, ta chắc chắn sẽ giết cô ta đấy, đừng quên lời ta.

“Tôi sẽ không quên.”, Jacken bước theo và tự nhủ. Nếu như việc ấy trở thành sự thật, chàng cũng sẽ không lao vào chiến đấu với Reven, vì chàng hiểu mình không có nhiều cơ hội để thắng và nếu chàng chết,

Hecates sẽ bị giết. Vậy nên thay vì thế, chàng sẽ đem quận chúa đi thật xa. Một người chỉ chú trọng chuyện lớn như Reven sẽ không từ bỏ những mục tiêu hiện tại để dồn tâm vào việc truy bắt một quận chúa đâu. Và chàng sẽ

phải đảm bảo là Hecates sẽ không tiếp tục vờn Reven, vì nếu thế, chắc chắn, nàng sẽ không thể

thoát được móng vuốt của kẻ mệnh danh Tử thần kia.

Legend of Porasitus - Chương 141

Vừa nhận lấy tro cốt là Adonis đi ngay, không nói một lời từ biệt, chàng nhanh chóng mất hút trong những cánh rừng. Bóng chàng cô đơn và lạc lõng giữa màu xanh thẫm và màu xám mênh mông của cây cối và bầu

trời. Đó cũng là lần cuối cùng có ai đó nhìn thấy Adonis Czardas - Địa nhân của tộc sát thủ lừng danh Czardas từng có thời kiểm soát mọi hoạt động ở thánh địa Serazan.

Hec nhìn theo cho đến khi Adonis khuất dạng, nàng nói khẽ:

-Tôi chỉ muốn nói lời cảm ơn cũng không được sao...

-Với Adonis, nó không cần điều đó đâu. - Giọng Canary chọt vang lên.

Hec quay lại bắt gặp ánh mắt vui vẻ của Canary. Nàng biết về con người này, hay ít ra Prang đã kể một phần cho nàng nghe.

-Canary, tại sao anh lại phản bội gia tộc của mình ? – Hec dẫn đo giây lát rồi hỏi – Anh không bao giờ cảm thấy hối hận vì tội lỗi ấy à ?

Vị tướng quân đa tình bật cười:

-Tôi chẳng phản bội ai cả. Thứ duy nhất mà tôi trung thành là bản thân tôi. Và tôi chưa bao giờ phản bội nó.

Làm sao lại có thể hối hận được.

-Kể cả khi đem quân tiêu diệt chính quê hương mình ?

-Một vùng đất đã không còn ai yêu thương tôi thì cũng chẳng còn là quê hương tôi nữa. – Canary đáp rồi chàng bỗng hạ giọng – Tôi biết vì sao ngài hỏi tôi như thế. Chính ngài phải tìm thấy câu trả lời cho mình.

Rốt cuộc thì bản thân ngài muốn điều gì nhất. Khi đã biết, thì thà phải tàn nhẫn với cả thế giới, cũng đừng tàn nhẫn với bản thân mình.

Vậy ư ? Hec lặng người đi. Nàng muốn điều gì nhất ? Và nàng đã làm gì ?

Chợt, Hec cảm thấy Canary choàng tay ôm lấy nàng. Bằng tất cả sức lực, nàng hất hẳn ra, tát một cái nảy lửa và thét :

-Người muốn chết à ?!

-Ôi quận chúa, ngài thật là xinh đẹp mà. Ngài có muốn thành vợ của tôi không ?

-Ta sẽ bảo Prang xử tử người! – Hec thét lên lần nữa trước khi bùng bùng tức giận chạy về phía lều chỉ huy của hoàng đế.

Canary đưa tay xoa má, lẩm bẩm:

-Cô bé này nguy hiểm thật, có lẽ chẳng thua gì đại tướng quân. Thật là ... đau quá mà...

Rồi bỗng một nụ cười lướt qua trên môi Canary, chàng nhìn theo bóng Hec, nói thật nhẹ:

-Ngài lại yêu Gensan đến thế sao, quận chúa... ?

-Anh!

Khi Hec quay về lều, chỉ còn một mình Prang đang ngồi nghỉ trên giường. Sắc mặt chàng đã hồng hào trở

lại chứng tỏ chất độc đang tan hết nhanh chóng.

-Anh có chuyện cần nói với em đây. – Prang nhìn em gái.

Hec sà xuống bên cạnh anh trai, nói nhanh:

-Anh, Canary hẳn dám...

Nhưng Prang chẳng hề nghe nàng nói, chàng lạnh lùng cắt ngang:

-Chẳng phải anh đã nói là, đừng-đụng-đến-người-của-anh rồi sao ?

Hec lặng đi một chút vì không hiểu nhưng hầu như ngay sau đó, nàng hiểu ra Prang đang muốn nói đến

chuyện gì.

-Reven vẫn sống đấy thôi. Adonis có giết hẳn đâu.

-Nhưng Reven đã có thể chết. Em có thể trao đổi bất cứ thứ gì, trừ Reven. Tại sao không báo với anh khi Adonis muốn điều đó ?

-Anh ta không muốn giết Reven, chỉ là cứu Abalone thôi. Và Reven đã ở đó.

-Dĩ nhiên là Reven phải ở đó. – Prang nghiêng rặng - Đừng có trái lệnh anh, Hec, đừng bao giờ thử làm điều đó một lần nữa.

Hec cảm thấy cơn tức giận đê nghệt hơi thở làm mặt nàng tái nhợt đi. Prang đã vì tên đại tướng quân đó mà chỉ trích quyết định đúng đắn của nàng.

-Nếu như anh đã yêu quý hẳn như vậy, thì em sẽ nói cho anh nghe điều mà anh không biết. – Hec cảm thấy sự ganh ghét khủng khiếp trào dâng trong

máu mình, chúng biến nàng trở thành một kẻ cực kì tàn nhẫn –

Reven Ping, đại tướng thân cận nhất của anh, chính là công chúa Parasitus, Anastasia!

Prang ngẩng lên nhìn sững Hec, tuy vậy, ngay lập tức, chàng bình thản nói:

-Em nghe tin đó từ đâu vậy ?

-Aureola đã nói cho em. Tất cả Tứ linh thú đều biết Reven là Anastasia, cả Gensan cũng vậy! Anh còn

không tin ư ? Anh nghĩ em bịa chuyện ư ?!

-Anh tin chứ, Hec, dĩ nhiên là anh tin.

Hec khựng lại. Đó không phải phản ứng mà nàng dự đoán. Không thể nào có chuyện Prang phát hiện ra

thuộc hạ thân tín nhất lại là công chúa kẻ thù, người chàng yêu, mà lại có thái độ thản nhiên như vậy! Trừ

phi...

-Ai đã nói cho anh biết trước em ?

-Jacken.

Hec thậm chí còn bất ngờ hơn thế. Vậy là Jacken biết, nhưng đã không nói cho nàng! Lòng nàng càng bị sự

làn sóng ganh ghét thiêu đốt. Nàng cười nhạt:

-Vậy là, anh biết cô ta chính là Anastasia nên anh mới không cho em đụng đến phải không ?

-Khi ra mệnh lệnh ấy, anh chưa biết điều này. – Prang vẫn không tỏ ra nao núng trước cơn giận ngày càng bùng cháy lộ liễu của em gái.

-Anh không cho em làm ảnh hưởng đến sự an toàn của người anh yêu nhưng anh lại bắt em phản bội người

em yêu. Anh... thật là độc ác, Prang!

Hec thét lên và bỏ chạy khỏi lều. Prang chỉ im lặng nhìn, thậm chí chàng không gọi quân lính đuổi theo quật chúa.

-Tại sao ngài phải làm thế ?

Từ bên ngoài, Jacken vén cửa lều nhìn vào.

-Lí do giống như người thôi. – Prang đáp.

Jacken im lặng trong giây lát rồi ánh mắt chàng hướng về phía Hec đang bỏ chạy, chùng xuống và giọng nói xa vời vợi:

-Thật là ... tàn nhẫn quá.

Prang thở ra một hơi dài. Và âm điệu của từ “tàn nhẫn” loang ra trong không gian như một nốt nhạc buồn thảm vô cùng...

Hecates chạy mãi, chạy mãi, băng qua các lều khác, mặc mọi ánh nhìn thắc mắt từ quân lính, cho đến chạm đến thân cây đầu tiên của cánh rừng bao bọc bên ngoài thì nàng đổ quỵ xuống. Toàn thân run rẩy nhưng

không một giọt nước mắt nào buông rơi...

Rốt cuộc thì tại sao nàng phải làm tất cả những điều này ?! Tại sao lại phải phản bội Gens ? Tại sao phải băng mình qua muôn vàn nguy hiểm ?

Tại sao Prang nở lòng nào nói nàng những lời tàn nhẫn như vậy ?!

Tại sao lại vứt bỏ nàng ?

Tại sao phải làm như thế với nàng ?

Sau tất cả những gì mà nàng đã làm vì anh ấy ?

Đầu óc nàng quay cuồng và tim nàng nghẹn ngào. Chiếc khăn quàng làm nàng cảm thấy mình không thờ

được, Hec giật nó ra và ném đi ...

-Đau lắm phải không ?

Hec ngẩng đầu lên, mắt nàng loé sáng sát khí.

Nhưng người đứng đó nàng sẽ không bao giờ giết, trên tay chàng chiếc khăn màu xanh lục của Hec tung

bay.

-Bệ hạ cũng cảm thấy như thế khi ngài yêu Gensan đấy, thưa quận chúa.

Chính là Jacken, chàng đã đuổi kịp và đến sau lưng Hec tự bao giờ.

-Tôi đã đứng bên ngoài và nghe thấy tất cả. – Chàng tiếp – Tôi biết hiện tại ngài cảm thấy vô cùng đau khổ... nhưng, ngài hãy tin rằng, bệ hạ chỉ muốn làm điều tốt cho ngài thôi, cũng như tôi vậy.

-Tốt cho ta ? – Hec rít lên – Các người đã chọn Anastasia. Cả anh trai ta và người, các người chỉ muốn sự

tốt đẹp cho cô ta và bỏ rơi ta!

Jacken hiểu quá rõ bản tính của Hecates, nàng là một con người chưa bao giờ xoá bỏ được mặc cảm về sự

xấu xa, đáng ghê tởm của bản thân, thế nên bất cứ một hành động thiếu quan tâm nào cũng sẽ khiến nàng cảm thấy tủi thân ghê gớm.

-Nếu ngài nghĩ thế, thì tôi cũng xin nhắc, Parasitus của vị công chúa đó đã bị diệt vong chính dưới tay bộ

hạ. Đó là điều tốt đẹp mà ngài ám chỉ sao ?

Hec hơi tỉnh ra. Nàng dần bình tĩnh lại. Jacken cũng nhận ra điều đó.

-Tôi chỉ muốn nói, đại tướng quân không phải là kẻ thù của ngài, ít ra trong thời điểm này. Và ngài, xin đừng tiếp tục tự lừa dối chính mình, ngài thực sự đang đau khổ vì cái gì ? Chắc hẳn không chỉ vì bộ hạ.

Ngài đừng trốn tránh nữa vì thực tế là đã không thể trốn tránh nữa rồi, bởi cuộc chiến, chỉ còn vài giờ nữa sẽ

bắt đầu. Bộ hạ đã quyết định thân chinh ra trận.

-Thế thì liên quan gì đến ta ? – Hec cố tỏ ra cứng cỏi nhưng nàng quá thừa thông minh để đoán ra câu trả lời mà nàng không muốn nghe.

-Vì bộ hạ đã hạ lệnh, ngài sẽ phải ở bên cạnh bộ hạ trên chiến trường. – Jacken nhấn giọng buồn thảm - Đối mặt với Gensan.

Ngày lộng gió. Đông chưa buông tuyết. Khí lạnh mờ thái dương. Khi dân chúng Kaising vừa tỉnh giấc sau một đêm yên bình, họ chợt nhận ra mùi tanh tưởi của binh khí giết người bay trong gió, phủ lên thủ đô thần thánh của họ.

Phảng lảng làm sao cái bầu không gian ấy, khi Gensan bước lên tường thành Glymy với Abele tận tụy ở sát bên, chàng nhìn xuống vùng bình địa giờ đã không còn hoang vắng. Gió lạnh rít qua từng hàng khiên giáp, những nhánh cỏ hoang bị vó ngựa giẫm nát, cờ hiệu tung bay phần phật, toả ra màu hoàng kim vàng chói –

biểu tượng chim ưng vàng.

Quân Henki phủ khắp vùng bình địa, đặc kín, những bộ áo giáp đen bóng với những mũi giáo chìa thẳng lên nền trời, ngời sáng niềm khát khao được nếm vị máu tươi. Những chiến mã gõ chân bồn chồn mong được

tung cước phi nước đại dọc ngang chiến trường, bị ghì cương dưới những bàn tay thép của các kỵ sĩ lão luyện.

Mọi thứ đã được sắp xếp theo một đội hình chỉnh tề chỉ trong một thời gian rất ngắn ngủi. Không có bất kì sự mất kỉ luật nào, cũng chẳng có dấu vết nào sót lại từ trận chiến đêm qua khi quân Henki bị đột kích và rất nhiều người đã chết.

Tất cả chứng minh cho kỉ luật của đạo quân ấy và sự chỉ huy xuất sắc của những viên tướng quân năm giữ

cờ lệnh.

Có bốn phần chính trong đội hình dàn trận của Henki.

Một toán quân dẫn đầu hình tam giác nhọn do một tướng chỉ huy – Tornado Candour, kẻ mà Gensan đã

từng giáp mặt giữa Lesbos. Áo choàng màu xanh thẫm của hắn lộng lên và thanh gươm dài sáng loá đã

được tuốt khỏi vỏ. Tornado hướng ánh mắt thẳng về phía Glymy, về phía Gensan. Tự tin, không sợ hãi và sôi sục căm thù, đó là thông điệp câm lặng mà ánh mắt ấy mang.

Toán quân bên trái do một vị tướng già nắm giữ, nếu Gensan không lầm thì đó chính là Cinnamon, cha của vương phi Henki, Jarcaranda, và là người cai quản Gladiolus. Ông ta có dáng vẻ bình thản, không toả ra chút sát khí nào.

Toán quân bên phải do một người mà Gensan quá quen điều khiển, Jacken Osprey, tên tướng quân tóc màu

huyết dụ đến từ dân tộc bị nguyền rủa Cursey. Hắn cũng hướng ánh mắt về phía Gensan nhưng khuôn mặt

không lộ ra bất cứ cảm xúc nào. Như thể chiến tranh là một thứ hết sức bình thường, hắn không ham thích nhưng cũng không quá thờ ơ. Và Gensan biết, Jacken là loại người sẽ làm tất cả để hoàn thành nhiệm vụ

được giao. Bình thản, tận tụy, hắn sẽ giết người như cách người nông dân xới đất cho vụ mùa năm sau. Đơn giản vì công việc.

Cuối cùng, đại quân trung tâm, trực diện Glymy, hàng ngũ chỉnh tề, nòng cốt là quân đoàn Jua lừng lẫy, nổi bật lên bởi khoảng trống ở giữa mà nó bao quanh. Ở khoảng trống ấy là Reven Ping cười trên chiến mã đen tuyền tiếp màu với bộ giáp phục, khuôn mặt tuyệt đẹp cùng ánh mắt kiêu hãnh thể hiện một sự tự tin tuyệt đối. Sát khí của đại tướng quân Henki như có thể nhìn thấy được dưới ánh mặt trời, thứ sát khí mỏng manh và lạnh còn hơn cả băng tuyết. Một vẻ đẹp hoàn hảo cho một vị thần dẫn đường cho cái Chết. Bên cạnh

Reven có một cỗ chiến xa khác hẳn những chiến xa khác vì được cắm cờ hoàng tộc Henki cỡ lớn trên nóc.

Trên cỗ xe đó, Prang Erokin đang ngồi, chiến phục uy nghi, ánh mắt rực sáng, vẻ mặt ôn hoà và tay xiết chặt tay... Hecates.

Gensan nhắm mắt lại. Khi mở mắt ra, chàng chỉ còn thấy trùng điệp đại quân Henki nghiêm chỉnh trong sự

im lặng đáng sợ trước cơn bão.

Khoảnh khắc ấy đã đến. Sự hủy diệt đã đến.

Gensan để cái nhìn của mình lướt qua đại quân của kẻ thù, vút lên tận trời cao. Bầu trời xám nhạt, phía chân trời bao la và rừng Larona xào xạc thanh bình.

Serazan... quê hương của chàng, đã bị thần linh ruồng bỏ.

Nhưng mọi chuyện sẽ không kết thúc dễ dàng.

-Cám ơn người đã ở đây, Abele. – Gensan mở lời.

-Tôi là Thanh long Czardas.

-Phải. Vậy thì, chúng ta đi nào!

Gensan nói rồi bước xuống thành, nhảy lên chiến mã, đội mũ trụ. Nhân dân nín lặng nhìn theo từng hành động của thái tử. Các đội quân hộ vệ Kaising sắp xếp hàng ngũ chỉnh tề ngay sau lưng chàng và các cận tướng ít ỏi của chàng.

Hít một hơi thật sâu, và rồi Gensan hét vang :

-Mở cổng thành!

Legend of Porasitus - Chương 142

Ana có thể nhìn thấy sự chuyển động của cánh cổng thành Glymy vững chãi, thật chậm, thế rồi ánh

sáng từ bên trong lọt qua nó. Nàng nhìn thấy bầu trời Kaising cũng u ám như bầu trời đang bao phủ

khắp Serazan này.

Toàn quân Henki nín lặng, chờ đợi.

Rất chậm, quân Serazan bắt đầu tiến ra.

Đội quân mang giáp trụ màu bạc, ít ỏi, nhưng chỉnh tề, sôi sục quyết tâm trong ánh mắt từng binh sĩ.

Đó không phải một đội quân được tính toán và xếp đặt hoàn hảo, nhưng kinh nghiệm cho Ana biết

rằng, đội quân này không dễ đánh bại. Mỗi người lính đều là cảm tử quân.

Kể cả vị thái tử trẻ tuổi kia.

Gensan Solome, ngự trên chiến mã, tay cầm trường kiếm, nhìn thẳng về phía chiến xa trung tâm.

Ana liếc ánh mắt sang bên cạnh. Nàng có thể cảm thấy sự thốn thức căm lạng của quận chúa

Hecates. Và nàng biết là Prang cũng cảm thấy điều đó, nhưng, bàn tay chàng vẫn siết chặt, không

buông em gái ra, không cho nàng chạy trốn, không cho nàng ngay cả cái việc nhỏ nhoi nhất : được

khóc vì đau đớn. Nhìn khuôn mặt của Hecates, Ana bất giác thấy thương cảm. Nàng cũng nhìn thấy

nỗi đau như vậy trong đôi mắt của Gensan.

Chiến trường mênh mêng, muôn quân trùng điệp, song, nỗi đau của hai con người ấy vẫn hoà làm

một, như sợi tơ đẫm máu đã nối liền trái tim họ với nhau.

Giờ đây, hai bên đã mặt đối mặt. Chỉ còn chờ lệnh xuất binh là cuộc chém giết sẽ nổ ra.

-Bệ hạ, chúng ta bắt đầu chứ ? – Ana trở về vị thế của đại tướng quân.

Vẫn nhìn thẳng về phía trước, hoàng đế khẽ gật đầu.

Ana hít một hơi sâu rồi nàng hét vang :

-Xuất binh!!!

Tiếng trống rền vang ngay sau mệnh lệnh, vang dội khắp chiến trường, phản hồi lại nhịp đập sôi sục

của hàng nghìn trái tim khát máu.

Cả đạo quân rung động và con ác quỷ đen thẫm giờ đây như bùng tỉnh, vươn vai lớn phồng dậy.

Nhanh như một mũi tên, nhánh quân tiên phong của Tornado lao ngay vào hàng quân đầu tiên của

Serazan!

Âm thanh của sự đổ vỡ át đi mọi thứ âm thanh khác, kể cả tiếng trống thúc quân, khi hai bên đã lao

vào nhau.

Từ vị trí an toàn giữa lòng quân Jua, Prang bình thản ngắm nhìn máu của muôn nghìn người bắn

tung toé lên cao, tiếng la hét tràn mặt đất, cơn khát máu oi nồng bốc lên xua đi cả khí lạnh của thiên nhiên. Làn sóng điên loạn của loài người nhấn chìm mọi luật lệ. Máu, và máu, chiến trường là nơi

chỉ mình máu có thực. Sinh mạng cũng chỉ là trò chơi.

Prang có thể nhìn thấy Gensan nổi bật lên giữa trận chiến, chiến đấu anh dũng đến kinh ngạc, cứ như

thể hăn cũng chẳng còn thiết sống nữa. Không một lính Henki nào có thể đến gần hăn mà không bị

giết ngay tức khắc. Gensan đang giáng sự phẫn nộ của mình xuống, điên cuồng và man dại.

Ở phía xa hơn, hơi lệch về bên phải, Tornado cũng đang tả xung hữu đột, ánh mắt không hề rời khỏi

Gensan. Nếu Tornado đấu tay đôi với Gensan thì sao nhỉ ? Prang bật cười khẽ với câu hỏi trẻ con

của mình, vì chàng, chính chàng đã hạ lệnh không cho phép điều đó xảy ra.

...

Hec run lên mỗi khi một ai đó lao vào Gens. Cả chiến trường dẫm máu nhòa đi trong mắt nàng, chỉ

còn Gens tồn tại. Khắp người chàng đầy máu, nhưng đó là máu của những kẻ bị chàng giết. Hec cảm

ơn trời vì điều đó. Nhưng nếu là Tornado ... Hec không mù, nàng vẫn còn đủ tỉnh táo để nhận ra sự

căm thù trong mắt người đã bị nàng chối bỏ tình yêu vì Gens. Nếu là Tornado... thì máu của Gens

có thể sẽ phải rơi...

Song, lạ lùng thay, Tornado bỏ qua hàng loạt cơ hội tiếp cận Gens, ngay cả khi chính Gens cố làm

điều đó để nhanh chóng kết thúc trận chiến đầu tiên.

Tại sao... ?

Hec nhìn bao quát trận chiến. Chỉ mới có hai đội quân tiên phong của hai bên giáp trận và họ đang

dùng sự khát máu của mỗi bên để độ sức. Nếu chỉ đơn giản như thế, thì tại sao Prang không dồn

cùng lúc hai đạo quân của Jacken và Cinnamon tham gia vào để áp đảo về số lượng ? Tại sao ngoài

Tornado tham chiến, tất cả các tướng quân còn lại, kể cả Reven, đều chỉ bình thản quan sát... ?

Hec nhìn anh trai, cùng lúc đó, Prang quay nhìn nàng, mỉm cười.

Nàng quay phắt về phía trận chiến lần nữa. Gens bằng sự dũng mãnh của mình đã tiến ngày càng sâu

vào đạo quân của Tornado, theo phía sau là Abele. Nụ cười đắc thắng toả sáng trên khuôn mặt

chàng. Nhưng Prang cũng đang mỉm cười. Và rồi trong khoảnh khắc, trái tim Hec ngừng đập, nàng

thét lên:

-Không!!!

Nhưng tiếng nàng bị vô vàn thứ âm thanh khác át đi. Chỉ hai người ở gần nàng là nghe rõ nhất:

Prang và Reven. Hec thề là nàng thấy sự thương hại hiện lên thật rõ ràng trong ánh mắt của đại

tướng quân.

Gensan đang tiến sâu vào đạo quân và chỉ có người ở xa quan sát mới có thể nhận thấy sự bất

thường đang diễn trong trận đánh. Có thể nhận ra rằng, Gensan đang tiến thẳng về chiến xa trung

tâm hòng tiếp cận Prang.

-Không! – Hec thét và cố hết sức giăng tay khỏi Prang – Buông em ra! Buông em ra! Prang! Buông

em ra! Ngay!

Prang nhìn Hec trừng trừng, nhìn những ngón tay nàng trắng bệch đang cố gỡ vòng tay thít chặt của

chàng và sự hoảng loạn trên mặt nàng. Chàng nhắm mắt lại và, buông tay.

Hec mất đà, loạng choạng ngã ra sau nhưng rồi ngay lập tức, nàng vùng dậy, nhảy ra khỏi chiến xa

và hát tên lính gần nhất khỏi ngựa, nhanh như cắt, nàng leo lên yên, vung roi quất mạnh. Con ngựa

hí lên một tiếng rền vang và lao vào giữa đại quân trung tâm. Những người lính kinh hoàng tránh dạt

cả sang hai bên. Hec không màng đến việc nàng làm như thế sẽ gây xáo trộn hàng ngũ quân lính như

thế nào, cũng không có một giây tự hỏi tại sao phút cuối cùng ấy, Prang lại buông tay nàng ra và tại

sao Reven không thúc quân đuổi theo không chế nàng.

Không còn thời gian để nghĩ, Hec chỉ biết có một điều duy nhất, Gens sắp rơi vào cái bẫy mà Prang

đã giăng!

...

-Ngài thật là độc ác. – Reven nói.

-Người cũng vậy. – Prang mỉm cười.

Rồi họ yên lặng nhìn quận chúa Hecates lao đi giữa ba quân như một mũi tên với dải voan xanh lục

tung bay phía sau như cờ hiệu.

...

-Gens !

Gensan nghe tên chàng vang lên giữa chiến trường bởi một giọng nói mà nàng cứ ngỡ sẽ chẳng bao

giờ còn nghe thấy.

Gạt phăng tên lính Henki trước mặt, máu của hắn bắn lên chiến phục chàng loang lổ, Gensan không

màng. Mắt chàng đã đóng đinh vào hình ảnh vừa xuất hiện. Trên chiến mã án ngữ ngay trước đại

quân trung tâm của Henki, Hecates vừa cất giọng gọi tên chàng.

Họ ở gần nhau đến không ngờ. Chàng cứ ngỡ sẽ phải giết thêm nhiều, nhiều tên lính nữa thì mới có

thể giáp mặt nàng. Vậy mà...

Abele cũng đã nhận ra sự xuất hiện bất ngờ kia. Và chàng biết chủ nhân mình có điều cần nói với

người con gái ấy, thế nên, bằng tất cả khả năng, chàng tìm mọi cách không cho quân Henki áp sát

thái tử. Họ cần một khoảng trống, họ cần phải nói chuyện với nhau, ngay lúc này.

...

Trong giây phút ấy, thời gian ngưng đọng và Gensan quên cả nguy hiểm, một mình thúc ngựa đến

gần Hec, quên hẳn việc sau lưng nàng chính là đại quân Henki hùng mạnh mà Reven chỉ cần khẽ

phất tay chúng sẽ ào lên giết chàng.

Trong mắt chàng chỉ có Hec.

Thế rồi chàng bật ra câu hỏi mà chàng đã cố gắng không nghĩ đến từ giây phút nhìn thấy nàng rời

khỏi Kaising:

-Nàng có yêu ta không ?

-Gens, không phải lúc nói chuyện đó. Chàng phải nghe em...

-Nàng có yêu ta không !? – Gensan quát.

Hec giật mình im bật. Nàng thấy như có lửa cháy trong mắt người yêu dấu. Ngọn lửa nàng chưa

từng thấy trước đây.

-Em yêu chàng đủ để có thể chết vì chàng. - Vị cay đắng làm trái tim nàng tan vỡ, vỡ thành muôn

triệu mảnh khi mà nàng nhoén miệng cười trong nỗi đau khổ tận cùng - ... nhưng, em sống vì Prang.

Gensan lặng người đi. Chàng chợt nhận ra Hec chưa từng nói dối mình. Nàng đã từng nói gì nhỉ, à,

nàng sẽ chết vì chàng, nhưng chàng chưa từng hỏi nàng sống vì ai. Và chàng hiểu, nếu giây phút ấy

chàng hỏi thì nàng sẽ trả lời cũng như lúc này đây, mà không hề do dự : vì Prang. Nếu như lúc đó

chàng hỏi, nếu như hàng trăm lần khác chàng hỏi thì... vỡ bi kịch này sẽ không kết thúc như vậy,

trong máu và lệ, trên chiến trường.

Không còn thời gian nữa, Hec quay sang Abele, cầu mong vào sự tỉnh táo của con người này, nàng

hét :

-Lui quân về ngay! Abele! Đưa quân rời khỏi đây ngay! Đây là bão!

Chữ “bão” thức tỉnh Gensan. Chàng lập tức nhìn quanh và nhận ra ngay điều Hec cảnh báo. Tornado

đã bỏ xa chàng, mặc cho đội quân tiên phong của Serazan tiến sâu vào lòng đại quân Henki. Đây là

một cái bão hồng tách nhỏ quân Serazan ra, và khi từng toán quân đã lọt vào vùng trung tâm thì hai

cánh quân Henki sẽ khép lại, tiêu diệt từng phần, từng phần, từ từ và chắc chắn.

-Lui quân! – Chàng thét lên, gấp rút lùi lại.

Và Gensan ở quá xa để có thể nghe thấy cùng lúc đó giọng lạnh giá của Prang vang lên nhẹ nhàng:

-Muộn rồi, cậu bé...

...

Cánh quân bên trái và bên phải đột nhiên bùng phát, lao về phía trước khi Jacken và Cinnamon bắt

thành linh đồng loạt phát cờ lệnh. Trong khi quân Serazan hoảng hốt lui về thì hai nhánh quân Henki

ầm ầm leo đến hòng cắt đứt nhóm quân tiên phong đầu tiên của Gensan.
Những con ngựa phi thần

tốc. Chẳng mấy chốc hai nhánh quân ấy sẽ biến thành hai lưỡi kéo sắc, tách
quân địch ra làm đôi và

nghiền nát nó dưới sự thiện chiến của mình. Đơn giản, nhưng tàn bạo.

Sẽ là như thế, nếu như Jacken và Cinnamon không phải đột ngột dừng bước
vì một trận mưa tên từ

trên thành Glymy bắn ra ngợp trời. Đại quân lập tức chuyển sang thế phòng
bị, giường khiên lên và

khuyu cả xuống.

Chính trong khoảnh khắc sinh tử ấy, Gensan và quân sĩ lập tức rút trở lại
trong thành và chiếc cổng

vững chắc của thành Glymy liền đổ ầm xuống, ngăn chặn bất cứ sự xâm
nhập nào.

Chỉ khi đó, mưa tên mới dứt.

Từ từ, những chiếc khiên được dỡ ra.

Từ chiến xa, Prang phóng tầm mắt chim ưng về phía tường thành nơi từ đó
những mũi tên chết tiệt

đã được bắn ra, phá hỏng kế hoạch nho nhỏ của chàng.

Trên thành cao, tà áo trắng của người ấy tung bay phấp phới như đôi cánh
của một thiên thần đã từ

bỏ thiên đường chói lọi.

Prang rít lên cái tên như một lời nguyện rủa mà chàng căm ghét:

-Yusan Solome.

Người đó đã đến. Cuối cùng thì người đó đã đến. Ana chợt thấy lòng nhẹ nhõm trong khi đang ra

không được phép như vậy. Nhưng người đó đã đến, ít ra thì cuộc chiến sẽ diễn ra sòng phẳng trên

chiến trường chứ không phải là nỗi đau tiếc nuối cùng lòng oán hận cứ chôn giấu mãi trong tim.

Còn một người nữa cũng nhẹ nhõm khi thấy Yusan, chính là Hec. Khi Yusan ở đây thì nàng hiểu

rằng, ít ra Gensan sẽ được che chở dưới đôi cánh thiên thần kia.

...

-Ta những tưởng người không thích tham gia vào trò chơi này với bọn ta ? – Prang cất giọng hét to

cho dù chiến trường đã yên tĩnh trở lại. Sau cơn tức giận, giờ đây lòng chàng đầy hào hứng khi cuối

cùng đã được gặp kẻ mà chàng vô cùng mong muốn đánh bại.

Yusan chậm rãi hạ ánh mắt về phía hoàng đế Henki. Chàng thấy một người trong chiến phục uy

nghi, mang khí chất đế vương khác thường với mái tóc đen bóng nổi bật lên hẳn giữa đại quân.

Prang Erokin – ngôi sao của sự hủy diệt, sứ giả của Atropos – đã đến. Đây là lần đầu tiên kể từ ngày

còn rất bé, họ lại gặp mặt nhau.

Yusan nhỏ nhẹ cất giọng nhưng âm thanh vang xa đến kì lạ:

-Đã rất lâu không gặp ngài, hoàng đế Prang Erokin. Tôi không thích chơi với máu như ngài. Tôi đến

đây để tìm kiếm một thoả hiệp.

-Ta không thoả hiệp với kẻ chắc chắn sẽ bại trận. – Prang nhếch môi cười nhạt.

Yusan im lặng giây lát rồi chàng gật đầu:

-Tôi đã hiểu rồi.

Thế rồi chàng rời tường thành, biến mất trong những tháp canh.

Prang dựa ra ghế, bật tiếng cười vang dội. Chàng hài lòng vì lời khiêu chiến gửi đi đã được đáp lại.

Bên cạnh, Ana ra lệnh cho quân lính lui ra sau, ổn định lại đội hình để sẵn sàng một trận chiến khác

sắp nổ ra và lần này, có lẽ sẽ ác liệt hơn nhiều...

-Thật là thú vị, phải không, Reven ? – Prang nói mà không nhìn nàng, mắt vẫn đắm đắm về hướng

Yusan vừa xuất hiện.

-Phải, thưa bệ hạ. Thật là, thú vị...

Yusan đang bước xuống thành Glymy thì bắt gặp Gensan chạy ngược lên, chiến phục lấm đầy máu,

máu bắn lên cả mặt thái tử. Trong tích tắc, Yusan nhận ra họ đang đứng ngay trên cầu thang lộ thiên

của cổng thành, có rất nhiều dân chúng và quân lính đang nhìn lên từ ngay phía dưới. Chỉ cần một

giây ngắn ngủi thôi, Yusan đã quyết định.

Một cái tát khủng khiếp giáng vào gương mặt đang mừng rỡ của Gensan không chỉ làm thái tử loạng

choạng mà còn gây chấn động tất cả những ai có mặt ở đó, từ Abele, lính coi thành đến muôn dân.

Chưa từng có ai trong số họ nhìn thấy Yusan xuống tay đánh một ai đó tàn nhẫn đến vậy. Khuôn mặt

tam vương tử hoàn toàn băng giá, sự ấm áp vẫn có đã tiêu biến đi như chưa từng tồn tại.

Gensan ngơ ngác không hiểu :

-Anh...

-Người không xứng đáng là thái tử. – Yusan lạnh lùng nói – Người đã đem kẻ thù đến đây và rồi

ngay cả khi cô ta đã lộ chân tướng, người cũng vì muốn tiếp cận cô ta mà bỏ quên cả đạo quân mà

người có trách nhiệm chỉ huy. Người nghĩ mình còn tư cách gọi ta là “anh” sao, Gensan ?

Gensan sững sờ. Dân chúng xì xào bàn tán. Chàng không nói được lời nào. Yusan đã nói đúng.

Đúng về tất cả. Cho dù sự thật thật phũ phàng. Ngay từ đầu trong lòng chàng chỉ có Hec. Lúc cuộc

chiến ngày hôm nay bắt đầu thì chàng cũng chỉ mong gặp Hec để hỏi nàng, để trách cứ nàng. Yusan

nói đúng, chàng không có tư cách gì gọi nhà tiên tri lừng lẫy như vậy là “anh”, khi mà người đó đã

từng cảnh báo chàng về hiểm hoạ diệt vong mà Hec mang đến.

-Lính đâu, đem Gensan giam lại, để cho hắn tự sám hối những tội lỗi đã phạm.

-Vương tử, ngài không thể làm thế! – Abele ngăn lại.

-Ta có thể, Thanh long. Vì ta là đại tư tế của đệ nhất thần điện Zion. – Yusan tỏ rõ thái độ dứt khoát của mình – Còn nếu bất mãn, người có thể vào đó mà ở cùng chủ nhân. Ta không cần thêm bất cứ

trò phản bội nào nữa.

-Nhưng...

-Đủ rồi, Abele. Chúng ta đều hiểu là Yusan nói đúng. – Gensan nhẹ nhàng gạt Abele sang một bên,

rồi trước khi bị quân lính giải đi, chàng mỉm cười với anh trai – Còn Kaising... em xin nhờ anh vậy.

Song, Yusan không nhìn chàng, cũng không tỏ ra là đã nghe lời thỉnh cầu kia. Đôi mắt xanh lục bảo

giá lạnh chỉ đem đến tia nhìn xa lạ.

Và Gensan biết, đây là điều tất yếu phải đến sau khi chàng đã phạm những tội lỗi như thế. Quay

lưng, chàng lầm lũi rời Glymy.

Legend of Parasitus - Chương 143

Quân Henki đã chờ, nhưng ngày hôm đó, cổng thành Glymy không mở ra lần nào nữa. Thế rồi, cuối

cùng Reven cũng phải hạ lệnh rút về trại cho binh sĩ nghỉ ngơi.

Không tướng quân nào phản đối quyết định trên. Họ biết rằng vào thời điểm này không cần gì phải

vội, khoảnh khắc cuối cùng sắp đến, không điều gì có thể thay đổi sự thật ấy.

...

Đêm hôm ấy mặt trăng ló ra khỏi quầng mây, yên ả, thanh bình. Trong không gian, mùi khét của

trận cháy đồng hoa Xanthorhoea đã không còn dấu vết gì.

Quân Henki nằm la liệt trong lều, nghỉ dưỡng sức, chuẩn bị sẵn sàng cho trận ác chiến sớm mai. Sau

khi họp bàn chiến thuật, Prang đã ngủ. Độc đã tan hết và theo lời Canary, một giấc ngủ sâu sẽ đem

đến sự phục hồi không ngờ. Ngoài Jacken được phân công canh gác cho hoàng đế thì các tướng

quân còn lại đều lui về lều riêng. Đêm về khuya, một ngày mệt mỏi đã trôi qua, Ana đi một vòng

xem xét hệ thống phòng thủ để ngăn ngừa đột kích đêm trước khi chính nàng cũng sẽ chợp mắt giây

lát.

Và rồi nàng thấy quận chúa đứng lặng bên rừng cây, nằm ngoài vòng bảo vệ của quân lính. Bộ quân

phục đen làm nàng như tiệp màu vào thân cây buổi tối. Trời không có gió, chiếc khăn choàng nằm ủ

rũ trên bờ vai. Hecates đang ngược nhìn mặt trăng.

Ra hiệu cho quân hộ tống đứng chờ, đại tướng quân một mình chậm rãi tiến đến gần quận chúa.

-Ngài không nên rời doanh trại, sẽ rất nguy hiểm. – Ana cất giọng.

Hec từ từ quay lại nhìn. Đôi mắt xám bạc loé lên.

-Người biết đúng không, Reven ?

Ngay cả khi đó là một câu hỏi không đầu không cuối, Ana vẫn hiểu ngay lập tức điều mà quận chúa

muốn đề cập đến. Nàng gật đầu:

-Đúng, tôi biết.

-Chỉ có ta là bị lừa thôi sao ? – Hec thôi không nhìn Reven nữa. Sự u uất của mặt trăng đang cuốn

hút nàng, như mong tìm kiếm một sự đồng cảm sâu xa.

Ana cũng nhìn mặt trăng khi trả lời:

-Toàn bộ kế hoạch thì chỉ có bộ hạ biết. Đối với mỗi chúng ta, tùy từng trường hợp, ngài sẽ cho

chúng ta biết những phần khác nhau của kế hoạch ấy. Không ai trong chúng ta có thể giành đi thế

chủ động của bộ hạ. Vị trí của ngài là độc tôn.

-Sự khôn ngoan của Prang làm ta sợ.

-Mọi người đều sợ. – Ana thêm vào.

Họ yên lặng ngắm những áng mây mờ màu khói lặng lẽ trôi ngang mặt trăng rồi tan vào nền trời đen

thẫm.

-Lúc ấy... - Ana chợt nói - ...đáng lẽ ngài nên tự hỏi tại sao bộ hạ lại buông tay ngài ra và để mặc

ngài chạy đến gần Gensan như thế.

-Nếu như ta có thời gian làm chuyện đó thì cũng đã đủ thời gian để Gens lao vào cái bẫy rồi. Kế

hoạch của Prang là, cho dù thế nào, cũng sẽ đem đến cùng một kết quả mà anh ấy đã định.

-Nhưng chính sự xuất hiện của ngài đã khiến Gensan thêm xao nhãng khiến kế hoạch của bộ hạ chắc

chắn thành công hơn.

-Phải. – Hec cười nhạt – Đáng lẽ ta nên chết đi...

-VẬY mà ngài vẫn sống. Cũng có nghĩa là số phận vẫn còn xếp đặt cho ngài một việc gì đó... Hãy

chờ đợi, quận chúa ạ, hãy tin vào Lachesis và tin vào... anh trai ngài. Giờ thì hãy quay về thôi, ngài

cũng cần nghỉ ngơi như bất cứ ai khác ...

Hec kín đáo liếc nhìn Reven, nhìn vào đôi mắt xanh lam u buồn nhưng trong sáng của nàng công

chúa ấy. Phút chốc nàng lại thấy mình sống lại trong cái ngày tưởng như đã xa rất xa ấy, Reven đã

khuyên Hec nên thẳng thắn với tình cảm của bản thân lúc dạ tiệc ở Camellia. Tại sao một người có

trái tim tàn nhẫn như thế và mang trong trái tim đó một mối thù sâu sắc đến vậy lại có thể có những

khoảnh khắc tưởng như chân thành thế kia ?

Hec thật lòng không thể hiểu...

Gensan ngẩng lên khi nghe tiếng bước chân đến gần. Trong ánh sáng mờ mờ của ngọn nến cầm trên

tay, Abele đứng giữa hành lang vắng lặng, cái bóng của chàng đổ dài trên tường một màu đen cô

độc. Gensan đang ngồi một mình trong phòng giam biệt lập gần hoàng cung Jinnee, chỗ dành riêng

để tạm giam tội phạm quý tộc trước khi xét xử chính thức.

-Thái tử, ngài nên ăn gì đó thì tốt hơn.

-Ta không phải không muốn ăn, người biết đấy, chỉ là ta cảm thấy cần suy nghĩ một ít...

Đáng lẽ Abele nên nói “Thời gian còn nhiều.” nhưng lại không sao mở miệng buông ra một lời mà

cả hai người họ đều biết rõ là nói dối như vậy. Đêm nay có thể là đêm cuối cùng Kaising còn thuộc

về hoàng tộc Solome.

-Tôi đến để nói với ngài một việc, mà đáng lẽ ra đã phải nói từ rất lâu rồi.

Gensan hơi nhướn mày lên.

-Ngài nhớ cái lần tôi bị mất tích không, không phải do tôi tìm chỗ trú ẩn để dưỡng thương mà thật ra

tôi bị nhóm gián điệp Henki do Reven chỉ huy tạm giam ngay giữa lòng Kaising. – Abele nhận ra

mình đang có được sự quan tâm cần thiết từ Gensan – Sau cuộc bạo loạn không thành công cả

Reven lẫn Jacken đều rút ra ngoài thành. Khi ấy, có người đã đến giải thoát cho tôi. Người ấy đã nói

là ngài cần tôi, thái tử ạ, rằng tôi hãy đến bên ngài. Người đó chính là Hecates. – Abele ngừng giây

lát nhưng khi thấy Gensan không nói gì chàng đành tiếp tục – Lúc ấy ngoài Hecates tôi còn cảm

nhận được sự có mặt của một người nữa theo sát bên cô ta, một cao thủ. Và giờ thì không nghi ngờ

gì nữa, đó là Adonis. Có lần Abalone đã hỏi nhưng tôi đã từ chối trả lời. Tôi cũng không hiểu rõ vì

sao mình lại không kể cho ngài biết về hành động rất đáng ngờ này của Hecates. Lúc ấy có lẽ tôi chỉ

nghĩ một điều: cô gái ấy đã cứu mình và đôi mắt cô ấy thật chân thật. Tôi đã định sẽ âm thầm theo

đôi Hecates, nếu thấy bất cứ hành động đáng nghi nào khác thì sẽ báo lại cho ngài. Nhưng ... Tôi

thật vô dụng.

-Ra vậy. – Gensan gật gù. Khi có thời gian ngồi sắp xếp lại mọi tình tiết thì có thể thấy rằng những

thứ chàng từng tin là sự thật không thể chối cãi giờ đây rõ ràng đều có khả năng trở thành những chi

tiết hoàn hảo cho một vở kịch. Những điều Hec làm dường như lúc nào cũng có tính hai mặt ngấm

ngấm. Mà màn bắt đầu của vở kịch chính là khi chàng nghe thấy cuộc cãi nhau giữa Prang và

Hecates. “Nghe thấy”, Gensan cay đắng nhận ra tính chất mập mờ của từ này.

Abele nhận ra đôi mắt đau đớn của thái tử và hiểu rằng trong tâm trí Gensan giờ đây tràn ngập hình

ảnh vị quận chúa kia.

-Rồi mọi thứ sẽ kết thúc thôi, cách này hay cách khác. – Thanh long nhẹ nhàng nói.

-Đúng thế, sẽ phải kết thúc. – Gensan mỉm cười lặp lại – Cách này hay cách khác.

Câu nói ấy qua Gensan đã mang một nghĩa khác với ý ban đầu của Abele nhưng Abele lúc ấy không

đủ tinh tường để nhận ra. Mãi về sau này, chàng mới nhớ rằng ánh mắt chủ nhân trẻ tuổi vào ngày

hôm đó bình lặng một cách bất thường.

Sáng hôm sau, Prang thức dậy rất sớm, cảm thấy dễ chịu một cách kì lạ, đến mức không cần Canary

nói, tự chàng cũng có thể biết rằng độc chất cuối cùng đã tan hết.

Trời còn chưa sáng khi các người hầu được gọi đến giúp hoàng đế mặc giáp phục. Giáp phục luôn

làm Prang thấy thoải mái. Nó đem đến cảm giác của sức mạnh. Dù vậy, đã lâu rồi chàng phải thực

sự dùng đến nó, kể từ cuộc chiến với Gladiolus, không, nếu nói như vậy thì chính xác là từ trận đánh

chiếm Porasitus mới đúng.

Porasitus... Prang hít sâu khi người hầu cài các khớp áo giáp ở hai bên sườn.

-Bệ hạ, ngài dậy sớm quá.

Reven bước vào lều, đã giáp phục chỉnh tề, chứng tỏ còn dậy sớm hơn cả Prang nữa.

Porasitus... công chúa Anastasia...

Không. Prang tự nhắc nhở. Đây là Reven Ping - cận tướng mà chàng yêu quý nhất. Phải ngừng ngay

cái suy nghĩ rằng đây là công chúa Anastasia ngay, nếu không một ngày kia, sớm thôi, chính suy

nghĩ đó sẽ giết chết chàng. Khi mà, chàng không thể kiềm chế bản thân mà gìn giữ bí mật nữa. Lúc

ấy, Anastasia sẽ rời xa chàng, lần này là vĩnh viễn, trong cuộc chiến cuối cùng của nàng...

-Bệ hạ, ngài vẫn chưa hồi phục ư? – Reven nhận ra phút lơ đãng của hoàng đế.

-À không, ta đang nghĩ về trận chiến hôm nay.

-Tôi đến cũng để nói về điều đó đây. Lần này Yusan Solome sẽ tham chiến, thật lòng ngài không

nghĩ là cần bố trí lại đại quân và thay đổi chiến thuật sao?

-Yusan rất thông minh, nhưng, - Prang mỉm cười - hẳn quá nhân từ để có thể hiểu sự xảo quyệt của

thuật dụng binh. Mà cho dù có hiểu, hẳn cũng sẽ không làm.

-Có thể chứ, vì Serazan.

Giáp phục đã mặc xong, Prang ra hiệu cho người hầu lui. Khi chỉ còn Reven và chàng ở trong lều,

Prang mới chậm rãi nói tiếp:

-Người hiểu sai vấn đề rồi, đại tướng quân yêu quý của ta ạ. Theo lời Hec thì trước đây Yusan đã

tuyên bố không tham chiến nữa. Tuyệt đối không. Thế thì vì sao hôm qua hẳn lại xuất hiện ? Nếu vì

Serazan, hẳn đáng lẽ phải luôn ở Glymy, thậm chí phải trực tiếp tham gia trận chiến đầu tiên nữa

kìa. Nhưng hẳn lại giữa chừng lộ diện phải không nào. Chỉ bởi vì, hẳn lo lắng cho em trai mà thôi. -

Mắt Prang chột loé sáng, chuyển thành màu xám nhạt gần như màu bạc – Và điều khiến vị hiền triết

của chúng ta rời khỏi Zion thần thánh chính là cái tin Hec và Adonis phản bội. Hơn ai hết Yusan

hiểu điều đó khủng khiếp như thế nào với Gensan và tình yêu thương không cho phép hẳn ngồi

ngoài nữa. Hẳn phải giúp Gensan. Nói thẳng ra, Yusan vì Gensan chứ không vì Serazan.

Ana cảm thấy rờn rợn một cách có thể hiểu được. Prang biết mọi chuyện sẽ diễn ra như vậy. Prang

đã tận dụng hết mọi lợi ích có thể thu được từ công việc gián điệp của Hecates chứ không chỉ đơn

thuần là lấy thông tin. Hecates nói đúng, sự khôn ngoan của anh trai cô ta thật đáng sợ. Prang có thể

đoán ra hành động của Yusan - một nhà tiên tri – không phải bằng khả năng thấu thị tương lai mà

bằng trí thông minh của mình.

-Nhưng cho dù thế... cũng không có nghĩa là Yusan sẽ không dùng đến các thủ thuật...

-Hắn không đến đây để tiếp nhận cuộc chiến, Reven ạ. Hắn đã nói rất rõ ràng là muốn có một thoả

hiệp. Chiến tranh là điều hắn không hề mong muốn. Huống chi, việc hắn bị lôi vào cuộc chiến là

hoàn toàn bất ngờ với chính hắn, cái này thì ta nên thưởng cho Hec nhỉ, và dĩ nhiên Yusan chẳng có

mấy thời gian chuẩn bị chiến lược hay chiến thuật. Một chi tiết quan trọng nữa, vị thánh nhân của

chúng ta hiển nhiên là chẳng có mấy kinh nghiệm thực chiến trên sa trường.

Prang đúng. Chính Ana cũng có thể hiểu như vậy. Yusan sẽ không thể gánh vác đội quân Serazan.

Dù kiếm pháp Bạch nguyệt của chàng là cả một truyền thuyết nhưng chiến trận là việc của vạ

người chung sức chứ không phải một. Mà trong trận chiến này, bất hạnh thay, Yusan gần như chỉ có

một mình. Với một kẻ địch khác, có thể Yusan sẽ vẫn còn có cơ hội, bằng kiếm pháp, bằng tài tiên

tri và bằng sự thông minh của mình. Song, Prang là người ra sao thì hẳn nhiên không ai không biết.

Bằng chứng là giây phút này đây, hoàng đế Henki đã chứng tỏ cho đại tướng của mình hiểu rằng

chàng am hiểu đối thủ của mình đến mức nào. Điều đáng sợ là, chàng nói ra chúng bằng một giọng

tự tin đến thần thiên mà Ana có cảm giác đó chưa phải là tất cả những gì Prang biết và sẽ dùng đến

khi trận chiến diễn ra.

Nàng cảm thấy đau đớn thay cho Yusan và nàng hoàn toàn không có ý chối bỏ nó.

Prang lơ mơ nhận ra điều vừa xuất hiện trong đáy mắt Reven. Prang tái người vì cảm giác đau đớn

bất thành linh ập xuống. Yusan đã thắng chàng trong một cuộc chiến khác, thầm lặng, nhưng chiến

tích mà nó mang lại cho hẳn đối với chàng thậm chí còn đau đớn hơn nếu thất bại trong trận đại

chiến sắp nổ ra. Yusan biết rõ thân phận thực sự của Reven ngay từ giây phút đầu tiên. Prang nhớ

như in phong thư giới thiệu mà hẳn gửi đến bảo lãnh cho thân phận của Reven - một phần khiến

chàng tin rằng nàng là người Serazan. Yusan biết điều mà chàng không biết, còn là một điều quan

trọng. Prang có thể bùng cháy vì giận dữ nếu như chàng không sở hữu một lí trí tỉnh táo và băng giá

đến vậy. Ngoài ra, việc Reven là Anastasia thật đáng vui mừng song việc chàng đã bị lừa suốt một

thời gian như vậy không phải không khiến danh dự Prang bị tổn thương. Cho dù trong đó, nhân tố

chính là Anastasia kèm thêm sự tự huyễn hoặc của chính Prang nhưng chàng không thể giận dữ với

nàng hay với bản thân được, thế nên, nhân tố thứ ba trở thành lí do để trút giận – Yusan Solome.

Vậy mà giờ đây, trong mắt nàng, có sự xót thương dành cho hãn, cho kẻ thù của chàng!

-Giữa ngươi và Yusan có mối quan hệ đặc biệt nào không ?

Ana sững người nhìn hoàng đế. Prang đang cúi đầu nhìn địa đồ, mái tóc đen rũ xuống giấu đi đôi

mắt.

-Ngài đang nói gì vậy ?

Prang ngẩng lên nhìn nàng trừng trừng, hiển nhiên chờ đợi một câu trả lời khác.

-Dĩ nhiên là không. – Ana đáp – Tôi nhớ từng có lần nói về vấn đề này rồi. Tôi đi theo kẻ mạnh.

Bất thành hình, Prang băng qua khoảng trống ngăn cách cả hai và chỉ vài bước chân chàng đã ở trước

mặt Ana, gần đến mức Ana cảm thấy mình nên lùi lại nhưng hai tay Prang đã ghì chặt lấy vai nàng,

bắt nàng đứng nguyên. Ana nhận ra có điều gì đó không ổn, nhất là khi Prang cúi nhìn nàng bằng

một đôi mắt ánh lên cảm xúc khác thường không sao hiểu nổi.

-Vậy là, nếu ta không còn hùng mạnh thì người sẽ rời bỏ ta ư? – Prang gằn giọng.

-Tại sao ngài lại hỏi như vậy?! – Ana lớn giọng để lấy lại can đảm. Nàng cảm thấy sợ vì bị áp đảo

bất ngờ. Bị Prang dồn vào căn tường chưa bao giờ là cảm giác dễ chịu với bất cứ ai dù can đảm như

thế nào.

Đôi mắt của cô gái trước mặt Prang mở to, không chớp. Đích thị là đôi mắt của một cô gái. Cái vó

bọc của Reven hoàn toàn tan biến khi chàng nhìn Ana ở khoảng cách này, quá gần cho mọi sự giả

trang, quá gần để lí trí có thể kiềm chế sự hoảng hốt của cảm xúc. Miệng Reven há ra toan nói gì đó

nhưng lại quá bối rối nên không bật ra thành tiếng được. Bất giác, Prang đưa tay chạm vào làn môi

mềm mại hồng nhạt của nàng...

Ana cảm thấy tim mình ngừng đập. Mọi thứ đều sai hết rồi. Nàng là Reven Ping, nàng đến đây để

hỏi hoàng đế về chiến thuật. Nàng không đến để bị dồn vào một góc lều mà run rẩy một cách không

kiềm chế được khi hoàng đế chỉ mới chạm khế lên môi nàng. Nàng là Reven Ping, là đại tướng

quân! Nàng sẽ là Anasatsia vào một lúc khác, một lúc khác, không phải bây giờ!

Nhưng Ana vẫn không ngừng run rẩy khi Prang từ từ cúi xuống...

-Bệ hạ, mọi thứ đã chuẩn bị xong, ngài có cần đi kiểm tra lại không ?

Cả Prang và Ana đều giật mình quay lại, Canary đang đứng nơi cửa lều, mắt vẫn lấp lánh tia cười

quen thuộc. Prang buông tay khỏi vai Ana, chẳng chút hoảng hốt, chàng nói với nàng bằng một thân

nhiên đến xa lạ:

-Người ra kiểm tra thay ta là được rồi, Reven.

Ana phải mất mấy giây mới hiểu mệnh lệnh, nàng cúi đầu nhận lệnh và cố hết sức không tỏ ra quá

vội vã khi ra khỏi lều.

Prang ngồi xuống ghế. Canary vẫn đứng tựa ở cửa lều, nhìn theo bóng đại tướng quân cho đến khi

khuất rồi mới quay sang hoàng đế :

-Không nên quá mạo hiểm như vậy chứ, bệ hạ kính mến. Nếu ngài... ừ, nếu ngài hôn cô gái đó vào

thời điểm này ngài có thể mất tất cả đấy.

Reven sẽ biết ngay rằng bí mật đã bị phát hiện. Và chỉ có Lachesis mới biết nàng sẽ phản ứng như

thế nào vào thời điểm quan trọng này... Prang không khỏi rùng mình khi nhớ lại.

-Cảm ơn người, Canary. – Prang thở ra một hơi dài.

-Tôi chỉ làm nhiệm vụ của mình thôi. - Vị tướng quân mỉm cười.

Ana lao vào lều của mình như một cơn lốc, vừa khuất tầm quan sát từ lều hoàng đế là nàng đã bỏ

chạy. Lí trí không thể giúp nàng giữ bình tĩnh hơn nữa. Trong lều của nàng, Jacken đang đứng chờ.

-Ngài đã đi đâu thế ? Tôi đến để báo cáo...

Nhưng vẻ hoảng hốt trên mặt Ana làm Jacken kinh ngạc:

-Có chuyện gì vậy ?!

Ana vẫn chưa hết bàng hoàng.

-Prang... Prang... suýt nữa thì đã hôn ta.

Giọng nàng rin rít mà ban đầu Jacken không thể nghe rõ.

-Hắn đã biết! - Đột nhiên Ana tỉnh ra và ngẩng nhìn Jacken - Hắn rõ ràng đã biết!

Thật là ngốc nghếch, Jacken chưa bao giờ tin có lúc mình sẽ dùng lời nhận xét đó để nói về Prang

Erokin - vị hoàng đế thông minh tài giỏi kia. Nhưng nếu đúng như lời Reven bảo thì... Chẳng lẽ

hoàng đế không biết hậu quả của hành động đó sao ? Lại còn vào thời điểm này nữa chứ.

-Không đâu. Sao có thể biết chứ ? – Chàng hạ giọng ra hiệu cho Reven chú ý lời nói.

-Nếu không thì tại sao...

-Có thể thuốc giải độc của Canary có vấn đề nên vào buổi sáng bệ hạ hơi choáng váng. Hoặc là bệ

hạ muốn đùa ngài một chút để giảm bớt căng thẳng trước cuộc chiến. Cũng có thể... - Jacken làm ra

vẻ như hết sức công bình khi nêu ra nhận xét này - ... bệ hạ yêu ngài nên muốn hôn ngài thật.

-Cái gì !? – Ana hét lên. Nhưng điều làm viên cận tướng buồn cười nhất là không phải mặt nàng tái

xám đi vì giận dữ cùng lo lắng như đáng ra phải thế, thay vào đó, nó đỏ ửng lên. Lúc này kẻ ngu

ngốc nhất cũng có thể nhận thấy ngay rằng Reven Ping là một thiếu nữ, còn là một thiếu nữ vô cùng

ngây thơ.

-Mặc dù tôi chưa bao giờ dám nghĩ bệ hạ đáng kính đạo mạo của chúng ta lại có sở thích đặc biệt

như vậy. - Trước đôi mắt mở to của người đối diện, Jacken dài giọng - Giờ thì tôi có thể hiểu vì sao

Cinnamon cứ than phiền mãi rằng kể từ lúc thành hôn, bệ hạ chưa lần nào chạm vào vương phi cả.

-Ý người là...

-Ngài đủ thông minh để hiểu, phải không ?

Giờ đây chính Ana cũng có thể cảm thấy mặt mình đang đỏ ửng, nàng quát:

-Im đi, Jacken!

-Tôi chỉ nói thế thôi. Chứ có lẽ bệ hạ chỉ đùa. Nếu mà ngài đã biết thì hiển nhiên lúc này chúng ta

đâu đứng được ở đây nữa. Tôi không tin bệ hạ là loại người thích mạo hiểm sinh mạng của mình.

-Cũng đúng. – Ana lẩm bẩm dù thú thực là đầu óc nàng giờ mông lung vô cùng, không còn đủ tỉnh

táo để suy đoán gì nữa, mà về vấn đề này, càng nghĩ nàng càng rối hơn, cuối cùng, nàng hít một hơi

sâu cố bình tĩnh và nói – Gác chuyện đó lại đã. Người cùng ta đi kiểm tra quân lính nào...

Vừa nói nàng vừa quay ra cửa lều. Có tiếng Jacken theo sát phía sau. Đột nhiên chàng cất giọng:

-Nếu điều đó là thật thì sao ?

-Gì cơ ? – Ana ngơ ngác quay lại.

Đôi mắt nâu của vị tướng người Crusey bỗng nghiêm túc lạ lùng.

-Nếu bệ hạ thực sự yêu ngài...

-Thì, đầu tiên, ta sẽ đày ngươi ra biên ải làm tù khổ sai. – Ana gằn giọng như mắt hấp háy nét cười.

Còn Jacken thì làm bộ rùng mình rồi cười phá lên:

-Đại tướng quân, ngài đừng làm tôi sợ, tôi chỉ hỏi đùa thôi mà!

Legend of Porasitus - Chương 144

Chiến tranh là việc của vạn người.

Nhưng Yusan thậm chí không biết chắc được rằng mình có đủ đến vạn người hay không.

Số quân hộ vệ Kaising quá ít ỏi. Một đội quân hộ vệ - đơn thuần là “hộ vệ”, một đội quân đã mấy

trăm năm nay không phải tham gia một cuộc chiến thực sự nào ngoài những trò diễn binh nhàn nhã

qua những cung điện tĩnh lặng.

Đó là tất cả những gì chàng có trong cuộc chiến này, để chống lại đại quân Henki mà chỉ nội quân

đoàn Jua thiện chiến đã là một cơn ác mộng kinh khủng rồi.

Vì thế, trước hết, Yusan cố thủ.

Đáng lẽ Gensan cũng sẽ làm thế nếu như việc của Hecates không khiến chàng buộc lòng phải rời

khỏi thành trong cơn xúc động mù quáng.

Prang đã đoán đúng. Yusan không ra nghênh chiến. Cổng thành Glymy im lìm trong sự gan lì chai

sạn. Gió lạnh phần phật thổi tung những lá cờ thị uy trên các nóc chiến xa Henki. Không một bóng

lính Serazan nào canh gác trên tường thành song không một biến đổi nhỏ của quân Henki lại không

được báo ngay cho chỉ huy. Ana biết thế. Họ ở đó, chỉ có điều không lộ diện.

Nhưng Prang không có ý phục binh bên ngoài đợi. Cũng như Yusan, chàng biết rằng Kaising sẽ còn

cố thủ một thời gian đủ dài cho đến khi mùa đông thực sự bùng xuống Serazan. Khi ấy, cái lạnh

khắc nghiệt sẽ trở thành kẻ thù của quân Henki - những kẻ phải dựng trại ở khu bình địa. Lương

thực trong thành sẽ dần cạn kiệt, tất nhiên, song nhiều khả năng quân viễn chinh sẽ là những kẻ cạn

lương thực trước chứ không phải dân Kaising. Mà sự thật hiển nhiên là trong quân đoàn Jua – quân

chủ lực của đại quân - đây những binh lính đến từ các vùng đất khác nhau, họ không thể quen ngay

với mùa đông Serazan được...

Prang liếc sang bên cạnh bắt gặp Reven cũng đang nhìn mình chờ đợi. Và từ xung quanh, các tướng

quân khác cũng đang chờ đợi như thế. Họ không còn nhìn cổng thành Glymy sừng sững nữa. Mọi

ánh mắt đều hướng về vị chỉ huy tối cao – hoàng đế của họ. Prang nhíp ngón tay trên thành chiến xa

trong sự tĩnh lặng ghê sợ của chiến trường.

Sẽ tổn thất nhiều hơn dự kiến. Nhưng sẽ thể hiện được sức mạnh kinh hoàng khi đại quân tàn phá

thánh địa lừng danh, khi vương tử Yusan gục chết dưới lưỡi gươm của kẻ chinh phạt. Sức mạnh ấy

sẽ khiến các thuộc địa khác phải run sợ mà quên đi ý định tạo phản. Phải khiến chúng khiếp sợ đến

tận xương tủy, phải triệt tiêu mọi hi vọng phản kháng.

Prang ngẩng lên, nhìn thẳng về phía Glymy rồi rất chậm rãi, chàng nhoẻn miệng cười :

-Công thành.

Ana sửng lại một giây trước cái cách nhẹ nhàng mà từ vô cùng tàn nhẫn kia được thốt ra. Rồi bỗng

tĩnh, nàng thét:

-Công thành!

Mặt đất rung chuyển, rầm rập, rầm rập. Thành Glymy bình thản dưới bầu trời bắt đầu bị bao quanh

bởi khói bụi mù mịt khi đại quân Henki triển khai đội hình dưới sự chỉ huy lão luyện của các tướng

quân.

Không có những mồi nhử, không có những mưu thuật xảo quyệt, Prang thản nhiên lật ngửa mọi

quân bài – đó là cách đánh của kẻ mạnh. Một sức mạnh áp đảo. Cái mục đích mà vị hoàng đế đầy

tham vọng ấy nhắm đến không phải chỉ đơn giản là chinh phục được Serazan mà là, qua việc vùi dập

danh tiếng lẫy lừng của nó sẽ thổi bùng lên ngọn lửa hào quang quanh quyền trượng bá chủ. Nghĩa

là, trận đánh này càng dữ dội càng tốt, tàn phá Kaising càng nhiều càng tốt.

Hãy làm cho bọn chúng khiếp sợ! Hãy khiến chúng biết ra ở đây ai mới thực sự là kẻ thống trị!

Ý nghĩ ấy làm một nét cười tàn nhẫn thoáng qua đôi mắt sâu thẳm giá băng của vị hoàng đế trẻ

tuổi...

Trò chơi của Atropos đã bắt đầu.

Trên các hành lang của Glymy, quân Serazan chạy hối hả đến các vị trí phòng thủ, tiếng vũ khí được

chuyển tay nhau, những mệnh lệnh rành rọt vang lên.

Công thành.

Một kẻ khôn ngoan như Prang Erokin mà lại chọn cách đánh đó.

Công thành.

Điều đó chỉ mang một thông điệp duy nhất : biểu dương sức mạnh.

Cũng có nghĩa là, cuộc chiến sẽ vô cùng tàn khốc.

Yusan đủ thông minh để hiểu rằng chính sự xuất hiện của chàng đã khiêu khích Prang. Vì thế, chàng

đã cố gắng tránh xa cuộc chiến này hay ít ra là không phải lộ diện trực tiếp... nhưng Gensan...

Chàng không còn cách nào khác nữa. Henki hoàn toàn áp đảo về sức mạnh.

Kết cục là điều ai cũng đoán ra.

Nhưng Yusan biết cách hoặc ít ra hi vọng là có một cách có thể giảm thiểu những thiệt hại có thể có.

-Vương tử, đã xong rồi.

Giáp phục đã mặc xong. Giáp phục màu bạc, giáp phục được dùng khi tế lễ trong Zion, Yusan chưa

bao giờ nghĩ sẽ phải khoác nó vào người để bước ra chiến trường thực sự. Vậy mà chàng lại sắp làm

điều đó, đem máu tanh vậy bắn lên giáp phục thiêng liêng của Zion...

-Cám ơn, Syringa. – Chàng nhỏ nhẹ nói và cầm lấy kiếm.

Nét mặt u ám của Yusan làm lòng Syringa đau thắt lại. Atropos thật tàn nhẫn, chẳng lẽ nước mắt

nàng khóc thương Dahlia còn chưa đủ hay sao mà nay lại thêm cả Serazan nữa... Yusan đã phải mặc

giáp phục. Syringa có thể thấy rõ tương lai khủng khiếp của Serazan trong đôi mắt buồn thăm thăm

của vương tử. Trước khi Yusan khuất nơi cửa, nàng vội nói :

-Xin ngài đừng chết!

Chàng từ từ quay lại, không trả lời mà chỉ cười dịu dàng rồi lẳng lặng bước tiếp.

Chỉ còn một mình, Syringa gục xuống sàn và bắt đầu khóc nức nở.

Tên từ trên thành bay xuống rợp như mưa. Quân Henki tiến một cách thận trọng, đội khiên đi trước

để mở đường. Những chiếc khiên cỡ lớn được xếp sát vào nhau làm lối tiến về phía trước. Tuy vậy,

vẫn vô số lính trúng tên, bật ra tiếng thét đau đớn trước khi gục ngã. Quân Henki vẫn không chùn

một giây. Từ phía sau, Tornado và Jacken không ngừng thúc quân lên. Khiên trên tay hai vị tướng

quân này cũng như trên giáp của ngựa họ cười găm đầy tên. Không biết bao nhiêu lính đã vong

mạng giữa trận mưa chết chóc ấy, chỉ biết rằng chẳng mấy chốc, vùng bình địa đã ngập đầy xác chết

hoặc những người bị thương đang quằn quại giữa máu và cát. Trống trận liên hồi dồn dập và quân

vẫn không ngừng xuất trận. Theo lệnh của Cinnamon, cung thủ cũng vào vị trí và giương cung đáp

trả, yểm trợ cho bộ binh. Những trận mưa xiên chéo nhau. Tên bay như nhạn trên nền trời xám xịt,

làm tung máu đỏ tươi. Quân Henki là một dòng thác đen vô tận, lớp này ngã xuống lớp kia lại xông

lên, đến mức như nuốt gọn trận mưa tên của quân Serazan. Và rồi nhóm đầu tiên đã tiếp cận chân

thành. Tiếng gào thét nghiêng trời khi những trụ công thành được thúc vào cánh cổng vững chãi của

Glymy. Những trụ gỗ khổng lồ bọc thép được vác bởi cả trăm người từng đợt, từng đợt thúc đến.

Cánh cổng rung lên sau mỗi cú va chạm nhưng vẫn như không suy chuyển.

Số quân Henki còn lại bắt đầu quăng dây móc để trèo lên thành. Lính hộ thành bên trên cố gắng gỡ

hết những chiếc móc sắt và ném trở ra. Hàng trăm lính Henki rơi xuống khi đang ở lưng chừng, chết

ngay khi chạm đất. Nhưng lượng quân Henki áp sát Glymy ngày càng đông và số dây móc quăng lên

nhiều đến mức không thể nào gỡ hết ra kịp. Những lính đầu tiên của quân xâm lược rốt cuộc cũng đã

trèo lên được mặt thành. Cuộc chém giết đẫm máu bắt đầu xảy ra.

Một chớp máu bắn lên tường thành. Quân Henki dạt cả ra xung quanh. Khi mà Tornado trèo lên

được đến nơi. Chàng sững sờ như nhìn thấy Thần kiếm Abalone Czardas tái sinh trong điệu vũ chết

chóc của mình. Kiếm thủ đứng đó, giữa trùng trùng quân Henki ngày càng đông, trong bộ giáp phục

bạc màu ánh trắng, múa những đường kiếm mảnh tuyệt đẹp còn nhanh hơn cả gió. Máu bắn tung toé

ra xung quanh mép của lưới gió ấy. Chỉ trong giây lát, hàng chục lính Henki gục chết với đôi mắt

mở to còn chưa hiểu chuyện gì.

Yusan Solome.

Người đó quay nhìn Tornado bằng đôi mắt tĩnh lặng màu xanh ngọc, đôi mắt bị thương nhất mà

Tornado từng thấy. Bộ giáp phục lấm đầy máu, máu nhỏ giọt trên lưỡi kiếm sắc. Quân lính bình

thường rõ ràng không phải là đối thủ của người này. Và Tornado không thể tin được, một người nổi

tiếng nhân từ như thế lại có thể sở hữu thứ kiếm thuật khủng khiếp nhường này. Thật khó có thể so

sánh xem giữa thứ kiếm pháp này với thứ kiếm pháp hoa lệ của Huyền vũ, cái nào đáng sợ hơn.

-Kiếm pháp Bạch nguyệt... - Một giọng nói vang lên.

Tornado nhận ra Jacken cũng đã lên thành, cùng với chàng là thêm vô số quân áo đen nữa. Số quân

Serazan ngày càng ít và hầu như lui cả về phía sau vương tử của mình.

Tornado mở to mắt kinh ngạc. Chính là thứ kiếm pháp bí truyền nổi tiếng đó ư ? Thứ mà chàng chỉ

nghe đồn chứ chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy, cho đến hôm nay. Kiếm pháp Bạch nguyệt – Phong

vũ kiếm...

Rất nhanh, Jacken, người từng một lần được thưởng thức sự lợi hại của Yusan, liền phát tay ra lệnh

cho quân lính lui ra. Rõ ràng với thứ kiếm thuật đó Yusan có thể ngăn sự tiến lên của cả trăm lính

cùng một lúc. Mà nếu không đối phó được với người này, quân Henki đừng hòng tiến lên một li.

Vậy là chẳng còn cách nào khác, Jacken lặng lẽ rút gươm ra và thở một hơi dài:

-Tornado ạ, tôi chưa muốn chết. Nhưng tôi với anh mà không liều chết xông lên thì chẳng khống chế

được Thần kiếm thứ hai này đâu.

Giờ không phải là lúc tỏ ra công bằng, hiển nhiên là thế. Vì vậy cả Tornado và Jacken cùng xông

vào vị vương tử trẻ. Yusan nhẹ nhàng lách mình tránh, lưỡi kiếm trên tay mảnh như nước, cũng

huyền ảo như nước, lướt qua người Tornado, chỉ trong tích tắc, nếu không kịp đỡ thì chắc chắn đầu

chàng đã lìa khỏi cổ rồi. Chỉ vài giây giáp chiến mà mồ hôi lạnh đã nhỏ trên trán hai vị tướng quân

của Henki. Không như Abalone, Yusan chiến đấu hết sức bình lặng, không vì phần nộ, không vì

ham thích. Khi cầm lấy kiếm, sự ôn nhu vốn có ở chàng thật đáng sợ, nó làm bầu không gian trở nên

tĩnh tại và ở đó, gió của cái chết nhẹ nhàng men theo từng đường kiếm lan ra xung quanh như nước

thong thả nhỏ trên mặt hồ trong một cơn mưa phẳng phất đầu mùa hạ.

Thanh kiếm của Yusan như thủy tinh và không nghi ngờ gì nữa, nó cũng là một bảo vật y như thứ

kiếm pháp kia vậy.

Yusan biết mình không có nhiều thời gian, chàng liền chuyển qua tốc độ nhanh hơn. Chớp mắt,

Tornado đã trúng vết thương đầu tiên ở sườn, lưỡi kiếm đó có thể cắt đứt cả áo giáp. Máu ứa ra.

Jacken liền ra sức che chống cho người đồng đội, và cũng hầu như ngay lập tức chàng thét lên một

tiếng thảm thiết, máu tủa ra từ vết thương sâu hoắm trên vai trái. Tiếng thét có làm Yusan hơi khựng

lại và khoảnh khắc ấy chàng không hề hay biết rằng đó là một đòn hi sinh, Tornado xoay mũi gươm,

chẻ dọc khoảng không nơi gió của Yusan vừa ngừng thổi. Máu bắn lên trên tay không cầm kiếm của

vị vương tử. Một vết thương mảnh nhưng khá sâu, máu nhanh chóng nhuộm đỏ tay áo trắng tinh.

Thoang thoang mùi hương hoa.

Tornado lui về sau, đỡ lấy bạn:

-Cậu ổn chứ ?!

-Hi vọng không có độc. – Jacken cười méo mó dù chàng biết rõ người như Yusan Solome sẽ chẳng

bao giờ dụng độc. Có điều vết chém quá sắc, máu tuôn ra không ngừng. Mất máu, chàng sẽ bị

choáng và có thể sẽ chết nữa, nếu như không cầm máu kịp.

Dù vậy, Jacken hoàn toàn hài lòng cho sự hi sinh của mình. Tornado đã làm rất tốt.

Yusan cũng đã nhận ra điều đó. Gươm có độc. Máu đang bắt đầu chuyển thành màu đỏ sẫm.

-Làm thế thì không hay ho gì nhưng chiến tranh vốn dĩ là không công bằng rồi, phải không ? –

Jacken mỉm cười nói.

Chất độc đó là Colvusa - một sản phẩm từ chút rối rãi cón con của Canary.

Nhưng đây chỉ là trò lừa thứ nhất, đòn hi sinh thứ nhất. Cái thứ hai chỉ đến khi Yusan nghe thấy một

tiếng động khủng khiếp rung chuyển cả mặt thành. Ngay sau đó là tiếng hò reo man dại của bọn xâm

lược khát máu bỗng ngập khắp không gian. Mặt biến sắc, chàng bỏ mặc Tornado và Jacken ở đó, lao

nhanh xuống các bậc thang.

Hai tên tướng Henki dù biết không phải đối thủ của Yusan nhưng vẫn liều chết xông lên ấy là để

cầm chân chàng cho quân Henki vừa trèo lên thành có thể xuống giúp những đồng đội bên ngoài.

Tiếng động đó... chứng tỏ, công thành đã sập!

Legend of Porasitus - Chương 145

Cuối cùng tên của Glymy cũng bắt đầu cạn và mưa tên thưa dần. Quân Henki đã lên được tường

thành và cổng thành bắt đầu có dấu hiệu nứt. Chớp ngay khoảnh khắc ấy, chính Reven thúc quân

đoàn Jua lên. Tiếng hét xung trận rền vang của quân đoàn Tử thần làm điêu đứng quân Serazan.

Hàng trăm chiến xa lồng lên trên cát mịn và cờ hiệu bay ngợp trời.

...

Chỉ một tiếng rầm kinh thiên động địa, cổng thành Glymy vốn vô cùng vững chãi đã đổ sập, phần

giữa vỡ nát thành từng mảnh. Nó không còn đủ sức chịu đựng những cú thúc khủng khiếp của

những chiếc trụ bọc thép khổng lồ kia nữa.

Khi Yusan lao xuống từ cầu thang lộ thiên, chàng bắt gặp Abele cũng lao đến từ một trụ gác khác

trên tường thành. Trong mắt nhau họ đọc thấy sự kinh hoàng và rồi khi họ quay nhìn xuống cổng

thành bật mở, cơn lũ đen Henki đang ào ào tuôn vào như dòng nước hùng mạnh xấp chiếm chỗ đề

vỡ. Tiếng ngựa hí rền vang. Giây phút ấy, Yusan như chết lặng. Trên chiến mã đen tuyền, Reven

Ping ngược đôi mắt xanh thăm sáng rục lên nhìn chàng, vó ngựa giẫm lên những mảnh vỡ của cổng

thành Glymy.

-Không. – Abele rít lên, với một quyết tâm bùng cháy, lao vào giữa đại quân Henki.

Những chiếc giáo dài giương lên, Thanh long nhanh chóng bị cuốn vào vòng xoáy của một cuộc hỗn

chiến.

Phút chốc, Yusan đã mặt đối mặt với Reven – Anastasia.

Tiếng hò hét của quân Jua thật man rợ, bộc lộ sự khát máu sôi sục điên cuồng nhưng chỉ bằng một

cái phất tay, Ana đã vẫn hồi trật tự ngay lập tức, thể hiện một uy thế kinh người. Ngay cả đám quân

đang giao chiến với Abele cũng theo lệnh mà rút về phía sau. Sự im lặng kì lạ lại bao trùm chiến

trường.

Reven Ping với khuôn mặt đẹp như tượng thần, chậm rãi rời khỏi lưng ngựa, uy nghi dẫn đầu quân

đoàn hùng mạnh phía sau. Tà áo choàng đen lộng bay đầy quyền lực.

Không phải là nàng công chúa yếu ớt năm nào phải chạy đến Serazan tìm chỗ trú thân.

Giờ đây, đó là đại tướng quân Reven Ping bằng giá, nắm trong tay thứ quyền uy tối thượng, làm

người khác phải nín lặng trước vẻ đẹp chết chóc của mình.

-Đã gặp được ngài, vương tử Yusan. – Ana nhấn giọng đầy khách sáo.

-Đừng tàn nhẫn như vậy. – Yusan đáp lời, hi vọng một cách tuyệt vọng rằng có thể khơi gợi chút gì

đó còn sót lại của Anastasia trong vị sứ giả dẫn đường cho cái Chết kia. Song Ana như không hề

nghe thấy âm thanh của sự khẩn cầu trong câu nói ấy, nàng từ từ rút gương ra:

-Nếu như không đánh bại ngài thì không thể vui vẻ mà vào Kaising, phải không ?

Yusan như thở ra một hơi dài, nguyền rủa sự ngây thơ của bản thân mình. Rồi chàng đành mỉm cười

cay đắng :

-Đúng vậy.

-Thế thì...

-Đại tướng quân! Đó là kiếm pháp Bạch nguyệt! – Jacken từ trên thành hét vọng xuống.

Ana nhưn mày:

-À ha, Phong vũ kiếm...

Phải, Phong vũ kiếm. Yusan chua xót nghĩ. Là thứ mà nàng từng muốn học, Anastasia ạ. Cũng là

thứ mà ta đã từ chối dạy nàng. Nếu không, phải chăng hôm nay nàng sẵn sàng đem nó ra để rải máu

trên chính quê hương của ta ?!

-Thế thì... – Ana nói tiếp lời còn dang dở - ... không còn cách nào khác.

Bất thành linh nàng vung gươm lên như một làn ánh sáng.

Và Yusan vẫn không thể xoa hết sự cay đắng trong lòng khi tiếp chiêu.

...

Nhóm quân Henki cuối cùng cũng đã tiếp cận Glymy. Trên chiến xa, Prang đã nhận ra cuộc đấu tay

đôi của Reven và Yusan! Không một giây đắn đo, bất chấp sự ngăn cản của Cinnamon, chàng leo

lên ngựa và phóng vào giữa quân đoàn Jua. Ba quân vội vã tránh đường cho hoàng đế.

-Reven Ping!

Tiếng hét đầy uy lực của hoàng đế khiến cuộc đấu ngừng giây lát. Ana lui về sau thủ thế. Trên tay

nàng đã có một vết máu chảy dài và hơi thở bắt đầu rối loạn. Phía bên kia, rõ ràng Yusan cũng đã có

một cuộc đấu vất vả. Colvusa đang chậm chậm phát huy tác dụng, dù cho sự thực cơn đau nó mang

đến như bị hoà lẫn đi trong cơn đau âm ỉ của chất độc vốn dĩ vẫn chưa tan hết trong cơ thể chàng.

Yusan ngẩng nhìn kẻ vừa đến.

Prang đã nhảy khỏi yên và chạy đến bên cạnh Reven. Mặt chàng trắng bệch và rất nhanh, chàng đẩy

Reven ra sau.

-Bệ hạ! – Ana bật thốt lên – Tôi có thể đánh bại Yusan!

-Đây là cuộc chiến của ta. – Prang dứt khoát gạt nàng sang một bên – Lui ra.

-Nhưng...

Đôi mắt xám bạc loé sáng:

-Đừng thắc mắc điều người không hiểu!

Bất đắc dĩ, Ana đành tuân lệnh, trở thành người quan sát. Và vì Prang quay lưng bước đi nên chẳng

thể thấy sự lo lắng bùng cháy trong đôi mắt xanh rất đẹp của nàng khi nhìn theo bóng Prang. Chỉ có

Yusan nhận ra điều đó, và điều đó, làm lòng chàng đau thắt lại. Nàng không muốn Prang chết.

Nhưng vậy là, với nàng, chính chàng mới nên chết trong trận chiến này.

Ana dĩ nhiên là không thể hiểu điều Prang nghĩ. Chỉ có diên mới cho phép Anastasia đấu với Yusan,

Prang tự nhủ. Nếu nàng thua, điều đó không thể chấp nhận rồi. Nhưng nếu nàng thắng, nếu nàng giết

được Yusan thì... hình bóng của hắn sẽ không bao giờ phai trong trái tim nàng. Prang làm sao có thể

để chuyện đó xảy ra chứ! Vì vậy, đích thân chàng phải ra tay.

Prang không phải tên ngốc. Cái cách Yusan nhìn Anastasia là cách một người đàn ông nhìn người

mình yêu. Cho dù có bị che phủ bởi muôn vàn thứ tình cảm hỗn độn khác thì đó vẫn cứ là tình yêu!

-Prang... – Yusan có thể cảm thấy sự hiếu chiến trong mắt con người có thể làm khiếp sợ mọi vùng

đất đang tiến về phía chàng.

-Phong vũ kiếm... – Prang cười nhạt - Huyền thoại về nó sẽ kết thúc ngày hôm nay, Yusan Solome ạ.

Ngay ngày hôm nay.

-Ngài không làm được điều đó. – Yusan bình thản đáp - Sẽ không làm được.

-Vậy sao ? – Prang miết tay trên thanh gươm của mình – Ta sẽ cho người thấy ta làm điều đó như-

thế-nào. – Chàng từ từ giơ tay lên cao, bàn tay không cầm vũ khí, những ngón tay dài buông lơ lửng như

vô hại, nhưng chúng chứa đựng một quyền lực khủng khiếp, phải, khi mà Prang đột ngột hất tay

xuống và thét vang – Xông lên!

Yusan chết lặng.

Không!

Trò độc ác của Prang!

Quân Henki – đại quân Henki – trào lên như thác sau mệnh lệnh trực tiếp từ hoàng đế. Với lượng

quân quá chênh lệch, chúng bắt đầu tràn vào phong toả nội thành Kaising. Sau phút lặng đi vì bị

Reven kiểm chế, giờ đây, những quân đoàn ma quỷ được mặc sức phô bày sự khát máu của mình.

Quân Serazan chống cự mãnh liệt. Hai đội quân va vào nhau và khi giọt máu đầu tiên rơi xuống, ai

cũng biết rằng, cơn lốc máu sẽ chỉ ngừng lại khi có một bên chiến thắng hoàn toàn. Cuộc quyết

chiến đến tận cùng của sự sống thế là đã được khơi mào.

Sau lưng Yusan, Abele lao vào hỗ trợ quân lính. Nhưng chính Yusan, và Prang thì bị bao vây trong

một vòng tròn trống trải. Hoàng đế Henki vẫn tươi cười :

-Chiến tranh là chuyện của vạn người. Hãy để ta dạy cho người điều đó, nhà hiền triết vĩ đại.

-Không! – Yusan bỗng thét lên. Sự căm phẫn tuôn trào, chàng không còn đủ sức chịu đựng để kiềm

chế nữa và lao vào hàng rào bao quanh hòng mở đường máu ra giúp quân hộ thành.

Nhưng chỉ tích tắc, mũi gươm của Prang đã chặn Yusan lại ở giữa chừng, đôi mắt hoàng đế sáng

lên:

-Đừng hòng!

Tránh mũi gươm trong khoảnh khắc, Yusan hiểu rằng chỉ có đánh bại Prang mới có thể thoát khỏi

đây.

Chàng phật lưỡi kiếm ra, hơi lạnh thốc lên và áo choàng của Prang rách toang. Hoàng đế lách mình

sang bên cạnh và xoáy thứ vũ khí trong tay thành một đường sáng loáng. Choang! Hai thứ vũ khí

chạm nhau. Yusan cảm thấy sức nặng khi Prang đang đè hết sức xuống, khụyu chân, chàng thuận

theo lực kiếm, hất đối thủ văng ra sau. Prang chỉ lăn một vòng là lại bật dậy ngay, ném áo choàng đi, đôi mắt đầy phẫn khích.

Họ lại lao vào nhau. Nhưng Prang, sau những ngày nghỉ ngơi, hoàn toàn sung sức, tránh được các

đòn của Yusan một cách nhanh chóng song lại không vội ra đòn, cứ như đang chơi trò vờn để kéo

dài thời gian. Yusan nhận ra phải chuyển từ Phong kiếm sang Vũ kiếm để chấm dứt nhanh màn đấu

này. Lưỡi kiếm thủy tinh đâm trực diện, Prang lách tránh vừa xong lại đã thấy bên trái có kiếm khí,

sít sao bên phải cũng vậy. Đó là Vũ kiếm! Là cơn mưa kinh hoàng không thể tránh kịp khi tốc độ

của Phong kiếm đã nâng lên một bậc.

Trong khoảnh khắc ấy, hiển nhiên Prang sẽ chết, hoặc trúng tử thương, nếu như đột ngột không có

một tiếng trẻ con khóc ré lên khiến Yusan xao nhãng. Prang chớp ngay thời cơ, hất kiếm của đối thủ

ra, thúc gõ vào giữa ngực Yusan. Vương tử hét lên một tiếng đau đớn, loạng choạng lùi ra sau.

Thân thể không quen chịu đựng chiến trận cộng thêm tác dụng của các loại độc chất trong người,

Yusan thổ huyết ra. Máu chàng nhỏ xuống, vương khắp lớp giáp lót màu trắng. Song quên cả bản

thân, chàng đưa mắt nhìn quanh.

Phía bên kia vòng vây, ngay sát bên, quân Henki đang đẩy lùi dần sự kháng cự của quân dân

Serazan. Những đứa trẻ kinh hãi chạy tán loạn trên những con phố rộng của thánh địa. Quân Henki

không thương tiếc vung gươm, máu như nở hoa trong không gian. Âm thanh ứ nghẹn khi gươm

xuyên qua người binh lính Serazan như có thể nghe rõ mồn một giữa chiến trường hỗn loạn. Tất cả

quân Henki, từ tướng quân đến binh sĩ đều không ngừng chém giết. Dân chúng không được bảo vệ

trở thành những chiếc bia sống của buổi tập kiếm điên loạn.

-Tránh ra! – Yusan gầm lên, vung mạnh kiếm hồng đẩy lui Prang. Hoàn toàn vô ích, chàng giỏi hơn

Prang thật, nhưng không đủ giỏi để có thể đánh bại hẳn ngay trong chớp mắt, nhất là khi tâm trí

chàng hoàn toàn rối loạn như hiện nay. Prang bắt đầu tấn công dồn dập. Nhưng hỡi ôi, Yusan còn

quá bận tâm đến những tiếng kêu cứu thảm thiết kia nên làm sao mà tập trung đối phó. Vũ kiếm thì

phải tập trung để lòng tĩnh tại mới dùng được. Chẳng mấy chốc, ngay cả Phong kiếm cũng không

thể giữ cho Yusan vô sự. Máu đã tuôn khắp các vết thương, còn nhiều hơn cả những vết thương mà

chàng gây được cho Prang.

Hoàng đế Henki càng đấu càng say máu. Đòn nào tung ra cũng đều nhắm vào tử huyệt của đối thủ.

Yusan vừa tránh né vừa thoái lui. Quân Henki đang tiến sâu vào Kaising lắm rồi. Yusan lui dần cho

đến khi gần sát hàng rào quân bao vây thì bất ngờ quay lưỡi kiếm, chém chết những tên lính gần

nhất, nhanh đến mức Prang không kịp ngăn. Vị vương tử lao ra khỏi cuộc đấu, bỏ ngay lưỡi kiếm

xuống bọn lính Henki đang cố sức kéo lê trên đường những phụ nữ Serazan kinh hoàng vùng vẫy.

Phạt ngang, chém dọc, một mình Yusan quay cuồng giữa trùng điệp quân áo đen, giải thoát cho dân

chúng. Mồ hôi đã ướt đầm và cơn mỏi mệt không quen chinh chiến đã len vào hơi thở vốn tĩnh lặng

của chàng. Nhưng mặc, Yusan vẫn gắng hết sức để cứu người dân khi còn có thể.

-Yusan!!!

Chàng quay lại vừa kịp đỡ đường gươm của Prang. Như một con mãnh hổ, tên hoàng đế đó lồng lên

với vô vàn đường gươm khác, Yusan vừa đỡ vừa lo sẽ trúng những người dân đang vây quanh chàng

tìm sự che chở.

Điều gì đến đã phải đến, gươm của Prang trong một đòn bị Yusan đánh chệch đi đã hướng thẳng vào

một cô gái trẻ gần đó. Quá bất ngờ, trước cả khi kịp suy nghĩ, Yusan lao đến đỡ và đường gươm sắc

rạch một đường dài rất sâu trên lưng chàng, bung cả giáp trụ. Máu bắn lên, vỡ tung những bụi đỏ.

Yusan ngã gục xuống đất, mái tóc nâu xõa khỏi nút bện, máu ộc ra khỏi miệng trong tiếng la hét thảm

thiết của những người dân xung quanh.

Không hề chùn tay, Prang vung gươm lên lần nữa.

Qua màn tóc rũ, Yusan quay đôi mắt xanh nhìn kẻ thù. Chàng không còn đủ sức gượng dậy.

Và, thế là hết.

Legend of Porasitus - Chương 146

-Khôngggg!

Tiếng thét vang lên cùng lúc khi một âm thanh chói chói vang lên khi hai lưỡi gươm va nhau. Một

cú va chạm đáng sợ, đẩy người vừa xuất hiện ngã bật ra sau, khụy xuống cạnh Yusan. Người đó

ngước đôi mắt xanh rực sáng lên nhìn Prang, không chút sợ hãi khi hoàng đế Henki bùng lên giận

dữ.

-Tránh ra! – Prang quát – Tránh ra ngay!

Nhưng vô ích.

Reven Ping vẫn giương gươm lên, như tỏ ý sẽ chống lại nếu Prang lại định gây nguy hiểm cho

Yusan.

Cả Prang và Yusan không ai dám tin vào mắt mình.

Người con gái đó bằng một sự can đảm đáng kinh ngạc đang đứng chặn ngay trước mũi gươm của

Prang Erokin, không hề run sợ.

Trong khi mắt Yusan mở to sững sờ thì mặt Prang ngày càng tái xám đi, chàng rít :

-Tránh ra ngay, Reven. Tránh ra.

-Tôi không thể. – Ana đáp rành rọt – Tôi không thể để vương tử Yusan chết.

Câu nói đó chẳng khác nào một nhát dao chí mạng đâm vào tim Prang và trông chàng như không thể

thở nổi.

-Người... phản ta ?

-Không. Tôi chỉ không muốn vương tử chết.

Ana hoàn toàn chân thành khi nói những lời ấy. Nàng muốn Prang chiến thắng, muốn đoạt lấy

Serazan bằng bất cứ giá nào. Nhưng sinh mạng Yusan không nằm trong phạm vi những thứ có thể

đánh đổi với số phận. Nàng không muốn Yusan chết vì thế chẳng còn cách nào khác. Giá như Prang

có thể hiểu song nếu chàng không hiểu thì Ana vẫn phải hành động như vậy, bất chấp. Và Prang

không hiểu thật, thứ duy nhất chàng có thể hiểu là cách nàng cầm gươm chứng tỏ nếu Prang vẫn giữ

nguyên ý định thì nàng sẵn sàng đấu tay đôi với chàng.

Prang nhắm mắt lại. Hít một hơi sâu, cố sức bình tĩnh.

Tại sao Anastasia làm vậy ?! Chẳng phải ban này nàng chính là người muốn đấu với Yusan ư ?

Nàng muốn ta phải giết nàng sao ? Nàng định vứt bỏ hết công sức bao năm qua chỉ vì một tên vương

tử đã bại trận sao ? Nếu ta cương quyết, nàng sẽ chống lại ta, sẽ căm thù ta, một lần nữa. Không.

Không thể như thế. Ta không để Lachesis muốn làm gì thì làm lần thứ hai đâu. Không.

Prang từ từ mở mắt ra. Quân Henki đã ngập khắp Kaising. Kaising đã thất thủ. Việc chiếm được nó

hoàn toàn chỉ còn là vấn đề thời gian. Chàng cúi xuống nhìn vào đôi mắt của Anastasia, đưa một tay

về phía nàng.

-Bệ hạ... – Ngơ ngác, Ana không hiểu.

Nhưng Prang không cần nàng hiểu, chàng đột ngột nắm lấy một tay của nàng, xốc lên, mạnh đến nỗi

Ana không cưỡng lại kịp. Prang kéo Ana vào lòng và chỉ bằng một tay, ghì chặt lấy nàng, tay kia

hướng mũi gươm về phía Yusan vừa gượng dậy trên đất, máu vẫn ứa ra.

-Bệ hạ, ngài không... – Ana toan vùng thoát khỏi sự kiểm soát của Prang.

-Nàng im đi! – Prang bất ngờ quát.

Ana sững lại. Cái gì ? Prang vừa nói cái gì ?

Song Prang không hề quan tâm đến sự kinh hoàng đang bùng nổ trong mắt Anastasia, chàng hạ

giọng nói tiếp, với Yusan :

-Ta đã thắng.

Yusan rùng mình. Câu nói trước đó phải chăng chàng nghe lầm ? Không. Vì đôi mắt kia... Prang

đang ghì chặt Anastasia trong tay và đôi mắt của hắn nói lên tất cả. Hắn biết. Thề có Atropos, hắn đã biết nàng là nữ và thậm chí, nàng là ai. Và khi Prang nói hắn đã thắng thì Yusan không thể biết là

hắn thắng trong trận chiến giành Kaising hay là giành Anastasia. Cũng có thể là cả hai.

Prang hài lòng đọc thấy sự thông hiểu trong mắt Yusan.

-Ta sẽ không giết ngươi và... – Chàng ngừng lại, đảo mắt ra xung quanh rồi thét - Ngừng lại! Lui

quân!

Tiếng hô vang dội, chấn động cả không gian. Quân Henki dừng sững lại. Chẳng mấy chốc, tất cả

quân Henki đều ngừng cuộc chém giết và lui về hàng ngũ chỉnh tề vây quanh hoàng đế.

Prang chậm rãi nói tiếp, vẫn không hề có ý buông Anastasia ra, mặc kệ ánh nhìn khó hiểu từ quân

lính:

-... một món quà, cho người. Yusan thân mến ạ, ta không cần Kaising, cũng chẳng cần Serazan. Ta

đã thắng, thế là đủ. Từ nay, Serazan sẽ vẫn nằm dưới sự cai trị của hoàng tộc Bạch nguyệt, với điều

kiện, thuận phục Henki. Tự do trong khuôn phép, một ý kiến không tồi, phải không ?

-Ngài...

-Đừng từ chối. Đó là một thoả hiệp tốt cho dân tộc của người. Và lại, cái gì cũng có cái giá của nó. –

Prang thu gươm về rồi mặc Yusan vẫn còn sững sờ, chàng quay về phía thuộc hạ. Các tướng quân

đều bị thương, nặng hoặc nhẹ. Trong đó Jacken đang nằm trên cáng, mặt tái nhợt do mất máu nhưng

có vẻ không nguy hiểm mấy.

-Thế nào Yusan ? – Prang quay trở lại.

Yusan nhìn Prang rồi nhìn Anastasia. Hãn yêu người con gái đó. Yusan không biết làm cách nào

Prang phát hiện ra bí mật nọ, nhưng... Yusan từ từ mỉm cười:

-Tôi đồng ý. Tôi đã thua.

“Nhưng ngài cũng không thắng, Prang ạ.”, đó là điều Yusan không nói ra.

-Bệ hạ, vậy nếu... nếu mọi thứ chấm dứt như thế thì chúng tôi phải làm gì ?

– Tornado ngỡ ngác hỏi.

-Phong toả Kaising. Ổn định trật tự. Bất cứ kẻ nào có ý chống lại không
thuần phục Henki, đều giết.

-VẬY TÔI SẼ DẪN MỘT PHẦN QUÂN TRỞ LẠI DOANH TRẠI... – Cinnamon góp ý nhưng
Prang gạt đi rồi nhẹ

nhàng quay nhìn Yusan, chàng nhếch miệng cười:

-Giờ này chắc Gensan thân mến đang ở doanh trại của ta, phải không tam
vương tử ?

Hắn quá thông minh. Yusan tự nghĩ trong im lặng.

Prang lặng lẽ thu nụ cười vào đôi mắt bỗng chốc tối sầm của mình.

Trò chơi vẫn chưa kết thúc.

Quả thực giữa cuộc hỗn chiến, khi nhận ra tình hình không thể cứu vãn,
Syringa theo lệnh Yusan đã

bí mật mở cửa phòng giam cho thái tử. Việc Yusan sát Gensan chỉ là cái cớ
để tách em trai chàng ra

khỏi cuộc chiến một cách hợp lí. Vì hơn ai hết, Yusan thấu hiểu rằng không
có gì bất hạnh hơn đối

với Gensan khi bắt buộc phải tiếp tục tham gia cuộc chiến chống lại người
mình yêu. Y như dự đoán

của Yusan, vừa thoát khỏi, Gensan đã đi tìm Hec. Lần này, là để chiến đấu
với chính bản thân

chàng.

...

Khi Gensan bước vào lều, Hec đang ngồi bên địa đờ. Mắt nàng nhìn mông lung vào khoảng không

trước mặt, ánh mắt sẫm lại một sắc xám mờ đục như màu mây ngày u ám trời chẳng thể mưa. Đôi

tay mảnh của nàng thì đang ôm trong lòng một thứ làm Gensan lặng đi ngay khi nhìn thấy - quả cầu

thủy tinh chàng đã tặng Hec vào cái ngày tưởng chừng họ chia lìa ở Henki... Chuyện mới đây mà

như đã dài cả đời, làm lòng đau thắt một nỗi cay đắng bi thương... Gensan nhắm mắt lại, nhưng hình

ảnh người thiếu nữ ngồi đó vẫn hiện rõ trong tâm trí chàng như một dấu ấn định mệnh mãi mãi

không gì có thể xoá nhoà, dù là nước mắt, hay là máu... Gensan biết. Thế nên khi mở mắt ra, chàng

cất giọng, giọng bình thản vô ngần :

-Hecates...

Hec giật mình quay lại.

Người mà nàng yêu thương đã đứng đấy tự bao giờ, trong tà áo choàng lấm đầy máu. Khuôn mặt

chàng thân quen đến mức làm Hec có thể bật khóc khi nhìn thấy. Nhưng đôi mắt chàng làm tim Hec

đau. Không oán hận, mà là sự bình thản sâu thẳm, thứ chỉ có khi người ta đã tìm được con đường

giải thoát nỗi đau. Không còn đau tức là không còn yêu ? Niềm vui tái ngộ và nỗi đau mất mát trong

một giây hoà trộn làm nước mắt nàng ứa ra chậm như máu rỉ từ vết thương.

“Hecates”... không phải là “Seraph”...

-Gens... – Hec mỉm cười. Nàng không biết vì sao mình lại cười. Giống như là vô thức. Nàng không

biết lí do thực sự cho sự có mặt của Gensan ở đây vào lúc này, nhưng một linh cảm kì lạ đã ngăn sự

ngạc nhiên lan toả. Hec hoàn toàn không bất ngờ.

Việc họ phải đối mặt như vậy là điều hiển nhiên sẽ xảy ra. Không sớm thì muộn.

Nàng không đứng dậy, từ từ cúi nhìn quả cầu thủy tinh vì biết Gensan cũng đang nhìn nó, ánh mắt

họ tụ lại trên điểm sáng lấp lánh trên món đồ trang trí rồi nàng lại ngược nhìn Gensan, nói nhẹ

nhàng:

-Thật là một tạo vật đẹp đẽ, phải không ?

Nhưng Gensan không trả lời, thay vào đó, chàng tuốt kiếm ra, chĩa về phía nàng.

Mũi kiếm như hướng thẳng vào mắt Hecates, đôi mắt xám bạc màu kim loại. Nụ cười trên môi nàng

phai tàn một cách nhẹ nhàng không kém gì cách nó nó bùng nổ. Hec nghiêng đầu, nhìn Gensan,

không nói gì, không một lời thắc mắc, thậm chí, không một tiếng kêu ngạc nhiên.

-Ta đến để giết nàng.

Nàng nhè nhẹ gật đầu:

-Em hiểu.

-Ta tin là nàng hiểu.

-Em yêu chàng. Em-yêu-chàng. - Hec nhấn giọng, từng chữ như từng giọt nước buông rơi xuống

mặt hồ thình lạng rồi lan ra êm dịu thành những vòng sóng mỏng manh.

“Vậy mà nàng đã phản bội ta. Phải chăng vì nàng yêu Prang hơn?”, đáng lẽ Gensan có thể hỏi, có

thể phẫn nộ hét lên, song lời nói của Hec làm tim chàng chìm xuống trong làn nước nơi những giọt

nước Hec buông làm lan những vòng sóng kia. Và chàng hiểu rằng, vào lúc này đây, chàng chẳng

còn cần lời giải thích nào nữa.

Vì cho dù câu trả lời là gì thì chàng vẫn yêu người con gái này.

Ngay từ giây phút đầu tiên họ gặp nhau, mọi thứ đã là như vậy. Không hề đổi thay.

-Ta cũng yêu nàng, Hecates...

“Hecates”... không phải là “Seraph”...

Người Gensan yêu là Hecates Stein Erokin, quận chúa Henki, kẻ tử thù của Serazan, kết quả của một

mối tình tội lỗi, dòng máu đáng nguyên rủa, ác quỷ, mọi thứ...

Nàng không còn cần phải là “Seraph”.

Hec lại mỉm cười, nụ cười thấu hiểu và biết ơn vì cũng được thấu hiểu, thấu hiểu chứ không phải tha

thứ. Gens yêu nàng. Gens vẫn yêu nàng. Mặc cho tất cả những gì đã qua. Đó mới là điều quan trọng

nhất. Nàng không còn gì đau khổ. Hết sức bình thản, nàng chờ đợi...

Cái Chết không bao giờ là điều đáng sợ khi nó đến cùng tình yêu...

...

-Có tôi ở đây mà lại để cho quận chúa chết thì có phải là tắc trách quá không ?

Canary đang chậm rãi bước vào lều, không giáp phục, vẫn thứ y phục màu hoàng kim chói sáng ấy

với chiếc quạt phe phẩy trong tay, có chăng chỉ là thêm bao kiếm bên hông. Nụ cười rạng rỡ trên

môi vị tướng quân ấy.

-Canary Citron... – Gensan bật ra cái tên mà chàng nguyên rủa, từ chàng toả ra sự chết chóc - Đừng

cản ta giết Hecates.

-Ta đâu có cản. – Canary nói tỉnh như không, dừng lại ở lưng chừng, cùng với Gensan và Hec tạo

thành một cái tam giác khá là đều – Nào nào, ra tay đi. Ta cũng ghét cô bé này lắm cơ, dám từ chối

ta cơ đấy. Thật là gan quá mà.

-Người dám làm gì ... ? – Gensan sững lại, chợt thấy lòng mình sôi lên.

Vị tướng quân kia vẫn nhẫn nha kể lẽ :

-Gì đâu. Ta muốn an ủi cô ấy một chút nhưng mà dám cự tuyệt, lại còn tát ta một cái. Đâu có bỏ qua

dễ dàng được. May có dịp này, bệ hạ cho ta mình ta ở lại coi sóc cô bé. Người mà không đến giết thì

chính ta cũng phải làm-gì-đó mất.

-Người... - Cả Gensan và Hec đều giật run người, phút bình lặng của sự thấu hiểu giữa họ đã bị tên

tướng quân ứa cột nhà này phá hỏng hoàn toàn.

Canary mỉm cười nhìn họ :

-Ô, người lè mè quá. Không nỡ giết đúng không ? Thôi thì để ta làm luôn cho xong.

Chàng xoay chiếc quạt trên tay, nhanh như chớp, phóng nó về phía Hec như một thứ ám khí.

Kengggggg!

Cái quạt bị hất ngược và Canary dễ dàng đón lấy.

Gensan đã vung kiếm đỡ cho Hec, thay vì giết nàng hoặc để mặc chiếc quạt giết nàng. Hành động đó

không chỉ khiến Hec ngỡ ngàng mà chính Gensan cũng vậy. Chàng không thể tin là mình lại cứu

Hec. Chỉ biết rằng vào giây phút ấy, bất giác chàng vung gươm đến theo một phản xạ không thể

hiểu.

-Chàng làm gì vậy ?

Sau phút sửng sốt, Hec ngỡ ngác hỏi và nhìn Gensan với ánh mắt rõ ràng là không-thể-tin-được.

-Ta... - Gensan thì đang nhìn trừng trừng vào lưỡi kiếm trên tay mình như thể nó là thứ gì đó có thể

nói được hay ít ra là có thể trả lời câu hỏi của Hec thay chàng - câu trả lời mà chàng hoàn toàn

không có.

Chỉ một người không bất ngờ. Dĩ nhiên là Canary rồi. Chàng ung dung ngồi xuống chiếc ghế gần đó,

bung quạt ra và dùng nó như một chiếc quạt bình thường, vừa quạt vừa nói:

-Cậu bé ạ, cậu thật là ngây thơ. Không phải cậu nghĩ rằng đột nhập vào doanh trại Henki lại dễ đến

thế đấy chứ ? Chỉ cần giết vài lính canh, phải không ? Nếu mà dễ như thế thì Abalone và Almah đâu

có vong mạng. Theo ta biết, thì có một đội quân Ohlan đang bao vây ngoài kia chờ thái tử cao quý

của Serazan đấy.

-Nghĩa là, các người biết ta sẽ đến ?

Gensan liếc nhìn Hec nhưng nàng tỏ ý không biết gì.

-Cũng gần gần như thế. – Canary đáp – Nhưng ta ước gì nó sai, rằng cậu đến đây để đem quận chúa

đi chứ không phải giết quận chúa. Đừng vội phản đối. Gensan Solome, cậu không-thể-giết-cô-ấy

đâu. Bởi vì cậu yêu cô ấy, còn yêu hơn bản thân cậu, yêu hơn đất nước của cậu. Ngay từ đầu đã là

vậy rồi. Khi mà cậu đưa quận chúa của chúng tôi rời Henki thì bất kể cô ấy có phải là gián điệp hay

không, điều đó đều nguy hại đến Serezan. Nhưng cậu bất chấp. Cậu hiểu và cậu chấp nhận mọi điều

có thể xảy ra. Cậu yêu cô ấy còn nhiều hơn cậu tưởng. Và buồn cười thay, anh trai cậu lại biết rõ

điều đó hơn cậu.

Mắt Gensan mở to nhưng giọng chàng đáp nhẹ như hơi thở:

-Người không thể biết rõ như vậy.

Và vì nó nhẹ như hơi thở, Canary vờ chẳng nghe thấy gì, chàng nói tiếp:

-Ngay cả việc cậu định giết quận chúa rồi tự sát nữa, nó chỉ càng chứng minh là cậu yêu cô ấy,

Gensan thân mến ạ, và rằng cậu là một kẻ ích kỷ hiển nhiên. Cậu không thể gạt quận chúa khỏi tâm

trí như đáng lẽ phải làm. Cậu đáng-lẽ phải hiểu rõ rằng cậu là một thái tử, sinh mạng của cậu rất

quan trọng, nếu cậu mạo hiểm đột nhập doanh trại địch chỉ để ám sát quận chúa, một việc làm hết

sức không cần thiết vào lúc nước sôi lửa bỏng như vậy, thì cậu có thể bị giết. Tệ hơn, bị bắt làm con tin. Nhưng cậu bất chấp, phải không ? Cậu chọn tình yêu này, cho dù cậu có phải trả cái giá đắt như

thế nào. Ngay từ đầu, cậu đã chọn, thái tử ạ, ngay từ đầu, con tim cậu đã chọn...

-Người nói sai rồi, Canary. - Gensan lạnh lùng nói.

-Vậy ư ? Vậy nếu ta ném chiếc quạt về phía quận chúa một lần nữa, cậu sẽ bỏ mặc chứ ?

-Người sẽ không giết quận chúa của người.

-Có, ta sẽ làm. Vì bệ hạ đã giao toàn quyền cho ta trong việc này. “Giết chết Hec, nếu cần”, vậy đấy.

- Canary thở hắt ra điệu bộ như vừa nói lời tâm phào.

Prang là kẻ đủ tàn nhẫn để ra mệnh lệnh đó. Canary lại là kẻ đủ băng giá để thực hiện nó.

Hec nhắm mắt lại và một vị cay đắng bất chợt dâng lên. Ôi, anh trai của nàng...

- Thế nào ? – Canary gập chiếc quạt lại.

Một sự im lặng căng thẳng bao trùm lên không gian. Gensan nhìn trừng trừng Canary trong khi Hec

nhìn chàng. Rồi ánh mắt vị thái tử từ từ hạ xuống thanh kiếm, bỗng tay chàng buông ra và thanh

kiếm rơi xuống nền đất, óng lên sắc bạc. Gensan thở ra một hơi dài:

- Người nói sai rồi Canary Citron. Ta biết mình yêu Hecates như-thế-nào, ta biết hơn-là-Yusan-biết.

Nhưng ... - Chàng quay nhìn Hec - ... đó là điều duy nhất người sai. Phải, ta không thể nhìn Hecates

chết.

Nước mắt Hec tuôn trào vào khoảnh khắc từ cuối cùng được thốt ra.

- Cậu đúng là một kẻ phản bội đáng khinh bỉ nhất trong lịch sử Serazan. – Canary thông thả nói -

Vậy nên có thêm một chút tội lỗi cũng đâu có khác bao nhiêu. Ôi chao, - Chàng bật ra tiếng rên giả

vờ khi bất ngờ rút kiếm cửa vào hông mình. Trước sự kinh ngạc của Hec và Gensan, máu từ từ ứa ra

qua lớp áo choàng bị rách, Canary ôm vết thương, cười – Gensan Solome, thái tử thật là có kiếm

thuật tuyệt đỉnh, đến như ta mà còn trúng thương như thế này... Làm sao mà ta có thể bảo vệ, không

cho cậu đem quận chúa đi đây...

-Canary, ý người là... – Hec ngơ ngác giây lát rồi nàng chột hiểu, nước mắt trên má vẫn còn chưa

khô, nàng thì thầm khe khẽ – Cám ơn...rất cám ơn.

Giờ thì Gensan cũng đã hiểu ra, chàng không thể tin vào điều mình vừa thấy, nhưng nó chẳng có vẻ

gì là một trò lừa và ánh mắt chàng toả ra sự biết ơn sâu sắc khó thốt nên lời. Rồi chàng cúi nhặt kiếm lên và đưa tay về phía Hec, nói nhỏ nhẹ nhưng rành mạch :

-Nàng đi với ta chứ, Hec ?

Và khi nàng đặt tay vào tay Gensan, cả hai đều biết rằng họ sẽ vĩnh viễn không bao giờ rời xa nhau

nữa, cho dù sống hay chết.

Rồi hai con người trẻ tuổi ấy, tay trong tay, vén cửa lều, băng mình vào khu rừng bao la gần doanh

trại. Cũng như lần Canary cùng Hec tiễn Adonis, giờ đây, Canary lặng lẽ nhìn theo bóng họ, chàng

cầu trời cho họ mãi mãi được hạnh phúc và bình yên với tình yêu chân thật của mình...

-Vì nhiệm vụ của Địa nhân là bảo vệ hoàng tộc... – Canary buông một lời như gió thoảng vào

khoảng không bên ngoài.

Xa xa, trên nền trời mờ khói nhạt, như ẩn hiện nụ cười hài lòng của người thầy đầu tiên đã dạy

chàng nhiều năm về trước – Deodar Czardas...

Legend of Porasitus - Chương 147

Rất nhiều người đã chết. Ana nhìn cảnh thu dọn chiến trường từ tầng cao trên cung điện Sessia, một

trong những phụ cung còn chưa cháy rụi của Jinnee. Máu loang thành từ vết dài ở những con phố

chính. Trời đã dần chiều nhưng người ta chỉ mới thu dọn xong các xác chết. Prang đã ra lệnh cho

quân Henki làm nhiệm vụ đó trong khi những người dân còn quá khiếp hãi được phép ở trong nhà.

Prang, à, Prang.

Ana cảm thấy người mình căng ra dưới một sức ép to lớn.

...

Tiếng cửa mở. Qua hình phản chiếu trên kính cửa sổ, Ana thấy Prang bước vào phòng rồi khép cửa

lại sau lưng.

-À, Reven. Tornado đã nói là người muốn nói chuyện với ta mà ta lại quên mất. – Prang làm ra vẻ

thản nhiên, ngồi xuống một chiếc ghế gần đó - Sắp xếp hoàng tộc Serazan không dễ mà. Nhất là lũ

quý tộc già, may mà Yusan rất có thiện chí.

Quên ? Nói dối. Ana thừa hiểu.

-Nào, giờ thì có chuyện gì ?

Ana từ từ quay lại.

-Ngài đã biết gì, thưa bệ hạ ? – Nàng đi thẳng vào vấn đề, không hề khoan nhượng.

Cuộc chiến Serazan vừa kết thúc thì cuộc chiến mới lại bắt đầu.

-Ta không hiểu. – Prang tránh ánh mắt đi chỗ khác.

-Tôi biết là ngài biết. Tôi cũng biết là ngài không, hoặc chưa có ý định giết tôi, hay ít ra là công khai việc của tôi. Thế nên...

-Thế nên quân đoàn Jua chưa tạo phản, phải không ?

Ana giật mình. Prang ngược nhìn nàng, mỉm cười:

-Nếu như nàng cảm thấy bị đe dọa hẳn nhiên đã ngay lập tức hạ lệnh cho quân đoàn trung thành nhất

của nàng, cũng là quân đoàn thiện chiến nhất của ta, phản lại ta. Ta nói đúng chứ ?

-Thì ra là do ngài sợ rằng binh biến ngay trên đất Serazan sẽ đảo ngược thắng lợi mà ngài vừa có ?

-Đó dĩ nhiên là một lí do. Nàng đã đặt quân cờ mạnh nhất của mình lên bàn thì thiết nghĩ ta cũng nên

tỏ ra tôn trọng nó. – Prang khẽ chập những đầu ngón tay lại với nhau, ra chiều đang suy nghĩ mông

lung lẫm – Tuy vậy, lí do chính vẫn là... ta không muốn nàng chết. Reven ạ, nàng quá giống

Anastasia, người mà ta yêu.

Ana sửng người. Khoan đã. Prang vừa nói gì ?

-...mà ta thì không có đủ can đảm giết Anastasia lần nữa. Ta hiểu nàng muốn trở thành tướng quân

để bộc lộ tham vọng của mình, được dịp biến chúng thành sự thật. Ta đã cho nàng cơ hội đó. Và giờ

ta nghĩ nàng nên trả ơn bằng cách ở bên cạnh ta.

Khoan. Ana cố gắng sắp xếp các chi tiết. Vậy là Prang chỉ biết nàng là nữ chứ chưa biết nàng thực

sự là ai sao ? Không lí nào. Một kẻ thông minh như thế, chỉ cần suy đoán cũng đủ biết được sự thật!

-Ngài giả vờ không biết ư ? – Ana buông giọng lạnh lẽo và ngay lập tức, nàng nhận ra mình rơi vào

cái bẫy của Prang khi mà mắt chàng sáng lên:

-Ý nàng là ta giả vờ không biết điều gì ?

Prang biết, dĩ nhiên rồi. Prang đã biết tất cả. Nhưng hãn giả vờ và dẫn dụ nàng tự mình nói ra toàn

bộ sự thật. Ana không thích cảm giác này, cảm giác bị người khác điều khiển. Nàng gạt đi :

-Vậy là ngài biết tôi là nữ nhưng vẫn không tước chức vị và xử tội tôi sao ?

Nàng sẽ không nói ra gì hết. Trò vờn này nàng sẽ chơi đến cùng.

-Ồ, - Prang bật cười – Làm sao ta có thể xử tội một người đầy công trạng như Reven Ping ? Ta đã

nói rồi, ta chỉ cần một điều duy nhất. – Chàng nhìn thẳng vào Ana – Nàng hãy ở bên cạnh ta, như từ

trước đến giờ, và, hơn thế nữa.

Không thể nào. Prang biết nàng là ai, biết nàng ở đây để làm gì mà chỉ yêu cầu thế sao ? Không thể!

Hãn phải giết nàng chứ! Jacken đã bảo loại người như Prang chắc chắn không thích mạo hiểm sinh

mạng của mình! Thế tại sao hãn lại...

-Nhưng ... cho dù thế nào thì ngài cũng không nên... không nên hành động... như thế trước mặt bao

nhiều là quân lính...

-Nàng xấu hổ sao ?

Ana giật mình quay nhìn Prang, thoáng bối rối nhưng ngay khi nhận ra nét cười nơi khóe môi Prang

thì mặt nàng tối sầm lại ngay :

-Ngài biết rõ là tôi không có ý đó.

-Nàng nghĩ xem quân lính sẽ chọn cách kết luận nào sau khi chứng kiến điều đó. Bệ hạ trong lúc

giận dữ không chế đại tướng quân đã mất bình tĩnh mà nói nhảm hay, đại tướng quân Reven Ping

nổi tiếng tàn nhẫn thực ra là một cô gái ?Ồ, Reven Ping là nữ, nếu là nàng, nàng có tin-nói không ?

-Cho dù quân lính cho rằng ngài nói nhảm thì các tướng quân cũng có thể nghi ngờ...

-Nàng thực sự nghĩ rằng họ có thể nghe thấy trong tình trạng hỗn loạn vậy ư ? Vả lại, cho dù bất cứ

ai nghi ngờ thì ta tin mình đủ khả năng dập tắt bất cứ âm mưu thú vị nào dựa trên một-từ-do-ta-nói-

nhảm như thế.

Ana biết Prang không nói dối về điều này, càng không hề ân hận vì đã hành động như vậy. Đúng là

Prang có đủ khả năng kiểm soát tình hình và việc Reven là nữ thật ra cũng không hề ảnh hưởng

nhiều đến vị thế đại tướng quân của nàng. Nàng đã tiến lên vị thế ngày hôm nay bằng chính thực

lực. Reven Ping là người như thế nào, hẳn nhiên quân Henki hiểu rất rõ.
Không ai muốn chống lại

quyền lực của hoàng đế và đại tướng quân vào thời điểm này. Tuy nhiên, tất cả những điều đó vẫn

không thể đảm bảo hoàn toàn điều gì. Suy cho cùng, Prang cũng đã hành động liều lĩnh, mà còn là

hành động liều lĩnh không đáng có, không giống chút nào người tên Prang Erokin mà Ana vẫn biết.

-Tại sao ngài làm như vậy ?

Nụ cười trên môi vị hoàng đế vụt tắt, chàng cất giọng điềm nhiên :

-Ta không muốn nàng rời xa ta, cho dù vì bất cứ lý do gì.

Rồi chàng chậm rãi vươn tay về phía Ana.

Một lần nữa Ana cảm thấy bối rối vì sự nghiêm túc đặc biệt nàng dễ dàng nhận thấy trong giọng nói

của Prang :

-Nhưng...

-Đến đây với ta. – Ánh mắt Prang rực sáng đầy uy quyền.

Ana hơi sững người, bên người nàng giờ đây có vũ khí, Prang cũng vậy. Nhưng nếu hẳn muốn giết

nàng thì chẳng cần đợi đến bây giờ. Vậy nàng có nên giết hẳn không ?

-Tôi...

-Đến-đây-với-ta. - Prang lập lại. Không chỉ là mệnh lệnh, mà gần như là sự ám thị.

Không còn cách nào nấn ná thêm, Ana bước đến bên cạnh Prang, thận trọng từng bước nhưng thật là

vô ích, Prang vừa tóm được tay nàng đã kéo nàng ngã vào lòng mình, nhanh đến mức Ana không kịp

phản ứng.

-Bệ hạ, ngài làm ... – Nàng bối rối nhiều hơn là tức giận, cố vùng ra.

Song trước khi nàng nói hết lời, Prang đã đặt lên môi nàng một nụ hôn. Ana mở to mắt, không thể

tin được điều đang diễn ra. Qua làn giáp lót của chiến phục, nàng cảm thấy vòng tay Prang siết chặt

hơn. Dùng hết sức, Ana cố gắng đẩy Prang ra nhưng rồi chính nàng cuối cùng cũng không khước từ

nữa. Lý trí dần mờ đi.

Đây là Prang của nàng. Prang mà nàng yêu. Và chàng đang ôm nàng trong tay, đang hôn nàng.

Nếu đây là một cơn ác mộng thì là một cơn ác mộng quá ngọt ngào...

Nàng có nên giết Prang không ... ?

Quên nó đi...

Tại sao nàng phải khước từ người mà nàng yêu ?

...

Khi cái hôn dài kết thúc, Prang ngấm nhìn khuôn mặt mà chàng ngày đêm nhớ thương. Làn da ửng

hồng vì xúc động, đôi mắt khép hờ huyền ảo. Nàng mềm mại như một cánh hoa hồng. Anastasia của

chàng, người con gái đẹp nhất thế gian. Trong giây phút ấy, Prang có thể tin rằng nàng cũng yêu

chàng.

Chàng đưa tay vuốt nhẹ gò má của người yêu và nàng nghiêng đầu áp lấy tay chàng. Đây là một giấc

mơ! Prang không thể tin có một ngày mình có thể giữ chặt Anastasia trong tay mà không gặp phải

sự chống cự nào. Thậm chí đã có lúc chàng những tưởng không bao giờ còn nghe thấy hơi thở của

nàng nữa... Niềm hạnh phúc và nỗi đau hoà vào làm một khi chàng nhìn thấy nước mắt bỗng ngấn

quanh đôi mắt xanh trong sáng của người con gái chàng yêu. Ana thì thầm:

-Prang... em yêu chàng...

Nhưng lời kì diệu đó vừa được thốt ra thì chính Ana bừng tỉnh. Nàng vùng ra khỏi tay Prang, đứng

vụt dậy và mặt đỏ rực lên:

-Không được, không được, không phải thế.

Prang không thể nhịn được cười khi nhìn thấy điệu bộ đó của Reven Ping - kẻ nổi tiếng tàn nhẫn,

nàng quả thật cũng chẳng khác bao nhiêu cái lần đầu tiên Prang hôn nàng giữa hoàng cung Porasitus

năm nàng mười sáu tuổi.

Ana giận điên lên được vì nàng không cách nào ngăn mặt mình đừng đỏ lên. Nàng giận dữ chạy ra

phía cửa, toan rời khỏi phòng thì giọng Prang vang lên sau lưng :

-Ta biết là nàng yêu ta và nàng sẽ còn trở lại.

Ana đóng cửa đánh rầm nhưng tiếng cười của Prang vọng ra cả bên ngoài. Và thứ duy nhất khiến

Ana không chú ý đến nó nữa chính là việc bắt gặp cái nhìn buồn bã của Yusan phía đầu hành lang

hướng vào nàng.

Mặt nàng ngừng đỏ chỉ trong tích tắc và tiếng của Prang như trôi tuột về nơi xa xăm nào, chỉ còn nụ

cười dịu dàng mà rất buồn của Yusan Solome đọng lại khi mà chàng cất lời :

-Chúng ta có thể nói chuyện một lát không ?

Prang cũng chỉ ngừng cười khi Canary bước vào phòng. Không hẳn là bước, có hai lính hầu đỡ lấy

hai bên đi chằng bước từng bước khó nhọc, máu loang khắp y phục.

-Có việc gì thế ? – Prang nhướn mày lên.

Canary hất đầu khe khẽ ra hiệu cho lính hầu đỡ chằng ngồi xuống chiếc ghế đối diện hoàng đế rồi

cho họ lui. Mỗi động tác di chuyển Canary đều nhẩn nhó rên rĩ. Khi không còn ai khác trong

phòng, Prang mới cất giọng lần nữa:

-Ta biết khi huấn luyện sát thủ nhà Czardas có dạy thuật diễn kịch. Nhưng nhìn người thế ta tự nhủ

không biết mình có phải đã ép uổng một thiên tài kịch nghệ trở thành tướng quân không đây ?

-Bệ hạ, tôi bị thương thật mà. – Canary chỉ vào vết thương nơi hông – Gensan đã đâm cho tôi một

nhát chí tử, làm tôi gục xuống trong đau đớn quằn quại và khi tôi gượng dậy được thì hắn đã dẫn

quận chúa đáng kính biến mất tự bao giờ. Tôi tài hèn lực mọn không cách nào ngăn cản được...

-Nghe như hoàng tử chém một con rồng hung ác và giải thoát công chúa ấy nhỉ ? Bây giờ thì ta thấy

người có triển vọng trong cả nghề nhũ mẫu nữa đấy.

-Bệ hạ, ngài thật là có đầu óc khôi hài.

-Địa nhân trẻ nhất trong lịch sử gia tộc Czardas, thiên tài độc dược, từng khống chế cả đế nhất thần

kiếm Abalone mà lại bại trận nhanh chóng dưới tay một thái tử non nớt như Gensan Solome ư ?

Canary, người mới thật là có đầu óc khôi hài. – Prang bình thản đáp lại.

Không còn cách nào khác để kéo dài trò đùa của mình, Canary ngời thẳng trở lại, vuốt vuốt tà áo cho

ngay ngắn và cười rất tươi:

-Bệ hạ, ngài quả là một đối thủ nặng ký, nói chuyện với ngài luôn luôn rất, rất vui. Nhưng vết

thương này là thật đấy. Tôi ghét bị đau lắm, thế mà vì quận chúa yêu dấu, tôi lại phải tự đâm mình

một nhát. Còn lại thì... ngài có biết là bột Intamis khi pha với nước và một chút rất ít máu thật sẽ

khiến nước có màu đỏ như máu không ?

-Xem chừng người dùng quá nhiều nước rồi. Bê bết máu, đó là từ người ta thường dùng trong

trường hợp này phải không ? Vậy mọi chuyện thế nào ?

-Đã xong. Như ngài mong muốn. Gensan không nỡ giết quận chúa và giờ thì họ đang ở đâu đó nơi

chân trời hạnh phúc ngoài kia. – Nghĩ giây lát, vị tướng quân cai trị Doxllis thêm vào - Thật là lãng mạn làm sao.

-Đủ-rồi-Canary, sức chịu đựng của ta có giới hạn đối với những câu cảm thán đặc-biệt của người

đấy. Thôi thế là tốt, nhiệm vụ của người đã hoàn thành, người muốn có vài mĩ nữ chứ gì ? Về Henki

ta sẽ cho người tùy chọn.

Nhiệm vụ của Prang giao cho Canary khi ở lại coi sóc Hecates là : khi Gensan đến, nếu hãn nhất

quyết giết quận chúa, hãy giết hãn rồi đem quận chúa đến bên ta ngay; nếu hãn không thể giết quận

chúa thì hãy giúp hãn nhận ra tình yêu của mình rồi để họ được thoát đi cùng nhau.

Nghĩ lại, Canary không khỏi mỉm cười sau chiếc quạt vừa được chàng xoè ra:

-Bệ hạ quả là một người tàn nhẫn đáng-yêu. Trong thời gian gần đây, ngài đã làm tất cả khiến quận

chúa dần rời xa ngài để có đủ can đảm gắn bó mãi mãi với Gensan ?

-Ta chỉ làm điều cần làm. Hec đã trả xong món nợ với ta rồi. Giờ đây, nó chỉ nên sống vì một người

mà thôi.

Tuy nói vậy song bảo Prang không hề cảm thấy mất mát thì thật là nói dối. Làm sao lại có thể không

cảm thấy mất mát, nhất là với một người độc đoán, nặng tính sở hữu đến mức chính bản thân chàng

cũng biết vậy như Prang Erokin ?

Hec, Hecates... Holiserus, em gái của chàng, mãi mãi là em gái của chàng...

-Tôi hi vọng một ngày nào đó quận chúa sẽ tự mình đoán ra được mọi chuyện. – Canary thôi giọng

đùa cợt rồi bất ngờ chàng chuyển đề tài – Ngài có chuyện vui phải không thưa đấng-chí-tôn ?

-Không. – Prang lập tức lấy lại vỏ bọc băng giá, chàng suýt nữa đã quên mất cặp mắt tinh tường của

viên tướng quân này. Nhưng rõ ràng đã quá muộn cho mọi lời nói dối, Canary nhấn nha phe phẩy

quạt, làm bộ như nhìn băng quơ đi đâu đấy:

-Thế mà tôi vừa thấy đại tướng quân xinh đẹp của chúng ta mặt đỏ bừng nện cửa phòng này một cái

rầm, thật không sao hiểu nổi. Tôi bảo là, mặt-đỏ-bừng đấy nhé.

Vị tướng quân nhấn giọng ở ba từ nợ như thế đó là một thói quen vô hại.

-Canary người...

-Tôi chưa nói hết. - Mắt Canary loé lên ánh sáng tinh quái – Tôi còn thấy ngay sau ấy, đại tướng

quân đã đi đâu đó với một nhân vật thật đặc biệt.

-...

-Là, vương tử Yusan Solome...

Legend of Porasitus - Chương 148

Trong một căn phòng trống thuộc khu hậu điện của Sessia, Yusan từ tốn mời Ana ngồi trong lúc

nàng lặng lẽ quan sát chàng. Chàng vẫn chưa thay giáp phục, nó loang đầy những vết máu khô,

những vết thương được băng bó qua loa, mái tóc nâu vốn mượt mà giờ bay loà xoà lơỉ lỏng do xơ

khô những nút bện. Tất cả mang đến một hình ảnh Yusan thật khác những gì vẫn luôn tồn tại trong

trí nhớ của Ana. Không còn là một chàng vương tử có vẻ đẹp dịu dàng, thanh nhã nữa.

-Vương tử, Colvusa... – Ana liếc nhìn vết thương trên tay của Yusan.

Hiểu ý, chàng khẽ lắc đầu :

-Chỉ hơi đau một chút, nhưng nó thì đang bị trung hoà với lượng độc sẵn có trong người ta rồi. Nàng

không cần lo lắng.

-Vậy thì tốt. – Ana nói cho có lời chứ thực ra nàng cảm thấy bối rối vì bầu không khí quá tĩnh lặng.

Được một lúc Yusan mới bắt đầu vào câu chuyện:

-Giờ nàng định thế nào ?

-Sao ... ?

-Prang đã biết, nàng cũng nhận ra rồi phải không ?

Ana gật đầu.

-Nàng vẫn nhất quyết phải trả thù ư ? Hôm nay ta tin là nàng có thể thấy một cách giải quyết khác.

Prang yêu nàng, thực sự rất yêu nàng.

-Tôi biết. – Ana đáp nhẹ nhàng rồi nàng nhoẻn miệng cười nhưng đôi mắt lạnh giá – Có điều, kế hoạch

vẫn sẽ không có gì thay đổi. Đây là lúc sắp đạt được điều tôi mong chờ, không thể bỗng chốc vứt bỏ

mọi thứ được. Hẳn nhiên hôm nay tôi cũng tin là ngài có thể hiểu việc làm của tôi hơn bao giờ hết.

Khi mà đất nước của ngài đã bị chiếm và nhân dân của ngài đã bị tàn sát, chẳng lẽ ngài có thể

khoanh tay làm ngơ bỏ qua mọi chuyện ?

Yusan trầm ngâm chống tay lên trán :

-Đúng là không thể bỏ qua. Nhưng ta đã định chỉ hi sinh mỗi bản thân mình để giải quyết mọi

chuyện.

-Ý ngài là...

-Ta biết Prang chỉ vì hiếu thắng mới tấn công Kaising bằng đòn khủng khiếp đó, nguyên nhân chính

là ta. Thế nên nếu đánh bại được ta, Prang sẽ dễ dàng bị thuyết phục để đưa đến một thoả hiệp ít tổn

hại cho dân chúng hơn. Ta rất vui vì ít ra thì mọi chuyện cũng không đi chệch kế hoạch lắm.

Thật ra thì Yusan hiểu rằng một phần khiến mọi chuyện diễn tiến theo chiều hướng bất ngờ này là

nhờ Ana. Cũng như Yusan, Prang đọc được ánh mắt của đối thủ và Prang dễ dàng nhận ra tình yêu

mà Yusan dành cho Ana cũng như Prang không quên rằng giữa họ đã từng có mối quan hệ ân nghĩa

ra sao. “Cái gì cũng có cái giá của nó.”, Prang chẳng phải đã nói rất rõ ràng đó ư? Tha cho Serazan

tức là Prang muốn thay Ana, trả lại cái ơn Yusan đã ban cho nàng, và từ đó, cắt đứt mọi mối ràng

buộc giữa họ với nhau.

“Hắn thật quá khôn ngoan và xảo quyệt.”, Yusan không khỏi bật cười trong suy nghĩ.

Còn Ana thì hiểu rằng, Yusan nhân từ, lo nghĩ cho người khác nhưng cũng chẳng kém thông minh.

Chàng đã đạt được cái chàng muốn cũng như Prang đạt được cái Prang muốn. Chỉ có điều mục đích

họ khác nhau nên Yusan biết cách dung hoà cả hai một cách thật là khéo léo.

-Nhưng lúc đó ngài đã có thể bị giết...

Thấy sự lo lắng vẫn còn vương trong ánh mắt của Ana, Yusan dịu dàng mỉm cười rồi chàng quay trở

lại câu chuyện chính :

-Thế sau đó thì sao... ?

Rồi không để Ana bật ra câu trả lời mà thực lòng chàng không hề muốn nghe, Yusan bỗng nói tiếp:

-Ta biết... Máu không thể đổi màu. Oán hận của một dân tộc không thể dùng một tình yêu cá nhân

mà hoá giải được. Vì nàng đã có quyết định dứt khoát về tương lai của chính nàng và vì ta không thể

làm gì để thay đổi điều đó ngay từ lúc chúng ta gặp nhau lần đầu, thế nên ta chỉ cầu mong nàng đừng

chết. Anastasia ạ, ta thực tâm cầu mong nàng đừng chết.

Cầu mong, chứ không phải “cầu xin”, vì Yusan biết mình không có đủ tư cách cầu xin điều đó... Lời

nói nhẹ nhàng không bi lụy. Yusan đã kìm nén hết những thứ tình cảm đau thương vào sâu trong tận

đáy lòng.

Vào khoảnh khắc ấy Ana nhớ lại tất cả những gì đã qua giữa họ : lần đầu tiên họ gặp nhau ở một

quán ăn sau trận ẩu đả của nàng với vài tên lính hộ vệ Jinnee; nơi khách quán Sigatsu, Yusan

Solome trong mắt nàng công chúa nhỏ như một thiên thần giáng thế, cao quý vô vàn; rồi lần Yusan

đến thăm nàng trong chiến dịch Dahlia và câu chuyện về nhà tiên tri áo đỏ... Mọi kí ức vụt hiện lên

chỉ trong một ánh mắt xanh thăm ấm áp. Serazan – nơi bắt đầu và kết thúc.

Yusan là thiên đường mà nàng mãi mãi không bao giờ đặt chân đến được, là thiên đường mà nàng

đã từ bỏ ngay từ giây phút đầu tiên.

Nước mắt tuôn rơi khi Ana nhớ lại thứ tình cảm trong sáng mà nàng từng hướng về chàng trai đang

ở trước mặt mình.

Yusan bước đến gần và quỳ xuống cạnh chỗ Ana ngồi, đưa tay dịu dàng gạt đi những giọt lệ trên má

nàng:

-Đừng khóc. Ta không muốn tình yêu của ta làm nàng phải khóc. - Rồi chàng rướn người đặt một

cái hôn nhẹ lên trán Ana như một lời chúc lành – Hãy quý trọng hạnh phúc hiếm hoi mà Lachesis

ban cho nàng sau tất cả máu và nước mắt. Prang yêu nàng, nàng cũng yêu Prang, hãy ghi nhớ cả hai

sự thật đó.

-Vương tử, tôi ...

Nhưng vương tử khẽ lắc đầu, chậm rãi đứng dậy.

-Còn ta, ta chỉ cầu mong nàng đừng chết... Nhưng đó cũng là một sự mong chờ quá ích kỉ phải

không ?

Rồi trước khi Ana kịp nói thêm lời nào, Yusan quay lưng bước ra cửa và đi khỏi phòng.

Ana gục mặt vào hai bàn tay rồi từ các kẽ ngón tay, nước mắt bắt đầu ứa ra trong câm lặng. Nàng

cảm thấy nỗi đau trong trái tim mình. Cho dù Yusan không đòi hỏi gì hơn là được thấy nàng hạnh

phúc thì Ana vẫn không thể không thấy đau đớn.

Yusan đã đến để thuyết phục nàng mở lòng ra với Prang. Dù Yusan yêu nàng. Phải. Dù Yusan yêu

nàng.

...

Năng tàn còn để lại ánh sao, hoa tàn còn hương thơm vương vấn... chẳng lẽ tình yêu tàn lại chẳng để

lại chút dư vị gì hay sao... ?

Quân Henki đóng lại Kaising trong một tuần để ổn định trật tự, dưỡng sức và bổ sung lương thực.

Trong suốt những ngày ấy, cả Prang, Yusan và Ana hầu như không có cơ hội gặp gỡ riêng. Có vẻ

như luôn có một trong số họ cố tránh gặp những người còn lại. Tuy vậy, công việc đủ nhiều để lấp

đầy mọi khoảng trống.

Chữa trị cho những người bị thương, thu dọn chiến trường, sửa sang những gì bị hư hỏng. Quân đội

làm mọi thứ một cách chình chu, rất có kỉ luật, không dám phiến nhiễu dân chúng lần nào khi lệnh

hoàng đế đã ban xuống rằng kẻ nào dám vi phạm sẽ xử tử tức khắc. Thật khó có thể tin một quân đội

khát máu đến thế lại có thể tuân theo quân lệnh răm rắp, giờ đây hiền lành chẳng kém lính hộ thành

Serazan trong thời thái bình. Nhưng suy cho cùng, cũng chỉ có tuân theo lệnh thượng cấp như vậy

thì đại quân Henki mới đạt đến được sức mạnh khủng khiếp nhường kia trên chiến trường.

Đó là bề nổi, còn ở phần chìm của tảng băng, Reven cùng sự cố vấn của mình là Canary đích thân

đốc thúc việc truy tìm những kẻ có tư tưởng chống lại Henki vẫn lần khuất đầu đó và tàn sát không

chút nương tay. Có những đêm, máu chảy dài trên những con đường vừa mới được thu dọn sạch sẽ

của Kaising. Dân chúng vừa nể phục tính kỉ luật vừa khiếp hãi sự tàn nhẫn của quân đội Henki.

Prang đã âm thầm đưa ra một thông điệp vô cùng rõ ràng : tuân theo thì sẽ sống rất yên ổn nhưng chỉ

cần có ý muốn chống lại thì sẽ chịu kết cục bi thảm không tưởng tượng nổi. Đại tướng quân Reven

Ping chính là đại diện tiêu biểu nhất cho bản chất của quân đội đến từ phương Bắc. Bình thường hẳn

luôn có dáng vẻ nho nhã, lịch thiệp, trông dịu dàng chẳng kém vương tử Yusan, đến mức trẻ con,

nếu không bị bố mẹ ngăn cản, hẳn cũng muốn đến chơi với hẳn mỗi khi Reven thân hành thị sát tình

hình trong dân chúng. Tuy nhiên, có một lần, một người Serazan đã nhân cơ hội đó mà toan ám sát

Reven. Không cho lính hộ vệ can thiệp, tự tay Reven đã giải quyết chỉ bằng một nhát gươm, chém

bay đầu người đàn ông nọ. Máu bắn tung lên giữa thanh thiên bạch nhật, bắn cả vào khuôn mặt đẹp

tuyệt vời của tên đại tướng quân ấy nhưng hắn không chớp mắt lấy một lần, bình thản dùng khăn tay

lau vết máu trước con mắt kính hoàng của những người dân có mặt.

Và rồi hắn mỉm cười khi quay nhìn những người dân ấy, nhẹ nhàng cất giọng, thứ giọng thanh như

tiếng chuông bạc :

-Mọi người đã có một đêm ngon giấc không bị tên lính thấp kém nào của tôi làm phiền chứ ?

Chẳng bao lâu, ai cũng tin rằng Reven Ping không phải là sứ giả của thần Chết.

Mà, hắn chính là thần Chết.

...

Nhưng cả việc đó cũng chưa hắn là phần chìm sâu nhất.

Ở tận cùng của tầng băng, đầu não của nền quân sự Henki – Prang Erokin – nhanh chóng tiến hành

kế hoạch sát nhập Serazan vào đế chế rộng lớn của mình. Những cuộc họp bàn với giới quý tộc

Serazan hoàn toàn chỉ có ý nghĩa hình thức. Prang luôn mở đầu bằng một câu hỏi tưởng như đầy

thiện chí để chờ đợi sự góp ý nhưng chẳng có ý kiến nào không bị những lập luận của tên hoàng đế

nổi tiếng đa mưu túc trí kia đề bệp rồi bác bỏ hoàn toàn. Người duy nhất có đủ khả năng phản bác thì

lại vô cùng kiệm lời. Yusan luôn cân nhắc chỉ phản đối khi thật cần thiết và bằng cách mềm mỏng

nhất. Chàng hiểu rõ rằng việc chàng đối địch với Prang lúc này chỉ đem đến hiệu quả ngược mà thôi.

Bộ luật Serazan gần như bị xoá bỏ tất cả để thay bằng luật của Henki. “Tự do trong khuôn phép”, đó

là một cụm từ quá mỹ miều để chỉ một sự thật cay đắng như vậy.

Thế nhưng ít ra Prang cũng giữ một phần bản chất lời hứa của mình.

Vào cái ngày đại quân viễn chinh Henki cuối cùng cũng chuẩn bị rời Serazan, Prang đã không cắt

đặt bất cứ viên tướng nào ở lại giám sát mọi hành động của vùng tân thuộc địa. Chàng giao toàn

quyền cho vị vua mới của vùng đất này – Yusan Solome.

-Ta cũng như dân chúng hoàn toàn tin tưởng vào năng lực tuyệt vời của điện hạ. – Prang đã nói như

vậy trong buổi lễ đưa tiễn.

Yusan thì quá thừa thông minh để hiểu chức vị ấy thật ra cũng là một sợi dây hồng giữ chân chàng ở

Serazan, không thể đến gần Ana được nữa. Prang luôn tỏ ra quá khôn ngoan nhưng điều thú vị trong

cuộc đấu này là việc đối tượng để tiếp nhận sự khôn ngoan được bộc lộ của Prang là Yusan thì lại

luôn vờ như không biết gì.

Đoàn chiến xa bắt đầu lăn bánh, những đội quân áo đen chỉnh tề bước đi. Kẻ chinh phạt dần rời xa

vùng đất đã bị khuất phục với một vòng nguyệt quế đẫm máu trên đầu.

Yusan nhìn theo và nghĩ, may mắn là mọi chuyện đã kết thúc không quá tồi tệ như chàng vẫn tưởng.

Phần lớn chính là nhờ Ana. Không cần Prang nói thẳng ra, Yusan cũng hiểu rằng nàng đã trả xong

món nợ ân nghĩa với mình.

...

Đúng lúc đó một bàn tay cứng như thép bóp chặt lấy tay Yusan và một giọng nói vang lên từ phía

sau :

-Tôi có lí do để tin rằng ngài đang tránh mặt tôi. Nhưng lần này thì không được nữa đâu. Chúng ta

cần nói chuyện với nhau.

Yusan biết điều này rồi cũng đến, chàng khẽ gật đầu:

-Tất nhiên rồi, Abele.

Legend of Porasitus - Chương 149

Yusan tiếp Abele ở khách quán Sigatsu - chỗ ưa thích của chàng hơn là Sessia. Syringa đang ở Zion

nên chắc chắn sẽ không có ai làm phiền họ. Abele đứng bên cửa sổ. Ánh hoàng hôn dát lên người

chàng một sắc nâu vàng tàn lụi. Trong khi đó Yusan ngồi trên chiếc ghế quen thuộc của mình, chờ

đợi.

-Tại sao những ngày qua ngài tránh mặt tôi ? – Abele mở lời – Như vậy là ngài biết thái tử đã đi đâu, phải không ?

-Theo ta được biết thì nó đã thoát đi cùng với Hecates. Canary Citron đã nói như vậy.

-Canary Citron ?! – Abele bất chợt quên đi ý chính của câu trả lời – Citron ư ?!

-Hình như người không nhận ra. Phải, là Citron, Địa nhân đã phản bội gia tộc Czardas, trước

Adonis.

Abele run lên. Thế mà chàng hoàn toàn không hề nhận ra. Không ngờ tên tướng quân với thứ kiêu

cách xa hoa và lối sống trụy lạc đó lại có thể là... là Địa nhân huyền thoại.

Abele bình tĩnh, giận dữ nói :

-Một kẻ như hãn mà ngài tin được ư ? Nhỡ hãn đã giết thái tử và...

-Ngôi sao của Gensan vẫn còn sáng, và sáng hơn bao giờ hết. Ta có thể đảm bảo rằng nó vẫn còn

sống.

-Vậy là... thái tử cuối cùng vẫn chọn cô gái đó à ? - Giọng của Abele chợt lặng đi trong một âm sắc

khác thường - Thế còn tôi thì sao ? Thái tử đã từ bỏ Serazan còn tôi thì lại thề nguyện trung thành

với ngài, tôi những tưởng với ngài, Serazan là quan trọng nhất, thế mà ngài đã từ bỏ nó, vứt bỏ cả

tôi. Tôi đã thề sẽ sống vì ngài nhưng nếu ngài không còn cần tôi nữa, thì tôi sống vì cái gì ?!

Yusan có thể thấu hiểu nỗi đau đớn đó của Thanh long. Một sát thủ sinh ra là vì một chủ nhân duy

nhất, phục vụ chủ nhân là lí tưởng sống của một sát thủ. Aureola, Almah, Abalone, tất cả họ đều đã

chết thật bi thảm ở cái tuổi còn rất trẻ vì lí tưởng của mình nhưng người bất hạnh nhất là người vẫn

còn sống mà mất đi lí tưởng. Chính là người cuối cùng trong Tứ linh thú, cũng là người cuối cùng

của gia tộc Czardas – Thanh long Abele. Hoàn toàn lạc lõng, mất phương hướng và cô độc.

Giờ đây Abele không còn nhận ra vì sao mình tồn tại.

-Hãy tìm một cuộc sống khác. – Yusan chân thành khuyên - Cuộc chiến đã kết thúc. Nhà Czardas đã

sụp đổ. Người đã tự do, Abele. Hãy làm chủ số phận của mình.

Abele im lìm khi tiếp nhận lời khuyên ấy. Chàng lặng nhìn mặt trời đã lặn quá nửa phía chân trời xa

xa, ánh lên rắng đỏ rực như máu, loang lổ những vệt dài trên các áng mây mỏng manh.

-Nhìn thấy một mặt trời rực rỡ như vậy vào đầu mùa đông thì thật là khác thường. – Chàng nói

mông lung – Nó quá nóng dành cho một mùa đông, ngài không thấy sao ?

-Có lẽ... – Yusan không khó để nhận ra ý nghĩa thực sự của lời nhận xét.

-Tôi đã hiểu ý ngài. – Abele nói tiếp rồi chậm rãi tiến ra cửa. Trước khi bóng chàng khuất dạng, một

câu nói được chàng bỏ lại, nhẹ nhàng như tan vào không khí lạnh lẽo không thể nhầm lẫn được của

một mùa đông khắc nghiệt đang dần lộ mình – Nhưng, số phận của tôi chính là làm một sát thủ.

...

Trời sập tối nhanh chóng. Yusan nhắm mắt lại.

Abele sẽ chọn con đường tương lai như thế nào là điều Yusan không thể can thiệp, nhưng chàng có

một linh cảm rõ ràng rằng đây không phải là lần cuối cùng chàng nghe về tung tích của Thanh long.

Chàng mở mắt ra lần nữa. Sao đã lác đác xuất hiện trên nền trời. Chòm Serest lu mờ nhưng không

tắt hẳn, chòm Peregrine thì có vẻ như sáng trở lại vậy mà không hiểu sao Yusan có cảm giác đó chỉ

là chút hồi quang le lói. Ngôi sao hộ mệnh của Gensan thì sáng hơn bao giờ hết, bên cạnh một ngôi

sao khác, dĩ nhiên là Hecates.

Thế rồi Yusan lặng người đi...

Bức tranh lấp lánh mà Lachesis vẽ trên bầu trời đã có một sự thay đổi!

Một sự thay đổi vận mệnh!

Yusan không thể tin được những điều mà vị nữ thần của số mệnh muốn chàng thấy.

Không lí nào ... câu chuyện mà chàng vẫn ngỡ suốt bao năm qua lại có một bước ngoặt như thế sao

?!

Nhưng giữa khu rừng im lặng, số phận không tiết lộ thêm bất cứ điều gì, nó chỉ khẽ thở ra một hơi

thật dài cùng ánh sáng của các vì sao đang từ từ lịm dần trong mắt nhà tiên tri trẻ tuổi...

Vài ngày sau, đại quân Henki đặt chân đến Porasitus vào một buổi chiều muộn, trạm dừng cuối cùng

trước khi về đến quê hương.

Nhưng quê hương của Ana là ở đây. Và khi trước mắt nàng, phía xa xa hiện lên vòm mái tuyệt đẹp

của chính điện Selena thân quen thì Ana cảm thấy trái tim mình lặng đi trong niềm vui sướng bình

yên. Hoa hồng lại nở trong những khu vườn, lan toả hương thơm ngọt ngào khắp các con phố lát đá

trắng thanh nhã. Hoa hồng bạch, hoa hồng nhung, hoa hồng đảo Duo, hoa hồng xứ Leyo, hoa hồng

đơn, hoa hồng cánh tía,... Ana như có thể nhận ra từng mùi hương riêng của mỗi loại hoa hồng trong

làn nắng cuối ngày.

-Đại tướng quân...

Ana giật mình, ở bên cạnh, Tornado đã xuống ngựa và đang ngược lên nhìn nàng:

-Ngài còn mãi nghĩ gì vậy ? Bệ hạ đã hạ lệnh nghỉ lại đây đêm nay, ngài không nghe thấy sao ?

-À... - Ana cũng liền xuống ngựa - ... chỉ vì hương hoa thơm quá... - Rồi như vừa nghĩ ra điều gì đó, nàng nói tiếp - Tornado, anh biết hương hoa gì không ?

Trông vị tướng quân kia như thể chưa bao giờ kinh ngạc hơn:

-Ngài đang đùa ư ? Dĩ nhiên là hoa hồng rồi. Porasitus là vùng đất của hoa hồng mà.

-Nhưng... anh không thấy hoa hồng ở đây có mùi hương khác hoa hồng của các vùng khác à ? Kể cả

hoa hồng Porasitus được đem về trồng ở Lesbos.

Tornado đảo mắt nhìn quanh rồi nhún vai:

-Chuyện đó thì tôi không biết. Đại tướng quân, ngài tinh tế đến mức đáng ngạc nhiên đấy...

-Cứ như một công tử quý tộc thực sự vậy...

Ana quay lại, Cinnamon đã ở sau lưng nàng từ bao giờ, đôi mắt ông ta khép hờ như thể cũng đang

thường thức bầu không khí dịu ngọt xung quanh rồi chậm rãi nói tiếp :

-Chứ mũi của những tướng quân như ta thì chỉ toàn ngửi thấy mùi máu thôi, cho dù là ở giữa vườn

hoa hồng đệ nhất đi chẳng nữa.

Nói đoạn, ông ta lạnh lùng bước về phía dinh thự thống đốc đã mở rộng cửa chờ đón các vị chỉ huy

quân đội. Ana nhìn theo và thấy Cinnamon nhập vào nhóm người đang hộ tống hoàng đế. Nàng bắt

gặp ánh mắt Prang nhìn lại nàng, bất giác khiến Ana rùng mình. Từ lúc rời Kaising, Prang chưa một

lần nói chuyện trực tiếp với nàng, cũng không lần nào nhắc lại sự thật đã được phơi bày giữa họ.

Trong suốt chuyến đi, Prang đã cư xử với Ana đúng như một hoàng đế cư xử với một đại tướng

quân. Vậy mà giờ đây, ngay trên đất Porasitus này, Prang lại nhìn nàng như vậy... Nhưng cũng chỉ là

trong khoảnh khắc, rồi thì hoàng đế cùng vài tùy tùng bước vào bên trong dinh thự. Ana nhận ra

mình đang cảm thấy không dễ chịu chút nào.

-Đại tướng quân, ngài đừng để ý. - Giọng Tornado lại vang lên - Cinnamon đang giận vì phải nghỉ

lại đây đêm nay nên cứ kiếm cơ này nọ thôi.

-Chẳng phải đã có tin chiến thắng từ Penla đến rồi sao...?

-Nhưng ông ta lo cho vương phi...

-“Linh cảm của một người cha”, đó là cách miêu tả đúng trong trường hợp này. - Canary đột ngột

xen vào bằng một giọng vút cao bất bình thường - Nào, hai người không định vào nghỉ ngơi à ? Tôi

thì muốn gặp vị thống đốc mới lắm rồi đây. Xem ra anh ta làm việc được đấy chứ, với những đoá

hoa xinh đẹp, một toà dinh thự xinh đẹp, một vùng đất xinh đẹp và, à, dĩ nhiên rồi, các thiếu nữ còn

đẹp hơn cả hoa. - Canary cúi rạp người, nâng tay Ana lên - Cho phép tôi
mời quý cô điệu vũ quý

phái này, hồi tiểu thư kiều diễm.

-Hoặc là đầu cậu sẽ bay vì tội vô lễ với thượng cấp. - Tornado nhấn giọng
rồi hất tay Canary ra khỏi

tay Ana, lôi đi - Nào, bữa tiệc mà thiếu cậu sẽ mất vui đấy.

Canary để mặc mình bị đồng đội lôi theo, vừa đi vừa đảo ánh mắt trêu đùa
về phía Ana :

-Cậu sai rồi, Candour, thiếu mỹ nhân thì mới mất vui chứ...

Vào giây phút ấy, Ana hiểu điều nàng nghi ngờ bấy lâu là chính xác :
Canary Citron biết thân phận

của nàng. Không cần biết bằng cách nào, chỉ biết rằng hẳn chắc chắn biết.
Còn Cinnamon và

Tornado thì Ana vẫn chưa kết luận được. Nàng cảm thấy vị đắng trong
miệng, không chỉ vì cơn

khát, mà vì một điều đáng nghĩ hơn rất nhiều, đó là mặc cho Prang định làm
gì sau khi biết tất cả thì nàng cũng sẽ phải đi trước một bước...

Nàng là công chúa của vùng đất này. Dù hoa hồng đã một lần nữa toả
hương cũng không có nghĩa

máu chưa từng rơi xuống nơi đây.

Và, công chúa của Porasitus sẽ giết hoàng đế Henki. Đó là sự thật không
bao giờ có thể đổi thay.

Yến tiệc được tổ chức mừng đại quân, nhưng đó chỉ là một yến tiệc rất đơn giản mà mục đích chủ

yếu là sự yết kiến hoàng đế của thống đốc Porasitus cùng phu nhân. Hoàng tử Elysium đã không còn

nét thù hằn u ám trên mặt nữa. Ana nhìn thấy niềm hạnh phúc trong mắt anh ta khi sánh bước bên

người vợ mới cưới - tiểu thư Olena Ganles. Anh ta đã có một gia đình mới, một quê hương mới để

yêu thương và bảo vệ. Ana hiểu rằng nàng đã giao Porasitus cho người đủ khả năng chăm lo cho nó

thay hoàng tộc đã mất.

Nhưng ngay cả trong bữa tiệc ấy, Prang cũng không nhìn Ana lấy một lần. Không còn là Prang sôi

sục tham vọng bá chủ, không còn là Prang khéo léo trong từng lời nói, Prang mà Ana thấy giờ đây

đối với nàng lạnh lùng đến vô cảm. Chàng như không biết đến sự tồn tại của vị đại tướng quân luôn

hộ tống sát bên. Đôi mắt xám không lộ ra bất cứ suy nghĩ nào của hoàng đế trẻ. Một lần nữa, Ana lại

cảm thấy miệng mình khô đắng.

Lấy lý do không khoẻ, Ana lui về phòng nghỉ sớm. Khi đi ngang qua cửa sổ nhìn ra khu đất rộng

bên ngoài dinh thự, nàng nhìn thấy trong đêm tối bập bùng ánh lửa được thắp lên trong bữa tiệc

được tổ chức cho quân lính. Đêm nay, đại quân đã được phép uống rượu thoả thích, trừ quân đoàn

của nàng, quân đoàn từ lâu đã bị cấm uống thứ nước của quý đó trước khi có mệnh lệnh cho phép

trực tiếp từ đại tướng quân. Ana cần một đội quân luôn luôn sẵn sàng chiến đấu, nhất là trong hoàn

cảnh hiện nay. Quân đoàn Jua chính là chiếc đai an toàn giữ cho mọi thứ còn trong vòng kiểm soát

của nàng, kể cả những hành động không đoán trước được từ Prang.

Nhưng đêm nay không phải là thời điểm quyết định tuy đang ở trên đất Porasitus. Vì hơn ai hết Ana

hiểu rằng, Prang đủ thông minh để biết đây là vùng đất lợi thế cho một cuộc nổi loạn như vậy. Giờ

đây, chắc chắn ngoài kia, rượu sẽ cháy bùng lên những ngọn lửa và quân Henki đã nhận được mật

lệnh từ chính hoàng đế để luôn trong tình trạng tỉnh táo nhất để phòng mọi bất trắc cho dù bản thân

họ hoàn toàn không hiểu lý do của mối lo ngại ấy.

Đêm đó, Ana chỉ thiếp đi giây lát trong giấc ngủ chập chờn e sợ bị phục kích. Nàng đã như thế kể từ

lúc rời Kaising. Ban này, nàng đau đớn vì Prang không nhìn nàng, ban đêm, nàng lại không thể chợp

mắt nổi với sự ám ảnh rằng một giây lơ lửng, quân đoàn Jua sẽ bị tước khỏi tay nàng và rồi nàng sẽ

bị hành quyết với thân phận thật sự bị chính Prang phơi bày.

...

Thế rồi đêm giá lạnh cũng trôi qua, sớm mai ngày hôm sau, đại quân chuẩn bị trở về Henki.

Và, Penla sẽ là nơi cuộc chiến thực sự của Ana bắt đầu sau nhiều năm chuẩn bị.

Khi nhìn mình trong gương vào sáng hôm ấy, Ana hiểu rằng, rồi thì cái gì phải đến cuối cùng sẽ đến.

Còn đến rất nhanh.

Legend of Porasitus - Chương 150

Khi rời Porasitus, Ana chỉ ngoái nhìn cái bóng mờ xa của Selena một lần duy nhất rồi nàng thúc

ngựa nhập vào đoàn quân đang rầm rập bước đi. Jacken giờ đã hồi phục đủ để có thể cưỡi ngựa cạnh

Ana cho dù nàng đã cố gắng thuyết phục chàng nên nghỉ ngơi thêm. Ana không biết làm cách nào

Prang biết sự thật nhưng nàng không muốn nghĩ Jacken chính là người tiết lộ. Nàng không thể tin

điều đó. Jacken sẽ không phản bội nàng. Ngay cả việc thay vì nghỉ ngơi để mau hồi phục, chàng lại

cố sức theo sát bên Ana bảo vệ một cách thầm lặng nhưng không qua nổi sự quan sát tinh tường của

nàng. Jacken đang hành động như thế lo rằng chỉ cần chàng chớp mắt, Reven sẽ biến mất như quặng

chúa Hecates mà chàng hết mực yêu thương vậy. Jacken sẽ không phản bội nàng, không bao giờ

phản bội nàng...

Sáng hôm ấy, Prang ngồi trong xe phủ vải kín với lý do đêm qua uống nhiều rượu không được khoẻ.

Cả Canary trong vòng tay các mỹ nữ cũng uống nhiều chẳng kém, đến mức cuối cùng không thể về

cùng đại quân mà đành xin hoàng đế cho phép về Penla sau.

-Sức khoẻ bệ hạ như thế đáng lẽ hôm nay cũng nên nghỉ lại Porasitus mới phải. - Ana nói khi đại

quân dừng chân nghỉ ở trạm đầu tiên trước khi vượt biên giới sang lãnh thổ Henki.

-Nhưng dân chúng đều đã được thông báo rằng đại quân sẽ cấp tốc về đến trong thời gian ngắn nhất.

- Giọng Prang lạnh lùng vang lên từ sau màn che dù có phần mệt mỏi hơn bình thường khá nhiều, đủ

để ai cũng có thể nhận ra.

“Prang sợ mình sẽ ra tay ám sát nếu ở Porasitus lâu ư?”, Ana tự nhủ trong đầu, nàng cảm thấy bản

thân đang mất dần sự sắc bén. Nàng chưa hề nghĩ đến chuyện ám sát Prang ở Porasitus, chưa hề, như

đáng ra đã phải nghĩ. Prang đã nghĩ hơn nàng. Tim Ana buốt lên trong một nỗi đau mà nàng hiểu rõ

nguyên do, Prang cuối cùng đã dựng lên pháo đài phòng thủ ấy. Càng đến gần Penla thì tường thành

càng cao. Và sự bình yên hiện tại chỉ là thứ ảo ảnh được tạo ra để lừa con mồi - chính là nàng.

Ana đã quá ngây thơ. Prang không yêu nàng. Ảo giác của năm mười sáu tuổi lại một lần nữa xoá tan

bản năng phòng vệ nơi nàng.

Nhưng lần này nàng đã tỉnh ra trước khi quá muộn.

-Bệ hạ nói đúng, trấn an dân chúng sau cuộc nổi loạn của Doxlisis mới là chuyện cấp bách lúc này,

tôi cạn nghĩ quá. - Nàng hạ giọng đáp rồi toan cáo lui.

Đúng lúc ấy, giọng Prang lại một lần nữa vang lên, nhưng lần này, giọng điệu hoàn toàn khác:

-Ta nhất định phải về nhanh chứ, không thì các mỹ nhân Henki sẽ giận đấy...

Bầu không gian bỗng như đông cứng lại xung quanh chiếc xe chở hoàng đế. Jacken và Cinnamon

đều tròn mắt nhìn trong lúc Ana bất thành lĩnh theo phản xạ, rút gương ra và hét :

-Người không phải bệ hạ! Người là ai?!

Vừa quát, nàng vừa hất tay ra hiệu, quân lính lập tức bao vây xung quanh chiếc xe.

-Đại tướng quân, ngài bình tĩnh... - Tornado vội vã chen vào giữa hàng quân, đứng chắn trước mũi

gương của Ana, vẻ mặt cực kì khó xử - Chỉ là...

-Tránh ra, Tornado. - Ana hạ lệnh và ánh mắt nàng sa sầm. Vị tướng quân kia bất đắc dĩ phải lui

sang một bên và Ana quát một lần nữa - Tốt hơn hết là người mau đầu hàng trước khi ta cho cung

thủ hành động, Canary Citron!

Cuối cùng thì giọng nói kia vang lên lần nữa, lần này thì quả nhiên là giọng của Canary, không

nhằm vào đâu được :

-Đó là một quyết định vô cùng hồ đồ, đại tướng quân xinh đẹp ạ. Ta đang giữ bệ hạ cao quý của các

ngài làm con tin trong đây và nếu tên bắn vào thì ta tin là ta tránh tên giỏi hơn bệ hạ rất nhiều đấy.

Không thể tin được! Đã ngay gần biên giới Henki! Vậy mà Canary... Lại còn là Canary nữa chứ!

Ana như thấy bầu trời quay cuồng trong mắt mình.

Đáng lẽ ngay từ khi khởi hành nàng phải nhận ra điều bất thường, đáng lẽ nàng không nên quá chìm

trong những toan tính riêng, nếu thế thì Prang...

Nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ về những chuyện đó. Ana liếc mắt ra hiệu cho Cinnamon và

Jacken. Rất nhanh, Jacken cùng vài quân lính nữa bất ngờ khống chế Tornado chỉ trong tích tắc còn

Cinnamon thì huy động thêm quân.

Trông vị tướng quân cai quản Ohlan như muốn nổ tung khi bị trói nghiền lại.

-Canary, đồng bọn của người đã bị bắt. - Ana cao giọng nhưng cố gắng giữ sự bình thản - Người có

thể giết bệ hạ, nhưng chắc chắn người cũng không thể thoát khỏi vòng vây của đại quân đâu, cho dù

người có là ai đi chăng nữa.

Giọng Canary ảm tiếng cười nhạt:

-Sát thủ sinh ra để chết vì nhiệm vụ mà chủ nhân giao cho.

-Thôi ngay cái trò này đi, Canary! - Tornado hét.

Song Ana gạt đi :

-Người nói “*chủ nhân*” ? Ta tưởng người không còn là người của gia tộc Czardas...

-Ta có nói chữ Czardas sao ? Chủ nhân của ta là... hoàng đế Prang Erokin đáng kính cơ mà.

...

-Hoàng đế ? - Ana sững người, nàng không nhận ra bên cạnh, Tornado thở ra một hơi dài chưa từng

thấy.

Tấm màn che chiếc xe được vén lên và rồi Canary trong bộ y phục màu hoàng kim chói sáng xuất

hiện, nở nụ cười rạng rỡ sau chiếc quạt :

-Trò đùa đó thú vị không thưa đại tướng quân ?

...

-Người đang nói cái quái gì vậy ?

-À, đó là một trò đùa. Chẳng có bộ hạ nào ở đây cả. Tôi chỉ đóng vai phản bội cho vui thôi. - Canary

vui vẻ đáp - Và quả thật trông thái độ của mọi người bây giờ nhìn rất vui.

Ana có thể cảm thấy máu sôi lên trong người mình.

-Thưa ngài, đó là một trò đùa ngu ngốc. - Tornado lên tiếng - Tính tình Canary ngài cũng biết rồi.

Thực ra chính bộ hạ muốn Canary giả làm ngài ngồi trong xe về Henki và ra lệnh cho tôi hỗ trợ cậu

ta. Phòng trường hợp có hiểu lầm, tôi có lệnh do chính bộ hạ viết để làm chứng.

Một cách hết sức khó khăn, Ana mới xoa tan được cơn khó thở sau giây phút căng thẳng vừa qua,

nàng quay nhìn Tornado, gằn giọng :

-Vậy hiện tại bộ hạ ở đâu ?

-... Parasitus ạ.

Một điều gì đó loáng qua trái tim nàng.

-Tại... sao ?

-Để tôi nói, Candour! - Canary cắt ngang, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người - Bộ hạ nói, ngài

muốn ở riêng giây lát với người con gái mà ngài yêu... - Chàng đột ngột hạ giọng xuống rất thấp, chỉ

đủ cho những ai gần đó nghe thấy - ... ngài có biết đó là ai không đại tướng quân ? - Canary hỏi rồi

tự trả lời bằng một giọng bình thường trở lại - Là công chúa Parasitus, nàng Anastasia.

Jacken có thể cảm thấy cơn rùng mình của người con gái mà chàng luôn lo lắng bảo vệ vào giây

phút tên nàng được thốt lên giữa muôn trùng quân Henki.

Còn Canary thì như vẫn chưa hài lòng với phản ứng nơi đại tướng quân sau những gì chàng nói, vậy

nên chàng lại tiếp ngay sau đó :

-Bệ hạ nói, cô gái xinh đẹp ấy đã chết rồi nhưng tình yêu của ngài thì không bao giờ chết. Ngài sẽ

đợi ở Porasitus để may ra... có thể gặp lại nàng, cho dù chỉ là một linh hồn mờ nhạt...

-Thôi trò đùa của cậu đi, Citron! - Cinnamon bất ngờ gầm lên - Vương phi của Henki là Jacaranda

và người phụ nữ trong tim bệ hạ cũng chỉ duy nhất có một cái tên ấy thôi! Hoặc là cậu im đi hoặc là

ta sẽ xử cậu với tội phỉ báng hoàng gia!

Song Canary hoàn toàn phớt lờ sự giận dữ ấy, cũng như Jacken, giờ chàng chỉ quan tâm đến thái độ

của đại tướng quân.

...

Ana hiểu những lời Canary nói, còn hơn cả hiểu. Những lời nói âm vang trong tim nàng, nơi sâu

thẳm nhất, lập đi lập lại như những con sóng không bao giờ dứt. Ở nơi đó không có gì ngoài sự

trống rỗng đến trắng toát. Nhưng rồi từ chính sự trống rỗng ấy một ý niệm chợt loé lên và nó trở

thành ý niệm duy nhất trong tâm trí Ana lúc này, với sự mãnh liệt mà chính nàng cũng không thể tin

là có thể có.

Trước khi mọi người xung quanh kịp phản ứng, Ana đã leo lên lưng ngựa:

-Ta cũng sẽ quay lại Porasitus, các người cứ theo kế hoạch mà về Penla. Quyền chỉ huy ở đây ta giao

lại cho Tornado!

Rồi vung roi thật mạnh, nàng rập người trên lưng ngựa, thúc con chiến mã lao ngược về phía con

đường vừa đi mà không một lời giải thích cũng không một lần ngoái lại. Chẳng mấy chốc bóng nàng

mất hút nơi khúc quanh của rừng cây trước sự sững sờ còn chưa hiểu gì của đại quân.

-Cái quái gì thế này. - Jacken choáng váng ôm đầu trong lúc Canary đến bên cạnh Tornado và hớn

hở nói :

-Để tôi cười trói cho ngài, tân chỉ huy!

-Cậu là thứ tướng quân gì thế?! Dem chuyện như vậy ra mà đùa được sao! - Tornado hét lên nhưng

Canary vẫn tỉnh như không, nhanh nhẹn gỡ các nút trói. Rồi chậm rãi, Tornado hạ giọng - Cậu cố ý

để lộ ra màn cải trang này với đại tướng quân phải không ?

Liếc nhìn vẻ bức tức của Cinnamon rồi vẻ mệt mỏi bất lực của Jacken bằng đôi mắt, Canary cuối

cùng đảo mắt trở lại phía Tornado, cười nhẹ :

-Đâu có. Tôi sao lại cố tình làm chuyện có lỗi thế với bệ hạ được.

Trong mắt Tornado, không có bất cứ sự tin tưởng nào vào câu trả lời ấy.

Nhưng Canary Citron chỉ im lặng và tiếp tục mỉm cười...

Bấy giờ, trong hàng quân, một người với ánh mắt tối sầm nhìn theo bóng Ana khuất dần phía xa...

Khi Ana về đến Porasitus thì chiều đã ngả bóng, nàng để ngựa lại bên ngoài rồi chạy vào hoàng

cung. Không một lính canh nào ở đó như quy định. Cả hoàng cung lộng lẫy dưới ánh hoàng hôn giờ

chìm trong sự tĩnh lặng thanh bình. Ana không ngừng lại nghỉ một giây. Nàng cứ chạy mãi trên các

bậc thềm đá cho đến khi chính cung Selena hiện ra với tượng nữ thần Hoà bình dang đôi cánh trắng

hiền hoà như vòng tay rộng mở chào đón đứa con thân yêu trở về trong sự che chở của mẹ nhân từ.

Đứng lặng trước bức tượng, Ana nhìn thấy chính vẻ thơ ngây của khuôn mặt mình năm mười lăm

tuổi trên khuôn mặt nữ thần. Cho dù máu đã từng ướt đẫm chân tượng thì nụ cười tuyệt đẹp vẫn

bừng sáng trên đôi môi kia như những tia nắng không bao giờ tắt trên bầu trời Porasitus xanh trong.

Bỗng Ana quay phắt lại, từ bậc thềm cao của Selena, nàng nhìn thấy xa xa, trên một con đường nhỏ

dẫn đến phụ cung Lency, cung điện của riêng nàng, một bóng người đang đứng...

...

Khi Prang nhận ra thì Ana đã đứng cách chàng chỉ còn một khoảng. Đôi mắt xanh lam của nàng mở

to, trong sáng như màu nước biển một sáng mùa hạ, nhìn thẳng vào chàng. Ánh chiều tà càng làm

nổi bật hơn những nét thanh tú trên khuôn mặt nàng. Họ đang cùng đứng trên con đường ngợp hoa

hồng dẫn đến Lency, nơi nhiều năm về trước, họ cũng đã từng đối mặt nhau như vậy. Thời gian như

quay ngược và chẳng có gì đổi thay.

Prang mỉm cười :

-Nàng thật là đẹp. Đẹp hơn ta tưởng rất, rất nhiều.

Nước mắt tuôn trào trên khuôn mặt Ana và nàng thì thầm theo hơi gió ấm áp của mùa thu còn sót lại

:

-Chàng ... sẽ lấy em thật ư ?

Prang bước từng bước chậm rãi về phía Ana, khi đã ở ngay trước mặt nàng, chàng từ từ cúi xuống

và thật nhẹ, chàng lướt môi lên làn môi ướt nước mắt của nàng, một nụ hôn nhẹ như gió thoảng qua.

-Phải, ta sẽ lấy nàng.

...

-Lúc đó ... chàng đã bỏ đi ngay... - Nàng đáp.

-Lúc đó, nàng hỏi câu “*Chàng sẽ lấy em thật chứ ?*” không trôi chảy được như thế đâu.

Ana cười khẽ. Prang vươn tay về phía nàng.

Và rồi Ana bật khóc thực sự trong vòng tay Prang, ở nơi ấy, nàng nhắm mắt lại, nghe thấy nhịp đập

trái tim của người yêu dấu ngay sát bên tai mình và cảm thấy một niềm hạnh phúc nghẹn ngào lan

toả theo từng hơi thở của họ giờ đây đã hoà quyện vào nhau...

Legend of Porasitus - Chương 151

Vào những ngày đầu tiên của mùa đông nơi Porasitus ấy, tuyết chưa rơi, nhưng chiếc lá vàng cuối

cùng cũng đã kịp lìa khỏi cành trong trơ trụi và vội vã. Cỏ héo khô, hoa tàn lụi. Mọi người như

thường lệ đón chờ cái giá rét hăng năm một cách nhẫn nại và chịu đựng. Vốn, chẳng ai thích mùa

đông...

Chỉ riêng Selena vẫn yên ả trôi qua ngày tháng thanh bình giữa những cánh hồng Hoàng Đế chưa

kịp úa màu... Những viên gạch đã mang màu rêu cũ kỹ, nhưng sắc hoàng kim ánh trên từng khung

cửa, từng bậc thềm, vẫn lấp lánh như chưa từng nhòa máu và lệ của đau thương mất mát. Trong

cung điện này, mọi thứ như ngừng già đi, ngừng héo hon, dù cho cả mùa đông dài đằng đẵng vẫn

còn đang phía trước.

Cứ như chiến tranh và hận thù chưa một lần chạm đến tâm hồn công chúa Anastasia.

Chỉ là, một điều gì đó đã qua đi cùng thời gian mà không ai có khả năng níu kéo.

Ana đứng trước những bức phù điêu của nàng năm mươi lăm tuổi. Nàng nghiêng đầu, ngắm nhìn

những đường nét thơ ngây trên diện mạo mình trong quá khứ. Rồi Ana khẽ nhúu mày khi nhận ra

chúng chẳng còn chút nào vương lại trên gương mặt nàng bây giờ, dù cho bên ngoài thì tất cả dường

như chẳng có gì thay đổi.

Trước mặt nàng đó, là Ana của ngày đã qua, của tuổi thơ và hạnh phúc đã không còn thấy lại được

hình được dạng. Trước mặt nàng đó, là Ana của cái đẹp thánh thiện vẫn chưa vương bi ai oán thù.

Trước mặt nàng, một Ana hoàn toàn xa lạ, mới chỉ vài năm trôi qua mà đã không còn thấy được chút

thân quen. Như đứng trước tấm gương và nhìn vào được sâu bên trong mình, nơi mọi thứ chẳng còn

gì có nghĩa.

Nàng bây giờ, liệu có phải chỉ là đoá hồng Hoàng đế sắp úa tàn chỉ còn gai nhọn?

Prang đã chơi một ván cờ với số phận. Chàng đã ở lại Porasitus và đánh cược với Lachesis xem Ana

có đến với chàng hay không. Và, đáng lẽ khi không có Prang, nàng càng nên mau chóng về Penla để

thiết lập binh quyền thì nàng lại bỏ mặc tất cả, quay lại Porasitus, bên chàng. Nàng đã lựa chọn.

Prang đã thắng, như chàng đã từng luôn luôn thắng các vị nữ thần kia.

Prang cũng đã chọn. Thay vì về Penla để có thể chuẩn bị sẵn sàng cho mọi cuộc lật đổ thì chàng lại

ở Porasitus, vùng đất nguy hiểm nhất trong các thuộc địa, để chơi trò chơi mà cơ hội thắng chỉ có

phân nửa. Ana hiểu rõ điều này hơn bất cứ ai.

-Ana, nàng không lạnh sao?

Nàng giật mình khi tiếng Prang vang lên và một tấm áo khoác được choàng qua vai nàng. Ana

không thở dài. Nàng hít một hơi sâu - bắt chấp cái lạnh trong không khí.

-Chàng dậy sớm thế? - Và nàng hỏi Prang một câu hỏi bình thường nhất trên thế gian này.

Chàng cười, cũng bình thường như bất kỳ người nào nghe câu hỏi đó.

Đó là một buổi sáng hai người bên nhau ở Porasitus. Họ chào buổi sáng nhau bằng những câu chào

bình thường. Họ chăm sóc nhau theo những cách bình thường. Họ yêu nhau như những con người

bình thường. Không có hoàng đế và tướng quân, không có gươm đao và giáp trụ, không có mưa

toan, không quyền lực, không cả tiếng gió rít hăng đêm, không một thứ gì phá vỡ không gian yên

bình ấy.

Ngày rồi ngày, họ mặc những y phục không cao sang cũng chẳng quyền quý, nắm tay nhau đi trên

những con phố dài, bước trên những đồi cỏ úa, ngắm nhìn bầu trời xanh bao la và mây mênh mang,

dừng lại một chút trong gió lộng, rồi Prang sẽ gỡ trên tóc nàng những lá cỏ khô vướng lên. Và

những buổi đêm, bên ngọn lửa tí tách cháy trong gian phòng ấm áp nhất cung điện, Ana ủ mình

trong vòng tay đó, bỏ lại tất cả những u uẩn bên ngoài cánh cửa, nơi tuyết đang rơi từng hạt, báo

hiệu đã vào mùa đông.

-Hoa hồng ở đây cuối cùng đã héo rồi... - Ana nói vu vơ khi hai người dạo trong vườn. Chỉ hai ngày

sau đợt tuyết đầu tiên, những lớp cánh hoa lộng lẫy đã dần héo úa và chuyển màu thành đỏ thẫm ánh

nâu. Dù sao, không có gì là mãi mãi. Hoa đẹp mấy rồi cũng đến lúc phải tàn.

Prang đưa tay định ngắt thử một đoá hồng lên xem, nhưng thân cây đã khô lại, những chiếc gai đã

trở nên sắc và nhọn hơn. Ngón tay của chàng bị gai đâm chảy máu.

-Prang...! - Ana hốt hoảng.

-Không sao. Bị gai của hoa hồng Hoàng Đế đâm thì cũng đáng... - Prang mỉm cười, xoa tay - Mà có

phải nàng chưa từng thấy máu bao giờ đâu?

Ngay khi vừa thốt lên những lời đó, Prang biết mình đã phạm sai lầm. Chàng chỉ kịp nhận ra gương

mặt Ana tối sầm lại trong một thoáng rất nhẹ. Nhưng không để cho chàng nói câu xin lỗi, nàng tỏ ra

như không hề nghe thấy lời Prang :

-Vài ngày nữa sẽ không còn bông hồng nào cả. Dù kiêu hãnh đến mấy thì chúng cũng như bất cứ

loài hoa nào khác, không chống chọi được với cái lạnh mùa đông...

Prang nhìn nàng, cảm nhận rõ ràng sự xót xa trong câu nói, dù Ana vẫn bình thản. Đột ngột, vô thức,

chàng nắm lấy bàn tay Ana, xiết nhẹ. Không ngẩng mặt lên, nàng tiếp:

-Tay chàng lạnh quá, chúng ta vào trong đi ...

“Còn tay nàng thì không có sức sống gì cả...”, Prang nghĩ mà không nói ra, thay vào đó, chàng đáp

nhẹ :

-Đúng là trời bắt đầu lạnh rồi. Nàng cứ vào trước. Ta muốn ngắm hoa thêm một lát.

Ana ngược lên nhìn Prang, trong một thoáng mắt họ chạm nhau, nhưng rất nhanh, nàng nhìn sang

những đoá hoa mang sắc đỏ thẫm như máu đã khô. Không thể biết nàng nghĩ gì trong đôi mắt xanh

thăm bình lặng ấy, thế rồi nàng nói :

-Cũng phải. Chàng nên ngắm thêm một chút, trước khi chúng tàn dưới tuyết...

Prang xiết tay Ana một lần cuối trước khi buông – những ngón tay không hề mềm mại như tay các

tiểu thư vào tuổi của nàng. Ana nhẹ nhàng rời khỏi khu vườn. Giữa làn khí lạnh rất mỏng của buổi

sáng hôm ấy, trong chiếc váy lụa giản dị của một thiếu nữ bình thường, trông nàng như một bóng ma

lướt trên bậc thềm của cung điện hoang vắng.

Prang không biết mình đã đứng đó bao lâu, nhưng khi ý thức quay trở lại, chàng ngạc nhiên nhận ra

mình đã không còn do dự. Trong những ngày qua, không phải chỉ riêng Ana muốn chạy trốn con tim

mình, mà chính Prang cũng vậy. Chỉ là, tính kiêu ngạo của chàng không cho phép mình thừa nhận.

Nhưng mà, dù sao đi nữa, hoàng đế Prang Erokin, bây giờ đã có câu trả lời chính xác cho những gì

mình phải làm.

Tựa người vào cửa, Ana gục mặt giữa hai cánh tay, vai run rẩy. Nhưng không có bất kỳ giọt nước

mắt nào trào ra hay một tiếng nức nở nào vang lên.

Cả ta và chàng chưa bao giờ quên...

Nhưng mà, Prang à... ta yêu chàng.

Cho dù ta chỉ còn gai nhọn của một đoá hồng kiêu hãnh sắp tàn, chàng vẫn sẽ yêu ta đủ để bắt chắp đau đớn mà ôm ta vào lòng chứ?

Có hay không?

Khi mà chàng là hoàng đế của Henki ?

Trong khi đó, đại quân đã nhanh chóng về đến Penla. Họ nhận được sự chào đón nồng nhiệt của dân

chúng. Quận chúa Iris thân chinh ra đón các tướng quân vào hoàng cung. Hơn hết, nàng muốn sớm

gặp lại Reven. Có thể Reven sẽ biết cách giúp nàng...

Nhưng Iris đã lầm. Trong đoàn quân trở về không có cả anh trai lẫn hôn phu của nàng, mà chỉ có đôi

mắt sắc lạnh của Cinnamon nhìn nàng trừng trừng.

-Quận chúa, tôi không thấy vương phi đâu. Phải chăng là, có chuyện gì không ổn ?

Thời gian qua, Iris hầu như chỉ lo nghĩ đến phản ứng của Prang mà quên mất vị tướng quân này. Thế

nên khi đột ngột gặp mặt, nàng không khỏi bối rối.

-Vương phi đã qua đời, thưa ngài Cinnamon. – Hans đỡ lời bằng giọng từ tốn.

Cái tin ấy chẳng khác gì một đòn choáng váng với Cinnamon. Phút chốc mấy chục năm tuổi tác

bồng bềnh nặng lên tim ông ta làm cho ngay cả thở cũng khó khăn. Bằng tất cả khả năng, Cinnamon

hỏi tiếp, cố giữ sao cho giọng nói vẫn bình tĩnh :

-Tử trận ư ? Jacar của tôi đã hi sinh trên chiến trường sao, quận chúa ?

Iris ngật ngưỡng, rồi ngược lên nhìn thẳng vào Cinnamon bằng ánh mắt cương nghị:

-Jacaranda đã bị xử tử vì tội lạm quyền.

Những lời ấy lướt qua tai làm Cinnamon muốn bật cười vì nội dung hoang đường của chúng. Nhưng

ánh mắt xám bạc của quận chúa không một giây xao động, bình thản và rõ ràng, quận chúa đã nói :

Jacar của ông đã bị xử tử.

Vì lạm quyền.

-Vương phi ư ?!

Iris nhìn sang người vừa thốt lên – Tornado Candour – tướng trấn giữ Ohlan. Mà nàng hơi nhướng

lên.

-Lạm quyền sao ?!

-Người có thắc mắc gì về quyết định của ta ư, tướng Candour ?

Giọng Iris mỏng và nhẹ, không có chút uy lực lộ liễu nào để áp đảo người khác như Prang và Hec.

Song ánh mắt mà nàng dùng để nhìn mọi người lúc đó đích thực là ánh mắt của người mang dòng

máu vương tộc Henki - là ánh mắt của người biết quyền lực chảy trong máu mình.

Mắt Tornado hạ xuống lập tức theo một phản xạ không thể hiểu được. Iris chỉ là một quận chúa

bình-thường, vậy mà...

-Vậy chính ngài ra lệnh xử tử Ja... vương phi ?

Cinnamon cuối cùng cũng đã có đủ bình tĩnh để cất giọng.

Chỉ bằng một cái liếc nhẹ, Iris cũng nhận ra tia nhìn trong mắt viên tướng quân kỳ cựu đã thay đổi.

Nó làm nàng sợ. Nhưng Iris hiểu rất rõ rằng nếu bộc lộ nỗi sợ đó ra vào lúc này, sẽ không có ai có

thể che chở cho nàng nữa, không Prang, không Hec, chỉ có chính nàng.

-Phải. Chính là ta.

-Tôi không nghĩ rằng một quận chúa, như ngài, có quyền xử tử vương phi, thừa quận chúa tôn kính.

Khoé môi Cinnamon hơi nhếch lên khi kết thúc câu nói, dù vậy, không có cảm xúc nào lộ rõ trên

mặt ông ta.

-Một vương phi đã lộng quyền thì không còn là vương phi nữa.

Giờ thì ai cũng có thể nhận ra ánh lửa trong mắt Cinnamon.

-Vậy, tại sao trong thư báo chiến thắng gửi cho bộ hạ, chuyện này không hề được đề cập? Phải

chăng, với ngài, việc giết vương phi của một đế chế như Henki là không đủ quan-trọng để được nhắc

đến ?

-Quan trọng chứ, và ta nghĩ, nó đủ quan trọng để có thể ảnh hưởng đến tinh thần của hoàng huynh ta

trên chiến trường. Hay ... - Iris thoáng hạ đôi mắt màu xám bạc thành một tia nhìn buốt lạnh - ...

ông nghĩ rằng cái chết của một người vợ như thế sẽ không thể ảnh hưởng đến hoàng huynh của ta ?

Rằng Cinnamon nghiêng lại rồi ông ta quay phắt đi, không nói thêm một lời nào, lập tức rời khỏi

Lesbos.

Iris nhìn theo và khi quay lại thì bắt gặp ánh mắt của Hans đang nhìn. Nàng chỉ ngần ngừ giây phút

trước khi cất giọng:

-Tornado.

-Vâng, thưa quận chúa.

-Ta muốn người đích thân theo dõi Cinnamon.

-Theo dõi ư ? ... À, vâng, tôi đã hiểu. Tôi sẽ đi ngay. – Một lần nữa Tornado cảm thấy ánh mắt của

Iris nhìn xuống và ánh mắt đó còn có nhiều uy lực hơn là một mệnh lệnh thực sự. Chàng quay bước,

nhanh chóng đi thực hiện nhiệm vụ.

Sau đó Iris quay về phía Jacken, vẫn giữ nguyên giọng bình thản :

-Jacken, ta muốn người hãy giám sát các cánh quân dưới quyền của Cinnamon, ta muốn... họ được

hưởng sự nghỉ ngơi xứng đáng sau cuộc viễn chinh vừa rồi.

-Tôi hiểu rồi, thưa quận chúa. – Jacken cúi mình nhận lệnh và đi ra. Chàng không có chút biểu lộ

ngạc nhiên nào như Tornado. Sự thức tỉnh của dòng máu trong Iris là một điều chàng đã ý thức được

từ lâu. Vì, Hec cũng đã từng là một Iris của trước đây.

Trong phòng chỉ còn Iris cùng Hans và Canary. Vị tướng quân đến từ Doxllis phẩy nhẹ chiếc quạt

trên tay, thở dài đầy tiếc nuối:

-Vậy là không có buổi lễ mừng chiến thắng nào hết sao ?

Vẫn còn chưa hết căng thẳng do phải đối phó với Cinnamon, Iris giờ mới chú ý đến vị tướng quân

cuối cùng trong đoàn viễn chinh. Là Canary Citron, là người mà nàng rất ít nghe nhắc đến, ngoại trừ

việc anh ta là một người nguy hiểm. Nhưng từ Canary lúc này không toả ra chút gì của cái gọi là

“mùi nguy hiểm”, điều đó dĩ nhiên không làm Iris thấy dễ chịu.

-Ta cũng đang muốn hỏi người đây, tướng Citron, tại sao anh ta và Reven vẫn chưa trở về ? Không

phải là... - Iris kiềm chế cho giọng nói không run - ... đã có chuyện gì xảy ra chứ ?

-Bệ hạ và đại tướng quân muốn xem xét tình hình Porasitus, xem thống đốc Elysium cai quản mọi

thứ ra sao. Họ sẽ về sớm thôi.

Tuy câu trả lời rất bình thường và có thể chấp nhận nhưng không hiểu sao trong ánh mắt Canary

nhìn nàng, Iris cảm thấy có gì đó rất lạ.

-Vậy sẽ không có buổi lễ nào cho đến khi hai người ấy về đến Penla. Giờ người có thể về nghỉ được

rồi. – Nàng quyết định kết thúc màn nói chuyện mệt mỏi tại đây.

Canary cười khẽ :

-Quận chúa đáng kính, thế còn nhiệm vụ nào cho tôi ?

Mắt Iris loáng lên ánh bạc, nàng khẽ cau mày:

-Người nói vậy là có ý gì ?

-“*Người nói vậy là có ý gì*”, đó là một câu hỏi người khôn ngoan dùng để giăng bẫy, hoặc, để người bình thường bộc lộ sự sợ hãi trong lòng...

-Citron...

-Chán thật, vậy là sẽ không có rượu, không mỹ nữ ca múa... Tôi xin cáo lui vậy, thưa quận chúa. –

Canary cúi chào rồi quay bước. Nhưng Iris còn chưa kịp thả lỏng người thì giọng nói nhẹ như gió

của vị tướng quân ấy lại vang lên, buông từng lời trôi qua không gian –
Cũng có thể, nhiệm vụ của

tôi là, giết Cinnamon chẳng... ?

Nàng giật mình nhìn theo, Canary thoáng quay đầu lại nhìn nàng, để lộ một
ánh mắt cười dịu dàng.

Và chỉ một thoáng như thế, không để lộ điều gì, chàng biến mất khỏi cửa
lớn của Lesbos trang

nghiêm.

...

Iris ngồi sụp xuống ghế. Nàng không còn đủ sức gắng gượng tỏ ra bình thản
nữa. Giờ đây khuôn

mặt nàng tái nhợt và hai tay run lên dưới áo choàng.

-Quận chúa, ngài không sao chứ ? – Hans cất giọng trong lúc cúi xuống
nhìn Iris.

Iris không đáp, bên tai nàng vẫn âm vang lời nói và trước mắt vẫn là nụ
cười của Canary Citron. Đó

là một con người thực-sự đáng sợ, như lời Hec đã nói. Nhưng Iris cũng biết
rằng đó không phải là kẻ

thù của nàng vào lúc này. Tuy vậy, việc liên kết với một người như thế để
chấm dứt sự phiền nhiễu

mà Cinnamon có thể đem đến là cần thiết và vì cần thiết nên mới khiến
nàng cảm thấy sợ hãi.

-Quận chúa...

-Ta ổn. – Iris nhìn Hans, và tự hỏi, cả người này nữa, rốt cuộc thì anh ta muốn điều gì ? Liệu nàng có nên tin anh ta không ?

-Ngài đừng để ý đến Canary, anh ta...

-Ta thực sự không muốn giết ai cả. – Iris ngắt lời.

Hans lặng nhìn vị quận chúa mới mười tám tuổi trong giây lát. Vẫn mặc y phục trắng giản dị của

thánh điện Peregrine, trang sức trên mái tóc đen dài chỉ có vài chiếc kẹp ngọc trai và khuôn mặt còn

chưa mất nét ngây thơ của một cô bé, Iris Ivneid Erokin rốt cuộc cũng phải để tay mình dính máu.

Đúng vậy, cuối cùng thì Prang và Hec, hai con người khôn ngoan và quyền lực đến thế, cũng không

thể giữ cho em gái họ không bị bàn tay tội lỗi của quyền lực chạm vào. Vì, quyền lực, ngay từ đầu,

vốn đã đầy máu.

Hans lại thấy lòng mình quặn lại trong thương cảm. Máu liền máu, tội lỗi không ngừng, cần quyền

lực, để sống sót. Con người vốn sống trong vòng xoay đó, mãi mãi, dù muốn hay không.

Nhưng chàng còn chưa kịp nói lời nào thì Iris đã tiếp, có điều lần này không phải là nói với Hans

nữa:

-Jacar, trò đùa của chị đã đi quá xa rồi...

Và, dưới áo choàng, tay nàng đã không còn run rẩy.

Trời đã về khuya. Sự thình lạng của bầu trời xoay nghiêng trong ánh mắt Ana khi nàng nằm trên

chiếc giường lớn trong Lency. Prang đang ngủ bên cạnh, không một chút phòng bị nào cho một sự

ám sát rất có khả năng sẽ xảy ra.

Cuối cùng thì Ana đã không khóc, cũng chẳng gào thét phía sau cánh cửa ấy.

Prang trở vào cung điện khi Ana đang ngồi nhìn lò sưởi lớn, nỗi đau giấu trong đáy mắt, đáy mắt

ngập bóng lửa. Mọi thứ vẫn bình thường, không có gì đáng phải lo lắng. Và, họ cũng chẳng hề tỏ ra

lo lắng, dù Prang biết mắt Ana giá lạnh, dù Ana hiểu rằng Prang biết tất cả.

Hạnh phúc hiếm hoi và mong manh, chạm khẽ có thể tan vào bất cứ khoảnh khắc nào...

Sau đó, cả hai xuống phố ăn nhẹ và trải qua một buổi tối yên ả bên nhau. Prang kể về tuổi thơ chàng,

về người tì nữ đã nuôi chàng khôn lớn. Ana chỉ im lặng lắng nghe. Không ai nhắc gì đến những đoá

hồng đã lụi tàn trong tuyết, không ai nhắc gì đến những giấc mơ mong
manh trong sâu thẳm trái tim

mình.

Nhưng Ana biết hoa hồng dù đã rã cánh thì hương thơm của nó vẫn ám ảnh
không gian.

Trời đêm nay trong vắt, bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, sao dát như dải bạc.
Hơi thở đều đặn của

người yêu đem đến một cảm giác ấm áp yên bình. Ana nhòm người ngồi
đậy, nhẹ nhàng lách mình

khỏi cánh tay Prang đặt ngang hông nàng. Hoàng đế Henki chỉ hơi cựa
mình song không thức giấc.

Một lọn tóc đen xoà xuống vầng trán cao. Ana nhìn và mỉm cười.

Hoàng đế của Henki hùng mạnh thực ra chỉ mới hơn hai mươi tuổi. Mất đi
ánh nhìn đầy quyền uy,

Prang không khác gì một công tử quý tộc vô lo ngày ngày vẫn dạo chơi trên
những con phố của

Penla hoa lệ.

Nếu Prang chỉ là một người con trai bình thường như thế và Ana chỉ là một
thiếu nữ bình thường

như thế, phải chăng tình yêu giữa họ sẽ không bi thương đến nhường ấy ?

Nhưng nếu họ không là họ hiện tại thì liệu họ có cơ hội gặp gỡ nhau giữa
cuộc sống này ?

Nếu số mệnh đổi khác, phải chăng họ thậm chí không biết đến sự tồn tại của nhau ?

Bởi vì cái gì cũng có cái giá của nó. Mà, tình yêu thì không đến dễ dàng.

Ana hận Prang vì Prang là Prang. Song, nói cho cùng, nàng cũng yêu bởi tất cả những gì nàng hận ở

con người này.

Lachesis chẳng phải là người rất mâu thuẫn hay sao ?

...

Sau khi chắc chắn là Prang hoàn toàn say ngủ, Ana mới đến bên hành lý của mình, từ đó, nàng lấy ra

một thứ rồi liếc nhìn Prang lần nữa, nàng nhẹ nhàng bước sang phòng bên cạnh.

...

Đặt ngọn nến xuống mặt bàn, Ana cầm thứ vừa lấy lên xem. Đó là một phong thư cũ, mép đã bị

nhăn nhưng dấu niêm phong vẫn còn.

Cái cuối cùng trong bảy phong thư của Yusan cho nàng...

Phong thư thứ bảy.

“...khi nào nàng cảm thấy cần phải trấn tĩnh lại thì hãy đọc lời khuyên bên trong.”

Ana hiểu rằng điều được viết trong lá thư này sẽ là kết cuộc cho tất cả mọi chuyện. Ở nó, nàng sẽ

thấy số phận của chính nàng.

Ánh nến ấm áp hắt bóng xuống phong thư, phản chiếu trong đôi mắt xanh của Ana sự bình lặng

thăm thẳm.

Những ngón tay miết lên mép giấy, Ana hít vào một hơi sâu...

Từ phía khe cửa, trong sự che chở của bóng tối nơi hành lang giá lạnh, Prang lặng lẽ quan sát bóng

Ana đang ngồi bên chiếc bàn dài với một phong thư cũ trên tay. Chàng không thể biết cụ thể phong

thư đó viết gì nhưng nhìn sắc mặt Ana cũng đủ để chàng đoán ra phần nào điều nàng đang nghĩ. Và,

có lẽ, cả điều nàng sẽ làm.

Ngoài cửa sổ, tuyết lại rơi. Tuyết đầu mùa trong trắng, dịu dàng.

Prang hiểu rằng cuối cùng thì chàng cũng không thể làm điều gì khác tốt hơn điều đã định sẵn.

Thoáng cười nhạt, Prang cố gắng quên đi nỗi đau đang hiện hữu trong tim mình.

Số phận... thật là một điều quá tàn nhẫn...

Vào những ngày đầu tiên của mùa đông nơi Porasitus ấy, tuyết chưa rơi, nhưng chiếc lá vàng cuối cùng cũng đã kịp lìa khỏi cành trong trơ trụi và vội vã. Cỏ héo khô, hoa tàn lụi. Mọi người như thường lệ đón chờ cái giá

rét hăng năm một cách nhẫn nại và chịu đựng. Vốn, chẳng ai thích mùa đông...

Chỉ riêng Selena vẫn yên ả trôi qua ngày tháng thanh bình giữa những cánh hồng Hoàng Đế chưa kịp úa màu...

Những viên gạch đã mang màu rêu cũ kỹ, nhưng sắc hoàng kim ánh trên từng khung cửa, từng bậc thềm, vẫn lấp lánh như chưa từng nhòa máu và lệ của đau thương mất mát. Trong cung điện này, mọi thứ như ngừng già đi, ngừng héo hon, dù cho cả mùa đông dài đằng đằng vẫn còn đang phía trước.

Cứ như chiến tranh và hận thù chưa một lần chạm đến tâm hồn công chúa Anastasia.

Chỉ là, một điều gì đó đã qua đi cùng thời gian mà không ai có khả năng níu kéo.

Ana đứng trước những bức phù điêu của nàng năm mười lăm tuổi. Nàng nghiêng đầu, ngắm nhìn những đường nét thơ ngây trên diện mạo mình trong quá khứ. Rồi Ana khẽ nhíu mày khi nhận ra chúng chẳng còn chút nào vương lại trên gương mặt nàng bây giờ, dù cho bên ngoài thì tất cả dường như chẳng có gì thay đổi.

Trước mặt nàng đó, là Ana của ngày đã qua, của tuổi thơ và hạnh phúc đã không còn thấy lại được hình được dạng. Trước mặt nàng đó, là Ana của cái đẹp thánh thiện vẫn chưa vương bi ai oán thù. Trước mặt nàng, một Ana hoàn toàn xa lạ, mới chỉ vài năm trôi qua mà đã không còn thấy được chút thân quen. Như đứng trước tấm gương và nhìn vào được sâu bên trong mình, nơi mọi thứ chẳng còn gì có nghĩa.

Nàng bây giờ, liệu có phải chỉ là đoá hồng Hoàng đế sắp úa tàn chỉ còn gai nhọn?

Prang đã chơi một ván cờ với số phận. Chàng đã ở lại Porasitus và đánh cược với Lachesis xem Ana có đến với chàng hay không. Và, đáng lẽ khi không có Prang, nàng càng nên mau chóng về Penla để thiết lập binh quyền thì nàng lại bỏ mặc tất cả, quay lại Porasitus, bên chàng. Nàng đã lựa chọn. Prang đã thắng, như chàng đã từng luôn luôn thắng các vị nữ thần kia.

Prang cũng đã chọn. Thay vì về Penla để có thể chuẩn bị sẵn sàng cho mọi cuộc lật đổ thì chàng lại ở Porasitus, vùng đất nguy hiểm nhất trong các thuộc địa, để chơi trò chơi mà cơ hội thắng chỉ có phân nửa. Ana hiểu rõ điều này hơn bất cứ ai.

-Ana, nàng không lạnh sao?

Nàng giật mình khi tiếng Prang vang lên và một tấm áo khoác được choàng qua vai nàng. Ana không thở dài.

Nàng hít một hơi sâu – bắt chấp cái lạnh trong không khí.

-Chàng dậy sớm thế? – Và nàng hỏi Prang một câu hỏi bình thường nhất trên thế gian này.

Chàng cười, cũng bình thường như bất kỳ người nào nghe câu hỏi đó.

Đó là một buổi sáng hai người bên nhau ở Porasitus. Họ chào buổi sáng nhau bằng những câu chào bình

thường. Họ chăm sóc nhau theo những cách bình thường. Họ yêu nhau như những con người bình thường.

Không có hoàng đế và tướng quân, không có gươm đao và giáp trụ, không có mưu toan, không quyền lực,

không cả tiếng gió rít hằng đêm, không một thứ gì phá vỡ không gian yên bình ấy.

Ngày rồi ngày, họ mặc những y phục không cao sang cũng chẳng quyền quý, nắm tay nhau đi trên những con phố dài, bước trên những đồi cỏ úa, ngắm nhìn bầu trời xanh bao la và mây mênh mang, dừng lại một chút trong gió lộng, rồi Prang sẽ gỡ trên tóc nàng những lá cỏ khô vương lên. Và những buổi đêm, bên ngọn lửa tí tách cháy trong gian phòng ấm áp nhất cung điện, Ana ủ mình trong vòng tay đó, bỏ lại tất cả những u uẩn bên ngoài cánh cửa, nơi tuyết đang rơi từng hạt, báo hiệu đã vào mùa đông.

-Hoa hồng ở đây cuối cùng đã héo rồi... – Ana nói vu vơ khi hai người dạo trong vườn. Chỉ hai ngày sau đợt tuyết đầu tiên, những lớp cánh hoa lộng lẫy đã dần héo úa và chuyển màu thành đỏ thẫm ánh nâu. Dù sao, không có gì là mãi mãi. Hoa đẹp mấy rồi cũng đến lúc phải tàn.

Prang đưa tay định ngắt thử một đoá hồng lên xem, nhưng thân cây đã khô lại, những chiếc gai đã trở nên sắc và nhọn hơn. Ngón tay của chàng bị gai đâm chảy máu.

-Prang...! – Ana hốt hoảng.

-Không sao. Bị gai của hoa hồng Hoàng Đế đâm thì cũng đáng... – Prang mỉm cười, xoa tay – Mà có phải nàng chưa từng thấy máu bao giờ đâu?

Ngay khi vừa thốt lên những lời đó, Prang biết mình đã phạm sai lầm. Chàng chỉ kịp nhận ra gương mặt Ana tối sầm lại trong một thoáng rất nhẹ. Nhưng không để cho chàng nói câu xin lỗi, nàng tỏ ra như không hề nghe thấy lời Prang :

-Vài ngày nữa sẽ không còn bông hồng nào cả. Dù kiêu hãnh đến mấy thì chúng cũng như bất cứ loài hoa nào khác, không chống chọi được với cái lạnh mùa đông...

Prang nhìn nàng, cảm nhận rõ ràng sự xót xa trong câu nói, dù Ana vẫn bình thản. Đột ngột, vô thức, chàng nắm lấy bàn tay Ana, xiết nhẹ. Không ngừng mặt lên, nàng tiếp:

-Tay chàng lạnh quá, chúng ta vào trong đi ...

“Còn tay nàng thì không có sức sống gì cả...”, Prang nghĩ mà không nói ra, thay vào đó, chàng đáp nhẹ :

-Đúng là trời bắt đầu lạnh rồi. Nàng cứ vào trước. Ta muốn ngắm hoa thêm một lát.

Ana ngược lên nhìn Prang, trong một thoáng mắt họ chạm nhau, nhưng rất nhanh, nàng nhìn sang những đoá hoa mang sắc đỏ thắm như máu đã khô. Không thể biết nàng nghĩ gì trong đôi mắt xanh thắm bình lặng ấy, thế

rồi nàng nói :

-Cũng phải. Chàng nên ngắm thêm một chút, trước khi chúng tàn dưới tuyết...

Prang xiết tay Ana một lần cuối trước khi buông – những ngón tay không hề mềm mại như tay các tiểu thư vào tuổi của nàng. Ana nhẹ nhàng rời khỏi khu vườn. Giữa làn khí lạnh rất mỏng của buổi sáng hôm ấy, trong chiếc váy lụa giản dị của một thiếu nữ bình thường, trông nàng như một bóng ma lướt trên bậc thềm của cung điện hoang vắng.

Prang không biết mình đã đứng đó bao lâu, nhưng khi ý thức quay trở lại, chàng ngạc nhiên nhận ra mình đã không còn do dự. Trong những ngày qua, không phải chỉ riêng Ana muốn chạy trốn con tim mình, mà chính Prang cũng vậy. Chỉ là, tính kiêu ngạo của chàng không cho phép mình thừa nhận. Nhưng mà, dù sao đi nữa, hoàng đế Prang Erokin, bây giờ đã có câu trả lời chính xác cho những gì mình phải làm.

Tựa người vào cửa, Ana gục mặt giữa hai cánh tay, vai run rẩy. Nhưng không có bất kỳ giọt nước mắt nào trào ra hay một tiếng nức nở nào vang lên.

Cả ta và chàng chưa bao giờ quên...

Nhưng mà, Prang à... ta yêu chàng.

Cho dù ta chỉ còn gai nhọn của một đoá hồng kiêu hãnh sắp tàn, chàng vẫn sẽ yêu ta đủ để bắt chấp đầu đón mà ôm ta vào lòng chứ?

Có hay không?

Khi mà chàng là hoàng đế của Henki ?

Trong khi đó, đại quân đã nhanh chóng về đến Penla. Họ nhận được sự chào đón nồng nhiệt của dân chúng.

Quận chúa Iris thân chinh ra đón các tướng quân vào hoàng cung. Hơn hết, nàng muốn sớm gặp lại Reven. Có thể Reven sẽ biết cách giúp nàng...

Nhưng Iris đã lầm. Trong đoàn quân trở về không có cả anh trai lẫn hôn phu của nàng, mà chỉ có đôi mắt sắc lạnh của Cinnamon nhìn nàng trừng trừng.

-Quận chúa, tôi không thấy vương phi đâu. Phải chăng là, có chuyện gì không ổn ?

Thời gian qua, Iris hầu như chỉ lo nghĩ đến phản ứng của Prang mà quên mất vị tướng quân này. Thế nên khi đột ngột giáp mặt, nàng không khỏi bối rối.

-Vương phi đã qua đời, thưa ngài Cinnamon. – Hans đỡ lời bằng giọng từ tốn.

Cái tin ấy chẳng khác gì một đòn choáng váng với Cinnamon. Phút chốc mấy chục năm tuổi tác bỗng đè nặng lên tim ông ta làm cho ngay cả thở

cũng khó khăn. Bằng tất cả khả năng, Cinnamon hỏi tiếp, cố giữ sao cho giọng nói vẫn bình tĩnh :

-Tử trận ư ? Jacar của tôi đã hi sinh trên chiến trường sao, quận chúa ?

Iris ngật ngừng, rồi ngược lên nhìn thẳng vào Cinnamon bằng ánh mắt cương nghị:

-Jacaranda đã bị xử tử vì tội lạm quyền.

Những lời ấy lướt qua tai làm Cinnamon muốn bật cười vì nội dung hoang đường của chúng. Nhưng ánh mắt xám bạc của quận chúa không một giây xao động, bình thản và rõ ràng, quận chúa đã nói : Jacar của ông đã bị

xử tử.

Vì lạm quyền.

-Vương phi ư ?!

Iris nhìn sang người vừa thốt lên – Tornado Candour – tướng trấn giữ Ohlan. Mà nàng hơi nhướng lên.

-Lạm quyền sao ?!

-Người có thắc mắc gì về quyết định của ta ư, tướng Candour ?

Giọng Iris mỏng và nhẹ, không có chút uy lực lộ liễu nào để áp đảo người khác như Prang và Hec. Song ánh mắt mà nàng dùng để nhìn mọi người lúc đó đích thực là ánh mắt của người mang dòng máu vương tộc Henki –

là ánh mắt của người biết quyền lực chảy trong máu mình.

Mắt Tornado hạ xuống lập tức theo một phản xạ không thể hiểu được. Iris chỉ là một quận chúa bình-thường, vậy mà...

-Vậy chính ngài ra lệnh xử tử Ja... vương phi ?

Cinnamon cuối cùng cũng đã có đủ bình tĩnh để cất giọng.

Chỉ bằng một cái liếc nhẹ, Iris cũng nhận ra tia nhìn trong mắt viên tướng quân kỳ cựu đã thay đổi. Nó làm nàng sợ. Nhưng Iris hiểu rất rõ rằng nếu bộc lộ nỗi sợ đó ra vào lúc này, sẽ không có ai có thể che chở cho nàng nữa, không Prang, không Hec, chỉ có chính nàng.

-Phải. Chính là ta.

-Tôi không nghĩ rằng một quận chúa, như ngài, có quyền xử tử vương phi, thừa quận chúa tôn kính.

Khoé môi Cinnamon hơi nhếch lên khi kết thúc câu nói, dù vậy, không có cảm xúc nào lộ rõ trên mặt ông ta.

-Một vương phi đã lộng quyền thì không còn là vương phi nữa.

Giờ thì ai cũng có thể nhận ra ánh lửa trong mắt Cinnamon.

-Vậy, tại sao trong thư báo chiến thắng gửi cho bộ hạ, chuyện này không hề được đề cập? Phải chăng, với ngài, việc giết vương phi của một đế chế như Henki là không đủ quan-trọng để được nhắc đến ?

-Quan trọng chứ, và ta nghĩ, nó đủ quan trọng để có thể ảnh hưởng đến tinh thần của hoàng huynh ta trên chiến trường. Hay ... – Iris thoáng hạ đôi mắt màu xám bạc thành một tia nhìn buốt lạnh – ... ông nghĩ rằng cái chết của một người vợ như thế sẽ không thể ảnh hưởng đến hoàng huynh của ta ?

Rằng Cinnamon nghiêng lại rồi ông ta quay phắt đi, không nói thêm một lời nào, lập tức rời khỏi Lesbos.

Iris nhìn theo và khi quay lại thì bắt gặp ánh mắt của Hans đang nhìn. Nàng chỉ ngần ngừ giây phút trước khi cất giọng:

-Tornado.

-Vâng, thưa quận chúa.

-Ta muốn người đích thân theo dõi Cinnamon.

-Theo dõi ư ? ... À, vâng, tôi đã hiểu. Tôi sẽ đi ngay. – Một lần nữa Tornado cảm thấy ánh mắt của Iris nhìn xuống và ánh mắt đó còn có nhiều uy lực hơn là một mệnh lệnh thực sự. Chàng quay bước, nhanh chóng đi thực hiện nhiệm vụ.

Sau đó Iris quay về phía Jacken, vẫn giữ nguyên giọng bình thản :

-Jacken, ta muốn người hãy giám sát các cánh quân dưới quyền của Cinnamon, ta muốn... họ được hưởng sự

nghỉ ngơi xứng đáng sau cuộc viễn chinh vừa rồi.

-Tôi hiểu rồi, thưa quận chúa. – Jacken cúi mình nhận lệnh và đi ra. Chàng không có chút biểu lộ ngạc nhiên nào như Tornado. Sự thức tỉnh của dòng máu trong Iris là một điều chàng đã ý thức được từ lâu. Vì, Hec cũng đã từng là một Iris của trước đây.

Trong phòng chỉ còn Iris cùng Hans và Canary. Vị tướng quân đến từ Doxllisis phẩy nhẹ chiếc quạt trên tay, thở

dài đầy tiếc nuối:

-Vậy là không có buổi lễ mừng chiến thắng nào hết sao ?

Vẫn còn chưa hết căng thẳng do phải đối phó với Cinnamon, Iris giờ mới chú ý đến vị tướng quân cuối cùng trong đoàn viễn chinh. Là Canary Citron, là người mà nàng rất ít nghe nhắc đến, ngoại trừ việc anh ta là một người nguy hiểm. Nhưng từ Canary lúc này không toả ra chút gì của cái gọi là “mùi nguy hiểm”, điều đó dĩ

nhiên không làm Iris thấy dễ chịu.

-Ta cũng đang muốn hỏi người đây, tướng Citron, tại sao anh ta và Reven vẫn chưa trở về ? Không phải là... –

Iris kiềm chế cho giọng nói không run – ... đã có chuyện gì xảy ra chứ ?

-Bệ hạ và đại tướng quân muốn xem xét tình hình Porasitus, xem thống đốc Elysium cai quản mọi thứ ra sao.

Họ sẽ về sớm thôi.

Tuy câu trả lời rất bình thường và có thể chấp nhận nhưng không hiểu sao trong ánh mắt Canary nhìn nàng, Iris cảm thấy có gì đó rất lạ.

-Vậy sẽ không có buổi lễ nào cho đến khi hai người ấy về đến Penla. Giờ người có thể về nghỉ được rồi. – Nàng quyết định kết thúc màn nói chuyện mệt mỏi tại đây.

Canary cười khẽ :

-Quận chúa đáng kính, thế còn nhiệm vụ nào cho tôi ?

Mắt Iris loáng lên ánh bạc, nàng khẽ cau mày:

-Người nói vậy là có ý gì ?

-“Người nói vậy là có ý gì”, đó là một câu hỏi người khôn ngoan dùng để giăng bẫy, hoặc, để người bình thường bộc lộ sự sợ hãi trong lòng...

-Citron...

-Chán thật, vậy là sẽ không có rượu, không mỹ nữ ca múa... Tôi xin cáo lui vậy, thưa quận chúa. – Canary cúi chào rồi quay bước. Nhưng Iris còn chưa kịp thả lỏng người thì giọng nói nhẹ như gió của vị tướng quân ấy lại vang

lên, buông từng lời trôi qua không gian – Cũng có thể, nhiệm vụ của tôi là, giết Cinnamon chẳng... ?

Nàng giật mình nhìn theo, Canary thoáng quay đầu lại nhìn nàng, để lộ một ánh mắt cười dịu dàng. Và chỉ một thoáng như thế, không để lộ điều gì, chàng biến mất khỏi cửa lớn của Lesbos trang nghiêm.

...

Iris ngồi sụp xuống ghế. Nàng không còn đủ sức gắng gượng tỏ ra bình thản nữa. Giờ đây khuôn mặt nàng tái nhợt và hai tay run lên dưới áo choàng.

-Quận chúa, ngài không sao chứ ? – Hans cất giọng trong lúc cúi xuống nhìn Iris.

Iris không đáp, bên tai nàng vẫn âm vang lời nói và trước mắt vẫn là nụ cười của Canary Citron. Đó là một con người thực-sự đáng sợ, như lời Hec đã nói. Nhưng Iris cũng biết rằng đó không phải là kẻ thù của nàng vào lúc này. Tuy vậy, việc liên kết với một người như thế để chấm dứt sự phiền nhiễu mà Cinnamon có thể đem đến là cần thiết và vì cần thiết nên mới khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

-Quận chúa...

-Ta ổn. – Iris nhìn Hans, và tự hỏi, cả người này nữa, rốt cuộc thì anh ta muốn điều gì ? Liệu nàng có nên tin anh ta không ?

-Ngài đừng để ý đến Canary, anh ta...

-Ta thực sự không muốn giết ai cả. – Iris ngắt lời.

Hans lặng nhìn vị quận chúa mới mười tám tuổi trong giây lát. Vẫn mặc y phục trắng giản dị của thánh điện Peregrine, trang sức trên mái tóc đen dài chỉ có vài chiếc kẹp ngọc trai và khuôn mặt còn chưa mất nét ngây thơ

của một cô bé, Iris Ivneid Erokin rốt cuộc cũng phải để tay mình dính máu. Đúng vậy, cuối cùng thì Prang và Hec, hai con người khôn ngoan và quyền lực đến thế, cũng không thể giữ cho em gái họ không bị bàn tay tội lỗi của quyền lực chạm vào. Vì, quyền lực, ngay từ đầu, vốn đã đầy máu.

Hans lại thấy lòng mình quặn lại trong thương cảm. Máu liền máu, tội lỗi không ngừng, cần quyền lực, để sống sót. Con người vốn sống trong vòng xoay đó, mãi mãi, dù muốn hay không.

Nhưng chàng còn chưa kịp nói lời nào thì Iris đã tiếp, có điều lần này không phải là nói với Hans nữa:

-Jacar, trò đùa của chị đã đi quá xa rồi...

Và, dưới áo choàng, tay nàng đã không còn run rẩy.

Trời đã về khuya. Sự tĩnh lặng của bầu trời xoay nghiêng trong ánh mắt Ana khi nàng nằm trên chiếc giường lớn trong Lency. Prang đang ngủ bên cạnh, không một chút phòng bị nào cho một sự ám sát rất có khả năng sẽ xảy ra.

Cuối cùng thì Ana đã không khóc, cũng chẳng gào thét phía sau cánh cửa ấy.

Prang trở vào cung điện khi Ana đang ngồi nhìn lò sưởi lớn, nỗi đau giấu trong đáy mắt, đáy mắt ngập bóng lửa.

Mọi thứ vẫn bình thường, không có gì đáng phải lo lắng. Và, họ cũng chẳng hề tỏ ra lo lắng, dù Prang biết mắt Ana giá lạnh, dù Ana hiểu rằng Prang biết tất cả.

Hạnh phúc hiểm hoi và mong manh, chạm khẽ có thể tan vào bất cứ khoảnh khắc nào...

Sau đó, cả hai xuống phố ăn nhẹ và trải qua một buổi tối yên ả bên nhau. Prang kể về tuổi thơ chàng, về người tì nữ đã nuôi chàng khôn lớn. Ana chỉ im lặng lắng nghe. Không ai nhắc gì đến những đoá hồng đã lụi tàn trong tuyết, không ai nhắc gì đến những giấc mơ mong manh trong sâu thẳm trái tim mình.

Nhưng Ana biết hoa hồng dù đã rã cánh thì hương thơm của nó vẫn ám ảnh không gian.

Trời đêm nay trong vắt, bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, sao dát như dải bạc. Hơi thở đều đặn của người yêu đem đến một cảm giác ấm áp yên bình. Ana nhòm người ngồi dậy, nhẹ nhàng lách mình khỏi cánh tay Prang đặt ngang hông nàng. Hoàng đế Henki chỉ hơi cựa mình song không thức giấc. Một lọn tóc đen xoà xuống vầng trán cao. Ana nhìn và mỉm cười.

Hoàng đế của Henki hùng mạnh thực ra chỉ mới hơn hai mươi tuổi. Mất đi ánh nhìn đầy quyền uy, Prang không khác gì một công tử quý tộc vô lo ngày ngày vẫn dạo chơi trên những con phố của Penla hoa lệ.

Nếu Prang chỉ là một người con trai bình thường như thế và Ana chỉ là một thiếu nữ bình thường như thế, phải chăng tình yêu giữa họ sẽ không bị thương đến nhường ấy ?

Nhưng nếu họ không là họ hiện tại thì liệu họ có cơ hội gặp gỡ nhau giữa cuộc sống này ?

Nếu số mệnh đổi khác, phải chăng họ thậm chí không biết đến sự tồn tại của nhau ?

Bởi vì cái gì cũng có cái giá của nó. Mà, tình yêu thì không đến dễ dàng.

Ana hận Prang vì Prang là Prang. Song, nói cho cùng, nàng cũng yêu bởi tất cả những gì nàng hận ở con người này.

Lachesis chẳng phải là người rất mâu thuẫn hay sao ?

...

Sau khi chắc chắn là Prang hoàn toàn say ngủ, Ana mới đến bên hành lý của mình, từ đó, nàng lấy ra một thứ

rồi liếc nhìn Prang lần nữa, nàng nhẹ nhàng bước sang phòng bên cạnh.

...

Đặt ngọn nến xuống mặt bàn, Ana cầm thứ vừa lấy lên xem. Đó là một phong thư cũ, mép đã bị nhăn nhưng dấu niêm phong vẫn còn.

Cái cuối cùng trong bảy phong thư của Yusan cho nàng...

Phong thư thứ bảy.

“...khi nào nàng cảm thấy cần phải trấn tĩnh lại thì hãy đọc lời khuyên bên trong.”

Ana hiểu rằng điều được viết trong lá thư này sẽ là kết cuộc cho tất cả mọi chuyện. Ở nó, nàng sẽ thấy số phận của chính nàng.

Ánh nến ấm áp hắt bóng xuống phong thư, phản chiếu trong đôi mắt xanh của Ana sự bình lặng thăm thẳm.

Những ngón tay miết lên mép giấy, Ana hít vào một hơi sâu...

Từ phía khe cửa, trong sự che chở của bóng tối nơi hành lang giá lạnh, Prang lặng lẽ quan sát bóng Ana đang ngồi bên chiếc bàn dài với một

phong thư cũ trên tay. Chàng không thể biết cụ thể phong thư đó viết gì nhưng nhìn sắc mặt Ana cũng đủ để chàng đoán ra phần nào điều nàng đang nghĩ. Và, có lẽ, cả điều nàng sẽ làm.

Ngoài cửa sổ, tuyết lại rơi. Tuyết đầu mùa trong trắng, dịu dàng.

Prang hiểu rằng cuối cùng thì chàng cũng không thể làm điều gì khác tốt hơn điều đã định sẵn. Thoáng cười nhạt, Prang cố gắng quên đi nỗi đau đang hiện hữu trong tim mình.

Số phận... thật là một điều quá tàn nhẫn...

Năm ngày sau.

Prang và Ana về đến Henki. Họ cười ngửa đi cạnh nhau và Prang không thể không cảm thấy mọi chuyện đã qua là một giấc mơ khi một lần nữa, bên cạnh chàng lại là Reven hào hoa chứ không phải nàng Ana kiêu hãnh mà uất bên những đoá hồng trong tuyết.

Nhưng thực ra Prang không có nhiều thời gian để suy nghĩ về chuyện cũ vì hầu như ngay khi đặt chân vào nội thành Penla, lập tức chàng lại trở về vị trí của một hoàng đế, cho dù muốn hay không. Bởi trước mắt chàng giờ

đây là ba khu nhà vòng ngoài của Penla đang được xây dựng lại từ những viên gạch đầu tiên.

Đã có một trận hoả hoạn vô cùng lớn.

Ana đến bên một người dân hỏi thăm rồi tự mình xem xét các dấu vết của vụ cháy trước khi quay lại báo cáo cho Prang.

-Đây là kết quả của trận đụng độ đầu tiên giữa quân triều đình và quân phiến loạn Doxllisis. Cả ba khu nhà đều cháy rụi, nhưng may mắn là không nhiều người chết. – Nàng ngừng một lát rồi nói – Cho dù cuối cùng đã

chiến thắng nhưng em không nghĩ đây là một cách mở đầu cuộc chiến hợp lý đâu Prang. Quá... ừm, vương phi của

chàng đã quá phí phạm sinh mạng và của cải của Penla.

Prang hiểu là Ana không hề để chút ghen ghét tình cảm cá nhân nào vào trong lời nhận xét vừa rồi. Giờ đây, nàng đã là Reven Ping. Nếu nàng là người chỉ huy cuộc chiến ấy, hẳn nhiên mọi chuyện sẽ khác. Không, mọi chuyện vốn dĩ đã khác nếu nàng là hoàng hậu của chàng...

-Đây là cách đánh của Jacar. – Prang đáp – Nhưng, không phải cách ta mong muốn dùng trên chính Henki. Vậy nên, có vài việc cần làm đây...

Prang nói và thúc ngựa tiến thẳng về cổng chính của hoàng cung. Chàng không hề nhận ra một thoáng khó chịu vừa trôi qua ánh mắt đại tướng quân.

Khi Prang và Ana đến cửa chính cung Lesbos cũng là lúc Iris từ bên trong tiến ra đón. Sự trở về sau của hoàng đế cùng đại tướng quân khá bất ngờ nên không nhiều người biết. Lúc này không có một tướng quân hay quan cận thần nào có mặt ở Lesbos để đón hoàng đế, ngoài Iris và vài nữ tì từ thánh điện Peregrine.

-Mừng anh về nhà, hoàng huynh. – Iris cúi đầu thi lễ.

-Rất vui vì được gặp lại em đầu tiên. – Prang đáp dịu dàng nhưng chàng còn chưa kịp ôm lấy em gái thì Iris đã quay sang Reven, mặt nàng bộc lộ một niềm vui rạng rỡ nhưng không kém phần xót xa khi nhận thấy người yêu gần gũi so với lúc xuất chinh:

-Reven, ta đã nghe nói chàng bị thương trong cuộc chiến này...

-Tôi đã hồi phục hoàn toàn rồi, xin quận chúa đừng lo lắng.

-Sao mà ta không lo được. Ta là hôn thê của chàng mà. – Iris ủ rũ nói, đưa tay nắm lấy tay Ana, đưa lên môi hôn – Ta nhớ chàng lắm, Reven...

-Anh cũng bị trúng độc suýt chết đấy. – Giọng Prang chột vang lên cắt ngang – Nếu như em có quan tâm, Iris ạ.

Quận chúa thoáng lúng túng, liền rút tay về, nhìn anh trai.

-Em xin lỗi, em chỉ là... quá lo lắng cho Reven...

-Rồi, ta hiểu. – Prang xua tay rồi nhìn quanh – Giờ thì anh đang bắt đầu tự hỏi về người đáng ra phải có mặt đầu tiên khi anh về rồi đấy. Vương phi của anh đâu ?

Màu đỏ bối rồi trên má Iris tan ngay tức khắc, khuôn mặt xinh xắn của nàng trở nên xanh nhợt. Prang không nhận ra nhưng Ana thì có.

-Quận chúa, nàng làm sao thế ?!

Iris theo bản năng bất giác lùi ra xa khỏi Prang mà đứng sát vào Reven, hành động đó cuối cùng cũng khiến hoàng đế chú ý.

-Có chuyện gì vậy ? – Giọng Prang bỗng mất nét cười mở ban đầu. Chàng như cảm thấy mùi của sự bất ổn trong không gian.

-Anh... em có một chuyện... chưa nói cho anh hay trong tin thẳng trận...

-Em ? Lá thư chiến thẳng đó do Jacar viết cơ mà ?

-Không, là em, Prang à, là em...

-Em đang nói gì vậy Iris ? Không thể là... – Câu nói của Prang lịm dần khi ánh sáng trong mắt chàng dần đông cứng lại – Không lẽ ý em ...

Thứ ánh sáng trong mắt anh trai vào giây phút ấy có thể Iris nhớ suốt đời – một sự giận dữ kinh hoàng nhưng bị

khí lạnh kìm nén lại đến tột cùng làm người bị đôi mắt ấy nhìn nghệt thờ vì sợ hãi.

Iris đã hiểu tại sao khắp nơi nơi người người đều khiếp sợ hoàng huynh đệ dàng của nàng.

Nàng cuối cùng đã thực sự hiểu.

...

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai Iris, bên cạnh, Ana cất giọng từ tốn :

-Tôi nghĩ đó là một câu chuyện dài và, đã qua. Vậy nên không cần vội vã. Bệ hạ, để tôi đưa ngài về phòng nghỉ

mệt đã. Được không ạ ?

Đưa hoàng đế về nghỉ ngơi, đó chắc chắn không phải là việc của một đại tướng quân cần nhúng tay vào. Nhưng cả Prang và Iris đều hiểu vì sao Reven lại đề nghị như thế.

Iris thì quá sợ hãi để có thể nói trôi chảy vào lúc này.

Prang thì quá giận để có thể bình tĩnh mà xem xét sự việc.

Cả hai đều cần một khoảng trống. Ana mang khoảng trống đó đến cho họ.

-Được. – Prang đáp có phần cộc lốc, quay lưng bước về hướng Luxia.

Ana cúi hôn nhẹ lên trán Iris rồi buông tay khỏi vai nàng để theo sau hoàng đế.

Cung điện Luxia, đế chế Henki.

Khi vào phòng, Ana thấy Prang đã ngồi xuống chiếc ghế tựa quen thuộc, khuôn mặt lạnh buốt không cảm xúc.

Xung quanh không có một ai khác. Nàng cẩn thận cài cửa lại sau lưng rồi bước đến cạnh Prang.

-Vương phi đã chết. Đúng hơn là đã bị xử tử bởi lệnh của quận chúa. Lý do là vì lòng quyền, vương phi trong lúc ngăn dân chúng rời Penla đã cho giết hơn năm trăm người. Đó là những gì tôi vừa hỏi được từ các nữ tì và quân cấm vệ trong Luxia.

...

-Bệ hạ...

-Ta đã quên Iris là con gái của Lensy và cũng là em của Golem.

Prang không hề quay lại nhìn Ana khi nói lời ấy. Mắt chàng vẫn đắm đắm vào ô cửa sổ hướng xuống khu vườn

– nơi giờ đã phủ một lớp tuyết mỏng.

-Dù sao... – Ana hơi ngập ngừng – ... em vẫn không nghĩ Iris là người giết vương phi. Hành động đó cần quá nhiều can đảm nhưng ... dư thừa sự ngu ngốc, nhất là khi nó liên quan đến chàng, Prang ạ.

-Nhưng thực tế Iris đã làm, đúng không ? – Prang quay lại – Và nó còn đánh thẳng trận chiến mà trước đó Jacar rất vất vả, và, quan trọng là, nó còn giấu chuyện này khi gửi tin báo chiến thắng. Đáng lẽ ra Iris phải nói thật với ta...

-Rồi để chàng lo lắng không yên khi đang ở giữa chiến trường đối đầu với Gensan ư ? – Ana cắt ngang một cách rất dứt khoát – Mới nhìn thì có vẻ

như đó là một hành động che giấu, nhưng tại sao chàng không nhìn sự

việc khác đi một chút ? Rằng Iris chính vì chỉ nghĩ cho chàng, cho Henki mới làm điều này, chứ nếu nghĩ cho sự an toàn của riêng bản thân thì đã làm như lời chàng vừa bảo. Ngoài ra, nếu như Iris thực sự có ý tạo phản như ý chàng ám chỉ thì trong khoảng thời gian mấy ngày vừa qua, không có chàng ở Penla, em nghĩ quận chúa với đủ khôn ngoan và can đảm để giết vương phi hẳn nhiên đã có hành động để tiến gần hơn đến ngai vàng rồi.

Prang trầm ngâm giây lát trong lúc suy nghĩ về những lời Ana vừa nói. Thế rồi chàng ngẩng lên nhìn Ana vẫn đang đứng phía bên kia phòng, giọng trầm xuống :

-Nàng đang bảo vệ cho Iris phải không ? Như nàng đã bảo vệ cho Yusan ?

Ana hiểu Prang không chỉ đơn giản nói như vậy mà còn ý khác bên trong. Nàng bước qua gian phòng, đến gần và quỳ xuống nắm lấy tay Prang, nói nhẹ nhàng:

-Nếu như có thể giết Iris để phòng ngừa tạo phản thì hẳn chàng đã giết từ ngày trước rồi chứ chẳng cần đợi đến hôm nay. Vậy nên, nếu không thể giết thì xin chàng đừng nghi ngờ rồi tự làm khổ mình nữa. Chẳng lẽ chàng không tin rằng mình hiểu đứa em gái mà chàng yêu thương nhất sao ?

Prang rút một tay lại để ôm trán, chàng lắc đầu :

-Ta không biết nữa. Ta chỉ là ... không thích cái cảm giác Iris đã trưởng thành và người mà nó cần sự bảo vệ lại không phải là ta...

Mắt Ana nheo lại, nàng không thể không bật cười :

-Đừng nói là chàng đang ghen ?

Nhận ra mình lỡ lời, Prang lập tức lấy lại sự tỉnh táo trước đôi mắt đang sáng hấp háy của người yêu:

-Ta ghen vì Iris, không phải vì nàng.

...

-Thôi được rồi. Đúng là ta có ghen vì nàng nữa. Điều này thật không phải ai cũng trải qua được như ta đâu, ghen vì em gái yêu một người khác nhưng cũng ghen vì người đó chính là người yêu mình. Thế nên cuối cùng cũng không rõ ta ghen vì ai nữa...

-Iris rất quan trọng với chàng phải không ? Nếu bình thường thì hẳn chàng sẽ hạ lệnh giam ngay Iris để phòng ngừa, nhưng vì đó là Iris nên... Dù thế nào chàng cũng sẽ không chạm đến cô ấy, phải không Prang ?

Thấy vẻ nghiêm túc bất chợt của Ana, Prang cũng thôi cười, chàng đáp một cách từ tốn :

-Vì ta đã lấy của Iris rất nhiều. Mẹ, anh trai, chị gái và giờ là cả nàng... mà Iris thì không đáng bị như vậy.

-Vậy, hãy yêu thương cô ấy khi còn có thể. – Ana bảo rồi buông tay Prang ra và đứng thẳng lại – Chuyện của vương phi xem như thế là xong. Chàng cũng không cần lo về Cinnamon nữa, Iris đã sắp đặt cho Tornado và Jacken lo việc ấy rồi. Ừm, cô ấy đúng là em gái của chàng. Giờ thì em nghĩ chàng nên nói chuyện nhẹ nhàng với Iris, cô bé hẳn đang lo lắng lắm.

-Nàng về Camelia bây giờ à ?

-Em đã đi với chàng như thế rồi mà vừa về đến vẫn còn ở Lesbos sẽ gây nhiều nghi vấn đấy, hoàng đế bệ hạ. Và

lại, em muốn yên tĩnh một chút. – Ana mỉm cười và toan đưa tay mở chốt cửa.

-Nàng quả là tàn nhẫn.

Giọng Prang chột mang một sắc thái hoàn toàn khác khiến Ana phải quay lại nhìn. Hoàng đế chống cằm,

nghe nghiêng đầu nhìn nàng, khoé môi thoáng nét cười.

-Cái chết của Jacar hoàn toàn không gây chút cảm xúc nào cho nàng. Nàng giải quyết mọi thứ với sự tỉnh táo, rõ ràng, làm ta cũng phải khâm phục đấy. Nàng tạo ra cảm giác là nếu Jacar không tự chết đi thì nàng sẽ giúp cô ta chết vậy.

-Vì, em không thích chàng gọi cô ta là “Jacar” thân mật như thế. Và em là một kẻ vô cùng tàn nhẫn trước kẻ

thù. Điều đó không có gì đáng phải ngạc nhiên hết, đúng không nào? – Ana cười nhẹ song ánh mắt lạnh băng khi nàng mở cửa rồi bước ra ngoài.

“Thật là một cô gái đáng sợ.”, Prang không khỏi mỉm cười khi nhìn theo.

Sau khi Ana rời khỏi được một lúc thì Iris bước vào. Trông nàng vô cùng lo lắng, kể cả khi cất giọng :

-Em biết là anh ra lệnh không cho ai đến đây nhưng vừa rồi Reven bảo là... anh muốn gặp em nên...

-Anh muốn gặp em. – Prang cắt ngang – Ngồi xuống đi.

Giọng nói chàng không bộc lộ bất cứ cảm xúc gì đủ để Iris có thể đoán tâm trạng của anh trai, nàng đành tiến đến và ngồi xuống chiếc ghế đối diện Prang.

Đợi cho em gái yên vị rồi, Prang mới chậm rãi quay nhìn nàng. Iris đã mười tám tuổi, khuôn mặt nhu mì dịu dàng nhưng đôi mắt xám bạc kia giống hệt chàng. Họ có cùng một dòng máu. Prang cân nhắc giây lát rồi mở

lời:

-Thực ra em không cần phải giết Jacar, ừm, Jacaranda. Ngai vàng Henki trước sau đều chỉ thuộc về mình em.

-Anh...

-Để cho anh nói, Iris. – Prang nhấn giọng – Nếu có chuyện gì xảy ra mà anh không thể cai trị được thì dĩ nhiên sẽ giao Henki cho em, vì ngoài em ra, anh không còn ai có thể kế vị cả. Vậy nên, giết Jacaranda là một việc hoàn toàn không cần thiết. Nếu cần, anh đã giết cô ta rồi.

-Khoan đã Prang! – Iris bất ngờ lớn tiếng làm chính Prang cũng giật mình – Anh mới là người phải nghe em nói. Em không giết Jacar. Em không có lý do gì để làm việc đó. Và em tuyệt đối không muốn kế vị ngai vàng.

Em ghét quyền lực. Cho dù anh tin hay không nhưng em thề là em sẽ không trở thành người cai trị Henki, cho dù là bây giờ hay sau này. Tất cả những gì em mong muốn là được yên ổn, nhưng người vợ mà anh chọn đã kéo em vào cuộc chiến này. Trước đây thì không song hiện tại, có lẽ em có đủ lý do để có thể giết chị ta rồi đấy.

Iris nói xong thì mặt đã đỏ lên vì giận. Prang nhướng mày.

-Anh tự hỏi em lấy đâu ra cái can đảm dám hét vào mặt anh như thế.

-Em chỉ muốn nói là, em không giết Jacar. Chị ta đã tự sát để giăng ra cái bẫy này, để anh nghi ngờ và giết em.

Prang sắp xếp các chi tiết lại. Xem ra chàng đã bắt đầu hiểu bản chất của sự việc rồi. Tính tình của Jacar chàng đâu còn lạ nữa.

-Một kế hoạch hiểm độc, phải không ? Và cô ta đúng đấy, nó đã làm anh nghi ngờ em và vẫn nghi ngờ em. –

Prang nói thẳng ra sự thật – Nếu em là anh hẳn em cũng sẽ nghĩ vậy.

Iris im lặng không đáp. Nàng hiểu anh mình nói đúng. Đừng nói một người như Prang mà bất cứ ai cũng sẽ nghi ngờ.

-Anh đã nghi ngờ... nhưng sẽ không giết em, đó là chỗ Jacaranda đã sai.

Iris kinh ngạc nhìn anh.

-Vì em là em gái của anh. Chỉ thế thôi. Giờ em có thể lui. À, nhân tiện, Reven có gửi lời khen em trong việc giải quyết các rắc rối có thể có bởi Cinnamon... – Prang bấy giờ mới nhìn thẳng vào mắt Iris và chàng mỉm cười – Iris, em giỏi lắm. Đó là lời khen của anh.

Iris chợt nhận ra rằng người mắc vào cái bẫy hủy hoại lòng tin của Jacaranda không phải là Prang như nàng nghĩ mà chính là nàng. Nàng đã không có đủ lòng tin vào anh trai, rằng tình cảm anh ấy dành cho mình đủ

nhều để gạt cái bẫy kia sang một bên. Đáng lẽ ngay từ đầu nàng phải hiểu rằng cho dù là người nổi tiếng đa nghi song nếu so sánh, Prang vẫn sẽ tin nàng hơn Jacaranda và như thế mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều.

-Nhưng... anh à, chuyện không thể cai trị Henki ban này...?

-Anh muốn thử em thôi. – Prang bình thản đáp – Nếu em thực có ý tạo phản thì hẳn nhiên sẽ phản ứng khác, dù rất nhỏ anh cũng sẽ nhận ra... À... không phải em nghĩ anh định từ bỏ Henki thật chứ ? – Ánh mắt xám bạc

loáng lên nét cười đầy vẻ trêu chọc suy nghĩ nông nổi của em gái.

Iris bối rối lắc đầu, chính nàng cũng nhận ra suy nghĩ của mình thật hồ đồ. Prang và Henki làm sao có thể tách rời, thật là không tưởng.

-Em sẽ chuẩn bị tiệc mừng chiến thắng, các tướng quân khác hẳn là mong lắm rồi, nhất là... Canary Citron. –

Iris vừa nói vừa đứng dậy. Nàng cảm thấy nhẹ nhõm hơn bao giờ hết. Cuối cùng thì bóng ma của Jacaranda đã thực sự tan biến, chỉ bằng một lời nói của Prang. Có anh trai nàng ở đây vẫn là tốt nhất. Prang chính là sức sống của toàn đế chế này.

-Em không nên đến gần Canary.

-Em biết, em đã nghe chị Hec nói rồi, à, chị Hec... – Iris thoáng ngập ngừng – Thôi, em đi đây.

-Em yêu Reven đến mức nào ?

Iris ngơ ngác nhìn anh, mấy giây sau mới hiểu được câu hỏi.

-Yêu đến mức không thể dùng từ gì để diễn tả.

Prang lặng đi vài giây rồi cười rất nhẹ :

-Em giúp anh chuẩn bị tiệc mừng vậy, Iris, cảm ơn em.

Iris nhoẻn miệng cười rồi rời khỏi căn phòng, nàng không hề thấy sau lưng mình ánh mắt Prang sa sầm trong màu u tối.

Như vậy nỗi đau khi Reven mãi mãi biến mất cũng không thể dùng từ gì để diễn tả phải không em bé bóng của anh ?

Khi Ana về đến Camelia thì thấy Jacken đang ngồi trong gian phòng lớn cạnh phòng riêng của nàng, tỉ mỉ dùng dao gọt một món đồ bằng gỗ. Chàng mặc thường phục và không mang vũ khí. Ana hơi giật mình vì ngỡ

đó là Benjin nhưng rồi nàng nhớ ra rằng Benjin giờ đây sẽ không thể trở về Camelia bên nàng nữa. Vĩnh viễn.

-Đại tướng quân! – Jacken mừng rỡ nhận ra Ana khi nàng bước vào phòng. Chàng bỏ món đồ xuống– Cuối

cùng thì ngài cũng về.

Ana cởi áo choàng đưa cho người hầu rồi sau khi phát tay cho lui nàng mới ngồi xuống chiếc ghế cạnh chỗ

Jacken.

-Ta tưởng quận chúa đã có việc cho người?

-À, tôi đã tách hết các toán quân dưới quyền Cinnamon, rải ra rồi cho sát nhập vào các nhóm khác rồi. Sau khi phát hiện ông ấy đã giận điên lên nhưng kiểm soát ông ấy lại là việc của Tornado mà... Ừm, dù thế... – Jacken quay về với trò giải trí của mình – ... tôi vẫn không nghĩ Cinnamon sẽ tạo phản vào lúc này.

-Bệ hạ là một người đa nghi. Quận chúa là ngoại lệ. Cinnamon thì không.

Jacken gật gù ra chiều hiểu chuyện song lại chẳng thật sự quan tâm lắm. Thực ra chàng đang tự hỏi chuyện gì đã xảy ra giữa hoàng đế và đại tướng quân trong thời gian họ lưu lại Porasitus. Phải chăng là như chàng đoán ?

-Không cần nhìn ta như thế đâu, Jacken.

-Ồ, tôi có nhìn như-thế à. – Chàng bật cười làm như vô tình – Tôi đang tập làm mấy thứ nho nhỏ này, dùng làm đồ chơi cho trẻ con rất hợp.

-Người nói vậy là sao ? – Ana tự rót cho mình một tách trà, tuy vậy, vẫn không quên lờm vị thuộc tướng một cái nhìn cảnh báo.

-Không có gì ẩn ý đâu mà. – Chàng trai người Crusey cười mà không trả lời câu hỏi một cách thẳng thắn.

Đúng lúc ấy, bên ngoài vang lên tiếng ồn ào.

-Chuyện gì vậy ? – Jacken to tiếng hỏi lính gác trong lúc Ana bình thần nhấp trà.

-Thưa, có một người xin yết kiến đại tướng quân nhưng do có lệnh là không tiếp ai nên...

-Để tôi ra xem sao. – Jacken nói rồi đứng dậy, cùng người lính đi ra ngoài.

Chỉ còn một mình, Ana chậm rãi thưởng thức sự thanh tịnh mà hương trà đem đến. Camelia vào buổi xế chiều yên ắng một cách dễ chịu. Đây là nhà của nàng, cho dù là trên đất Henki đẫm máu. Ở nơi đây, Benjin đã ngày ngày ở bên nàng bằng tất cả sự dịu dàng trong màu mắt nâu ấy. Ở nơi đây, Hec đã có quyết định dứt khoát về sự

lựa chọn của mình. Ở nơi đây, Prang đã nói rằng nếu Reven là nữ thì chàng muốn nàng trở thành hoàng hậu Henki. Ở nơi đây, Huyền vũ Abalone đã nhảy múa trong vũ y lộng lẫy dưới bầu trời đầy sao...

Camelia – màu hoa trà u nhã – đã che chở Ana suốt bao năm qua.

Nàng không khỏi cảm thấy an lòng khi một lần nữa được trở về nơi đây sau một cuộc viễn chinh nhiều mệt mỏi.

Ánh mắt nàng chợt chạm vào món đồ Jacken đang làm – khối gỗ màu nâu nhạt đang dần định hình thành một con quay với một đầu nhọn nhô lên.

-Đồ chơi trẻ con à ? – Ana mỉm cười và cầm nó lên. Thớ gỗ mịn và món đồ rất nhẹ, mùi gỗ thơm quyện vào hương trà càng có vị thanh hơn. Một tướng quân từng cầm gươm cướp đi bao nhiêu mạng người giờ lại có thể

ngồi trong gian nhà ấm áp này mà đẽo gọt một thứ đồ chơi xinh xắn. Thật là lạ lùng.

Những đứa trẻ... và một gia đình, Ana nghĩ mông lung... nàng cũng muốn mình có thể chạm tay vào những

món đồ chơi đáng yêu này hàng ngày khi dọn dẹp chúng và quở trách con thơ vì cứ mãi chơi.

Như một phụ nữ bình thường. Trong một gia đình bình thường. Với những người thân yêu nhất bên cạnh.

Nghĩ đến đây, nụ cười trên môi nàng chuyển màu cay đắng.

Đặt món đồ trở lại chỗ cũ, Ana bỗng cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

...

-Đại tướng quân.

Ana ngẩng lên nhìn. Jacken đã trở lại. Theo sát phía sau, chính là Lazarus, vị thầy thuốc người Porasitus của nàng.

Dư vị của nụ cười trên môi Ana hoàn toàn tan biến. Nàng điềm tĩnh nhận cái cúi chào cung kính từ vị thầy thuốc rồi nàng mở lời bằng một giọng nói đĩnh đạc có chọn lựa:

-Chào ông, Lazarus. Có chuyện gì vậy?

Lazarus vẫn ngần ngừ.

-Ông biết Jacken là người của chúng ta và bên ngoài không có ai nghe trộm cả, như từ trước đến nay.

Ánh mắt Lazarus chợt có nét cười, một nét cười mỉa mai. Ana không thích ai nhìn nàng bằng cái ánh nhìn kiểu ấy. Nó làm giọng nói của nàng lạnh giá thêm:

-Ông muốn gì ?

-Thưa đại tướng quân... – Người đàn ông trung niên có mái tóc vàng đã ngả bạc ấy dài giọng một cách bất thường, nhất là khi ông ta gọi nàng là “đại tướng quân” thay vì “công chúa điện hạ” – ... ngài thật tinh ý, quả

nhiên tôi lo ngại có chuyện không “như từ trước đến nay”, nhưng vấn đề không nằm ở Camelia hay ở ngài Osprey đây. Mà, nằm ở chính ngài.

Ana ngồi thẳng lưng hơn, hai vai như bị đóng vào thành ghế. Người nàng căng lên. Không có gì bất ngờ cả.

Đây là chuyện nàng đã lường trước. Mắt Lazarus vẫn dán vào mặt nàng, một cách nhìn quá hỗn xược.

-Ta sẽ không chối rằng những ngày qua ta đã ở với Prang. – Nàng nói, không để cho mình bị thách thức.

-Ngài chưa nói hết sự thực, thưa ngài.- Lazarus cười nhạt, nhưng đó là một cố gắng vô ích, vì ngay khi thốt ra câu tiếp theo, mặt ông ta nhăn lại trong sự ghê tởm không che giấu – Ngài yêu hãn. Đúng vậy. Ngài đã yêu kẻ

tử thù của đất nước ngài. Và ngài đã hiến thân cho kẻ mà đáng lẽ ngài phải moi tim hãn ra, công chúa ạ, như

một con diêm bán thân trong sự dơ bẩn...

Lazarus có khựng lại giây lát khi lưỡi dao của Jacken bất ngờ kề sát cổ họng ông ta, nhưng chỉ có một giây thôi, ngay sau đó, ông ta lại tiếp tục:

-Ngài đã quên vị máu trong nụ hôn với hãn phải không ? Ngài đã quên mùi lửa cháy trong vòng tay hãn phải không ? Ồ, ngài đã quên hết...

-Ta không quên gì cả. – Ana ghìm giọng khi đáp, hất mắt ra lệnh cho cận tướng hạ dao xuống – Không quên bất cứ thứ gì.

-Vậy tại sao ngài lại ở đó với hãn?! – Lazarus đột ngột thét lên – Lại có thể hạnh phúc trong lúc làm ô uế Selena

?! Khi tôi theo cả hai đến đó, tôi đã ngỡ ngài chỉ định quyến rũ rồi giết hãn trên giường như đáng ra ngài phải làm. Nhưng công chúa, ngài đã không làm! Ngài đã hành động như một kẻ phản quốc!

Một tiếng động của sự va chạm mạnh vang lên và Lazarus loạng choạng ngã xuống sàn. Ana thu tay về. Dấu của cái tát hãn rõ trên má trái của vị thầy thuốc. Cái tát mạnh đến mức phải mất mấy giây ông ta mới có thể

đứng vững lại được, một bên má như bị bỏng, đỏ lên và đau rát.

-Ai cho phép người nói năng như thế với ta, Lazarus ? – Ana rít, đôi mắt lam như tỏa khí lạnh – Ta không quên gì cả. Và ta không cần người nhắc nhở hay chỉ bảo ta bất cứ thứ gì. Máu sẽ trả bằng máu. Prang-sẽ-chết. Người đã rõ chưa ?

Chưa bao giờ Lazarus thấy công chúa nổi giận đến như vậy, việc ông ta bị giết ngay lập tức cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng Lazarus hoàn toàn vui mừng. Ngài vẫn chưa quên mối thù đó. Ngài vẫn chưa quên!

Với nét hân hoan lộ rõ, Lazarus sung sướng đáp:

-Tôi không mong chờ gì hơn những lời đó của ngài, thưa công chúa điện hạ. Giờ tôi xin chết để chuộc lại những lời nông nổi vừa rồi.

Nói đoạn ông ta toan uống một thứ bột gì đó trong chiếc lọ mang theo, nhưng Jacken đã kịp giật nó đi. Giọng Ana vang lên đầy đe dọa :

-Đủ rồi. Giờ ta cần yên tĩnh. Lui ra ngay.

Thoáng bối rối nhưng rồi Lazarus cũng tuân lệnh.

Khi ông ta khuất bóng, Ana đưa hai tay ôm đầu và nàng thực sự đang cảm thấy mình như một người cố tự sát bằng cách đập đầu vào tường nhưng không chết được mà cơn đau từ vết tử thương vẫn dày vò hành hạ nàng vậy.

-Đại tướng quân, ngài ...

-Ta ổn, Jacken. – Ana buông tay ra và ngồi thẳng trở lại, đã bình tĩnh song sắc mặt vẫn rất nhợt nhạt.

-Lão già đó thật xác lác. Đáng lẽ tôi nên cho lão chết rồi mới phải. – Jacken lầm bầm với vẻ bức tức.

-Ông ta xác lác, nhưng yêu nước và can đảm. – Ana chậm rãi nói – Người tưởng ông ta hoàn toàn bị tình cảm chi phối sao ? Không đâu. Ngay cả khi tin rằng ta yêu Prang, ông ta cũng biết rằng ta sẽ giết Prang.

-Thế tại sao lão lại...

-Lazarus đến đây là để thăm dò và đưa ra sự cảnh báo. Ông ta muốn biết bao giờ thì ta hành động. Và, ông ta thực ra đã chủ tâm ngay từ đầu muốn dùng cái chết để đè thêm một gánh nặng nữa lên vai ta, hòng khiến ta nhìn nhận đúng trách nhiệm nếu lỡ Prang có làm ta quên đi.

Jacken rùng mình:

-Thật là điên rồ!

Phản ứng của thuộc tướng làm Ana bất giác mỉm cười, một nụ cười buồn bã, nàng khẽ lắc đầu và nói bằng giọng rất nhẹ:

-Không điên đâu... Đó là sự căm thù...

Lòng hận thù như thuốc độc, làm hóa đen máu con người, biến họ thành ác quỷ.

Và Ana biết rõ, hiện tại, máu mình có màu gì, hơn là Lazarus biết rất, rất nhiều.

.

.

Ana chỉ nghỉ ngơi ở Camelia được hai ngày, vì ngày thứ ba thì tiệc mừng chiến thắng diễn ra ở Lesbos dưới sự

chủ trì của Prang và sự hỗ trợ từ Iris.

Đó là một bữa tiệc xa hoa, long lẫy diễn ra ngoài vườn hồng Hoàng đế, bắt đầu ngay sau lễ mừng công và kéo dài cho đến tận tối muộn. Tất cả dân chúng và binh lính cũng được phép vui chơi. khắp Penla vang lên những âm thanh vui vẻ quen thuộc của tiệc tùng làm cho ngay cả mùa đông cũng mất đi sự tĩnh mịch vốn có. Khí hậu lạnh giá không thể ngăn người ta nhảy múa, chúc tụng nhau về một sự bình yên đã thực sự bắt đầu – khi mà vị hoàng đế tài giỏi của họ cuối cùng đã thống nhất được các nước về một mối.

Họ không chỉ ăn mừng cho cuộc viễn chinh đã thành công rực rỡ, họ còn ăn mừng vì chiến tranh giờ đây đã không còn. Sẽ không còn máu của ai phải đổ nữa, cho dù là máu của bất cứ dân tộc nào. Tuy ai cũng hiểu rằng hòa bình vĩnh viễn là điều viễn vông nhưng ít ra thì cuộc chiến kế tiếp có lẽ phải

rất lâu nữa mới bùng nổ. Vậy là quá đủ nếu so với những năm tháng chiến tranh liên miên vừa qua.

Vậy nên tiếng ca hát xua tan cả tuyết, rượu thì đổ tràn trên những con phố và niềm hạnh phúc bùng nổ khắp mọi ngõ ngách của Penla, từ hoàng cung uy nghi cho đến những khu nhà của người lao động nghèo khó.

Chưa bao giờ dân chúng Penla lại vui vẻ như ngày hôm ấy.

Prang cảm thấy lòng mình dịu lại khi đứng nhìn mọi thứ từ cửa sổ lớn của Luxia.

Cuối cùng chàng đã là bá chủ, là bá chủ như ước mơ từ thuở bé của chàng, nắm trong tay quyền lực tối cao, vượt qua cả nhà tiên tri lừng lẫy Yusan Solome. Chàng đã có mọi thứ, ngai vàng, ngôi vị thống lĩnh và tình yêu.

Phải, chiến dịch này thật đáng để ăn mừng vì nó không chỉ đem về thánh địa mà còn trả về cho chàng người con gái mà chàng yêu say đắm cùng tình yêu của nàng.

Chàng đã có Anastasia.

Chỉ riêng việc nghĩ về nàng đã khiến Prang thoáng mỉm cười, chàng nhấp môi vào ly rượu trên tay.

.

...

.

.

-Chủ của bữa tiệc mà lại trốn trong phòng một mình thì thật là bất lịch sự.

Cánh cửa mở và Canary vừa bước vào phòng nhưng Prang còn chưa kịp đáp lời thì đã khựng lại. Theo sau

Canary là Cinnamon. Prang từ từ quay lại trong lúc hai vị tướng quân bước đến gần và cúi chào. Sau đó Canary đứng sang một bên, có ý tránh tham gia vào cuộc nói chuyện sắp tới, tuy vậy, không hề có ý ra khỏi phòng.

Cinnamon không ngạc nhiên vì hành động này. Trong mấy ngày qua, ông ta đã hiểu mọi chuyện và đó là lý do ông ta phải nói chuyện với hoàng đế hôm nay.

Chỉ mấy ngày không gặp nhưng Prang nhận ra Cinnamon già hơn trước rất nhiều, trong lòng chàng dấy lên mỗi thương cảm rất dửng dưng.

-Ông không có hứng thú với bữa tiệc à? – Chàng gợi mở.

“Vì khi uống rượu tôi cảm thấy như đang uống máu con gái tôi.”, Cinnamon nghĩ song không nói ra. Bộc lộ sự

căm hận kiểu ấy là thiếu khôn ngoan vì chẳng có ích lợi gì ngoài chuyện chuốc lấy sự nổi giận của Prang.

-Tôi muốn trở về quê nhà ở Beluga. – Cinnamon điềm đạm nói.

-Ông có thể làm bất cứ điều gì trong kỳ nghỉ phép.

-Đó không phải là nghỉ phép, thưa bệ hạ.

Prang có hơi suy nghĩ giây lát trong lúc đưa mắt hết từ ly rượu rồi lại sang Cinnamon.

-Ý ông là ông muốn rời khỏi quân đội ?

Cinnamon im lặng nhưng ai cũng hiểu đó là sự xác nhận.

Prang ngậm ngừng hồi lâu như cân nhắc rồi chàng đáp:

-Thôi được. Ta chấp thuận. Ông cũng đến tuổi cần được nghỉ ngơi rồi.

“... và không có sự chăm sóc của con cháu.”, một lần nữa vị tướng già nghĩ nhưng không nói ra. Thay vào đó, ông cúi đầu tạ ơn rồi chậm rãi quay lưng bước đi, khi ra đến cửa, ông bị giọng nói của Prang kéo lại.

Phía bên kia căn phòng, vị hoàng đế trẻ với đôi mắt xám, con rể của Cinnamon, nhìn ông với vẻ thông cảm hoàn hảo của một nhà ngoại giao :

-Về chuyện của Jacaranda, ta thực sự rất lấy làm tiếc.

-Tôi hiểu. – Cinnamon gật đầu rồi khép cửa lại.

“Phải. Vẻ thông cảm hoàn hảo của một nhà ngoại giao chứ không phải của một người chồng.”

Cinnamon bước xa dần căn phòng mà con gái ông đã chết, lặng lẽ như một bóng ma trong cái đêm đông huy hoàng ngoài kia...

.

.

.

.

.

Sau khi chắc chắn là Cinnamon đã đi khỏi, Canary mới nhẹ nhàng lên tiếng

:

-Ông ta là một người khôn ngoan.

-Quá sức khôn ngoan. – Prang sửa lại.

Đúng vậy. Cinnamon đã không để lộ một khe hở nào để Prang có thể ra lệnh giết ông, không tạo phản, thậm chí, không một dấu hiệu bất mãn công khai. Một cách kín đáo, ông ta đã rời Penla, cũng có nghĩa là tách ra xa sự kiểm soát của Prang. Và ở cái vùng Beluga xa xôi ấy, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Dường như có cùng suy nghĩ, Canary lại nói tiếp:

-Ngài có cần tôi theo dõi hành động của Cinnamon ở Beluga không? Tôi không tin một người như ông ta có thể

bỏ qua cái chết của vương phi một cách êm xuôi như thế. Ai cũng có thể, trừ Cinnamon Lusso.

Thoáng một chút đắn đo, Prang phẩy tay:

-Không cần.

Canary mở miệng toan phản đối song chàng bỗng chuyển sang một giọng trầm hơn nhiều:

-Ngài có ý gì khác sao, bệ hạ ?

.

...

.

-Người nghĩ muốn tập hợp đủ quân để có thể chống lại ta, ông ta phải mất bao lâu ?

-Một năm là ít nhất. Dù thế, đó vẫn là hành động điên rồ. Tôi tin Cinnamon cũng hiểu như vậy.

-Vậy người nghĩ sự huy hoàng kia giữ được trong bao lâu ?

Vừa nói Prang vừa hướng ánh mắt ra bầu không khí tiệc tùng bên ngoài, Canary nhìn theo rồi hầu như ngay lập tức chàng hiểu ý hoàng đế.

-Ngài thực sự muốn làm chuyện đó sao ?

Prang mỉm cười. Tuy vậy, lạ lùng thay, nụ cười không dễ dàng nở trên môi Canary như mọi khi nữa.

-Bệ hạ, điều đó... có thể khiến đế chế suy yếu đi rất nhiều, thậm chí sụp đổ. Ngài không tiếc ư?

-Cái gì lên đến đỉnh cao thì sẽ bị hủy diệt... Nhưng người nói đúng, ta dĩ nhiên có tiếc. Vì thế, ta muốn người hứa một điều, ngay khi có cơ hội, người hãy giết một người cho ta. Giết như cách một sát thủ sẽ giết...

Tuy vậy, cái tên của kẻ xấu số ấy không làm Canary thấy dễ chịu. Chàng ghét cảm giác tỉnh táo một cách nghiêm túc của bản thân hiện tại nhưng không thể nào đùa bỡn trong cuộc nói chuyện này.

-Tôi vẫn thấy cách tốt nhất là ngài đừng làm việc kia nữa và thế là không phải mạo hiểm giết ai như vậy.

Prang hiểu Canary nói đúng. Cho dù đó có là sát thủ xuất sắc nhất thì cũng không thể đảm bảo độ thành công tuyệt đối cho bất kỳ cuộc ám sát nào. Mà người này... nếu như không thành công ngay lần ra tay đầu tiên thì mọi chuyện sẽ trở nên cực kỳ phức tạp. Tuy vậy, không còn cách nào khác.

Prang từ tốn nâng ly rượu lên môi, và sau lớp thủy tinh ánh đỏ, môi chàng giãn thành một nụ cười :

-Mọi chuyện ta đành trông cậy vào người vậy, Canary ạ. Vì ta không thể không làm điều đó, cho dù nó có làm suy yếu Henki. Ta, không thể không giết Reven.

Cuối cùng chuyện gì đến đã phải đến. Ba tuần sau khi trở về từ Porasitus, Ana bắt đầu kế hoạch trả thù của mình.

Ngày hôm đó tuyết rơi mỏng, vào buổi sáng, Ana dậy rất sớm. Bầu trời bên ngoài màu xám ảm đạm và hơi lạnh rung trên những ngọn cây trắng muốt. Nàng lơ đãng nhìn lên chiếc tủ cạnh giường. Trên tủ là thanh gương của nàng, giấu sự khát máu trong lớp vỏ hiền lành vô hại. Trong ngăn tủ bên dưới là một lọ thuốc bột trắng mà Lazarus đem đến tối qua. Đó là thứ thuốc kịch độc ông ta điều chế riêng cho nàng trong nhiệm vụ giết Prang.

Thực ra đây là lọ thứ ba. Hai lọ mà ông ta mang đến trước đây đều bị nàng gạt bỏ. Lần thứ nhất, chất độc có phảng phất rất nhẹ mùi hoa phong lữ, rất nhẹ, nhưng vậy là quá đủ. Lần thứ hai, nó lại khiến con chó đem ra thử

nghiệm chết vật vờ trong sự đau đớn khủng khiếp. Ana biết Lazarus cố tình nhưng nàng từ tốn bảo ông ta làm lại một lần nữa với lý do, nếu quá đau đớn khi chết, Prang sẽ gây chú ý và điều ấy không hay cho sự thoát thân sau đó của nàng. Bất đắc dĩ, Lazarus phải tuân theo.

Giờ thì chất độc đã hoàn mỹ.

Ana không còn lý do gì để trì hoãn nhiệm vụ mà nàng phải thực hiện nữa.

.

...

.

.

Hôm ấy Ana không vào triều, chỉ nhờ Jacken dâng một lá thư lên cho Prang. Lá thư ấy bày tỏ mong muốn hủy bỏ lời đính ước của đại tướng quân Reven với quận chúa Iris. Hoàng đế đọc thư nhưng không trả lời ngay. Ana thực ra cũng không bận tâm đến việc có được phê chuẩn hay không. Đó là lá thư cuối cùng nàng viết dưới danh nghĩa của Reven Ping.

Vào cuối buổi chiều, thời tiết bỗng thay đổi, không những tuyết rơi dày hơn mà gió cũng dữ dội hơn. Mọi người cho rằng một trận bão đang đến. Nhưng trong phòng riêng của Ana ở Camelia, mọi thứ thật ấm áp trong ánh nến. Với sự giúp đỡ của chị em Lyre và Lyra, Ana chuẩn bị thật chu đáo cho công việc của mình.

.

...

.

.

.

Sập tối ngày hôm ấy, cơn bão tuyết dữ dội đã bao phủ khắp thủ đô Penla, chìm mọi thứ trong sự lạnh lẽo đen thẫm. Ngay cả cổng lớn của các cung điện cũng phải đóng lại để tránh tuyết phủ ngập các đại sảnh.

Thế rồi khi các lính canh dần ngủ gục trong cái lạnh thì tiếng gõ cửa vang lên khiến họ giật mình. Tiếng gõ mạnh dần rồi như thể có ai đó đang nện hết sức vào cánh cửa của cung điện Luxia. Khi lính cấm vệ mở cửa, gió tuyết tạt vào họ như những ngọn roi khủng khiếp. Bên ngoài trời tối đen và người gọi cửa là một người đàn ông trung niên hom hem, tóc vàng gần như bạc, theo sau ông ta là một ai đó giấu mình trong chiếc áo choàng dày, màu đen, dài chấm đất, phủ đầy tuyết.

-Ta là Lazarus, người hầu của đại tướng quân. Theo lời ngài, ta đem đến Luxia cô gái này để dâng lên bệ hạ.

Những người lính ngần ngại liếc nhìn cô gái đi cùng Lazarus, cô ta giấu mặt dưới bóng của chiếc mũ đội tránh tuyết, mắt nhìn xuống, và không thể thấy gì ngoài chiếc cằm trắng muốt, xinh xắn, lộ ra, nổi bật trên nền đen của chiếc áo. Tuy lão già kia đúng là thầy thuốc riêng của đại tướng quân và rằng cô gái này do đại tướng quân dâng lên hoàng đế, những người lính vẫn cảm thấy khó lòng đồng ý cho cô ta đi vào Luxia. Họ cảm thấy có điều gì đó bất thường. Vào một đêm gió bão như vậy, dường như sự xuất hiện của một cô gái mặc áo choàng đen không phải là điều tốt lành.

Sự chần chừ của họ dĩ nhiên khiến Lazarus nổi cáu:

-Các người còn nghĩ cái gì ? Chắc chắn hiện giờ bệ hạ đang đợi tiểu thư đây!

-Nhưng... nếu quả thực ngài đang đợi, tại sao không có lệnh xuống cho chúng tôi ? Vào ban đêm, không người lạ nào được phép vào hoàng cung mà không có sự bảo đảm từ chính bệ hạ...

Lời của anh lính bị cắt giữa chừng bởi tiếng của Cypress, đội trưởng đội quân cấm vệ:

-Tiểu thư đã đến!

Vừa nói với vẻ mừng rỡ, Cypress vừa bước ra từ hành lang bên trái của Luxia, sự can thiệp bất ngờ của anh ta làm những người có mặt đều bối rối. Một cách nồng nhiệt, Cypress gạt những lính canh sang một bên và cúi mình về phía cô gái :

-Mời tiểu thư Porcupina đi theo tôi, bệ hạ đang đợi. Ngài rất nóng lòng muốn gặp tiểu thư.

Người thiếu nữ này giờ không lay động thoáng rung mình rồi chậm rãi bước theo hướng Cypress chỉ, khi lướt qua mặt những người lính canh, nàng hơi ngửa đầu ra, để lộ nhiều hơn khuôn mặt bí ẩn của mình. Đó là khuôn mặt xinh đẹp nhất mà những người lính từng thấy, đôi mắt xanh biếc màu lam ngọc băng giá như tuyết phủ, tuy vậy đôi môi đỏ hồng của nàng thoáng nở nụ cười khi nói khe khẽ :

-Đại tướng quân sẽ ghi nhớ chuyện này...

Giọng mỏng và rất nhẹ, rồi nàng lướt qua trong sự thán phục và kinh hãi của những người lính.

Đầy cung kính, Cypress dẫn đường cho thiếu nữ đến phòng riêng của hoàng đế Henki, con đường mà nàng –

Anastasia – đã biết rõ không kém gì hoàng đế...

.

.

.

.

Ana gặp Iris ở khúc quanh thứ hai của hành lang cung điện. Quận chúa vừa từ phòng hoàng đế bước ra, theo sau là hai nữ tì quen thuộc. Trong cơn xúc động, Iris va vào Cypress khiến cả hai cùng loạng choạng.

-Quận chúa, ngài không sao chứ ? – Đội trưởng đội cấm vệ vội vã đỡ lấy Iris.

Dưới lớp áo choàng, Ana thoáng thấy mặt cô gái đăm lệt. Thật dễ hiểu nguyên nhân. Nàng vội vã cúi xuống khi Iris đột ngột chuyển ánh mắt từ Cypress sang nàng.

-Ai vậy ?

-Thưa, là tiểu thư Porcupina do đại tướng quân dâng lên cho bệ hạ. – Cypress thành thật đáp.

Ana có thể cảm thấy không khí quặng lại xung quanh Iris khi nàng nghe nhắc đến ba chữ “đại tướng quân”.

-Porcupina? – Iris cố nhớ xem mình đã nghe cái tên này bao giờ chưa trong lúc dò xét cô gái đang giấu phần lớn khuôn mặt dưới vành mũ của chiếc áo choàng. Bất giác, quận chúa cảm thấy một sự cay đắng dâng lên trong lòng. Mới rồi, Prang đã nói cho nàng nghe về đề nghị hủy hôn ước của Reven và đêm nay Reven dâng cô gái này lên cho Prang.

Porcupina... phải chăng cô ta cũng là tình nhân của Reven và chính là lý do khiến chàng rời bỏ nàng?

Iris không thể không nghĩ như vậy. Vì dù không thể thấy rõ toàn bộ nhưng chiếc cằm xinh xắn với làn môi ửng hồng kia cũng đủ giúp nàng mừng tượng ra được dung mạo diễm lệ của cô ta rồi.

Nước mắt Iris lại tuôn trào không kiềm chế nổi khiến cho Cypress và các nữ tì vô cùng hốt hoảng. Sự nhốn nháo của họ sẽ còn kéo dài nếu đúng lúc ấy giọng nói uy quyền của hoàng đế không vang lên:

-Có chuyện gì thế ?

Prang đang đứng ở cửa phòng, trong chiếc áo choàng có lớp lông lót bên dưới để giữ ấm, chiếc áo cũng có màu xám như đôi mắt, tạo nên cảm giác lạnh giá thấu xương xung quanh chàng.

Ánh nhìn của Prang lướt từ Cypress sang khuôn mặt đầy nước mắt của em gái rồi cuối cùng dừng lại ở thiếu nữ

mặc áo choàng đen đang cúi mặt.

-Porcupina, cuối cùng thì nàng đã đến, ta cứ tưởng Reven không giữ lời rồi đấy. – Hoàng đế vui vẻ nói trong lúc Cypress vội vã tránh sang một bên để cô gái tiến về phía nhà vua.

Khi cô gái đi ngang qua, Iris nhìn thoáng được khuôn mặt nghiêng của cô ta và nàng sững sờ đến mức quên cả

khóc và chỉ tỉnh ra khi Prang đóng cửa nghe cạch một tiếng sau tà áo của Porcupina.

Iris gạt nước mắt để nhìn rõ hơn, nhưng giờ đây, đập vào mắt nàng chỉ có cánh cửa kín bưng của phòng riêng hoàng đế.

-Quận chúa, người có sao không ?

Một nữ tì đã nhận ra vẻ khác thường trên nét mặt nhợt nhạt của Iris.

-Người... người có nhìn thấy mặt cô ta không ?

-Vâng. Có một chút.

-Như thế nào?

-Rất... xinh đẹp ạ.

-Không phải. – Iris không tin vào mắt mình nữa – Thánh thần ơi, cô ta giống như là Reven vậy...

-Làm sao có chuyện đó được, thưa quận chúa. Đó là một cô gái cơ mà.

-... người nói đúng. – Iris đưa tay ôm đầu – Có lẽ ta nghĩ nhiều đến Reven quá nên nhìn ai cũng ra hình ảnh chàng.

Vừa nói Iris vừa cất bước rời xa căn phòng ấy, cố nghĩ rằng mình lầm. Song trong đầu nàng vẫn phảng phất những đường nét khuôn mặt của Porcupina, đôi mắt ấy, gò má ấy, những sợi tóc màu hạt dẻ ấy... Làm sao cô ta lại có thể trông giống Reven đến như vậy nhỉ ?

Iris bỗng cảm thấy mình đã yêu Reven quá nhiều.

.

.

.

.

Căn phòng mà Ana bước vào vẫn giữ nguyên vẻ lộng lẫy hết như lần đầu tiên nàng đến vào cái đêm nghe tin báo khẩn từ chiến trường Gladiolus chiếm thành Wandy. Những giá sách chạy dài dọc hai bên tường, một

khung cửa sổ lớn nhìn ra trời tuyết phủ, giường ngủ và bàn làm việc xếp gọn gàng, một chiếc bản đồ thật lớn đánh đầy những dấu đỏ và chi chít các ghi chú bằng thứ chữ rõ ràng của hoàng đế.

Phòng nghỉ của Prang.

...